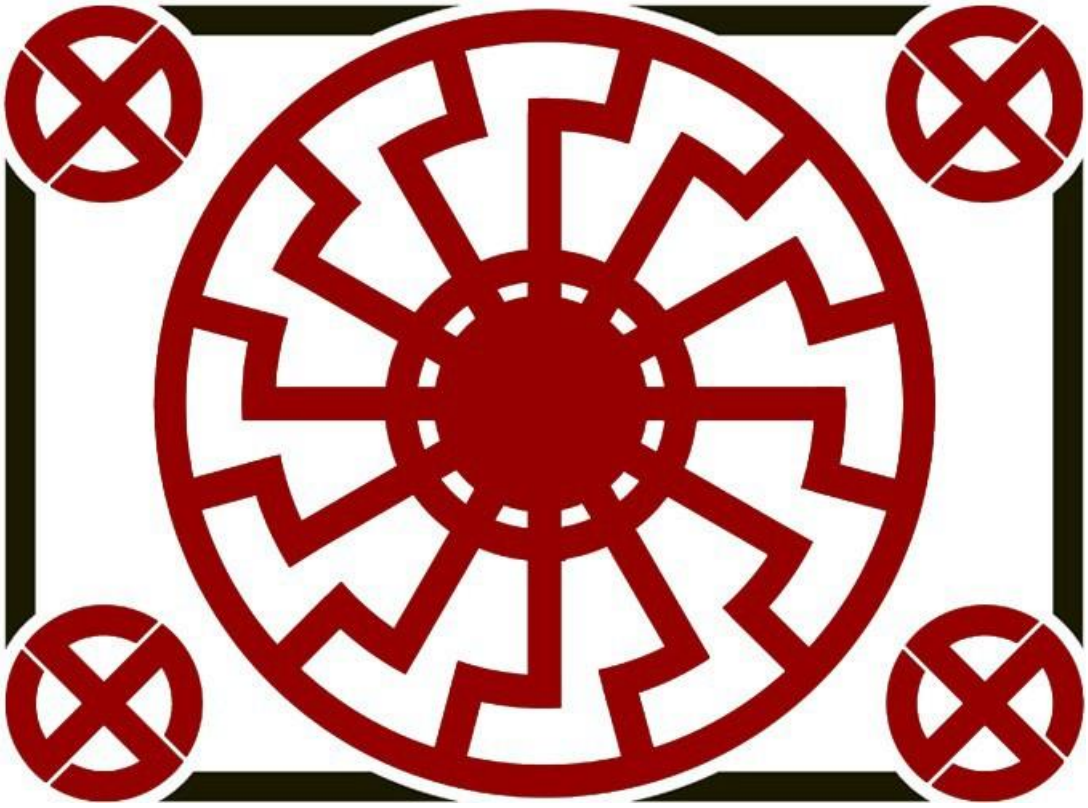

FULGERUL
ȘI
SOARELE

De

SAVITRI DEVI

Calcutta,
Temple Press,
1958

Pentru Individul zeu al vremurilor noastre;
Bărbatul împotriva Timpului;
cel mai mare european al tuturor timpurilor;
atât Soare, cât şi Fulger:

ADOLF HITLER

ca un tribut al iubirii şi loialităţii de nezdruncinat, în vecii vecilor.

"Cei nebuni Mă nesocotesc, când sunt îmbrăcat în chip omenesc"

Bhagavad-Gita, IX, versetul 11.

" Ceea ce va însemna într-o zi moartea celor unsprezece este ceva ce doar câțiva oameni își pot imagina astăzi - iar eu pot scrie și mai puțin despre asta. Ne aflăm în mijlocul unui mare moment de cotitură. Ceea ce trăim cu toții sunt durerile sale de naștere. Totul pare negativ - și apoi, într-o zi, se va naște ceva nou și măreț."

RUDOLF HESS

(dintr-o scrisoare către soția sa, scrisă la 28 octombrie 1946, la douăsprezece zile după spânzurarea Martirilor din Nüremberg).

CONȚINUT

PREFAȚĂ - p. ix

PARTEA I
PERFECȚIUNEA FARA TIMP ȘI EVOLUȚIA CICLICA
CAPITOLUL I: Viziunea ciclica a istoriei - p. 1
CAPITOLUL II: Timp și violența - p. 20
CAPITOLUL III: Oameni ın timp, deasupra timpului și ımpotriva timpului - p.36

PARTEA A II-A
FULGERUL: GENGHIS KHAN
CAPITOLUL IV: Copilul violenței - p. 57
CAPITOLUL V: Voința de a supraviețui - p. 61
CAPITOLUL VI: Voința de a cuceri - p. 85
CAPITOLUL VII: De la Dunare la Marea Galbena - p. 106

PARTEA A III-A
SOARELE: AKHNATON
CAPITOLUL VIII: "Frumosul copil al lui Aton cel viu" - p. 126
CAPITOLUL IX: Caldura și lumina din interiorul discului - p. 132
CAPITOLUL X: Scaunul adevarului - p. 156
CAPITOLUL XI: Prea tarziu și prea devreme - p. 193

PARTEA A IV-A
ATAT SOARELE, CAT ȘI FULGERUL: ADOLF HITLER
CAPITOLUL XII: Copilul de lumina nascut tarziu - p. 209
CAPITOLUL XIII: Lupta pentru adevar - p. 214
CAPITOLUL XIV: Lumea mpotriva Salvatorului ei - p. 265
CAPITOLUL XV: Zei pe Pamant - p. 350

PARTEA A V-A
EPILOG: KALKI, RAZBUNATORUL
CAPITOLUL XVI: Kalki, Razbunatorul - p. 407

PREFAȚĂ

Această carte - începută în Scoția în primăvara anului 1948 și scrisă, la intervale de timp, în Germania, între această dată și 1956 - este rezultatul unor meditații de o viață asupra istoriei și religiilor, precum și expresia unor aspirații de o viață și a unei scări de valori morale, care era deja a mea înainte de Primul Război Mondial.

Ar putea fi descris ca un răspuns personal la evenimentele din 1945 și din anii următori. Și știu că nu va fi pe placul multora. Dar nu am scris-o cu alt scop decât acela de a prezenta o concepție despre istorie - veche și modernă - inatacabilă din punctul de vedere al Adevărului etern. Prin urmare, m-am străduit să studiez atât oamenii, cât și faptele în lumina acelei idei de succesiune a Vârstelor, de la Perfecțiunea imaculată la haosul inevitabil, care nu aparține doar "hinduismului", ci tuturor formelor Tradiției unice și universale, - hindușii fiind (poate) doar cei care au păstrat ceva mai mult din această Tradiție decât oamenii mai puțin conservatori.

Poate părea ironic faptul că o dorință atât de intensă de fidelitate față de Tradiție m-a condus la o interpretare a personalităților istorice atât de diferită de cea a celor mai mulți oameni care se declară interesați de lucrurile spiritului. Numai viitorul nesfârșit va spune cine a înțeles cel mai bine Înțelepciunea divină: acei oameni sau eu însumi.

SAVITRI DEVI

Calcutta, 21 iulie 1958

PARTEA I

PERFECȚIUNE FĂRĂ TIMP
ȘI
EVOLUȚIE CICLICĂ

CAPITOLUL I

VEDEREA CICLICĂ A ISTORIEI

Ideea de progres - o îmbunătăţire indefinită - este orice altceva decât modernă. Ea este probabil la fel de veche ca şi cea mai veche încercare reuşită a omului de a-şi îmbunătăţi mediul material şi de a-şi spori, prin abilităţi tehnice, capacitatea de atac şi de apărare. Îndemânarea tehnică, cel puţin pentru multe secole, a fost prea preţioasă pentru a fi disprețuită. Ba chiar, atunci când a fost afişată la un nivel extraordinar, a fost, de mai multe ori, salutată ca ceva aproape divin. Legende minunate au fost întotdeauna ţesute, de exemplu, în jurul acelor oameni despre care se spunea că au reuşit, prin anumite mijloace, să se ridice, fizic, deasupra pământului, fie că este vorba de Etana din Erech, care a zburat spre cer "purtat pe aripi de vultur", fie că este vorba de celebrul Icar, nefericitul precursor al aviatorilor noştri moderni, sau de fratele lui Manco Capac, Auca, despre care se spune că ar fi fost înzestrat cu aripi "naturale" care, în cele din urmă, nu au reuşit cu greu să se ridice mai bine decât cele artificiale ale lui Icar.1

Dar, în afară de astfel de fapte incredibile ale unei mâini de indivizi, în Anticii, în ansamblu, s-au distins prin multe realizări materiale. Ei se puteau lăuda cu sistemul de irigaţii din Sumeria; cu construcţia piramidelor care dezvăluiau, atât în Egipt, cât şi, secole mai târziu, în America Centrală, o cunoaştere uimitoare a datelor astronomice; cu băile şi canalele din palatul din Cnossos; cu inventarea carului de război după cea a arcului şi a săgeţii şi a ceasului de nisip după cea a cadranului solar, - suficient pentru a-i face ameţiţi de îngâmfare şi prea încrezători în destinul civilizaţiilor lor respective.

Cu toate acestea, deşi au recunoscut pe deplin valoarea propriei lor lucrări în domeniul practic şi, cu siguranţă, au conceput foarte curând posibilitatea - şi poate au dobândit certitudinea - unui progres tehnic nedefinit, nu au crezut niciodată în progres ca întreg,

1 În timp ce Icar a căzut în mare, eroul peruvian s-a transformat în piatră când a ajuns în vârful dealului destinat să devină locul unde se află marele Templu al Soarelui, în Cuzco.

în curs de desfăşurare pe toate liniile, aşa cum par să facă majoritatea contemporanilor noştri. Din toate dovezile, ei s-au agăţat cu fidelitate de ideea tradiţională a evoluţiei ciclice şi au avut, în plus, bunul simţ de a admite că au trăit (inspirat de toate realizările lor) în orice altceva decât la începutul procesului descendent şi îndelungat care constituie "ciclul" lor particular - şi al nostru. Fie că sunt hinduşi sau greci, egipteni sau japonezi, chinezi, sumerieni, sau vechi americani, - sau chiar romani, cei mai "moderni" dintre oamenii Antichităţii, - cu toţii au plasat "Epoca de Aur", "Epoca Adevărului",1 domnia lui Kronos sau a lui Ra, sau a oricărui alt zeu de pe pământ - începutul glorios al desfăşurării lente şi descendente a istoriei, indiferent de numele care i se dă, - mult în spatele lor, în trecut.

Şi ei credeau că întoarcerea unei epoci similare, prezisă în textele lor sacre şi în tradiţiile lor orale, nu depinde de efortul conştient al omului, ci de legi de fier, inerente naturii înseşi a manifestării vizibile şi tangibile şi atotcuprinzătoare; de legi Cosmice. Ei credeau că efortul conştient al omului nu este decât o expresie a acelor legi în acţiune, conducând lumea, cu sau fără voia ei, acolo unde îi este destinul; într-un cuvânt, că istoria omului, ca şi istoria restului vieţuitoarelor, nu este decât un detaliu în istoria Cosmică, fără început şi fără sfârşit; un rezultat periodic al Necesităţii interioare care leagă toate fenomenele în Timp.

Şi, aşa cum Anticii au putut accepta această viziune asupra evoluţiei lumii, profitând în acelaşi timp de toate progresele tehnice care le erau accesibile, la fel pot face - şi fac şi astăzi - mii de oameni crescuţi în cadrul unor culturi străvechi centrate pe aceleaşi viziuni tradiţionale şi, de asemenea, în mijlocul culturilor industriale prea orgolioase, câţiva indivizi rătăciţi, capabili să gândească singuri. Aceştia contemplă istoria omenirii într-o perspectivă similară.

În timp ce trăiesc, aparent, ca nişte bărbaţi şi femei "moderni", folosind ventilatoare şi fiare de călcat electrice, telefoane, trenuri şi avioane, atunci când îşi permit, ei nutresc în inimile lor un profund dispreţ pentru îngâmfarea copilăroasă şi speranţele umflate ale epocii noastre, precum şi pentru diferitele reţete pentru "salvarea omenirii", pe care filozofii şi politicienii zeloşi le pun în circulaţie. Ei ştiu că nimic nu poate "salva omenirea", căci

1 Satya Yuga, în scripturile sanscrite.

omenirea se apropie de sfârşitul ciclului său actual. Valul care a purtat-o, timp de atâtea milenii, este pe cale să se spargă, cu toată furia vitezei dobândite, şi să se contopească din nou în adâncul Oceanului neschimbător al existenţei nediferenţiate. Se va ridica; din nou, cândva, cu o măreţie bruscă, căci aceasta este legea valurilor. Dar, între timp, nu se poate face nimic pentru a-l opri. Nefericiţii - nebunii - sunt acei oameni care, dintr-un motiv pe care îl cunosc cel mai bine, - probabil din cauza estimării lor exagerate a ceea ce se va pierde în acest proces - ar dori să îl oprească. Cei privilegiaţi - înţelepţii - sunt acei puţini care, fiind pe deplin conştienţi de inutilitatea tot mai mare a omenirii actuale şi de "progresul" mult aplaudat al acesteia, ştiu cât de puţin este de pierdut în prăbuşirea care se apropie şi o aşteaptă cu bucurie, ca pe o condiţie necesară pentru un nou început - o nouă "Epocă de Aur", creasta însorită a următorului val descendent, îndelung trasat, pe suprafaţa Oceanului nesfârşit al Vieţii.

Pentru aceşti privilegiaţi - printre care ne numărăm şi noi - întreaga succesiune de "evenimente actuale" apare într-o perspectivă complet diferită de cea a celor care cred cu disperare în "progres" sau a celor care, deşi acceptă viziunea ciclică a istoriei şi, prin urmare, consideră că prăbuşirea viitoare este inevitabilă, se întristează să vadă cum civilizaţia în care trăiesc se îndreaptă cu repeziciune spre sfârşitul ei.

Pentru noi, "ismele" răsunătoare cărora contemporanii noştri ne cer să le dăm loialitate, acum, în 1948, sunt toate la fel de inutile: sortite să fie trădate, înfrânte şi, în cele din urmă, respinse de oamenii în general, dacă conţin ceva cu adevărat nobil; sortite să se bucure, pentru moment, de un fel de succes zgomotos; dacă sunt suficient de vulgare, pretenţioase şi ucigătoare de suflet pentru a atrage numărul tot mai mare de sclavi condiţionaţi mecanic care se târăsc pe planeta noastră, dându-se drept oameni liberi; toate destinate să se dovedească, în cele din urmă, inutile. Religiile consacrate de timp, care se demodează rapid pe măsură ce "ismele" actuale devin din ce în ce mai populare, nu sunt mai puţin zadarnice - dacă nu chiar mai mult: cadre de superstiţie organizată, lipsite de orice sentiment adevărat al Divinităţii, sau - în rândul oamenilor mai sofisticaţi - simple aspecte convenţionale ale vieţii sociale, sau sisteme de etică (şi încă una foarte elementară) asezonate cu un strop de rituri şi simboluri învechite, cărora aproape nimeni nu se oboseşte să le caute sensul original; dispozitive în mâinile unor inteligenţi

oameni la putere pentru a-i ademeni pe naivi într-o supunere permanentă; nume convenabile, în jurul cărora ar putea fi uşor să se adune aspiraţii naţionale sau tendinţe politice convergente; sau doar ultima resursă a slăbănogilor şi a nebunilor: practic, asta este tot ceea ce sunt - tot ceea ce au fost reduse în decursul câtorva secole - toate acestea. Sunt moarte, de fapt - la fel de moarte ca vechile culte care au înflorit înaintea lor, cu diferenţa că acele culte au încetat de mult să mai exhaleze duhoarea morţii, în timp ce ele (cele aşa-zis "vii") se află încă în stadiul în care moartea este inseparabilă de corupţie. Nici unul - nici creştinismul, nici islamul şi nici măcar budismul - nu se poate aştepta acum să "salveze" ceva din acea lume pe care au cucerit-o cândva parţial; niciunul nu are un loc normal în viaţa " modernă", care este în esenţă lipsită de orice conştiinţă a eternului.

Nu există activităţi în viaţa "modernă" care să nu fie inutile, cu excepţia poate a celor care au ca scop satisfacerea foametei corpului: cultivarea orezului, cultivarea grâului, culegerea castanelor din pădure sau a cartofilor din grădina proprie. Iar singura şi unica politică raţională nu poate fi decât aceea de a lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul şi de a aştepta venirea Distrugătorului, menit să cureţe terenul pentru construirea unei noi "Epoci a Adevărului": Cel pe care hinduşii îl numesc Kalki şi pe care îl salută ca fiind a zecea şi ultima întrupare a lui Vishnu; Distrugătorul a cărui venire este condiţia păstrării Vieţii, conform legilor veşnice ale Vieţii.

Ştim că toate acestea vor părea complet nebuneşti pentru cei, din ce în ce mai numeroşi, care, în ciuda ororilor de nedescris ale epocii noastre, rămân convinşi că omenirea "progresează". Va părea cinism chiar şi pentru mulţi dintre cei care acceptă credinţa noastră în evoluţia ciclică, care este credinţa universală, tradiţională, exprimată în formă poetică în toate textele sacre ale lumii, inclusiv în Biblie. Nu avem nimic de răspuns la această ultimă critică posibilă, deoarece ea se bazează în întregime pe o atitudine emoţională care nu este a noastră. Dar putem încerca să evidenţiem vanitatea credinţei populare în "progres", fie şi numai pentru a sublinia raţionalitatea şi forţa teoriei ciclurilor, care constituie fundalul triplului studiu care face obiectul acestei cărţi.

* * *

Exponenţii credinţei în "progres" au adus numeroase argumente pentru a dovedi - lor şi celorlalţi - că

Vremurile noastre, cu toate neajunsurile lor incontestabile, sunt, în general, mai bune decât orice epocă din trecut şi chiar că prezintă semne clare de îmbunătăţire. Nu este posibil să analizăm în detaliu toate argumentele lor. Dar se pot detecta cu uşurinţă erorile ascunse în cele mai răspândite şi, aparent, cele mai "convingătoare" dintre ele.

Toţi susţinătorii "progresului" pun un accent enorm pe lucruri precum alfabetizarea, "libertatea" individuală, egalitatea de şanse pentru toţi oamenii, toleranţa religioasă şi "umanitatea", progresul în această ultimă linie acoperind toate tendinţele care îşi găsesc expresia în preocuparea modernă pentru bunăstarea copiilor, reformele penitenciarelor, condiţii mai bune de muncă, ajutor de stat pentru cei bolnavi şi nevoiaşi şi, dacă nu mai multă bunătate, cel puţin mai puţină cruzime faţă de animale. Rezultatele uluitoare obţinute în ultimii ani în aplicarea descoperirilor ştiinţifice în domeniul industrial şi în alte activităţi practice sunt, bineînţeles, cele mai populare dintre toate exemplele care ar trebui să arate cât de minunate sunt vremurile noastre. Dar nu vom discuta acest aspect, deoarece am precizat deja că nu negăm şi nu minimalizăm în niciun caz importanţa progresului tehnic. Ceea ce negăm este existenţa oricărui progres în ceea ce priveşte valoarea omului ca atare, fie că este vorba de individ sau de colectivitate, iar reflecţiile noastre asupra alfabetizării universale şi a altor "semne" de îmbunătăţire foarte lăudate, cu care contemporanii noştri se mândresc, izvorăsc toate din acest punct de vedere.

Credem că valoarea omului - ca şi valoarea oricărei creaturi, în ultimă instanţă nu se află în simpla inteligenţă, ci în spirit: în capacitatea de a reflecta ceea ce, în lipsa unui cuvânt mai precis, alegem să numim "divinul", adică ceea ce este adevărat şi frumos dincolo de orice manifestare, ceea ce rămâne atemporal (şi, prin urmare, imuabil) în cadrul tuturor schimbărilor. O credem cu diferenţa că, în ochii noştri, - contrar a ceea ce susţin creştinii capacitatea de a reflecta divinul este strâns legată de rasa şi de sănătatea fizică a omului; cu alte cuvinte, că spiritul este cu totul şi cu totul altceva decât independent de corp. Şi nu reuşim să vedem că diferitele îmbunătăţiri la care asistăm astăzi în domeniul educaţiei sau în domeniul social, în guvernare sau chiar în domeniul tehnic, fie au făcut ca bărbaţii şi femeile să fie mai valoroşi în acest sens, fie au creat un nou tip de civilizaţie durabilă în care posibilităţile de perfecţiune globală ale omului, astfel concepute, să fie

promovat. Hinduşii par a fi, în prezent, singurii care, prin tradiţie, împărtăşesc opiniile noastre; şi, de-a lungul timpului, nu au reuşit să menţină ordinea divină - regula castelor conducătoare naturale. Iar noi, singurii oameni din West care au încercat să o restaureze în timpurile moderne, am fost ruinaţi material de către agenţii acelor forţe ale falsei egalităţi pe care lumea modernă le numeşte forţe ale "progresului".

Progres? - Este adevărat că, în prezent, cel puţin în toate ţările foarte bine organizate (tipic "moderne"), aproape toată lumea ştie să scrie şi să citească. Dar ce-i cu asta? A şti să citeşti şi să scrii este un avantaj - şi unul considerabil. Dar nu este o virtute. Este un instrument şi o armă; un mijloc pentru atingerea unui scop; un lucru foarte util, fără îndoială, dar nu un scop în sine. Valoarea finală a alfabetizării depinde de scopul în care este folosită. Şi în ce scop este ea folosită în general în zilele noastre? Cei care citesc o folosesc pentru comoditate sau pentru divertisment; cei care scriu o folosesc pentru a face reclamă sau pentru o propagandă inacceptabilă, pentru a face bani sau pentru a acapara puterea; uneori, desigur, amândouă, pentru a dobândi sau a răspândi cunoştinţe dezinteresate despre puţinele lucruri care merită să fie ştiute; pentru a găsi expresia sau a da expresie puţinelor sentimente profunde care pot ridica un om la conştiinţa lucrurilor veşnice, dar nu mai des decât în zilele în care un om din zece mii putea înţelege simbolismul cuvântului scris. În general, în zilele noastre, bărbatul sau femeia pe care educaţia obligatorie i-a făcut "alfabetizaţi" foloseşte scrisul pentru a comunica chestiuni personale prietenilor şi rudelor absente, pentru a completa formulare - una dintre ocupaţiile internaţionale ale umanităţii civilizate moderne - sau pentru a memora lucruri puţin utile, dar altfel neînsemnate, cum ar fi adresa sau numărul de telefon al cuiva, data unei întâlniri la coafor sau la dentist, sau lista hainelor curate care trebuie să fie aduse de la spălătorie. El sau ea citeşte "pentru a trece timpul", deoarece, în afara orelor de muncă monotonă, simpla gândire nu mai este suficient de intensă şi de interesantă pentru a servi acestui scop.

Ştim că există şi oameni a căror viaţă întreagă a fost îndreptată spre un destin frumos de o carte, un poem - o simplă frază - citită în copilăria îndepărtată, precum Schliemann, care a cheltuit cu generozitate pe săpături arheologice bogăţia adunată cu răbdare şi intenţie în patruzeci de ani de muncă anostă, totul de dragul impresiei lăsate asupra sa,

când era copil, de nemuritoarea poveste a Troiei. Dar astfel de oameni au trăit întotdeauna, chiar și înainte ca învățământul obligatoriu să fie la modă. Iar poveștile auzite și rememorate nu erau mai puțin inspiratoare decât cele citite acum. Adevăratul avantaj al alfabetizării generale, dacă există, trebuie căutat în altă parte. El nu constă în calitatea mai bună nici a bărbaților și femeilor excepționale, nici a milioanelor de oameni alfabetizați, ci mai degrabă în faptul că aceștia din urmă devin cu rapiditate mai leneși din punct de vedere intelectual și, prin urmare, mai creduli ca niciodată - și nu mai puțin; - mai ușor de înșelat, mai predispuși să fie conduși ca niște oi fără nici măcar umbra unui protest, cu condiția ca prostiile pe care se dorește să le înghită să le fie prezentate, în formă tipărită și să pară "științifice". Cu cât nivelul general de alfabetizare este mai ridicat, cu atât este mai ușor, pentru un guvern care controlează presa cotidiană, radioul și afacerile editoriale, - aceste mijloace moderne aproape irezistibile de acțiune asupra minții - să țină masele și "inteligența" sub controlul său, fără ca acestea să bănuiască măcar acest lucru.

Printre oamenii larg analfabeți, dar care gândesc mai activ, în mod deschis guvernată în vechea manieră autocratică, un profet, purtător direct al zeilor sau al unor aspirații colective autentice, putea spera întotdeauna să se ridice între autoritatea seculară și popor. Preoții înșiși nu puteau fi niciodată cu adevărat siguri că vor reuși să mențină poporul în ascultare pentru totdeauna. Poporul putea alege să asculte de profet, dacă dorea. Și așa a făcut-o, uneori. În prezent, acolo unde alfabetizarea universală este răspândită, exponenții inspirați ai adevărului atemporal - profeții - sau chiar avocații dezinteresați ai schimbărilor practice oportune, au din ce în ce mai puține șanse să apară. Gândirea sinceră, adevărata gândire liberă, gata, în numele unei autorități supraomenești sau al unui umil simț comun, să pună sub semnul întrebării bazele a ceea ce este predat oficial și general acceptat, are din ce în ce mai puține șanse de a prospera. Este, repetăm, de departe mai ușor să înrobești un popor alfabetizat decât unul analfabet, oricât de ciudat ar părea acest lucru la prima vedere. Iar înrobirea are mai multe șanse să fie de durată. Adevăratul avantaj al alfabetizării universale este acela de a strânge puterea de guvernare asupra milioanelor de oameni prostiți și încrezuți. Acesta este probabil motivul pentru care ni se bagă în cap, încă din copilărie, că "alfabetizarea" este un mare avantaj. Capacitatea de a gândi pentru sine este, totuși, adevăratul avantaj. Iar aceasta a fost și va fi întotdeauna privilegiul unei minorități, odată recunoscută

ca o elită naturală și respectată. În prezent, educația de masă obligatorie și o literatură din ce în ce mai standardizată pentru consumul creierelor "condiționate" - semne remarcabile de "progres" - tind să reducă această minoritate la cele mai mici proporții posibile; în cele din urmă, să o suprime cu totul. Este asta ceea ce își dorește omenirea? Dacă da, omenirea își pierde rațiunea de a fi, și cu cât mai repede se va pune capăt acestei așa-zise "civilizații", cu atât mai bine.

Ceea ce am spus despre alfabetizare poate fi repetat, în linii mari, despre celelalte două glorii principale ale democrației moderne: "libertatea individuală" și egalitatea de șanse pentru fiecare persoană. Prima este o minciună - și una din ce în ce mai sinistră, pe măsură ce lanțurile educației obligatorii sunt din ce în ce mai mult și mai iremediabil fixate în jurul întregii ființe a oamenilor. A doua este o absurditate.

Una dintre cele mai amuzante inconsecvențe ale cetățeanului mediu din lumea industrializată modernă este modul în care critică toate instituțiile civilizațiilor mai vechi și mai bune, cum ar fi sistemul de caste al hindușilor sau cultul familiei din Orientul Îndepărtat, pe motiv că acestea tind să limiteze "libertatea individului". El nu își dă seama cât de exigentă - ba chiar anihilantă - este porunca autorității colective căreia i se supune (jumătate din timp, fără să știe) în comparație cu cea a autorității colective tradiționale, în societăți aparent mai puțin "libere". Oamenii din India sau din Orientul Îndepărtat, stăpâniți de caste sau de familii, ar putea să nu fie lăsați să facă tot ceea ce vor, în multe chestiuni relativ neînsemnate și în câteva chestiuni cu adevărat atotcuprinzătoare ale vieții cotidiene. Dar ei sunt lăsați să creadă ceea ce le place, sau mai degrabă ceea ce pot; să simtă conform propriei lor naturi și să se exprime liber în legătură cu un mare număr de chestiuni esențiale; li se permite să-și conducă viața superioară în modul pe care îl consideră cel mai înțelept pentru ei, după ce și-au îndeplinit îndatoririle față de familie, gust și rege, Individul care trăiește sub regula de fier și oțel a "progresului" modern poate mânca tot ceea ce-i place (în mare măsură) și se poate căsători cu cine dorește - din păcate! - și să plece oricând dorește (cel puțin în teorie). Dar el este obligat să accepte, în toate chestiunile extraindividuale, - chestiunile care, pentru noi, contează cu adevărat, - credințele, atitudinea față de viață, scara de valori și, în mare măsură, opiniile politice, care tind să consolideze puternicul sistem socio-economic de exploatare

căreia îi aparţine (căreia este obligat să îi aparţină, pentru a putea trăi) şi în care este o simplă rotiţă. Şi, mai mult, este făcut să creadă că este un privilegiu pentru el să fie o rotiţă într-un astfel de organism; că problemele neimportante în care se simte propriul stăpân sunt, de fapt, cele mai importante - singurele cu adevărat importante. El este învăţat să nu preţuiască acea libertate de judecată cu privire la adevărul suprem, estetic, etic sau metafizic, de care este privat în mod subtil. Şi mai mult: i se spune - în ţările democratice, în orice caz - că este liber în toate privinţele; că este "un individ, care nu răspunde decât în faţa propriei conştiinţe", ... după ce ani de condiţionare inteligentă i-au modelat "conştiinţa" şi întreaga fiinţă atât de bine după model, încât nu mai este capabil să reacţioneze altfel. Cum poate un astfel de om să vorbească despre "presiunea asupra individului" în orice societate, antică sau modernă!

Ne putem da seama în ce măsură minţile oamenilor au fost curbate, atât prin condiţionare deliberată, cât şi inconştientă, în lumea în care trăim astăzi, atunci când întâlnim oameni care nu s-au aflat niciodată sub influenţa civilizaţiei industriale sau atunci când se întâmplă ca noi înşine să avem norocul de a fi sfidat, încă din copilărie, presiunea pernicioasă a educaţiei standardizate şi de a fi rămas liberi în mijlocul mulţimii celor care reacţionează aşa cum au fost învăţaţi să o facă, în toate chestiunile fundamentale. Clivajul dintre cei care gândesc şi cei care nu gândesc, dintre cei liberi şi cei sclavi, este îngrozitor.

În ceea ce priveşte "egalitatea de şanse", nu poate exista un astfel de lucru, oricum, vorbind serios. Producând bărbaţi şi femei diferiţi atât în ceea ce priveşte gradul şi calitatea inteligenţei, sensibilităţii şi voinţei, cât şi în ceea ce priveşte caracterul şi temperamentul, natura însăşi le oferă cele mai inegale şanse de a-şi îndeplini aspiraţiile, oricare ar fi acestea. O persoană prea emotivă şi mai degrabă slabă nu poate, de exemplu, nici să conceap ă acelaşi ideal de fericire, nici să aibă şanse egale de a-l atinge în viaţă, ca una care s-a născut cu o natură mai echilibrată şi cu o voinţă mai puternică. Acest lucru este evident. Şi adăugaţi la aceasta caracteristicile care diferenţiază o rasă de oameni de alta, iar absurditatea însăşi noţiunii de "egalitate umană" devine şi mai izbitoare.

Când contemporanii noştri vorbesc despre "egalitatea de şanse", se referă la faptul că, în societatea modernă

aşa se spune - orice bărbat sau femeie are, din ce în ce mai mult, tot atâtea şanse ca şi vecinul său de a ocupa poziţia şi de a face munca pentru care este potrivit în mod natural. Dar şi acest lucru este doar parţial adevărat. Pentru că, din ce în ce mai mult, lumea de astăzi, - lumea dominată de industria la scară mare şi de producţia în masă, - poate oferi doar locuri de muncă în care ceea ce este mai bun din sinele lucrătorului joacă un rol foarte puţin sau deloc, dacă acesta este ceva mai mult decât o persoană doar inteligentă şi eficientă din punct de vedere material. Meşteşugarul ereditar, care îşi putea găsi cea mai bună expresie pentru ceea ce este numit în mod convenabil "sufletul" său în ţesutul zilnic, în confecţionarea de covoare, în munca de smălţuire etc., chiar şi cel care lucra pământul, în contact personal cu Mama Pământ, cu Soarele şi cu anotimpurile, devine din ce în ce mai mult o figură a trecutului. Există tot mai puţine oportunităţi, de asemenea, pentru căutătorul sincer al adevărului - vorbitor sau scriitor - care refuză să devină exponentul unor idei larg acceptate, produse ale condiţionării în masă, pentru care el sau ea nu stă în picioare; pentru căutătorul de frumos care refuză să-şi plieze arta la cerinţele gustului popular, pe care ştie că este de prost gust. Astfel de oameni trebuie să îşi irosească o mare parte din timpul lor făcând ineficient şi cu părere de rău - o muncă pentru care ei
nu sunt potriviţi, pentru a trăi, înainte de a-şi putea dedica restul ei la ceea ce hinduşii ar numi sadhana - munca pentru care natura lor profundă i-a desemnat: dedicarea vieţii lor.

Ideea diviziunii moderne a muncii, condensată în fraza adesea citată "omul potrivit la locul potrivit", se reduce, în practică, la faptul că orice om - oricare dintre milioanele de oameni plictisitori şi fără discernământ poate fi "condiţionat" să ocupe orice loc, în timp ce cele mai bune fiinţe umane, singurele care mai justifică existenţa speciei din ce în ce mai degenerate, nu au voie să ocupe niciun loc. Progress....

* * *

Rămâne "toleranţa religioasă" a vremurilor noastre şi "umanitatea" lor în comparaţie cu "barbaria" trecutului. Două glume, ca să nu spunem altceva!

Reamintind unele dintre cele mai spectaculoase orori ale istoriei arderea pe rug a "ereticilor" şi a "vrăjitoarelor"; masacrarea în masă a "păgânilor" şi alte manifestări nu mai puţin respingătoare ale civilizaţiei creştine în Europa, cucerită

America, Goa şi în alte părţi, - omul modern este plin de mândrie pentru "progresul" realizat, cel puţin pe o linie, de la sfârşitul epocii întunecate a fanatismului religios. Oricât de răi ar fi, contemporanii noştri au renunţat, în orice caz, la obiceiul de a-i tortura pe oameni pentru "fleacuri" precum concepţia lor despre Sfânta Treime sau ideile lor despre predestinare şi purgatoriu. Acesta este sentimentul omului modern - pentru că întrebările teologice şi-au pierdut orice importanţă în viaţa sa. Dar în zilele în care Bisericile creştine se persecutau reciproc şi încurajau convertirea naţiunilor păgâne prin sânge şi foc, atât persecutorii, cât şi cei persecutaţi, atât creştinii, cât şi cei care doreau să rămână credincioşi credincioşilor necreştini, priveau astfel de chestiuni ca fiind vitale într-un fel sau altul. Iar adevăratul motiv pentru care nimeni nu mai este supus torturii, astăzi, de dragul convingerilor sale religioase, nu este că tortura ca atare a devenit dezagreabilă pentru toată lumea, în civilizaţia "avansată" a secolului XX, nu că indivizii şi statele au devenit "tolerante", ci doar că, printre cei care au puterea de a provoca durere, aproape nimeni nu mai manifestă un interes viu şi vital pentru religie, cu atât mai puţin pentru teologie.

Aşa-numita "toleranţă religioasă" practicată de statele moderne şi de indivizii provin din orice altceva decât din înţelegerea şi iubirea inteligentă a tuturor religiilor ca expresii multiple şi simbolice ale aceloraşi câteva adevăruri esenţiale şi eterne, aşa cum face şi a făcut întotdeauna toleranţa hindusă. Ea este, mai degrabă, rezultatul unui dispreţ grosolan de ignoranţă pentru toate religiile; al indiferenţei faţă de acele adevăruri pe care diferiţii lor fondatori s-au străduit să le reafirme, din nou şi din nou. Nu este deloc toleranţă.

Pentru a judeca în ce măsură contemporanii noştri au sau nu dreptul de a se lăuda cu "spiritul de toleranţă", cel mai bine este să le urmărim comportamentul faţă de cei pe care îi consideră în mod hotărât duşmanii zeilor lor: oamenii care se întâmplă să aibă păreri contrare celor ale lor în ceea ce priveşte nu vreo chichiţă teologică, de care nu sunt interesaţi, ci vreo Ideologie politică sau social-politică pe care o consideră "o ameninţare la adresa civilizaţiei" sau "singurul crez prin care civilizaţia poate fi salvată". Nimeni nu poate nega faptul că, în toate aceste circumstanţe, şi mai ales în timp de război, ei toţi, execută - în măsura în care au puterea, - sau condamnă - în măsura în care nu au, ei înşişi, posibilitatea de a executa, -

acţiuni din toate punctele de vedere la fel de urâte ca şi cele ordonate, efectuate sau tolerate în trecut, în numele diferitelor religii (dacă acestea din urmă sunt într-adevăr urâte). Singura diferenţă este, poate, că atrocităţile moderne comise cu sânge rece devin cunoscute doar atunci când puterile oculte care controlează mijloacele de condiţionare a turmei - ale presei, ale radioului şi ale cinematografului, - decid, în scopuri cu totul altele decât "umanitare", că acestea trebuie să fie, adică atunci când se întâmplă să fie atrocităţile inamicului, nu ale noastre - şi nici ale "aliaţilor noştri curajoşi" - şi când povestea lor este, prin urmare, considerată ca fiind "bună propagandă", datorită curentului de indignare pe care se aşteaptă să îl creeze şi a noului stimulent pe care se aşteaptă să îl dea efortului de război. M-ai mult decât atât, după un război, purtat sau presupus a fi purtat pentru o Ideologie - echivalentul modern al conflictelor religioase acerbe din vechime -, ororile despre care se spune, pe bună dreptate sau nu: că au fost săvârşite de cei învinşi sunt singurele care vor fi difuzate în toată lumea, în timp ce învingătorii încearcă cât pot de mult să facă să creadă că Înaltul lor Comandament cel puţin nu a închis niciodată ochii la orori similare. Dar în Europa secolului al XVI-lea, şi înainte; şi printre războinicii islamului, care duceau "jihadul" împotriva oamenilor de alte credinţe, fiecare tabără era foarte conştientă de mijloacele atroce folosite, nu numai de adversarii săi pentru "scopurile lor murdare", ci şi de propriul popor şi de proprii conducători pentru a "dezrădăcina erezia" sau pentru a "lupta papistaşie" sau pentru a "propovădui numele lui Allah necredincioşilor". Omul modern este mai degrabă un laş moral. El doreşte avantajele intoleranţei violente - ceea ce este firesc -, dar se fereşte de responsabilitatea acesteia. *Progresul*, şi acesta.

* * *

Aşa-zisa "umanitate" a contemporanilor noştri (în comparaţie cu cea a strămoşilor lor) este doar lipsă de curaj sau de sentimente puternice - laşitate crescândă sau apatie crescândă.

Omul modern este sensibil la atrocităţi - chiar şi la brutalitatea obişnuită, lipsită de imaginaţie - doar atunci când se întâmplă ca scopurile pentru care se desfăşoară acţiunile atroce sau pur şi simplu brutale să îi fie odioase sau indiferente. În toate celelalte circumstanţe, el îşi închide obloanele în faţa oricăror orori - mai ales atunci când ştie că victimele nu vor putea niciodată să riposteze (aşa cum este cazul tuturor atrocităţilor comise de om asupra animalelor,

în orice scop ar fi) şi cere, cel mult, să nu i se amintească prea des şi prea zgomotos de ele. El reacţionează ca şi cum ar clasifica atrocităţile sub două titluri: cele "inevitabile" şi cele care pot fi evitate. Cele "inevitabile" sunt cele care servesc sau ar trebui să servească scopului omului modern - în general: "binele umanităţii" sau "triumful democraţiei". Ele sunt tolerate, ba chiar justificate. Cele "evitabile" sunt cele care sunt ocazional comise, sau despre care se spune că sunt comise, de oameni al căror scop este străin de al său. Numai acestea sunt condamnate, iar autorii lor reali sau presupuşi - sau inspiratorii lor - sunt catalogaţi de opinia publică drept "criminali împotriva umanităţii".

Care sunt, totuşi, presupusele semne ale acelei minunate "umanităţi" a omului modern, potrivit celor care cred în progres? Nu mai avem astăzi - spun ei - execuţiile oribile de odinioară; trădătorii nu mai sunt "spânzuraţi, traşi la sorţi şi tranşaţi", aşa cum se obişnuia în glorioasa Anglie a secolului al XVI-lea; ceva care să se apropie în brutalitate de tortura şi execuţia lui François Damien, în piaţa centrală a Parisului, în faţa a mii de oameni veniţi intenţionat să o vadă, pe 28 mai 1757, ar fi de neconceput în Franţa modernă. De asemenea, omul modern nu mai susţine sclavia şi nici nu mai justifică (cel puţin în teorie) exploatarea maselor sub nicio formă. Iar războaiele sale - chiar şi războaiele sale! oricât de monstruoase ar părea, cu aparatul lor elaborat de costisitoare maşinării demonice - încep să admită, în interiorul codului lor, (aşa se spune) o oarecare doză de umanitate şi dreptate. Omul modern este oripilat la simplul gând de obiceiurile războinice ale popoarelor antice - la sacrificarea a doisprezece tineri troieni la umbra eroului grec Patrocles, ca să nu mai vorbim de sacrificiile mult mai puţin antice, dar mult mai atroce, ale prizonierilor de război în cinstea zeului aztec al războiului, Huitzilopochtli. (Dar aztecii, deşi relativ moderni, nu erau creştini şi, din câte ştim, nici credincioşi în progresul general). În cele din urmă - se spune - omul modern este mai blând, sau mai puţin crud, cu animalele decât erau strămoşii săi.

Numai o cantitate enormă de prejudecăţi în favoarea vremurilor noastre poate permite cuiva să se lase păcălit de astfel de aberaţii.

Cu siguranţă, omul modern nu "susţine" sclavia, ci o denunţă cu vehemenţă. Dar, cu toate acestea, el o practică - şi pe o scară mai largă ca niciodată şi mult mai temeinic decât

Anticii ar fi putut-o face vreodată - fie în Vestul capitalist, fie la tropice sau (din ceea ce se aude în afara zidurilor sale impenetrabile) chiar şi în singurul stat presupus a fi, astăzi, "paradisul muncitorilor". Există diferenţe, bineînţeles. În Antichitate, chiar şi sclavul avea ore de petrecere a timpului liber şi de veselie care erau numai ale lui; avea jocurile sale de zaruri la umbra coloanelor porticului stăpânului său, glumele sale grosolane, pălăvrăgeala sa liberă, viaţa sa liberă în afara rutinei sale zilnice. Sclavul modern nu are privilegiul de a zăbovi, complet lipsit de griji, timp de o jumătate de oră. Aşa-zisul său aşa-zis timp liber însuşi este fie plin de distracţii aproape obligatorii, la fel de exigente şi adesea la fel de plictisitoare ca şi munca sa, fie - în "ţinuturile de libertate" - otrăvit de griji economice. Dar el nu este cumpărat şi vândut în mod deschis. El este pur şi simplu luat. Şi luat, nu de un om într-un fel cel puţin superior lui însuşi, ci de un imens sistem impersonal, fără nici un corp pe care să-l lovească, nici un suflet pe care să-l blesteme, nici un cap care să răspundă pentru răutăţile sale.

În mod similar, orori vechi au dispărut, fără îndoială, din arhivele aşa-zisei omeniri civilizate, atât în ceea ce priveşte justiţia, cât şi războiul. Dar altele noi şi mai rele, necunoscute epocilor "barbare", s-au strecurat în locul lor. Un singur exemplu este suficient de îngrozitor pentru a fi suficient. Procesul îndelungat nu al unor criminali, nici al unor trădători, nici al unor regicizi, nici al unor vrăjitori, ci al celor mai bune personaje de frunte ale Europei; condamnarea lor inechitabilă, după luni şi luni de umilinţe de tot felul şi torturi morale sistematice; spânzurarea lor finală, în cel mai lent şi mai crud mod posibil - toată această farsă sinistră, pusă în scenă la Nüremberg în 1945-1946 (şi 1947) de către o haită de laşi şi ipocriţi victorioşi, este nemăsurat de dezgustătoare decât toate sacrificiile umane postbelice din trecut adunate într-una singură, inclusiv cele efectuate conform binecunoscutului ritual mexican. Pentru că acolo, cel puţin, oricât de dureros ar fi fost procesul tradiţional de ucidere, victimele au fost omorâte cu franchеţe, pentru deliciul zeului tribal al învingătorilor şi al învingătorilor înşişi, fără nicio macabră prefăcătorie macabră de "justiţie". Şi, în plus, ele erau luate din toate rândurile războinicilor capturaţi, nu erau selectate cu răutate doar din elita poporului lor. Nici elita poporului învins a reprezentat, în cele mai multe cazuri - aşa cum s-a întâmplat de fapt în procesul ruşinos al vremurilor noastre progresiste - însăşi elita continentului său.

În ceea ce privește atrocitățile de neimaginat care au avut loc în Franța și în Spania, precum și în multe alte țări, din Evul Mediu încoace, s-ar putea găsi un număr destul de mare de episoade ale recentului război civil spaniol - ca să nu mai vorbim de recordul nu mai puțin impresionant de orori săvârșite, tot mai recent, de "eroii" rezistenței franceze, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial - care să le egaleze și, de cele mai multe ori, să le depășească.

Și, în mod curios, - deși (spun ei) "urăsc astfel de lucruri" un număr considerabil de bărbați și femei din ziua de azi, deși nu au curajul de a comite personal acțiuni oribile, par să fie la fel de dornici ca întotdeauna să le privească în timp ce sunt săvârșite sau, cel puțin, să se gândească la ele, să se bucure de ele și să se bucure de ele indirect, dacă nu au plăcerea morbidă de a le privi. Astfel sunt oamenii care, în Anglia modernă, se adună în fața porților închisorii ori de câte ori un om urmează să fie spânzurat, așteptând cine știe ce emoție nesănătoasă de la simplul fapt de a citi anunțul că "s-a făcut dreptate" - oameni care, dacă li s-ar da ocazia, ar alerga să vadă o execuție publică, ba chiar o ardere publică a vrăjitoarelor sau a ereticilor, fără îndoială la fel de repede cum făceau odinioară strămoșii lor. Astfel sunt, de asemenea, milioane de oameni, până acum "civilizați" și aparent amabili, care se dezvăluie în lumina lor corectă imediat ce izbucnește un război, adică imediat ce se simt încurajați să dea dovadă de cel mai respingător tip de imaginație în descrieri competitive despre ce torturi "ar provoca" fiecare dintre ei liderilor inamicului, dacă el ar avea mâna liberă - sau mai des *ea*, dacă ar avea mâna liberă. Așa sunt, în fond, toți cei care jubilează cu privire la suferințele inamicului căzut după un război victorios. Și sunt, de asemenea, milioane: milioane de sălbatici vicarianți, meschini și în același timp cruzi - neomenești - pe care războinicii din așa-numitele epoci "barbare" i-ar fi disprețuit cu desăvârșire.

* * *

Dar mai laș și mai ipocrit, poate, decât orice altceva, este comportamentul "progresist" al omului modern față de natura vie și, în special, față de regnul animal. Despre *asta* am vorbit pe larg într-o altă carte,1 și

1 "Punerea sub acuzare a Omului", scrisă în 1945-46 și încă nepublicată.

prin urmare, mă voi mulţumi aici să subliniez câteva fapte.

Omul primitiv - şi, adesea, omul a cărui civilizaţie pitorească nu este deloc "modernă" - este destul de rău, este adevărat, în ceea ce priveşte modul în care tratează animalele. Este suficient să călătorim în ţările cele mai puţin industrializate din sudul Europei sau în Orientul Apropiat şi Mijlociu pentru a dobândi o certitudine foarte clară în această privinţă. Şi nu toţi liderii moderni au avut acelaşi succes în a pune capăt cruzimii străvechi faţă de animalele mute), fie în Est, fie în Vest. Gandhi nu a putut, în numele bunătăţii universale pe care a predicat-o în repetate rânduri ca principiu principal al credinţei sale, să-i împiedice pe lăptarii hinduşi să îşi înfometeze în mod deliberat viţeii masculi până la moarte, pentru a vinde câteva halbe de lapte de vacă în plus. Mussolini nu i-a putut depista şi urmări în justiţie pe toţi acei italieni care, chiar şi sub guvernul său, persistau în detestabilul obicei de a jumuli puii de vii pe motiv că "penele mă lasă mai uşor". Nu se poate scăpa de faptul că bunătatea faţă de animale la scară naţională nu depinde, în cele din urmă, de învăţăturile vreunei religii sau filosofii suprapuse. Este una dintre caracteristicile distinctive ale raselor cu adevărat superioare. Şi nicio alchimie religioasă, filosofică sau politică nu poate transforma metalul de bază în aur.

Acest lucru nu înseamnă că o învăţătură bună nu poate contribui la scoaterea a ceea ce este mai bun din fiecare rasă, precum şi din fiecare bărbat sau femeie în parte. Dar civilizaţia industrială modernă, în măsura în care este centrată pe om - nu este controlată de vreo inspiraţie a unei ordini supraumane, Cosmice - şi tinde să pună accentul pe cantitate în loc de calitate, pe producţie şi bogăţie, în loc de caracter şi valoare intrinsecă, nu este deloc propice dezvoltării unei bunătăţi universale consecvente, chiar şi în rândul, oamenilor mai buni. Ea ascunde cruzimea. Nu face nimic pentru a o suprima sau chiar pentru a o diminua. Ea scuză, ba chiar exaltă orice atrocitate asupra animalelor, care se întâmplă să fie direct sau indirect legată de obţinerea de bani, de la ororile zilnice din abatoare până la martiriul animalelor în mâinile antrenorilor de circ, ale vânătorilor de capcane (şi, de asemenea, foarte adesea, ale jupuitorilor, în cazul animalelor cu blană) şi ale vivisecutorilor. În mod firesc, interesul "superior" al fiinţelor umane este invocat ca justificare, - fără ca oamenii să-şi dea seama că o umanitate care este dispusă să cumpere distracţie sau lux, "mâncare gustoasă" sau chiar

informaţii ştiinţifice sau mijloace de vindecare a bolnavilor cu un asemenea preţ, nu mai este demn de a trăi. Cert este că niciodată nu a existat mai multă degenerare şi mai multe boli de toate felurile printre oameni decât în această lume a vaccinării şi inoculării obligatorii sau aproape obligatorii; această lume care îi înalţă pe criminalii împotriva Vieţii - torţionari ai unor fiinţe vii nevinovate în folosul omului, cum ar fi Louis Pasteur, - la rangul de "mari" oameni, în timp ce îi condamnă pe cei cu adevărat mari care s-au luptat pentru a sublinia ierarhia sacră a raselor umane înainte şi deasupra celor prea accentuate şi, oricum, evidentă, evidentă, ierarhie a fiinţelor, şi care, de altfel, au construit singurul stat din West ale cărui legi pentru protecţia creaturilor mute aminteau, pentru prima dată după secole (şi în măsura în care era posibil într-o ţară industrială modernă cu climă rece), de decretele împăratului Asoka şi ale lui Harshavardhana.1

O astfel de lume se poate lăuda cu grija sa pentru câinii şi pisicile premiate şi pentru animalele de companie în general, încercând în acelaşi timp să uite (şi să facă să uite civilizaţiile mai bune) faptul hidos că un milion de creaturi sunt vivisecţionate anual, numai în Marea Britanie. Nu ne poate face să trecem cu vederea ororile sale ascunse şi nu ne poate convinge de "progresul" său în ceea ce priveşte bunătatea faţă de animale, la fel cum nu ne poate convinge de bunătatea sa tot mai mare faţă de oameni "indiferent de credinţa lor". Refuzăm să vedem în ea altceva decât cea mai întunecată dovadă vie a ceea ce hinduşii au caracterizat din timpuri imemoriale ca fiind "Kali Yuga" - "Epoca întunecată"; Era Întunericului; ultima (şi, din fericire, cea mai scurtă) subdiviziune a actualului Ciclu al istoriei. Nu există nicio speranţă de a "îndrepta lucrurile", într-o astfel de eră. Este, în esenţă, epoca descrisă cu atâta forţă, deşi laconic, în Cartea cărţilor - Bhagavad-Gita - ca fiind cea în care "din corupţia femeilor rezultă confuzia castelor; din confuzia castelor, pierderea memoriei; din pierderea memoriei, lipsa înţelegerii; şi din aceasta, toate relele";2 epoca în care falsitatea este numită "adevăr", iar adevărul este persecutat ca fiind fals sau batjocorit ca nebunie; în care propunătorii adevărului, conducătorii inspiraţi de Dumnezeu, adevăraţii prieteni ai rasei lor şi ai

1 Mă refer la legile împotriva cruzimii faţă de animale, care au fost, din punctul meu de vedere, una dintre gloriile regimului naţional-socialist din Germania.

2 Bhagavad-Gita, trad. de E. Burnouf, I, 47

a tuturor celor vii, - oamenii care seamănă cu zeii, - sunt înfrânți, iar adepții lor sunt umiliți și memoria lor calomniată, în timp ce maeștrii minciunii sunt aclamați ca "salvatori"; epoca în care fiecare bărbat și femeie se află la locul greșit, iar lumea este dominată de indivizi inferiori, rase bastardizate și doctrine vicioase, toate acestea făcând parte integrantă dintr-o ordine de o urâțenie inerentă mult mai rea decât anarhia completă.

Aceasta este epoca în care democrații noștri triumfători și comuniștii noștri plini de speranță se laudă cu "progresul lent, dar constant, prin știință și educație". Mulțumim foarte mult pentru un astfel de "progres"! Simpla vedere a lui este suficientă pentru a ne confirma credința în teoria ciclică imemorială a istoriei, ilustrată în miturile tuturor religiilor antice, naturale (inclusiv în cea de la care evreii - și, prin ei, discipolii lor, creștinii - au împrumutat povestea simbolică a Grădinii Edenului; Perfecțiunea la începutul Timpului). Ea ne imprimă faptul că istoria umană, departe de a fi o ascensiune constantă spre mai bine, este un proces din ce în ce mai deznădăjduit de bastardizare, emasculare și demoralizare a omenirii; o "cădere" inexorabilă. Ea trezește în noi dorința de a vedea sfârșitul - prăbușirea finală care va împinge în uitare atât acele "isme" fără valoare, care sunt produsul decăderii gândirii și a caracterului, cât și religiile nu mai puțin valoroase ale egalității care le-au pregătit încet-încet terenul; venirea lui Kalki, divinul Distrugător al răului; zorii unui nou Ciclu care se va deschide, așa cum au făcut-o întotdeauna toate ciclurile temporale, cu "Epoca de Aur".

Nu contează cât de sângeroasă poate fi prăbușirea finală! Nu contează ce comori vechi pot pieri pentru totdeauna în conflagrația răscumpărătoare! Cu cât mai repede se va termina, cu atât mai bine. O așteptăm și așteptăm gloria următoare - încrezători în Legea ciclică stabilită în mod divin, care guvernează toate manifestările existenței în Timp: legea Eternei Întoarceri. Îl așteptăm, și pentru triumful ulterior al Adevărului persecutat astăzi; pentru triumful, sub orice nume, al singurei credințe în armonie cu legile veșnice ale ființei; al singurului "ism" modern care este orice altceva decât "modern", fiind doar cea mai recentă expresie a unor principii la fel de vechi ca Soarele; triumful tuturor acelor oameni care, de-a lungul secolelor și până astăzi, nu au pierdut niciodată viziunea Ordinii veșnice,

decretată de Soare și care au luptat cu un spirit altruist pentru a imprima această viziune celorlalți. Așteptăm restaurarea glorioasă, de data aceasta, la scară mondială, a Noii Ordini, proiecție în timp, în următoarea, ca în fiecare "Epocă de Aur" recurentă, a Ordinii veșnice a Cosmosului.
Este singurul lucru pentru care merită să trăiești - și să mori, dacă ți se oferă acest privilegiu - acum, în 1948.

Scrisă la Edinburgh, la 9 aprilie 1948, la a 707-a aniversare a celebrei bătălii de la Liegnitz.

CAPITOLUL II

TIMP ŞI VIOLENŢĂ

Din cele câteva fapte pe care le-am amintit în capitolul precedent, este destul de clar că nu există cruzimi în istoria antică - nici orori asiriene, nici orori cartagene, nici orori chinezeşti vechi - pe care inventivitatea contemporanilor noştri din Orient şi Occident, ajutată de o tehnică perfecţionată, să nu le fi depăşit. Dar cruzimea - violenţa laşilor - nu este decât o expresie a violenţei printre multe altele, deşi, se recunoaşte, cea mai respingătoare. Ajutat şi încurajat de realizări ştiinţifice din ce în ce mai uluitoare, care pot fi folosite în orice scop, omul a devenit, de-a lungul istoriei, din ce în ce mai violent, - şi nu din ce în ce mai puţin violent, aşa cum sunt înclinaţi să creadă adesea oamenii hrăniţi cu propagandă pacifistă! Şi, mai mult decât atât, nici nu putea fi altfel; şi nu poate fi altfel în nici o perioadă din viitor, până când distrugerea violentă şi completă a ceea ce numim astăzi "civilizaţie" va deschide pentru lume o nouă "Epocă a Adevărului"; o nouă Epocă de Aur. Până atunci, violenţa, sub o formă sau alta, este inevitabilă. Este însăşi legea vieţii într-o lume decăzută. Alegerea care ne este dată nu este între violenţă şi non-violenţă, ci între violenţa deschisă, fără jenă, în plină zi, şi violenţa subtilă, pe furiş - şantajul; între violenţa deschisă şi persecuţia discretă, lentă, dar implacabilă, atât economică, cât şi culturală: suprimarea sistematică a tuturor posibilităţilor celui învins, fără ca aceasta să se "vadă"; "condiţionarea" nemiloasă a copiilor, cu atât mai oribilă cu cât este mai impersonală, mai indirectă, mai "blândă" în exterior; difuzarea abilă a minciunilor (şi jumătăţilor de minciuni) ucigaşe de suflet; violenţa sub acoperirea non-violenţei. Alegerea este, de asemenea, între nemilosul altruism pus în slujba Cauzei înseşi a adevărului; violenţa fără cruzime, aplicată în vederea instaurării pe acest pământ a unei ordini bazate pe principii veşnice, care transcend omul; violenţa în vederea creării sau menţinerii unui stat uman în armonie cu scopul cel mai înalt al Vieţii, şi violenţa aplicată în scopuri egoiste.

Cele două alternative paralele sunt, într-adevăr, una şi aceeaşi.

Căci este un fapt că, cu cât scopurile sale sunt mai dezinteresate şi aplicarea sa mai dezinteresată, cu atât violenţa este mai sinceră şi mai directă; pe de altă parte, cu cât motivele pentru care este folosită în realitate sunt mai sordide, cu atât mai mult este ea însăşi ascunsă, ba chiar negată; cu atât mai mult oamenii care recurg la ea se laudă că sunt admiratori ai non-violenţei, păcălindu-i astfel pe ceilalţi şi, uneori, pe ei înşişi; acţionând ca înşelători şi fiind înşelaţi - prinşi în reţeaua propriilor minciuni.

Pe măsură ce timpul trece şi se instalează decăderea, nota cheie a istoriei umane este nu din ce în ce mai puţină violenţă, ci din ce în ce mai puţină onestitate cu privire la violenţă.

* * *

Numai o "Epocă a Adevărului", în care totul este aşa cum ar trebui să fie - o lume în care ordinea socială şi politică de pe pământ este o replică perfectă a Ordinii Veşnice a Vieţii - poate fi non-violentă. Iar în legendele elocvente ale tuturor vechilor naţiuni, se spune că societatea ideală din zorii Timpului a fost în mod natural aşa. Nu era, atunci, nimic de schimbat; nimic pentru care să se verse sângele propriu sau al altora; nimic de făcut decât să ne bucurăm în pace de frumuseţea şi bogăţiile pământului luminat de soare şi să lăudăm zeii înţelepţi - "devas" sau "cei strălucitori", cum îi numeau vechii Ariani - Regii pământului în cel mai adevărat sens al cuvântului. Fiecare bărbat şi femeie, fiecare rasă, fiecare specie era, atunci, la locul său, iar întreaga ierarhie divină a Creaţiei era o operă de artă la care şi din care nu era nimic de adăugat sau de luat. Violenţa era de neconceput.

Violenţa a devenit o necesitate din momentul în care ordinea social-politică din această lume a încetat să mai fie reflexia nedistorsionată a ordinii Cosmice eterne; din momentul în care a apărut un spirit centrat pe om, exaltând fără discernământ întreaga umanitate în detrimentul glorioasei Naturi vii, pe de o parte, şi în detrimentul indivizilor superiori în mod natural şi al raselor privilegiate în mod natural, pe de altă parte, în opoziţie cu Tradiţia centrată pe viaţă, care sancţiona, de nu se ştie câte milenii fericite, ierarhia armonioasă, divin ordonată, a popoarelor, a speciilor animale şi a varietăţilor vegetale; din momentul în care o tendinţă vicioasă spre uniformizare - în cele din urmă

care duce la dezintegrare - se instalează, în opoziţie cu Unitatea primordială în cadrul diversităţii infinite şi disciplinate. Din acel moment, repetăm, violenţa a devenit legea lumii, în bine şi în rău. Singura modalitate de a evita să se recurgă la ea era, de acum înainte, fie să se rupă, cu totul, de lume, aşa cum este ea, să se întoarcă cu spatele la viaţă şi să se deplaseze într-un timp artificial, de vis - iluzia unei iluzii -, fie să trăiască cu totul în afara Timpului. Destul de puţini indivizi au fost suficient de nebuni pentru a urma prima cale, şi încă şi mai puţini suficient de evoluaţi şi, în acelaşi timp, suficient de indiferenţi, pentru a o urma pe cea de-a doua.

Dar violenţa nu este un lucru rău în sine. Este adevărat, ea a apărut ca o necesitate doar după ce lumea a devenit, în mare măsură, "rea", adică necredincioasă arhetipului său atemporal; nu mai corespunde visului creator al Minţii universale, pe care îl exprimase cândva. Simpla apariţie a violenţei era un semn că "Epoca Adevărului" se încheiase iremediabil; că procesul descendent al istoriei lua viteză. Cu toate acestea, violenţa nu poate fi judecată în afara scopului ei. Iar scopul este bun sau rău; merită sau nu. Merită când cei care îl urmăresc o fac nu doar în mod dezinteresat - fără o dorinţă primordială de glorie sau fericire personală, - ci şi în conformitate cu o Ideologie care exprimă un adevăr atemporal, impersonal, mai presus de uman; o Ideologie înrădăcinată în înţelegerea clară a Legilor neschimbătoare ale vieţii şi destinată să îi atragă pe toţi cei care, într-o lume decăzută, păstrează încă în inimile lor un dor invincibil de Ordinea perfectă, aşa cum a fost cu adevărat şi cum va fi din nou; aşa cum nu poate să nu fie, în zorii fiecărui ciclu de Timp recurent. Orice scop care, în mod inteligent, obiectiv, este în concordanţă cu scopurile de război ale Forţelor nemuritoare ale Luminii în lupta lor milenară împotriva forţelor Întunericului, adică a dezintegrării, - acea Luptă ilustrată în toate mitologiile lumii, - orice astfel de scop, spun eu, justifică orice cantitate de violenţă dezinteresată. Mai mult decât atât, pe măsură ce "Era Întunericului" în care trăim avansează, din ce în ce mai întunecată, din ce în ce mai aprigă, din ce în ce mai aprigă, an de an, devine din ce în ce mai imposibilă evitarea utilizării violenţei în slujba adevărului. Nici un om, - nici un semizeu - nu poate aduce, în zilele noastre, nici măcar o cantitate relativă de ordine şi dreptate reală în orice zonă a globului, fără ajutorul forţei, mai ales dacă are

doar câţiva ani la dispoziţia sa. Şi, din nefericire, cu cât această lume avansează mai mult în epoca actuală a minunilor tehnice şi a înjosirilor umane, cu atât mai mult marii oameni ai inspiraţiei sunt supuşi factorului timp, imediat ce încearcă să aplice înalta lor cunoaştere intuitivă a adevărului etern la rezolvarea unor probleme practice. Ei trebuie doar să acţioneze, nu numai temeinic, ci şi rapid, dacă nu vor să vadă forţele dezintegrării înăbuşindu-le în faşă munca nepreţuită. Şi, fie că le place sau nu, temeinic şi rapid înseamnă, aproape inevitabil, cu o violenţă fără ezitare. Se poate spune, cu tot mai multă certitudine, pe măsură ce "Epoca Întunecată" avansează, că oamenii de acţiune, asemeni unor zei, sunt învinşi, cel puţin pentru moment, nu pentru că au fost prea nemiloşi (şi, astfel, pentru că au stârnit împotriva lor, a ideilor lor şi a colaboratorilor lor indignarea "oamenilor decenţi"), ci pentru că nu au fost suficient de nemiloşi - pentru că nu şi-au ucis duşmanii care fugeau, până la ultimul om, în scurta oră a triumfului; pentru că nu i-au redus la tăcere atât pe milioanele de ipocriţi sfiosiţi, cât şi pe stăpânii lor, producătorii isteţi de povestiri despre atrocităţi, prin violenţe mai substanţiale, prin exterminări mai complete.

Din toate acestea reiese foarte clar că a condamna fără discernământ violenţa înseamnă a condamna însăşi lupta Forţelor Vieţii şi Luminii împotriva Forţelor Dezintegrării, luptă cu atât mai eroică şi mai disperată cu cât lumea se grăbeşte spre pieire. Este a condamna acea luptă care, în fiecare dintre fazele ei variate de-a lungul veacurilor, şi chiar şi prin dezastre temporare, a asigurat lumii, dincolo de condamnarea ei meritată, noul şi gloriosul Început, pe care doar cei puţini îl merită. Î n cadrul robiei Timpului, în special în cadrul acestei "Kali Yuga", nu se poate fi consecvent non-violent fără a contribui, cu voie sau fără voie, conştient sau inconştient, la succesul forţelor de dezintegrare; a ceea ce noi numim forţele morţii.

* * *

În ceea ce priveşte violenţa folosită pentru a promova obiectivele de război ale forţelor morţii, ea este şi a fost întotdeauna dublă: îndreptată, pe de o parte, împotriva Vieţii însăşi - mai întâi, împotriva întregii naturi vii nevinovate, apoi împotriva intereselor vitale ale omenirii superioare, în numele "planului comun" - şi, pe de altă parte, împotriva

acelor oameni deosebiţi care, din ce în ce mai conştienţi de realităţile tragice ale unei epoci întunecate, iau atitudine în favoarea recunoaşterii valorilor eterne ale vieţii şi a restabilirii ordinii pe baza ei adevărată, eternă.

În încercarea de a aduce triumful celor fără valoare şi dezintegrarea lentă, dar constantă a culturii, de fapt, este nevoie de tot mai puţină violenţă. Lumea evoluează în mod natural spre dezintegrare, cu o viteză accelerată. Poate că ar fi fost, cândva, necesar să o împingem mai departe pe calea alunecoasă. Nu mai este aşa, de secole. Ea se rostogoleşte spre propria ei pieire, fără ajutor. În această direcţie, prin urmare, campionii dezintegrării se bucură de o sarcină uşoară. Nu trebuie decât să urmeze şi să linguşească tendinţele vicioase ale majorităţii tot mai josnice a oamenilor, pentru a deveni preferaţii lumii. Dar în războiul lor împotriva celor puţini, dar mai conştienţi şi mai practici exponenţi ai valorilor superioare, - susţinătorii ierarhiei naturale a raselor; adoratorii luminii, ai forţei, ai tinereţii; - ei sunt (şi sunt obligaţi să fie) din ce în ce mai violenţi, ba mai mult, din ce în ce mai necruţători şi mai necruţători. Ura lor creşte, pe măsură ce istoria se desfăşoară, ca şi cum ar şti - ca şi cum ar simţi, cu acuitatea percepţiei fizice, - că fiecare dintre victoriile lor, oricât de spectaculoasă ar fi, îi apropie de prăbuşirea răscumpărătoare finală în care sunt sortiţi să piară, şi din care cei persecutaţi acum superiorii lor vor apărea cu siguranţă ca lideri ai Noii Ere, - supraoamenii de la începutul următorului ciclu temporal, - mai mult ca niciodată, ca zei. Ura lor creşte, iar ferocitatea lor creşte şi ea, pe măsură ce se apropie prăbuşirea răscumpărătoare şi, odată cu ea, zorii Noii Ordini universale, la fel de inevitabilă ca venirea primăverii. Aşa cum a arătat istoria ultimilor trei ani,1 - aşa cum ar arăta astăzi istoria celei mai întunecate Europe (şi a mândrei şi nefericitei Japonii), dacă ar fi dezvăluite ororile sale ascunse - nimic nu întrece în violenţă persecuţia celor mai buni bărbaţi şi femei din lume de către agenţii forţelor morţii, în timpul ultimei perioade a "Epocii Întunecate". Ca şi copiii Luminii, şi aceştia - deşi din motive contrare - acţionează sub presiunea inexorabilă a timpului. Ei nu au decât câţiva ani la dispoziţie pentru a încerca să înăbuşe Ideologia divină şi nepieritoare; să zdrobească cât mai mulţi dintre votanţii ei,

1 Acest capitol a fost scris în 1948.

înainte de a fi, ei înşişi, făcuţi praf într-un război fratricid al demonilor împotriva demonilor.

Ei se grăbesc - nu, ca eroica "elită", din nerăbdare generoasă; nu din dorinţa de a vedea "Epoca Adevărului" restabilită înainte de vreme, ci din pofta febrilă; din dorinţa de a smulge din lume, pentru ei înşişi, toate avantajele materiale şi toate satisfacţiile deşertăciunii pe care le pot obţine, înainte de a fi prea târziu. Şi, pe măsură ce trece timpul, graba lor ajunge la frenezie. Singurul obstacol care le stă în cale şi care încă le sfidează - şi care le va sfida mereu, până la sfârşit - este tocmai acea elită mândră pe care dezastrul nu o poate descuraja, pe care tortura nu o poate frânge, pe care banii nu o pot cumpăra. Conştient sau inconştient, fie că sunt, ei înşişi, complet ticăloşi, fie că sunt doar orbi, din prostie congenitală, muncitorii dezintegrării duc un război împotriva oamenilor de aur şi oţel, cu o furie infernală, fără încetare.

Dar violenţa lor nu este violenţa sinceră, fără ruşine, a celor inspiraţi. idealişti care se străduiau să aducă rapid la lumină o ordine social-politică nobilă, prea bună pentru lumea nedemnă a vremurilor lor. Este un fel de violenţă furişată, târâtoare, laşă, cu atât mai eficientă cu cât este, în exterior, negată cu mai multă emfază, atât de ticăloşii care o aplică sau o aprobă, cât şi de proştii bine intenţionaţi care cred, de fapt, că nu există. Ea este determinată de sentimente pe care nu este posibil să le manifestăm, chiar şi într-o lume degenerată, fără a risca să ne înfrângem propriul scop: prin ura goală, înrădăcinată în invidie - ura slăbănogilor lipsiţi de valoare faţă de cei puternici, pentru simplul motiv că sunt puternici; ura sufletelor urâte (întrupate, de cele mai multe ori, în trupuri nu mai puţin urâte) faţă de cele frumoase din fire; pentru cei nobili, mărinimoşi, altruişti, adevărata aristocraţie a lumii; ura celor nefericiţi şi, cu atât mai mult, a celor plictisiţi, - a celor care nu au decât buzunarele lor pentru care să trăiască şi nimic pentru care să moară, - pentru cei care trăiesc şi sunt gata să moară pentru valori eterne. Aceasta este, din ce în ce mai mult, violenţa larg răspândită a vremurilor noastre, din ce în ce mai puţin recunoscută, în deghizarea ei subtilă, chiar şi de către cei care o suferă efectiv.

Anticii ştiau mai bine decât contemporanii noştri cine le erau prieteni şi cine le erau duşmani. Şi acest lucru este firesc. Într-o lume care se grăbeşte spre pieire, este inevitabil să existe

o ignoranță crescândă - ignoranța tocmai a acelor lucruri pe care ar trebui să le știm cel mai bine, pentru a supraviețui. Anticii au suferit și au știut pe cine să blesteme. Bărbații și femeile moderne, de regulă, nu știu; nu le pasă cu adevărat să știe; sunt prea leneși, prea extenuați, prea aproape de sfârșitul lumii lor pentru a-și lua osteneala de a se interesa serios. Iar ticăloșii isteți, ei înșiși autorii tuturor relelor, îi incită să arunce vina asupra singurelor persoane a căror înțelepciune infailibilă și iubire dezinteresată i-ar fi putut salva, dacă ar fi vrut să fie salvați; asupra acelei elite urâte care se ridică împotriva curentului Timpului, cu viziunea noului Început glorios dincolo de osânda lumii actuale, clară și strălucitoare în fața ochilor săi. Toată cantitatea de prostii scrise și spuse de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial (și deja înainte de sfârșitul acestuia, în ziarele și de la posturile de radio controlate de Puterile Democratice) despre suferințele popoarelor europene, este cel mai recent exemplu grăitor al acestei minciuni sistematice pe scară largă, din ce în ce mai co mună pe măsură ce forțele de dezintegrare devin, cu timpul, atât mai reușite, cât și mai sforăitoare. Europa zace în ruine - se consecință a șase ani de bombardamente inumane. Națiunile Unite au efectuat bombardamentele pentru a eradica național-socialismul - singurul lucru care ar fi putut restabili ordinea și bunul-simț în Europa, dacă altruismul absolut, dublat de geniu, ar fi fost capabil să schimbe cursul timpului într-o lume condamnată. Iar acum, oamenilor li se spune că național- socialismul este responsabil pentru toate relele pe care le-au provocat bombardamentele și că fondatorul său inspirat este cel mai mare megaloman egoist care a călcat vreodată pe acest pământ. Unii oameni cred acest lucru - chiar și în Germania; sau erau pregătiți să creadă acest lucru în 1945, înainte de a gusta din substitutul pe care democrațiile li l-au oferit în locul regimului mult criticat. Majoritatea oamenilor cred acest lucru în restul Europei. Escrocii vicleni, complet necinstiți în ceea ce privește violența, care dau tonul acestei propagande, au o sarcină ușoară: ei lucrează în sensul Timpului: pentru dezordine, care duce la dezintegrare; pentru distrugerea a tot ceea ce este încă puternic și valoros în omenirea actuală; a tot ceea ce este destinat să supraviețuiască, în ciuda tuturor, distrugerii lor viitoare. Și ei exploatează chiar caracteristicile unei epoci în descompunere: ura față de orice disciplină evidentă și față de orice conducere vizibilă și tangibilă (și responsabilă), aliate cu o creștere în

îngâmfare, creşterea imbecilităţii şi, în consecinţă, creşterea credulităţii.

* * *

Am vorbit despre două tipuri de violenţă. Nicăieri nu este mai evidentă diferenţa în însăşi natura celor două, poate, decât în atitudinea celor care le susţin - sau le aprobă - faţă de creaţia vie din afara umanităţii.

Violenţa sinceră şi curajoasă, pe care orice idealist cu o viziune reală este sforţat sau mai puţin obligat să o folosească de îndată ce încearcă să-şi transpună în acţiune intuiţia adevărului etern, într-o lume încăpăţânat degenerată, pornită spre propria-i distrugere, această violenţă, spunem noi, nu se exercită niciodată - şi nu poate, în mod logic, să se exercite niciodată, cu excepţia, poate, a anumitor cazuri de urgenţă vitală, - împotriva altor fiinţe vii decât oamenii. Singurul său scop este de a zdrobi, cât mai repede şi mai complet posibil, orice rezistenţă la o ordine socio-politică impusă prea devreme pentru a fi apreciată de toţi cei pe care îi afectează. După cum vom vedea, ea nu afectează, de fapt, doar fiinţele umane. Ea îi priveşte şi trebuie să îi privească, de asemenea, pe termen lung, pe toţi cei vii. Dacă nu ar fi aşa, nu ar fi o ordine bazată pe adevărul veşnic, iar violenţa manifestată pentru a o impune nu s-ar justifica. Dar numai fiinţele umane se pot opune şi se opun unei astfel de ordini. Prin urmare, doar ele sunt singurele care, în măsura în care devin obstacole în calea stabilirii sau continuării ei, sunt victimele violenţei necesare a celor care au datoria de a o apăra. Ca o consecinţă a faptului că nu au nimic de-a face cu configurarea societăţii umane, animalele nevinovate nu sunt niciodată chinuite de oameni care cred că, dacă există, tortura poate fi scuzată doar atunci când este aplicată pentru a promova acele scopuri politice impersonale care sunt în armonie cu principiile eterne.
Astfel de oameni nu pot tolera niciodată să se provoace durere unor fiinţe vii de dragul unor cercetări destinate, în mintea torţionarilor şi a susţinătorilor lor, să uşureze suferinţele umanităţii bolnave sau să satisfacă o simplă poftă de informaţii "ştiinţifice". Căci, dacă ei sunt cu adevărat exponenţii idealurilor Epocii de Aur, - oameni de acţiune, cu o conştiinţă a Adevărului etern şi o dragoste arzătoare pentru perfecţiune, - este imposibil ca ei să împărtăşească, fie despre umanitate, fie despre boală, fie despre

dorința morbidă de a dobândi cunoştinţe inutile cu orice preţ, prejudecăţile comune care se dezvoltă, de secole, ca urmare a degenerării crescânde din această lume. Ei nu pot crede că orice viaţă umană, oricât de degradată ar fi, merită neapărat să fie salvată. Şi trebuie să creadă că cea mai bună cale de a eradica bolile nu este atât de mult descoperirea de noi tratamente, cât învăţarea bărbaţilor şi femeilor să ducă o viaţă mai sănătoasă şi, înainte de toate, întărirea raselor privilegiate în mod natural printr-o politică sistematică şi raţională, aplicată, în primul rând, la arta de bază a creşterii. Şi trebuie să simtă un dispreţ sănătos pentru toate formele de cercetare inutilă, cu atât mai puţin pentru acea curiozitate criminală faţă de misterul vieţii, care a transformat sute de oameni ca Pavlov, sau Voronoff - sau Claude Bernard - în adevăraţi monştri.

Mai este şi altceva. Ideologia însăşi a celor puternici merge, în mod natural, mână în mână cu repulsia faţă de orice formă de cruzime faţă de animale neajutorate şi frumoase. Nietzsche a exaltat bunătatea ca fiind cea mai înaltă virtute a supraomului - "ultima victorie a eroului asupra lui însuşi." Iar bunătatea care nu îmbrăţişează toată viaţa nu este deloc bunătate. Bunătatea care îl îndeamnă pe om să-şi "iubească duşmanii" fără a-l îndemna a fortiori să iubească creaturile nevinovate ale pământului, care nu i-au făcut niciun rău intenţionat; bunătatea care îl îndeamnă să cruţe viețile celor dintâi, permiţându-i în acelaşi timp să-i urmărească şi să-i mănânce pe cei din urmă, şi să le poarte pielea, este fie ipocrizie, fie imbecilitate. Ideologia celor puternici respinge această contradicţie veche de două mii de ani, cu un dispreţ total.

Acest lucru este atât de adevărat, încât singurii oameni care, în timpurile noastre, s-au străduit să creeze o ordine social-politică pe baza unei astfel de ideologii, şi asta prin cea mai sinceră şi recunoscută cruzime; oamenii care susţin cu cea mai mare consecvenţă acea violenţă sănătoasă şi necesară care este inseparabilă de orice luptă dezinteresată împotriva forţelor decăderii, - creatorii Germaniei naţional-socialiste, sunt tocmai cei care au subliniat cel mai sincer dragostea faţă de toată natura vie în sistemul lor educaţional şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a proteja prin lege atât animalele1 , cât şi pădurile; este atât de adevărat, încât

1 În Germania naţional-socialistă, nu numai că era interzisă uciderea oribilă "cuşer" a animalelor, dar nu erau permise nici capcanele. Animalele ucise pentru hrană trebuiau să fie tratate cu ajutorul unui pistol automat care aducea moartea instantanee. Iar cruzimea faţă de orice animal era aspru pedepsită. (Cunosc cazul unei persoane care a petrecut trei ani şi jumătate într-un lagăr de concentrare pentru că a ucis un porc "într-un mod crud").

Liderul care i-a inspirat - Adolf Hitler, acum atât de defăimat şi de urât de o lume inutilă, - nu numai că s-a abţinut de la carne în propria sa dietă zilnică, dar este, din câte ştiu, singurul conducător european care a luat în considerare în mod serios posibilitatea unui continent fără abatoare şi care a intenţionat să transforme acest vis în realitate cât mai curând posibil.1

Puneţi în contrast acest lucru cu tratamentul creaturilor în mâinile majorităţii acelor oameni care neagă indivizilor şi raselor superioare dreptul de a fi nemiloşi în lupta lor eroică împotriva Timpului; a celor care ar vrea să credem că "îşi iubesc duşmanii" şi au o adevărată oroare de atrocităţi! Am văzut, vedem în fiecare zi, cum îşi tratează ipocriţii duşmanii - atunci când îi prind. Şi ştim ce atrocităţi pot să comită asupra fiinţelor umane - sau să ordoneze, sau cel puţin să aprobe, - atunci când le convine scopului lor. Ei nu tratează mai bine animalele. Ei iau crimele ascunse comise zilnic împotriva lor în această lume din ce în ce mai ticăloasă, ca pe o chestiune de normalitate, la fel ca pe cele comise împotriva bărbaţilor şi femeilor pe care îi consideră "fanatici periculoşi", "criminali de război" şi aşa mai departe.

Bineînţeles, ei găsesc scuze bune pentru atitudinea lor, - unul întotdeauna face; logica a fost acordată omului pentru ca acesta să se justifice în ochii săi, indiferent de monstruozitatea pe care ar alege să o susţină. Dar premisele lor sunt cu totul diferite de cele ale oamenilor altruişti care luptă cu consecvenţă nemiloasă pentru idealuri în armonie cu ordinea Cosmică perfectă. Argumentul lor de bază este "interesul umanităţii" - fără discriminare; "interesul umanităţii" ca întreg; al "majorităţii" fiinţelor umane, bune rele şi indiferente; şi doar al

1 "Un capitol extins al discuţiei noastre a fost consacrat de Führer chestiunii vegetariene. El crede mai mult ca oricând că mâncatul cărnii este greşit. Bineînţeles, el ştie că, în timpul războiului, nu putem bulversa complet sistemul nostru alimentar. După război, însă, intenţionează să abordeze şi această problemă. Poate că are dreptate. Cu siguranţă, argumentele pe care le aduce în favoarea punctului său de vedere sunt foarte convingătoare."

- Jurnalele lui Goebbels, ed. 1946 (Înregistrarea din 26 aprilie 1942)

fiinţele umane. Idealurile lor - expresie a tendinţei descendente a Timpului, care îl grăbește pe om spre pieire - sunt orice altceva decât idealurile Epocii de Aur.

Care umanitate, într-adevăr, agenţii noştri cu inimă bună ai forţelor întunecate luptă pentru a "salva", cu preţul unor suferinţe nenumărate provocate unor creaturi sănătoase, nevinovate şi frumoase în camerele de tortură ale "ştiinţei"? Cu siguranţă nu elita puternică şi mândră a omenirii, care îşi aşteaptă Ziua pentru a începe un nou Ciclu istoric, pe ruinele lumii actuale. Bărbaţii şi femeile care fac parte din acea minoritate sănătoasă nu au nevoie de o astfel de medicină descoperită cu trudă şi nici nu ar accepta-o, chiar dacă ar avea nevoie. Nu. Majoritatea contemporanilor noştri care susţin aplicarea durerii asupra fiinţelor vii de dragul "cercetării" sunt preocupaţi de uşurarea umanităţii "suferinde". Ei sunt plini de acea dragoste morbidă pentru bolnavi şi invalizi, pentru cei slabi şi handicapaţi de orice fel, pe care creştinismul a pus-o la modă cândva şi care este, fără îndoială, unul dintre cele mai dezgustătoare semne de decădere a omului modern. Fie că sunt creştini declaraţi sau nu, cu toţii se agaţă de credinţa prostească că este o "datorie" să salveze sau cel puţin să prelungească, cu orice preţ, orice viaţă umană, oricât de lipsită de valoare - o datorie de a o prelungi, doar pentru că este umană. În consecinţă, ei sunt pregătiţi să sacrifice orice număr de animale sănătoase şi frumoase, dacă îşi imaginează că poate ajuta la peticirea trupurilor bolnave ale unor oameni care, în marea lor majoritate, nu ar fi fost lăsaţi să trăiască sau, mai degrabă, nu s-ar fi născut niciodată, într-o societate bine concepută şi bine organizată. În ochii lor, un idiot uman valorează mai mult decât cel mai perfect specimen de viaţă animală sau vegetală. Într-adevăr, pe măsură ce specia noastră degenerează, îngâmfarea ei creşte! Şi această îngâmfare ajută la menţinerea oamenilor satisfăcuţi, chiar dacă sunt complet rupţi de viziunea perfecţiunii glorioase şi sănătoase care domina conştiinţa lumii în tinereţea ei şi care este încă, şi va rămâne până la sfârşit, viziunea inspiratoare a unei minorităţi din ce în ce mai puţine.

Relatarea atrocităţilor comise asupra unor animale nevinovate pentru a găsi mijloace de combatere a bolilor într-o umanitate tot mai contaminată, sau chiar mijloace de a încuraja

viciu într-un număr din ce în ce mai mare de degeneraţi depăşiţi,1 ar umple volume. Cea a unor abominaţii similare săvârşite din simplă curiozitate ştiinţifică, ar face de asemenea. Acesta nu este locul pentru a exagerează asupra acestui subiect macabru. Cu toate acestea, când ne amintim că oamenii care scuză aceste şi alte orori, ba chiar le aprobă - care admirau un tip ca Pasteur şi care nu au scos niciodată o vorbă împotriva altora ca Claude Bernard sau, în acest secol, Pavlov, - când ne amintim, spun eu, că astfel de oameni au avut obrazul să stea ca judecători în 1945, 1946, 1947,2 etc., şi, cu acordul lumii, să condamne la moarte medici Germani, acuzaţi, pe drept sau pe nedrept, că au efectuat experimente mult mai puţin crude pe duşmani activi sau potenţiali ai tot ceea ce au iubit şi au susţinut, atunci eşti dezgustat de profunzimea ipocriziei la care a ajuns omenirea în timpurile noastre. Pentru că niciodată, probabil, o asemenea demonstraţie teatrală de indignare faţă de anumite acte de violenţă nu a mers mână în mână cu o asemenea toleranţă universală faţă de acte de violenţă mult mai oribile.

* * *

Această lipsă generală de onestitate în ceea ce priveşte violenţa, care a crescut în mod constant de la începutul istoriei, se manifestă astăzi în modul în care oamenii îşi ascund în mod deliberat de ei înşişi şi de ceilalţi toate ororile pe care le aprobă, dar pe care nu le pot justifica.

Oricare dintre atrocităţile comise pe animale în scopul de a spori cunoştinţele medicale sunt atât de îngrozitoare încât, în ciuda presupusei lor "justificări", este "în interesul ştiinţei" - şi în interesul companiilor comerciale care se ocupă cu medicamente brevetate - să nu se permită publicului să le cunoască. Iar publicul este ţinut în mod deliberat în ignoranţă - indus să creadă că ororile nu există cu adevărat sau că nu sunt, în realitate, nici pe jumătate atât de însângerate pe cât par. Cu atât mai mult, nenumăratele cruzimi comise de dragul curiozităţii pure sau de dragul luxului, ori al distracţiei, sunt cu atât mai mult ascunse - negate subtil. Mii de oameni bine intenţionaţi

1 Ne referim aici la experimentele lui Voronoff efectuate pe maimuţe vii, în vederea redării potenţei sexuale la bătrâni.
2 În timpul infamului proces de la Nüremberg şi al altor procese similare.

proştii care vorbesc despre "progresul moral" din zilele noastre nu au nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă (în spatele ecranelor) în institutele ştiinţifice, în comerţul cu blănuri şi în circuri.

Mii de oameni la fel de bine intenţionaţi şi la fel de proşti, care iau de bun tot ceea ce li se dă să citească şi nu se interesează mai mult, nu au nici o idee despre ororile săvârşite de compatrioţii lor în ţările altora ca colonişti sau ca membri ai armatelor de ocupaţie, ba chiar nu au nici o idee despre ceea ce se întâmplă în propria lor ţară, în spatele gratiilor din închisori, în camerele de tortură pentru investigaţii politice şi în lagărele de concentrare. Într-adevăr, în Anglia şi în alte naţiuni democratice, mulţi au impresia că guvernul lor nu a tolerat niciodată lucruri precum lagărele de concentrare şi camerele de tortură pentru fiinţe umane. Doar "inamicul" le avea - aşa cred ei. Cu ani în urmă, ei nu s-ar fi gândit deloc să admită că "toată lumea le are"; trebuie să le aibă; că nu se poate duce un război fără aceste accesorii neplăcute, dar extrem de utile. Dar acum ipocrizia în ceea ce priveşte violenţa a atins cote maxime. Niciodată nu a existat, în lume, atât de multă cruzime, aliată cu o încercare atât de generală de a o ascunde, de a o nega, de a o uita şi, dacă este posibil, de a-i face pe alţii să o uite. Niciodată oamenii nu au fost atât de dispuşi să o uite, în medii exterioare "decente" şi amabile - case şi străzi în care nu se poate vedea sau auzi nicio tortură a oamenilor sau a animalelor - cu condiţia, desigur, să nu fie vorba de cruzimea "inamicului". Singurul moment în care bărbaţii şi femeile moderne nu încearcă să minimalizeze ororile, ci de fapt le exagerează (şi adesea le inventează în mod deliberat), este atunci când se întâmplă ca acestea să fie (sau sunt menite să fie prezentate ca fiind) ororile "inamicului" - niciodată ale lor. Iar acesta nu este în sine decât un alt exemplu al caracteristicii mondiale a vremurilor noastre: dragostea generală pentru minciună.

Ceea ce a învrăjbit atât de mult întreaga lume împotriva susţinătorilor sinceri ai metodelor nemiloase, atât în guvernare, cât şi în război, nu este atât faptul că acestea erau violente, cât faptul că erau sincere. Mincinoşii îi urăsc pe cei care spun adevărul neplăcut şi care acţionează în conformitate cu el.

* * *

"Adevărul neplăcut" este că pacifismul, non-violenţa

şi aşa mai departe nu sunt, de cele mai multe ori, decât nişte şmecherii în slujba forţelor de dezintegrare; trucuri necinstite pentru a-i păcăli pe proşti, pentru a-i castra pe cei puternici şi pentru a pune milioane de laşi şi ipocriţi (cea mai mare parte a lumii) împotriva celor câtorva oameni a căror politică inspirată, urmărită fără milă până la capătul ei logic, ar putea, poate, chiar şi acum, să oprească decăderea omului. Şi dacă nu sunt asta, atunci sunt nişte prostii.

Aşa cum am spus la început, non-violenţa nu poate exista decât într-o lume în care ordinea socio-politică temporală este, la scară umană, o replică a ordinii eterne a Cosmosului. Orice predicare eficientă - şi orice practică parţială - a pacifismului în politică; adică în Timp, în afara unei astfel de ordini temporale, nu duce, în cele din urmă, decât la o mai mare violenţă; la o mai mare exploatare a Naturii vii şi la o mai mare asuprire a omului de către cei care lucrează pentru forţele morţii. Dar, de milenii deja, această ordine terestră perfectă a încetat să mai existe. Ea trebuie să fie creată din nou înainte ca pacea să poată înflori din nou. Şi nu poate, acum, să fie creată din nou, fără violenţă maximă, exercitată, de data aceasta, într-un spirit dezinteresat, de către oameni cu viziune.

Prin urmare, cea mai bună cale pentru cei care doresc cu sinceritate o pace dreaptă şi durabilă ar fi, în mod natural, să facă tot ce le stă în putinţă pentru a ceda lumea acestor oameni cu viziune, cât mai curând posibil; cel puţin, să nu încerce să-i împiedice să o cucerească. Din nefericire, majoritatea pacifiştilor fie nu doresc cu adevărat pacea deloc, ci doar se prefac, fie o doresc, dar numai în anumite condiţii ideologice care sunt incompatibile cu instaurarea ei, acum, şi cu durata ei, şi care nu vor face decât să devină din ce în ce mai mult, până la sfârşitul ciclului istoric actual. Orice violenţă evidentă îndreptată împotriva fiinţelor umane îi şochează. Oamenii care susţin în mod deschis folosirea forţei - fie ea şi în cel mai dezinteresat spirit şi pentru cele mai bune scopuri - sunt, tocmai din acest motiv, anatema în ochii lor. Să-i ajutăm să cucerească şi să stăpânească lumea? Oh, nu! Orice altceva în afară de asta! Idealurile oamenilor cu viziune nemiloasă pot fi idealuri ale Epocii de Aur; dar metodele lor! - atitudinea lor cinică faţă de viaţa umană; goana lor necruţătoare şi eliminarea nemiloasă chiar şi a potenţialelor obstacole în calea atingerii rapide a scopurilor lor dezinteresate; "logica lor îngrozitoare" (pentru a cita cuvintele

unui funcţionar francez în Germania ocupată, după acest război)1 - pacifiştii noştri nu ar putea niciodată să suporte aşa ceva! Ca urmare, ei susţin lucruri mult mai rele, - în general fără să ştie. Căci, prin refuzul lor de a înfrunta faptele şi de a adopta singura atitudine rezonabilă pe care ar trebui să o aibă un adevărat iubitor al păcii, ei devin astăzi instrumente în slujba forţelor de dezintegrare.

Pentru că nu se poate avea amândouă: cine nu este pentru veşnicia Forţele Luminii şi ale Vieţii, este împotriva lor. Dacă nu trăim "în afara" sau "deasupra" Timpului, fie mergem în sensul evoluţiei inevitabile a istoriei - adică spre decădere şi disoluţie, - fie stăm împotriva curentului secolelor, într-o luptă amară, aparent fără speranţă, dar totuşi frumoasă, cu ochii fixaţi asupra acelor idealuri perene care nu pot fi transpuse pe deplin în realitate materială decât o singură dată, în zorii fiecărui Ciclu succesiv, de către fiecare nouă umanitate succesivă. Dar este adevărat că minoritatea îndrăzneaţă de oameni de acţiune care luptă, "împotriva Timpului", pentru idealurile Epocii de Aur, este obligată să devină, pe măsură ce trece timpul, din ce în ce mai necruţătoare în efortul său de a învinge o opoziţie din ce în ce mai bine organizată, din ce în ce mai evazivă şi din ce în ce mai universală. Şi, tocmai din acest motiv, va deveni din ce în ce mai dificil pentru pacifiştii scârbiţi să o urmeze. După toate probabilităţile, ei vor continua să prefere să se identifice cu agenţii mincinoşi ai forţelor întunecate. Şi acest lucru este firesc. Din nou, se încadrează în legea Timpului. Forţele morţii trebuie să aibă practic întreaga lume sub stăpânirea lor, înainte ca un nou Început să poată începe ca o reafirmare a triumfului Vieţii.

Şi astfel, zi după zi, an după an, acum şi în viitor, puterile conflictuale ale luminii şi întunericului nu pot decât să continue lupta lor mortală, aşa cum au făcut-o întotdeauna, dar din ce în ce mai aprig, pe măsură ce trece timpul. Şi tot pe măsură ce timpul trece, lupta se va da tot mai mult între violenţa recunoscută şi acceptată în mod deschis şi violenţa deghizată în mod necinstit, prima fiind pusă în slujba scopului suprem al Vieţii pe pământ - şi anume, crearea unei umanităţi perfecte, sau a "Epocii de Aur" - iar cea de-a doua, în slujba duşmanilor Vieţii. Aşa trebuie să fie până când, după prăbuşirea finală, - cel

1 "Cette logique effroyable" a fost expresia folosită de domnul R. Grassot, de la Biroul Francez de Informaţii din Baden-Baden, în conversaţia sa cu mine la 9 octombrie 1948.

"sfârşitul lumii", aşa cum o cunoaştem, - conducerea omenirii supravieţuitoare revine acelei elite victorioase care, chiar şi în mijlocul decăderii îndelungate şi generale a omului, nu şi-a pierdut niciodată credinţa în valorile Cosmice veşnice şi nici voinţa de a-şi trage din ele, şi numai din ele, regula de acţiune.

Astfel, elita nu va mai fi obligată să recurgă la violenţă pentru a-şi impune voinţa. Va guverna fără opoziţie într-o lume paşnică, în care Noua Ordine din visele sale milenare va apărea tuturor ca fiind singura stare de lucruri naturală şi raţională. Până când omul va uita din nou Adevărul imuabil, va acţiona ca şi cum Legile de fier ale cauzelor şi consecinţelor nu-l privesc - dragul lui Dumnezeu! - şi va decădea din nou.

Nimic nu poate opri roata timpului.

CAPITOLUL III

OAMENI ÎN TIMP, DEASUPRA TIMPULUI ŞI ÎMPOTRIVA TIMPULUI

Toţi oamenii, în măsura în care nu sunt eliberaţi din robia Timpului, urmează calea descendentă a istoriei, fie că ştiu sau nu, fie că le place sau nu.

Puţini sunt cei care o aseamănă, chiar şi în epoca noastră, - ca să nu mai vorbim în epoci mai fericite, când oamenii citeau mai puţin şi gândeau mai mult. Puţini sunt cei care o urmează fără ezitare, fără să arunce, cândva sau când, o privire tristă spre paradisul îndepărtat şi pierdut în care ştiu, în conştiinţa lor profundă, că nu vor intra niciodată; paradisul Perfecţiunii în timp
- un lucru atât de îndepărtat încât primii oameni despre care ştim că au existat îşi aminteau de el doar ca de un vis. Cu toate acestea, ei urmează calea fatală. Ei se supun destinului lor.

Această supunere resemnată faţă de teribila lege a decăderii - această acceptare a robiei Timpului de către creaturi care simt vag că ar putea fi eliberate de ea, dar cărora le este prea greu să încerce să se elibereze; care ştiu dinainte că nu ar reuşi niciodată, chiar dacă ar încerca - se află la baza acelei nefericiri incurabile a omului, deplânsă mereu şi mereu în tragediile greceşti, şi cu mult înainte ca acestea să fi fost scrise. Omul este nefericit pentru că ştie, pentru că simte - în general - că lumea în care trăieşte şi din care face parte nu este ceea ce ar trebui să fie, ceea ce ar putea fi, ceea ce, de fapt, era în zorii Timpului, înainte ca decăderea să se instaleze şi înainte ca violenţa să devină inevitabilă. El nu poate accepta din toată inima acea lume ca fiind a lui - în mod special nu poate accepta faptul că merge din rău în mai rău, - şi să se bucure. Oricât de mult ar încerca să fie "realist" şi să smulgă din destin tot ce poate, când poate, totuşi, în adâncul inimii sale rămâne un dor invincibil de mai bine. El nu poate - în general - să vrea lumea aşa cum este.

Dar puţini oameni - la fel de rari ca şi cei eliberaţi, pentru care Timpul nu există, şi poate chiar mai rari, - pot şi acţionează conform acestei voinţe. Aceştia sunt cei mai minuţioşi, cei mai nemiloşi şi mai eficienţi agenţi ai Forţelor Morţii de pe pământ: -

extrem de inteligenţi şi, uneori, extraordinar de prevăzători; întotdeauna lipsiţi de scrupule la maximum; lucrează fără ezitare şi fără remuşcări în sensul procesului descendent al istoriei şi, (fie că pot vedea sau nu până acolo) pentru concluzia sa logică: anihilarea omului şi a întregii vieţi.

Firește, ei nu văd întotdeauna atât de departe. Dar atunci când văd, tot nu le pasă. Din moment ce Legea de: Timpul este ceea ce este, şi din moment ce sfârşitul trebuie să vină, este la fel de bine ca ei să tragă tot profitul posibil din procesul care, oricum, mai devreme sau mai târziu, va aduce sfârşitul. Din moment ce nimeni nu poate recrea Paradisul pierdut de la Primeaval - nimeni în afară de roata Timpului însuşi, după ce aceasta şi-a desfăşurat întregul său curs - atunci este la fel de bine ca ei, care pot uita complet viziunea îndepărtată sau care nu au avut niciodată o privire a strălucirii sale muribunde; ei, care pot înăbuşi în ei înşişi veşnica dorinţă de Perfecţiune, sau mai degrabă, care nu au experimentat-o niciodată; este la fel de bine ca ei, spun eu, să stoarcă din clipa care fuge (fie că este vorba de minute sau de ani, puţin contează) toată plăcerea intensă şi imediată pe care o pot, până când se apropie ceasul în care trebuie să moară. Este la fel de bine ca ei să-şi lase amprenta asupra lumii - să forţeze generaţiile să-şi amintească de ei, - până când va veni ceasul în care lumea trebuie să moară. Aşa simt ei. Nu contează prea mult ce suferinţă ar putea provoca oamenilor sau altor fiinţe vii, acţionând aşa cum o fac. Atât oamenii, cât şi creaturile, sunt oricum sortite să sufere. La fel de bine prin ei, ca şi prin alţii, dacă asta poate duce mai departe scopurile acestor oameni.

* * *

Ai ms a acestor oameni - a oamenilor din interiorul Timpului, prin excelenţă, sunt întotdeauna scopuri egoiste, chiar şi atunci când, datorită magnitudinii lor materiale şi importanţei lor istorice, ele transcend în mod nemăsurat viaţa unui singur om, aşa cum se întâmplă uneori. Pentru că egoismul, - revendicarea de către "parte" a unui loc şi a unui sens mai mare decât cel care îi este alocat în mod natural în cadrul întregului, - este însăşi rădăcina dezintegrării şi, prin urmare, o caracteristică inseparabilă de Timp. Practic, se poate spune

că, cu cât o persoană este mai egoistă, fără remuşcări, cu atât mai mult trăieşte "în Timp".

Dar, aşa cum am spus, acest egoism se manifestă în multe moduri diferite. Îşi poate găsi expresia în acea simplă poftă de plăcere personală, care îl caracterizează pe voluptuarul fără ruşine; sau în lăcomia insaţiabilă a avarului pentru aur; sau în ambiţia individuală a celui care caută onoruri şi poziţii; sau în ambiţia familială a bărbatului care este gata să sacrifice orice interes din lume pentru bunăstarea şi fericirea soţiei şi a copiilor săi. Dar ea poate ieşi la iveală şi în exaltarea tribului sau a ţării unui om mai presus de toate celelalte, nu datorită valorii sale inerente în ierarhia naturală a Vieţi, ci doar pentru că se întâmplă să fie tribul sau ţara acelui om anume. Poate fi, ba chiar este adesea, evidenţiată în exaltarea nejustificată a tuturor fiinţelor umane, oricât de degradate ar fi ele, mai presus de restul creaţiei vii, oricât de sănătoase şi frumoase - pasiunea care stă la baza tiraniei milenare a "omului" asupra naturii; "iubirea de om" nu în armonie cu îndatoririle şi drepturile stabilite de Dumnezeu pentru fiecare specie (ca şi pentru fiecare rasă şi fiecare individ) în funcţie de locul său, ci într-un spirit de simplă solidaritate cu rudele, bune sau rele, vrednice sau nedemne, doar pentru că sunt ale sale. Oameni "în Timp" ştiu doar ce este "al lor" şi ce nu este, şi se iubesc pe ei înşişi în ceea ce este al lor.

* * *

Aşa cum există oameni "în Timp", tot aşa există şi filosofii şi religii - "ideologii" - "în Timp"; religii false, toate, căci religia adevărată nu poate fi decât deasupra timpului. Astfel de doctrine sunt din ce în ce mai numeroase, din ce în ce mai variate şi din ce în ce mai populare pe măsură ce lumea se apropie de sfârşitul fiecărui Ciclu istoric. A existat o epocă în care ele nu existau; o epocă în care un om "în Timp" era în mod necesar împotriva tuturor doctrinelor profesate. Astăzi, aproape toate interpretările religiilor vechi, adevărate, şi aproape toate "ismele" care au înlocuit religiile sunt de tipul "în Timp". Funcţia lor în cadrul schemei lucrurilor, în acest stadiu al istoriei lumii, este doar de a-i înşela pe cei slabi şi proşti bine intenţionaţi - oamenii ezitanţi, care vor o scuză,

justificare pentru a trăi "în" Timp fără sentimentul neplăcut al unei conștiințe vinovate, și care nu-și pot găsi una pentru ei înșiși. Aceștia sunt prea bucuroși să se agațe de o filozofie care pretinde cu voce tare că este altruistă și care le permite, ba chiar îi încurajează, să lucreze sub acoperirea ei în scopurile lor egoiste. Cei care folosesc o doctrină cu adevărat altruistă, o filozofie inițial "atemporală", - în acest scop, se mint pe ei înșiși și pe ceilalți cu atât mai nerușinat. Și, procedând astfel, ei contribuie în realitate la înaintarea marii tendințe a istoriei: grăbesc decăderea care duce la marele Sfârșit și, dincolo - la următorul nou Început.

* * *

Dar oamenii actuali, tipici, "în Timp" nu au nevoie de o ideologie justificativă pentru a acționa. Atitudinea lor complet egoistă este, în toată nerușinarea ei evidentă, mult mai frumoasă decât acea tendință tot mai accentuată a oamenilor mărunți de a aluneca pe calea pierzaniei, în timp ce atârnă de niște scopuri "nobile", cum ar fi "libertate, egalitate, fraternitate" sau "drepturile proletariatului internațional", sau de o religie prost înțeleasă. Indiferent ce le-ar putea spune oamenilor pe care doresc să-i înșele, - pe care trebuie să-i înșele, pentru a reuși, - adevărații oameni "în Timp" nu se înșală niciodată pe ei înșiși. Ei știu ce vor cu adevărat. Și știu calea de a-l obține. Și nu le pasă ce îi costă pe alții sau pe ei înșiși. Și, mai ales, ei nu vor, în același timp, nimic altceva, care să fie incompatibil cu scopurile lor.

Și astfel, - fie la o scară obișnuită, precum voluptuarul consecvent sau avarul cu un singur scop, fie la scară națională sau continentală, precum cei care agită milioane și sacrifică milioane de oameni, pentru a-și putea impune propria voință, - ei acționează, într-un fel, așa cum ar acționa zeii. Și, atât în măreția realizărilor lor, cât și în frumusețea calităților de primă mână ale caracterului pe care le pun în slujba scopului lor, câțiva dintre ei au cu adevărat ceva asemănător cu un zeu - ca, de exemplu, acel mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, a cărui carieră extraordinară constituie subiectul unei părți a acestei cărți: Genghis-Khan. Ele posedă splendoarea îngrozitoare a marilor forțe devastatoare ale naturii; a mării care răbufnește, rostogolindu-se

din patul său peste pământ; de un curent de lavă, care-şi croieşte drum printre toate obstacolele; de fulgerul, pe care oamenii obişnuiau să-l venereze, când încă mai înţelegeau ce este divin.

Firește, acest lucru se poate spune doar despre acei oameni a căror acţiune depăşeşte, prin însăşi amploarea ei, limitele a ceea ce este "personal". Este greu de imaginat un simplu căutător al plăcerii fizice, sau chiar al bogăţiei individuale, atingând o asemenea măreţie sumbră, asemănătoare cu cea a unui zeu. Importanţa oamenilor "în Timp", ca atare, depinde de natura acţiunii lor în sine şi de amploarea mediului pe care îl influenţează, nu mai puţin, dacă nu mai mult, decât de modul în care acţionează şi de scopul unilateral şi cinic egoist pentru care acţionează. Şi acest lucru este de înţeles, din alte motive decât simpla impresie estetică pe care povestea adevărată a unei vieţi măreţe o poate lăsa asupra cititorului sau a privitorului. Este consecinţa faptului că, la fel ca marile forţe ale naturii pe care le-am menţionat, oamenii adevăraţi "în Timp" sunt puteri oarbe, care servesc fără să ştie scopul Cosmosului. Acelaşi lucru este valabil, bineînţeles, şi pentru micii căutători de mici profituri, în sfera lor limitată de activitate. Şi ei sunt puteri oarbe de distrugere. Dar mici, cel puţin la scara noastră. Noi experimentăm admiraţia Divinităţii doar în prezenţa celor mari - aşa cum o facem, de exemplu, în faţa unei furtuni pe Ocean, în timp ce vederea unei bălţi de apă tulburate de vânt ne lasă indiferenţi.

Cînd scopurile, - oricît de mărunte şi personale ar fi ele însele, sînt servite cu măiestrie printr-o acţiune care emoţionează întreaga lume; cînd, pentru a le atinge, un om "în timp" manifestă, pe scena internaţională, calităţi supraomeneşti demne de scopuri mult mai înalte, atunci, cineva se simte în prezenţa nu a unui om "în timp", ci a Distrugătorului divin - Mahakala; Timpul Însuşi, - grăbind veşnic lucrul care pare a fi o anihilare urmată de o nouă naştere şi apoi din nou de o nouă decădere şi anihilare.

Omul "în Timp" poate avea orice scop, cu excepţia unuia dezinteresat (care l-ar ridica imediat "deasupra Timpului"). El însuşi este întotdeauna ca o forţă oarbă a naturii distructive. (Acesta este motivul pentru care atât de multe personaje complet "rele" din literatură şi din teatru sunt atât de atrăgătoare, în forţa lor malefică). El nu are o ideologie. Sau, mai degrabă, ideologia lui este el însuşi, separat de Întregul divin - adică este

dezintegrarea Întregului (a universului) în beneficiul său şi, în cele din urmă, distrugerea sa, deşi nu ştie sau nu-i pasă. Şi acesta este cazul în fiecare caz. Dar, în anumite condiţii, atunci când acţiunea sa capătă, în istoria omenirii, importanţa permanentă pe care o are un mare cataclism geologic în istoria pământului, atunci, aşa cum am spus, omul "în Timp" dispare din ochii noştri, iar în locul său - dar purtându-i în continuare trăsăturile - apare, în toată măreţia sa dramatică, Mahakala, eternul Distrugător. Pe El este Cel pe care îl adorăm în marii indivizi fulgerători precum Genghis Khan - El; nu ei. Ei sunt doar imaginile de lut locuite de El pentru câţiva ani scurşi. Şi aşa cum imaginea de lut ascunde şi sugerează pe Dumnezeul sau Zeiţa invizibilă - Puterea veşnică - tot aşa egoismul lor ascunde şi dezvăluie în acelaşi timp finalitatea impersonală a Vieţii; faza distructivă a Jocului divin, în care se află deja promisiunea noii zări care va veni încoace.

Şi aşa cum convulsiile vulcanice sau valurile marine invadatoare pregătesc, în decursul secolelor, o nouă creştere, într-un univers fizic remodelat, tot aşa marii oameni "în timp" ne apropie de sfârşitul eliberator şi pregătesc astfel calea pentru următorul Început glorios. "Flageli ai lui Dumnezeu", într-un fel, ei sunt şi binecuvântări deghizate. Mult mai bine distrugerea lor sinceră, brutală, în scopuri egoiste, decât peticele prosteşti ale oamenilor obişnuiţi bine intenţionaţi care încearcă să "facă bine" în această lume decăzută, fără a avea curajul de a lovi, arde şi sfâşia; care au doar planuri "constructive" - toate inutile! Căci distrugerea şi creaţia sunt legate pentru totdeauna. Iată de ce adorăm Fulgerul, ca şi Soarele, şi suntem copleşiţi de un sentiment de admiraţie sacră la gândul exterminatorilor la scară mare, fără ideologii, asemănări umane ale marilor Mahakala.

* * *

Există însă şi oameni "în afara Timpului" sau mai degrabă "deasupra Timpului"; oameni care trăiesc, aici şi acum, în eternitate; care (cel puţin în mod direct) nu au nici un rol de jucat în goana descendentă a istoriei spre dezintegrare şi moarte, ci care o privesc de sus - aşa cum se priveşte, de pe un pod puternic şi sigur, graba irezistibilă a unei cascade în abis - şi care

au renegat legea violenţei, care este legea Timpului.

Dintre aceşti oameni, majoritatea trăiesc o viaţă foarte specială, departe de lume; o viaţă a cărei întreagă disciplină interioară, spirituală, morală şi fizică, este concepută în mod sistematic pentru a-i menţine în uniune constantă cu marea Realitate de dincolo de Timp: Lucrul care este, spre deosebire de Lucrul care pare. Aceştia sunt adevăraţii asceţi (în sensul etimologic al cuvântului: cei care s-au "antrenat" pentru a trăi în eternitate). Alţii - mult mai rari - trăiesc în veşnicie fără o "pregătire" deosebită, chiar şi în timp ce trăiesc, în exterior, viaţa lumii; în timp ce sunt soţi şi soţii, părinţi şi educatori de copii, muncitori manuali sau intelectuali, cetăţeni, soldaţi, conducători etc.

Dintre cei care trăiesc "în afara" sau "deasupra" Timpului, unii sunt salvatori. Alţii lasă pur şi simplu lucrurile şi oamenii să-şi urmeze drumul, simţind că nu sunt chemaţi să intervină în destinul nimănui şi ştiind că, în decursul secolelor, toate sufletele care vor avea grijă să fie salvate vor evolua, oricum, spre viaţa atemporală a sfinţilor. Distincţia dintre aceste două tipuri de persoane "eliberate" corespunde, în terminologia budistă, celei dintre Bodhisattva şi Arhats. Ambii sunt fiinţe libere, aflate în afara legii naşterii şi renaşterii - robia Timpului. Dar, în timp ce Arhat-ul rămâne complet distanţat de lumea căzută, Bodhisattva se naşte mereu şi mereu, de bună voie, pentru a ajuta fiinţele vii să lucreze pentru a ieşi singure din oceanul vieţii din cadrul Timpului.

Dar mântuirea pe care oamenii "deasupra timpului" o oferă lumii este întotdeauna cea care constă în ruperea legăturii cu timpul. Ea nu este niciodată cea care şi-ar găsi expresia în viaţa colectivă pe pământ în conformitate cu idealurile Epocii de Aur. Este vorba de salvarea sufletului individual, niciodată de cea a societăţii organizate. Căci oamenii "de deasupra Timpului" ştiu foarte bine că aceasta nu poate fi salvată înainte de începutul unui nou ciclu temporal - mai ales nu prin predică paşnică sau chiar prin exemple edificatoare. Şi chiar şi atunci când, într-o anumită măsură, ei încearcă să aducă o anumită organizare în rândul unui număr restrâns de ucenici, - în comunităţile monastice, de exemplu, - ei ştiu că, oricât de sfântă ar fi, co munitatea ca atare este sortită să degenereze mai devreme sau mai târziu. Buddha a prezis coruperea sanghei sale "după cinci sute de ani".

Este adevărat că unii oameni - deşi extrem de puţini - dintre cei pe care i-am caracterizat ca fiind "deasupra Timpului", au fost (sau au încercat să fie) reformatori în sens lumesc, prin mijloace non-violente. Dar niciunul dintre ei nu a fost "salvator" al societăţii, vorbind cu adevărat. Salvatorii în sensul lumesc al cuvântului - cei care şi-au propus să desăvârşească nu doar sufletele oamenilor, ci şi viaţa colectivă a oamenilor, guvernarea şi relaţiile internaţionale - sunt ceea ce noi numim oameni "împotriva Timpului". Şi ei sunt în mod necesar violenţi, deşi nu întotdeauna fizic. Ei pot fi, - de fapt, ar trebui să fie, - personal liberi de robia de. Timpului, dacă vor să acţioneze cu maxi mum de previziune şi eficienţă. Dar ei trebuie să ia în considerare condiţiile de acţiune "în Timp" pentru a trăi "în" Timp, de asemenea, într-un fel. Ceilalţi - oamenii "deasupra Timpului" care par a fi fost reformatori - nu au încercat cu adevărat să remodeleze lumea în conformitate cu înţelegerea lor a adevărului etern (altfel, nu ar fi rămas non-violenţi). Ceea ce au făcut ei a fost să trăiască în lume propria lor filosofie atemporală. Iar în măsura în care au ocupat o poziţie importantă - precum cel mai remarcabil dintre ei, Akhnaton, regele Egiptului, care a fost la vremea sa cel mai puternic om de pe pământ - vieţile lor nu puteau decât să aibă o repercusiune asupra celor ale contemporanilor lor.

Ar putea părea ciudat ca fondatorul unei religii de stat - căci cultul "Căldurii şi Luminii din interiorul discului" era, fără îndoială, acesta - să nu se numere printre "salvatorii" lumii, ci mai degrabă printre acei oameni extrem de rari, "deasupra Timpului", care au trăit viaţa de pe acest pământ, rămânând cu încăpăţânare străini de realităţile sumbre ale acestui pământ. Dar aparenţele sunt înşelătoare. Şi vom vedea, mai departe, examinând natura mult prost înţelesului Cult al Discului şi viaţa regelui Akhnaton, promotorul său, că această viziune este cea corectă.

* * *

Cea mai distinctivă trăsătură a oamenilor "în afara" sau "deasupra" Timpului, spre deosebire de cei care trăiesc "în" Timp sau "împotriva" Timpului, este poate refuzul lor constant de a folosi violenţa, chiar şi pentru a promova cea mai dreaptă cauză. Nu că ar fi deloc scârbiţi în faţa violenţei, ca şi cei slabi, nici

buni sau răi, care compun nouăzeci la sută din omenirea epocii noastre. Aceştia nu ar putea dezaproba idealul războinic al violenţei detaşate şi dezinteresate, predicat de Domnul Krishna - însuşi Divinul Păstrător al Universului - în Bhagavad-Gita, deoarece acest ideal este în armonie cu adevărul veşnic durabil, pe care orice om care a depăşit Timpul este obligat să îl recunoască. Numai că ei nu sunt Kshattriyas prin natura lor, indiferent de rasa lor, de poziţia lor socială, de responsabilităţile lor moştenite; ei nu sunt oameni de acţiune, prin natura lor, cu atât mai puţin luptători. Acţiunea lor, ca şi cea a Soarelui, constă în mod esenţial în radiaţia lor personală de putere, frumuseţe şi bunătate. Ceea ce fac ei este, desigur, reflexia integrală a ceea ce sunt, nimic mai mult; nimic diferit; nimic care să le fie străin, căci ei sunt pe deplin conştienţi de fiinţa lor. Şi dacă au vreo influenţă substanţială, aceasta este, ca şi cea a Soarelui, o influenţă de sus şi de departe, caracterizată prin imparţialitatea sa absolută, prin bunătatea sa nediscriminatorie şi impersonală. Ei nu fac nimic pentru a-i constrânge pe ceilalţi - nimic, cel puţin, dincolo de anumite limite, chiar dacă trăiesc în lume. Ei ştiu că nu pot forţa evoluţia lucrurilor şi nici nu pot suprima rolul jucat de Timp în viaţa celor care sunt încă supuşi legii sale de fier. Din nou, asemenea Soarelui, ei strălucesc. Dacă sămânţa este vie, ea se va coace mai devreme sau mai târziu, nu contează când, Violenţa nu ar ajuta decât la producerea unei creşteri artificiale. Şi dacă sămânţa este moartă? Las-o să fie! Există seminţe noi; noi creaţii, pentru totdeauna şi în vecii vecilor. Oamenii care trăiesc în veşnicie pot aştepta.

Am mai spus: cei care rămân "deasupra Timpului" nu recurg la violenţă. Aceasta nu înseamnă că toţi oamenii care se abţin de la violenţă sunt în mod necesar suflete eliberate, care trăiesc "deasupra Timpului". În primul rând, un număr imens de laşi sunt non-violenţi de teama de a-şi asuma riscuri. Şi ei sunt - orice, dar nu sunt liberi de robia Timpului. Apoi, ceea ce se ia adesea drept non-violenţă, - ceea ce de fapt poartă acest nume, - nu este, în realitate, decât o formă mai subtilă de violenţă: presiunea asupra sentimentelor celorlalţi, mai opresivă şi - când ştii, în fiecare caz, la ce sentimente să apelezi, de multe ori mai eficientă decât presiunea asupra trupurilor lor. Mult admirata "non-violenţă" a regretatului Mahatma Gandhi a fost de acest tip: violenţă morală; nu: "Fă asta, altfel te omor!", ci: "Fă asta, altfel mă omor!". Cunoscând

că îmi consideraţi viaţa ca fiind indispensabilă. Poate părea mai "nobilă". De fapt, este exact la fel - în afară de diferenţa în tehnica de presiune. Este, mai degrabă, mai puţin "nobilă" pentru că, tocmai din cauza acestei tehnici mai subtile, îi face pe oameni să creadă că nu este violenţă şi, prin urmare, conţine un element de înşelăciune, o falsitate inerentă, de care violenţa obişnuită este liberă.

Răposatul Mahatma Gandhi nu a fost în niciun caz ceea ce am încercat să definim ca fiind un om "deasupra timpului". El a fost ceea ce vom numi un om "împotriva Timpului", vizând acum - mult prea târziu sau... puţin prea devreme, - stabilirea unei ordini tangibile a justiţiei (Ram raj) pe acest pământ. Dar, în măsura în care îi lipseşte francheţea forţei brutale, aşa-zisa lui "non-violenţă" - violenţa morală - este caracteristică epocii noastre de necinste (oricât de cinstit şi sincer ar fi fost el însuşi.) Este, poate, primul caz din istorie al unei forme de violenţă deghizată aplicată, pe scară largă, într-o luptă pentru un scop bun. Popularitatea sa în India poate fi creditată în parte datorită faptului că a fost, sau părea a fi, singura armă practică în mâinile unor oameni total dezarmaţi şi, în mare măsură, apatici din fire. Dar s-a bucurat, de asemenea, în străinătate, de o publicitate extraordinară, cu totul disproporţionată faţă de valoarea sa reală (iar reputaţia extraordinară de "sfinţenie" a regretatului Mahatma Gandhi nu este mai puţin disproporţionată faţă de locul său real printre marii oameni ai Indiei). Străinii care au făcut cel mai mult pentru a o populariza sunt oameni tipici pentru epoca noastră degenerată: oameni care se dau înapoi la simplul gând de orice manifestare sănătoasă şi sinceră a forţei, dar care nu pot detecta nici măcar violenţa morală; bărbaţi şi femei (mai ales femei) din democraţiile occidentale, cea mai ipocrită jumătate a lumii. Le-a plăcut tocmai în măsura în care a fost o violenţă deghizată. Chiar şi englezii (unii dintre ei trăiseră în India; unii dintre ei ocupaseră, nu-i aşa, o poziţie înaltă în rândurile oficialităţii coloniale britanice) nu au putut să nu o admire. Nu era acea urâtă forţă brutală pe care alţi mari oameni "împotriva Timpului" o folosiseră în, cursul istoriei (sau o foloseau în epoca noastră) pentru a aduce o eră a dreptăţii. Oh, nu!

Dar, cu siguranţă, nu a fost nici non-violenţa oamenilor "mai presus de Timpul" care, dacă le-ar păsa să ia ocazional poziţie împotriva căderii inevitabile a omenirii, fie nu ar folosi nicio presiune reală pentru a-şi aplica legile bune - şi

să eşueze, din punct de vedere lumesc, aşa cum a făcut regele Akhnaton, - sau, altfel, să exercite "împotriva Timpului" orice cantitate de violenţă care ar fi necesară, în spiritul Dumnezeului care vorbeşte, în Bhagavad-Gita, luptătorului pentru o cauză dreaptă (cu condiţia ca acesta din urmă să fie, ca Arjuna, un Kshattriya, adică un războinic prin rasă şi prin natură).

* * *

Oamenii care rămân "deasupra timpului" par a fi cei care au cea mai mică influenţă asupra cursului evenimentelor din această lume. Şi acest lucru este de aşteptat într-o lume care se scufundă din ce în ce mai mult şi mai adânc în fiecare zi în abis. În Epoca Adevărului, şi chiar şi în epocile ulterioare ilustrate în cărţile sacre ale Indiei, oamenii "deasupra Timpului" - adevăraţii brahmani, în uniune cu Realitatea eternă - erau consilierii naturali şi reali ai regilor; autoritatea spirituală autentică susţinea atunci puterea tem porală legitimă. Dar, pe măsură ce ordinea temporală de pe pământ devenea din ce în ce mai diferită de ordinea cerească ideală, regii erau din ce în ce mai puţin înclinaţi să acţioneze conform poruncilor unei înţelepciuni atemporale din ce în ce mai rare. Iar ceea ce este valabil pentru regi este, aici, valabil şi pentru oamenii de rând. Ca urmare, oamenii "în afara Timpului" sau "deasupra Timpului" se bucură de tot mai puţină autoritate pe măsură ce lumea înaintează spre sfârşitul fiecărui ciclu temporal. Chiar şi atunci când, - precum regele Akhnaton - se întâmplă ca ei înşişi să fie conducători înzestraţi cu putere absolută, vieţile lor nu - nu pot - în ceea ce hinduşii numesc "Kali Yuga", să lase pe nisipurile timpului urma pe care ar trebui să o lase în mod normal.

De altfel, uneori, - şi asta chiar dacă sunt asceţi, aparent separaţi de lume -, oamenii "deasupra Timpului" pot, ca şi Soarele, cu care i-am comparat mereu, să fie distructivi, indirect. Lumina lor, revărsată fără discernământ asupra celor drepţi şi celor nedrepţi, poate avea efectele cele mai variate şi mai neaşteptate în mijlocul unei umanităţi care evoluează din rău în mai rău. Ne putem gândi la caracterul distructiv al atitudinii "Epocii de Aur" a regelui Akhnaton faţă de afacerile internaţionale, privită din partea egipteană. Ne putem gândi, de asemenea, la adevăratele religii, concepute de acei oameni "deasupra Timpului" care nu se aflau în posesia puterii temporale, şi apoi denaturate de oameni inteligenţi care au trăit, cei mai mulţi dintre ei, în întregime "în interiorul

Timpul", şi folosite de ei în slujba celor mai egoiste şi mai distructive scopuri lumeşti. În mod firesc, "nu este vina" oamenilor "de deasupra Timpului" - aşa cum nu ar fi "vina" Soarelui dacă, într-un ţinut unde căldura razelor solare este insuportabilă, un om şi-ar lega duşmanul de un stâlp într-un loc fără umbră şi l-ar lăsa să moară acolo. Cu adevărat vorbind, nu este "vina" nici a oamenilor "din interiorul Timpului". Este o consecinţă a legii decăderii generale, inseparabilă de viaţa în timp: pe măsură ce lumea devine din ce în ce mai puţin capabilă să pătrundă sensul lor etern, chiar şi cele mai bune lucruri sunt neînţelese şi, fie urâte şi respinse, fie folosite în mod criminal.

Exilaţi din Epoca de Aur în Epoca noastră de Tristeţe, oamenii "de deasupra Timpul" fie trăiesc în întregime în propria lor lume interioară, fie trăiesc şi acţionează în această lume, dar ca şi cum ar fi încă în Epoca de Aur. Ei fie renunţă la această lume, fie o ignoră - sau, mai bine zis, o uită, aşa cum un om uită cicatricile păcatului şi ale bolii de pe un chip cândva frumos, pe care îl iubeşte încă, în ciuda tuturor. Ei văd veşnicia şi neschimbarea din spatele grabei descendente a fluxului de timp; Lucrul care este, în spatele lucrurilor care par. Chiar şi atunci când trăiesc în lumea formelor, a culorilor şi a sunetelor cu aceeaşi seriozitate şi intensitate cu care a trăit regele Akhnaton - acel artist suprem -, totuşi aceste impresii capătă, pentru ei, un sens cu totul diferit de cel pe care îl păstrează în conştiinţa oamenilor supuşi robiei Timpului. Oamenii "deasupra Timpului" se bucură cu detaşare, ca oamenii care ştiu că nu vor muri niciodată. Ei suferă, de asemenea, cu detaşare, fiind în permanenţă conştienţi de Sinele lor real şi fericit, care este dincolo de plăcere şi durere.

Iar lumea căzută nu le poate înţelege niciodată, adică nu le poate cunoaşte, aşa cum nu poate înţelege căderea omului, la care nu are nici o parte, aşa cum pot şi au alţii, care o împărtăşesc. Şi totuşi, neobosit, - ca şi Soarele, îndepărtat şi omniprezent - ei îşi varsă lumina lor; acea lumină care este, în întunericul nostru tot mai mare, ca o privire a tuturor zărilor trecute şi viitoare.

* * *

Dar, aşa cum am mai spus, există şi oameni cu o viziune a Epocii de Aur, - pe deplin conştienţi de ce loc splendid este această lume

ar putea fi, din punct de vedere material şi de altă natură, - care nu pot, totuşi, nici să renunţe la viaţă "aşa cum este", nici să o ignore; oameni care, în plus, sunt înzestraţi cu ceea ce hinduşii ar numi o natură "Kshattriya": luptători înnăscuţi, pentru care dificultăţile există doar pentru a fi depăşite şi pentru care imposibilul are o fascinaţie stranie. Aceştia sunt oamenii "împotriva Timpului" - idealişti absolut sinceri şi dezinteresaţi, credincioşi în acele valori eterne pe care lumea căzută le-a respins şi gata, pentru a le reafirma în plan material, să recurgă la orice mea la îndemâna lor. Ca o consecinţă a legii Timpului, aceste mijloace sunt în mod necesar cu atât mai drastice şi mai brutale cu cât fiecare Ciclu istoric se apropie de final. Ultimul Om "împotriva Timpului" nu este, de fapt, nimeni altul decât Acela al cărui nume, în Tradiţia sanscrită, este Kalki, - ultima întrupare a Susţinătorului divin al universului şi, în acelaşi timp, Distrugătorul lumii întregi; Salvatorul care va pune capăt acestei actuale "yuga" printr-o formidabilă manifestare de o violenţă fără egal, pentru ca o nouă creaţie să înflorească în inocenţa şi splendoarea unei noi "Epoci a Adevărului".

Oamenii "în afara Timpului" sau "deasupra Timpului", cel mult salvatorii de suflete, au, de cele mai multe ori, discipoli care sunt, în mod cert, oameni "împotriva Timpului". (Uneori chiar oameni "în Timp"; dar nu vorbim despre aceştia, pentru că sunt simpli exploatatori de religii sau ideologii în scopuri egoiste, nu discipoli sinceri ai sfinţilor). Adevăraţii ucenici - şi, în unele cazuri rare, Maesterii înşişi - care sunt "împotriva Timpului", organizatori minuţioşi, propagandişti fără scrupule şi luptători nemiloşi, sunt fondatorii reali ai majorităţii, dacă nu ai tuturor marilor Biserici din lume, chiar şi atunci când religiile propovăduite de aceste Biserici sunt doctrine iniţial "deasupra Timpului", aşa cum sunt în general. Iar acest lucru este inevitabil în măsura în care o Biserică este întotdeauna sau aproape întotdeauna, nu numai ea însăşi o organizaţie materială, ci şi o organizaţie care are ca scop reglementarea vieţii a mii, dacă nu chiar a milioane de oameni din această lume - în Timp. Aparent, singura excepţie de la această lege este budismul, singura religie internaţională importantă care a cucerit mai mult de jumătate de continent puternic fără ajutorul oamenilor "împotriva Timpului" şi fără a folosi violenţa; cea în numele căreia persecuţia altor credinţe nu a avut loc decât de două ori în tot cursul istoriei, - şi asta, de către oameni "în

Timpu", şi din motive politice, nu religioase.1 Dar trebuie să ne amintim că acest crez este, mai mult decât oricare altul, dominat de dorinţa de a scăpa de robia Timpului şi că, de fapt, nu este deloc destinat vieţii în Timp. O persoană care acceptă postulatele sale nu se poate gândi la o lume mai bună, decât dacă aceasta ar fi "în afara" sau "deasupra Timpului". Dar, ca urmare a acestui fapt, în ţările budiste există poate o discrepanţă mai şocantă între idealurile înalte ale religiei şi viaţa credincioşilor decât oriunde altundeva. Religiile care s-au răspândit şi s-au menţinut în parte prin violenţă au avut, în ciuda multor neajunsuri şi a unor standarde morale mai puţin înalte, o influenţă practică mai mare asupra vieţii credincioşilor lor în ansamblu, oricât de ciudat ar părea acest lucru.

Nu întotdeauna ne dăm seama suficient de clar de acest lucru, atunci când îi criticăm pe marii discipoli activi pentru că nu sunt în concordanţă cu "spiritul" maeştrilor lor contemplativi. Nu ne dăm seama că, fără pasiunea nemiloasă a acestor oameni, organizaţiile care, trebuie să recunoaştem, au menţinut într-o oarecare măsură "spiritul" viu, pur şi simplu nu ar exista, în, multe locuri unde încă mai înfloresc, şi că multe "comori spirituale", pe care le preţuim atât de mult, ar fi pierdute pentru lume. Dacă cineva preţuieşte cu adevărat aceste "comori", nu ar trebui să le găsească o vină oamenilor "împotriva Timpului" sau, de cele mai multe ori, "în Timp", care s-au dat înapoi de la nimic, pentru ca ele să fie puse, şi păstrate, la îndemâna omului. Fără metodele brutale ale lui Carol cel Mare, ucigaşul de saşi, atât de evident, cu totul altceva decât "cristic", Germanii ar fi rămas, poate, până în ziua de azi, ataşaţi de vechii lor zei; la fel şi norvegienii, fără tipul drastic de evanghelizare pe care li l-a impus regele Olaf Tryggvason. Fără activităţile la fel de sincere, la fel de fanatice şi chiar mai brutale ale multor oameni "împotriva" sau "în" Timpul, în secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, jumătate din Goa şi întregul Mexico şi

1 O dată în Asia Centrală, la începutul secolului al XIII-lea, de către "Gurkhan" din Kara- Khitai, atât împotriva islamului, cât şi a creştinismului nestorian, şi o altă dată, în Japonia secolului al XVII-lea, de către primii shoguni ai dinastiei Tokugawa, Iyeyasu, Hidetada şi Iyemitsu, împotriva creştinismului.

Peru nu ar fi, probabil, astăzi, mărturisind credința creștină. Creștinismul datorează mult oamenilor "împotriva Timpului" - și poate și mai mult oamenilor "în Timp".

Noi, care nu suntem creștini, putem - și chiar o deplângem. Sîntem conștienți de faptul că multe alte comori spirituale decît cele cuprinse în Evanghelii - adevărurile conținute în vechile păgînisme europene sau păstrate multă vreme în cultele solare din centrul și sudul Americii; comori despre care, astăzi, se știe mult prea puțin, - au fost pierdute de lume tocmai din cauza zelului impersonal al unor oameni cu mentalitate religioasă, prin natura "împotriva Timpului" (sau prin distrugerea gratuită a oamenilor "în Timp"), precum cei pe care i-am menționat. Credem însă că, acolo unde au fost suferite astfel de pierderi, a fost ceva în neregulă nu cu adevărul uitat (care este veșnic), ci cu oamenii care ar fi trebuit să reușească să îl apere împotriva doctrinei noi și ostile; credem, de fapt, că nu erau suficienți oameni "împotriva Timpului" printre acei oameni - nu erau suficiente persoane în Ochii cărora învățăturile acum pierdute erau, atunci, suficient de vii pentru a fi făcute o bază pentru organizarea societății umane împotriva curentului crescând de decădere; nu erau suficienți cei care, pentru a le apăra pe aceste baze, erau pregătiți să fie la fel de nemiloși și perseverenți ca și creștinii pentru a distruge
ei.

* * *

Relația dintre Stăpân permanent "deasupra Timpului", și realistul înflăcărat "împotriva Timpului" - constructor și apărător al tuturor Bisericilor militante - care se întâmplă să fie discipolul său, nu a fost niciodată atât de perfect înfățișată ca în cuvintele adresate lui Hristos de către marele inchizitor, în celebrul episod al lui Dostoievski din "Frații Karamazov". "Ai rezistat celor trei ispite ale Diavolului" - ai refuzat mijloacele de a conduce, oferite Ție de către! Cel care cunoaște oamenii și timpul, mai bine decât oricare altul. "Ai refuzat să transformi pietrele în pâine" - pentru a oferi mulțimilor bunuri materiale; "Ai refuzat să Te arunci de la înălțimea Templului" - pentru a le oferi oamenilor uimire și uimire; "Ai refuzat să te pleci în fața Stăpânului minciunii;

Stăpân al Timpului - a trăi "în Timp", cel puţin într-o oarecare măsură. "Ca urmare, oamenii s-au îndepărtat de învăţătura Ta şi de Tine însuţi, iar Tu nu-i poţi salva. Noi suntem" - noi, cei fără scrupule, noi, cei violenţi, oamenii care nu se opresc de la nimic pentru a face din adevărul pe care îl iubesc o realitate în această lume "noi suntem, zic, cei care îi salvăm, în locul Tău, făcând tot ceea ce Tu ai refuzat să faci şi, prin urmare, condamnându-ne pe noi înşine în ochii Tăi. Şi acceptăm această damnare din dragoste pentru Tine - pentru ca numele Tău să fie lăudat".

Aceasta este substanţa discursului Inchizitorului, dacă nu cumva formularea textuală a acestuia. Iar campionul militant al crezului organizat îi spune lui Hristos: "Nu te întoarce! - nu distruge lucrarea pe care o facem în această lume căzută, pentru gloria Ta!".

Căci nicio organizaţie nu poate trăi "în afara Timpului" - "deasupra Timpului" – şi speranţa de a-i readuce pe oameni, într-o zi, la cunoaşterea valorilor eterne. De aceasta, toţi oamenii "deasupra Timpului" şi-au dat seama. Pentru a instaura, sau chiar pentru a încerca să instaureze, aici şi acum, o ordine mai bună, în conformitate cu Adevărul veşnic, trebuie să trăieşti, cel puţin în exterior, ca cei care sunt încă "în Timp"; la fel ca ei, trebuie să fii violent, nemilos, distructiv - dar în scopuri diferite. În aceasta constă tragedia aducerii la realitate a oricărui vis de perfecţiune. Şi cu cât visul este mai perfect - cu cât este mai departe de condiţiile de reuşită în această lume decăzută, - cu atât mai nemiloase trebuie să fie neapărat metodele celor care doresc sincer să îl impună oamenilor, prea târziu sau... prea devreme.

Ştiind acest lucru, adevăraţii oameni "deasupra Timpului" sunt primii care înţeleg şi apreciază eforturile din toată inima ale discipolilor lor "împotriva Timpului", oricât de "îngrozitoare" ar părea această "noapte" pentru oamenii obişnuiţi, nici bună, nici rea. Hristos, în celebra pagină a lui Dostoievski, nu spune nimic. Ce ar putea să spună? Nu e nimic de spus pe care liderul Bisericii militante să îl poată înţelege. Pentru Inchizitor, Hristos va rămâne întotdeauna un mister. Dar Hristos îl înţelege pe Inchizitor şi îi preţuieşte dragostea. Înainte de a părăsi celula-închisoare - şi lumea Timpului - îl sărută.

* * *

Aşa cum am arătat mai sus, niciun om "în afara Timpului"

nu se poate bucura de o influenţă reală asupra societăţii umane dacă nu are astfel de discipoli sau dacă nu este el însuşi pregătit să devină, de asemenea, un om "împotriva Timpului". Căci este un fapt că cineva poate fi atât "deasupra Timpului", în perspectiva personală, cât şi "împotriva Timpului" în activitatea sa în lume. Toţi oamenii cu adevărat mari creatori "împotriva Timpului" posedă aceste două aspecte: sunt oameni cu viziune, conştienţi de adevăruri atemporale; dar sunt, de asemenea, oameni care au fost mişcaţi în profunzime de contrastul flagrant dintre lumea ideală, construită în conformitate cu aceste adevăruri, şi lumea reală în care trăiesc; oameni care, după ceea ce au văzut şi au trăit, nu mai pot nici să rămână izolaţi de timp, în propriul paradis interior, nici să acţioneze în viaţă ca şi cum totul ar fi bine, ci trebuie să-şi consacre întreaga viaţă şi energie remodelării realităţii tangibile după modelul viziunii lor asupra Adevărului. Un astfel de Bărbat este Profetul Mohamed, cu aspect războinic, care a visat o teocraţie mondială şi a reuşit să fondeze o mare civilizaţie, care a dăinuit până în zilele noastre. Un altul,
- a cărui măreţie de neegalat este încă nerecunoscută, deoarece urmaşul său a pierdut un război în loc să-l câştige - este figura tragică şi frumoasă care domină istoria Vestului în zilele noastre: Adolf Hitler.

Am comparat oamenii "în Timp" cu Fulgerul, iar oamenii "în afara Timpului" sau "deasupra Timpului" cu Soarele. Folosind acelaşi limbaj metaforic, se poate spune că oamenii "în afara Timpului" participă atât la Soare, cât şi la Fulger, în măsura în care sunt cu adevărat inspiraţi de idealurile Epocii de Aur, înrădăcinate în Adevărul atemporal, şi în măsura în care, - tocmai pentru a putea susţine astfel de idealuri în plan material, în Epoca de Întuneric, împotriva curentului Timpului - sunt obligaţi să manifeste toate calităţile practice ale oamenilor "în Timp"; în măsura în care singura diferenţă dintre ei şi aceştia din urmă nu constă în metodele lor (care sunt aceleaşi, şi nu pot fi decât aşa), ci în scopurile lor dezinteresate, impersonale.

Ei servesc aceste scopuri cu un realism nemilos, dar, în măsura în care sunt "deasupra Timpului", şi cu detaşarea predicată războinicului în Bhagavad- Gita. De fapt, Învăţătura din Bhagavad-Gita nu este altceva decât filozofia Manului perfect "împotriva Timpului", yoghin în spirit, războinic în acţiune; un Om ca regele Akhnaton, Unicul Soare, liber de robia Timpului şi a cărui forţă

este însăşi Energia Cosmică, dar... care îşi foloseşte această forţă, în plan material, în slujba idealurilor sale, cu toată logica nemiloasă a unui Genghis Khan. Singur Kalki - ultimul Om "împotriva Timpului", la sfârşitul fiecărui Ciclu istoric; ultimul Salvator, Care este şi cel mai mare Distrugător - întruchipează perfect acest dublu ideal şi reuşeşte pe deplin. El este cel care redă lumii sănătatea, frumuseţea şi inocenţa sa primordială, astfel deschiderea unui nou ciclu temporal.

Ceilalţi oameni "împotriva Timpului" - înainte de finalul fiecărui umanităţii - reuşesc şi sunt recunoscuţi şi înălţaţi de milioane de oameni, permanent, în măsura în care ei, sau adepţii lor, îşi abandonează spiritul şi lucrează hotărât "în" Timp, compromiţându-se cu forţele morţii; cu alte cuvinte, în măsura în care au în ei, - ca şi profetul Mohamed,1 - mai mult "fulger" decât "soare". În caz contrar, ei sunt înfrânţi de agenţii forţelor întunecate, frânţi în puterea lor de graba descendentă a istoriei, pe care nu sunt capabili să o stăvilească. Şi o astfel de soartă îi aşteaptă, întotdeauna, până la sfârşitul oricărui ciclu de Timp, pe cei care sunt prea mărinimoşi, prea încrezători, prea buni; pe cei care îşi pun prea multă încredere atât în străini, cât şi în semenii lor; pe cei care nu-şi "curăţă" urmaşii suficient de des şi de temeinic; care îşi iubesc prea mult poporul pentru a bănui ingratitudinea sau trădarea reală acolo unde se află; care nu sunt suficient de nemiloşi şi uneori îşi cruţă duşmanii care fug; într-un cuvânt, cei care, ca şi Adolf Hitler, au, în componenţa lor psihologică, prea mult "soare" şi prea puţin "fulger"." Fie că El, însuşi, nu este decât ultimul în data de aceştia, revenit cu o putere supraomenească după o aparentă anihilare, sau unul cu totul nou, "Kalki" îi va răzbuna pe ei şi pe oamenii care au luptat alături de ei, fără niciun rezultat vizibil, în zilele lor. Şi apoi, El va face din visele lor aparent imposibile realitatea vie a următorului mare Început!

În fiecare mare Început, bărbaţii "mai presus de Timp", asceţi singuratici, salvatori de suflete, sau planificatori ai unei ordini ideale, prea bune pentru pământul căzut.

Arhats, Boddhisatwas sau Rajrishis, pentru a folosi terminologia sanscrită, se întâlnesc cu cei mari "împotriva Timpului" în planul material ca şi în oricare altul. Apoi, în

1 Vedeţi viaţa fondatorului islamului.

lume în care violența nu mai este necesară, ba chiar de neconceput, în care libertatea și ordinea merg mână în mână, lucrurile sunt, conform legii înseși a manifestării în Timp, ceea ce au vrut să fie atât oamenii "deasupra Timpului" care au avut grijă să se gândească la viața colectivă, cât și cei mai mari oameni "împotriva Timpului". Orașul din Orizontul Discului, așa cum l-a visat regele Akhnaton; "Scaunul Adevărului" pe care, chiar și în zilele sale îndepărtate, nu a reușit să-l instaureze pe pământ, și Noua Ordine mondială pe care Adolf Hitler a luptat în zadar să o instaleze în mijlocul umanității noastre actuale, lipsită de valoare, sunt, așadar, una și aceeași realitate vie și tangibilă în timp, - atâta timp cât, cel puțin, nu se instalează din nou inevitabila decădere.
Și astfel, prin dreptatea perfectă, impersonală - matematică - a Cosmosului, fiecare agent diferit al Destinului universal are succesul care i se cuvine ca om. Cei care lucrează pentru rezultatul imediat al acțiunii lor, într-un spirit egoist, obțin acest rezultat (și ce rezultat extraordinar, uneori!) și își joacă rolul în evoluția unei lumi care trebuie să treacă prin degradare și moarte înainte de a putea cunoaște gloria unei noi nașteri și a unei noi tinereți. Ei aduc acea lume mai aproape de sfârșitul ei. Pe de altă parte, cei care au renunțat la sclavia Timpului și, în mod intenționat, fie nu acționează, fie acționează în spiritul dezinteresat al războinicului din Bhagavad-Gita, obțin rezultatul glorios al gândirii și muncii lor de o viață la începutul ciclului temporal următor. Și s-ar putea foarte bine ca eforturile oamenilor "împotriva Timpului", aparent irosite de o lume neînțelegătoare și nerecunoscătoare, să contribuie de fapt la frumusețea fiecărui nou Început și chiar să grăbească venirea lui. Pentru că nimic nu este niciodată pierdut.
Și, așa cum am spus, distrugerea și creația sunt inseparabile. Chiar și cei mai distructivi oameni "în Timp" sunt creativi în felul lor. Oamenii "deasupra Timpului" sunt și ei distructivi în felul lor - indirect, așa cum primii sunt creativi. Oamenii "împotriva Timpului" sunt activi, conștienți, voluntari, atât creativi, cât și distructivi - precum Domnul Shiva Însuși: Principiul divin care stă la baza tuturor schimbărilor; Distrugătorul, Care creează mereu și mereu; și precum Vishnu, Păstrătorul, Care, cel puțin o dată în fiecare ciclu temporal, vine ca Kalki, pentru a distruge complet.

În ele, Cosmosul își caută mereu Principiul, împotriva Legii irezistibile a Timpului, care îl îndepărtează constant de acesta, de la începutul până la sfârșitul fiecărei manifestări materiale succesive în timp.

Finalizat în gara din Karlsruhe la 6 decembrie 1948.

PARTEA A II-A

FULGERUL

(Genghis Khan)

CAPITOLUL IV

COPILUL VIOLENȚEI

La fel cum universul fizic este capodopera creativităţii divine în spaţiu, tot aşa şi istoria oricărui "ciclu" este capodopera aceleiaşi Artizanii impersonale, în timp. Nimeni nu cunoaşte importanţa anumitor evenimente până când acestea nu-şi ocupă locul de detalii inevitabile ale unui model istoric. Dar, odată ce cineva le poate vedea în perspectiva lor corectă, - oricât de nesemnificative ar părea, în exterior, atunci când sunt izolate, - nu poate decât să admire consecvenţa Forţei implacabile care leagă cauza şi efectul şi care obligă omenirea în decădere să se grăbească spre destinul ei într-o ordine perfectă.

Cu aproximativ opt sute de ani în urmă, în ţinutul de la est de lacul Baikal, de-a lungul graniţei râului Onon, un bărbat din tribul Merkit îşi ducea acasă frumoasa mireasă proaspăt căsătorită, o fată din clanul Olhonod, cu faţa rotundă, ochii căscaţi şi părul negru, împodobită cu bijuterii grele de argint şi mărgele de turcoaz albastru strălucitor. Fata se numea Hoelun. Nici ea însăşi nu ştia ce femeie excepţional de puternică şi stăpână era, şi nici ce destin uluitor o aştepta. Nu ştia că "locuitorii din corturile de pâslă" - bărbaţii din stepă - aveau să-i laude numele pentru totdeauna ca mamă şi bunică de cuceritori; strămoaşă de dinastii. Ea ştia doar că îşi urma soţul, pentru care trebuia să muncească şi să nască fii, ca orice altă soţie. Şi a fost fericită. În deplina ei ignoranţă a necazurilor imediate şi a gloriilor ultimelor veacuri, ea zâmbea la dulcele prezent. Privea reflexia Soarelui în apele repezi ale râului, sau se juca cu mărgelele albastre ale colierului ei.

Dar deodată i s-a răcit sângele. A văzut trei bărbaţi călare care se îndreptau spre ea şi le-a înţeles imediat scopul. Ştia că un singur om nu putea învinge trei şi ea însăşi l-a îndemnat să fugă şi să-şi salveze cel puţin propria viaţă. Ea ar fi fost oricum pierdută pentru el. Aşa că Merkit a fugit. Cei trei bărbaţi au galopat din ce în ce mai aproape, până când au ajuns la fată, au prins-o şi au târât-o de acolo. În timp ce o duceau departe, ea plângea şi se lamenta. Dar de-a lungul drumului

hotarele Orionului şi din nesfârşitele pajişti peste care călăreau împreună cu ea răpitorii ei, nu a venit niciun răspuns la strigătele ei. Cerul luminos strălucea deasupra, iar vântul mătura imensitatea verde în jurul ei. Unul dintre cei trei bărbaţi i-a spus cu asprime lui Hoelun să nu se mai plângă. "Chiar dacă ar trebui să plângi, soţul tău nu-şi va întoarce capul. Caută-i urmele, nu le vei găsi. Opreşte-ţi deci strigătele şi încetează să mai plângi!".1

Şi au mers mai departe - cei trei fraţi, călare, şi fata încruntată în kibitka, trasă de unul dintre cai - până când ziua s-a stins peste pajiştile nesfârşite şi peste stâncile zdrenţuite de ici şi colo şi peste praful arzător al pustietăţilor; până când dealurile din vest s-au întunecat pe fundalul aprins al cerului, iar aerul uscat a devenit brusc rece. Bărbaţii vorbeau puţin. Un zbor de păsări sălbatice a traversat cerul, mult deasupra capetelor lor, şi l-au privit trecând, cu ochi ageri, de vânători. Roţile kibitkăi scârţâiau la intervale regulate. Hoelun încetase să mai plângă. Şi nu mai vorbea. Resemnată - căci nu mai avea ce face, - începuse deja să se adapteze la împrejurările care aveau să-i modeleze viaţa. Fără să-şi dea seama, se pregătea să profite din plin de ele, ca o fată înţeleaptă ce era. Roţile scârţâitoare o duceau din ce în ce mai aproape de corturile Mongolilor Yakka, în mijlocul cărora urma să-şi împlinească destinul glorios. Tânărul tăcut şi robust care călărea calul ce-i trăgea kibitka era căpetenia tribului său. Numele lui era Yesugei.

Îi privea silueta întunecată care se mişca în faţa ei deasupra celei a calului.

* * *

Soarele apusese când, în sfârşit, au ajuns la ordu tânărului. Deasupra orizontului vestic, care încă strălucea purpuriu, straturi de nuanţe incredibile - aur limpede, şi verde palid şi transparent, şi roz, şi violet - se succedau, brusc, unul după altul. Munţii din est erau de culoarea liliacului. Dar Hoelun, pentru care splendoarea cerului mohorât şi lipsit de umezeală al Mongoliei era o privelişte cotidiană, nu a acordat prea multă atenţie. Vedea doar tabăra în care o conduceau oamenii: rotundele

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 56.

iurte; focurile de seară; formele de păstori şi războinici, în faţa focurilor. Auzea vocile bărbaţilor şi ale femeilor; râsetele copiilor; hăulitul cailor, lătratul câinilor - vocile vieţii. Nu erau atât de multe iurte pe cât se aşteptase. Acesta era un ordu sărac. Cu toate acestea, era noua ei casă, acum. Nu cea pe care tatăl ei plănuise să i-o ofere, ci cea pe care Regii lumii invizibile - spiritele Cerului Albastru Etern, care conduc toate lucrurile vizibile - i-o dădeau, pentru că aşa era plăcerea lor şi destinul lumii.

Privea feţele ciudate ale locului nou, ciudat, cu o curiozitate copilăroasă amestecată cu teamă şi cu sentimentul vag al unui eveniment important. Era condusă. Spre ce? Pentru o secundă, şi-a amintit chipul familiar al tânărului războinic Merkit cu care fusese căsătorită, şi s-a întristat. Dar nu a avut timp să se gândească la trecut. Strigăte de bucurie salutau deja întoarcerea căpeteniei Yesugei şi a celor doi fraţi ai săi, care coborâseră de pe cal. Femeile se adunaseră în jurul kibitkăi ei pentru a o privi. Şi, cum mulţi îi comentau înfăţişarea ei frumoasă, ea se simţea mulţumită.

Ea a fost dată lui Yesugei, iar în acea noapte a avut loc un ospăţ în tabără. Războinicii au mâncat şi au băut mult, iar menestrelii au cântat. Noua viaţă a lui Hoelun a început. I s-a repartizat o iurtă a ei şi femei de serviciu. Iar Yesugei îşi petrecea acum nopţile în acea iurtă.

Nu-l poftea şi nici nu-l iubea aşa cum îl iubise pe tânărul soţ pentru pierderea căruia plânsese. Dar ştia că soarta ei era să fie soţia lui - să-i dea fii bărbatului puternic care o furase de la cel care fugise. Şi s-a supus soartei sale. Ziua lucra pentru Yesugei - îi gătea mâncarea, făcea pâslă, pilea pieile şi despărţea corzi din tendoane.1 Iar noaptea, când el venea la ea, îşi ascundea frica de el şi reticenţa. Se supunea pasiunii lui aşa cum pământul rece, pasiv şi fără vârstă se supune furiei furtunii devastatoare şi fertilizatoare, şi îşi ţinea sentimentele pentru ea. El era atras de ea de o forţă directă şi elementară, precum cea care adună norii grei şi neliniştiţi şi dezlănţuie ploaia pe pământ,

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 51.

forţă care îl depăşea pe el şi pe ea, şi pe toţi oamenii, şi care nu făcea decât să se folosească de trupurile lor pentru a îndeplini logica inexorabilă şi ascunsă a istoriei în evoluţie: comanda supraomenească a Destinului.

Într-una din acele nopţi, scânteia vieţii s-a aprins în pântecele ei. Şi l-a conceput pe fiul care avea să facă nemuritor numele ei şi al lui Yesugei; copilul poftei şi al violenţei şi al scopului divin, irezistibil; viitorul Genghis Khan. Dar Hoelun nu ştia asta. Şi nici Yesugei nu ştia. Niciun bărbat nu ştie ce face când îşi potoleşte focul pântecelui său în burta unei femei.

În tabăra de Yakka Mongoli şi în lumea largă din afara taberei, totul era - sau părea - la fel ca în orice altă noapte. Vântul aspru urla peste pustietăţi, iar râul Orion se grăbea să-şi amestece apele cu cele ale râului Ingoda şi, în cele din urmă, cu cele ale măreţului râu A mur. Din când în când, în urletul vântului se auzea urletul unui şacal sau al unui lup. Dar, deşi nimeni nu o observa, poziţia stelelor pe cerul strălucitor era una neobişnuită, plină de semnificaţii.

Şi în timp ce Hoelun se ocupa cu sarcinile monotone ale vieţii de zi cu zi - în timp ce îngrijea iurta noului ei soţ şi îi gătea mâncarea, sau dormea lângă el - copilul Destinului a prins contur în trupul ei. El s-a născut în anul Iepurelui, conform Calendarului celor douăsprezece Animale - anul 1157 al erei creştine, - strângând un cheag de sânge în mâna dreaptă.

CAPITOLUL V

VOINȚA DE A SUPRAVIEȚUI

"A venit pe lume cu puţin altceva în afară de instinctul puternic de a supravieţui", scrie un istoric modern1 despre Temujin, fiul lui Yesugei: copilul care avea să devină Genghis Khan. Și aceasta nu este doar o afirmaţie adevărată în ceea ce priveşte copilul; este cheia întregii vieţi a omului; explicaţia - dacă există - a carierei extraordinare a cuceritorului. Nu există nicio inspiraţie impersonală, nicio iubire dezinteresată în spatele luptei îndelungate şi încăpăţânate a lui Temujin împotriva unor forţe ostile extraordinare - o luptă pe care orice privitor ar fi judecat-o fără speranţă, la vremea respectivă. Nu există niciun fel de "ideologie" în spatele bătăliilor sale şi în spatele disciplinei de fier - ordinea - pe care a impus-o oamenilor din cincizeci de regate supuse. Există doar o voinţă răbdătoare, metodică, copleşitoare - voinţa de a supravieţui, - asistată de o inteligenţă clară şi de o cunoaştere infailibilă a oamenilor sau, mai degrabă, de un instinct infailibil, mai clar, mai sigur şi mai puternic decât ceea ce numim în general inteligenţă; o cunoaştere misterioasă, dar absolută a tot ceea ce îi era (sau putea fi) util şi o disponibilitate constantă de a acţiona în conformitate cu ceea ce ştia. Calităţi admirabile, care ar ridica orice om cu mult deasupra tuturor oamenilor şi care nu au lipsit pentru a-l pune pe Temujin deoparte ca fiind cel mai mare cuceritor şi unul dintre cei mai mari oameni ai tuturor timpurilor. Dar ele erau mijloace pentru un scop. Iar scopul era mai întâi să-l ţină în viaţă pe Temujin şi apoi să-l facă pe el şi pe familia lui să fie în siguranţă. Viziunea care avea să umple conştiinţa marelui războinic din ce în ce mai apăsător, pe măsură ce timpul şi victoria îi sporeau puterea dincolo de orice limită, nu era nici salvarea lumii de dragul ei, nici distrugerea ei, ci organizarea lumii în beneficiul său şi al Altyn Uruk - "Familia de Aur" - familia sa; pentru supravieţuirea sa şi a puterii sale în fiii şi nepoţii săi, îmbrăcaţi în lux şi aşezaţi pe tronuri.

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 41.

De altfel, Temujin - Genghis Khan - este, din câte ştiu eu, primul om din istorie care a zguduit două continente fiind animat de un scop atât de simplu şi eminamente practic. Nu a existat în el nicio vanitate, ca la mulţi alţi cuceritori mai mici; nicio poftă de efecte dramatice, - deşi cariera sa este, fără îndoială, una dintre cele mai splendide drame vii puse în scenă vreodată pe acest pământ. Şi, în ciuda "piramidelor de cranii" şi a altor realităţi sinistre de acest fel legate de numele său, nici cruzime superfluă; nici cruzime din impuls, ca uneori, la Alexandru cel Mare; şi nici cruzime cu sânge rece, dar fără scop, pentru simpla plăcere de a o face, ca la Assur-nasir-pal, regele Asiriei.1 Era prea puternic - şi prea practic - pentru a se lăsa impresionat de produsele secundare ale puterii. El ştia ce voia şi s-a pregătit cu răbdare. Şi când era pregătit, lovea direct în ţinta sa, cu irezistibilitatea
- şi indiferenţa divină - a fulgerului. El este poate prima figură istorică care întruchipează pe deplin ceea ce am numit, în prima parte a acestei cărţi, puterea Fulgerului - puterea Timpului în goana sa nemiloasă spre înainte. Distrugerea lui a fost distrugerea fără pasiune a lui Mahakala, a Timpului atotdevorator. Iar scopurile sale, atât de personale, atât de precise şi practice, nu erau decât pretextul folosit de veşnicele forţe ale dezintegrării pentru a grăbi marşul omenirii spre pieirea ei. Nimeni nu a meritat, într-adevăr, mai mult decât el, titlul de "Flagel al lui Dumnezeu" care i-a fost dat, cu teamă, de civilizaţii întregi care se prăbuşeau. Dar "Dumnezeu" nu era, în realitate, Dumnezeul iubitor de oameni al cronicarilor creştini şi musulmani, ci Puterea creatoare-distructivă impersonală, imanentă în toată creşterea, în toată viaţa. "Flagelul" venea din interior, nu din exterior. Genghis Khan a fost un exemplu, nu o pedeapsă, Pentru că atitudinea sa faţă de lumea vie, manifestată la cea mai largă scară posibilă, claiurile sale egocentrice nemiloase, nu erau decât cele ale oricărui om dintr-o umanitate în decădere, în care orice activitate a devenit din ce în ce mai egocentrică - cu condiţia ca fiecare om să aibă sinceritatea, curajul şi puterea de a recunoaşte
că, în ochii lui, nimic nu contează în afară de el însuşi, şi să ducă această atitudine până la concluzia sa logică. Era atitudinea unei umanităţi condamnate, dar complet lipsită de acea monstruoasă ipocrizie care face ca o umanitate condamnată să fie atât de respingătoare.

1 884-859 Î.HR.

Şi tocmai această francheţe aspră a scopului, împreună cu realizările sale aproape miraculoase în planul realităţii fizice, îi conferă lui Genghis Khan acea măreţie sumbră, asemănătoare cu cea a unui zeu, în comparaţie cu care gloria atâtor oameni de renume, ba chiar a atâtor oameni de război, pare slabă - "prea umană".

* * *

Încă de la început, Temujin a fost învăţat de împrejurări să creadă că numai el contează. În societatea dură în care s-a născut, mulţi fii de căpetenie au crezut, fără îndoială, acelaşi lucru. Oamenii au făcut-o în afara Mongoliei, cu o inocenţă mai puţin lăudabilă. Dar majoritatea oamenilor, cel puţin majoritatea copiilor, aveau protectori şi prieteni, în care puteau avea încredere. Temujin a fost, foarte devreme în viaţă, lăsat fără niciunul. A trebuit să fie necruţător de egoist pentru a trăi.

Avem o imagine - dar doar o imagine - a persoanei sale în primii ani de viaţă în cuvintele pe care Dai Sechen, bătrânul şi isteţul tată al lui Bortei cel Frumos, i le-a adresat lui Yesugei, când l-a întâlnit călărind cu băiatul spre tabăra Olhonod (clanul lui Hoelun) în căutarea unei mirese pentru el: "Ochi strălucitori şi o faţă luminoasă are fiul tău...",1 şi în ultimele cuvinte mult mai puţin măgulitoare ale lui Yesugei însuşi către Dai Sechen, în timp ce, după logodnă, îl lăsa pe viitorul "Împărat al tuturor oamenilor" în grija acestuia, conform unui vechi obicei: " Fiului meu îi este frică de câini. Nu lăsaţi câinii să-l sperie...".2 Temujin era atunci un simplu copil. Şi oricât de mândru ar fi fost căpetenia Mongol, tatăl său, ar fi fost - aşa cum era fiecare dintre baghatur (bărbaţi viteji) din stepe, - el era departe de a bănui cât de amuzante vor părea într-o zi declaraţia şi cererea sa simplă, atunci când vor fi tipărite în cărţile de istorie, în multe limbi străine. Iar laudele bătrânului Dai Sechen nu indicau nimic extraordinar în trăsăturile fizice sau în ţinuta băiatului. Mulţi copii sănătoşi şi inteligenţi au "ochi strălucitori şi o faţă luminoasă", indiferent dacă se află pe malurile Ononului sau pe cele ale Rinului. Din câte ştim, nu exista, în Temujin, nimic care să prefigureze un cuceritor, în afară de capacităţile sale latente şi de horoscopul său - natura sa, pe care circumstanţele o vor dezvălui, şi

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 57.
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 59.

destinul. Chiar şi în anii următori, când cronicarii din Orient şi Occident au început să consemneze faptele sale cutremurătoare, niciunul nu a reuşit să scoată din copilăria îndepărtată a marilor războinici vreun episod semnificativ, semn al puterii irezistibile care urma să fie, aşa cum alţii îl înfăţişaseră cândva, de pildă, pe Hannibal, în vârstă de nouă ani, jurând ură veşnică Romei în faţa altarului zeilor săi sumbri. Şi, mai mult decât atât, dacă cineva posedă ceva din acea intuiţie istorică deosebită care te pune, ca să spunem aşa, în contact direct cu marii oameni ai trecutului, simte că, dacă Temujin şi-ar fi amintit un astfel de episod din copilărie, nu s-ar fi referit niciodată la el în anii următori. Aşa cum am mai spus, era mai interesat de scopul precis al lui decât de exaltarea lui însuşi; de puterea solidă decât de glorie. Nu exista în el nici măcar o urmă de îngâmfare. Doar acţiunea - doar victoria - conta în ochii lui; nu lunga genealogie a victoriei. Aceasta trebuia trăită; doar rezultatul strălucitor trebuia să fie înregistrat. Capacităţile personale latente contau doar atunci când încetau să mai fie latente.

Dar Destinul avea să înceapă în curând să îşi făurească instrumentul. La câteva zile după logodna lui Temujin cu Bortei, Yesugei a murit - otrăvit în drumul său spre casă de către o căpetenie tătară de a cărei ospitalitate perfidă se bucurase pentru o noapte. Temujin a fost trimis după Temujin. Acesta s-a întors imediat, doar pentru a afla că adepţii tatălui său au părăsit ordu, că mamei sale i-a fost refuzată de şaman accesul la sacrificiile tribale şi a fost expulzată împreună cu copiii ei, cu ignominie de către celelalte femei ale clanului. Călătorind singură în urma lor, cu steagul celor nouă cozi de iac, - stindardul Mongolilor Yakka, - în zadar încercase curajoasa văduvă să-i ruşineze pe unii dintre membrii tribului şi să-i îndemne să se întoarcă şi să-i jure credinţă fiului defunctului lor khan. Conform legii stepei, ea era acum şefa ordu- lui soţului ei şi căpetenia lor legală până la majoratul fiilor ei sau până la alegerea unui nou khan. Dar războinicii care se întorseseră pentru o vreme se îndepărtaseră din nou. "Apa adâncă a secat", declaraseră ei, în limbajul poetic al nomazilor; "roata cea puternică s-a rupt. Să plecăm!" Şi se alăturaseră căpeteniilor Taijiut, care erau puternice.

O femeie proscrisă şi copiii ei - patru fii şi o fiică - şi alţi doi băieţi, fiii lui Yesugei de la o altă soţie, şi o sclavă bătrână, lăsaţi să se descurce singuri lângă

Râul Orion, în timp ce numeroasele corturi şi turme se îndreptau spre păşunile sum merilor sub îndrumarea unor noi khani: asta era tot ce mai rămăsese din ordu lui Yesugei; asta era toată moştenirea lui Temujin; - asta şi voinţa lui indomită; voinţa de a supravieţui; voinţa de a îndura; voinţa de a-şi câştiga un loc printre oamenii nemiloşi care îl aruncaseră la o parte ca pe o povară inutilă. Un loc "printre" ei? Nu, ci în fruntea lor, pentru că el era khanul lor; - voinţa de a rezista în lumea nemiloasă care aparţinea, aparţine şi va aparţine întotdeauna celor cu o singură minte, celor vicleni şi celor puternici.

Era un simplu băiat la începutul adolescenţei. Nu ştia să citească sau să scrie - şi nici nu avea să ştie vreodată. Dar poseda acea voinţă supraomenească şi ştia ce voia: în primul rând, să trăiască; şi apoi, să trăiască bine: să dobândească putere pentru el şi pentru familia sa, şi belşug pentru poporul său; să se aşeze la locul său în lume ca khan prin drept divin din naştere. Situaţia cu care se confrunta acum nu ar fi putut fi rezumată mai exact decât în acea dilemă tragică pe care o altă întruchipare uluitoare a răului de a supravieţui (dar a răului colectiv, de data aceasta)1 avea să o pună, şapte sute cincizeci de ani mai târziu, în faţa unei întregi naţiuni mari: "Viitor, sau ruină!" Nu s-a obosit să o analizeze. Era prea tânăr. Şi, de asemenea, gândirea abstractă ar fi necesitat timp; iar el nu avea timp. S-a apucat să vâneze; - să trăiască. Şi îşi ţinea minte vorbăria constantă a mamei sale despre răzbunarea pe care avea să o exercite într-o zi asupra duşmanilor săi, cei doi şefi Taijiut, rudele lui Yesugei, pentru care poporul său îl părăsise.

A vânat - sau prins în capcană - tot ce era de prins: mici vânat; marmote, chiar şi şoareci de câmp; orice îi putea umple stomacul. A prins chiar şi peşti pe care i-a adus acasă pentru a-i găti şi mânca - o mâncare atât de disprețuită, în ajunul Mongolilor, încât nimeni nu s-ar fi atins de ea decât dacă ar fi fost constrâns cu amărăciune de chinurile foamei; dar lui Temujin îi era foame. Se străduia să se menţină în viaţă - şi în formă - cu orice preţ. S-a certat şi s-a bătut cu fraţii şi fraţii săi vitregi pentru vânatul pe care îl capturau, iar strigătele de furie şi

1 Adolf Hitler, unul dintre primele sale mari discursuri publice a fost pe această temă: "Zukunft, oder Untergang."

lovituri dure erau o caracteristică a vieţii lui şi a lor de zi cu zi, în mica aşezare de la marginea pădurii de lângă Onon. Încă de la acea vârstă fragedă, Temujin pare să nu fi cunoscut niciun scrupul şi nicio milă. Aparent - ca toţi oamenii cu o singură minte în mod natural, de la idealiştii absolut dezinteresaţi, oamenii "împotriva Timpului", cum i- am numit eu, până la oameni ca el, fără nici o ideologie şi fără nici un fel de idealism, ci doar cu un scop precis, egocentric şi de neclintit, - el a clasificat restul omenirii în trei categorii bine definite: cei utili; cei inutili (dar inofensivi) şi cei periculoşi. În cazul său, acest lucru însemna cei utili pentru el, cei inutili în ceea ce îl privea şi cei periculoşi pentru el - cei care îi stăteau în cale. Fratele său Kasar, puternic, priceput la arc şi plin de un devotament aproape canin faţă de el, era eminamente util şi avea să rămână aşa toată viaţa. Dar Bektor, fratele său vitreg, deşi nu avea şiretenia lui, era mai puternic decât el şi îi răpea adesea cea mai bună parte a vânătorii sale. Temujin a decis în sinea lui că era periculos. Şi într-o zi, luându-l pe Kasar cu el ca să-l ajute la nevoie, a mers până la locul unde Bektor, nepregătit şi fără să bănuiască nimic, stătea, păşunând liniştit puţinii cai pe care îi avea familia, şi l-a ucis imediat cu o săgeată.

Nu pare să-l fi urât de fapt. Cu sânge rece, tocmai a înlăturat unul dintre primele obstacole din calea sa. Iar când nefericitul flăcău, muribund, l-a implorat să nu-i facă rău sau să-l abandoneze pe Belgutei, - celălalt fiu al lui Yesugei de aceeaşi mamă, - el a promis cu uşurinţă că nu o va face. Şi s-a ţinut de cuvânt - fără dificultate. Căci Belgutei nu era periculos. (Ba chiar s-a dovedit util în viaţa de mai târziu).

Un astfel de episod arată deja, la flăcăul Temujin, nemilozitatea nemiloasă a viitorului Genghis Khan. Dar, oricât de important i s-ar fi părut în focul furiei sale, problema nu merita fapta. Fiul cel mare al lui Yesugei avea lucruri mai bune la care să se gândească. Iar văduva înţeleaptă, Hoelun, - o femeie nu doar curajoasă, ci şi vizionară - i-a amintit de problema mai importantă; de singura problemă care merita toată puterea, vigilenţa şi viclenia lui în acea etapă a vieţii: răzbunarea duşmanilor săi; reafirmarea drepturilor sale; ridicarea sa, de la statutul de proscris la cel de şef, încă o dată. Ea i-a reamintit lui şi

fraţilor săi de izolarea lor absolută în mijlocul unei lumi ostile şi de lupta apăsătoare pe care o au în permanenţă în faţa lor - lupta care ar trebui să-i facă să uite de orice meschinărie, de orice gelozie şi ură între ei. "În afară de umbrele voastre", a spus ea, "nu aveţi tovarăşi. În afară de coada calului vostru, nu aveţi bici. Răul pe care vi l-au făcut cele două căpetenii Taijiut este insuportabil. Şi când ar trebui să vă gândiţi să vă răzbunaţi pe duşmanii voştri, vă duceţi şi faceţi asta!"1 Ardea de indignare amară şi de dispreţ. Nu-şi învinovăţea fiii că au ucis un alt băiat, şi unul fără apărare, şi propriul lor frate vitreg. Îi învinovăţea pentru că îşi pierduseră timpul şi energia preţioasă făcând asta - deja dorind să o facă, - în loc să se gândească doar la răzbunarea lor pe adevăraţii lor duşmani. Ea îi învinuia - îl învinuia pe Temujin - pentru că permiteau ca o problemă secundară să ocupe, chiar şi pentru scurt timp, primul loc; pentru că nu erau suficient de stăpâniţi de voinţa cu un singur punct, fără de care cele mai remarcabile calităţi sunt ca un nimic.

Deşi Temujin nu s-a mai gândit la acest incident, nu a uitat niciodată lecţia.

* * *

Hoelun i-a povestit şi despre strămoşii săi, Borjigin, eroii cu ochi albaştri, fiii legendarului Lup Albastru. "Vocile lor", a spus ea, "răsunau ca un tunet în munţi; mâinile lor erau puternice ca labele unui urs - rupând oamenii în două la fel de uşor ca săgeţile. În nopţile de iarnă, dormeau dezbrăcaţi lângă un foc de copaci puternici, şi nu simţeau scânteile şi scânteile care cădeau peste ei mai mult decât muşcăturile de insecte."2

Şi băiatul asculta cu exaltare acele poveşti străvechi, seara, lângă focul din iurta mamei sale, în timp ce vântul aspru - acelaşi vânt care agitase stepa cu furie fără ţintă, în noaptea în care fusese conceput - urla în pădurile de mesteceni din apropiere şi peste întinderile de iarbă, la nesfârşit. Şi urletul vântului suna ca o plângere nepământeană a zece mii de câini de vânătoare înfometaţi; ca o chemare persistentă a unor trompete fantomatice; ca un strigăt de oameni şi cai muribunzi pe un câmp de luptă larg cât lumea. Teribile

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 61.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 41.

prezenţe din sfera supraomenească - kelets; spirite ale Cerului Albastru Veşnic, de care chiar şi cei mai curajoşi se tem, căci nu te poţi lupta cu ceea ce nu poţi vedea, - au umplut noaptea înstelată şi îngheţată. Dar Temujin nu se temea. În acele momente de mândrie şi euforie, instinctul său profund îi spunea că keleţii Cerului nu-i vor face niciodată vreun rău; dimpotrivă, că îl vor ajuta în tot ceea ce va întreprinde; că el era Alesul lor pentru o mare lucrare de putere, despre care nu ştia încă nimic. Simţea în sinea sa irezistibilitatea lor înspăimântătoare şi impersonală. Dar el nu era un visător. Iar când a venit dimineaţa, a pus această putere, stârnită în el de vocea trecutului său rasial şi de vocea Celui Nevăzut, în slujba singurului scop pe care îl înţelegea şi îl urmărea ca fiind demn de ea: propria supravieţuire; propria victorie asupra pânzei, sărăciei şi umilinţei; asupra dificultăţilor vieţii de zi cu zi ca proscris, ţinând cont, tot timpul, că prima condiţie de siguranţă pentru el era anihilarea rudelor tatălui său care îl jefuiseră de ordu lui. Căci, oricât de tânăr ar fi fost, ştia deja că nu va cruţa pe nimeni care îi va sta în cale.

Poveştile mamei sale despre Borjigin, pe jumătate mitic, nu făceau decât să stimuleze în el încrederea naturală în sine, care este privilegiul celor puternici. Avea şi el ochi albaştri, la fel ca acei strămoşi care, vizualizaţi prin discursul poetic al lui Hoelun, apăreau ca nişte semizei. Iar părul său des avea culoarea focului. Şi el era un fiu al Wolfului Albastru. S-a apucat de treaba de zi cu zi - vânătoarea de hrană; şi veghea împotriva pericolelor care îl pândeau constant - cu o hotărâre din ce în ce mai mare de a smulge ce e mai bun din orice împrejurare, transformând chiar şi cele mai mari piedici în avantaje.

Ghidat de instinctul său de vânător, cu răbdare, metodic, a urmărit cei opt cai furaţi - toţi caii lui, mai puţin unul - timp de trei zile prin câmpiile fără urme, i-a găsit şi i-a alungat, trăgând cu săgeţile sale infailibile în hoţii care îl urmăreau, până când, în cele din urmă, s-a făcut noapte şi l-au pierdut din vedere. Şi, în acelaşi timp, şi-a câştigat prietenia lui Borguchi, un flăcău care îl ajutase în această întreprindere dificilă şi care avea să rămână toată viaţa lui un fidel servitor.

Cu o altă ocazie, capturat de Targutai-Kiriltuk şi Todoyan- Girte, şefii Taijiut, duşmanii săi, a scăpat de ei, deşi în jurul lui fusese încuiat un ciorap chinezesc greu la

gât; şi s-a ascuns în întregime în apele reci ca gheaţa ale Ononului pentru o parte din noapte, cu vârful capului ascuns între trestii, până când un servitor, care îi admira curajul şi viclenia, l-a ajutat să se elibereze din lanţuri şi să ajungă în siguranţă la cortul său. Şi astfel a crescut în ani, în putere, în îndemânare, în stăpânire de sine. Iar atracţia irezistibilă a personalităţii sale a crescut odată cu el. Într-adevăr, încă din aceste prime zile ale vieţii sale de proscris, pare să-şi fi dezvoltat abilitatea de a-i lega pentru totdeauna în slujba sa pe cei mai buni dintre toţi cei care intrau în contact cu el. Şi, ca în cazul tuturor oamenilor predestinaţi să stârnească mulţimi în acţiune organizată, atracţia personalităţii sale era atracţia atotputernică a conducerii naturale, care nu lasă pe nimeni indiferent, cu excepţia, desigur, a celor pe care gelozia şi invidia faţă de liderul înnăscut i-au făcut încăpăţânaţi în ura lor faţă de el şi... a idioţilor congenitali.

Puterea lui a crescut. Pericolul constant i-a accelerat instinctul, şi-a ascuţit inteligenţa. Răsturnările de situaţie repetate i-au stimulat hotărârea de a depăşi orice ar fi putut să le provoace; i-au înmulţit ingeniozitatea; i-au trezit geniul. Iar câmpul luptei sale s-a lărgit pe măsură ce anii treceau şi avea să se extindă pe tot parcursul vieţii sale, până când a atins proporţii gigantice. Dar scopul său a rămas mereu acelaşi: propria supravieţuire; supravieţuirea familiei sale; răzbunarea sa faţă de amărăciunea şi sărăcia primilor ani - acelaşi scop pe care îl avea atunci când prindea şi mânca marmote şi şoareci, în lipsa unui vânat mai bun, şi aştepta ore întregi ascuns până când nu mai auzea, în depărtare, copitele călăreţilor Taijiut care căutau să-l ucidă.

Temujin era acum un tânăr voinic şi viclean, cu o mână de prieteni admirativi - adepţi pregătiţi - şi avea în faţă prima sa sarcină, şi anume, sarcina de a-şi recâştiga poporul de la şefii Taijiut. Dar el nu a fost niciodată temerar. Şi-a luat timp să simtă terenul înainte de a proceda şi a lăsat jocul răbdător al circumstanţelor - aliaţii săi invizibili - să lucreze pentru el. Cu toate acestea, de îndată ce instinctul său i-a spus că a venit momentul propice pentru un pas decisiv rău, a acţionat imediat.

Tocmai acum, a călărit din nou spre corturile clanului Olhonod pentru a o revendica pe Bortei, logodnica sa, de la bătrânul Dai Sechen. Acesta din urmă, simţind în el un tânăr baghatur promiţător, nu a ezitat să i-o dea, deşi Temujin era sărac şi

încă neputincios. Dar era departe de a bănui că, prin aceasta, o făcea pe frumoasa tânără nemuritoare. Împreună cu ea, i-a înmânat ginerelui său o haină neagră de samur: zestrea ei. Era un dar magnific şi prima comoară pe care fiul lui Yesugei a posedat-o vreodată.

O preţuia, fără îndoială, pentru că iubea lucrurile splendide şi preţioase. Cu toate acestea, reacţia lui nu a fost nici să rămână fericit în posesia ei, nici să o schimbe cu aur sau argint - alte comori din aceeaşi clasă. Exista o singură comoară pentru care merita să se lupte, în ochii lui Temujin: o viaţă de libertate şi de belşug, ceea ce implica - ceea ce implica întotdeauna - o viaţă de putere; dreptul său din naştere; viaţa de khan din sângele Wolfului Albastru, fiu şi tată de khani. El a prezentat haina de zibelină - tot ce avea - drept cadou puternicului şef al turcilor Kerait, Togrul Khan, ale cărui numeroase corturi, despre care se spunea că unele dintre ele erau făcute din pânză de aur, erau amplasate nu departe de Marele Wall din Cathay. Şi nu i-a cerut nimic în schimb... în afară de prietenia sa, adică de potenţiala sa utilitate. Khanul, un bătrân viclean, a cărui reputaţie de bogăţie ajunsese chiar şi în îndepărtata Europă,1 a avut plăcerea de a acorda protecţia sa unor căpetenii mai mici din stepe şi a acceptat să fie anda sau fratele jurat al lui Yesugei. Temujin se întoarse spre el. Avea nevoie de un aliat în lupta sa acerbă pentru supravieţuire, iar acesta i se putea dovedi util. Într-un gest de geniu diplomatic, i-a dat tot ce avea mai bun şi i-a vorbit despre vechiul jurământ şi despre loialitatea filială a fiului faţă de patronul tatălui. Togrul Khan s-a simţit flatat şi s-a simţit înclinat să-l ajute pe tânărul baghatur, dacă va fi vreodată nevoie.

Nevoia a venit curând. Merkit din pădure nu uitaseră niciodată insulta care le fusese făcută de Yesugei când îl smulsese pe Hoelun de la unul dintre oamenii lor. Au atacat mica tabără de la graniţa Orionului, au răpit-o pe Bortei, proaspăt căsătorită, pentru a răzbuna asupra ei vechea nedreptate, şi l-au urmărit pe Temujin cât de mult au putut - până când a ajuns la Burkan Kaldun, "muntele Puterii", şi s-a refugiat în pădurile dese de pe versanţii săi.

Totul părea pierdut, acum. Totul era pierdut, cu excepţia lui Hoelun,

1 Convertit la forma nestoriană a creştinismului, Togrul Khan este fabulosul "Prester John" din poveştile medievale.

mama sumbră și războinică, profetesa luptei mortale și a răzbunării nemiloase, și Temujin însuși, cu hotărârea sa invincibilă de a-și recâștiga dreptul la viață și cu pecetea Destinului pusă pe el încă dinainte de a se naște. În timp ce Merkit, exultant, strigând, cântând și hulind, îi purta în tabăra lor pe Bortei cea Frumoasă și pe cea de-a doua soție a lui Yesugei, mama Belgutei; în timp ce ei chefuiau și se îmbătau în jurul focurilor luminoase de tabără, până în zori, viitorul stăpân al Asiei dormea sub acoperământul mantiei vii a lui Burkan Kaldun, pădurea întunecată. Nu și-a irosit energia nici în durere pentru pierderile suferite, nici în temeri anticipate pentru ceea ce avea să i se întâmple. Pur și simplu a dormit - lăsând forțele lumii invizibile să lucreze pentru el în felul lor misterios, din moment ce nu mai era nimic altceva ce putea face minciuna. Iar când a venit dimineața - în timp ce dușmanii săi dormeau un somn de beție, - el s-a umilit în fața Celui Nevăzut și Atotpătrunzător, Puterea Cerului Albastru Veșnic, pe care Mongolii îl venerau.

Într-un gest ritual, ca un om care se supune unui stăpân suprem, el și-a scos pălăria și a atârnat-o la brâu, și-a desfăcut brâul de piele și l-a atârnat în jurul gâtului, și astfel s-a înclinat de nouă ori în fața Soarelui răsare, recunoscându-și propria nimicnicie în fața Surselor întregii vieți și a întregii puteri. Apoi a turnat o libație de kumys, lapte de iapă, și a făcut o promisiune: "Burkan Kaldun mi-a salvat biata mea viață", a spus el; "de acum înainte voi face sacrificii aici și îi voi îndemna pe copiii și nepoții mei să facă la fel". Era recunoscător Celui Nevăzut pentru că a supraviețuit. Acum își dădea seama că o Putere mult mai presus de el dorea ca el să supraviețuiască; era aliatul său. Dar nu știa încă în ce scop, sau dacă știa, vag, - căci era ambițios și niciun vis nu era prea mare pentru el, - nu permitea ca momeala unui viitor nedefinit să interfereze cu preocupările severe și precise ale prezentului. Știa doar că spiritele Cerului, dar și spiritele pământului, ale pădurilor și ale apelor erau cu el, și că va triumfa, în cele din urmă, asupra dușmanilor săi imediați: asupra celor care îl vânaseră în acea noapte și, de asemenea, asupra celor care îl vânaseră toată viața; știa că, într-o zi, își va repara pierderile și va trăi așa cum trebuie să trăiască un khan.

Între timp, se afla în fața Cerului Albastru radiant, pe Burkan Kaldun, în apropiere de capul de apă al Ononului, al

Kerulen, al Tula - al afluenţilor râului Amur, precum şi al celor ai lacului Baikal; al râurilor care curg spre est, precum şi al celor care curg spre vest şi nord, cel care avea să cucerească într-o zi în cele patru direcţii. Stătea acolo, recunoscător şi umil - puternic, aşa cum numai cei sincer umili pot fi. Şi razele Soarelui, Sursa puterii, străluceau pe faţa lui unsuroasă1 şi pe părul lui des, de un roşu aprins, pe care vântul îl zbârnâia. Iar în ochii săi albaştri - semn al sângelui mai mult decât uman al Borjiginului, - s-ar fi putut citi seninătatea veselă a unui om care ştie că nimic nu-l poate zdrobi.

În curând, cu ajutorul războinicilor lui Togrul Khan şi al lui Jamuga Sechen - Jamuga cel Înţelept - care îi devenise frate de jurământ, Temujin a făcut un raid în tabăra Merkit, aducând înapoi multă pradă (sau ceea ce i s-a părut a fi "multă pradă", în acest stadiu timpuriu al carierei sale) şi un număr de prizonieri care i- au jurat credinţă. L-a recâştigat pe Bortei. Dar nu a fost niciodată sigur dacă primul ei născut, Juchi - "Oaspetele" - era fiul său sau al bărbatului căruia îi fusese dată în acea noapte de ruşine. Cu toate acestea, băiatul era robust - un viitor războinic. Ar fi fost de folos. (De fapt, într-o zi, avea să cucerească şi să stăpânească stepele de dincolo de Marea Caspică). Era binevenit, oricare ar fi fost fiul lui. Căci Temujin era prea inteligent, prea practic pentru a nu-şi da seama că "copiii sănătoşi sunt cea mai preţioasă avere a unei naţiuni". Dar, spre deosebire de supraomul care a rostit aceste cuvinte memorabile în mai multe rânduri, în vremurile noastre,[2] nu era un idealist. Era interesat de potenţialii războinici doar în măsura în care devotamentul lor faţă de el şi eficienţa lor l-ar fi ajutat să se afirme ca un stăpân în stepe, după ce şi-a zdrobit toţi duşmanii. Însăşi Puterea Cerului Albastru Etern în faţa căreia se umilea - conştient cum era de teribila sa lipsă de limită, - pe care îl considera aliatul său în lupta pentru putere şi belşug, aşa cum majoritatea oamenilor primitivi îşi privesc zeii ca pe nişte ajutoare în urmărirea scopurilor personale. În adâncul sufletului său, el credea doar în el însuşi. Avea impresia că forţele marelui nevăzut sunt primele care intră sub vraja voinţei sale nemărginite şi magice.

Dar Puterea impersonală a Cerului Albastru - dacă este cazul

1 Mongolii obişnuiau să-şi ungă pielea cu grăsime, pentru a se feri de frig.
2 Adolf Hitler.

conştientă de ea însăşi şi de el, - trebuie să-l fi privit ca pe unul dintre cele mai perfecte instrumente ale jocului său veşnic, senin şi nemilos.

* * *

Nimic nu pare să aducă mai mult succes decât succesul însuşi. Acum, după această primă victorie, Temujin a fost martorul multor adepţi care au venit la el din proprie iniţiativă, pentru a-i oferi serviciile lor. Îl avea deja pe fratele său devotat, Kasar, omul cu arcul, şi pe credinciosul Bogurchi - tânărul care îi împrumutase odată calul pentru a merge în căutarea celor opt furate, - şi Jamuga, anda sau fratele său jurat, şi Jelmei, fiul unuia dintre foştii vasali ai lui Yesugei, care i se alăturase după ce se răspândise în stepe zvonul că reînnoise prietenia tatălui său cu Togrul Khan.

Acum Munlik, căruia Yesugei îi încredinţase cândva, ca băiat neajutorat, în curând orfan, şi care totuşi îl părăsise ca şi pe restul ordu, s-a întors la el cu cei şapte fii ai săi (în prezent adulţi), dintre care unul, pe nume Kokchu, avea să câştige faima de şaman. Au mai venit şi alţii: unii din clanul Kiyat al lui Temujin,[1] alţii din alte clanuri, alţii din cu totul alte triburi: Jebei, Kubilai, mari războinici; şi însăşi întruchiparea vitejiei, a virtuţii şi a geniului militar, Subodai, destinat, într-o zi, să-i conducă pe m ongoli prin Europa, acum un tânăr golan în plină adolescenţă, plin de devotament pasional faţă de Khanul în ascensiune.

Puţini oameni din istorie au inspirat adepţilor lor o loialitate atât de absolută ca Temujin. "Mă voi aduna pentru tine ca un şoarece bătrân, voi zbura pentru tine ca o ciocârlie, te voi acoperi ca o pătură de cal şi te voi proteja ca pe al simţit în bătaia vântului. La fel voi fi şi eu faţă de tine",2 se spune că i-ar fi spus tânărul Subodai, în timp ce se alătura nucleului său de eroi. Şi dacă este aşa, într-adevăr, el s-a ţinut de cuvânt până la capăt. Ceilalţi paladini, oricâte asemănări pitoreşti, diferite de ale lui, ar fi folosit pentru a-şi exprima devotamentul, erau la fel de dornici să stea sau să cadă, alături de Temujin în lupta sa acerbă pentru supravieţuire. Îl iubeau, nu de dragul vreunei idei măreţe din spatele lui

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 41.
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 76.

nu a existat niciuna - decât pentru el însuşi; pentru atracţia magnetică a persoanei şi personalităţii sale; pentru satisfacţia deplină pe care a dat-o, în ele, nevoii naturale a omului de a fi condus de un lider real şi de a se închina unui dumnezeu viu. El a fost un lider, dacă a existat vreodată unul. Şi a fost un zeu în sensul că, chiar înainte de victoriile sale uluitoare, ba chiar şi în adâncul pădurii în care se ascundea, pe versanţii Burkan Kaldun, la un pas de distrugere, avea în el toate calităţile care aveau să îi ofere, în anii următori, imperiul Asiei. Forţele Invizibilului îl puseseră de fapt deoparte, deasupra celorlalţi oameni, şi îl asociaseră cu puterea lor. Aşa cum aveau să spună curând şamanii din Mongolia, "puterea Cerului Albastru Veşnic" "coborâse asupra lui". Aici, pe pământ, el era "agentul ei".1

Repet: nu a existat nicio ideologie în spatele niciunuia dintre proiectele sale. Chiar şi marele vis al unităţii Mongol, care avea să prindă contur în curând în conştiinţa sa, dacă nu o făcuse deja până atunci, nu era visul unui idealist. În materializarea lui, Temujin vedea doar o condiţie preleminată a propriei sale supravieţuiri şi securităţi. Pentru supravieţuirea şi securitatea lui au luptat paladinii săi. De asemenea, pentru prada pe care urmau să o împartă cu el, firește, - şi ştiau că era generos şi că nu şi-a încălcat niciodată promisiunile făcute prietenilor săi - dar, în primul rând, pentru el; pentru plăcerea de a lupta alături de el.

Puţini oameni din istorie au înţeles - au simţit - atât de acut ca Temujin sensul etern al războiului, acea funcţie vitală a omenirii sănătoase (cel puţin atâta timp cât omul trăieşte "în" Timp), la fel de naturală ca şi mâncatul sau împerecherea. Puţini au zugrăvit la fel de clar ca el faptul că distructivitatea fără ură - precum cea a vânătorului, - nu poate înlocui niciodată îmbărbătarea victoriei asupra duşmanilor umani pe care îi urăşti. Tovarăşii săi, pe care îi întrebase odată ce consideră a fi cea mai mare bucurie a unui om, îi răspunseseră, aşa cum ar fi făcut-o nişte barbari simpli, descriindu-i plăcerile vânătorii. Dar viitorul "Făptaş al lui Dumnezeu" a spus: "Nu, nu aţi răspuns bine". Şi le-a prezentat concepţia sa despre fericire în câteva fraze tipice: "Plăcerea şi bucuria omului", a spus.

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 54 şi 57.

el, "constă în a călca pe rebel şi în a cuceri duşmanul; în a-l smulge din rădăcină; în a-i lua tot ce are; în a-şi face servitorii să plângă, astfel încât lacrimile să le curgă din ochi şi din nas; în a călări plăcut pe căluţii săi bine hrăniţi; în a-şi face patul o iesle pe pântecele şi buricul soţiilor sale, în a le iubi obrajii roşi şi în a le săruta şi suge buzele stacojii".1

Nu că nu ar fi fost întotdeauna gata să lovească, chiar şi fără sentimentul de ostilitate agresivă - poftă de răzbunare sau simplă ură faţă de opoziţie - pe cei pe care îi considera obstacole. Asta, cu siguranţă, a fost, aşa cum se poate vedea clar în fiecare act al carierei sale, de la uciderea întâmplătoare a lui Bektor, în copilărie, până la nimicirea sistematică a tuturor celor inutili (sau a celor pe care Mongolii îi considerau ca atare) din populaţia oraşelor cucerite, ani şi ani mai târziu. Expedienţa, bineînţeles, a fost întotdeauna pe primul loc, la el, motivaţia ultimă a tuturor acţiunilor sale fiind determinarea sa nesăbuită de a supravieţui şi de a reuşi. Dar stimulentul său emoţional, ori de câte ori a avut şi el unul, a fost întotdeauna plăcerea de a doborî pe oricine şi: orice îi împiedica propria expansiune; oricine stătea în calea celei mai depline afirmări de sine posibile; oricine îi ameninţa persoana, securitatea, stăpânirea asupra lucrurilor: rebelul; rivalul; duşmanul. Acesta este stimulentul etern al tuturor oamenilor de acţiune - războinici şi nu numai - care trăiesc în întregime "în Timp". Dar numai cei mai buni dintre ei, - cei care sunt, ca Temujin, lipsiţi de ipocrizie, - au sinceritatea de a recunoaşte acest lucru pentru ei înşişi, ca să nu mai vorbim de a-l spune celorlalţi atât de clar cum a făcut-o el. Dintre aceştia, fiul lui Yesugei este, poate, primul la zi care a făcut istorie la scara întregului continent (primul la zi, în orice caz, despre care se ştie suficient pentru a ne permite să-i urmărim psihologia, într-o anumită măsură). De aceea găsim această franchețe la el. Dintre ceilalţi mari distrugători egocentrici de după el, aproape niciunul nu este lipsit de o cantitate notabilă de ipocrizie în componenţa sa. Iar această cantitate creşte - aşa cum era de aşteptat - pe măsură ce ne apropiem de vremurile noastre, în timp ce în Temujin, - "Fulgerul" - omul prin excelenţă, aşa cum l-am numit eu,
- nu există nici o pretenţie.

* * *

El nu a rămas' inactiv după victoria sa asupra Merkit.

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 88.

Puternicele căpetenii Taijiut, care încă se aflau în posesia celei mai mari părți din ordu tatălui său, au privit cu suspiciune alianța sa cu Togrul Khan și cu resentimente prima sa victorie. Acest fiu al lui Yesugei era cu siguranță un baghatur plin de posibilități. Îl urau cu atât mai mult pentru asta și regretau că nu- l uciseseră cu ani în urmă, când fusese un prizonier neajutorat în mâinile lor. Acum știa de ura lor - mama lui i-o amintise toată viața - și știa că nu va supraviețui niciodată dacă nu vor fi distruși. Și le-a purtat război cu prima ocazie.

Într-una dintre întâlnirile cu ei, a fost rănit în gât de o săgeată și a supraviețuit doar datorită devotamentului lui Jelmei, credinciosul său scutier, care a supt rana și și-a riscat propria viață pentru a-i aduce lui Temujin niște caș amestecat cu apă, ca să bea. După cum spune unul dintre biografii săi moderni, "nimic nu avea să vină ușor pentru acest om".1 Taijiut erau un trib numeros, iar Targutai-Kiriltuk și Todoyan-Girte erau războinici feroce. Cu toate acestea, în cele din urmă, nucleul de armată al lui Temujin, în care începuse deja să impună acea disciplină de fier care avea să-i facă pe Mongoli invincibili, i-a învins într-o bătălie majoră în care Targutai a fost ucis. Todoyan-Girte, capturat, a fost de asemenea executat. Viitorul cuceritor nu avea să lase niciodată în viață un inamic ireconciliabil. Dar o serie de șefi minori care s-au supus și i-au jurat credință au fost cruțați, în ciuda unor afirmații contrare, respinse de istoricii moderni ca fiind povești de frică sau fapte ale altor baghaturi atribuite în mod eronat lui Temujin.2 Și cea mai mare parte a tribului a fost, de asemenea, cruțată, bărbații săi apți de muncă fiind în curând încorporați în atotputernica mașinărie militară care se contura în mâinile lui Mongol: hoarda. Temujin putea, fără îndoială, să provoace suferință. Trădătorii lui, atunci când erau descoperiți, erau condamnați la moarte prin tortură. La o astfel de moarte îl condamnase, de asemenea, după victoria sa asupra Merkit, pe cel care o violase pe Bortei. Dar asta a făcut-o cu scopul de a

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 69.
2 Harold Lamb (în "Genghis Khan, Împăratul tuturor oamenilor") respinge povestea celor șaptezeci de căpetenii capturate și fierte de vii la ordinul lui Temujin, ca fiind "foarte improbabilă", în timp ce Ralph Fox (Genghis Khan," edit. 1936, p. 82) afirmă că acest tratament a fost aplicat nu de Temujin asupra Taijiut, ci de Jamuga, asupra a șaptezeci de adepți ai lui Temujin, după ce războiul a izbucnit între cei doi frați jurați.

pentru a băga teroarea în inimile potenţialilor duşmani. În rest, era prea practic pentru a se lăsa pradă cruzimii de dragul ei. A ucis pentru a înlătura obstacolele.

Acum, după înfrângerea Taijiut, el era şeful suprem în nordul Gobi - un om destul de important printre aşa-numiţii barbari, dar nimic care să se compare, ca bogăţie, cu Togrul Khan; şi încă total necunoscut lumii exterioare la vest de Munţii Altai şi dincolo de Marele Munte Cathay. Chinezii, mereu ocupaţi să joace un joc de echilibru al puterii între vecinii lor nomazi turbulenţi, - căutând cine era dispus să îi ajute să umilească ultimul trib care le făcuse probleme - nu s-au adresat lui, ci turcului Kerait, pentru a-i cere colaborarea într-o expediţie pe care o conduceau împotriva tătarilor. Dar Temujin s-a alăturat lui Togrul Khan în expediţie şi i-a învins pe tătari. Oficialii condescendenţi din Cathay i-au acordat lui Togrul Khan titlul chinezesc de Wang, care se traduce prin "prinţ", în timp ce Temujin a primit un nume care înseamnă "comandant al frontierei" - o distincţie militară modestă, în comparaţie. Dar lui nu pare să-i fi păsat. Ca toţi oamenii practici şi cu o singură minte, el nu a acordat niciodată o importanţă nejustificată semnelor externe de putere. Şefii tătarilor îi jurau acum credinţă. Războinicii tătari au mărit acum rândurile potenţialei sale armate. Ştia ce vrea şi unde se îndreaptă. Avea viziunea clară a unei zile în care, în stepă, el, Temujin, nu va mai avea niciun rival sau duşman; când el, care fusese vânat toată viaţa, va ieşi în sfârşit mai sigur şi mai puternic decât fusese vreodată tatăl său. Şi atunci... voinţa de a supravieţui ar putea ceda locul voinţei de a cuceri.... Între timp, l-a lăsat pe şeful Kerait să fie " Wang Khan" - "prinţul" - şi s-a dedicat în întregime organizării, războinicilor săişi a ordu lui din ce în ce mai numeros.

Disciplina pe care a impus-o la început pare să fi fost destul de nepoliticoasă şi primitivă. La un ospăţ, la care discipolii săi beţi începuseră să se certe, se spune că el însuşi i-a făcut să îşi revină cu o bâtă de lemn - singurul argument care era sigur că va fi înţeles, în acea societate dură. Dar nomazii apreciau faptul că, oricare ar fi fost metodele pe care le folosea, reuşea întotdeauna să-şi controleze oamenii; şi, de asemenea, că îi menţinea în bună stare de luptă.

"Își hrănește războinicii și își ține țara în bună ordine"1 era părerea pe care o aveau despre el oamenii din trib. Și era o părere mult mai bună decât ar putea părea pentru oamenii sofisticați.

Dar apoi, în scurt timp, a început să creeze o adevărată arhiepiscopie din războinicii săi până atunci indisciplinați și o națiune din clanurile coalizate ale m ongolilor și ale popoarelor nomade supuse. Cei mai curajoși și mai eficienți războinici dintre cei care îi erau devotați orbește, tovarăși ai luptei sale timpurii pentru supraviețuire, au devenit în același timp garda sa de corp de încredere și statul său major. Alții au fost numiți ofițeri la comanda unor legiuni tribale. Toți aceia erau nokud, care nu datorau credință nimănui altcuiva decât lui Temujin însuși și care erau investiți cu putere absolută - cu drept de viață și de moarte - asupra oamenilor aflați sub comanda lor. Temujin a stabilit reguli stricte, codificate în Yasa mai larg, despre care voi vorbi mai târziu, cu privire la echipamentul, rutina și disciplina trupelor. Și-a antrenat soldații și ofițerii până când a avut în mână o forță care se mișca și acționa ca un singur om, - absolut fiabilă; absolut eficientă. A pus capăt tuturor dușmăniilor dintre triburile care i se supuseseră, a zdrobit certurile individuale, a ucis spiritul de independență individuală, a modelat mândrii m ongoli (și triburile cucerite) într-o colectivitate din ce în ce mai numeroasă, extrem de disciplinată, în care fiecare unitate nu avea decât o singură datorie: să se supună autorității stabilite imediat deasupra ei, fără să murmure, fără să pună întrebări. Armata a dominat acea națiune în curs de formare. Iar el, Temujin, era inteligența călăuzitoare și organizatoare, voința și sufletul armatei. Cei câțiva aleși credincioși dintre acei comandanți de geniu care urmau să-l ajute să ia lumea în stăpânire erau, în mâinile lui, ca niște câini de vânătoare în mâinile unui vânător puternic - câini "hrăniți cu carne de om și conduși cu o lesă de fier", așa cum începuseră să creadă căpeteniile tribale terorizate, încă nesupuse, și pe care le descriau, în limbajul energic al stepei, plin de asemănări sugestive, limbajul războinicilor și al poeților: "Au craniul de aramă, dinții le sunt ciopliți din stâncă, limbile lor sunt în formă de suliță, inimile lor sunt de fier. În loc de biciuri de cal, ei

1 Ralph Fax, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 110.

poartă săbii curbate. Ei beau roua şi călăresc pe vânt. .....The spuma le zboară din gură şi sunt plini de bucurie."1

* * *

Prietenia dintre Temujin şi Togrul Khan, bogata căpetenie Kerait - acum "Wang Khan" - nu avea să dureze. Este adevărat, Temujin se făcuse, în multe feluri, util anda tatălui său, pe care îl numea cu politeţe "tatăl său adoptiv". El luptase alături de el nu numai împotriva tătarilor, ci şi împotriva Merkitilor din pădure (care, deşi înfrânţi o dată, erau încă departe de a fi supuşi) şi împotriva naimanilor. El protejase (în schimbul unei plăţi, desigur) caravanele împotriva atacurilor triburilor răzvrătite şi făcuse ca rutele comerciale să fie mai sigure ca niciodată. Iar în prosperele aşezări Kerait - jumătate tabere şi jumătate pieţe, - negustorii îi erau recunoscători lui " Wang Khan" pentru alianţa pe care o făcuse. Dar Wang Khan a început să intrige împotriva lui Temujin cu Jamuga, ambiţiosul frate jurat al lui Temujin, care avea o concepţie personală despre unitatea Mongol, diferită de a lui. Iar fiul lui Yesugei nu se simţea în siguranţă până când nu a spart cabina acestor noi duşmani.

Dar nu se simţea încă suficient de puternic pentru a-l provoca deschis pe Wang Khan, într-un război până la capăt, şi, după o primă întâlnire indecisă cu el, i-a trimis un mesaj prietenos în aparenţă, menţionând vechile, vechile legături, vechile servicii şi exprimându-şi dorinţa unei păci durabile - deşi ştia că nu putea exista aşa ceva. Bătrânul Kerait şi vicleanul său fiu, Sen-Kung, ştiau şi ei acest lucru şi au respins avansurile lui Temujin. Temujin, aflat din nou într-unul dintre momentele tragice ale carierei sale - din nou în faţa aceleiaşi alternative capitale cu care se confruntase cu ani în urmă, în pădurile de pini din Burkan Kaldun; alternativa "viitor sau ruină", ca să citez încă o dată nemuritoarele cuvinte moderne - s-a retras cu războinicii săi de încredere în mlaştinile din jurul lacului Baljun şi a aşteptat. Şi din nou vraja voinţei indomabile de a supravieţui avea să îl constrângă pe ca să spunem aşa - puterea Cerului Albastru Veşnic să coboare asupra lui şi să ducă aluzia la victorie; spun "vraja", căci există o magie pozitivă

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 101.
Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 54.

potentă în voinţa concentrată, cu un singur punct, care nu se opreşte la nimic.

Soarele răsărea şi apunea peste apele lacului Baljun, iar tovarăşii lui Temujin vânau după hrană în mlaştinile sărate. O zi mohorâtă s-a succedat alteia. Temujin se gândea: "Victoria lui Kerait ar însemna sfârşitul meu. Prin urmare, trebuie să- l învinq, nu contează prin ce mijloace. Acolo unde forţa este insuficientă, să o suplinească viclenia!". Şi l-a rugat pe devotatul său frate, Kasar, omul cu arcul, să trimită un mesaj lui Wang Khan - un mesaj mincinos, în care se spunea că Temujin fugise nu se ştie încotro, şi că el, Kasar, în disperare, plănuia să părăsească stindardul său şi să se predea lui Kerait Khan, a cărui protecţie dorea să şi-o asigure. "Trădare", ar fi spus cavalerii şi cei iubitori de adevăr şi cei care preţuiesc mai mult decât viaţa fără pată. "Necesitate", ar răspunde Temujin şi, odată cu el, toţi oamenii de acţiune cu un singur scop, inclusiv cei mai diferiţi de el, idealiştii altruişti, în măsura în care şi ei sunt practici şi doresc să realizeze ceva în această lume a neadevărului, a urii şi a prostiei; necesitatea - singura alegere a luptătorului care se simte încolţit şi care, totuşi, este hotărât să învingă.

Wang Khan a crezut în minciuna inteligentă - a crezut în pace şi securitate şi a comandat un ospăţ. Temujin, apărut prin surprindere, a luat cu asalt tabăra Kerait. Bătrânul şef a fost capturat şi ucis în timp ce încerca să fugă. Fiul său a plecat spre sud, doar pentru a-şi găsi moartea puţin mai târziu. Aceia dintre turcii Kerait care nu au fost ucişi în luptă au fost încorporaţi în confederaţia de triburi a lui Temujin sub stăpânirea lui Mongol. Femeile lor cele mai dezirabile au fost, ca de obicei, dăruite căpeteniilor armatei. Temujin a păstrat pentru el una dintre cele două frumoase nepoate ale lui Wang Khan, care i-au fost atribuite la împărţirea prăzii. Ea a devenit a patra lui soţie (pe a doua şi pe a treia le luase de la tătarii înfrânţi), iar pe cealaltă a dat-o lui Tuli, cel mai tânăr dintre fiii săi cu Bortei. Ea a fost faimoasa Siyurkuktiti, sortită să devină mama a trei cuceritori.

Şi acum, şi-a îndreptat forţele împotriva naimanilor, un popor numeros şi semi-stabilizat, al cărui khan, Tayan, avea un cancelar uigur şi mulţi supuşi care profesau budismul sau creştinismul nestorian, în afară de cei care se agăţau de vechiul cult al spiritului din stepe. Anda (Fratele jurat) lui Temujin,

Jamuga, intrigase cu Tayan împotriva lui - arătând în el dușmanul mândrei libertăți personale a membrilor tribului (ceea ce, într-adevăr, era; căci libertatea individuală și organizarea de fier nu merg împreună).

Naimanii, în ciuda numărului lor, au fost înfrânți, șeful lor a fost ucis, iar Jamuga, care fugise, a fost capturat și adus în fața lui Temujin. Nu mai exista, pentru el, nicio speranță, nicio posibilitate de a deveni important, cu atât mai puțin puternic. Iar Temujin, care știa asta, era dispus să-l ierte pe cel care îi jurase prietenie veșnică... o dată, cu mult timp înainte, în zilele în care fusese sărac și vânat, și fără prieteni. În, victorie, el putea fi generos cu un dușman care încetase să mai fie periculos, cu atât mai mult cu un vechi prieten. Dar Jamuga nu dorea să trăiască. Poate că simțea că nu ar fi avut loc pentru el în noua lume pe care Temujin o făurise din disciplină și război. A cerut să fie ucis fără vărsare de sânge pentru ca, potrivit credinței m ongolilor - spiritul său să poată continua să trăiască, neschimbat, în lume, și "să ajute pentru totdeauna urmașii lui Temujin" (pe care nu se putea abține să nu-i iubească, în sinea lui, de dragul vremurilor trecute). Și a fost sufocat până la moarte.

Temujin a înfrânt apoi ultima rezistență a Merkit, vechii săi dușmani, luându-și de la ei cea de-a cincea soție, Kulan, a cărei frumusețe avea să fie lăudată de-a lungul veacurilor de către menestrelii din stepe. Toktoa, șeful Merkit, a fost ucis. Triburile mai mici fie au fost subjugate de irezistibilii călăreți Mongol, organizați acum într-o armată regulată, fie au ieșit în față și s-au supus de bunăvoie, simțind că nu mai puteau face nimic altceva.

* * *

Temujin era acum stăpânul tuturor triburilor pe care le cucerise și le unificase, din Munții Altai până în Marele Vest din Cathay. Îi trebuise ani de zile pentru a câștiga această poziție - ani de luptă răbdătoare și încăpățânată, în care, de mai multe ori, totul părea pierdut, în timp ce, din nou și din nou, puterea sa de voință supraomenească îi permisese să triumfe asupra oricărui obstacol, obligând, așa cum am mai spus, prin magia sa invincibilă, Puterile Celui Nevăzut să lupte de partea sa. Grație acestei voințe extraordinare, secondată de

geniul său militar - abilitatea sa de organizare; cunoaşterea oamenilor; intuiţia sa înnăscută a necesităţii istorice; - într-adevăr, supravieţuise, el, odinioară băiatul vânat care trăise din şoarecii şi marmotele pe care reuşise să le prindă în capcană, jefuit de moştenirea sa, respins de tribunii dispreţuitori ai tatălui său, hărţuit de duşmanii săi mortali, zi şi noapte. Şi nu numai că îşi recâştigase poziţia tatălui său în rândul nomazilor, dar crease (aparent din nimic!) ceea ce locuitorii stepei nu mai văzuseră de la marea ascensiune a puterii turceşti cu şapte secole înainte: un adevărat regat nomad, condus din şa. Încă din copilărie, înconjurat din toate părţile de duşmani perfizi, înţelesese din ce în ce mai clar că numai dacă va putea deveni rege va fi, în sfârşit, în siguranţă. Şi luptase în acest scop, iar acum, în cel de-al cincizecilea an al vârstei sale, era, în sfârşit, un rege. Mai rămăsese doar să fie recunoscut în mod solemn de către celelalte căpetenii ale stepei care, deja, unul după altul, de bună voie sau prin constrângere, îi acceptaseră domnia permanentă atât în pace, cât şi în război. Mai rămăsese doar să fie proclamat de ei drept khanul mai presus de toţi khanii: - khakhanul.

Aşa că a convocat un kuriltai general - o adunare a şefilor - pe malurile Ononului, în anul 1206 al erei creştine, care a fost anul Leopardului, conform calendarului ciclic al celor douăsprezece fiare. Şefii adunaţi l-au ales pe Khakhan, conducătorul suprem "al tuturor celor care locuiesc în corturi de pâslă". Şi a distribuit onorurile şi îndatoririle între ei, fixând, în acea întâlnire istorică, structura finală a marelui stat feudal pe care îl construise cu răbdare timp de peste treizeci de ani.

Fiecare căpetenie credincioasă era făcută noyon, sau prinţ, şi primea un domeniu definit, cu oamenii săi - nu neapărat toţi din acelaşi trib, - ca ulus, (supuşii săi personali) şi păşunile care să le hrănească turmele. Fiecare trebuia să trimită un număr stabilit de războinici din ulus-ul său, pentru a servi în armata khakhanului şi a lupta în războaiele acestuia. Cei câţiva ofiţeri cei mai testaţi şi de încredere - tovarăşii lui Temujin pe tot parcursul luptei sale, care îi rămăseseră alături în cele mai întunecate zile, când averea sa atârnase în balanţă, - au fost confirmaţi la comanda Gărzii sale, acea elită a armatei, acum o maşinărie militară minunat de disciplinată şi foarte puternică. Despre drepturile şi îndatoririle noiilor domnitori se va vorbi mai târziu,

a echipamentului soldaţilor şi a organizării întregului popor - în continuă creştere - sub conducerea lui Temujin sau, mai degrabă, a lui Genghis Khan (căci acesta era titlul, tradus în diverse feluri, pe care i se dădea acum); a Yasa, acel celebru cod de legi care asigura stabilitatea operei de o viaţă a cuceritorului, atâta timp cât urmaşii săi se ţineau de poruncile şi spiritul său. Este suficient, aici, să subliniem faptul că întreaga organizare a noului stat centralizat în mijlocul stepei a fost inspirată de voinţa lui Genghis Khan nu numai - acum - de a supravieţui, ci şi de a cuceri lumea exterioară în lung şi în lat; şi nu numai să o cucerească, ci şi să facă din cuceririle sale permanente; să facă din el însuşi, Mongol Khakhan, şi împăratul tuturor amen, iar "Familia de Aur" - Altyn Uruk; - sângele său; rasa sa, - familia conducătoare a lumii, pentru totdeauna.

Deja un om de vârstă mijlocie, cu realizări extraordinare în spate - unificarea triburilor din Gobi a fost într-adevăr ceva enorm -, Gingis Khan se gândea la orice altceva decât la "aşezarea" confortabilă ca rege al tuturor pământurilor dintre lacul Baikal, lanţurile Altai şi Marele Zid. În timp ce-i privea pe khanii adunaţi care tocmai îl aleseseră ca stăpân al lor; şi pe proprii. războinici, campând în sute de corturi în jurul locului kuriltai; şi în timp ce privea înapoi la mizeriile şi triumfurile sale din trecut - la acea luptă zilnică de peste treizeci de ani - din scaunul său de putere cucerit, nu a simţit: "Sunt în sfârşit în siguranţă şi sunt un khakhan. Munca mea s-a terminat". Nu. Pentru că avea în el acea veşnică tinereţe care este darul voinţei neînduplecate şi cu un singur punct; acea tinereţe în ochii căreia nimic nu este niciodată "terminat"; în mintea căreia nicio ocazie nu vine "prea târziu". El se simţea în pragul carierei sale, nu la sfârşitul ei. Acum - acum că era în sfârşit un khakhan, - avea să înceapă să se afirme. Tot ceea ce realizase până atunci fusese doar o pregătire. A supravieţuit. Dar de ce? Cu ce scop? Doar ca să se afirme. Doar pentru a cuceri; - pentru a sparge noi opoziţii şi pentru a lua lucruri din ce în ce mai preţioase - pământ; oameni; alte surse de abundenţă şi siguranţă, alte posibilităţi, - de la noi duşmani. Formidabila sa maşinărie de război - prima din timpul său şi una dintre primele din toate timpurile, - era pregătită: organizată, antrenată, echipată, experimentată şi superstiţios devotată lui. Cu o astfel de armată la dispoziţia sa

dispoziţie se putea afirma cu adevărat, el care aşteptase atât de mult.

Dincolo de Marele Apus şi dincolo de îndepărtaţii munţi din vest, lumea largă, pregătită pentru cucerire, era în mod fericit inconştientă de el şi de kuriltai lui. Şi chiar dacă ar fi ştiut, nu ar fi înţeles. Nu şi-ar fi dat seama ce eveniment important a avut loc prin alegerea acestui barbar obscur şi analfabet ca lider al altor căpetenii barbare, toţi la fel de murdari, la fel de pitoreşti şi, în aparenţă, la fel de neînsemnaţi ca şi el; oameni care, atunci când nu beau şi nu se îndoapă cu carne de oaie şi de cal, sau nu se înmulţesc, sau nu dorm, nu puteau face nimic altceva decât să se lupte, - sau să vâneze; şi care, în plus, nu erau nici creştini, nici musulmani, - nici budişti; abia dacă erau fiinţe umane. Pentru chinezi, care disprețuiau soldaţii, orice întâlnire minoră a savanţilor ar fi părut mult mai interesantă. Pentru lumea osmană, cucerirea Delhi de către Mahmud Ghori - al adevăratei Credinţe - cu doar zece ani înainte, sau ascensiunea rapidă a şahului Khwarizm (al cărui teritoriu cuprindea acum jumătate din regatul Kara-Khitai şi întregul Afganistan) ar fi părut infinit de mult mai impresionant. În timp ce Europa - destinată să fie călcată în picioare sub copitele cavaleriei din Mongol exact treizeci şi cinci de ani mai târziu ar fi considerat fără îndoială că recentele isprăvi ale cavalerilor francezi din cea de-a patra cruciadă
acea haită de tâlhari bombastici de mâna a treia, fără caracter, care se stabiliseră la Constantinopol şi în Grecia cu puţin peste un an înainte de adunarea de pe malul Ononului - mult mai demnă de luat în seamă.

Istoria contemporană este întotdeauna înţeleasă greşit.

La apariţia călăreţilor din Mongol, Estul şi Vestul aveau să realizeze ce însemna conducerea lui Genghis Khan. Între timp, în afara stepei Asiei înalte, kuriltai din 1206 a rămas la fel de neobservat precum trecuse, cu o jumătate de secol înainte, naşterea copilului Temujin, fiul lui Yesugei. Repet: marile evenimente, purtătoare de nesfârşite urmări creatoare sau distructive, nu sunt niciodată remarcate în momentul în care se produc. Şi totuşi, ele se întâmplă. Şi îşi dau roadele. Genghis Khan, conducătorul suprem "al tuturor celor care locuiesc în corturi de pâslă", era acum gata să-şi împingă irezistibilii săi călăreţi împotriva forţelor "civilizaţiei" şi să cucerească atât Estul, cât şi Vestul.

Scrisă la Werl (Westfalia) în iulie şi august 1949.

CAPITOLUL VI

VOINȚA DE A CUCERI

Genghis Khan trebuia să cucerească. "Dar cum? Și de ce?" - așa s-au întrebat în repetate rânduri oamenii nedumeriți, la gândul destinului său extraordinar. Răspunsul corect este, în cuvintele lui Kokchu, șamanul, un adept al miracolelor (și fără îndoială desemnat de Genghis Khan însuși pentru a-i prezenta cariera într-o lumină care să le stârnească o admirație sacră m ongolilor), "pentru că "puterea Cerului Albastru Etern" a "coborât asupra lui". Pentru că el era 'aici pe pământ, agentul Său'".1 Răspunsul corect este, în cuvintele lui Ralph Fox, un adept al materialismului istoric: "Pentru că Temujin-Chingis s-a născut într-un moment de criză în rândul propriului său popor, când totul era pregătit pentru liderul care trebuia să construiască o nouă societate; și pentru că soarta lui a fost, de asemenea, să se nască atunci când cele două mari state feudale de o parte și de alta a sa, Imperiul Khwarazmian din Asia Centrală și Imperiul Kin din China, erau în plină descompunere".2

Am spus de două ori "răspunsul corect", pentru ambele explicații-cea supranaturală și medievală, iar cele moderne, materialiste - sunt adevărate în ochii celui care vede, în desfășurarea evenimentelor în timp, manifestarea unei Necesități atemporale. Următoarea consecință a stării Universului într-un moment și într-un loc dat - "voința Cerului Etern Albastru" în acel moment și în acel loc anume, - nu este altceva decât ceea ce trebuie să fie, conform Legilor neschimbătoare care guvernează atât lumea vizibilă, cât și cea invizibilă. Iar Gengis Khan trebuia să fie, ca toți marii care au făcut istorie (în timp ce logica implacabilă a istoriei anterioare făcuse inevitabilă apariția lor și schițase rolul pe care urmau să-l joace pe scena internațională). Trebuia să fie, și trebuia să cucerească. Și, fără îndoială, condițiile socio-politice

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 57.
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 50.

din Asia, în vremea sa - condiţiile din stepe, pe de o parte, şi condiţiile din cele două imperii, pe de altă parte - au determinat cât de deplin va fi succesul său. Dar ar mai fi multe de spus. Propria sa voinţă a jucat, în cuceririle sale, un rol cel puţin la fel de important ca şi cel al acelor circumstanţe excepţionale în care s-a manifestat. Şi dacă acestea explică în mare măsură succesiunea evenimentelor din cariera sa, calitatea şi direcţia voinţei sale, precum şi aspiraţiile inimii sale, dau cheia şi îl situează în locul său special printre oamenii de acţiune cu caracter divin.

Aşa cum am mai spus, nu a existat nici un fel de ideologie în spatele lungii sale lupte acerbe pentru stăpânirea stepei. A existat doar voinţa pură de a- şi învinge duşmanii; de a se elibera de pericol, - voinţa de a supravieţui. Iar în spatele acelor războaie care urmau să-i ofere acum stăpânirea asupra celei mai mari părţi a Asiei, nu a existat, de asemenea, nicio ideologie; niciun zel sacru. Existau dorinţa unei mai mari securităţi şi pofta tot mai mare de bogăţie şi bunăstare pentru el şi pentru familia sa - nimic mai mult. A cucerit pentru pradă. Şi şi-a organizat cuceririle cu o îndemânare admirabilă - impunând pacea şi securitatea supravieţuitorilor terorizaţi ai popoarelor cucerite, - doar pentru a face ca prada să fie sistematică, permanentă şi din ce în ce mai abundentă.

El "a sudat împreună într-o nouă naţiune poporul care locuia în corturi", iar deasupra acestei naţiuni a aşezat "clanul Mongol, tarkhans şi noyons, tovarăşi ai primelor sale lupte".1 Dar deasupra lor (şi, în mintea lui, pentru totdeauna şi pe vecie) a aşezat Altyn Uruk; "Familia de Aur"; proprii săi fii şi fiii lor; propriul său sânge - el însuşi. Poporul său era robul fiilor săi şi al lui. Fără îndoială, el le-a răsplătit magnific loialitatea. Cu toate acestea, el şi fiii săi au fost adevăratul centru al tuturor grijilor sale, ai m ai m ult efortului său. El era la un milion de mile distanţă de spiritul idealistului modern dezinteresat care a scris: "Fiul meu nu este decât o parte a poporului meu".2 Şi tocmai această atitudine - şi nu nemilozitatea necesară a războaielor sale - este cea care face din el, în ochii noştri, un om "în Timp"; un "Om-fulger" tipic, în succesiunea de

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 73.
2 "Mein Sohn ist nur ein Teil von meinem Volk." (Wolf Sörensen, în "Die Stimme der Ahnen").

acei mari care au schimbat sau au încercat să schimbe faţa pământului.

Iar studierea campaniilor sale în străinătate nu face decât să adâncească acea impresie copleşitoare de putere egocentrică pe care o putem desprinde din istoria timpurie a vieţii sale.

* * *

Ca exemple vii ale minuţiozităţii şi eficienţei sale, războaiele lui Genghis Khan împotriva lui Hsi-Hsia, a Chinei şi a Vestului oferă una dintre cele mai înălţătoare lecţii de răbdare, voinţă şi inteligenţă la care mă pot gândi.

Robustul regat Tangut Hsi-Hsia - care se afla chiar în afara Marelui Zid al Cathay - deşi la început a fost supus doar superficial, a fost suficient de slăbit pentru a nu deveni un pericol pentru Mongoli în timpul expediţiei lor împotriva Chinei de Nord. Această expediţie a fost decisă de Genghis Khan ca răspuns la pretenţia noului împărat chinez de a primi de la el tradiţionalul act de supunere pe care căpeteniile nomade de dincolo de Wall îl făceau de generaţii întregi fiecărui nou ocupant al Tronului Dragonului. A fost doar un act formal de supunere. Dar Genghis Khan, bine informat cu privire la slăbiciunea internă a Chinei în general şi a dinastiei Kin din nordul Chinei în special, a decis că acest obicei, - oricum lipsit de sens, - a durat destul de mult timp. Încălcarea lui însemna război. Dar războiul era singura cale către o putere fără limite şi o abundenţă crescândă; către împlinirea destinului lui Genghis Khan.

Pregătirea acelui război - ca de altfel a oricărei alte campanii a lui Genghis Khan - este la fel de admirabilă ca şi războiul în sine; o capodoperă de organizare răbdătoare, prevăzătoare, minuţioasă şi minuţioasă, întinsă pe parcursul anilor. În primul rând, reţeaua tăcută, modestă, dar absolut eficientă, de spioni care, din toate colţurile tărâmului inamicului, îi aduceau cu regularitate analfabetului fiu al lui Yesugei toate informaţiile de care avea nevoie pentru a-şi gândi campania şi apoi pentru a o duce la bun sfârşit, este suficientă pentru a-i uimi chiar şi pe cei care cunosc organizaţiile secrete mai moderne de natură similară. Inamicul era condamnat dinainte. Apoi urmează seria de pregătiri militare propriu-zise: - o altă minune. După cum subliniază pe bună dreptate biograful său englez modern, Genghis Khan "nu a lăsat nimic la

voia întâmplării."1 De la genul de propagandă cel mai probabil să le ofere mongolilor unitatea dorită şi cel mai bun spirit de luptă posibil, până la cele mai mici detalii privind alimentaţia trupelor şi exerciţiile zilnice ale acestora; până la cel mai neînsemnat element de echipament militar, totul a fost conceput şi calculat cu un singur scop în vedere: o eficienţă infailibilă, asemănătoare unei maşini. "Cavaleria grea purta o armură formată din patru plăci suprapuse din piele tăbăcită, care erau lăcuite pentru a le proteja împotriva umidităţii", notează acelaşi biograf; "Erau înarmaţi cu lance şi sabie curbă. Cavaleria uşoară purta o suliţă şi două arcuri, unul pentru a trage de pe cal şi altul pentru a fi folosit pe jos, atunci când se dorea o mai mare precizie a ţintirii. Aveau trei carcase, cu săgeţi de calibre diferite, dintre care una era perforantă pentru armură. Soldaţii transportau unelte, un fierbător de tabără, o raţie de fier cu carne uscată, un sac etanş cu haine de schimb, care putea fi umflat şi folosit la traversarea râurilor. Toate manevrele erau dirijate prin semnale, iar întreaga armată funcţiona la fel de bine ca o maşină."2 Iar sufletul acelei extraordinare maşini umane era un naţionalism m ongol nou-născut, pe care Genghis Khan l-a aprins cu iscusinţă şi l-a folosit în scopuri proprii.

Inferioritatea numerică a ongolilor, în comparaţie cu a lor. duşmani, este, de asemenea, un fapt remarcabil. Mobilitatea lor uluitoare, pregătirea lor minuţioasă şi disciplina lor au compensat acest lucru.

În cele din urmă, există un lucru care nu poate să nu ne impresioneze la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât toate celelalte, în această etapă a vieţii cuceritorului, şi anume (dacă îmi permiteţi să folosesc o combinaţie atât de neobişnuită de cuvinte) propria sa pregătire spirituală pentru război. Într-adevăr, înainte de a-şi conduce armata spre trecătorile de munte şi de a traversa Marele Wtot ceea ce părea, până atunci, inexpugnabil pentru m ongoli,
- înainte de a se angaja într-un mare război care avea să dureze mai mulţi ani, - Genghis Khan "s-a retras timp de trei zile în cortul său, cu o frânghie în jurul gâtului, pentru a posti şi a intra în comuniune cu sine însuşi, apoi, mergând în vârful unui deal, şi-a dat jos căciula şi centura şi a adus jertfă Cerului Albastru".3

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 144. Harold Lamb, ("The March of the Barbarians", edit. 1941, p. 58), spune: "Nu şi-a asumat niciun risc".
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 145.
3 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 144.

Acum era bine în vârstă de "cincizeci de ani" - pentru că asta se întâmpla la cinci ani după marele kuriltai de pe malul Ononului. Cu infinită răbdare și prudență, mărșăluise irezistibil mai departe și din nou tocmai făcuse toate demersurile pământești imaginabile pentru ca noul său război să fie un succes. Dar intuiția sa infailibilă îi spunea că nici măcar acest lucru nu era suficient, că în război existau factori imponderabili şi că existau mijloace pentru victorie care nu erau nici militare, nici economice, nici, în general, umane. Ce gândea mai exact khakhanul, singur în fața maiestății Cerului Albastru Veșnic? Nimeni nu știe. Dar, cu siguranță, a simțit că există o sursă secretă de putere în starea de spirit a omului care se umilește în fața eternului și implacabilului, punându-se pe sine și toate planurile sale în mâinile unor Forțe supraomenești, după ce a făcut tot ceea ce peretele omenește recomandabil în vederea succesului. Dar, citind această referire la retragerea sa în ajunul atacului său victorios asupra Chinei, nu putem să nu ne amintim de acel alt moment - acum îndepărtat în trecutul său furtunos - când, după ce pierduse tot ceea ce avea, inclusiv pe tânăra sa soție proaspăt căsătorită, s-a împărtășit cu Nevăzutul pe pantele Burkan Kaldun, la răsăritul soarelui, făcând libații din lapte de iapă pentru Puterea misterioasă care îi salvase viața vânată. Nu poți să nu pui în paralel aceste două momente și să nu admiri acea căutare a cuceritorului pentru unirea cu ceva divin, dincolo de el însuşi, atât în cel mai de jos nivel al averii sale, cât şi acum, în ajunul victoriei sale îndelung pregătite asupra armatelor din Cathay. Și nu putem să nu simțim că în spatele acelui om încăpățânat, care a luptat pentru propria securitate și pentru măreția și bogăția familiei sale în creștere, se afla un scop divin (pe care el însuși nu-l cunoștea).

* * *

Rapiditatea şi disciplina armatei lui Genghis Khan şi priceperea comandanților săi - şi a sa - au depăşit toate dificultăţile. Armata împăratului Kin a fost învinsă într-o bătălie majoră, a cărei amintire a produs teroare pentru mult timp în inimile chinezilor. Şi încet - căci Pekinul nu avea să se predea decât în vara anului 1215, - dar constant, Mongolii au cucerit întreaga ţară, până la râul

Hoang-Ho. La început, au evitat oraşele cu ziduri. Au făcut raiduri, alungând caii şi vitele, şi s-au mulţumit să ia prin surprindere armatele împăratului Kin şi să le învingă în nenumărate întâlniri, în timp ce mulţi "auxiliari" de sânge m ongol au dezertat de la chinezi pentru a se alătura stindardului lui Genghis Khan. Teroarea numelui Mongol, deja mare, a crescut şi a crescut. Ea a crescut peste orice măsură atunci când invadatorii au început să asedieze cu succes oraşele. Căci Gengis Khan nu a arătat nicio milă faţă de locuitorii oraşelor pe care le-a capturat. "Orice rezistenţă era zdrobită prin masacrarea metodică şi inumană a tuturor celor care trăiau între ziduri."1

Şi deşi, chiar şi după capitularea de la Pekin, rezistenţa Kin nu a încetat nicidecum,2 întregul nord al Chinei, Manchuria - şi Coreea făceau acum parte din imperiul în creştere al lui Genghis Khan şi erau o sursă de bogăţie nespus de mare pentru el şi pentru poporul său.

În 1215, lăsându-l în urma sa pe Mukuli, un comandant de încredere, în fruntea armatei de ocupaţie, cuceritorul, care avea acum aproape şaizeci de ani, a călărit spre casă. Stepele în care crescuse ca un vagabond vânat şi luptase ca şef al unei mâini de războinici erau acum pline de sclavi străini; aurul şi argintul, precum şi obiectele nepreţuite din fildeş şi din jad - comori nemaiîntâlnite - umpleau cuferele khakhanului; fiii şi adepţii săi credincioşi erau "îmbrăcaţi în mătase brodată"3 , aşa cum îşi dorise el. Arid număra acum printre soţiile sale o prinţesă chineză, fiica adoptivă a împăratului Kin. Iar un om cu sânge regal, înţeleptul Yeliu Chuts'ai, descendent al acelor împăraţi khitani pe care Kin-ul îi detronase, era consilierul său. S-ar fi putut spune pe bună dreptate despre Genghis Khan că şi-a cucerit visul - şi chiar mai mult. Acum era bogat şi temut, aşa cum îşi dorise să fie toată viaţa sa. Era un rege adevărat. Şi dacă ar fi murit în acel moment al carierei sale, totuşi numele său ar fi fost mare în istoria Asiei; tot ar fi rămas constructorul puterii Mongol şi părintele şi fondatorul noii dinastii Yuan, care avea să deţină Tronul Dragonului timp de peste o sută cincizeci de ani.4

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 59.
2 Nu a fost ruptă în întregime decât după cea de-a doua campanie de la Mongol, sub conducerea lui Ogodai, fiul lui Genghis Khan.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 56.
4 Până în 1370, data apariţiei Ming.

Dar cu şaizeci de ani înainte - în acea noapte rece în care mama sa, Hoelun, îl concepuse din răpitorul ei - modelul neobservat de constelaţii din adâncul "Cerului albastru etern" îl marcase ca fiind mai mult, mult mai mult decât atât.

* * *

Aparent, ar fi putut să stea liniştit şi să se bucure de cuceririle sale; să mănânce şi să bea în pace şi din belşug printre oamenii săi, acum organizaţi şi prosperi. Poate că el însuşi nu avea nicio intenţie de a face altceva şi, aşa cum spun unii dintre biografii săi,1 nu îşi dorea de fapt războiul în această etapă a vieţii sale. Sau, poate, pofta nesăţioasă de putere şi de posesiuni era încă la fel de puternică în el ca atunci când îşi condusese tumanii prin porţile deschise ale Marelui Wall, cu câţiva ani înainte. Nu vom şti niciodată. Dar în Asia Superioară se întâmplau şi aveau să se întâmple în curând lucruri care aveau să facă războiul inevitabil. Iar determinismul ascuns, matematic al: lumii, combinat cu propriul său destin irezistibil - destinul copilului Temujin, previziune tangibilă a schimbărilor care trebuiau să aibă loc, - l-a atras pe Genghis Khan în West, la o măreţie militară fără precedent; iar pe Asia, la o decădere accelerată, după moartea sa.

După moartea lui Tayan şi înfrângerea tribului său, pe care am menţionat-o în capitolul precedent, Kuchluk, căpetenia Nai man, a fugit la Balasagun, capitala ţării Kara-Khitai, care se întindea de la Munţii Altai Mountains şi de la graniţa fostului regat Hsi-Hsia până la râul Syr Daria. Gurkhanul, şeful regatului Kara-Khitai, i-a oferit refugiu acolo, iar el, foarte repede, prin tot felul de trădări, s-a ridicat la rangul de conducător independent. Genghis Khan a putut aştepta, dar nu a uitat niciodată. Şi. era, la el, un principiu, că niciunui duşman ireductibil nu trebuia să i se permită să trăiască. Aşa că, bine informat cum era de ceea ce se întâmplase, - şi pe deplin conştient de slăbiciunea poziţiei lui Kuchluk în ciuda unei ascensiuni atât de rapide -, el a ordonat unuia dintre generalii săi de încredere, Jebei-Noyon, să mărşăluiască în ţinutul Kara-Khitai. Ţinutul fusese cucerit, iar

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 162.

Kuchluk a fost capturat şi condamnat la moarte în 1218, la trei ani după capitularea din Pekin. Ştiind cât de nepopulari se făcuseră atât el, cât şi Gurkhanul, prin persecutarea osmanilor şi a creştinilor nestorieni, şi câtă ură acerbă nutreau aceştia faţă de budiştii din întregul regat, generalul m ongol a proclamat libertatea religioasă completă în numele kakhanului, gest care l-a făcut să apară ca un eliberator în ochii unei mari părţi a poporului şi a întărit enorm stăpânirea m ongolilor asupra ţării.

Imperiul lui Genghis Khan se învecina acum practic cu cel al şahului Khwarizm, adică cu cel al dinastiei turcomane care domnea, în locul foştilor sultani selgiucizi, peste Turan şi peste întregul Iran, de la gura râului Ural şi de la nordul Mării Aral, până la Golful Persic şi din Irak până la Hindu Kush. Dar, din nou, la început, nimic nu părea să prefigureze un război între cei doi potentaţi.

Cu toate acestea, războiul avea să izbucnească. Aşa cum am spus: era destinul Asiei, legat de destinul extraordinar al fiului lui Yesugei. Lăcomia şi nebunia guvernatorului din Otrar (un oraş de frontieră aflat la graniţa dintre cele două imperii) şi incapacitatea lui Mohammed ben Takash, şahul Khwarizmului aflat la putere, de a face faţă situaţiei ca un realist, au fost pretextul şi cauza imediată a războiului.

Genghis Khan a trimis o ambasadă la şahul Khwarizm - care îi trimisese pentru prima dată una, la sfârşitul campaniei din China. A urmat o caravană, "o întreprindere comercială a negustorilor din Moslem" care îl înconjurau acum pe cuceritorul Mongol. "Cele cinci sute de cămile ale sale transportau pepite de aur şi argint, mătase, ... blănuri de castor şi de zibelină, precum şi multe articole ingenioase şi elegante de factură chinezească".1 Cînd această caravană a ajuns la Otrar, guvernatorul local a dispus ca negustorii şi servitorii lor să fie masacraţi, iar comorile confiscate. Genghis Khan, care, chiar şi în marea sa indignare, a rămas întotdeauna prea pragmatic pentru a fi nechibzuit, nu a pornit imediat, ca răspuns la acest ultraj, război împotriva lui Mohammed ben Takash, oricât de greu ar fi părut să creadă că fapta a fost săvârşită fără ştirea acestuia. A trimis, în schimb, o a doua ambasadă, pentru a-i cere pedepsirea

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936).

guvernatorului din Otrar şi despăgubiri pentru pierderile suferite. Şi abia după ce şeful acestei ambasade a fost ucis din ordinul şahului Khwarizm, sfidând toate noţiunile acceptate de drept, iar ceilalţi membri ai săi au fost trataţi cu ruşine, acesta s-a hotărât să pornească războiul şi a început să-şi pregătească marşul spre vest la fel de minuţios şi metodic ca şi atacul său asupra Cathay, cu ani în urmă. Nu exista un alt curs de cablu de onoare pe care să-l poată urma. Dar acest război avea să fie un război până la capăt. Iar şahul Khwarizm trebuie să fi regretat adesea că nu l-a evitat cât a fost încă timp.

Căci, la Genghis Khan, resentimentele amare şi imediate faţă de sentimentul de insultă şi setea de răzbunare au aprins vechea voinţă de a cuceri într-o forţă supraomenească de distrugere. În toate campaniile sale, cuceritorul a dat dovadă, de rapiditate - de îndată ce timpul pregătirii răbdătoare se încheiase şi începuse acţiunea, - alături de o nemilozitate fără precedent. Dar în aceasta, - ultima sa, - avea să lovească cu irezistibilitatea bruscă a Fulgerului şi să producă o pustiire pe scară largă, aşa cum numai marile cataclisme fizice - numai Dumnezeu Însuşi - poate produce pe pământ. El avea să se dovedească, dacă se poate, animat de ceea ce am numit la începutul acestei cărţi, spiritul "Fulgerului".

Cu aceeaşi eficienţă ca întotdeauna, extraordinarul "serviciu de informaţii" al cuceritorului i-a oferit toate informaţiile necesare despre ţara inamicului, condiţiile de viaţă şi intrigile politice, despre forţele şi slăbiciunile exacte ale acestuia, înainte ca războiul să înceapă efectiv. Ca întotdeauna, fiecare detaliu privind mobilizarea, pregătirea, echiparea şi transportul trupelor a fost elaborat cu răbdare, iar fiecare dificultate previzibilă a fost depăşită înainte de a se ajunge la el. Şi încă o dată, pentru a atrage la sine Puterea divină a lumii invizibile, pe care o simţea în spatele tuturor realizărilor sale), Genghis Khan s-a umilit în faţa singurului lucru despre care ştia că este mai mare decât el: Cerul Albastru Veşnic. "S-a dus singur pe o înălţime de lângă Mountain of Power şi şi-a luat acoperământul de pe cap, iar brâul de la brâu. Timp de ore întregi a vorbit cu spiritele din locurile înalte şi îndepărtate; şi a coborât cu un mesaj: Cerul Albastru Veşnic a acordat victoria Mongolilor."1 După cum spune Harold Lamb,

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 62.

a avut probabil intenţia de a întări moralul poporului său la începutul unei noi şi mari campanii. Dar am oarecum senzaţia că a fost mai mult decât atât în acest gest ritual de supunere faţă de Invizibil. A fost un gest de înţelepciune supremă, fără de care Genghis Khan nu ar fi fost Genghis Khan. A fost, din partea celui mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, recunoaşterea faptului că până şi cariera sa nu a fost decât un episod în Timpul nesfârşit, şi chiar şi el nu a fost decât un instrument în mâinile Forţelor cereşti care conduc Dansul Timpului; că, oricât de mult ar fi luptat pentru el însuşi, a luptat şi el pentru scopul întregii Creaţii.

Dansul Timpului este dansul morţii - şi al renaşterii; iar scopul întregii Creaţii este distrugerea - înainte de o nouă Creaţie; moartea, înainte de gloria unui nou Început. Multe lucruri trebuiau să fie distruse în vechea Asie. Aşa că, "îngrijind turmele de remiri şi trenurile de căruţe",1 încet, dar metodic, - la fel de irezistibil ca şi Timpul Însuşi, tumanii Mongol au înaintat peste lanţurile muntoase, bariera naturală dintre stepele orientale şi lumea Islamului. Au doborât copaci, au dărâmat stânci şi au construit drumuri şi poduri pe măsură ce înaintau. Nu erau sute de mii de oameni, aşa cum aveau să-şi imagineze în curând în teroarea lor cei învinşi. Erau, potrivit lui Ralph Fox, abia şaptezeci de mii de soldaţi regulari m ongoli, la care estimare se adaugă un număr egal de legiuiri de la popoarele turceşti supuse,2 şi, potrivit lui Harold Lamb, "vreo cincisprezece divizii de zece mii de oameni".3

Un raid surpriză al lui Juchi, prinţul cel mare, din Familia de Aur, prin deşertul Ak-Kum şi dealurile Kara-Tau până în regiunea inferioară a Syr Daria, adică în direcţia Mării Aral, a înşelat inamicul. În timp ce Jelalal-ud-Din, fiul lui Mohammed-ben-Takash, îi urmărea inutil pe jefuitori (care au dispărut la fel de repede cum apăruseră), principalul ar miu al lui Genghis Khan, concentrat lângă lacul Balkash, se odihnea, după lungul şi dificilul său marş spre vest, şi se pregătea să atace. Totul era gata în toamna anului 1219. Cu toate acestea, abia la începutul primăverii anului 1220, Genghis Khan i-a ordonat generalului său Jebei-Noyon, (care, apropo, nu era cu armata principală, ci

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 62.
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 199.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 62.

mult mai la sud, în regiunea Kashgar) să mărşăluiască spre Khojend, ca şi cum ar fi intenţionat să lovească imediat cele două mari oraşe ale Imperiului Khwarizm: Samarkand şi Bokhara. Khakhanul avusese timp, în acele şase luni, să se folosească din plin de uimitorul său "serviciu de informaţii" şi să adune toate informaţiile de care avea nevoie cu privire la pregătirile inamicului şi, de asemenea, la slăbiciunile şi gafele acestuia, pentru a profita cât mai mult de toate acestea în propriile planuri împotriva sa. Timpul pe care un observator superficial l-ar fi considerat irosit, fusese, în realitate, bine folosit - într-un mod care avea să facă posibilă rapiditatea loviturii decisive. Într-adevăr, nimic nu este mai remarcabil, în istoria tuturor războaielor lui Genghis Khan, decât contrastul dintre lentoarea aparentă a pregătirilor metodice şi de anvergură şi viteza fulgerătoare a acţiunii în momentul decisiv. Nimic nu face ca aceste războaie să fie mai admirabile, atât din punctul de vedere al strategului, cât şi al artistului.

În timp ce atenţia lui Mohammed Şah era distrasă de atacul lui Juchi, armata principală a Mongolului, împărţită în trei secţiuni, s-a deplasat rapid pe terenul pe care Juchi tocmai îl pustiise şi a ajuns la râul Syr Daria. Două forţe, fiecare de câte treizeci de mii de soldaţi, erau comandate de fiii cei mai mari ai lui Genghis Khan; iar cea de-a treia, formată din alţi treizeci de mii de oameni şi din gardă, era sub comanda cuceritorului însuşi, ajutat de fiul său mai mic şi de veteranul războiului din China şi viitorul erou al campaniei europene, Subodai, unul dintre cei mai mari generali ai tuturor timpurilor. Cei doi prinţi, Juchi şi Chagatai, au plecat spre sud - de-a lungul hanului Syr Daria - pentru a se alătura lui Jebei şi pentru a ataca Samarkand împreună cu el. Între timp, Genghis Khan a traversat râul şi şi-a condus tumanele prin deşertul Kizil Kum, apărând brusc, o lună mai târziu, "aproape pe vârful Bokhara şi încercând să ajungă în spatele armatelor şahului".1 Ca întotdeauna, el îşi luase toate precauţiile pentru a asigura succesul unui astfel de marş. Fiecare soldat fusese dotat cu proviziile necesare de carne uscată şi apă; să remonteze hergheliile de cai, iar momentul fusese ales cu grijă.

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 202.

“Un așa marș prin deșert ar fi fost imposibil în orice alt anotimp al anului"', spune biograful modern pe care l-am citat de atâtea ori.

Încă o dată, rapiditatea de mișcare a determinat victoria m ongolilor. La 11 aprilie 1220, în timp ce Mohammed-ben-Takash fugea pentru a-și salva viața, fiul lui Yesugei a intrat în prosperul și populatul oraș Bokhara - sediul consacrat al învățăturii islamice - fără a întâmpina aproape nicio rezistență. Primele ordine pe care le-a dat învinșilor au fost să aducă fân și apă pentru caii săi obosiți și hrană pentru oamenii săi.

Timp de câteva zile, m ongolii s-au dedat fără reținere la ospăț și desfrâu. Apoi, s-au îndreptat spre Samarkand, pe care forțele combinate ale Juchi și Chagatai și Jebei-Noyon îl atacau dinspre est. Celebrul "oraș al grădinilor și al palatelor" nu a avut de ales decât să se predea și să fie jefuit. Locuitorii săi nu au fost uciși în mod sistematic, ca în cazul orașelor care au opus rezistență m ongolilor. Marea majoritate a locuitorilor din Bokhara (care, de asemenea, nu opuseseră rezistență) au fost alungați în fața cuceritorilor pentru a fi folosiți în grupuri "ca scut uman pentru primele rânduri ale atacului mongolilor asupra Samarkandului".2 Iar prizonierii din Samarkand au fost mai târziu alungați pentru a-i ajuta pe Mongoli să umple șanțul din jurul Urganj, capitala asediată a șahului Khwarizm. Între timp, în toamna și iarna anului 1220, Gengis Khan a permis ca cea mai mare parte a armatei sale să se odihnească în Samarkand, în timp ce o forță de treizeci de mii de oameni, sub comanda lui Subodai și Jebei-Noyon, primise ordinul de a-l urmări pe Moha mmed Șah "ca vântul în zbor", oriunde s-ar fi refugiat.

* * *

Mohammed-ben-Takash, șahul khwarizmului, care, timp de săptămâni întregi, fusese vânat din oraș în oraș, a expirat singur pe o insulă din Marea Caspică - ultimul său refugiu - după ce a aflat că "soțiile și copiii săi erau prizonieri și că comoara sa

1 Ralph Fox, Ibid.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 64.

în drum spre Samarkand, în convoi."1 Subodai şi Jebei-Noyon au traversat apoi Caucazul cu coloana lor de asalt şi au făcut un raid de succes în câmpiile ruseşti până la râul Don, în timp ce fiii lui Genghis Khan, Juchi, Chagatai şi Ogodai, conducând înaintea lor prizonierii din Samarkand, s-au grăbit să asedieze în faţa Urganj. Din cauza rezistenţei sale încăpăţânate, la fel de inutilă ca şi cea pe care o opusese oricare dintre celelalte oraşe capitala era condamnată din timp; sortită să fie complet distrusă.

Între timp, cuceritorul însuşi, luându-şi cu el fiul mai mic, Tuli, şi câţiva dintre nepoţii săi, a început să merite, în Khorasan şi Afganistan, acea reputaţie de distrugător irezistibil pe care teroarea poporului zdrobit a ataşat-o de numele său pentru totdeauna.

Orice oraş care dădea măcar un semn de rezistenţă era "luat cu asalt sau păcălit să se predea"2 şi ras la pământ - aşa cum fusese Urganj, - în timp ce oamenii săi, cu excepţia meşteşugarilor utili şi a femeilor tinere şi atrăgătoare, erau ucişi în mod sistematic. Acest masacru în masă urmărea, în mod evident, să paralizeze orice voinţă de a rezista, ba chiar orice posibilitate de rezistenţă.... A fost practic şi metodic, ca tot ceea ce făceau m ongolii, la ordinele lui Genghis Khan - şi a fost efectuat "fără a da dovadă de chinuri sadice".3 Mongolii, spune Harold Lamb, "îi scoteau afară pe oamenii din oraşele cu ziduri, examinându-i cu atenţie şi ordonând muncitorilor calificaţi - care ar fi fost de folos - să se îndepărteze. Apoi soldaţii au trecut printre rândurile de fiinţe umane neajutorate, ucigând metodic cu săbiile şi topoarele de mână - aşa cum ar trece secerătorii printr-un lan de grâu în picioare. Au luat femeile care se jeleau de păr, aplecându-le capul în faţă, pentru a le tăia mai uşor coloana vertebrală. Îi măcelăreau cu lovituri de mărgele pe bărbaţii care se împotriveau slab."4 Se spune că aproximativ nouă milioane de oameni au fost astfel trecuţi la sabie în şi în jurul locului în care fusese cândva prosperul oraş Merv. Frica i-a determinat, fără îndoială, pe cronicarii mucenici contemporani să exagereze numărul morţilor. Genghis Khan a apărut

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 210.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1943), p. 63.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 65.
4 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 63.

pentru ei ca fiind "flagelul lui Allah" şi, oriunde trecea armata sa, era ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii - sfârşitul, cel puţin, al lumii pe care o cunoşteau ei. Cu toate acestea, chiar dacă cifrele ar fi reduse la jumătate, tot ar sugera o amploare a măcelului fără precedent în istorie.

Se observă că semnele materiale de putere, bogăţie sau cultură - ziduri puternice, lucrări de irigaţii, biblioteci - pentru care cuceritorii nu aveau nevoie, nu au fost mai respectate decât viaţa umană; că distrugerea a fost atât de completă şi de imparţială pe cât se poate, atunci când a fost făcută de armele imperfecte ale omului sub conducerea voinţei acestuia; cât se poate de asemănătoare cu distrugerea totală, fără discernământ, provocată de natura mereu schimbătoare prin furtunile, cutremurele şi erupţiile vulcanice sau pur şi simplu prin timpul atot-devorator, însuşi principiul schimbării.

Cu toate acestea, a fost o distrugere provocată de om, la ordinele unui om de geniu egocentric şi, în cele din urmă, pentru scopurile personale ale acelui om. Genghis Khan "a transformat în mod deliberat centura bogată a civilizaţiei islamice într-o ţară a nimănui. A pus capăt exploatării agricole a ţării, creând o stepă artificială aici, la graniţa noului său imperiu; făcând-o - credea el - potrivită pentru viaţa propriului său popor."1 Şi a făcut acest lucru, aparent conştient de faptul că numai dacă poporul său, nomazii m ongoli, va rămâne nomad, fiii şi nepoţii vor putea continua pentru totdeauna să guverneze imperiul pe care îl câştigase şi să se bucure de bogăţia acestuia. El a simţit că trebuie să distrugă pentru ca el şi fiii săi şi fiii lor să poată prospera - nu în numele vreunui drept natural real sau presupus al lor la dominaţie, nu în numele vreunui rang superior real sau presupus natural al lor în schema veşnică a Creaţiei, ci pur şi simplu pentru că erau urmaşii lui; "Familia lui de Aur". Aşa cum am afirmat deja: el se iubea pe sine în ei - nu pe ei şi pe sine în sinele său mai larg şi mai înalt: rasa sa, integrată, la locul ei, în domeniul încă mai larg al Vieţii, umane şi non-umane, aşa cum ar fi făcut în locul său un adevărat idealist, un om "împotriva Timpului" - capabil de o distrugere nu mai puţin metodică şi minuţioasă ca şi el, dar într-un spirit cu totul diferit. El era în esenţă întruchiparea separatismului, agentul desemnat de Dumnezeu pentru Moarte; al

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians", (editat, 1941) p. 66.

tuturor oamenilor "în Timp", aşa cum i-am numit la începutul acestei cărţi, cei mai apropiaţi de Principiul neschimbător al separatismului şi al distructivităţii de schimbare - : Mahakala; Timpul.

Într-adevăr, atunci când citeşti descrierea terorii care îi urmărea pe călăreţii săi oriunde mergeau în Khorasan şi Afganistan şi, mai ales, când te gândeşti la caracterul lipsit de emoţie, fără remuşcări şi metodic al masacrului în masă pe care îl făceau, nu poţi să nu admiri detaşarea şi eficienţa cu care acesta era executat şi să regreţi în secret că o asemenea putere de ucidere pe scară largă, asemănătoare cu cea a maşinilor, nu a fost aplicată în slujba unei cauze mai bune - a unui adevăr impersonal; a unei justiţii mai presus de umanitate, în spiritul exprimat de Domnul Krishna atunci când, îndemnându-l pe războinicul Arjuna, în Kurukshettra, i-a spus, vorbind despre duşmanii pe care trebuia să-i ucidă: "Aceste corpuri ale Celui întrupat, Care este etern, indestructibil şi incomensurabil, sunt cunoscute ca fiind finite. De aceea luptă, O Bharata!"1

Dar nu acesta era spiritul lui Genghis Khan, războinicul supus robiei de sine şi, prin urmare, a Timpului. Şi, din când în când, un episod pe care istoria ni l-a adus până la noi - cum ar fi cel al anihilării lui Bamyan iese în evidenţă pentru a arăta ce prăpastie îl separă pe cuceritorul Mongol, în ciuda întregii sale grandoare incontestabile, de idealul războinicului "împotriva Timpului", aşa cum este descris în vechea Scriptură sanscrită. La asediul de la Bamyan, în Afganistan, a fost ucis Mukutin, fiul lui Chagatai şi unul dintre nepoţii tineri ai lui Genghis Khan. După cum am văzut, în toate campaniile cuceritorului, oraşele care, într-o oarecare măsură, se împotriviseră m ongolilor, au fost distruse, iar cea mai mare parte a locuitorilor lor a fost trecută prin sabie. Dar sângele Familiei de Aur, chiar dacă era vărsat prin venele unui singur individ, era totuşi mai preţios, în ochii lui Genghis Khan, decât cel al oricărui număr de soldaţi m ongoli, şi cerea o răzbunare mai mare. Prin urmare, bătrânul khakhan a ordonat ca toate fiinţele vii - oamenii, fără discriminarea obişnuită între cei utili şi cei nefolositori, animalele şi chiar păsările cerului - să fie ucise până la ultimul, în Bamyan şi în împrejurimi, şi să fie ştearsă orice urmă a oraşului pe pământ. Şi "ordinul a fost executat cu strictețe",2 notează biograful modern

1 Bhagavad-Gita, II, versetul 18.
2 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 214.

al lui Genghis Khan, - care nu poate să nu pună în contrast oroarea acelei fapte cu frumusețea senină, nepământeană, simbolizată în "marea peșteră a lui Buddha", sus, pe coasta muntelui, deasupra orașului distrus, plin de cadavre în descompunere. Opoziția este într-adevăr uluitoare. Este, dusă la maxima forfotă, contrastul durabil dintre omul "în Timp" și ceea ce am numit omul "deasupra Timpului".

Dar nu ar trebui să nu-i pierdem adevăratul sens, lăsându-ne influențați de reacții pripite. În ciuda tuturor aparențelor, nu contrastul dintre furia distructivă și bunătatea nemărginită - iubirea față de toate creaturile - este cel mai remarcabil, ci contrastul real. Este opoziția dintre atitudinea centrată pe familie, adică egocentrică, a lui Genghis Khan, ilustrată prin aceasta, ca și prin multe alte acțiuni ale sale, și detașarea perfectă a înțeleptului indian de orice legături. Acolo, - în ceea ce sunt ei mult mai mult decât în ceea ce fac, - se află decalajul dintre omul "în Timp" și Om "deasupra Timpului". Și, repet, dacă același masacru în masă ar fi avut loc, dar în numele unei necesități impersonale care să merite, și nu de dragul acelei pasiuni primitive de răzbunare familială care, în împrejurare, l-a animat pe Genghis Khan, contrastul fizic dintre frumoasa și pașnica peșteră de pe înălțimi și locul masacrului, pătruns de duhoarea morții, ar fi rămas; și ar fi fost, fără îndoială, la fel de impresionant în ochii observatorului superficial; ba mai mult, ar fi stârnit aceleași sentimente, pe care le bănuim, - sentimentele exploatate astăzi atât de generos în toate "campaniile ieftine de atrocități" destinate consumului de masă în inimile umanitarilor nechibzuiți. Dar ar fi fost doar un contrast fizic, exterior; nu ar fi exprimat niciun contrast real, din punctul de vedere al adevărului integral, pentru oamenii "împotriva Timpului" - capabili de distrugere în spirit detașat și "în interesul Creației" iar oamenii "deasupra Timpului" merg pe căi paralele, în eternitate dacă nu în istorie; pe căi paralele diferite de cele urmate de cei, oricât de mari, care sunt încă în robia Timpului.

* * *

În toată această campanie fulgerătoare, doar o singură dată m ongolii au experimentat amărăciunea înfrângerii, și asta la Perwana, unde Jelal-ed-Din, fiul fugar al lui

Khwarizm Shah, a reușit să obțină ce-i mai bun din Shigi-Kutuku, unul dintre locotenenții lui Genghis Khan. Mongolii care au căzut în viață în ghearele sale au fost torturați la ordinul prințului turc care, pentru scurt timp, s-a bucurat de plăcerea de a se simți răzbunătorul tatălui său și al poporului său, în maniera proprie turcilor - sau, nu ar trebui mai degrabă să spun: în maniera unui om care a trăit (în ciuda diferenței enorme dintre ei) mult mai "în Timp" chiar și decât marele său dușman?

Într-adevăr, în acest război, de la început până la sfârșit, a existat la fel de multă pasiune mortală de o parte și de alta. Numai că pasiunea lui Genghis Khan - dorința sa de a cuceri, pentru ca fiii și nepoții săi să fie împărați - a fost servită cu mult mai multă perseverență și, mai ales, cu mult mai multă luciditate, decât dorința dușmanului său de a salva ceea ce putea din Imperiul Khwarizmian.

A fost, de fapt, dacă nu de Gingis Khan însuși, cel puțin de mai mulți dintre generalii săi, - în special de virtuosul Subodai, întruchiparea însăși a devotamentului nemărginit și dezinteresat, - servit cu detașare; pentru că acești oameni nu aveau nici o poftă personală, de putere sau de bogăție; viețile lor erau guvernate doar de dragostea pentru Khanul lor și de simțul sever al datoriei față de el și numai față de el; ei erau mai liberi decât el de ceea ce am numit legăturile Timpului; poate că unii dintre ei erau chiar oameni "împotriva Timpului", care au văzut în el pe inițiatorul unei noi organizări a Asiei, destinată, în mintea lor, să ducă la pace și prosperitate durabile - spre binele tuturor oamenilor - și care l-au urmat din acest motiv. Personal, cred că prezența unor astfel de oameni în Statul Major al cuceritorului (și, posibil, și printre miile de oameni care i-au compus armata) a fost un factor considerabil de victorie de partea sa.

Calmul cu care Genghis Khan a comentat nenorocirea lui Shigi-Kutuku, declarând pur și simplu că înfrângerea îl va învăța să fie prudent și dându-i lui și celorlalți șefi o lecție practică de strategie pe locul bătăliei pierdute, arată cum cuceritorul putea rămâne stăpân pe sine ori de câte ori stăpânirea de sine era utilă în vederea unei eficiențe ulterioare - pentru că trebuie să fi simțit foarte adânc durerea acelei singure înfrângeri pe care soldații săi o cunoscuseră vreodată.

În acea imensă și constantă stăpânire de sine, sursă a extraordinarei sale răbdări, dublată, cu capacitatea de a lua

deciziile corecte într-o clipită, la momentul potrivit; cu alte cuvinte, în calităţile eminamente caracteristice acelor oameni pe care i-am numit oameni "deasupra" şi "împotriva" Timpului, se află secretul măreţiei lui Genghis Khan. Faptul că şi-a folosit aceste splendide calităţi în întregime în vederea materializării unui scop egocentric şi într-un spirit egocentric, face din el un om "în Timp" cu atât mai înspăimântător, în anumite activităţi ale sale, cu cât se conştientizează mai mult ceea ce ar fi putut fi un războinic înzestrat cu virtuţile sale, dacă ar fi avut grijă să servească, după cuvintele din Bhagavad-Gita, "interesul Universului" - al întregii Creaţii în locul interesului său şi al familiei sale.

Era, fără îndoială, dificil şi poate imposibil pentru un ongol să se ridice la această atitudine - şi să se agaţe de ea -, mai ales după ce a obţinut puterea absolută după ani şi ani de greutăţi şi lupte. S-ar părea că Mongolul, ba mai mult, acel om de rasă Mongolă în sensul mai larg al cuvântului, nu poate fi perfect dezinteresat decât atunci când se simte urmaşul cuiva - om sau zeu - nu atunci când se întâmplă să fie, el însuşi, sursa puterii. Şi totuşi... nu este uşor de afirmat în ce măsură egocentrismul practic şi nemilos al marelui cuceritor este o trăsătură inerentă a rasei sale. Ralph Fox a comparat, undeva în cartea sa, calităţile practice ale lui Genghis Khan cu cele ale "fondatorilor marilor întreprinderi capitaliste ale secolului trecut, oameni care, de asemenea, nu s-au oprit în faţa a nimic, care şi-au ruinat duşmanii cu bucurie şi le-au furat soţiile şi fiicele nu mai puţin bucuroşi; oameni care au organizat, de asemenea, mari imperii, - imperii de oţel şi putere";1 - oameni ca, el esenţialmente egocentrici; am spune: ca el trăind esenţialmente "în Timp". Şi totuşi, aceştia nu erau Mongoli. Şi nici, înaintea lor, nu a fost supraevaluatul parvenit corsican Napoleone Buonaparte, el, cel puţin, un războinic, şi unul de un geniu militar incontestabil, deşi un pigmeu chiar şi în această privinţă, în comparaţie cu Genghis Khan, - care i-a condus pe francezi la cucerirea Europei pentru a asigura tronuri confortabile pentru fraţii săi fără valoare. Nu au fost nici atâţia organizatori egocentrici de tot felul, de mai mică anvergură, militari sau politici - sau ambele - care au lăsat un oarecare nume în istorie. Adevărul este că personaje absolut dezinteresate -altruiste, " oameni împotriva Timpului", aşa cum

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 88.

le-am numit, sunt extrem de rare în rândul marilor războinici constructori de naţiuni, ca şi, în general, în rândul oamenilor de acţiune remarcabili din orice rasă sau epocă.

* * *

Jelal-ed-Din nu s-a bucurat prea mult timp de avantajul pe care i-l dădea singura victorie pe care o obţinuse. Ultima sa fortăreaţă a căzut în faţa lui Genghis Khan în toamna anului 1221. Până atunci, majoritatea tumanilor care luaseră parte la asediul de la Urganj, sau care escaladaseră Caucazul şi se împinseseră în câmpiile ruseşti până la Marea Azov, se alăturaseră forţelor principale ale Mongolului. Se părea că nimic nu mai putea opri înaintarea cuceritorului.

Khakhanul l-a depăşit pe prinţul turc când acesta din urmă a ajuns la râul Indus, unde l-a învins într-o ultimă bătălie crâncenă şi a trimis o divizie de cavalerie în urmărirea lui. Dar raidul dincolo de Indus "nu a fost apăsat acasă"1 şi abia ani mai târziu - după moartea lui Genghis Khan - Jelal- ed-Din (care, între timp, îşi asigurase un nou regat în Irak) a fost din nou vânat de-a lungul drumurilor de către m ongoli şi şi-a găsit sfârşitul. Cu toate acestea, se poate spune cu certitudine că în momentul în care a traversat Indusul era, deja, în toate sensurile, "mort din punct de vedere politic" - nu mai era capabil să stea în calea m ongolilor. Şi oricum, nu avea să dobândească niciodată decât o umbră de putere.

Înainte de a începe, în primăvara anului 1223, lunga călătorie de întoarcere în ţara sa natală, Mongolia, Genghis Khan a purtat câteva conversaţii cu unul dintre acei bărbaţi rari "deasupra Timpului" pe care Asia nu a reuşit niciodată să îi producă, chiar şi în cele mai întunecate perioade ale istoriei sale: înţeleptul chinez Ch'ang Ch'un, un taoist. Motivul principal pentru care îl invitase pe înţeleptul catayan în tabăra sa arată cât de mult era cuceritorul, în ciuda întregii sale măreţii, supus robiei Timpului şi conştient de acest lucru: dorea să afle de la Ch'ang Ch'un secretul prelungirii vieţii fizice şi a forţei la nesfârşit. Auzise că că căutătorii lui Tao - preoţii şi călugării din secta lui Ch'ang Ch'un - erau în posesia unui astfel de secret. Încă din copilărie luptase pentru a supravieţui; şi pentru a lăsa moştenire familiei sale putere şi bogăţie - cea mai mare plăcere a vieţii. Acum, când îmbătrânea, se agăţa de viaţă

1 Ralph Fox "Genghis Khan" (ed. 1936).

din ce în ce mai mult. Mintea sa nu era suficient de detaşată pentru a accepta moartea cu bucurie - aşa cum o acceptaseră atât de mulţi dintre adepţii săi de dragul său. (Adepţii săi îl aveau pe el ca să-l iubească şi să moară pentru el; dar el nu iubea pe nimeni în afară de el însuşi şi de urmaşii săi, nefiind, în această privinţă, cu nimic mai bun decât milioane de oameni mai puţin buni). Iar când omul senin al meditaţiei, omul "mai presus de Timp", i-a spus că nu există "niciun medicament pentru dobândirea imortalităţii", a fost dezamăgit. Cu toate acestea, a fost suficient de impresionat de discursul lui Ch'ang Ch'un pentru a-i acorda un decret prin care să scutească "toţi preoţii şi instituţiile taoiste de plata impozitelor".1

* * *

Călătoria prin lanţurile muntoase şi stepele Asiei Centrale, înapoi în Karakorum, a durat luni de zile. Era întreruptă de mari vânători şi mari ospeţe, după care aveau loc exerciţii atletice şi curse de cai - sporturi dragi, atât pentru m ongoli, cât şi pentru multe alte popoare războinice. A fost întristat, pentru Gengis Khan, de ostilitatea crescândă care îl opunea pe Juchi celorlalţi fii ai săi şi de plecarea primului născut al Bortei - de naştere îndoielnică - în stepele Kipchak şi, la scurt timp după aceea, de vestea morţii acestuia. Dar propriul sfârşit al lui Genghis Khan se apropia.

Anii 1226 şi 1227 au fost ocupaţi de ultima campanie a cuceritorului: cel de-al doilea război împotriva fostului regat Tangut Hsi-Hsia, al cărui rege se răzvrătise împotriva jugului Mongol. Genghis Khan a murit în august 1227 - anul Porcului, în Calendarul celor douăsprezece fiare - după ce Tangut au fost înfrânţi şi în timp ce Kara-Khoto, capitala lor, era încă asediată de armata sa. A murit în şa, aşa cum trăise, "pe cursul superior al râului Wei, în apropierea joncţiunii dintre frontierele provinciilor moderne Kan-Su şi Shen-Su".2 Ultimul său ordin a fost de a-l omorî pe regele Tangut şi pe toţi adepţii săi, de îndată ce Kara-Khotova cădea.

Trupul cuceritorului a fost dus înapoi la ordu lui Yakka Mongol în mijlocul cărora se născuse

1 Ralph Fox. "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 234. Harold Lamb, loc. cit., p. 70.
2 Ralph Fox. "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 240.

şaptezeci de ani înainte. Oamenii care l-au transportat, aşezat în sicriu pe o căruţă cu două roţi, au ucis orice fiinţă vie, om sau animal, pe care au întâlnit-o în drumul lor, conform obiceiului Mongol.1 În moarte, ca şi în viaţă, o dâră de sânge avea să-l urmeze pe acel om extraordinar, care venise pe lume strângând un cheag de sânge în mâna dreaptă.

A fost înmormântat într-un loc pe care el însuşi îl desemnase cu mult timp înainte - probabil undeva la umbra Burkan Kaldun, "Muntele Puterii", pe care se împărtăşise cândva cu Cerul Albastru Etern, în ceasul de restrişte; lângă izvoarele Ononului şi ale Kurulenului, dar nimeni nu ştie unde, până în ziua de azi, cu excepţia, probabil, (se crede) a unui număr foarte mic de Mongoli, care păstrează secretul cu religiozitate. Când a fost aşezat în mormântul său, cu ofrande de carne şi cereale, cu arcul şi sabia sa şi cu oasele ultimului cal de război pe care îl încălecase,2 a fost anunţat în mod solemn de către şamanul-şef - Beki, - care prezidase ceremonia de înmormântare, că sküldé sau spiritul său de viaţă i-a părăsit trupul pentru a rămâne pentru totdeauna în Stindardul celor Nouă Cozi de Iac - stindardul tribului Mongol - pentru ca acolo să continue să conducă armata sa spre victorie. Căci, aprinsă de conştiinţa frumuseţii sumbre a marii sale vieţi, voinţa de a cuceri îi supravieţuise cuceritorului. Iar fiii săi aveau să-i continue şi să-i extindă opera: să întărească stăpânirea Familiei de Aur, tot mai bogată şi mai puternică, asupra Asiei şi - sperau ei - asupra lumii.

1 Pentru ca niciun duşman să nu vadă carul mortuar al khanului (sau să nu fie, indirect, făcut să afle de plecarea sa). (Harold Lamb, loc. cit, p. 75).
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 77.

CAPITOLUL VII

DE LA DUNĂRE PÂNĂ LA MAREA GALBENĂ

Impulsul pe care Genghis Khan îl dăduse mongolilor nu s-a diminuat odată cu moartea acestuia. Dimpotrivă: cuceririle au continuat cu o rapiditate şi o minuţiozitate uimitoare - şi cu pricepere - sub succesorii săi imediaţi, ca şi cum sküldé-ul războinicului zeu ar fi locuit într-adevăr în steagul mongolilor.

După cum am spus, Genghis Khan a murit în august 1227. La scurt timp după aceea, ultima rezistenţă a Kinilor (al căror împărat plecase în sud) a fost înfrântă, Nan-king a fost luat cu asalt, iar întreaga Chină până la râul Yang-Tse a fost definitiv supusă. Aceasta a fost în principal opera lui Subodai, generalul veteran, care îl servise pe Ginghis Khan toată viaţa. Dar Ogodai - acum Khakhan, - şi fratele său Tuli (care a murit pe drumul de întoarcere spre Karakorum) au condus armate separate care operau împreună cu a sa, pe toată durata primei părţi a campaniei. Apoi, dar câţiva ani mai târziu, - în vara anului 1236, - tumanii din Mongol, odihniţi şi echipaţi din nou, (dotaţi cu "un corp de ingineri chinezi sub comanda unui k'ung pao, un maestru al artileriei"1) mărşăluiau din nou spre vest; parcurgând cele şaizeci de grade de longitudine care îi despărţeau de limita, a ţinuturilor deja cucerite, pentru a cuceri mai mult. Batu, fiul lui Juchi, al cărui patrimoniu urmau să fie bogatele păşuni ale Rusiei; Mangu, fiul lui Tuli; tânărul şi promiţătorul domn războinic Kaidu, fiul lui Kuyuk, fiul lui Ogodai, şi Subodai, conduceau forţele irezistibile. Aceleaşi pregătiri incredibil de răbdătoare şi prudente ca în zilele cuceritorului mort, urmate de aceeaşi acţiune rapidă la momentul decisiv, au caracterizat această nouă mare campanie - al doilea fără prezenţa materială a lui Genghis Khan. (Acestea aveau să caracterizeze toate campaniile următoare ale lui Mongol, timp de încă treizeci de ani).

Rezultatele sunt cunoscute. Acestea sunt: prăbuşirea totală

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 121.

toată rezistenţa rusă şi cucerirea a jumătate din Europa de către compatrioţii lui Genghis Khan. "În luna februarie (1237), scrie istoricul, "douăsprezece oraşe cu ziduri au fost distruse. În scurtul interval dintre decembrie şi sfârşitul lunii Martie, popoarele libere din Rusia centrală au dispărut. Iar independenţa robustă şi turbulentă a slavilor guvernaţi de Variag a încetat să mai existe".1 Oraşul pe jumătate bizantin Kiev, pe care mongolii îl numeau "Curtea capetelor de aur" din cauza cupolelor strălucitoare ale numeroaselor sale biserici, a fost luat cu asalt la 6 decembrie 1240 şi distrus complet. Iar marşul din vest a culminat cu faimoasa bătălie de la Liegnitz (în care, la 9 aprilie 1241, Kaidu a zdrobit armatele reunite ale lui Henric cel Pios, duce de Silezia, şi ale Margrafului de Moravia, înainte ca regele Wenceslas al Boemiei să fi avut timp să li se alăture) şi, aproape în acelaşi timp, cu înfrângerea regelui Bela pe malul râului Sayo şi. în cucerirea Ungariei de către Subodai şi Batu, urmată în curând de o nouă înaintare a oştirilor Mongol, care, au trecut Dunărea îngheţată în ziua de Crăciun şi care, "cu Gran fumegând în urma lor, au înconjurat Viena şi au înaintat până la Neustadt".2 Sosirea în tabăra Mongol, în februarie 1242, a unui curier din îndepărtatul Karakorum, cu vestea morţii khakhanului şi ordinul de a mărşălui înapoi la kuriltai care urma să se ţină în patrie, a pus capăt cuceririi Europei. Dar Rusia avea să rămână sub jugul lui Mongol timp de peste trei sute de ani.

Dar asta nu a fost tot. Puţin mai târziu - în 1253, când Mangu, fiul lui Tuli, i-a succedat efemerului Kuyuk, fiul lui Ogodai, ca, Khakhan,
- Kubilai, al doilea fiu al lui Tuli, "a primit ordin să mărşăluiască împotriva Imperiului Sung din sudul Chinei, care nu fusese niciodată invadat de barbari"3 în timp ce, la celălalt capăt al Asiei, Hulagu, un alt frate al lui Mangu, a început campania care avea să îl facă stăpân în Asia Minoră, Siria şi Irak, extinzând limitele dominaţiei Familiei de Aur până la ţărmurile Mediteraneene şi până la nisipurile Arabiei.

În 1258, Mostasem, ultimul khalif al Bagdadului, a fost capturat.

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 130.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 156.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 208.

în oraşul său. Hulagu a pus să fie înfăşurat în pâslă şi călcat sub copitele cailor din Mongol, pentru ca sângele său - sânge regal - să nu fie vărsat. Bagdadul a fost pus la sac şi ruinat. Şi, deşi, pe punctul de a mărşălui în Egipt, nepotul lui Genghis Khan s-a abătut de la cucerirea sa la vestea morţii lui Mangu, pentru a lua parte la întâlnirea prinţilor Mongoli în patria lor îndepărtată - aşa cum Subodai şi Kaidu se abătuseră de la cucerirea Europei de Vest cu şaptesprezece ani înainte; - şi, deşi niciunul dintre urmaşii săi nu a mai reluat vreodată atacul împotriva ţinuturilor civilizate din sud, totuşi, fiul său, Abaka, şi, după el, alţi cinci prinţi din sângele său, cunoscuţi în istorie sub numele de "Il-Khanii Persiei", au domnit succesiv peste cea mai mare parte a teritoriilor pe care le cucerise. Dinastia a durat până în 1335.

În acelaşi timp, în Orientul Îndepărtat, Kubilai, acum Khakhan după Mangu, şi stăpânul întregii Chine şi al lui Yu-nan după ani de război, a primit supunerea formală a lorzilor din Tong-King şi şi-a trimis flotele "să atace coastele Malayei, iar ofiţerii deghizaţi să exploreze îndepărtata insulă Sumatra".1 Iar urmaşii săi, cunoscuţi în analele chinezeşti sub numele de "Dinastia Yuan", şi-au menţinut dominaţia până când preotul Chu, cunoscut sub numele de Tai-Tsong, l-a răsturnat pe Shun-Ti, ultimul dintre ei, în 1368, devenind el însuşi fondatorul Dinastiei Ming.

În stepele Asiei înalte, "de la Altai împădurit până la înălţimile Afganistanului" 2 - între lumea chineză, domeniul lui Kubilai şi al fiilor săi, la est, şi domeniul il-Khanilor, fiii lui Hulagu, şi cel al khanilor din Hoarda de Aur, fiii lui Batu sau fiii fratelui său Birkai, la vest - domnea Kaidu, fiul lui Kuyuk, fiul lui Ogodai; Kaidu, învingătorul de la Liegnitz. "El a împletit pământurile casei lui Ogodai - ale lui
şi din casa lui Chagatai."3 Cu fiica sa războinică, Ai-Yuruk,
una dintre cele mai fascinante figuri istorice feminine din toate timpurile, - constant alături de el, a trăit şi a luptat după vechea modă Mongol, disprețuind luxul tot mai mare al unchilor săi şi a făcut incursiuni frecvente în ţinuturile lui Kubilai Khan, căruia nu s-a supus niciodată. Dintre toţi nepoţii şi strănepoţii lui Genghis Khan,

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 275.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 243.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 274.

el era, poate, cel care semăna cel mai mult cu marele strămoş. Totuşi, în contrast flagrant cu el, "singurul lucru care îi lipsea lui Kaidu era răbdarea".1 Iar acest lucru a fost suficient pentru a-l menține pentru totdeauna în fundalul istoriei, după rolul strălucit pe care l-a jucat sub îndrumarea lui Subodai, în timpul campaniei europene. Nu putem să nu ne întrebăm ce alt curs ar fi putut lua evenimentele din Asia, dacă prinţul cel înzestrat ar fi fost înzestrat şi cu acea măiestrie în arta aşteptării, care este calitatea celui puternic, prin excelenţă.

Cu toate acestea, rămâne faptul că harta teritoriilor cucerite de Genghis Khan şi de succesorii săi imediaţi, sub impulsul dat de geniul său, este deosebit de impresionantă. Niciodată nu a existat pe pământ un imperiu atât de mare. Teritoriul său se întindea, în latitudine, de la "tundrele" înghețate din nordul Siberiei până la Golful Persic, Himalaya şi junglele din Birmania şi Tong-King, iar în longitudine, de la Dunăre şi din estul Mediteraneului până la Oceanul Pacific. Iar popoarele variate astfel reunite sub jugul unei singure familii cuprindeau mai mult de jumătate din numărul total al fiinţelor umane.

* * *

Şi asta nu a fost tot. Mai impresionantă chiar decât întinderea Imperiului Mongol a fost organizarea sa extraordinară, precum şi pacea şi securitatea care au urmat, acolo unde dominaţia Mongol a fost ferm stabilită. "Mongolii au dovedit în practică că erau la fel de splendizi organizatori pe cât erau de soldaţi",2 scrie unul dintre biografii moderni ai lui Genghis Khan, rezumând im presia uluitoare a eficienţei atât în pace, cât şi în război, pe care observatorii europeni din secolul al XIII-lea - atât călugări, cât şi negustori - au adunat-o în urma unui contact strâns cu Imperiul din stepe.

Cea mai evidentă dovadă a acestui uimitor geniu organizatoric a fost, poate, siguranţa perfectă în care călătorii şi negustorii, precum şi predicatorii de orice credinţă, se puteau deplasa de la un releu la altul de-a lungul marilor drumuri poştale care mergeau în toate direcţiile, de la un capăt la altul al Imperiului. În zilele lui Genghis Khan sau sub succesorii săi imediaţi, Ogodai

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians", p. 125.
2 Ralph Fox, loc. cit, p. 254.

şi Kuyuk, se spune că o fecioară de cincisprezece ani, acoperită cu bijuterii, ar fi putut să se plimbe nestingherită prin Asia, atât de înalt era standardul de onestitate şi atât de strictă era disciplina impusă fiecărei fiinţe umane de codul de legi de fier al cuceritorului: Yasa. Iar peste o sută de ani mai târziu, în momentul în care negustorul florentin Francesco Balduci Pegolotti a parcurs-o în calitate de reprezentant al importantei firme comerciale Bardi, ruta terestră către Cathay, care pornea din Tana, pe Marea Azov, era încă "cea mai sigură din lume",1 datorită faptului că politica cuceritorului a fost, în mare parte, continuată de urmaşii săi. Un negustor nu avea nevoie de niciun fel de escortă. În ciuda numeroaselor schimbări în structura politică a Imperiului, Yasa lui Genghis Khan a păstrat în continuare " pacea m ongoliană" în interiorul tuturor ţinuturilor din Polonia până la Oceanul Pacific, cel puţin în ceea ce-i priveşte pe călătorii inofensivi.

"Dictat de Genghis Khan din când în când şi trasat pe foi de aur de către secretarii săi",2 , Yasa era un cod de legi ciudat. Reglementări tribale vechi de când lumea, menite să impună o anumită curăţenie în rândul m ongolilor sau ilustrând concepţia particulară a nomazilor despre lumea spiritelor şi ideea lor despre interferenţa acesteia în afacerile umane, se regăseau în el, alături de dictate cu o sferă de aplicare mult mai largă - dictate care dezvăluiau voinţa cuceritorului de a-şi face cucerirea veşnică şi capacitatea sa reală de a face acest lucru dacă doar... succesorii săi ar respecta cu fidelitate ordinele sale. Era, de exemplu, printre multe altele, interzis să urinezi pe cenuşa unui foc sau să poluezi apa curgătoare chiar şi făcând abluţiuni sau spălând rufe în ea, căci acea apă urma să fie băută (iar în Asia Centrală izvoarele sunt rare). De asemenea, era interzis "să umbli în apă curgătoare în timpul primăverii şi al verii" sau "să mergi pe deasupra unui foc" pentru "a nu deranja spiritele titulare ale focului şi apei".3 Dar, în acelaşi timp, tuturor supuşilor lui Genghis Khan li s-a ordonat "să respecte toate credinţele religioase, fără a fi legaţi de vreo credinţă"4 şi să nu se certe între ei din niciun motiv.

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936), p. 187.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 95.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 96.
4 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 96.

Yasa, de fapt, impunea pedeapsa cu moartea "pentru orice dovadă de ceartă - chiar şi pentru spionarea unui alt om, sau pentru a lua partea unuia dintre cei doi care se certau împreună";1 şi toleranţa religioasă a fost impusă doar pentru a evita alte ocazii de dispută şi alţi germeni de divizare în rândul milioanelor de oameni pe care cuceritorul dorea să-i unească. De asemenea, curvia, sodomia, magia şi minciuna deliberată - toate păcatele care puteau da naştere la gelozii personale şi semăna germeni de disensiuni între oameni şi care nu puteau decât să îi enerveze atât fizic, cât şi moral; sau păcatele care puteau să înainteze posibilităţi de răzvrătire - erau pedepsite cu moartea; la fel şi, mai presus de toate, "nesupunerea faţă de un ordin" şi "orice încercare a unui om mai mic de a se folosi de autoritatea care aparţinea doar khakhanului".2 Singura loialitate pe care trebuiau să o împărtăşească atât Mongolii, cât şi oamenii supuşi, era loialitatea faţă de khakhan, "Împăratul tuturor oamenilor"; singura lor religie mai presus de toate religiile trebuia să fie puternicul simţ al datoriei care îi lega de el prin reprezentanţii autorităţii sale la toate nivelurile acelei ierarhii militare pe care se sprijinea, în întreaga lume cucerită, ceea ce am numit "pacea Mongol".

Cu alte cuvinte, Yasa a fost, în primul rând, un cod militar conceput pentru a stabiliza pentru toate timpurile viitoare rezultatul cuceririlor lui Genghis Khan - şi ale succesorilor săi; - un sistem juridic care să "menţină uniţi ca un clan pe Mongolii săi prin toate schimbările de avere",3 şi, de asemenea, să menţină în permanenţă poporul supus acestora. Şi era de aşteptat ca acesta să fi intrat în multe detalii în ceea ce priveşte echipamentul şi disciplina armatei în timp de război, 4, în timp ce impunea tuturor Mongolilor o camaraderie şi o egalitate cu adevărat militară şi în timp de pace. (Niciun Mongol nu trebuia "să mănânce în prezenţa altuia fără să-şi împartă mâncarea cu el", iar "nimeni nu trebuia să-şi satisfacă foamea mai mult decât altul").5 Dar era, de asemenea, după cum a scris Harold Lamb, "un cod al familiei unui singur om", 6, deoarece în ochii lui Genghis Khan dominaţia Mongol nu însemna nimic altceva decât dominaţia

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 96.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (editat, 1941), p. 96.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 95.
4 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 121.
5 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 95.
6 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 97.

"Familiei de aur" - a familiei sale - prelungindu-şi la nesfârşit propria domnie absolută. El a luptat toată viaţa pentru a asigura bogăţii şi putere - o siguranţă de nezdruncinat, - pentru fiii şi nepoţii săi. El a conceput Yasa şi a făcut din ea singura lege care să lege între ele cincizeci de regate cucerite, nu în vederea unei evoluţii fericite a acestor regate în cele mai bune condiţii posibile, ci în vederea exploatării lor cât mai inteligente, mai eficiente şi mai durabile, în folosul copiilor din propriul său sânge - singurii oameni cărora li s-a permis să atingă foile de aur pe care era scrisă noua Lege. Şi el spusese de fapt: "Dacă descendenţii născuţi după mine vor respecta Yasa şi nu o vor schimba, timp de o mie şi zece mii de ani Cerul Veşnic îi va ajuta şi îi va proteja."1

Unul dintre cele mai izbitoare rezultate practice ale legislaţiei sale a fost faptul că, în timpul vieţii sale - şi pentru o perioadă destul de lungă de timp după aceea -, a reuşit să eradicheze criminalitatea în rândul m ongolilor şi să facă din diferitele ţări pe care aceştia le cuceriseră cele mai bine organizate din lume. Fără îndoială, Yasa "a lucrat destul de greu pentru popoarele supuse şi pentru cei înrobiţi de războaie";2 totuşi, aceste popoare, obişnuite cu proasta guvernare a dinastiilor în descompunere sau cu tirania capricioasă a unor căpetenii mărunte, au fost avantajate în măsura în care ordinea, oricât de aspră ar fi, este întotdeauna mai bună decât dezordinea.

Dar spiritul de familie egocentric în care a fost conceput acest cod de legi de fier a fost chiar motivul pentru care nu a putut menţine Imperiul unit pentru totdeauna. Nimic în afară de cultul impersonal al adevărului - al devotamentului absolut faţă de o stare de lucruri clădită pe adevărul obiectiv - nu poate ţine unite pentru totdeauna nici măcar câteva mii de oameni. Este (când ne gândim la asta) uimitor că Yasa a rămas "un fel de religie"3 pentru Mongolii înşişi atât de mult timp după moartea marelui cuceritor.

* * *

Respectul cu care era respectată legislaţia se datora mai degrabă devotamentului personal pe care fiecare Mongol îl simţea pentru Genghis Khan, decât unor motive ideologice. Lumea lui Genghis Khan

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 95.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 97.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 97.

a fost ascultată orbește, necondiționat, chiar și la ani de zile după moartea sa, doar pentru că era cuvântul său - cuvântul unui Conducător victorios în care fiecare Mongol îl venera pe cel desemnat de Cerul Albastru Veșnic pentru a conduce pământul. Timp de două generații, nimeni - cu excepția, poate, a lui Juchi, și a fiului său Batu, - nu a visat să nu se supună dictaturilor sale. Acesta prevedea, de exemplu, că, la moartea unui khakhan, prinții Familiei de Aur și căpeteniile armatei ar trebui să se adune, de oriunde s- ar afla, în patria m ongoliană, pentru alegerea unui nou khakhan. Așa că, atunci când, în februarie 1242, vestea morții lui Ogodai a fost adusă la cartierul general al lui Subodai de pe Dunăre, veteranul general și armata m ongoliană care tocmai se pregătea să se deplaseze mai departe spre vest și să cucerească întreaga Europă (unde nimic nu i-ar fi putut opri) s-au întors din drum și au pornit în mod firesc pe drumul lung și lung spre Karakorum. Pentru Subodai, - și pentru fiecare dintre șefi, cu excepția lui Batu, - a nu ține cont de convocarea la kuriltai desemnat era "de neconceput".1 Și cum cuceritorul îl desemnase în mod expres pe cel de-al doilea (sau al treilea) fiu al său, Ogodai, să fie khakhan după el, șefii Mongol au jurat la primul lor kuriltai să nu aleagă niciodată un khakhan care să nu fie membru al casei lui Ogodai; iar la cea de-a doua adunare a neamului de sânge, după moartea lui Ogodai, l-au ales pe Kuyuk, fiul lui Ogodai. Dar, deși nimeni - nici măcar Batu - nu visa să pună la îndoială în mod deschis autoritatea Yasa, acele dictate ale acesteia care au stat în calea mai multor membri ambițioși ai Familiei de Aur au fost pur și simplu ignorate (dacă nu chiar date la o parte în mod deliberat) după moartea lui Kuyuk; și din ce în ce mai mult, pe măsură ce timpul trecea.

Alegerea lui Mangu la demnitatea supremă de khakhan, departe de patria Mongol, în tabăra lui Batu de la gura de vărsare a râului Imil, la un kuriltai la care nu a fost prezent nici unul dintre prinții casei Ogodai, a fost ilegală din punctul de vedere al Yasa. Și cu atât mai mult (dacă acest lucru este posibil) a fost, după moartea lui Mango, alegerea fratelui său Kubilai, în orașul chinezesc Shang-tu, la o adunare la care au participat doar ofițerii din Wingul stâng al armatei - al armatei sale - și oficialii chinezi. Aceste alegeri, al căror rezultat a fost o nouă lovitură dată unității Imperiului Mongol, sfidând astfel hotărârea de o viață a lui Genghis Khan

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 161.

scopul şi visele cele mai dragi, au fost posibile doar pentru că membrii Familiei de Aur care au fost astfel favorizaţi s-au iubit pe ei înşişi şi pe propriii lor fii mai mult decât memoria marelui Strămoş căruia îi datorau cuceririle şi locul lor în lume; mai mult decât Familia de Aur în general, a cărei dominaţie se străduise să o asigure cu orice preţ. Cu alte cuvinte, Mangu şi Kubilai (şi, mai mult decât ei, mama lor ambiţioasă şi răbdătoare, Siyurkuktiti, ale cărei inteligente intrigi stau la baza ascensiunii casei Tuli la puterea supremă.) aveau aceeaşi atitudine faţă de viaţă ca şi Gengis Khan: nimic nu-i ghida în deciziile lor decât pofta de belşug şi putere - de siguranţă pentru totdeauna, - pentru fiii şi nepoţii din propriile lor lunci.

Fără îndoială, amândoi au fost oameni remarcabili şi au realizat lucruri măreţe atât în război, cât şi în administrarea teritoriilor cucerite. Amândoi au extins limitele deja imensului Imperiu Mongol. Cu toate acestea, acceptând tronul khakhanului de la un kuriltai adunat ilegal (aşa cum a făcut Mangu) sau acaparându-l efectiv printr-un fel de lovitură de stat (aşa cum a făcut Kubilai, atunci când şi-a adunat adepţii în Shang-tu), amândoi s-au ridicat împotriva ordinii stabilite de Genghis Khan şi au pregătit prăbuşirea operei vieţii sale; au provocat dezintegrarea a ceea ce el sudase şi intenţionase să menţină unit. Cuceritorul le spusese într-adevăr fiilor săi şi fiilor lor: "Atâta timp cât sunteţi împreună şi cu o singură minte, veţi rezista. Dacă veţi fi separaţi, veţi fi destrămaţi".1 Mangu şi Kubilai s-au despărţit de restul Familiei de Aur, în special de fiii şi nepoţii lui Ogodai, moştenitorii legitimi ai dominaţiei stepei prin alegerea lui Genghis Khan, - şi asta, nu-i aşa, cât timp a existat, printre alţii, în persoana lui Kaidu, fiul lui Kuyuk, învingătorul de la Liegnitz şi eroul Ungariei, un strălucit reprezentant al Casei privilegiate căreia căpeteniile din Mongol îi juraseră credinţă la primul kuriltai ţinut după moartea lui Genghis Khan.

Desigur, Batu, cu ani înainte, nu a ţinut să se întoarcă în patria Mongol pentru a participa la adunarea care l-a ridicat pe Kuyuk la tron. Aşa cum este, însă, nu este sigur că

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 82.

indiferent dacă tatăl său, Juchi, a fost sau nu fiul lui Genghis Khan, atitudinea sa poate părea mai naturală decât cea a verilor săi. Dar, din punctul de vedere al Yasa, nu era mai puțin cenzurabilă. Genghis Khan însuși dăduse ordin fiilor săi să mărșăluiască împotriva lui Juchi atunci când acesta din urmă nu se supusese convocării sale la o adunare a șefilor Mongol. Pentru că Yasa era obligatorie pentru toți ongolii - nu mai puțin pentru popoarele supuse care erau excluse de la privilegiile ongolilor.

* * *

Refuzul lui Batu de a mărșălui înapoi la Karakorum pentru a se așeza acolo ca domn al Westului, printre ceilalți prinți Mongol, rudele sale, stăpânii diferitelor ținuturi cucerite, la kuriltai, care urma să-l numească pe Kuyuk khakhan, "Domnul lumii"; și, câțiva ani mai târziu, alegerea lui Mangu de către o adunare ținută în mod ilegal în tabăra lui Batu de lângă Lacul Vulturilor; și, după aceea, alegerea lui Kubilai, tot departe de, patria Mongol și împotriva voinței a mai mult de jumătate din Familia de Aur, au fost, așa cum am spus, acte de nesupunere față de ordinul lui Genghis Khan către urmașii săi de a "rămâne împreună"." O sfidare mai subtilă, dar nu mai puțin flagrantă a voinței cuceritorului, se poate observa în convertirea treptată a tuturor prinților Familiei de Aur, cu excepția câtorva, la diverse religii și culturi străine - în absorbția lor în civilizațiile națiunilor supuse.

În mod semnificativ, printre acei descendenți ai lui Genghis Khan care au jucat cel mai mare rol în istorie - prinții din casa Juchi, conducători ai Rusiei, și prinții din casa Tuli, împărați ai Chinei și Il-Khans ai Persiei - se numără și Mongolii, adepți ai căilor popoarelor cucerite. Birkai, fiul lui Juchi, "primul din neamul lui Genghis Khan care s-a predat unei religii",1 a îmbrățișat islamul și, mai mult, a susținut cauza islamului în război, împotriva vărului său, Hulagu. Iar Sartak, fiul cel mare al lui Batu, se spune că a îmbrățișat creștinismul, - deși trebuie să recunoaștem că, în viața sa printre multe soții, în mijlocul unor împrejurări care i s-au părut călugărului belgian William de Ruysbroek ca fiind cele "din altă epocă",2 , el pare cu greu a fi

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 194.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 195.

au luat în considerare standardele creştine de comportament. La celălalt capăt al pământului, Kubilai, fiul lui Tuli, care, în tinereţe, învăţase scrierea pictografică din Cathay împreună cu elemente de înţelepciune chineză sub conducerea lui Yao Chow, era mai degrabă un potentat chinez decât un khakhan al Mongolului. Înainte de a cuceri sudul Chinei, el însuşi, spune istoricul, "fusese cucerit de chinezi" şi "poate că nu şi-a dat seama, sau poate că nu i-a păsat, că, prin unirea Chinei, a pus capăt Imperiului stepelor".1 Dar chinezii nu pot să-l fi "cucerit" decât pentru că atracţia pe care luxul şi înţelepciunea lor o exercitau asupra lui războiu" mai puternică decât ataşamentul său faţă de marele vis al lui Genghis Khan. Cu Timur, nepotul şi succesorul lui Kubilai, care "pierduse; energia şi simplitatea barbarilor",2 vechea idee a stăpânirii militare şi a distanţării m ongolilor faţă de popoarele cucerite a fost complet uitată. Budiştii au primit noi privilegii.3 Dinastia Yuan devenise deja o dinastie chineză după multe altele.

Iar în Persia, unde Hulagu însuşi urmase politica Mongol a lui Genghis Khan, detaşat de orice religie, şi unde Abaka, fiul şi succesorul său, păstra lângă el un tron gol, ridicat mai sus decât al său, ca simbol al supunerii sale faţă de îndepărtatul khakhan din Orient (care, pe atunci, se întâmpla să fie Kubulai), islamul şi cultura persană au prevalat în cele din urmă printre urmaşii lui Genghis Khan. La moartea lui Abaka, în 1282, un alt fiu al lui Hulagu s-a convertit la credinţa Profetului şi a deţinut tronul timp de doi ani sub numele de Ahmed, până când şi-a găsit soarta într-o revoltă populară. Arghun, fiul lui Abaka, care a urcat apoi la putere, nu era un mohammadian. Dar succesorul său, Ghazan, a devenit unul. Iar următorii Il-Khani ai Persiei, patroni uşuratici ai artei - cu tot mai puţin sânge de Genghis Khan în venele lor - au fost definitiv cuceriţi pentru religia şi viaţa pământului, peste care au domnit cu ajutorul înţelepţilor Mohammadani şi unde "orice urmă de Hulagu" - şi de Genghis Khan - "se pierduse".4

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 270.
2 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 233.
3 Harold Lamb, Ibidem, p. 281.
4 Harold Lamb, Ibidem, p. 287.

Doar prinţii casei Chagatai şi cei ai casei deposedate Ogodai (cărora Gengis Khan dorea să le acorde preeminenţă asupra celorlalţi) au rămas neafectaţi de atracţia vanităţilor străine şi a subtilităţilor străine de gândire; fideli vechiului mod de viaţă al Mongolului. Şi au găsit în Kaidu, fiul lui Kuyuk, fiul lui Ogodai, fiul lui Genghis Khan, o căpetenie demnă de ei, "un suflet dur, indiferent la religie, hotărât să-i conducă pe locuitorii stepei la război" 1 - un om care dispreţuia rafinamentele decadenţei pe care alţii le numeau civilizaţie. Iar Kaidu, căruia bătrânii Mongoli îi dăduseră titlul de Khakhan2 şi care era stăpânul Asiei înalte din Afganistan până la lanţurile Altai, a luptat toată viaţa împotriva unchiului său Kubilai, care se abătuse atât de la litera, cât şi de la spiritul Yasa pentru a deveni fondatorul dinastiei Yuan din Cathay.

Dar este greu de spus în ce măsură Kaidu a fost (mai mult decât Genghis Khan însuşi) un idealist dezinteresat. Fără îndoială, el a deplâns absorbţia treptată a cuceritorilor de către poporul cucerit, supunerea Mongolilor la religii străine, contrar poruncii marelui Strămoş, prevalenţa unei etichete ciudate diferite la fiecare dintre diferitele curţi ale noilor Mongoli. Fără îndoială, el a deplâns faptul că "imperiul Mongol se dezmembra rapid în cele patru sferturi ale sale"; că "ţinuturile natale au încetat să mai aibă vreo semnificaţie"3 şi că era probabil deja prea târziu pentru a încerca să îndrepte din nou lucrurile în conformitate cu visul lui Genghis Khan. Cu toate acestea, cel puţin din puţinul pe care îl ştim despre viaţa sa ardeleană, tot curajul şi priceperea sa - la fel ca a străbunicului său şi a celorlalţi prinţi Mongol - au fost puse în slujba unui singur scop: propria supravieţuire şi putere şi cea a familiei sale în sensul restrâns al cuvântului. Cu siguranţă ar fi trebuit să fie proclamat khakhan în locul lui Mangu, la moartea lui Kuyuk. Şi Mangu
şi Kubilai - ar fi trebuit să acţioneze ca locotenenţi ai săi, stabilizând şi extinzând cuceririle Mongolului pentru el şi împreună cu el, cu zel dezinteresat, astfel încât să facă veşnică opera lui Genghis Khan. Dacă nu au făcut acest lucru, este pentru că s-au iubit pe ei înşişi şi propriile lor familii -

1 Harold Lamb, Ibidem, p. 242-243.
2 Harold Lamb, Ibidem, p. 273.
3 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 244.

copiii lor, a propriilor lor trupuri - mai mult decât orice mare vis imperial care nu mai putea fi legat direct şi personal de ei; pentru că nu au reuşit să simtă pentru nepotul lor de geniu, din casa privilegiată a lui Ogodai, acel fel de loialitate pe care un cavaler o simte pentru regele său. Dar nimic din ceea ce ştim din istoria lui Kaidu nu dovedeşte că el era, în vreun fel, diferit de ei în ceea ce priveşte scopul său, oricât de mult ar fi fost în gusturile sale; nimic nu sugerează că el era, mai puţin decât ei sau decât Genghis Khan însuşi, ceea ce am numit la începutul acestei cărţi un " om "în timp"".

* * *

Personajele cu adevărat dezinteresate, care au fost mai mult decât oricare altele cele care au făcut măreţia Mongolului în secolul al XIII- lea, trebuie căutate mai degrabă printre discipolii devotaţi ai lui Genghis Khan decât printre proprii nepoţi şi strănepoţi. Deasupra tuturor acestora se ridică unul dintre cei mai buni lorzi de război
şi, de asemenea, unul dintre cei mai buni oameni - din toate timpurile: Subodai.

Întruchiparea însăşi a celor mai înalte şi mai pure virtuţi războinice, el a luptat, încă din primele zile ale luptei lui Genghis Khan pentru putere - timp de cincizeci de ani; toată viaţa sa - cu o eficienţă irezistibilă, cu viziune, cu geniu, nu pentru vreun profit sau glorie proprie, ci doar pentru măreţia şi gloria Conducătorului pe care îl iubea şi îl venera. Îl slujise cu strălucire în marşul său fulgerător spre vest, escaladase Caucazul şi cutreierase câmpiile ruseşti la comanda lui şi. Şi, după moartea sa, cucerise China până la Nanking pentru succesorii săi, într-o campanie care a fost o capodoperă a războiului, dirijând asedii cu o îndemânare fără greş şi, la fel ca în Vest, ordonând masacre în masă fără urmă de bucurie sau de oroare - cu o detaşare perfectă - ori de câte ori considera că este o necesitate militară şi nu primise ordin să nu o facă. Cucerise Rusia, Polonia, Ungaria, - jumătate din Europa, - pentru Ogodai, fiul lui Genghis Khan, şi întorsese spatele cuceririlor sale în mod firesc, fără resentimente, fără regrete, atunci când, la moartea lui Ogodai, primise somaţia de a participa la obişnuita adunare a şefilor în îndepărtatul Karakorum. Şi apoi, când Kuyuk, fiul lui Ogodai, se pregătea să mărşăluiască împotriva lui Bata, care îi sfidase autoritatea; când, pentru prima dată, Mongoli urmau să se lupte cu

Mongoli, s-a retras din viaţa activă, cu permisiunea khakhanului. S-a retras "în iurta sa din stepele de lângă râul Tula". Şi "acolo a lăsat deoparte însemnele rangului său şi s-a apucat să stea pe partea însorită a iurtei sale, privind cum turmele sale ies la păşunat".1

"Un soldat fără slăbiciune"2, în cuvintele lui Ioan de Carpini, primul european care a vizitat de bunăvoie tărâmul Mongol; "implacabil ca moartea însăşi",3 , în cuvintele istoricului modern Harold Lamb, nu avea decât o singură dragoste: Genghis Khan, Conducătorul său; şi nu cunoştea decât o singură lege: Yasa, expresia voinţei lui Genghis Khan, şi o singură moralitate: supunerea absolută faţă de această voinţă. Iar când faptele i-au spus că acea voinţă nu mai conducea noua lume pe care ajutase să o construiască, el s-a retras din lume - înapoi la turmele sale, înapoi în obscuritate; înapoi în neantul din care măreţia Mongol izvorâse prin intermediul lui Genghis Khan şi în care avea să se scufunde, într-o zi, din nou, acum că porunca cuceritorului de a "rămâne împreună" nu mai lega Familia de Aur. Devotamentul absolut nu se poate exterioriza decât în supunere absolută sau, - atunci când supunerea şi-a pierdut orice sens; când voinţa Conducătorului, care este singura măsură a binelui şi a răului, este înfrântă în plan material, - în tăcere.

Prezenţa unor personaje precum Subodai - oameni devotaţi necondiţionat lui Genghis Khan (sau memoriei sale), fără nici o urmă de egoism la toate nivelurile ierarhiei militare m ongol, a fost cea care a permis ca opera cuceritorului să dureze atât de mult timp. Dacă propriii nepoţi şi strănepoţi ai lui Genghis Khan ar fi avut cu toţii acest spirit şi dacă ar fi "rămas împreună", distanţându-se cu dispreţ de credinţele, controversele şi interesele învinşilor, - credincioşi doar lui Yasa, sau cel puţin scopului lui Yasa, - stupefiantul Imperiu al stepei ar fi putut dăinui timp de secole. Aşa cum au stat lucrurile, este, aşa cum am mai spus, o minune că a rezistat atât de mult timp.

Pentru că a fost monumentul ambiţiei de succes a unui om extraordinar, nu o structură istorică bazată pe

1 Harold Lamb, loc. cit., p. 178.
2 Harold Lamb, loc. cit., p. 178.
3 Harold Lamb, loc. cit., p. 111.

adevăr; nu un pas spre o nouă ordine mondială concepută după modelul ordinii veşnice a vieţii. Iar Yasa, pe a cărei ascultare se sprijinea forţa sa, era "un cod al familiei unui singur om"1 nu charta unei noi credinţe mai aproape de adevăr decât cele existente atunci. Fusese conceput pentru a menţine lumea cucerită în sclavia urmaşilor unui singur om, pentru că acel om luptase şi cucerise pentru el şi pentru ei, nu pentru că natura le dăduse vreun drept special de a domni pentru totdeauna; nu pentru că ei reprezentau în vreun fel un tip de umanitate permanent superior.

Nu putem decât să înţelegem - şi să admirăm - devotamentul lui Subodai faţă de liderul său. A fost un omagiu grăitor adus măreţiei personalităţii, acea esenţă a conducerii; o recunoaştere a drepturilor incontestabile de care se bucură personalitatea, conform legilor vieţii. Dedicându-şi geniul omului puternic pe care Cerul Albastru Veşnic l-a desemnat să conducă pământul, Subodai a fost, cu toată umilinţa şi înţelepciunea, credincios acelor Legi eterne. La fel au fost toţi cei care, ca şi el, l- au urmat pe Genghis Khan, fără să se gândească măcar la ce avantaje şi glorie vor câştiga astfel pentru ei înşişi.

Dar trebuie să recunoaştem că, oricât de frumos ar fi în sine, un astfel de devotament nu este suficient pentru a construi un imperiu durabil sau o civilizaţie durabilă. Numai ceea ce este înrădăcinat în adevăr este durabil. Iar pentru ca devotamentul absolut faţă de un Conducător să aibă întreaga sa putere creatoare - şi durabilă - (care, mai devreme sau mai târziu, va modela cursul istoriei conform viselor Conducătorului), Conducătorul însuşi ar trebui să fie mai mult decât un om ambiţios şi egocentric, în căutarea securităţii şi a puterii pentru propria familie; mai mult decât un om "în Timp", oricât de mare ar fi acesta. El ar trebui să fie demn de un devotament absolut, demn de un sacrificiu necondiţionat de o viaţă întreagă, zi de zi, nu doar în ochii adepţilor săi entuziaşti, care l-ar putea idealiza, ci din punctul de vedere impersonal a ceea ce în Bhagavad-Gita se numeşte "bunăstarea Universului" - din punctul de vedere al scopului Vieţii. Cu alte cuvinte, el însuşi ar trebui să fie un suflet altruist; un om care se străduieşte cu detaşare să "trăiască în Adevăr" şi care îi cheamă şi pe alţii să facă la fel, - fie că este "deasupra Timpului", precum regele Akhnaton sau Buddha, fie că este "împotriva Timpului", precum Domnul Krishna, politicianul

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 97.

karmayogi, în cea mai veche Indie; ca şi profetul Mohamed sau, în timpurile noastre, Constructorul inspirat al singurei ordini a adevărului în lume, după multe secole: Adolf Hitler. În toate celelalte cazuri, opera sa, oricât de uluitoare ar fi ea, va pieri odată cu el sau la scurt timp după el. Loialitatea faţă de el se va stinge, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Genghis Khan, la scurt timp după ce cei câţiva dintre contemporanii săi care l-au urmat cu dragoste dezinteresată au murit cu toţii, - sau va deveni ca şi moartă: o tradiţie acceptată de veneraţie, care perpetuează memoria conducătorului, dar incapabilă să ţină în frâu pasiunile care stau în calea supunerii complete faţă de voinţa sa. Loialitatea faţă de un om se stinge întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, atunci când nu este în acelaşi timp loialitate faţă de un sistem, faţă de o credinţă, faţă de o scară de valori - faţă de ceva mai mult decât un om, pe care numai acel tip de lider care este el însuşi un idealist dezinteresat îl poate reprezenta; atunci când nu este loialitate faţă de adevărul impersonal.

Aşa cum am spus, nu a existat nicio ideologie în spatele voinţei de putere a lui Genghis Khan; niciun alt scop conştient decât supravieţuirea şi bunăstarea sa şi a familiei sale. Şi, prin urmare, Yasa nu a reprezentat nicio scară de valori. Este adevărat că le dădea m ongolilor drepturi speciale şi le impunea îndatoriri speciale, înainte de toate, datoria de a rămâne împreună, fideli Familiei de Aur şi departe de civilizaţiile pe care îşi propuseseră să le zdrobească. Dar nu a stabilit nicio regulă de conduită care să aibă ca scop menţinerea lor de fapt - fizic - diferită de naţiunile cucerite. Le interzicea să se certe între ei; le interzicea să cedeze, ei înşişi, unor religii străine; dar omitea să le interzică să îşi amestece sângele în căsătorie cu cel al chinezilor, perşilor, ruşilor, m aghiarilor cuceriţi; să devină, ei înşişi, un nou popor. Genghis Khan, spune Harold Lamb, nu a ţinut cont de "efectul educaţiei asupra unui popor simplu". El crezuse, se pare, că aceştia vor învăţa şi vor rămâne totuşi nomazi".1 Noi credem că ar fi putut "învăţa" şi ar fi rămas, dacă nu "nomazi", cel puţin m ongoli uniţi în mândria forţei lor comune în jurul unei Familii de Aur unite, dacă nu ar fi luat de soţii femei din toate naţiunile. Unul dintre principalele motive pentru care însăşi Familia de Aur a fost absorbită treptat în civilizaţiile celor cuceriţi (cu

1 Harold Lamb, "The March of the Barbarians" (ed. 1941), p. 97.

excepţia caselor Chagatai şi Ogodai, care au rămas în stepă, izolate de lumea exterioară) a fost că, de la început, - chiar în Yasa - nu s-a pus niciodată accent pe necesitatea de a evita amestecul de sânge. Iar motivul principal pentru care Gengis Khan nu a menţionat niciodată - şi cu atât mai puţin a subliniat - o astfel de necesitate, trebuie căutat în faptul că tot ceea ce dorea el, după propria supravieţuire şi dominaţie, era dominaţia propriei sale familii, doar pentru că era a sa - nu pentru că era cea mai capabilă să conducă Mongolii spre cuceriri nesfârşite, nici pentru că Mongolii, ca popor, aveau, chiar şi în ochii lui, o valoare intrinsecă mai mare decât alte naţiuni şi vreun drept natural de a conduce lumea (ceea ce, într-adevăr, nu aveau). Pentru el, de fapt, nu conta prea mult cât de mult urmaşii săi vor rămâne sau nu m ongoli cu drepturi depline, cu condiţia ca ei să fie urmaşii săi; cu condiţia ca el să trăiască în ei, oricum. (Dar ar fi continuat el - ar fi putut el - să trăiască în ei, după ce nu ar mai fi fost, din punct de vedere fizic, Mongoli cu drepturi depline? Noi credem că nu ar putea. Se pare că el a crezut că ar putea şi ar vrea sau, mai probabil, nici măcar nu şi-a pus întrebarea). El a crezut că codul său de legi de fier era suficient pentru a-i menţine pe Mongoli şi lumea exterioară cucerită în supunere faţă de urmaşii săi pentru totdeauna, dacă ei - aceştia din urmă - "rămâneau împreună". El nu şi-a dat seama ce factori îi vor determina în mod inevitabil să se destrame.

În mod curios, tocmai pentru că descendenţii săi aveau exact aceeaşi perspectivă ca şi el - pentru că şi ei căutau bunăstarea lor imediată, puterea lor şi viitorul propriilor fii, cu alte cuvinte, pe ei înşişi, şi nu triumful unei Ideologii impersonale, în toate realizările lor; pentru că nu aveau nicio Ideologie (aşa cum nici el nu avusese) - au început să nu-l asculte: să se certe între ei; să construiască regate separate; să îşi susţină credinţele străine nou dobândite unul împotriva celuilalt; să întoarcă spatele Yasa.

Ei nu aveau pentru Gengis Khan, pe care mulţi dintre ei nu-l cunoscuseră niciodată personal, devotamentul dezinteresat pe care îl avea Subodai. Iar cuceritorul nu le dăduse nimic pentru care să poată, de-a lungul secolelor, să-şi fixeze credinţa şi să-şi dăruiască dragostea; nimic pentru care să lupte neîncetat, indiferent de avantajele personale şi chiar de glorie, aşa cum Subodai şi atâţia alţii luptaseră pentru el. Dimpotrivă,

le lăsase amintirea unui om care a luptat toată viaţa doar pentru el însuşi şi care, prin răbdarea, viclenia, minuţiozitatea şi cruzimea cu care s-a pus în slujba lui însuşi, a dus la stăpânirea a mai mult de jumătate din Asia. Ei i-au urmat exemplul (nu pe cel al lui Subodai), fiecare dintre ei pentru propriul său interes. L-au urmat fără geniul său şi fără acel spirit de solidaritate obligatorie pe care el încercase din răsputeri să le-o dea, dar nu reuşise să le insufle în inimile lor în numele exclusiv al descendenţei lor comune din el; - fără acel spirit de solidaritate pe care nu este posibil să-l insufli pentru mult timp în nicio colectivitate umană, decât în numele unui adevăr superior, înrădăcinat în viaţa oamenilor, dar care îi depăşeşte cu mult; în numele unui scop superior, susţinut în conştiinţa Adevărului absolut, etern. Iar după a treia sau a patra generaţie, ei au urmat-o fără să fie, cei mai mulţi dintre ei, la fel de puri Mongoli ca înainte.

Rezultatul a fost scindarea Imperiului Mongol şi accelerarea decăderii materiale şi morale a întregii Asii şi - după ce imperiul a încetat cu totul să mai existe; după ce fiii lui Kaidu s-au scufundat din nou în obscuritate şi după ce dinastiile m ongolilor direct izvorâte din Genghis Khan au fost răsturnate în Persia, China şi, în cele din urmă, în Rusia, - absenţa tragică a oricărei mari forţe capabile să ajute Asia să se ridice din ruinele regatelor uzate pe care călăreţii m ongoli le-au zdrobit sau din apatia crescândă a celorlalte (cum ar fi cele indiene). Tamerlan şi, un secol mai târziu, Baber, războinici din rasa lui Genghis Khan şi, ca şi el, oameni esenţialmente "în Timp" - s-au centrat în jurul lor,
- nu au reuşit să stopeze decăderea, chiar dacă aceasta din urmă s-a acumulat în India
un imperiu care a durat peste două sute cincizeci de ani; dimpotrivă, mai degrabă l-au grăbit, pe termen lung. Şi dacă spiritul războinic dezinteresat, adevăratul spirit arian imemorial exprimat în Bhagavad-Gita, nu a murit niciodată în India, unde se afla în permanentă ciocnire cu ideile străine, el nu a fost suficient de viu pentru a ridica din India un Kshattriya care să joace, în plan politic, un rol de o importanţă internaţională durabilă.

"Sabia lui Genghis Khan a făcut o mare revoluţie, dar, în cele din urmă, Asia a fost cea care a pierdut prin ea, iar Europa, cea care a câştigat",1 scrie Ralph Fox, înţelegând prin aceasta că eşecul

1 Ralph Fox, "Genghis Khan" (ed. 1936).

urmaşilor lui Genghis Khan de a crea şi de a organiza o nouă Asie pe baza Yasa a avut ca rezultat faptul că întregul continent a devenit în curând terenul de concurenţă - şi prada - negustorilor din Europa, fie ei italieni, portughezi, olandezi, francezi sau britanici; că a contribuit, mai mult decât se înclină în general să se creadă, la dezvoltarea noii lumi cinice, adoratoare a banilor, care avea să înlocuiască creştinătatea medievală în Apus şi să supună întreaga sferă pământeană (cu excepţia unei minorităţi ireductibile de idealişti autentici) tiraniei valorilor sale false; a lumii urâte dominate până în prezent de Finanţele internaţionale.

Este demn de remarcat (şi, în ochii noştri, nu întâmplător) faptul că singura ţară din Asia care a scăpat atât de sclavia marilor Companii comerciale europene în secolele XVII şi XVIII, cât şi de infecţia democraţiei moderne în secolul XX, în timp ce, pe de altă parte, a rezistat şi influenţei misionarilor creştini (şi chiar a luptat deschis împotriva ei, cel puţin o lungă perioadă de timp), este Japonia - singura ţară care a sfidat în mod victorios puterea lui Kubilai Khan cu ajutorul "divinului Wind of Ise".1 Şi cu greu se poate să nu opunem atitudinea egocentrică a urmaşilor lui Genghis Khan, nu mai puţin decât a sa, acelui naţionalism dezinteresat, activ şi devotat al japonezilor, exprimat până în zilele noastre în cea mai înaltă formă a şintoismului: în cultul Împăratului şi cultul Rasei, ambele contopite în cultul Soarelui, cultul Vieţii; la acel spirit care, într-o zi, avea să-l nască pe Toyoma şi să facă din Tojo şi din domnii războiului, soldaţii şi poporul japonez din 1941 aliaţii marelui Om european "împotriva Timpului", campion prin excelenţă al drepturilor Vieţii în faza modernă a luptei milenare a Vieţii împotriva Forţelor întunecate ale dezintegrării şi ale morţii.

1 La 14 august 1281.

Scrisă la Lyon (Franţa) în 1951 şi 1952.

PARTEA A III-A

SOARELE

(Akhnaton)

CAPITOLUL VIII

"FRUMOSUL COPIL AL LUI ATON CEL VIU"

Două sute de ani de războaie victorioase au pus Egiptul în fruntea naţiunilor din ceea ce era atunci - cu aproximativ 1420 de ani înainte de era creştină - "lumea cunoscută". Încărcat cu prada atât a semenilor, cât şi a nubienilor şi negrilor, tânărul său rege, Menkheperura - Thotmose al IV-lea - domnea în splendoare de la apele Eufratului superior până la a cincea şi chiar până la a şasea Cataractă a Nilului. Iar Teba, capitala sa, era cel mai superb oraş pe care lumea îl văzuse până atunci, iar Marele Zeu, A mon, - vechiul zeu tribal al Tebei, ridicat la rangul de zeu suprem al statului, - era cel mai onorat şi cel mai temut dintre toţi zeii, iar preoţii săi, cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din ţară - cu greu mai puţin puternici decât regele însuşi, care era privit ca fiu al lui A mon şi despre care se spunea că îşi deţinea autoritatea absolută direct de la el.

Stăpânii mării din Creta şi din insulele egeene erau, fără îndoială, mari potentaţi. La fel a fost şi regele hitiţilor, care domnea peste un popor robust şi încăpăţânat în îndepărtata Hattushah, în apropiere de Ankara de astăzi. La fel a fost şi regele Babilonului (India şi China erau prea îndepărtate pentru a vorbi despre ele.) Dar niciunul nu se putea compara cu Faraon. Iar acea lume deasupra căreia Egiptul se înălţa precum zeul teban A mon deasupra celorlalţi numeroşi zei ai Văii Nilului şi ai Imperiului, era deja veche de mii de ani. Şi, în diversitatea ei, poseda anumite trăsături de cultură care erau comune tuturor sau aproape tuturor popoarelor sale, de la cretanii uşuratici şi iubitori de artă până la negustorii, înţelepţii şi masele muncitoare din India dravidiană: ea plasa autoritatea preotului (sau a preotesei) mai presus de cea a războinicului, ba chiar căuta în supranatural sursa normală a oricărei autorităţi; şi vedea în misterul morţii ceva mai important chiar decât viaţa însăşi. Era o lume veche, veche, în care fiecare popor trăia încet şi regulat

conform unei Tradiţii de lungă durată, a cărei origine se pierduse în trecut şi a cărei semnificaţie era - sau fusese deja - uitată de toţi, cu excepţia poate a câtorva iniţiaţi. Iar dintre toate naţiunile, Egiptul era poate cea care trăia de cel mai mult timp după un ritm lent.

Zeii, care guvernează toate lucrurile din interior, au pus în inima faraonului o dorinţă ciudată - o dorinţă nemaiîntâlnită de a se amesteca cu ceea ce se afla dincolo de limitele lumii pe care o domina - şi i-a cerut lui Artatama, regele din Mitanni, una dintre fiicele sale de soţie. Acest lucru era împotriva obiceiului imemorial al Egiptului, unde regii se căsătoreau de obicei cu propriile surori sau cel puţin cu rude apropiate. Se pare că era, de asemenea, împotriva obiceiului din Mitanni, deoarece "de şase ori Thotmose al IV-lea şi-a făcut cererea în zadar".1 Dar a fost prima şi cea mai decisivă dintre întâmplările care trebuiau să aibă loc, pentru a face posibilă apariţia unui prinţ extraordinar - adevărat Copil al Soarelui - o jumătate de secol mai târziu.

Căci dincolo de graniţele acelui Orient apropiat şi mijlociu, în care Egiptul era suprem, tânăra, frumoasa - şi talentata - rasă ariană, al cărei destin extraordinar nu era încă clar decât pentru zeii înşişi şi pentru înţelepţii săi, înainta dinspre nord-vest spre sud şi sud-est, căutând un spaţiu de viaţă printre popoarele vechilor naţiuni. Era, ca durată de ani, poate la fel de bătrână ca ei sau aproape, poate chiar cea mai tânără rasă de pe pământ. Dar, în orice caz, era
- şi a fost sortit să rămână - tânăr în perspectivă. Credea în preeminenţa acţiunii asupra speculaţiei. A pus războinicul şi regele mai presus de preot, iar venerarea Vieţii mai presus de setea de Necunoscutul care este dincolo. Era încrezător în propria vitalitate şi încrezător în misiunea sa stabilită de Dumnezeu. Şi a venerat Lumina ca fiind cea mai glorioasă expresie vizibilă a Energiei care este Viaţa însăşi, iar Soarele ca Sursă de Lumină şi Viaţă. Iar regii, aliaţi ai Egiptului, care stăpâneau acum ţara lui Mitanni, în marea curbă a Eufratului superior, controlând încă ceea ce urma, într-o zi, să

1 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism and Egyptian Monotheism" (editat în 1923), p. 20.

fie cunoscută sub numele de Asiria,1 aparţinea acestei rase predestinate (la fel ca şi regii Babilonului, în ultimii cinci sute de ani).2

Căsătoria faraonului cu fiica regelui Artatama trebuia să aducă împreună - pentru prima dată, după ştiinţa noastră, două lumi care până atunci coexistaseră fără să se întâlnească decât în războaie ocazionale: "lumea cunoscută", condusă de Egipt, cu legăturile sale apropiate şi îndepărtate în timp şi spaţiu: Egiptul mai vechi, până în zilele pre-dinastice; Creta minoică, cu trecutul său de două mii de ani; Sumeria imemorială şi civilizaţia paşnică înrudită din Valea Indusului, şi lumea ariană a timpului şi a unor epoci trecute şi viitoare nespuse, de la triburile Germanice, cu cultul lor la Soare şi la Stele vechi de secole,3 până la India sanscrită în ascensiune. Rezultatul imediat - care avea să fie experimentat în câteva decenii, după o strălucire de splendoare, - a fost un dezastru, atât pentru Egipt, cât şi pentru Regatul de Mitanni (pe care un Egipt slăbit nu-l mai putea proteja împotriva puterii crescânde a vecinilor săi). Rezultatul pentru toate timpurile a fost, în persoana nepotului cuplului regal, un pionier singuratic şi de scurtă durată al acelei Epoci de Aur (a următorului ciclu de Timp) pe care noi încă o aşteptăm; un Copil al Luminii care trăieşte "deasupra Timpului" - "în Adevăr, pentru totdeauna şi în vecii vecilor" - Akhnaton, Fondatorul celebrei Religii a Discului.

* * *

De şase ori Thotmose al IV-lea îşi făcuse cererea în zadar. O ştim dintr-o scrisoare adresată de Dushratta, regele din Mitanni - nepotul lui Artatama - lui Akhnaton.4 Mitanni era un regat mic; nimic care să poată fi comparat cu puternicul imperiu egiptean. Dar nu trebuia oare ca sângele arian să fie păstrat pur? Nu era el mai valoros chiar decât tronul teban şi toată gloria sa? Într-adevăr, nu se poate găsi o altă explicaţie pentru refuzul repetat al regelui Artatama de a-şi da fiica în căsătorie celui mai puternic monarh al vremurilor sale.

Prietenia celor puternici este totuşi dulce; - dulce... şi utilă.
Şi, mai greu decât dorinţa de a mulţumi

1 R. H. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (ed. 1936), p. 260.
2 Regii dinastiei Kassite.
3 Wilhelm Teudt, "Germanische Heiligtümer" (ed. 1929), p. 38 şi următoarele.
4 A se vedea Winckler "Die Thontafeln von Tell-el-A marna", nr. 24, p. 51. Scrisoarea este – sau *a fost*, până în 1945, conservată la Berlin.

Faraonului - sau conştiinţa că era o politică bună să-i facă pe plac, - un Destin îl presa constant pe Artatama să accepte, să se supună, în interesul nu ştia cărui interes. Şi "după a şaptea cerere, regele din Mitanni şi-a dat fiica regelui Egiptului".1 Noua regină a renunţat la numele ei arian şi a adoptat unul egiptean, mai în concordanţă cu noua ei poziţie - Mutemuya, sau "Mut în scoarţa sacră"2 - şi este numită pe monumente "prinţesa ereditară, Marea Doamnă, care prezidează sudul şi nordul".3 Despre personalitatea şi influenţa ei reală nu se ştie nimic. Se poate doar presupune că, în noul ei cămin, ea s-ar fi simţit atrasă de vechii zei ai Soarelui din Ann sau On, pe care grecii aveau să o numească într-o zi Heliopolis - de Ra-Horakhti al celor Două Orizonturi; de Atem sau Aton, discul de foc - mai apropiat decât A mon de zeii nativi Ariani Mithra şi Surya, mai degrabă decât de zeul tribal exaltat al Tebei. Adevărata ei contribuţie, de netăgăduit, la istoria ulterioară a Egiptului (şi a gândirii religioase) constă însă în faptul că i-a dat naştere regelui A menhotep al III-lea - A menhotep cel Magnifi cient - care, indiferent de interesul sau lipsa lui de interes pentru problemele filosofice, era el însuşi pe jumătate arian.

* * *

Amenhotep al III-lea s-a căsătorit cu una dintre cele mai remarcabile personaje feminine din Antichitate, Tiy, fiica lui Yuaa şi a lui Tuau, sau Tuaa.

Yuaa, deşi era un preot al străvechiului zeu egiptean al fertilităţii, Min, era un străin "din nordul Siriei" sau, mai precis, din Mitanni,4 ţara reginei Mutemuya, a cărei aristocraţie conducătoare era, ca şi regele, ariană, indiferent de amestecul de sânge semitic şi hitit pe care l-ar fi putut avea cea mai mare parte a populaţiei sale. Sir Flinders Petrie consideră că a fost unul dintre acei numeroşi prinţi aliaţi sau vasali care erau atunci crescuţi la curtea egipteană. Nu se ştie dacă mama reginei Tiy, Tuau sau Tuaa, care, potrivit celor mai mulţi cercetători, era de origine regală, era o femeie cu sânge deplin.

1 Sir W. Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Monoteism egiptean" (editat în 1923), p. 20.
2 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului", vol. II, p. 174.
3 Sir W. Budge, l.c., p. 20.
4 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului", vol. II, p. 183.

egipteancă sau parţial sau în întregime din Madagascar, în ciuda numelui său egiptean. "Într-o scrisoare trimisă de Dushratta, regele din Mitanni, lui Akhnaton, Tiy este numită "sora mea",1 , ceea ce ar indica faptul că ea însăşi era, cel puţin prin unul dintre părinţi, dacă nu prin amândoi, de sânge regal m itannian.

S-au scris multe" despre influenţa probabilă a numeroşilor Mitanni care au trăit la curtea egipteană - şi în special în "casa femeilor" lui A menhotep al III-lea - asupra educaţiei tânărului prinţ care avea să urce pe tron ca A menhotep al IV-lea şi să devină nemuritor sub numele de Akhnaton. În altă carte, în3 m-am străduit să arăt cât de greu de dovedit este o astfel de influenţă şi am subliniat faptul că concepţia lui Akhnaton despre o singură divinitate Cosmică, în opoziţie cu numeroşii zei ai Egiptului, a fost rezultatul propriei sale intuiţii directe, mai degrabă decât al unor influenţe externe, cum sunt întotdeauna ideile de geniu. Adevărul este că Religia lui Aton - discul-soarelui, - pe care Sir Flinders Petrie a judecat-o "potrivită pentru titlurile noastre",4 este singurul exemplu grăitor de creativitate ariană în cadrul unui mediu egiptean antic. Este aşa, totuşi, nu atât pentru că fondatorul ei a fost sau ar fi putut fi influenţat de oameni cu o viziune ariană (fie de mamele sale vitrege din Mitania, fie de propria mamă), cât pentru că el însuşi era cu siguranţă pe jumătate, dacă nu chiar mai mult de jumătate arian: un amestec al vechiului sânge al regilor din Teba cu cel al rasei nobile din nord, predestinat să dea lumii, alături de filozofia eroică a Acţiunii dezinteresate, atracţia gândirii logice şi a cercetării dezinteresate - spiritul ştiinţific.

* * *

S-a născut în frumosul palat Charuk, din Teba, în sau puţin după 1395 î.Hr.,5 - cu aproximativ 13.000 de ani

1 R. H. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (ed. 1936), p. 201. Arthur Weigall, "Viaţa şi epoca lui Akhnaton" (ed. 1923), p. 26.
2 De Sir Wallis Budge, Arthur Weigall şi alţii.
3 În "Un fiu al lui Dumnezeu", (ed. 1946), p. 25, 26, 27. De asemenea, în "Akhnaton's Eternal Message" (1940), p. 5-6.
4 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului", vol. II, p. 214.
5 A se vedea Sir Flinders Petrie's "History of Egypt", vol. II, p. 205. Alţi cercetători îi plasează naşterea cu câţiva ani mai târziu (a se vedea "Life and Times of Akhnaton" de A. Weigall; de asemenea, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Monoteism egiptean" de Sir Wallis Budge).

după ce dispăruseră din Germania ultimele urme ale Marii Gheațe în retragere; cu două sute de ani înainte de Războiul troian; cu peste o mie și una de ani înainte de împăratul indian Asoka, ca și el, un mesager al păcii; cu două mii de ani înainte de Profetul Islamului, a cărui credință, monoteistă ca și a lui, dar cu un caracter total diferit, avea să fie într-o zi credința regatului său; cu mai bine de două mii cinci sute de ani înainte de Genghis Khan, "opusul" său cel mai frapant din istoria lumii; - și cu trei mii trei sute de ani înainte de nașterea Omului "împotriva Timpului", Adolf Hitler, care, acceptând Legea violenței, pe care Akhnaton o ignora, avea să încerce să construiască pe singura bază posibilă a acesteia, domnia Adevărului spre care aspirase.

CAPITOLUL IX

CĂLDURA ŞI LUMINA DIN INTERIORUL DISCULUI

Noul rege avea aproximativ doisprezece ani când a urcat pe tron şi, pentru o vreme, a domnit doar în timp ce mama sa guverna. (Dushratta, regele de Mitanni, scriindu-i pentru a-l felicita cu ocazia ascensiunii sale, se adresează reginei Tiy, nu direct lui, şi, chiar şi în scrisorile ulterioare din această perioadă - care îi sunt adresate lui - îi cere în mai multe rânduri să "se refere la mama sa în legătură cu chestiuni importante").1 În al şaselea an al domniei sale, după ce a luat cu hotărâre puterea în propriile mâini, şi-a proclamat credinţa într-un singur zeu - Soarele, pe care l-a desemnat cu numele de Aton (i.e. "Discul"; Orbul de foc) - excluzându-i pe toţi ceilalţi; i-a construit un templu în incinta sacră de la Karnak, în Teba; a dat cartierului din Teba în care se afla templul numele de "Strălucirea lui Aton, cel Mare" şi a schimbat numele capitalei însăşi din Nut-A mon - Oraşul lui A mon - în "Oraşul Strălucirii lui Aton". După ce conflictul în care intrase cu puternica preoţime a lui A mon a devenit destul de deschis şi acerb, el şi-a schimbat şi propriul nume din A menhotep ("A mon este în pace") în Akhnaton ("Bucuria Soarelui") şi, în cele din urmă, a interzis cu totul cultul lui A mon şi al numeroşilor zei ai Egiptului şi a dispus ca numele lor să fie şterse de pe monumente şi de pe inscripţiile private, chiar şi de pe cele din mormântul propriului său tată. Apoi, pe măsură ce şi-a dat seama că nu va reuşi niciodată să facă din Teba centrul noii lumi pe care plănuia să o construiască pe baza noii (sau foarte vechiului) sale credinţe, a părăsit oraşul şi a navigat pe Nil în căutarea unui loc potrivit pentru a pune bazele unei alte capitale. Locul care a făcut apel la intuiţia sa se află la aproximativ 150 de kilometri sud de actualul Cairo. Regele Akhnaton a ridicat pietre de graniţă,

1 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului" (editat în 1899), vol. II, p. 211. A se vedea "Scrisorile lui Tell-el- A marna" (K. 28).

cu inscripţii care relatează naşterea ceremonială a noului oraş, Akhetaton sau "Orașul de la orizontul discului", și care indică delimitarea sa în lungime și lățime. Iar doi ani mai târziu - când noua capitală, pentru a cărei construcţie și decorare fusese mobilizată mâna de lucru din întregul Imperiu și chiar din ţări străine, era practic locuibilă, - el s-a mutat în ea cu toată Curtea sa și cu aproximativ optzeci de mii de urmași.

Și acolo a trăit nouă ani - până la moartea sa prematură - învăţând înalta sa religie solară celor pe care îi considera capabili să o înţeleagă și guvernând orașul, Egiptul și Imperiul în conformitate cu ceea ce el considera a fi implicaţiile acesteia, dar fără a ține cont nici de legile de neclintit care guvernează orice evoluție în timp, nici de faptele dure care caracterizează orice "Epocă a întunericului" precum cea căreia îi aparţinem atât el, cât și noi. El a construit și a împodobit temple, a prezentat ofrande, a compus și a cântat imnuri pentru Soare și a trăit o viaţă domestică idilică, care era, în același timp, un obiect de edificare pentru supușii săi. El a explicat sau a încercat să explice unui cerc restrâns de discipoli misterul Razelor Discului de foc - Căldura, care este Lumină; Lumina, care este Căldură - clar pentru intuiţia sa extraordinară, dar atât de greu de exprimat în cuvinte, încât lumii gânditoare avea să-i ia treizeci și trei de sute de ani pentru a elabora o teorie care să explice acest lucru. El a stabilit noi canoane în arhitectură, sculptură și pictură și (deși nu avem nicio dovadă în acest sens) probabil și în muzică - căci toate artele sunt în mod necesar legate între ele. El a predicat iubirea faţă de toate fiinţele vii, pacea și bunăvoința între oameni și nu a vânat și nici nu a condus o armată la luptă. Și când în Siria și în Palestina erau tulburări și când i-au sosit scrisori de la guvernatorii egipteni și de la prinţii vasali, care îl informau despre rebeliunea altor prinți vasali și despre răspândirea dezbinării, despre incursiunile unor triburi sălbatice și despre mișcările locale de rezistenţă împotriva stăpânirii egiptene, cerându-i ajutorul, se pare că a preferat să piardă Imperiul pe care îl moștenise de la strămoșii săi războinici, decât să nege, printr-o acţiune militară promptă și decisivă, convingerea sa că legea iubirii trebuia să guverneze (și, în primul rând, că putea și poate guverna) relaţiile internaţionale nu mai puţin decât relaţiile private

A murit la vârsta fragedă de douăzeci și nouă de ani, fie de

moarte naturală sau de otrăvire lentă - este imposibil de spus. Noua sa capitală a fost sistematic ruinată; opera vieţii sale a fost distrusă; puţinii adepţi care îi rămăseseră eventual fideli au fost persecutaţi fără încetare, după efemera domnie a succesorului său imediat. Memoria sa a fost blestemată în mod solemn. Pentru egipteni, care se întorseseră la numeroşii lor zei tradiţionali, el a devenit cunoscut doar ca "acel criminal" - deoarece era o infracţiune pedepsită chiar şi pronunţarea numelui său. A fost uitat treptat şi a rămas aşa timp de peste trei mii de ani. Abia în zilele noastre, datorită săpăturilor arheologice, ceva din învăţătura şi din povestea vieţii sale a ieşit din nou la lumină şi a fost recunoscută măreţia sa, - deşi semnificaţia sa ca fiind poate cel mai elocvent exemplu cunoscut de om "deasupra Timpului", în afara mulţimii celor care au renunţat la lume, nu a fost neapărat înţeleasă de majoritatea admiratorilor săi moderni, ca să nu mai vorbim de detractorii săi.

* * *

Acesta este esenţialul din ceea ce ştim cu certitudine despre viaţa lui Akhnaton. Nu este mult. Cu toate acestea, dezvăluie o personalitate excepţională, cu trăsături principale foarte bine definite, pe care le găseşti extrem de rar laolaltă: o voinţă enormă şi o energie neobosită, dedicată în întregime în slujba a ceea ce el a trăit ca fiind Adevărul însuşi; o minte nemiloasă şi sentimente nu mai puţin intransigente - intoleranţa naturală faţă de seriozitatea absolută - şi, alături de aceasta, o asemenea reticenţă faţă de violenţă, încât suntem forţaţi să credem că aceasta a fost expresia unui principiu moral al său, nu mai puţin decât o trăsătură adânc înrădăcinată şi de nepătruns a naturii sale; cu alte cuvinte, că, în ochii lui, a accepta măcelul, chiar şi atunci când acesta ar fi făcut posibil triumful religiei sale, ar fi însemnat să nege fundamentul acesteia din urmă şi, prin urmare, era exclus.

Înzestrat cu această combinaţie neobişnuită de calităţi şi inspirat şi susţinut de devotamentul său absolut faţă de Dumnezeul său - Aton - tânărul rege a declarat război secolelor de tradiţie egipteană (sau, mai exact, tradiţiei care devenise în Egipt în decursul secolelor) la vârsta de optsprezece ani. Punctul principal - indiciu al naturii reale a conflictului dintre el şi preoţii (şi poporul) din vremea sa - este: " Cu cine era acel nou Dumnezeu (sau ce era acea

nouă concepţie a unui zeu foarte vechi) Aton, prin care se străduia să înlocuiască întregul panteon al Văii Nilului?".

Aton a fost identificat cu "un Tată iubitor şi tandru al tuturor creaturilor"1 de către unii dintre cei mai entuziaşti admiratori din secolul XX ai aşa-zisului faraon "eretic", şi comparat în mod repetat de aceştia cu Dumnezeul personal al creştinilor - "Tatăl care este în ceruri" din "Rugăciunea Domnească" - evident cu scopul pios de a evidenţia, în Credinţa solară a lui Akhnaton, "o religie monoteistă, a doua doar după creştinismul însuşi în ceea ce priveşte puritatea tonului".2 Acest punct de vedere, însă, pare a fi mai degrabă produsul unei dorinţe creştine decât cel al unei deducţii riguroase şi imparţiale. Ea nu este cu siguranţă compatibilă cu faptul că Aton este, înainte de toate, un Dumnezeu imanent, sau mai degrabă Dumnezeirea imanentă Însuşi. Iar acest fapt este poate cel care reiese cu maximum de certitudine din toate datele referitoare la religia lui Akhnaton.

Deja în cea mai veche listă cunoscută a titlurilor sale,3 Akhnaton (care, în momentul în care a fost aşezată inscripţia, purta încă numele de A menhotep) este numit "Purtător de diademe în Heliopolisul de Sud" şi "Mare Preot al Ra- Horakhti-lor-Două-Horizonturi", bucurându-se de orizontul său în numele său: "Shu- care-este-în-disc", în afară de "Rege al Egiptului de Sus şi de Jos" şi "Fiul lui Ra", ca toţi faraonii de la a cincea dinastie încoace, şi "Nefer-kheperu- Ra, Ua-en-Ra" - "Esenţa frumoasă a Soarelui, Unicul-Soare"
- cum avea să se numească pe sine însuşi în toate inscripţiile sale, până la sfârşitul domniei sale.

Pe de altă parte, la începutul ambelor supravieţuitori celebri Imnurile către Soare, care reprezintă principala sursă a cunoştinţelor noastre despre religia Aton, zeul este desemnat ca "Horus cel viu al celor două orizonturi, Care se bucură în orizont în numele său: "Shu-ce-este-în-disc", Dătătorul vieţii în vecii vecilor"4 sau "Horakhti, Cel viu, înălţat în orizontul estic în numele său: "Shu-ce-este-în-disc", Care trăieşte în vecii vecilor".5 Iar în Imnul cel mai lung este numit, în plus, "Aton cel viu şi mare; El

1 Arthur Weigall, "Viaţa şi vremurile lui Akhnaton" (ed. 1923), p. 101-104.
2 Arthur Weigall, "Life and times of Akhnaton" (editat în 1923), p. 250.
3 În inscripţia de la Silsileh. A se vedea Breasted's "Ancient Records of Egypt" (editat în 1906), vol. II, p. 384.
4 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 116 (Shorter Hymn).
5 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 122 (Longer Hymn).

care se află în Festivalul Setului, Domnul Cercului, Domnul Discului, Domnul Cerului, Domnul Pământului."1 Ceea ce ne frapează în aceste texte este identificarea lui Aton (sau Aten) - Discul Solar - cu doi foarte vechi zei egipteni - zei ai Soarelui, veneraţi în mod special în oraşul sacru al lui On sau Anu ("Oraşul-Pilonului", adică al Obeliscului, pe care grecii aveau să-l numească Heliopolis, Oraşul Soarelui) - şi identificarea acestora, la rândul lor, (şi, prin urmare, şi a lui Aton) cu misterioasa Entitate "Shu- care- este-din-Disc".

Acum, "oriunde era venerat un zeu solar în Egipt, se credea că habitatul acestui zeu era Discul solar, Aten sau Athem. Dar cel mai vechi zeu solar asociat cu Discul a fost Tem sau Atmu, care este frecvent menţionat în textele religioase ca "Tem în Disc"; când Ra a uzurpat atributele lui Tern, el a devenit "Locuitorul în Disc", în timp ce "Horuakhuti (Horakhti) era "zeul celor două orizonturi", adică zeul-Soarelui ziua, de la răsărit până la apus"."2 Pentru Akhnaton, însă, "Locuitorul din Disc", Ra, este "Soarele pe timp de zi" şi este însuşi Discul: Aton. În inscripţiile de pe pietrele de hotar care delimitează noua capitală a regelui, Akhetaton, zeul care va fi, de acum înainte, singurul zeu al Egiptului şi al Imperiului, este de fapt desemnat ca "Ra-Horakhti-Aton".3 Iar Sir Wallis Budge, ale cărui cuvinte sunt cu atât mai semnificative cu cât nu pare să fie conştient de imensa lor implicaţie metafizică, notează, în legătură cu concepţia regelui Akhnaton despre Soare ca unic obiect de cult: "Dar pentru el" (Akhnaton) "Discul nu era doar locuinţa zeului Soare, ci era zeul însuşi, care, prin intermediul căldurii şi al luminii care emanau din propriul său corp, dădea viaţă tuturor lucrurilor de pe pământ".4

Dar asta nu este tot. Shu - acea Entitate misterioasă "care-este-în-închis în Disc" - "trebuie să traducem prin "căldură" sau prin "căldură şi lumină", pentru că acest cuvânt are aceste sensuri."5 Ceea ce înseamnă că

1 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism, and Egyptian Monotheism" (editat în 1923), p. 122.
2 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 64-65.
3 A se vedea Breasted's "Ancient Records of Egypt" (editat în 1906), vol. II, p. 386. A se vedea, de asemenea, A. Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (ediţie, 1922), p. 88.
4 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 80.
5 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 80.

Akhnaton se închina la "Căldura şi lumina din interiorul Discului" - energia radiantă a Soarelui1 - pe care o considera nu doar inerentă, ci şi identică prin natura sa cu Discul material şi cu Divinitatea supremă, indiferent de numele cu care oamenii ar încerca să o caracterizeze pe aceasta din urmă şi sub care ar putea să i se închine.

Este remarcabil faptul că, printre aceste nume, tânărul rege a ales să le menţioneze doar pe cele ale zeilor Soarelui din tradiţia heliopolitană - fără îndoială pentru că el a considerat că aceasta era cea mai consistentă tradiţie solară pe care Egiptul o cunoscuse până atunci; şi una mult mai apropiată de propria sa filozofie religioasă decât tot ceea ce se putea găsi în şcoala egipteană sudică de Înţelepciune condusă de Marele Preot Anon. Pe tot parcursul domniei sale, Akhnaton avea să sublinieze legătura învăţăturii sale cu înţelepciunea clarvăzătorilor heliopolitani din vechime, precum şi cu cea mai veche tradiţie politică egipteană a regalităţii divine. (El însuşi, în calitatea sa de "Mare Preot al lui Aton", a preluat titlul de Ur-ma "marele vizionar", adică "văzător", iniţiat - pe care Marele Preot al Soarelui din Heliopolis îl născuse din vremuri imemoriale).

Dar asta nu înseamnă că concepţia sa despre divinitate a fost exact cea a preoţilor din Heliopolis. Nu era aşa. În special, "vechea tradiţie heliopolitană îl făcea pe Tem, sau Tem-Ra, sau Khepera, creatorul lui Aten, Discul, dar acest punct de vedere a fost respins de A menhotep al IV-lea, iar el a afirmat că Discul a fost creat de el însuşi şi autosuficient".2 Iar noţiunea lui Akhnaton despre "Shu" "Căldura şi lumina din interiorul discului" - care, pentru el, este divinitatea supremă Însuşi şi acelaşi ca şi Discul autocreat şi se autoîntreţine, este cu totul diferită de cea a "zeului" Shu, conceput (ca în vechile "Texte piramidale") ca radiaţie sau emanaţie a lui Tem, sau Tem-Ra, adică a Creatorului Discului-Soare, diferit şi distinct de acesta, şi omologul masculin al "zeiţei" Tefnut (Moisture, tot o emanaţie a lui Tem) care formează cu el şi cu Tem trinitatea heliopolitană originară. Este vorba de noţiunea de Divinitate concepută ca Ceva absolut impersonal şi nedefinibil; imanentă în toată existenţa materială şi non-materială, şi de natură identică atât cu Materul vizibil (cu Discul de flăcări vizibil,

1 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului" (editat în 1899), vol. II, p. 214.
2 Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 80.

veşnică şi auto-creată) şi la Energia invizibilă - Căldura şi Lumina - de asemenea auto-creată şi veşnică, şi inseparabilă de Mater, aşa cum Mater este din Ea.

Iar acest lucru este confirmat de rugăciunea înscrisă pe faimosul scarabeu descoperit la Sadenga, în Sudanul egiptean, şi care datează din perioada timpurie a domniei lui Akhnaton. Textul, deşi scurt (şi mutilat), este extrem de semnificativ. Zeul căruia îi este adresat, şi care nu poate fi decât Aton (căci poartă unele dintre titlurile care îl caracterizează pe Aton în alte texte), este numit "cel mare al răcnetelor" sau "cel mare al tunetelor", ca şi cum regele - şi asta încă înainte de a-şi schimba numele şi de a intra în conflict deschis cu preoţimea lui A mon şi cu zeii tradiţionali ai Egiptului - şi-ar fi identificat Dumnezeul său unic şi preeminent solar cu un zeu al furtunilor. Dar, aşa cum am încercat să evidenţiez într-o altă carte,1 co m p r i n c i p a l ă cu el, adoratorul "Căldurii şi Luminii" din razele Soarelui, o astfel de identificare cu greu poate însemna altceva decât recunoaşterea echivalenţei aceleiaşi "Căldură şi Lumină" cu tunetul în special şi cu sunetul în general şi, mai ales, cu Fulgerul (Căldura şi Lumina inseparabile de tunet), şi cu acea formă misterioasă de energie a cărei prezenţă şi putere imensă Fulgerul şi Tunetul nu fac decât să o dezvăluie: electricitatea, posibil mai bine cunoscută, cel puţin de înţelepţii din Antichitatea îndepărtată, decât ne pasă nouă, oamenilor moderni, în îngâmfarea noastră, să credem. Nu putem să nu ne gândim, aici, la "triplul Agni" din Vedas - Soarele, Fulgerul şi Focul pe pământ (şi în interiorul pământului); Căldura, Lumina şi Energia electrică într-unul singur,
- precum şi la Ideea ştiinţifică modernă de echivalenţă a tuturor formelor de energie şi de identitate fundamentală a Energiei şi a Mării.

Toate acestea clarifică faptul că Aton - Discul Solar, care este acelaşi lucru cu "Căldura şi Lumina din interiorul Discului" - nu este altceva decât El - Ea - Cel - care este Esenţa întregii existenţe materiale şi imateriale; Esenţa nedefinibilă atât a materiei, cât şi a energiei - "materie pentru simţurile mai grosiere şi energie pentru cele mai fine"2 - care este Dumnezeu. Nu orice Dumnezeu să, fie comparat cu "Tatăl ceresc" iubitor al creştinilor sau cu

1 "Un fiu al lui Dumnezeu" (ed. 1946), p. 100-101.
2 "Un fiu al lui Dumnezeu" (ed. 1946), p. 103.

vreun Dumnezeu personal - cu atât mai puţin cu zeul tribal Iehova, creat după chipul şi asemănarea evreilor, rău dispus, îngust la minte şi gelos, - ci echivalentul lui Tat - Acela - imanent şi impersonal din Chandogya Upanishad, nu mai puţin decât das Gott (spre deosebire de "der Gott") al vechilor Germani, şi singura concepţie despre Divinitate pe care ştiinţa modernă, departe de a o infirma, dimpotrivă, o sugerează.

Un astfel de Dumnezeu nu poate nici să "iubească", în sensul prea uman şi creştin al cuvântului, nici să urască; nici să dea "porunci" şi să împartă recompense şi pedepse în maniera unui rege uman; nici să facă "minuni", dacă prin aceasta se înţeleg acţiuni în contradicţie reală cu legile de fier ale naturii, care sunt legile Sale; nici să fie "făuritorul" lumii "din nimic", în sensul în care un meşter face un obiect, exterior lui, din metal, piatră sau lut.

Nu există o măsură comună între El - între El, Ea, Aela,- şi concepţia actuală despre "Dumnezeu Atotputernic", aşa cum există ea astăzi în ţările creştine sau musulmane, sau, mai bine zis, printre oamenii evlavioşi din ţările în care influenţa creştinismului sau a islamului - oricare dintre cele două mari religii monoteiste internaţionale provenite din iudaism, - a modelat ideile religioase şi metafizice. Şi chiar dacă El - El - Ea - să fie (substanţial) mai puţin îndepărtat de necunoscutul şi nedefinibilul "Neter" sau "pa Neter" - "Dumnezeu", sau Dumnezeul din spatele tuturor zeilor; Puterea creatoare originară, fără formă, care a existat de la sine şi prin ea însăşi, în interiorul masei apoase primordiale, Nenu, - a celor mai vechi egipteni, decât de acea concepţie mai populară în zilele noastre despre Divinitate, El se deosebeşte de el în măsura în care "Neter", conform Papirusurilor morale,1 este încă, în toate scopurile practice, înzestrat cu o anumită cantitate de personalitate antropomorfă. Aton - Energie Cosmică, Esenţa întregii existenţe; "Ka" sau Sufletul Soarelui (pentru a cita un cuvânt din imnurile lui Akhnaton) identic cu însuşi discul solar şi Esenţa lumii materiale - corespunde unei concepţii complet impersonale şi pozitive a Divinităţii. Şi, cu condiţia să luăm cuvântul "religie" în sensul pe care îl are în medie

1 A se vedea: "Preceptele" lui Kagemni (dinastia a IV-a) şi ale lui Ptah-hotep (dinastia a V-a), ale lui Khonsuhotep, sau "Maximile lui Ani"; ale lui A menemapt, (dinastia a XVII-a) (Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 145-148.)

europeanul modern, adică în sensul unui sistem de credinţe centrat pe un Dumnezeu personal, un ideal de conduită "conform voinţei sale" şi o concepţie precisă despre viaţa de după moarte, H. R. Hall are dreptate când spune că "erezia" lui Akhnaton a fost "o revoltă filosofică şi ştiinţifică împotriva religiei"1 mai degrabă decât o nouă religie.

* * *

Hall merge puţin mai departe şi îl numeşte pe Akhnaton "primul exemplu de minte ştiinţifică",2 însemnând, firește, primul pe care suntem în măsură să-l asociem cu un nume, o dată şi o personalitate individuală definite, căci "mintea ştiinţifică" este la fel de veche ca şi omenirea sau, cel puţin, la fel de veche ca şi cea mai tânără dintre rasele superioare, arienii sau indo- europenii, a căror glorie este aceea de a fi dezvoltat ştiinţele exacte din gândirea logică şi de a le fi dus la perfecţiune. Iar Sir Flinders Petrie îi plăteşte fondatorului Religiei Discului un tribut magnific pentru "cultul său cu adevărat filozofic al energiei radiante a Soarelui". "Nimeni", spune el, "nu pare să fi realizat, până în acest secol, adevărul care a stat la baza cultului lui Akhenaton: că razele Soarelui sunt mijloacele de acţiune ale Soarelui, sursa întregii vieţi, puteri şi forţe din univers. Această abstracţiune de a considera energia radiantă ca fiind atotprezentă a fost complet ignorată până când viziunile recente despre conservarea forţei, despre căldură ca mod de mişcare şi despre identitatea dintre căldură, lumină şi electricitate, ne-au familiarizat cu concepţia ştiinţifică care a fost trăsătura caracteristică a noului cult al lui Akhenaton." Şi, puţin mai departe: "Dacă aceasta ar fi fost o nouă religie, inventată pentru a satisface concepţiile noastre ştiinţifice moderne, nu am putea găsi nici un cusur în corectitudinea acestei viziuni asupra energiei sistemului solar. Cât de mult a înţeles Akhenaton, nu putem spune, dar cu siguranţă că el a mărginit să avanseze în viziunile şi simbolistica sa până la o poziţie pe care noi nu o putem îmbunătăţi în mod logic în prezent. Nici o cârpeală de superstiţie sau de falsitate nu poate fi găsită agăţată de acest nou cult evoluat din vechiul Aton al Heliopolis, singurul Domn al universului."3

1 H. R. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (a noua ediţie), p. 599.
2 H. R. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (a noua ediţie), p. 599.
3 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului" (editat în 1899), vol. II, p. 214.

Ştiinţifică - raţională - pare a fi, într-adevăr, cuvântul prin care ar trebui să caracterizăm concepţia lui Akhnaton despre divinitate, în opoziţie atât cu politeismul grosolan al maselor egiptene, cât şi cu monoteismul elitei egiptene din vremea sa şi, cu atât mai mult, cu monoteismul de mai târziu al profeţilor evrei şi al creştinilor şi al mahomedanilor care îi consideră "oameni inspiraţi".

Expresiile pe care le găsim în imnuri, care îl indică pe Aton ca fiind unicul Creator şi care exaltă dragostea Sa - "Creatorul oricărui pământ; Creatorul a tot ce este pe el"; "Mântuitorul şi Tatăl a tot ceea ce ai făcut";1 "Tu umpli orice pământ cu dragostea Ta",2 , etc. - nu trebuie luate în sensul pe care l-ar avea în cazul unui Dumnezeu personal. Alte cuvinte din aceleaşi poezii aruncă lumină asupra lor, redând totodată, într-un mod mai precis, ideea de "creaţie" în legătură cu Dumnezeul impersonal al lui Akhnaton: "Tu însuţi eşti singur, dar există milioane de puteri de viaţă în Tine, pentru a face să trăiască creaturile Tale";3 "Tu ai produs milioane de creaţii (sau evoluţii) din unicul Tău Sine".4 Ele sugerează o creaţie care, departe de a fi actul excepţional prin care un Dumnezeu, distinct de lumea creată, o face să izvorască din neant (sau, cel mult, dintr-un Mater primeaval care nu este El), constă într-o manifestare treptată şi nesfârşită în existenţa reală, a diferitelor posibilităţi latente în Realitatea perenă, nemanifestată.5 Iar cuvintele "Tată şi Matereu a tot ceea ce ai făcut" nu sunt nici traducerea unei idei antropomorfe care nu se potriveşte cu cea a unui Dumnezeu Cosmic, cum ar fi Energia radiantă, nici o metaforă de simplă importanţă literară. Ele relevă o încercare de a reda, cât de forţat poate fi vorbirea umană, cele două aspecte complementare şi inseparabile ale Unicei Realităţi: aspectul pozitiv, activ sau

1 Shorter Hymn to the Sun, trad. de Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 116.
2 Longer Hymn to the Sun, trad. de Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 122.
3 Shorter Hymn to the Sun, trad. de Sir Wallis Budge, loc, cit., p. 116.
4 Longer Hymn to the Sun, trad. de Sir Wallis Budge, loc. cit., p. 122.
5 Vezi "Un fiu al lui Dumnezeu" (ed. 1946), p. 127.

masculin, care îndeamnă mereu noi forme din slabe posibilităţi - Purusha din Scripturile sanscrite - şi negativ, pasiv (sau, dacă este activ, nu este activ din punct de vedere organizatoric) sau feminin - echivalentul sanscritului Prakriti - receptacul sensibil al tuturor calităţilor latente şi matricea existenţei actuale; Unica, veşnica Putere de diferenţiere şi Unitatea subiacentă, veşnică şi mereu diferenţiată.1

În ceea ce priveşte dragostea lui Dumnezeu unic, impersonal şi Cosmic, Aton, pentru univers, ea nu poate însemna nimic altceva decât relaţia dintre Esenţa întregii existenţe şi vieţile individuale, umane şi non-umane, care sunt scântei de conştiinţă divină, mai mult sau mai puţin luminoase, diversificate la nesfârşit şi ordonate; o relaţie abstractă, metafizică, de dependenţă substanţială (ilustrată în cuvântul "bindest"), nu una emoţională, deoarece Dumnezeu conceput ca "Căldura şi Lumina din interiorul discului", identic cu însuşi discul-soarelui, - Energie radiantă, Esenţă a Materiei şi a Vieţii, - nu poate avea emoţii. Faptul că egiptenii, proprii supuşi ai lui Akhnaton, nu-şi făceau iluzii în această privinţă, se poate vedea din faptul - prezentat de Sir Wallis Budge şi subliniat de J. Pendlebury - că "nu există niciunul dintre apelurile patetice către Aton pentru ajutor sau leac pe care le găsim adresate altor zei în vremuri mai fericite";2 că, într-adevăr, un zeu precum Cel a cărui glorie tânărul rege o proclamase şi o cânta, nu avea "timp să se preocupe de durerea de cap a lui May sau de sterilitatea Sherira".3

Iar dragostea tuturor oamenilor, ba chiar a tuturor creaturilor, inclusiv a plantelor, pentru Aton - adorarea "Ka" divin sau a Esenţei Soarelui de către întreaga scară a fiinţelor create, de la Clarvăzătorul inspirat însuşi până la umilele nuferiţe - nu este altceva decât dragostea instinctivă şi universală pentru viaţă şi soare, contemplată de un Om care a căzut cu adevărat şi a adorat divinitatea naturii; un Om care a privit lumea şi şi-a trăit propria viaţă în deplină conştiinţă a Eternului manifestat în ea; cu alte cuvinte: un Om deasupra Timpului. Un astfel de Om a văzut faptele simple, cotidiene - păsări care se învârteau în cerc pe cerul pur, cu strigăte de bucurie; animale care săreau printre ierburile înalte acoperite de roua dimineţii; peşti, ale căror solzi argintii străluceau prin apa luminată de soare, înotând până la

1 Vezi "Un fiu al lui Dumnezeu" (ed. 1946), p. 127.
2 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 159.
3 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 159.

suprafaţa râului şi florile care se deschid la atingerea primelor raze de soare - în adevărata lor lumină; cu ochii unui om al Epocii de Aur, căruia lumea îi apare ca un Paradis vizibil pentru că este în armonie cu ea şi cu el însuşi. Nu numai că recunoştea, cu o judecată rece (aşa cum ar fi făcut-o oricine) măreţia miracolului zilnic al concepţiei şi al naşterii, dar îl simţea cu toată evlavia unui artist desăvârşit; simţea, frumuseţea fiecărui nou model sănătos al Vieţii - pasăre tânără, copil nou-născut; din punctul de vedere al Eternităţii, la fel de neînlocuit - şi solemnitatea apariţiei sale unice şi a trecerii sale trecătoare în mijlocul infinităţii mereu în mişcare de fiinţe, martori ai creativităţii inepuizabile a lui Aton. Şi a cântat ceea ce a simţit. Iar cântecul său a fost - şi nu putea fi decât - un imn de adoraţie nemărginit de o umbră de tristeţe; străin de ideea de suferinţă şi de moarte; un imn în spiritul fiecăruia dintre Veacurile de Aur care se repetă la nesfârşit, în care totul este bine cu lumea vizibilă şi invizibilă în deplină armonie între ele şi cu arhetipul lor divin comun; expresia iubirii şi bucuriei mai mult decât pământeşti, înrădăcinate în acest pământ luminat de soare, în această viaţă divină pământească.

H. R. Hall, aparent incapabil să pătrundă în psihologia unui "om deasupra Timpului" sau "în afara Timpului", numeşte euforia exprimată în imnurile lui Akhnaton o simplă "bucurie pisicească a soarelui şi a faptului că este bine să fii în viaţă".1 El intenţionează astfel să sublinieze ceea ce i se pare a fi o lipsă de spiritualitate. Cu toate acestea, oricât de nedemnă ar părea fraza sa, el are literalmente dreptate, cu condiţia să ne amintim că, pentru un om "deasupra Timpului", care simte cu adevărat divinitatea Vieţii în spatele şi în interiorul tuturor formelor de scufundare, toarcerea unei pisici, înfăşurată confortabil în lumina caldă a soarelui, este un imn la frumuseţea şi gloria Vieţii, la fel de sfânt, în inocenţa sa şi la nivelul său, ca orice cuvânt de laudă uman; cu atât mai divină cu cât este mai spontană, mai sinceră, mai puţin pătrunsă de "intelect", spre deosebire de senzaţie şi intuiţie; cu condiţia să ne amintim că, pentru un astfel de om, bucuria întregii lumi create de a simţi că "este bine să fii viu" este un act de adoraţie. Bucuria proprie a lui Akhnaton la vederea Soarelui care răsare nu era diferită, prin natura ei, de această bucurie universală. Ea era doar suprema, pe deplin conştientă expresie a acesteia:

1 H. R. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (a noua ediţie), p. 599.

bucuria care este inseparabilă de cunoașterea directă a unui Om "deasupra Timpului"; de experiența sa ca parte integrantă a Cosmosului divin, pe care îl iubește pentru că este atât de frumos, și a cărui Esență ascunsă o simte strălucind în proprii săi nervi.

* * *

În această conștiință Cosmică plină de bucurie se află secretul aparentei amoralități a Învățăturii lui Akhnaton și al sensului său moral real.

Așa cum am spus deja, un astfel de Dumnezeu ca "Căldura și Lumina din interiorul Discului" nu poate emite "porunci" ca o divinitate tribală exaltată, făcută după chipul și asemănarea adoratorilor săi. Legile Sale nu sunt decât Legile neabătutului din natură, expresie a armoniei interioare a propriei Sale ființe în fiecare etapă și în fiecare detaliu al manifestării Sale în Timp. Nu există, într-adevăr, și nu poate exista nicio altă regulă de conduită pentru închinătorii Săi decât aceea de a "trăi în Adevăr", adică în ton cu Ordinea eternă a Universului, îndeplinind diversele sarcini care le revin, rămânând în același timp în pace interioară cu ei înșiși și cu fiecare ființă creată. Iar acest ideal de viață - care poate părea vag pentru cei care nu-i înțeleg implicațiile - este tocmai cel propus de regele Akhnaton. (Celebrul titlu "Ankh-em-Maat" - "Trăind în Adevăr" - îi însoțește numele în toate inscripțiile din timpul domniei sale, cu excepția celor foarte timpurii) Iar singura informație certă care poate fi adunată despre învățătura sa practică reală, din inscripțiile din mormintele adepților săi declarați la Tell-el-A marna, este că el a predicat iubirea "adevărului" în toate domeniile vieții. "Regele a pus adevărul în mine, iar urâciunea mea este să mint",1 declară unul dintre curteni, pe nume Ay, iar "adevărul" nu poate însemna altceva decât ceea ce tocmai am spus (și "minciuna", contrariul său), în cazul unei religii centrate pe Energia Solară,

Dar nici Ay, nici altcineva nu a încercat să clarifice acest lucru și să descrie tipul de comportament pe care el (sau însuși regele Akhnaton) l-a asociat cu "adevărul" și cu "a trăi în adevăr". Nici unul nu a menționat măcar ca exemplu, vreo acțiune

1 Inscripție în mormântul lui Ay de la Tell-el-A marna.

care, în ochii lui, corespundea unui astfel de ideal de conduită. Niciunul nu a făcut aluzie la vreo pedeapsă (sau la simple consecinţe) a păcatului, adică a neadevărului, în această viaţă sau în alta, sau la vreo recompensă (sau la consecinţele fidelităţii faţă de "adevăr") - în afară de cadourile regale foarte tangibile pe care le primeau pentru că au "ascultat" "Învăţătura de viaţă" a lui Akhnaton.

De fapt, nu ştim nimic despre codul etic al Religiei Discului şi, mai mult, totul pare să nu fi avut niciodată un "cod etic" în sensul obişnuit al cuvântului - o listă de "ce trebuie şi ce nu trebuie" - şi nici nu a implicat vreun "simţ al păcatului". Dar asta nu înseamnă că nu a avut "nicio etică". Avea, repet, singura etică ce merge mână în mână cu credinţa într-un Dumnezeu impersonal Wcare este "Ka" sau Esenţa (Sufletul) Orbului de foc şi a Vieţii însăşi; etica implicată în "viaţa în Adevăr" - viaţa conform logicii Universului: conform legilor biologice şi sociale care exprimă voinţa Naturii, voinţa Soarelui; finalitatea supremă a Creaţiei.

Este greu de spus în ce măsură adepţii regelui erau conştienţi de tot ceea ce înseamnă acest lucru. Dar regele însuşi era cu siguranţă conştient. Este, desigur, posibil ca el să fi stabilit nişte reguli de conduită, ale căror dovezi nu au fost găsite. La urma urmei, o cantitate enormă de documente ale domniei sale au fost distruse în mod intenţionat după moartea sa de către duşmanii credinţei atoniene, şi cu siguranţă orice inscripţie sau papirus care se referea la Învăţătura sa, atunci când nu era protejat de sfinţenia mormântului, era distrus înaintea oricărui altul. Dar nu ar fi, pe de altă parte, deloc surprinzător dacă el ar fi rămas mulţumit cu formularea idealului său moral în deviza "a trăi în Adevăr" - deviza sa preferată - şi cu dezvoltarea cel mult orală a tot ceea ce aceasta presupunea. Istoria domniei sale, în special corespondenţa oficială a vasalilor şi guvernatorilor săi, ne obligă să admitem că niciun om nu a fost vreodată mai străin de realitatea Timpului şi mai puţin conştient de slăbiciunile şi pasiunile inerente ale contemporanilor săi decât el. După cum vom vedea în capitolul următor, el era convins că poate, chiar în această Epocă a Întunericului,
vârsta sa şi a noastră, - să construiască un stat ideal fără a recurge la violenţă. Este firesc ca un astfel de om - preeminent "deasupra Timpului" sau "în afara Timpului" - să fi privit implicaţiile "vieţii în Adevăr" ca pe ceva de la sine înţeles şi să nu fi considerat necesar să formuleze

un "cod" de comportament. Într-un fel, ţinând cont de diferenţa fundamentală dintre cele două crezuri, s-ar putea pune motto-ul său "viaţa este Adevăr" în paralel cu singura poruncă bine cunoscută a lui Iisus Hristos, aceea a iubirii faţă de aproapele, care este aceeaşi cu iubirea faţă de Dumnezeu, al cărei spirit Sfântul Augustin l-a exprimat cel mai adecvat în fraza sa laconică şi forţată: "Iubire! - şi fă ce vrei!" Akhnaton, - ca şi Iisus Hristos, un Om "mai presus de Timp"; o Fiinţă solară în sensul deplin al cuvântului, - ar fi putut foarte bine să spună: "Nu există decât o singură Lege: să trăieşti în Adevăr, ţinând în urâciune orice formă de minciună. Rămâi la Adevăr - şi fă ce vrei!".

Iar "Adevărul", pentru el, însemna iubire - iubirea faţă de toate fiinţele, nu doar faţă de om, nu a omului în mod special; iubirea lumii luminate de soare (cu tot ce conţine), de dragul frumuseţii sale. Aceasta însemna, de asemenea, cunoaşterea Ordinii eterne şi a Valorilor eterne, prin contemplarea frumuseţii, - căci în fiecare Epocă de Aur, (Epocă a Adevărului), vizibilul este imaginea fidelă a Perfecţiunii insesizabile; iar Akhnaton, fiind un Om "deasupra Timpului", a trăit (în spirit) într-o Epocă de Aur.

Şi, deşi nimic nu sugerează măcar existenţa unui cod etic ataşat Religiei Discului, în cantitatea de dovezi scoase încă la iveală, există, în cel mai lung imn al său către Soare, trei versuri remarcabile care exprimă, poate mai elocvent decât oricare altele, ideea pe care tânărul rege o avea despre om - trei versuri care nu au atras, din câte ştiu, atenţia specială a niciunui arheolog: "Tu ai pus pe fiecare om la locul lui. Tu le încadrezi vieţile. Le-ai dat fiecăruia bunurile sale, socotindu- i durata zilelor. Tu i-ai făcut diferiţi în formă, în culoarea pielii şi în vorbire. Ca un Despărţitor, Tu desparţi popoarele străine (unul de altul)."

Aceste cuvinte arată în mod clar că, departe de a pune "toţi oamenii" pe acelaşi plan, Akhnaton sublinia diferenţele dintre o rasă umană şi alta ca expresie a acelei Voinţe a Soarelui care a modelat lumea sau, în limbaj modern, ca rezultat al faptului că omul, ca şi restul creaturilor de pe acest pământ, este un "produs solar", datorându-şi însăşi fiinţa unei combinaţii de condiţii biofizice bine definite. El afirmă aici, fără echivoc, că toate trăsăturile care diferenţiază un popor

de altul - trăsături printre care cele rasiale: forma şi culoarea, sunt nu numai atotimportante, ci fundamentale: primele menţionate, - sunt opera Soarelui: - "Ca un Despărţitor, Tu ai împărţit poporul străin..." - ceea ce implică, în mod logic, că aceste calităţi diferenţiatoare trebuie luate în considerare în legislaţia umană, dacă se doreşte o lume în care oamenii "să trăiască în Adevăr". Existenţa raselor umane diferite - inegale - intră în tiparul ordinii eterne; trebuie să fie, conform finalităţii care se află, ca principiu călăuzitor, în jocul Puterii creatoare imanente: "Căldura şi Lumina din interiorul discului". Nu trebuie să se amestece sau să se înainteze amestecul a ceea ce Puterea Creatoare a divizat, - şi nici, în vreun fel, să se ascundă sau să se suprime semnele divizării.

Aici nu este vorba, desigur, de o luptă între rase. Există nu poate fi, în mintea unui om care este în întregime "deasupra Timpului"; care trăieşte, în spirit, într-o Epocă de Aur, unde orice violenţă, ba chiar orice conflict, nu-şi are locul. Există doar ideea de armonie între diferitele rase, fiecare dintre ele avându-şi locul şi scopul său, rolul său în concertul universal, şi trebuind să rămână diferită pentru a-l juca perfect. Se pune accentul pe diferenţe şi diviziuni, ceea ce sugerează în mod logic că oamenii nu au nici aceleaşi drepturi şi nici aceleaşi îndatoriri. Şi acesta este poate motivul suprem pentru care idealul "vieţii în Adevăr" - viaţa conform locului şi scopului fiecăruia în ierarhia naturală a fiinţelor, - nu poate fi explicitat în nicio listă universală de "a face" şi "a nu face" concrete, aşa cum ar fi vrut să găsească criticii creştini moderni ai Religiei Discului. Tot ce se poate spune este că a "păcătui" înseamnă a minţi; a nega Ordinea eternă a lucrurilor care sunt, independent de om, refuzând să trăieşti în conformitate cu ea; a spune "nu" Voinţei Soarelui.

Se poate fi de acord cu R. H. Hall că "entuziasmul lui Akhnaton pentru adevăr şi pentru ceea ce era corect nu era cu adevărat religios, ci ştiinţific."1 dacă ne gândim la o religie a viitorului aşezată, ca şi creştinismul, pe dogme impenetrabile. Dar dacă se ţine cont de faptul că Religia Discului este ea însăşi construită pe o bază ştiinţifică - pe intuiţii referitoare la această

1 R. H. Hall, "Istoria antică a Orientului Apropiat" (ed. 1936), p. 599.

lumea vie şi vizibilă, care, secole mai târziu, s-au dovedit a fi în concordanţă cu datele ştiinţei, chiar dacă au fost, în conştiinţa fondatorului ei, direct experimentate (şi orice altceva decât rezultatul observaţiei şi al inducţiei) - atunci nu putem afirma decât că ştiinţa şi o astfel de religie sunt nu numai în armonie una cu cealaltă, ci şi identice în ceea ce priveşte obiectul lor final; că adevărul în jurul căruia se concentrează este acelaşi. Adevărata şi singura diferenţă dintre ele constă în apropierea omului de acest adevăr: în principal - deşi niciodată exclusiv, - prin datele experienţei materiale şi prin intermediul minţii deductive (sau, mai adesea, inductive), în cazul ştiinţei; în principal, când nu exclusiv, prin aspiraţie mistică şi intuiţie directă, în cazul "religiei".

Moralitatea - viaţa în Adevăr, din punctul de vedere al eternului (care era al lui Akhnaton) - nu poate fi codificată. Ea poate fi definită ca fiind aplicarea cunoaşterii la acţiunea corectă, adică la contribuţia fiecăruia la lucrarea Puterii Creatoare, în capacitatea sa naturală şi din locul său natural. Vom vedea că împlinirea personală de către Akhnaton a devizei sale dragi a constat în a da mărturie despre gloria tuturor Vârstelor de Aur sau "Vârstele Adevărului", în spatele şi în faţa lui, neobosit, chiar cu preţul ruinării materiale şi al eşecului istoric.

* * *

Arheologii au subliniat de mai multe ori caracterul străin al religiei lui Akhnaton. Poate că numele zeului unic - Aton, Ra, Ra- Horakhti al celor două orizonturi care se bucură în Orizontul Său în numele său "Shu- care-este-din-disc" - erau egiptene şi, nu-i aşa, unele dintre ele, vechi de multe secole; poate că regele nu a pierdut nici o ocazie de a sublinia legătura noului său cult cu venerabilul şi vechiul cult al Soarelui din Heliopolis - şi, aşa cum vom vedea în următorul cântec, legătura noii sale arte cu arta egipteană arhaică.1 "Dar" - notează Sir Flinders Petrie - "o privire aruncată asupra caracterului întregii epoci o marchează ca fiind datorată unei influenţe complet neegiptene, pe care nici o sursă heliopolitană nu ar fi putut să o genereze".2 În timp ce Sir Wallis Budge atribuie eşecul

1 Arthur Weigall. "Viaţa şi vremurile lui Akhnaton" (edit. 1923), p. 62-63.
2 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului" (editat în 1899), vol. II, p. 212.

religiei lui Aton la faptul că era "prea filozofică pentru a se impune în mintea egipteană" şi "probabil bazată pe doctrine ezoterice de origine străină".1 Şi se întreabă dacă "insistenţa lui Akhnaton asupra frumuseţii şi puterii luminii" nu a fost un semn al "pătrunderii în Egipt a ideilor Ariane referitoare la Mithra, Varuna şi Surya sau Savitri, zeul Soare".2

De la descoperirea celebrului text al tratatului dintre Shubbiluliuma, regele hitiţilor, şi Mattiuza, fiul lui Dushratta, este cunoscut faptul că regii din Mitanni - ei înşişi Ariani - venerau zeii Ariani. Patru dintre aceşti zei sunt menţionaţi ca garanţi ai respectării fidele a tratatului de către Mattiuza. Numele lor sunt practic identice cu cele ale zeilor vedici Mithra, Indra, Varuna şi Gemenii Nasatya, iar identificarea lor cu aceştia din urmă "pare a fi sigură".3 Din numele proprii m itaniene, cum ar fi "Shuwardata", se poate deduce şi prezenţa zeului solar vedic Surya (care era venerat şi de kassite, regii Ariani din Babilon, sub numele de Suryash) în panteonul m itanian. Iar asemănarea dintre Dumnezeul Unic al lui Akhnaton şi Surya este într-adevăr izbitoare. Nu numai că descrierea sanscrită a sursei divine de lumină

"În calitate de Vivifier şi Quickener El îşi ridică braţele lungi de aur dimineaţa, trezeşte toate fiinţele din somn, le infuzează energie şi le îngroapă în somn seara" 4 - corespund perfect imaginii lui Aton dată în imnurile regelui egiptean, (şi la discul-soare cu raze care se termină în mâini, simbolul religiei sale), dar ideea de bărbat şi femeie (i.adică cu două braţe) sugerată în alte nume sanscrite ale Soarelui - de exemplu Savita şi Savitri, Energia Savitei, - îşi găseşte paralela în expresie: "Tată şi mamă a tot ceea ce ai făcut", aplicată lui Aton.

Acest lucru i-a determinat pe mai mulţi autori să sublinieze presupusa influenţă a soţiilor mitaniene ale tatălui său - şi nu numai, a

1 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism, and Egyptian Monotheism" (editat în 1923), p. 82.
2 Sir Wallis Budge, Ibidem, p. 113.
3 Sir Wallis Budge, Ibidem, p. 21.
4 Wilkins, "Hindu Mythology", p. 33.

numeroşii Mitanni care, fără îndoială, erau văzuţi la curtea tebană, - asupra copilului care avea să devină Akhnaton, Profetul Divinităţii experimentat ca Energie Radiantă; "Căldură şi Lumină în interiorul Discului-Soarelui".

În ce măsură o astfel de influenţă ar trebui luată în considerare este, totuşi, dificil de determinat, în primul rând pentru că nu avem nici o înregistrare a vieţii lui Akhnaton înainte de urcarea sa pe tron şi, în al doilea rând, pentru că, în afară de tratatul menţionat cu regele hitiţilor, nu se cunoaşte încă nici un text mitannian care să se refere la zeii Ariani, astfel încât nu putem spune în ce măsură viziunea religioasă mitannianã întruchipată în cultul lor era similară cu cea a Arianilor vorbitori de sanscrită şi cu cea a lui Akhnaton; şi, în cele din urmă, pentru că în cele două imnuri închinate lui Aton care ne-au parvenit, este destul de evident că realitatea zeului său impersonal, "Căldura şi Lumina care este în disc", i-a apărut lui Akhnaton însuşi ca obiect al unei revelaţii din interior; - ca un adevăr direct experimentat, pe care el era singurul care îl înţelegea pentru că era (din câte ştia el) singurul care îl simţea. "Tu eşti în inima mea", spune el, adresându-se Orbului strălucitor, - Faţa vizibilă a lui Dumnezeu, - în Imnul cel mai lung; "Nu există nimeni care să Te cunoască în afară de Fiul Tău, Nefer-kheperu-ra Ua-en-ra." (Esenţa frumoasă a Soarelui, Unicul Soare). Tu l-ai făcut înţelept pentru a înţelege planurile Tale şi puterea Ta."1 Şi, aşa cum am încercat să subliniez în alte scrieri, aceste cuvinte, venite din partea unuia căruia îi păsa la fel de puţin de convenţii ca şi lui Akhnaton, exprimă cea mai intimă certitudine a unui suflet realizat de sine care poate spune sincer despre Dumnezeu: "Eu sunt El" - sau "Eu sunt Acela", mai degrabă decât mândria unui rege al Egiptului în descendenţa sa solară.2

Bineînţeles, Akhnaton nu a subestimat privilegiul acestei descendenţe solare - a acestei duble aristocraţii a sa, ca urmaş atât al regilor din Valea Nilului, cât şi al regilor din Mitanni. Simplul fapt că a ridicat sanctuare în memoria câtorva dintre strămoşii săi (după cum vom vedea) ar fi suficient pentru a dovedi că era pe deplin conştient de tot ceea ce le datora. Nici nu ar trebui să lăsăm la o parte ceea ce, foarte probabil, le datora

1 Longer Hymn, Traducere de Sir Wallis Budge.
2 Vezi "Un fiu al lui Dumnezeu" (ed. 1946), p. 26 şi 27. De asemenea, "Akhnaton's Message" (ed. 1940), p. 5-6.

contactului, în copilărie, cu prinţesele mitaniene şi semi-mitaniene - şi kassite - din haremul tatălui său (şi în primul rând cu propria mamă): amintiri despre legendele Ariane în care era exaltat triumful Forţelor Luminii asupra celor ale Întunericului, şi - poate - gloria unui zeu-Soare cu "braţe lungi de aur", al cărui simbolism poate că l-a marcat foarte profund şi pe care nu l-a uitat niciodată. Într-adevăr, nu trebuie să fi fost nevoie de prea mult pentru a accelera puterea de intuiţie şi pentru a trezi gândirea într-un copil ca el, marcat, încă dinainte de naştere, pentru a fi un Om "deasupra Timpului". " Totuşi, rolul jucat de sentimentul direct trebuie să ocupe primul loc în genealogia concepţiei sale despre Divinitate, adică trebuie să i se acorde importanţă nu atât numelui "Căldură şi Lumină-în-Disc" (pe care el l-a găsit deja existent), cât celui pe care l-a pus în spatele acestui nume; cât la acea concepţie a Realităţii impersonale, cu două braţe, care este deopotrivă Mater şi Energie - Soarele din care a izvorât Pământul însuşi şi Razele Sale dătătoare de viaţă - şi care nu se manifestă nicăieri ca şi în Căldură şi Lumină radiantă sau (dacă ne amintim de scarabeul lui Sadenga) Căldură-Lumină- Electricitate - şi Sunet creator - Vibraţia Sa multiplă şi imponderabilă.

Putem admite că Akhnaton nu era străin de Ariani.
simbolism; că este foarte posibil să fi auzit de Surya cu braţe de aur; chiar şi de Agni, focul triplu. Dar ar trebui să ni-l imaginăm, deja ca pe un copil prematur gânditor, iar apoi ca pe un adolescent cu o sensibilitate arzătoare, singur în faţa privirii superbelor răsărituri şi apusuri de soare din Egipt, sau în faţa infinitului albastru profund al cerului egiptean fără nori. Ar trebui să ni-l imaginăm absorbit în contemplaţie, purtat, într-o extaz aproape fizic, de sentimentul de "Căldură şi Lumină, şi nimic altceva" - conştiinţa Vidului albastru arzător în care nu există nimic altceva decât Soare, raze, - sau de măreţia contrastului dintre Lumină şi Întuneric într-o ţară în care zorii sunt brusci şi copleşitori şi unde practic nu există crepuscul.1 Şi nu trebuie să uităm că era pe jumătate, dacă nu mai mult de jumătate arian, - că avea în sângele său acel devotament entuziast faţă de Lumină şi Viaţă care a creat,

1 Acest sentiment este ilustrat în cuvintele forţate: "Tu te ridici şi creaturile Tale trăiesc; Tu te aşezi şi ele mor", pe care numai cei care au trăit în ţinuturi tropicale le pot înţelege cu adevărat.

printre frumoşii cuceritori ai Indiei, mitul focului triplu, precum şi cel al lui Surya-Savitri cu braţe de aur şi, printre kelţi, care nu trecuseră încă pragul istoriei, mitul lui Lugh Langhana - Lugh cel cu mâna lungă - zeul dătător de viaţă al luminii; - dar că avea şi alt sânge: sângele acelei venerabile rase sudice vechi din care au ieşit regii din Teba şi preoţii din A mon. Într-o mare măsură, fără îndoială, el îşi datora sensibilitatea sa profundă de meditaţie acestei jumătăţi, de asemenea remarcabile, a strămoşilor săi. El şi-a pus întreaga fiinţă - toate forţele extreme şi aparent incompatibile, înrădăcinate în dubla sa ereditate - în slujba singurului său scop: glorificarea lui Aton, Dumnezeul Unic, "Căldura şi Lumina- care-este-în-Disc".

Căci vederea albastrului insondabil al cerului, a aurului şi a cărămizii zorilor şi a apusului de soare îl îndepărtase definitiv de zeii din Teba, totemuri exaltate de foarte, foarte mult timp, cărora mintea teologică ingenioasă le dăduse o interpretare simbolică din ce în ce mai subtilă. Nu se mai simţea atras de ei - recunoscând că fusese vreodată, - după ce se contopise, fie şi o singură dată, în Sufletul Infinitului luminos. I se păreau false; - caricaturi stângace şi prea umane ale Unicei Realităţi. Şi aveau, în ochii lui, urâţenia jalnică a tuturor caricaturilor, care devine sacrilegiu atunci când este legată de lucrurile divine. Şi multe dintre cele ce i-au fost relatate din legendele lor trebuie să fi şocat mintea lui ariană însetată de logică. Unele dintre ele, desigur, pot foarte bine să fi făcut apel la imaginaţia sa. Dar Adevărul gol-goluţ pe care l-a simţit, în conştiinţa sa crescândă a Vidului luminat de soare, receptaculul întregii vieţi, era atât de incomensurabil mai frumos! Şi de la începutul adolescenţei sale, - poate chiar din copilărie; un om ca el fusese cu siguranţă un copil excepţional, - el ştia că nu va putea niciodată să adore altceva decât "Soarele şi razele sale - Căldura şi Lumina - Sufletul abisului albastru strălucitor. Este posibil ca spusele altor oameni - ale mamei sale; ale mamei sale vitrege şi ale altor Mitanieni sau semi-Mitanieni pe care i-a cunoscut
- să-i fi sugerat în mod conştient sau inconştient ideea acelor Raze terminate în mâini - braţele Soarelui - care aveau să joace un rol atât de caracteristic ca Semn vizibil al religiei sale. Dar sângele său arian

care i-a dat bucuria sa spontană în lumină şi viaţă şi consecvenţa de neclintit - mintea ştiinţifică, cuplată cu o voinţă de neclintit - cu care şi-a conceput Învăţătura şi a pus-o în aplicare în propria viaţă, impunând-o (atât cât a putut) cu toate implicaţiile sale, Egiptului şi Imperiului egiptean.

* * *

Atitudinea lui Akhnaton faţă de moarte pare a fi (atât cât se poate desprinde) un rezultat atât al gândirii sale ştiinţifice, cât şi al respingerii sale naturale şi sistematice a tot ceea ce este negativ.
Din ceea ce a mai rămas din mormintele adepţilor săi, suntem îndemnaţi să credem că întreaga tradiţie egipteană referitoare la Tuat - Lumea morţilor - şi la călătoria sufletului răposat spre tronul lui Osiris - scaunul Judecăţii - prin tot felul de încercări şi primejdii, îi apărea, dacă nu ca "ficţiuni ridicole"1 , cum spune Budge, cel puţin ca un limbaj simbolic, a cărui exactitate nu putea fi niciodată dovedită şi care avea, în fond, puţină importanţă. Ideea morţii nu pare să-i fi inspirat nici teamă, nici dorinţă, nici curiozitate; ca şi alte idei negative, cum ar fi violenţa, pur şi simplu nu-şi avea locul în lumea lui de gândire, care era lumea de gândire a unui om al unei vârste de aur, fidel acestui pământ şi "cu o durată lungă de ani" - a unui om care, cel puţin, se simţea astfel, în conştientizarea adevăratei lume (Paradisul terestru) sub (sau dincolo de) cea pe care a văzut-o fără să o vadă de fapt şi pe care a ignorat-o.

Nu cunoaştem îndeajuns de multe despre Învăţătura lui Aton pentru a putea spune dacă ideea luptei perene dintre Lumină şi Întuneric - în ritmul zilei şi al nopţii şi pe toate planurile - a fost sau nu subliniată în ea. În tot ceea ce a supravieţuit din Religia Discului, nu există cu siguranţă nicio aluzie la calităţile negative ale Soarelui; nimic care să prefigureze câtuşi de puţin semnificaţia numelui grecesc al zeului Luminii, care este un zeu tipic arian din nordul îndepărtat:2 Apollon - "Distrugătorul". S-ar părea că Akhnaton a refuzat să

1 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Monoteism egiptean" (editat în 1923), p. 94-95.
2 Apollon Hyperboreios.

vadă orice altceva în afara căldurii şi luminii benefice din energia divină a razelor solare; nimic în afara vieţii frumoase şi fericite de pe acest pământ.

Trebuia să o facă, în vremea lui - la vreo trei mii de ani după Era Întunericul în care încă trăim a început; şi multe miriade de ani după sfârşitul ultimei Vârste de Aur, în care totul era perfect. A trebuit să o facă, fiind un om "deasupra Timpului", un om complet "de tip Soare", dacă voia să fie cât de cât "credincios acestui pământ"; să acţioneze pe pământ ca rege şi preot pământean în acelaşi timp. Singura sa alternativă la aceasta era fie să se întoarcă de pe acest pământ, fie să îşi impună învăţătura Epocii de Aur prin violenţă; să caute pentru el şi pentru alţii o cale de ieşire cu totul din condiţiile pământeşti, aşa cum avea să facă Buddha, cu vreo nouă sute de ani mai târziu; să trăiască şi să acţioneze în această lume fără să se simtă deloc legat de ea, spunând - aşa cum avea să facă Iisus Hristos, într-o zi, - "Împărăţia mea nu este de pe acest pământ", sau să devină un om "împotriva Timpului" şi să lupte fără patimă pentru triumful Adevărului său atemporal pe pământ cu singurele arme care funcţionează în cadrul robiei Timpului şi, în special, în cadrul Epocii Întunecate: frica, - teroarea - şi, ocazional, mita; mita inteligentă, discriminată şi teroarea bine condusă. El nu putea să ia altă cale, pentru că nu există alta de luat. A iubit prea mult acest pământ frumos pentru a urma prima cale: calea de a scăpa cu totul de condiţiile pământeşti ale vieţii, care este cea a majorităţii oamenilor "deasupra Timpului". Visul lui era acela al unui Paradis pământesc. Iar reticenţa sa înnăscută faţă de violenţă era prea mare - şi prea adânc înrădăcinată - pentru ca el să accepte vreodată condiţiile de victorie în Timp sau "împotriva Timpului"; să susţină sau chiar să accentueze orice fel de distrugere.

Dumnezeul său, Aton, în esenţă un Dumnezeu imanent şi impersonal, are cu siguranţă foarte puţin, sau chiar nimic, în comun cu "Tatăl iubitor" mai degrabă naiv al creştinilor, în ciuda a ceea ce pot spune sau scrie admiratorii creştini ai imnurilor lui Akhnaton. El poate fi foarte bine "internaţional", chiar "universal": "Căldura şi Lumina din interiorul discului solar" cu greu ar putea fi altceva. Dar El - El-El-El-El, - este astfel ca Entitate Cosmică, Principiu al întregii vieţi, umane şi non-umane; adorat nu doar de "toţi oamenii", ci şi de toate creaturile vii
- patrupede, păsări, peşti şi plante; - plin de solicitudine pentru toate creaturile, adică modelându-le

(din interior) şi făcându-le să crească pe toate, fără discriminare, imparţial, aşa cum numai un Dumnezeu impersonal poate face. Şi aici se află toată diferenţa: Aton este singurul Dumnezeu pe care mintea ştiinţifică modernă îl poate recunoaşte fără dificultate.

Şi El reprezintă, sub numele său egiptean şi în ciuda acestora, şi în ciuda legăturii istorice a cultului său cu cel al zeilor solari din Heliopolis, o concepţie indo-europeană a divinităţii - Ideea eternă din spatele lui Lugh cel cu mâna lungă; din spatele atotputernicului Tată al Luminii - "Lichtvater, der Allwaltende" - al vechilor Germani; în spatele lui Surya-Savitri, înarmat cu aur - nu pentru că Akhnaton, care a luat cunoştinţă de El printr-o experienţă directă, ar fi fost influenţat de Ariani (în special de oameni de origine m itanică), ci pentru că el - Akhnaton - era el însuşi cel puţin pe jumătate arian şi pentru că, fiind aşa, nu putea găsi o expresie mai bună a experienţei sale interioare - o expresie care să corespundă atât intuiţiei sale directe a Supremului, cât şi să satisfacă mintea sa logică.

Dar Aton este un zeu indo-european, sau mai degrabă zeul indo-european concepţie a Divinităţii, fără acel element de distrugere inseparabil de noţiunea de Luptă perenă împotriva Întunericului şi a Haosului, care este prezent în majoritatea zeilor Ariani ai Luminii şi Vieţii; un Dumnezeu indo-european, conceput de un Om fidel acestui pământ, fără îndoială, dar care a trăit în întregime "deasupra Timpului" sau "în afara Timpului", conform viziunii unei Ordini mondiale a Epocii de Aur, - în timp ce rasa indo-europeană sau ariană (cea mai tânără din ciclul nostru temporal) este în esenţă rasa "împotriva Timpului".

CAPITOLUL X

SCAUNUL ADEVĂRULUI

Religia Discului era o religie de stat. Încă de la început, Akhnaton intenţionase să fie aşa. Acest fapt este puternic subliniat de unii arheologi, cum ar fi Sir Wallis Budge, în timp ce alţii par să fie mai impresionaţi - şi mai interesaţi - de latura efectiv religioasă (sau filosofică) a Învăţăturii Regelui: teologia sa simplă şi precisă din punct de vedere ştiinţific; absenţa oricărui cod moral explicit; reticenţa inerentă a fondatorului său faţă de violenţă. Eu spun: nu doar un simplu cult de stat - compatibil cu orice viziuni religioase şi principii morale (cu condiţia ca acestea să nu fie, direct sau indirect, periculoase pentru securitatea sau prestigiul statului), aşa cum avea să devină într-o zi cultul zeilor tradiţionali ai Romei, sub dominaţia tolerantă a împăraţilor, - ci o religie de stat,dictând o concepţie metafizică definită a Universului şi un ideal de viaţă definit unui întreg popor, ba chiar unui întreg imperiu şi (în mintea lui Akhnaton) întregii lumi; o religie de stat care era, în acelaşi timp, o religie mondială şi o religie care exalta perfecţiunea individuală - "viaţa în Adevăr" - ca scop al ei; aşa cum am încercat să subliniez într-o altă carte,1 , aşa era acea religie solară pe care Sir Flinders Petrie o considera "potrivită pentru a satisface concepţiile noastre ştiinţifice moderne"."2 Cu alte cuvinte, nu era o cale de ieşire din această viaţă (sau din ciclul nesfârşit al naşterii, al morţii şi al renaşterii) către o Împărăţie a Dreptăţii care "nu este de pe acest pământ" sau către pacea absolută a Nimicului, ci un mod de viaţă aici şi acum, pe acest pământ, în ton cu acest pământ, şi, prin urmare, o religie de stat - căci viaţa aici şi acum, în ton cu acest pământ, presupune ordine socială, ordine politică, ierarhie - organizare - iar religia, - religia adevărată - ori de câte ori nu este o cale de evadare din viaţă, este inseparabilă de orice stat adevărat, aşa cum este din viaţa însăşi.

1 Un fiu al lui Dumnezeu" (editat în 1946).
2 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului" (editat în 1899), vol. II, p. 214.

Aceasta nu este o presupunere arbitrară. Nu avem, desigur, nicio înregistrare scrisă a vreunei epoci, cu excepţia celei în care trăim în prezent - Epoca Întunecată (Kali Yuga din Scripturile sanscrite.) Dovezile arheologice ne ajută să reconstituim ceva (chiar dacă extrem de puţin) din epoca precedentă. Şi doar Tradiţia ne oferă, în absenţa. oricărei priviri asupra istoriei reale a primelor două Vârste ale ciclului nostru temporal, - lunga Satya Yuga (sau Krita Yuga) şi Treta Yuga din cărţile sanscrite; Epoca de Aur şi Epoca de Argint a vechilor greci, - cel puţin un indiciu cu privire la calitatea civilizaţiilor lor. Cu toate acestea, este demn de remarcat - ba chiar vizibil deja în cadrul acestei actuale Epoci Întunecate, - faptul că, cu cât urcăm mai mult în timp, cu atât mai mult religia şi puterea de stat sunt strâns legate între ele, nu separate. În prima parte a acestei Epoci a Întunericului - cu două mii şi mai bine de două mii de ani înainte de Akhnaton, - puterea regală şi demnitatea preoţească erau atributele aceleiaşi persoane. Şi aşa a rămas pentru o lungă perioadă de timp. Fiecare patesi din vechea Sumerie era preot-şef, dar şi rege în zona asupra căreia îşi exercita stăpânirea. La fel erau - şi aşa au rămas, cel puţin formal, timp de secole - împăraţii chinezi, "Fii ai Cerului", care aveau sarcina de a îndeplini cele Patru Ceremonii şi de a stabili Calandrul, adică de a pune regatul lor în armonie cu Spaţiul şi Timpul. Şi în Epoca precedentă şi în cea de dinaintea ei, a fost din ce în ce mai mult şi mai general aşa, dacă dăm crezare Tradiţiei indiene în legătură cu toţi "rajrishis" - conducători şi sfinţi, adică oameni care au realizat Divinul în ei înşişi în timp ce menţineau sau încercau să menţină ordinea divină în lume, - unele dintre numele cărora au ajuns până la noi. În timp ce în Epoca de Aur, în toate ţările, zeii înşişi erau regi - "zeii", adică supraoamenii, la fel de mult deasupra chiar şi a frumoasei umanităţi a vremurilor lor, aşa cum omenirea medie este deasupra animalităţii medii. "Separarea Bisericii şi a Statului" este o invenţie modernă sau, pentru a vorbi mai exact, o necesitate crescândă a ultimei Epoci Întunecate, recunoscută cu uşurinţă de marii oameni "în cadrul Timpului" - care sunt cu toţii toleranţi faţă de religiile existente în epoca lor (cu excepţia cazului în care consideră că este în interesul lor să folosească una dintre ele împotriva celorlalte) - şi de orice astfel de oameni "împotriva Timpului" care simt că trebuie, din motive practice, să preia mai *întâi* puterea şi abia apoi să-şi stabilească programul lor superior, *adevăratul* lor program.

Este de neconceput în orice moment, cu excepţia ultimei perioade a Epocii noastre, chiar dacă, de secole deja, nici statul şi nici "Biserica" nu mai sunt ceea ce ar trebui să fie şi ceea ce sunt, în gradul suprem, în Epoca de Aur. Este din ce în ce mai puţin conceptibilă pe măsură ce ne întoarcem în Antichitatea mai îndepărtată; cu atât mai puţin în însăşi Epoca de Aur, - sau în mintea acelor oameni "deasupra Timpului" care trăiesc în spirit în cadrul unei astfel de Epoci.

Akhnaton nu a putut, aşa cum nu au făcut-o nici părinţii săi, să izoleze religia de stat. El nu putea dori o astfel de separare nefirească şi absurdă. Putea să o dorească mult mai puţin decât ei, care înţeleseseră sensul şi scopul atât al religiei, cât şi al statului, mai puţin clar şi mai viu decât el. Religia lui era obligată să fie o religie de stat, nu pentru că se născuse rege, ci pentru că se născuse un om "deasupra Timpului", trăind în spirit în cadrul Epocii de Aur, şi un om de acţiune, credincios acestui pământ, şi pentru că, împreună cu aceasta, se întâmpla să fie rege.

* * *

Dar, în timp ce statul faraonic era rezultatul evoluţiei lente a ideii de stat teocratic perfect din "zilele lui Ra" în decursul unui timp nesfârşit, oraşul ideal al lui Akhnaton trebuia să fie (cel puţin în mintea lui) construit pe acea idee de stat. Acesta urma să fie expresia vie a nimic mai puţin decât ordinea divină originară - adică a ordinii Epocii de Aur, - în puritatea sa fără compromisuri; cu alte cuvinte: un Paradis terestru la scară largă. În el
- peste ea - guvernarea directă, absolută, dar blândă şi paşnică a unui Om, asemănător unui zeu, "Fiul lui Aton cel viu, asemenea lui fără încetare", - şi anume propria sa guvernare, - urma să înlocuiască colaborarea tot mai puţin fericită (şi tot mai puţin eficientă) dintre puterea temporală şi autoritatea spirituală - regalitate şi preoţie, - pe care Egiptul şi practic toate ţările o evoluaseră treptat până atunci. "Învăţătura Adevărului" nu putea fi decât religia de stat a unui stat al Epocii de Aur organizat în spiritul său.

Şi se pare că, cu acea încredere tinerească în irezistibilitatea Adevărului, care avea să-i caracterizeze întreaga carieră, Akhnaton a încercat mai întâi să transforme Teba

în capitala statului la care visa. Este cel puţin semnificativ faptul că, după ce a construit primul său templu cunoscut dedicat discului solar în incinta Karnak, deja sfânt pentru tebani de sute de ani, a redenumit gloriosul oraş al strămoşilor săi "Oraşul Strălucirii lui Aton". Nu este mai puţin remarcabil faptul că pare să fi făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a înlocui fără probleme şi în mod paşnic regimul faraonic din vremea sa cu măreaţa sa teocraţie din Epoca de Aur.

Natura credinţei sale era favorabilă unei astfel de politici.

Am văzut în capitolul precedent că, spre deosebire de opinia unor autori moderni, Aton - Ra-Horakhti-Aton, cum este numit pe stela de hotar a lui Tell-el-A marna - nu a fost niciodată, - nu putea fi în nici un fel un Dumnezeu "gelos"; că, din punct de vedere filozofic, El nu a avut nimic cu concepţiile prea umane ale Divinităţii pe care le nutreau egiptenii, ba chiar nici măcar cu A mon însuşi. (Energia impersonală manifestată în razele Soarelui; "Căldura-şi-Lumina-din-disc" - Aton nu este nimic altceva - cu greu ar putea fi atât de îngustă la minte!) Faptul nu poate fi niciodată subliniat cu prea multă emfază. Şi explică de ce nu există, în prima parte a domniei lui Akhnaton, niciun fel de semne de "intoleranţă religioasă" - oricât de mult ar fi privit tânărul rege cu un dispreţ nedisimulat multe dintre credinţele egiptene adânc înrădăcinate; şi oricât de mult ar fi deplâns ridicarea lui A mon, o divinitate tribală locală, la rangul de Mare Zeu al Imperiului, ba mai mult, identificarea sa cu venerabilul Ra din Heliopolis, Zeul-Soare al acelor faraoni sfinţiţi care au construit Piramidele. Aşa se explică de ce fragmentele de piatră de nisip care făceau cândva parte din primul templu al lui Aton poartă, pe lângă numele exaltat al lui Horus, numele altor zei egipteni tradiţionali precum Set şi Wepwat, cu cap de şacal. Aceasta explică de ce intendentul regal Apiy nu a ezitat să îl menţioneze pe Ptah şi "zeii şi zeiţele din Memphis" în scrisoarea sa către rege, în al cincilea an de domnie al acestuia - scrisoare în care Akhnaton este încă numit A menhotep, deşi purta deja acest titlu semnificativ: "trăitor în Adevăr". Aşa se explică de ce, iniţial, deasupra inscripţiei lui Silsileh, care comemora deschiderea carierelor din sud, pentru a furniza piatră pentru primul templu Aton cunoscut, se afla o figură a regelui închinându-se lui Amon, în timp ce discul Soarelui - Aton - revărsa asupra lui faimoasele

Razel care se termină în mâini, simbol al Energiei - "Căldură şi Lumină" în noua religie.1

Aşa cum am încercat să arăt în alte scrieri,2 Akhnaton era deja conştient de ceea ce însemna pentru el divinitatea şi, mai mult, era deja dornic să propovăduiască noua (sau mai degrabă eterna) sa religie, oriunde ar fi considerat că există oameni demni să audă de ea, aşa cum reiese din inscripţia din mormântul lui Ramose din Teba.3

Acest lucru semnifică faptul că schimbarea care avea să apară în curând în atitudinea sa faţă de zeii tradiţionali ai Egiptului în general şi faţă de A mon în special, precum şi măsurile pe care avea să le ia în curând împotriva preoţimii lui A mon, aveau mai degrabă o semnificaţie politică decât "religioasă", - dar o semnificaţie politică care nu poate fi înţeleasă în afara Religiei Discului ca sistem organic de gândire; o semnificaţie care derivă din concepţia foarte precisă a statului care merge mână în mână cu aceasta şi cu faptul că Akhnaton era un Om "deasupra Timpului" care nu renunţase la această lume.

Această concepţie a statului, - acest regim, pentru a folosi un termen foarte modern cuvânt în legătură cu o realitate foarte veche, - era, aşa cum am spus, o teocraţie. Nu un guvern arbitrar al preoţilor care pretindeau că guvernează în numele zeilor sau "al lui Dumnezeu", - ceea ce se numeşte în general "teocraţie" printr-o folosire greşită a cuvântului, - ci lucrul real: guvernul lui Dumnezeu Însuşi, exercitat de un "Fiu al lui Dumnezeu" real, "înţelept în înţelegerea planurilor şi a puterii"4 de El Whom pe care l-a realizat şi înzestrat pe bună dreptate atât cu putere temporală, cât şi cu autoritate spirituală.

Este această idee, această concepţie, la care preoţii din A mon atât de a obiectat cu tărie mai degrabă decât la concepţia metafizică a regelui despre Aton. Oricât de nefamiliară, neortodoxă - neegipteană, - oricât de mult le-ar fi sunat aceasta din urmă, ei nu ar fi considerat niciodată că merită să se opună deschis şi cu înverşunare faraonului legal pentru a o distruge. Ca toate religiile antice, a lor recunoştea faptul că multe şi diverse căi duc la cunoaşterea Celui Ascuns - A mon,

1 Sânii. "Ancient Records of Egypt" (editat în 1906), vol. II, p. 384.
2 Vezi "Un fiu al lui Dumnezeu", capitolele 2 şi 3.
3 Sânii. "Ancient Records of Egypt" (edit. 1906), vol. II, p. 389.
4 Imnul mai lung pentru Soare.

Aton, oricum ar alege oamenii să îl numească, - şi că Cel Ascuns Însuşi are multe şi diverse atribute. Ea nu s-a proclamat pe sine însăşi singura abordare posibilă a Adevărului. Şi nu se luptau pentru a promova credinţa că este sau că ar trebui să fie privit ca atare. Ei luptau pentru propria lor supravieţuire ca "Autoritate spirituală" din spatele tronului egiptean - o "Autoritate spirituală" care, de fapt, încetase de mult timp să mai fie pur spirituală, dar pe care pretindeau cu atât mai violent că o reprezintă ca mijloc pentru atingerea unui scop. Deveniseră, de-a lungul timpului, o organizaţie din ce în ce mai intrigantă, din ce în ce mai acaparatoare de putere. Se luptau pentru a păstra posibilitatea de a-şi extinde la nesfârşit privilegiile. Scopul lor final (pe care aveau să-l atingă două secole şi jumătate mai târziu)1 nu era apărarea ordinii faraonice aşa cum era ea - puterea regală separată de autoritatea preoţească, dar în strânsă alianţă cu aceasta, - ci nimic mai puţin decât preluarea sceptrului regal în propriile mâini şi instaurarea, în folosul lor, a unei teocraţii în sensul cel mai obişnuit al cuvântului, adică: a unui regim în care atât puterea temporală, cât şi cea spirituală să le aparţină. Ei luptau, în aparenţă poate, ca campioni ai ordinii existente; dar în realitate, pentru a duce mai departe acel vis îndrăzneţ al dominaţiei preoţeşti.

A fost o necesitate pentru ei să-l zdrobească pe Akhnaton şi visul său de guvernare divină, sub care nu aveau ce căuta. A fost o necesitate pentru el să pună capăt intrigilor lor şi să le suprime influenţa. Începând cu al şaselea an al domniei sale, el s-a ridicat singur împotriva secolelor de tradiţie şi a purtat război împotriva lui A mon şi, practic, împotriva tuturor zeilor Egiptului, nu pentru că înaltul său zeu impersonal ar fi devenit brusc "gelos" în ochii săi; nu pentru că el însuşi ar fi devenit un "fanatic" religios (sau intelectual), ci pentru că devenise pe deplin conştient de pericolul pe care preoţii îl reprezentau din punctul său de vedere, adică din punctul de vedere al ideii sale de stat.

Nevoia care l-a determinat să acţioneze era mai mult decât "religioasă" sau, mai exact, nu era deloc religioasă în sensul îngust şi individual al cuvântului. Nu avea nimic de-a face cu

1 În anul 1117 î.Hr., când, la moartea lui Ramose al XI-lea, Hrihor, marele preot al lui A mon, a urcat pe tronul teban.

realizarea Divinităţii, pe care nimeni nu a contestat-o, şi nici cu destinul sufletului său personal, în care nimeni nu a intervenit. Era vorba de necesitatea de a face faţă pericolului. A apărut ca o consecinţă a opoziţiei încăpăţânate a preoţilor lui A mon faţă de concepţia sa despre un stat teocratic ideal, condus de el însuşi, şi în special faţă de încercarea sa de a face din Teba - Teba lor sacră, bastionul puterii lor timp de secole - centrul unui astfel de stat. Această opoziţie trebuia să fie învinsă cu orice preţ, dacă Akhnaton dorea să încerce cu adevărat să dea naştere teocraţiei sale din Epoca de Aur. Dar era puternică, căci preoţii din A mon erau, ca trup, fabulos de bogaţi. Şi era amară, - disperată; - căci miza se prezenta pentru ei sub forma dilemei tragice: a conduce sau a nu conduce, ceea ce, pentru inimile lor ambiţioase, însemna: a fi sau a nu fi.

Nu ştim ce au făcut de fapt pentru a zădărnici planurile regelui. Dar cu siguranţă au făcut ceva care a provocat cea mai mare indignare a lui Akhnaton: avem un ecou al reacţiei sale vehemente faţă de poziţia lor într-o inscripţie, din păcate mutilată, de pe una dintre pietrele de hotar din Tell- el-A marna; textul este elocvent, chiar dacă lipsesc multe cuvinte,1 şi arată cel puţin că fondatorul Religiei Discului vedea în preoţii lui A mon o forţă esenţialmente malefică. Rea şi puternică. Situaţii excepţionale situaţii periculoase - necesită măsuri excepţionale. Regele Akhnaton a răspuns ostilităţii preoţilor printr-o declaraţie de război până la capăt: a interzis numele de A mon ca simbol al statului faraonic de până atunci, în care acei preoţi avuseseră atât de multe de spus, şi ca cel al statului preoţesc falsa teocraţie - cu care visau să o înlocuiască într-o zi; şi a făcut să fie ştearsă, împreună cu toate reprezentările zeului teban, de pe toate monumentele publice şi private, chiar şi de pe zidurile mormântului propriului său tată; şi-a clamat propriul nume, A menhotep, care însemna "A mon este în pace", în Akhnaton - "Bucuria- discului-solar". Şi a confiscat averea preoţilor: imensele lor proprietăţi funciare şi toate comorile pe care a putut pune mâna. Şi a făcut ca

1 "Pentru că aşa cum Tata trăieşte... mai răi sunt ei (preoţii) decât lucrurile pe care le-am auzit în al patrulea an; mai răi sunt ei decât lucrurile pe care le-a auzit regele...; mai răi sunt ei decât lucrurile pe care le-a auzit Menkheperura (Thotmose al IV-lea)... în gura negrilor; în gura oricărui popor!"

uşile marelui templu al lui A mon din Karnak să fie închise. Apoi, văzând în preoţii numeroşilor alţi zei o forţă care nu putea decât să se alieze cu cea a slujitorilor lui A mon în lupta lor împotriva lui însuşi şi a statului pe care intenţiona să-l construiască, i-a destituit curând şi pe aceştia, a dispus ştergerea numelor zeităţilor tradiţionale şi a cuvântului "zei" la plural din inscripţii, iar toate templele au fost închise (cu excepţia celor ale zeilor Soarelui din Heliopolis, în legătură cu a căror tradiţie intenţiona să pună stăpânire pe poporul său prin religia lui Aton). Şi, în cele din urmă, - când şi-a dat seama că Oraşul A mon va rămâne iremediabil ostil planurilor sale; când şi-a pierdut orice speranţă de a face din el centrul statului său ideal - s-a mutat din Teba în căutarea unui pământ virgin pe care să poată pune bazele Oraşului visurilor sale, noua capitală a Imperiului egiptean; centrul politic şi religios al unei lumi noi.

De acolo, lupta sa împotriva preoţilor lui A mon - acum deposedaţi, dar niciodată persecutaţi, căci Akhnaton, Om "mai presus de Timp", se opunea oricărei violenţe - va continua fără îndoială; la fel şi, din tot Egiptul, lupta lor împotriva lui. Era însă, repetăm, - căci nu se poate niciodată repeta şi sublinia suficient - nimic altceva decât o luptă între sufletul său "individual" conştient de Dumnezeu şi zeii tradiţionali ai comunităţii: zeii naţionali ca atare. A fost, mai puţin decât atât, o luptă între " monoteism" şi "politeism". A fost un conflict între concepţia din Epoca de Aur a statului condus de un rege-zeu real - unul dintre rarii Oameni divini care apar din când în când în toate epocile, dar cu o putere tot mai mică pe pământ pe măsură ce timpul îşi urmează cursul descendent, - şi concepţia statului condus de un rege asistat şi, treptat, dominat - umbrit şi, în cele din urmă, înlocuit de o clasă preoţească din ce în ce mai puternică; concepţie care duce, în cele din urmă, la o conducere preoţească (în numele zeilor, în beneficiul preoţilor.) A fost conflictul dintre ideea de stat, demult uitată, implicată în "Regatul lui Ra", şi cea întruchipată în sistemul faraonic Stat care evoluează rapid spre regatul lui Hrihor; cu alte cuvinte, conflictul dintre teocraţia reală şi cea falsă.

* * *

În al şaselea an al domniei sale, Akhnaton a fondat oraşul care avea să fie modelul şi capitala statului său ideal. Şi l-a numit Akhetaton — Oraşul din Orizontul Discului.

După cum s-a menţionat mai sus,1 , locul pe care l-a ales - şi unde ruinele Oraşului sunt încă vizibile - se află la aproximativ 150 de kilometri sud de locul unde se află actualul Cairo, pe malul estic al Nilului. Este un golf în formă de semilună, cu o lungime de aproximativ opt mile şi o lăţime de trei mile, la poalele stâncilor deşertice calcaroase care, la nord şi la sud, se îndepărtează brusc de fluviu.

Este greu de spus ce motive ascunse - ce misterioase, dar atotputernice corespondenţe Cosmice - i-au determinat pe tineri. Profet al Soarelui să ordone ca navele sale să fie ancorate şi ale sale, urmând să debarce, în timp ce privea golful predestinat din dreapta sa, în timpul călătoriei sale lente şi chibzuite pe Nil. Trebuie să fi existat astfel de motive; întotdeauna există pentru determinarea sau, mai degrabă, pentru descoperirea unui loc sacru, oriunde pe suprafaţa pământului. Şi, din ceea ce se poate ghici din sensibilitatea sa religioasă, Akhnaton era cu siguranţă conştient de existenţa lor, chiar dacă ar fi temerar să afirmăm că le "cunoştea", din punct de vedere intelectual, adică că le-ar fi putut formula în propoziţii clare; că le- ar fi putut explica. Cu toate acestea, doi factori au jucat, fără îndoială, un rol decisiv în alegerea conştientă a locului: în primul rând, era frumos; în depărtare, stâncile de piatră de var de culoare gri deschis - care păreau albe sub soarele orbitor de la amiază, roz sau violet la apus - răsăreau între nisipul galben al deşertului şi cerul pur, incredibil de albastru. Şi, venind dinspre sud, se puteau vedea contururile lor clare, mărginind golful dinspre nord, deasupra apelor strălucitoare, de un albastru-cenuşiu, ale Nilului. La lumina lunii (presupunând că Akhnaton a avut o primă vedere noaptea), locul nu era mai puţin, dacă nu chiar mai mult, de vis. Şi, în plus, era un pământ virgin - din punct de vedere religios; sacru, fără îndoială, conform paralelismului Cosmic nedetectat care îl făcea să fie astfel, dar niciodată observat, niciodată recunoscut şi folosit ca atare; niciodată legat de cultul vreunei zeităţi create de om sau de viaţa vreunui rege. În cuvintele primei stelae de hotar din Tell-el-A marna, nu aparţinea "nici unui

1 Pagina 135.

zeu, nici unei zeițe; nici unui prinț, nici unei prințese."1 Își aștepta prima consacrare - la fel ca pământul nou, purificat, la deschiderea fiecărui nou ciclu temporal. El simboliza acel nou Pământ inocent și frumos.

Akhnaton a consacrat-o Orbului de foc, Aton, Sursa Vieții, din care atomii substanței sale materiale au izvorât cu miliarde de ani înainte; lui Aton a cărui esență - Căldură și Lumină; Energie vibrantă - a experimentat-o, a realizat că este aceeași cu esența propriei sale ființe și pe care, prin urmare, o putea numi pe bună dreptate "Tatăl" său.

El a făcut să se aducă un sacrificiu solemn. Apoi, mergând spre sud și spre nord, s-a oprit și a stabilit limitele teritoriului sfânt. Și a cerut ca cuvintele de consacrare să fie înscrise pe stelae ridicate la limitele sale: borne de frontieră între lumea așa cum era - lumea care îi refuzase mesajul - și Paradisul pământesc, asemenea celui din îndepărtatele "zile ale lui Ra", pe care spera să îl reinstaleze pe acea întindere de pământ, care nu mai născuse niciodată un templu sau un palat: "Aparține Tatălui meu, Aton; munți, deșerturi, pajiști, insule, terenuri înalte, terenuri joase, pământ, apă, sate, diguri, oameni, animale, păduri și toate lucrurile pe care Aton, Tatăl meu, le va aduce la existență, în vecii vecilor."2
Suprafața ocupată de teritoriul delimitat, care se întindea pe ambele maluri ale Nilului "de la dealurile de est la cele de vest" (inclusiv insula din mijlocul râului) era într-adevăr foarte mică: măsura aproximativ opt mile (de la nord la sud) pe șaptesprezece (de la est la vest).
— o pată, în comparație cu suprafața Egiptului, ca să nu mai vorbim de Imperiul egiptean și de întregul Pământ. Iar Akhnaton a făcut un mare jurământ că nu-l va extinde. A simțit, probabil, că cu greu se putea aștepta să aducă la existență lumea visurilor sale, dacă nu ar fi fost (pentru început, cel puțin) într-o zonă foarte restrânsă.

Mărimea locului are, totuși, o importanță redusă. Ceea ce contează este spiritul - semnificația - consacrării sale; intenția din spatele gestului simbolic care deschide (sau, mai exact, prefigurează, în mod ezitant, doar Dumnezeu știa câte

1 Tell-el-A marna marna hotar-stelae.
2 A doua inscripție a fundației, citată de A. Weigall, "Life and times of Akhnaton" (ediție nouă și revizuită în 1922), p. 89-90.

mii de ani în avans, deschiderea unei noi ere. Aşa cum am spus, această eră nu trebuia să fie nimic mai puţin decât "Era Adevărului" - Epoca de Aur - în care lumea, conştientă de tot ceea ce implică filiaţia sa faţă de Soare, este guvernată de "zei", adevăraţi "Copii ai Soarelui", nu pentru "fericirea" cea mai mare a unui număr cât mai mare de oameni (o idee decadentă), ci pentru împlinirea celui mai înalt scop al Vieţii, care este acela de a fi un imn conştient adus Soarelui. Iar cuvintele de consacrare şi jurământul, pronunţate pentru prima dată "în a 13-a zi a lunii a patra a celui de-al doilea anotimp", în al şaselea an de domnie al regelui, au fost repetate, conform unei tăbliţe, "în a 8-a zi a primei luni a celui de-al doilea anotimp", în al optulea an regal, când Akhnaton s-a întors să locuiască în capitala sa nou-construită; repetate, ba mai mult, cu un accent reînnoit: "Acesta" (teritoriul consacrat) "va fi pentru A t o n , Tatăl meu: dealurile sale, deşerturile sale, toate păsările sale, toţi oamenii săi, toate vitele sale, toate lucrurile pe care le produce Aton, peste care strălucesc razele sale; toate lucrurile care se află în Akhetaton, vor fi pentru Tatăl meu, Aton cel viu, până la templul lui Aton din Cetate, în vecii vecilor. Toate sunt oferite spiritului Său. Şi fie ca razele Lui să fie frumoase când le primesc."1

Jurământul pe care tânărul rege îl făcuse de a nu extinde teritoriul sacru dincolo de limitele pe care i le dăduse, nu îl obliga să rămână, în interiorul acestuia, izolat de restul lumii, ca într-un turn de fildeş. El nu făcea decât să sublinieze importanţa extraordinară pe care el o acorda teritoriului delimitat (probabil din motive mistice, necunoscute nouă) şi dorinţa sa de a limita la el (fără îndoială, din motive practice) experimentul său direct al statului ideal. Ştim, de fapt, din faimoasele tăbliţe Tell-el-A marna - o parte din corespondenţa sa diplomatică cu alţi regi şi cu proprii săi înalţi funcţionari şi vasali din Siria şi Palestina - că a continuat să guverneze Imperiul din noua sa capitală (doar că l-a guvernat în maniera ciudată a unui om care nu a trăit în epoca sa). Şi mai ştim că, în afară de Oraşul-orizontului-de- disc, el a fondat cel puţin alte două oraşe dedicate lui Aton şi destinate (în mintea sa) să fie, ca şi capitala, centre radiante ale noului cult: unul atât de meticulos în Siria -

1 Citat de A. Weigall, "Life and times of Akhnaton", 1922, p. 93.

nu ştim unde, - şi unul, numit Gem-Aton, în Nubia, lângă a treia cataractă a Nilului.1

Aşa cum am arătat şi în altă parte2 cineva este tentat să vadă în alegerea acestor două locuri, unul la fiecare capăt al stăpânirii sale, un semn al efortului lui Akhnaton de a-şi pregăti întregul imperiu pentru a deveni un teritoriu sacru, "proprietatea Soarelui" în cel mai înalt sens al cuvântului. Dorinţa sa ultimă era, fără îndoială, să vadă domnia Soarelui - ordinea socio-politică (şi religioasă) terestră identică cu Ordinea Cosmică divină, - instaurată în fiecare ţară: Religia Luminii şi a Vieţii ca Energie Cosmică nu poate fi limitată la o anumită zonă a sferei terestre. Dar, după experienţa sa amară din Teba, el era conştient de dificultăţile care stau în calea unei astfel de realizări şi de necesitatea de a acţiona treptat. Cel mai bun lucru pe care îl putea face, pentru început, era să vegheze la construirea a cel puţin trei oraşe consacrate în cadrul Imperiului său. Iar dintre acestea, Akhetaton, capitala, fondată pe un pământ sfânt pe care îl alesese personal şi guvernată direct de el, urma să fie primul exemplu vizibil şi tangibil al teocraţiei Epocii de Aur din visele sale: primul exemplu a ceea ce poate deveni pământul atunci când un adevărat copil al Soarelui "îl face să aparţină Celui Care l-a făcut".

* * *

Nu este locul potrivit pentru a descrie în detaliu Oraşul din Orizontul Discului. Acest lucru a fost făcut de arheologi mult mai bine decât aş putea să o fac eu. Dar nu este de prisos să precizez că observaţiile cele mai sugestive ale celor care, ei înşişi, fără pregetări, au "dezgropat trecutul" pe celebrul sit, confirmă ceea ce am subliniat cu privire la visul formidabil al lui Akhnaton şi arată, în acelaşi timp, cât de lamentabil a fost Oraşul, chiar şi atunci când se afla în culmea splendorii sale, nu a reuşit să-l atingă - căci chiar şi un Om "deasupra Timpului" este, în legătură cu realizările sale practice, prizonier al Epocii în care trăieşte; şi nici un Paradis pământesc nu este posibil într-o Epocă întunecată.

1 J. Baikie, "The A marna Age" (ed. 1926), p. 263. De asemenea, A. Weigall, l.c., p. 166.
2 "Un fiu al lui Dumnezeu", p. 65.

Unul dintre cele mai patetice fapte despre Akhetaton, "Scaunul Adevărului", este cu siguranță graba cu care a fost construit.

În aproximativ doi ani - între data consacrării solemne a teritoriului sfânt, în al șaselea an al domniei lui Akhnaton, și data la care a venit și s-a stabilit acolo, la începutul celui de-al optulea an - noua capitală a prins contur, cu rezultatul că, în multe cazuri, în loc de zidărie fin tăiată, s-a folosit "moloz, cu un strat subțire de piatră de acoperire". Cărămida de m udră a fost vopsită în alb pentru a arăta ca piatra de var".1 Chiar şi mormintele, - "case ale eternităţii" - pe care regele a ordonat să fie săpate în stâncă vie, pe dealurile deșertice de la est de oraș, pentru acei dintre urmașii săi pe care dorea să-i onoreze în mod special, "stau și ele mărturie a grabei furioase în care s-a făcut totul și a lipsei de suficienți meșteri și artizani calificați".2 Era ca și cum Akhnaton ar fi știut de la început că zilele sale erau numărate și fusese obsedat de dilema tragică: "Acum, - sau niciodată!". (care este, de fapt, dilema care planează asupra genezei tuturor marilor realizări în cadrul Timpului, mai mult sau mai puțin în orice perioadă, cu excepția începutului unui nou ciclu temporal, și oricare ar fi calitatea - "în Timp", "deasupra Timpului" sau "împotriva Timpului" - a oamenilor sortiți să acționeze; dilema din ce în ce mai inseparabilă de acțiunea în Timp ca atare, pe măsură ce se avansează spre - sau în - epoca întunecată.)

Și totuși, în ciuda acestei grabe, orașul, a cărui parte centrală, cel puțin, era "deosebit de bine amenajată",3 a fost, în ansamblu, un loc excepţional de ordine şi frumuseţe. Se întindea între nisipul deschis, galben-cenușiu al deșertului și livezile și grădinile care mărgineau Nilul, pe o distanță de opt kilometri de la sud la nord, de o parte și de alta a celor două bulevarde principale. Unul dintre acestea este, până în prezent, cunoscut de locuitorii satelor din apropiere sub numele de "Calea Imperială" - Sikket-es Sultan - , în timp ce celălalt, ceva mai la est, a primit numele de Strada Marelui Preot de către excavatorii moderni ai sitului - ca și cum ideea teocratică care a dat naștere capitalei de scurtă durată s-ar fi impus asupra

1 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 17.
2 J. D. S. Pendlebury, Ibidem, p. 56.
3 J. D. S. Pendlebury, Ibidem, p. 41.

minţii lor subconştiente. În suburbia nordică, "Strada Marele Preot" este continuată ca "West Road", în timp ce o altă arteră de circulaţie, paralelă cu aceasta, - "East Road" - a fost curăţată la est de ea. O serie de alte străzi mergeau de la West la East, în unghi drept faţă de prima. Lăţimea oraşului era de aproximativ trei sferturi de milă. În localitatea cea mai centrală, cu faţa spre bulevardul principal - "Calea imperială" - se afla vasta proprietate a regelui, cu locuinţele sale private şi oficiale, cu grădinile şi lacul de agrement, cu frumosul său templu privat şi, la nord de acesta, cu Marele Templu al lui Aton. La capătul nordic al oraşului se afla un alt palat şi alte câteva temple. De fapt, fiecare casă - fie că era cea a unui curtezan sau a unui înalt funcţionar cunoscut, găzduit în imediata vecinătate a domeniului regal, fie că era cea a unui om de condiţie mai puţin înaltă, cum ar fi cei care locuiau în ceea ce astăzi este cunoscut sub numele de "suburbia nordică"
- era dotată cu o capelă. La aproximativ o milă la sud de capitală, se aflau faimoasele grădini de la Maru-Aton, - cea mai apropiată apropiere de un Paradis pământesc, dacă există vreuna - cu aleile lor verzi şi proaspete, pavilioanele lor cu coloane şi lacurile artificiale pline de flori de lotus roz şi albe. Î n timp ce la est, între oraş şi dealurile de piatră de var care limitau peisajul, se afla un mic sat înconjurat de ziduri, regulat planificat, cu şiruri îngrijite de căsuţe toate la fel, destinate, - presupun arheologii, - muncitorilor ocupaţi la mormintele de pe dealurile din est.

În contrast flagrant cu toate templele mai vechi din Egipt - şi, aş putea adăuga, cu templele clasice din India, până în ziua de azi - în care Sfântul Sfinţilor, locuinţa Dumnezeului ascuns, este cea mai mică şi cea mai întunecată încăpere, "Templul de la A marna era un adevărat sanctuar al Soarelui, cu curţi aerisite deschise spre cer care se succed până la Altarul Mare".1 Şi acest lucru este valabil pentru toate clădirile religioase din capitala lui Akhnaton, de la Marele Templu al lui Aton, care avea să fie centrul noului cult în întregul Imperiu egiptean, până la cea mai modestă capelă privată, care nu cuprinde decât un singur altar în mijlocul unei mici curţi.

Spiritul noului cult, - ideea că entuziasmul la vederea luminii şi a frumuseţii este cea mai bună formă de adoraţie, -

1 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna", p. 77.

este evident peste tot. Un fapt curios, totuşi, - prea curios pentru a nu fi menţionat - este că, în timp ce în templele de stat altarul era întotdeauna apropiat cu faţa spre est, "orientarea nu părea să conteze în capelele private, care erau orientate "în toate direcţiile"."1 Să fie aceasta, din partea multor proprietari de case, o reacţie fără sens şi spectaculoasă împotriva Tradiţiei, luată fără discernământ, în ansamblul ei? Şi dacă da, cum se face că regele - care nu a respins ceea ce, în Tradiţie, simboliza de fapt fapte sau legi eterne,
- să le permită supuşilor săi să nu ţină cont de o chestiune atât de importantă precum orientarea capetelor lor solare? Singurul răspuns posibil la această întrebare este că, deşi a considerat că este de datoria sa să respecte puternicul simbolism al orientării în ceea ce priveşte templele de stat (punând astfel statul în armonie cu sistemul solar), Akhnaton era, ca toţi cei care s- au ridicat deasupra robiei Timpului şi a Spaţiului, convins că "oriunde te întorci, acolo este Dumnezeu" şi că, prin urmare, a considerat că nu este necesar să intervină - luând, desigur, de bună seamă că ştia că atât de multe capele din cadrul Oraşului său sacru nu erau orientate. Pentru el, aşa cum tocmai am spus, cel mai important lucru în religie era bucuria reverenţioasă şi adoratoare în faţa conştientizării frumuseţii supreme. Simţul corect al corespondenţelor simbolice era, într-adevăr, rezultatul natural al adevăratei devoţiuni faţă de adevărata Divinitate. Rezultatul său natural, dar nu şi generatorul său. Lucrul important, în practică, rămânea crearea acelei atmosfere de frumuseţe şi de bucurie inocentă a vieţii - acea atmosferă reală a Epocii de Aur, - expresie exterioară a înţelepciunii "deasupra Timpului" şi totuşi "fidelă pământului", în mijlocul căreia corespondenţele simbolice - semnele de armonie între pământ şi cosmos, - ar apărea automat şi ar fi simţit.

Totul în Akhetaton - cel puţin tot ceea ce se afla în puterea regelui; tot ceea ce o bogăţie nelimitată şi o artă neîngrădită puteau produce, la comanda şi sub inspiraţia unui Om zeu care era el însuşi un artist,2 - a fost conceput pentru a transmite o astfel de atmosferă.

1 J. D. S. Pendlebury, Tell-el-A marna."
2 J. D. S. Pendlebury, (Tell-el-A marna," edit. 1936, p. 92) sugerează că Akhnaton se folosea foarte posibil să picteze. "Două pensule din fibră de palmier, mai multe oase de peşte folosite ca pene de desen, cu capătul încă pătat de culoare, şi o bună cantitate de vopsele brute au fost găsite într-o cameră privată a palatului regelui".

Atât Marele Templu al lui Aton, cât şi palatul principal al regelui erau clădiri de o splendoare incredibilă.1 Decorul acestuia din urmă, - pavajele sale pictate în noul şi liberul "stil A marna", reprezentând viţei care se zbenguie printre ierburi înalte pline de maci, sau raţe sălbatice care se plimbă prin mlaştini, (sau, în încăperile mai publice, procesiuni ale supuşilor din Imperiu: negri şi nubieni, libieni şi semiţi); frescele sale murale înfăţişând păsări şi fluturi zburând peste iazuri acoperite cu nuferi, în timp ce peşti cu solzi argintii înotau printre trestii; plafoanele sale pictate, reprezentând zboruri de porumbei, - era, ca şi cel al Palatului de Nord, un imn la frumuseţea Vieţii; echivalentul vizibil al binecunoscutelor cântece de laudă prin care deducem esenţialul religiei lui Akhnaton. Şi cu greu ne putem imagina impresia pe care trebuie să o fi avut cineva la intrarea în ceea ce pare să fi fost imensa sa sală de recepţie, ai cărei 542 de stâlpi în formă de palmier purtau capiteluri încrustate cu aur şi glazuri bogat colorate.

Şi, deşi templul a fost distrus atât de complet încât nu a mai rămas din el decât fundaţiile, putem presupune cu siguranţă că nu era mai puţin frumos împodobit decât propria locuinţă a regelui.

Într-adevăr, chiar şi casa obişnuită a clasei de mijloc din Akhetaton, al cărei tip poate fi studiat în vestigiile suburbiei nordice a oraşului, era mai frumoasă decât multe apartamente bogate din lumea noastră modernă. Nu numai că era independentă, - de sine stătătoare - şi, practic, era întotdeauna situată în interiorul unor terenuri extinse,2 , dar avea un număr mai mult decât suficient de camere pentru a asigura intimitatea membrilor unei gospodării numeroase şi era dotată cu tot confortul care era posibil în Egiptul dinastiei a XVIII-a. Şi pereţii erau pictaţi cu păsări şi ghirlande, mai puţin elaborate, desigur, decât cele ale palatului, dar în acelaşi spirit iubitor de natură, iar interiorul, deşi simplu, " trebuie să fi fost o strălucire de culoare,

1 A se vedea descrierea lor în lucrarea lui Arthur Weigall "Life and Times of Akhnaton" (ediţia 1922) - în "A marna Age" (ediţia 1926) a lui Baikie; în "Tell-el- A marna" (ediţia 1935) a lui J. D. S. Pendlebury, etc.
2 Casa T. 36, 11 studiată de J. D. S. Pendlebury, de exemplu, se afla într-o incintă de şaptezeci de metri pe cincizeci. (Vezi Pendlebury's "Tell-el-A marna", ed. 1935, p. 102 şi următoarele).

cu pete de vopsea strălucitoare şi cu mobilierul aurit sau lustruit."1

Rămăşiţele întregului loc stau mărturie a încercării lui Akhnaton de a face din el modelul şi centrul unei lumi a frumuseţii şi fericirii; a unei lumi regenerate prin cel mai mare adevăr faţă de natură - fidelitate faţă de spiritul Soarelui. Şi mai elocvente, poate, decât toate celelalte, sunt ruinele "satului muncitorilor" de la est de oraş. Acolo se aflau "şiruri ordonate de căsuţe, una lângă alta", planificate regulat,2 de-a lungul unor drumuri în unghi drept unul faţă de celălalt. Fiecare muncitor împărţea cu familia sa una dintre aceste căsuţe, care cuprindeau "o cameră din faţă, folosită atât ca bucătărie, cât şi ca salon, dormitoare şi un dulap în spate În interiorul caselor, picturile aspre de pe pereţii de noroi sugerează efortul fiecărui muncitor de a-şi decora mediul înconjurător şi de a-şi exprima pietatea; farmecele şi amuletele adunate pe podea arată care dintre numeroasele bunuri din Egipt erau cele mai apreciate de muncitori; uneltele şi instrumentele împrăştiate povestesc despre munca fiecăruia sau despre ocupaţiile sale în timpul liber".3 Şi dacă, aşa cum s-a presupus uneori, - aşa cum ar sugera, probabil, intrarea unică în el, "urmele drumurilor de patrulare de jur împrejur", zidurile înconjurătoare "deloc defensive", dar suficient de înalte pentru a "ţine oamenii înăuntru",4 şi distanţa sa aparent intenţionată faţă de oraş, - acest "sat al muncitorilor" a fost, de fapt, un loc de internare pentru bărbaţii care nu se supuseseră regelui, (ceea ce oamenii numesc astăzi un lagăr de "reeducare", când sunt politicoşi, sau un lagăr de concentrare, când nu sunt, sau când vorbesc despre instituţiile "inamicului"), atunci dovezile sale ar fi şi mai elocvente. Pentru că, oricât de mohorâte ar fi arătat, în uniformitatea lor, acele căsuţe înşirate toate la rând erau mult mai bune decât orice "coolie lines" din India modernă (cel puţin înainte de 1947), ba chiar mai bune decât locuinţele muncitorilor englezi din anii întunecaţi ai creşterii industriale, în secolul al XIX-lea. Iar

1 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 109.
2 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 58 şi 118. A se vedea, de asemenea, Sir Leonard Woolley, "Digging Up the Past", p. 61-63.
3 Sir Leonard Woolley, Ibidem, p. 62.
4 A se vedea J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna," (tocmai citat).

deţinuţii lor - fie că erau muncitori liberi sau "internaţi" - aveau "ore libere". Şi nu li se cerea - sau nu erau "condiţionaţi" - să aducă un omagiu credinţei la putere, aşa cum fac oamenii astăzi sub orice formă de democraţie capitalistă şi necapitalistă. "Ei se agăţau de vechii lor zei, iar favoritul lor pare să fi fost Bes, micul leu-pitic dansator".1 Akhnaton nu a fost un precursor nici al creştinismului, nici al democraţiei, nici al m arxismului, nici al vreunei credinţe centrate pe om din această lume sau din cea viitoare, - produs al decăderii, tipic unui stadiu avansat al Epocii Întunericului sau al aplicării greşite a unei doctrine a disperării şi a evadării de pe pământ. El a fost, aşa cum am mai spus, unul dintre foarte rarii oameni "deasupra Timpului" care, deşi au refuzat să accepte condiţiile Epocii Întunecate, nu au întors spatele acestei lumi; şi poate singurul astfel de om înzestrat, în timpurile istorice, cu putere absolută. Numai dacă îl considerăm pe el - şi pe ea - în această lumină, putem spera să înţelegem creaţia sa: Akhetaton, centrul adevăratei teocraţii solare şi capitala unui nou pământ.

* * *

Numai dacă o luăm în considerare în simbolismul său politic - ca expresie a pretenţiei lui Akhnaton de a întruchipa cea mai veche şi adevărată - Tradiţia perenă-solară, în contrast cu ceea ce devenise această Tradiţie prin ascensiunea treptată a lui A mon (adică. a preoţilor lui A mon) la proeminenţă, - se poate înţelege semnificaţia corectă a celui mai discutat şi mai neînţeles aspect al "stilului A marna", şi anume tratarea figurii regelui însuşi şi a membrilor familiei sale, în aproape toate picturile şi reliefurile domniei sale, cu excepţia celor foarte timpurii.

În toate aceste imagini "craniul este alungit; bărbia, aşa cum este văzută din profil, este desenată ca şi cum ar fi ascuţită; carnea de sub maxilar este subţiată, dând astfel o întoarcere în sus a liniei; iar gâtul este reprezentat ca fiind lung şi subţire", detalii la care se adaugă burta proeminentă şi şoldurile şi coapsele anormal de mari, "deşi, de la genunchi în jos, picioarele sunt de dimensiuni mai naturale".2 Explicaţia dată de mulţi pentru aceste anomalii anatomice,

1 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1936), p. 58.
2 Arthur Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (editat în 1922), p. 59.

ba chiar, de către majoritatea arheologilor, este simplă - prea simplă, de fapt. Ea se bazează pe următorul raţionament: în toate celelalte aspecte (după cum se poate vedea din scenele de viaţă animală şi vegetală de pe pereţii şi pavajele palatelor), arta A marna excelează prin fidelitatea faţă de natură; l-a reprezentat pe Akhnaton cu un cap deformat şi un corp neîndemânatic; prin urmare, trebuie să fi fost afectat de ambele." Prea simplu, zic eu, pentru că acest lucru este contrazis de mai multe asemănări ale regelui, cum ar fi bustul în mărime naturală din piatră de var de la Museul din Berlin1, care este orice altceva decât disproporţionat. Adevărata explicaţie trebuie, Ire căutată în altă parte: în tradiţia consacrată că "Ra-Horakhti a domnit cândva pe pământ" şi în compararea celor mai ciudate "portrete" ale regelui, reginei şi prinţeselor cu "sculpturile egiptene din lemn şi ardezie şi figurile din fildeş din timpuri arhaice". "Asemănarea dintre tratarea corpului uman în această artă arhaică şi arta "nouă" a lui Akhnaton devine imediat evidentă", scrie Arthur Weigall, singurul arheolog care, după ştiinţa mea, şi oricare ar fi fost prepoziţiile sale cu privire la religia lui Aton, a făcut aluzie la semnificaţia corectă a ciudatelor "exagerări" ale artiştilor de la A marna; "în toate reprezentările bărbaţilor arhaici, se vede craniul alungit, atât de caracteristic stilului regelui; în figurile de lut şi fildeş se observă stomacul proeminent; şi tot aici, cel mai evident dintre toate, sunt coapsele inexplicabil de mari şi şoldurile greoaie."2 Şi el produce, în sprijinul acestei afirmaţii, două capete regale şi o statuetă în stil arhaic descoperite de Sir Flinders Petrie la Abydos şi Diospolis,3 opere de artă în care "trăsăturile A marna sunt evidente", şi susţine cu îndrăzneală "noul stil" al lui Akhnaton pentru ceea ce este: nu portretul realist al unui model neîndemânatic, cu atât mai puţin creaţia bolnăvicioasă a unor artişti decadenţi în căutare de bizarerie, ci o "renaştere arhaică" cu o semnificaţie politică profundă; semnul exterior al unei reveniri la vechea idee de regalitate divină, cu vechile sale implicaţii.

Aceasta este, într-adevăr, singura explicaţie a "stilului A marna", în lumina căreia contrastul aparent dintre realismul total în redarea scenelor din natură (şi în unele dintre

1 Acum în Wiesbaden.
2 Arthur Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (editat în 1922), p. 63.
3 Vezi imaginile din cartea citată de Weigall (p. 64).

picturi portretistice şi sculpturi), iar stranietatea "portretelor" distorsionate dispare. Figurile viţeilor şi raţelor, ale trestiilor de papirus şi ale nuferilor trebuiau doar să fie fidele vieţii - şi decorative; figurile regelui, fiul Soarelui, trebuiau mai întâi (şi chiar cu preţul frumuseţii exterioare) să fie fidele sensului şi scopului domniei sale; ele trebuiau, printr-o filiaţie inconfundabilă cu modele cât se poate de arhaice, să manifeste, într-o manieră de natură să-i frapeze pe egipteni, filiaţia noii ordini a lui Akhnaton cu "zilele lui Ra", trecute şi viitoare; ele trebuiau, mai mult, să fie un semn că, odată cu el, cel puţin în Akhetaton, "zilele lui Ra" se întorseseră.

Aceeaşi intenţie, acelaşi simbolism teocratic, poate fi observat şi în faptul - subliniat de asemenea de A. Weigall - că regele este aproape întotdeauna reprezentat cu coroana Egiptului de Jos - de departe cel mai vechi dintre "cele două ţinuturi" şi sediul imemorial al cultului solar heliopolitan cu care a încercat atât de mult să se conecteze în mintea şi inima supuşilor săi, - şi că "numele noului zeu au fost plasate în interiorul unor cartuşe regale";1 şi în faptul că, oriunde te-ai întoarce în Akhetaton, persoana regelui este onorată, exaltată - adorată - împreună cu discul cu raze care se termină în mâini, semn al divinităţii impersonale, Cosmice.

Acest lucru poate fi văzut în cele mai simple, cele mai obişnuite case private din oraşul sacru. Fiecare casă era, aşa cum s-a spus mai sus, prevăzută cu o capelă privată mai mult sau mai puţin elaborată, locul de cult al familiei. Acolo, "pe peretele din spate, în spatele altarului" - peretele cu care te confruntţi atunci când stai în faţa altarului, în atitudine de rugăciune - era aşezată o stelă care nu doar înfăţişa discul Soarelui, simbol al atotpătrunzătorului He-She-It, "Căldura şi Lumina din interiorul discului", ci "îl arăta pe Rege adorând discul Soarelui".2 Şi existau reprezentări ale regelui, precum şi cuvinte scrise în lauda lui Aton, în mai multe părţi ale casei, în afara capelei; multe nişe sau uşi false, scufundate în perete de dragul simetriei, erau inscripţionate cu rugăciuni, iar "cel puţin una dintre ele arată o scenă în care regele face o ofrandă",3 în timp ce

1 Arthur Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (editat în 1922), p. 65. J. D. S. Pendlebury, l.c., p. 14.
2 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 102.
3 J. D. S. Pendlebury, Ibidem, p. 109.

lintelul uşii de la intrare" (în aceeaşi casă) purta o imagine a proprietarului casei "închinându-se la Numele regale şi divine, şi spunând o scurtă rugăciune".1

Acest lucru poate fi văzut, de asemenea, şi nu mai puţin evident, în cele douăzeci şi cinci de morminte de pe dealurile din deşert, la est de oraş. "Luate împreună", aceste morminte, în care nu se găseşte nici măcar o singură referire la Osiris sau la vreo veche mitologie a Lumii de dincolo şi în care sunt reprezentate doar două scene funerare,2 "dezvăluie doar o singură personalitate, o singură familie, un singur cămin, o singură carieră şi un singur mod de cult. Aceasta este figura, familia, palatul şi ocupaţiile regelui, precum şi cultul Soarelui - care era şi al lui".3 Bineînţeles, pe pereţi erau reprezentate şi scene din cariera acelor oameni cărora le erau destinate mormintele - în mormântul lui Mahu, de exemplu, scene care arătau eficienţa acestuia din urmă ca şi comandant al poliţiei -. Dar ele sunt întotdeauna legate, într-un fel sau altul, de persoana regelui. Ele povestesc loialitatea pe care curtenii (cel puţin în aparenţă) i-o mărturiseau; disponibilitatea lor de a "asculta de Învăţătura lui de viaţă"; generozitatea cu care îi răsplătea pentru zelul lor în îndeplinirea îndatoririlor oficiale şi pentru presupusa lor ortodoxie în ceea ce priveşte Religia Discului. Iar scenele de viaţă domestică - a căror naturaleţe a fost subliniată de toţi arheologii, arată viaţa familiei regale. Iar scenele de cult îi înfăţişează pe rege şi pe regină în faţa altarului Soarelui. Iar în rugăciunile lor, nobilii, proprietari ai mormintelor, îl imploră pe Aton, Izvorul vieţii, care este şi Conducătorul Destinului, să le acorde să continue să-l slujească pe rege dincolo de porţile morţii şi proclamă, iar şi iar, în cuvinte frumoase, divinitatea lui Akhnaton ca Fiu al Soarelui: "Tu l-ai format din razele Tale... El este Emanaţia Ta...";4 "Razele Tale sunt peste Chipul Tău strălucitor, Conducătorul Adevărului, care provine din Eternitate; Deşi îi dai durata Ta şi anii Tăi... Atât timp cât

1 J. D. S. Pendlebury, Ibidem, p. 103.
2 În camera funerară a prinţesei Makitaton şi în mormântul lui Huya.
3 Norman de Garis Davies, "The Rack Tombs of el-A marna", p. 18-19.
4 Mormântul lui Vita (inscripţie).

este Cerul, atât va fi şi El!"1 "Tu eşti veşnic, Neferkhepe-rura Ua-en-Ra" (Esenţa frumoasă a Soarelui, Unicul Soare); "viu şi sănătos eşti, căci El te-a născut".2

Într-adevăr, trebuie să urmărim cursul istoriei timp de aproape trei mii de ani - şi anume, până la marele stat-soare relativ modern din America de Sud, Imperiul Inca, pentru a găsi o astfel de identificare absolută a persoanei regelui cu Soarele, principiul divinităţii Cosmice. Dar există o diferenţă enormă - o diferenţă de natură, de semnificaţie, nu doar de ani, - între această ultimă dată a regatelor tradiţionale ale Soarelui,3 , şi oraşul de scurtă durată al Orizontului lui Aton. Statul incaş a fost poate cel mai eminamente "totalitar" stat din toate timpurile (dacă mi se permite să aplic acest cuvânt la modă unei realităţi vechi de secole), un stat în care totul, - inclusiv căsătoriile particularilor - era ferm şi minuţios reglementat de guvern, şi, în plus, un stat războinic, un stat în care necesitatea războiului era, cel puţin, pe deplin recunoscută, deşi regii săi nu erau agresivi în mod deliberat. Cu religia sa solară înaltă, - foarte asemănătoare cu cea a lui Akhnaton şi, spre deosebire de cea din Japonia, singura forţă religioasă din ţară,4 - şi cu marele său ideal de justiţie socială, era ceea ce aş numi un stat "împotriva Timpului". Oraşul sfânt al lui Akhnaton era un loc al libertăţii individuale, precum şi un loc al frumuseţii, iar noua sa ordine, o ordine a păcii, pentru că el era un Om "deasupra Timpului". Totuşi, ele au fost pe deplin astfel doar în măsura în care pentru el a fost posibil din punct de vedere material (şi psihologic) să aducă la existenţă visul său de paradis terestru. Iar acest lucru nu a fost posibil, deoarece, aşa cum am mai spus, nu există şi nu poate exista niciun stat "deasupra Timpului" în Epoca Întunecată.

1 Mormântul lui May (Inscripţie).
2 Mormântul lui Ay (Inscripţie).
3 Japonia, singurul stat-soare al lumii noastre contemporane, este mult mai veche. Dar nu îl menţionez în acest context din cauza eclipsei foarte lungi a domniei personale a împăraţilor (din zilele lui Yoritomo, primul shogun (1186-1199), până în 1866). De asemenea, din cauza rolului jucat în istoria Japoniei de alte curente de gândire decât cultul de stat al Soarelui (budismul; confucianismul etc.).
4 Chiar şi înainte de anul 551 d.Hr. (data introducerii budismului), Japonia avea şi alţi zei importanţi în afară de Zeiţa-Soarelui. Legenda arată că, pentru o lungă perioadă de timp, supremaţia acesteia din urmă a trebuit să fie câştigată în faţa pretenţiilor fratelui ei puternic şi incomod, Su-sa-no- wo, zeul furtunii.

* * *

Nu poate fi nici unul, deoarece orice stat se bazează pe constrângere - adică pe violenţă - nu, deoarece, întotdeauna, cu excepţia zorilor unui nou ciclu de timp, şi cu atât mai mult cu cât se avansează într-o epocă de întuneric, viaţa însăşi este inseparabilă de violenţă sub o formă sau alta. Iar dovezile arheologice arată că, cu toată frumuseţea sa, Oraşul lui Akhnaton nu făcea excepţie de la legile eterne. Oricât de mult ar fi fost, în ansamblu, "ca o privire de rai",1 , el purta, chiar şi din punct de vedere material, semnele Evului Mediu: în spatele frumoaselor proprietăţi care mărgineau drumurile din Suburbia de Nord şi a "celui de-al doilea inel de case de mărime medie" din spatele acestora, "în cele din urmă au apărut mahalalele: o simplă încrengătură de cocioabe, care împărţeau curţi comune". 2 În ciuda eforturilor sale de a oferi tuturor un loc în cadrul teritoriului său sacru; ba nu, în ciuda faptului că, în imnurile sale, el a stabilit principiul separării raselor, implicând ideea că numai diferenţele naturale dintre oameni ar trebui să fie sancţionate şi subliniate într-o societate copiată pe Ordinea eternă a cerului, Akhnaton nu a putut, nici măcar în Oraşul visurilor sale, să evite lupta acerbă pentru spaţiu între cei înstăriţi şi cei săraci, doar pe baza bogăţiei, luptă care, în zilele sale deja, devenise de mult timp una dintre trăsăturile permanente ale vieţii umane. Într- adevăr, este greu de spus dacă, în acea "încâlceală de cocioabe" - străzile lăturalnice ale suburbiei de nord -, nu trăia vreun egiptean pe care adeziunea sa sinceră la Religia Discului şi calităţile sale de caracter ar fi trebuit să-l recomande atenţiei regelui şi să-i fi câştigat o casă privată la fel de confortabilă ca cea pe care Pnahesi etiopianul (sau negrul)3 o ocupa la sud de cartierul oficial.

Mai este şi altceva. Aşa cum am spus mai sus, aşa-numitul "sat al muncitorilor", situat la câţiva kilometri la est de capitală, seamănă în mod ciudat cu un lagăr de condamnaţi model, administrat în condiţii extrem de umane. Acum, chiar dacă ar fi doar un sat de muncitori (ceea ce este, posibil, în ciuda zidurilor izolatoare şi a urmelor

1 Inscripţie în mormântul lui May (mormântul 14) de la Tell-el-A marna.
2 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 45.
3 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Monoteism egiptean", p. 92.

de drumuri de patrulare în jurul său), totuşi ar rămâne faptul că în Akhetaton a existat o forţă de poliţie armată şi că această forţă nu şi-a limitat activitatea la simple parade. Acest lucru este demonstrat fără echivoc pe pereţii mormântului lui Mahu, "şeful poliţiei",1 , unde sunt înfăţişaţi efectiv răufăcători "conduşi încătuşaţi în prezenţa vizirului şi a altor nobili, pentru examinare".2 Este adevărat că nu există nicio dovadă că pedeapsa cu moartea, sau chiar metode drastice de represiune, ar fi existat în zona sacră (sau, de fapt, oriunde în Egipt) în timpul domniei lui Akhnaton. (Presupunerea contrară a lui Sir Wallis Budge este una pur gratuită, bazată, după cum el însuşi afirmă, pe simplul fapt că a lui Akhnaton era o curte "orientală").3 Şi chiar şi preoţii lui A mon - duşmanii de moarte ai regelui, au fost doar deposedaţi de fabuloasa lor bogăţie şi, aparent, nu au fost nici ucişi, nici persecutaţi în vreun fel (altfel, acest lucru ar fi fost consemnat şi subliniat - în inscripţii precum stela de la Cairo, care descriu condiţiile din timpul guvernării lui Akhnaton, retrospectiv, după restaurarea cultului lui A mon). Cu toate acestea, simpla existenţă a unei forţe de constrângere în Akhetaton arată că Oraşul nu era paradisul terestru din visele regelui.

Menţinerea unei poliţii nu a fost singurul lucru voit sau nu voit - conştientă sau inconştientă - concesie a Om "deasupra Timpului" faţă de necesităţile (sau faţă de condiţiile permanente) acestei epoci întunecate. Toţi arheologii sunt de acord că nu numai că Akhnaton însuşi "nu era vânător", dar că în timpul domniei sale nu există nici o dovadă de vânătoare, ca şi cum acest sport crud ar fi fost interzis, sau cel puţin puternic descurajat, ca fiind contrar spiritului unei religii care exalta frumuseţea şi sfinţenia Vieţii. Totuşi, pe de altă parte, este mai greu de negat dovezile unor sacrificii de animale cel puţin ocazionale în legătură cu Religia Discului. Chiar dacă ofrandele ar fi putut consta " în cea mai mare parte din legume, fructe şi flori";4 chiar dacă un pasaj al lui Sir Wallis Budge referitor la altarele din curţile deschise ale Marelui Templu al lui Aton

1 Mormântul nr. 9, (seria sudică) de la Tell-el-A marna.
2 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (edit. 1915), p. 52.
3 Sir Wallis Budge, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Egipt, Monoteism, p. 107- 108.
4 A. Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (editat în 1922), p. 108.

ar părea să sugereze că nu au fost oferite sacrificii pe ele, la fel ca pe altarul pe care regina Hatshepsut i l-a ridicat lui Ra-Horakhti în templul său de la Der-el-Bahri,1 . A rămas prima inscripţie ridicată pentru comemorarea fondării Akhetatonului, care afirmă că regele i-a oferit lui Aton un mare sacrificiu "de pâine, bere, tauri cu coarne, tauri cu coarne, tauri cu coarne, fiare, păsări, vin, tămâie şi toate ierburile bune";2 rămân dovezile picturale tulburătoare, chiar dacă nu sută la sută convingătoare, ale taurilor în ghirlande,3 şi ale unor ospeţe în care este sugerată prezenţa cărnii şi a păsărilor de curte.4 Se poate, desigur, ca Akhnaton să fi permis sacrificiile de animale doar pentru a imprima poporului său filiaţia "noului" său cult cu cultul imemorial al Soarelui de la Heliopolis, în care astfel de ritualuri de vărsare a sângelui erau o caracteristică, - avea nevoie de concesii spectaculoase faţă de o tradiţie adânc înrădăcinată, dacă voia să impună Egiptului, "în mod paşnic", o religie atât de "neegipteană" ca a sa. Este posibil, de asemenea, ca el să îşi fi dat seama că, dacă ar fi fost suprimat, ritualul consacrat de timp, care cel puţin reglementa şi limita într-o oarecare măsură consumul de carne, nu ar fi fost înlocuit decât de un sacrificiu mai amplu şi mai macabru al animalelor doar în numele lăcomiei (aşa cum avea să se întâmple, de fapt, într-o zi, în lumea creştină). Dar, oricare ar fi explicaţia pe care cineva ar putea să o avanseze pentru a reconcilia atitudinea sa în această chestiune cu înalta înţelepciune a Epocii de Aur care radiază din tot ceea ce ştim despre cariera lui Akhnaton, aceasta nu poate distruge faptul că că cele două sunt incompatibile.

Niciodată nu a existat şi nu poate exista uciderea unor păsări şi animale nevinovate, - fie ca ofrande aduse Soarelui - într-o

1 Sir Wallis Budge, "History of Egypt" (editat în 1902), vol. IV, p. 122: "...este posibil ca ideea altarelor să-i fi fost sugerată arhitectului Bek, fiul lui Men, de altarul pe care regina Hatshepsut îl ridicase în templul său de la Der-al-Bahari. Este un fapt interesant că nu au fost oferite sacrificii de nici un, fel, nici pe altarul reginei, nici pe altarele succesorilor ei, şi trebuie remarcat faptul că regina spune în inscripţia de pe bară că a construit altarul pentru tatăl ei Ra-Harmachis şi că Ra-Harmachis era singurul zeu străvechi al egiptenilor pe care A menhotep al IV-lea era încântat să-l onoreze."
2 Citat de A. Weigall, "Life and times of Akhnaton" (ediţie 1922), p. 83.
3 În mormântul lui Merira, (mormântul 4) de la Tell -el-A marna.
4 În mormântul lui Huya, (mormântul 1) de la Tell-el-A marna.

adevărată Epocă de Aur. Iar tolerarea acestui rit străvechi, chiar şi în mod excepţional, şi cu cea mai lăudabilă justificare practică, în Oraşul sfânt al lui Akhnaton, nu face decât să ilustreze cu şi mai multă forfotă cât de imposibil este pentru un Om "deasupra Timpului" - ba mai mult, în mod special pentru un Om "deasupra Timpului" - să creeze un paradis pământesc în cadrul Epocii noastre întunecate.

* * *

Dar exemplul cel mai tragic de instructiv al aplicării unei înţelepciuni a Epocii de Aur pe Pământ în această Epocă Întunecată, indiferent de condiţiile acesteia din urmă, trebuie studiat în "nu" intransigent al lui Akhnaton faţă de război, în refuzul său, ca şef al unui Imperiu, de a accepta legea violenţei, care este legea Timpului prin excelenţă (şi în special legea Timpului în toate Epocile Întunecate).

Povestea tulburărilor din Siria şi Palestina - adică din întreaga porţiune nordică a Imperiului egiptean - în timpul domniei lui Akhnaton a fost reconstituită pe baza a aproximativ trei sute de tăbliţe de lut acoperite cu scriere cuneiformă - alfabetul diplomatic al epocii sale - găsite în 1887 şi 1891 printre ruinele Akhetatonului şi reprezentând expediţiile trimise regelui de către dinastii vasale şi guvernatorii egipteni din ţinuturile devastate de război. Nu cunoaştem - şi, din păcate, nu vom cunoaşte niciodată - întreaga poveste, deoarece peste două treimi din tăbliţele de lut s-au pierdut din cauza unei manipulări greşite fără sens, după descoperirea lor.1 Dar, din ceea ce ştim despre ea, situaţia poate fi rezumată retrospectiv şi caracterizată ca fiind "o mare mişcare concertată antiegipteană"2 condusă de prinţi vasali locali în strânsă alianţă cu elemente sălbatice de jaf, aparent triburi din deşert: Sa-Gaz, în nordul Siriei, şi Habiru (în care unii autori sunt tentaţi să-i recunoască pe "evrei", într-unul dintre valurile invadatoare care i-au purtat spre ceea ce ei numeau "Ţara promisă") în Palestina, în timp ce în spate, organizator invizibil al tuturor problemelor, se afla Shubbiluliuma, ambiţiosul şi vicleanul rege al hitiţilor, al cărui scop era să-şi extindă propria dominaţie în detrimentul Imperiului egiptean.

1 Sir Flinders Petrie, "Istoria Egiptului", vol. 11, p. 259.
2 S. Cook, "Cambridge Ancient History" (editat în 1924), vol. 11, p. 303.

Mişcarea pare să fi avut două centre principale: ţinutul A mor, în nordul Siriei, şi Câmpia Izreel, în Palestina. Căpetenia morită Abdashirta şi cei trei fii ai săi - şi, în primul rând, faimosul Aziru - şi Ikatama, "omul din Kadesh", şi, în sud, Labaya (sau Lapaya), Tagi, Milki-Ili şi alţii, au fost cele mai supărătoare dinastii antiegiptene, - cei ale căror nume se citesc la nesfârşit în rapoartele plângăcioase adresate lui Akhnaton de către loiali precum Abi- Milki din Tyr, Biridiya din Megiddo şi, mai ales, Ribaddi, infatigabilul "rege" din Gebal (Byblos) şi Abdikhipa, guvernatorul Ierusalimului.

Aceştia au rămas amândoi credincioşi până la sfârşit (chiar şi după ce Abi-Milki şi mulţi alţi aliaţi de nădejde ai Egiptului au trecut de mult timp la Sa- Gaz, în disperare de cauză, deoarece Faraonul nu i-a acordat niciun ajutor, ca răspuns la jalnicele sale misive). Mesajele lor nu numai că sunt cele mai numeroase (numai din partea lui Ribaddi au ajuns până la noi peste cincizeci de scrisori adresate lui Akhnaton), dar sunt emoţionante dincolo de cuvinte, chiar şi astăzi, la o distanţă de trei mii trei sute de ani - emoţionante, aşa cum este întotdeauna loialitatea complet dezinteresată, (loialitatea cuplată cu certitudinea unui dezastru). Iar la început, nu se poate trăi decât nedumerire în faţa atitudinii lui Akhnaton, în timp ce lua cunoştinţă de ele; nedumerire şi ceva mai mult, în faţa aparentei sale indiferenţe faţă de soarta celor care mureau pentru el cu atâta credinţă. Dar să reamintim pe scurt cursul general al evenimentelor, aşa cum îl urmărim în "Scrisorile de la Tell-el-A marna".

Impresia imediată care se desprinde din aceste documente diplomatice foarte vechi este extrem de confuză. Un număr de prinţi şi căpetenii locale, după proteste la fel de lungi şi vehemente ale propriei loialităţi faţă de regele Egiptului, îi descriu acestuia tulburările tot mai mari din zonele lor, fiecare dintre ei acuzându-şi vecinul că este prietenul lui Sa-Gaz (sau al lui Habiru), un mincinos şi un trădător. Doar treptat, - pe măsură ce citeşti alte mesaje, - începi să înţelegi cine este cu adevărat loial şi cine nu. Apoi, citim despre dinastii la început fideli Egiptului - cum ar fi Abi- Milki - care, unul după altul, trec în tabăra opusă - antiegipteană. Numele lor sunt date în scrisorile altor dinastii locale, care încă rezistă. Dar din crescutele

rugăminţi din propriile lor mesaje - apeluri pentru ajutor şi protecţie militară - se poate concluziona că niciun răspuns satisfăcător nu a ajuns la ei din îndepărtata Capitală a Soarelui şi că au trecut la inamic din pură furie şi dezgust, nevrând să moară inutil pentru un rege care nu părea să preţuiască devotamentul lor faţă de cauza sa. În curând, practic nu mai sunt decât două căpetenii care au acceptat să ducă, în numele şi pentru Egipt, lupta împotriva Sa-Gazilor şi Habiru şi a oricui ar putea sta de partea lor; doi ultimi aliaţi sinceri ai lui Akhnaton ca împărat: Ribaddi şi Abdikhipa. Scrisorile celor doi oferă o imagine a situaţiei care se întunecă rapid şi pun din ce în ce mai mult accentul pe urgenţa intervenţiei faraonului, dacă se doreşte salvarea Imperiului.

Progresul Amorţilor, sub conducerea lui Abdashirta şi a fiilor săi, spre sud (şi spre coasta mării) îl face pe Ribaddi să se simtă ameninţat în fortăreaţa sa. Şi totuşi, la început, cererile sale ni se par într-adevăr foarte modeste: " Mie mi se pare bine ca Domnul meu, Soarele Ţărilor, să-mi trimită douăzeci de perechi de cai",1 scrie el, într-una din primele sale expediţii. Într-o alta, el cere doar "trei sute de oameni"2 pentru a-l ajuta să ţină Gebal (Byblos) împotriva ameninţării crescânde. Dar acest ajutor nu a fost, se pare, niciodată trimis. Şi, deşi Abdashirta este ucis într-o încăierare, morţii din A morites avansează, acum în alianţă cu Arvad, un oraş de coastă care s-a alăturat lor. Şi asediază Simyra, un alt port - important. "Ca o pasăre în laţul vânzătorului de păsări, aşa este Simyra. Zi şi noapte, fiii lui Abdashirta sunt împotriva ei, pe uscat, iar oamenii din Arvad pe mare."3 Între timp, bătrânii din îndepărtatul Tunip, în nord-estul Siriei, îi trimit lui Akhnaton ceea ce este, cu siguranţă, unul dintre cele mai emoţionante documente oficiale din toate timpurile: "Cine ar fi putut să jefuiască anterior Tunip, fără să fie jefuit de către
Men-kheper-Ra? (Thotmose al III-lea) ... Să-l întrebe regele, domnul nostru, pe bătrânii săi dacă nu este aşa. Dar acum, noi nu mai aparţinem Egiptului"
... "Aziru îl va trata pe Tunip aşa cum l-a tratat pe Niy ... Şi când Aziru va intra în Simyra, ne va face ce va dori şi

1 Scrisoarea 103, (Colecţia Knutzon).
2 Scrisoarea 93, (Colecţia Knutzon).
3 Scrisoarea 84, (Colecţia Winckler).

Regele va trebui să plângă... Şi acum, Tunip, oraşul tău, plânge, şi lacrimile ei curg şi nu există nici un ajutor pentru noi. De douăzeci de ani trimitem (depeşe) către Domnul nostru, regele Egiptului, dar nu ne-a parvenit nici un cuvânt de la Domnul nostru - nici unul!".1

Tot nu vine niciun ajutor. Este ca şi cum Akhnaton ar fi fost surd la toate apelurile: ca şi cum soarta domniilor sale nu l-ar fi interesat sau, ca şi cum, poate, - ne întrebăm - vestea siriană nu ar fi ajuns niciodată la el.

Alte dinastii locale - Zimrida, din Sidon; Yapa-addu şi alţii - se alătură duşmanilor Egiptului. Ribaddi îi trimite regelui o listă a oraşelor pe care "fiii lui Abadashirta" le-au cucerit, descrie situaţia sa, izolat cum este de porturile din nordul Siriei şi înconjurat de duşmani care se apropie de el, şi imploră, din nou şi din nou, să i se trimită trupe pentru a-l ajuta să apere Simyra. Căci dacă Simyra cade, Byblos va cădea cu siguranţă. Dar nu sunt trimise trupe. Iar un rând sau două pe o tăbliţă de lut îi spun lui Akhnaton rezultatul refuzului său de a lupta: "Simyra, fortăreaţa ta, este acum în puterea Sa- Gazului".2

Urmează apoi întreaga poveste a poziţiei disperate a lui Ribaddi, din mijlocul unui oraş înfometat, aflat într-o rebeliune crescândă împotriva sa, - singur; loial, stăpânului său până la capăt, în ciuda tuturor semnelor de indiferenţă ale acestuia din urmă; - şi ultimul său apel patetic: "O, nu-l lăsaţi pe regele, domnul meu, să neglijeze oraşul"3 şi ultima sa scurtă veste: "Duşmanul nu se îndepărtează de la porţile Byblosului. "

Când Byblos a căzut, a fost capturat de Aziru şi predat în mâinile şefilor confederaţi A morite, pentru a fi omorât într-un mod pe care rămâne să ni-l imaginăm. Ştim acest lucru din singura scrisoare a lui Akhnaton care a supravieţuit, scrisă lui Aziru după eveniment. Durerea şi indignarea regelui, în momentul în care fapta i-a fost adusă la cunoştinţă, par greu compatibile cu refuzul său constant de a-i ajuta pe cei mai credincioşi şi mai curajoşi dintre vasalii săi.

Mesajele din Palestina relatează evenimente paralele care se succed în acelaşi ritm tragic:

1 Scrisoarea 41, (Winckler Collection) citată (CLXX) de Sir Flinders Petrie "Hist. Egipt", vol. II, p. 292-293.
2 Scrisoarea 56, (Colecţia Winckler).
3 Scrisoarea 137, (Colecţia Knutzon).

presiunea crescândă a Habiru din toate părţile şi creşterea dezinteresului căpeteniilor până atunci loiale Egiptului, deoarece nu primesc niciun ajutor ca răspuns la scrisorile lor de suferinţă; intrigi ale celor mai capabili prinţi ostili pentru a-i mitui sau ameninţa cu alianţa lor (şi a Habiru) pe cei care încă ezită, întrebându-se unde le este interesul; şi, din partea singurului om credincios Egiptului până la sfârşit, şi anume Abdikhipa, guvernatorul Ierusalimului, alte rapoarte despre răspândirea anarhiei, - jafuri şi crime - şi apeluri disperate pentru ajutor, şi avertismente disperate că, dacă nu vine niciun ajutor, întreaga ţară va deveni prada rebelilor şi a aliaţilor lor - "Dacă nu vin trupe în acest an, toate pământurile regelui, domnul meu, vor fi pierdute";1 - post-scrisori adresate scribului cuneiform al lui Akhnaton, pe care Abdikhipa pare să-l fi cunoscut personal: "Adu clar în faţa regelui, domnul meu, aceste cuvinte: Toate pământurile regelui, domnul meu, se vor ruina".2 Şi, în sfârşit, ultimul raport de dezastru al credinciosului guvernator: "Acum, Habiru ocupă oraşele. Nu a mai rămas nici un prinţ; toate sunt ruinate" ,3 - şi ultimul său protest de loialitate, în, ciuda tuturor: "Regele şi-a pus numele pe Ţara Ierusalimului, pentru totdeauna; de aceea nu pot părăsi Ţara Ierusalimului."4

Nu există nicio dovadă că Akhnaton ar fi făcut ceva pentru a-şi apăra ultima redută din Asia, fie şi în ceasul al unsprezecelea; sau că ar fi încercat să recupereze vreo porţiune din teritoriile pierdute. Şi astfel, "de la graniţele Asiei Minor şi ale Mesopotamiei de Nord până la deşertul Sinai, dominaţia egipteană devenea acum un lucru de domeniul trecutului - un lucru, nu, care, în ciuda eforturilor şi succeselor parţiale ale faraonilor din dinastia următoare, nu avea să mai fie niciodată".5

Şi odată cu Imperiul egiptean (şi cu prestigiul lui Akhnaton în ţară, pe care numai un război victorios l-ar fi putut consolida) au dispărut şi şansele ca Religia Discului să rămână religia de stat a Egiptului şi să devină, în forma pe care i-o dăduse Akhnaton, o forţă mondială. În Siria, asprimea

1 Scrisoarea 183, (Colecţia Winckler).
2 Aceeaşi scrisoare.
3 Scrisoarea 181, (Colecţia Winckler).
4 Citat de J. Baikie, "The A marna Age" (ed. 1926), p. 183.
5 Vezi "Un fiu al lui Dumnezeu", p. 208.

dominaţiei hitită a înlocuit dominaţia egipteană blândă. Şi dacă Habiru din scrisorile de la Tell-el-A marna sunt într-adevăr evreii mult prea bine cunoscuţi, nu este nevoie să subliniem ce consecinţe profunde - total imprevizibile în zilele lui Akhnaton - avea să aibă pentru istoria lumii stabilirea lor permanentă în Canaan. Nu a fost ultima dată când reticenţa unui conducător faţă de război avea să dea naştere la evoluţii mult mai grave (pe termen lung) decât ar fi fost războiul, şi nici - dacă sugestia de mai sus este corectă, - ultima dată când un vis generos avea să ducă în cele din urmă mai departe scopurile celei mai puţin generoase dintre toate rasele. Dar a fost prima - şi ultima - dată când un potentat atât de puternic, - cel mai puternic al epocii sale, - şi-a asumat o responsabilitate atât de teribilă de dragul şi a sacrificat atât de mult pentru un ideal de pace care nu îşi are rădăcinile nici într-o filozofie a decăderii (precum pacifismul majorităţii contemporanilor noştri), nici într-o înţelepciune înaltă, dar din altă lume, precum budismul împăratului Asoka, ci într-o concepţie a vieţii din Epoca de Aur, în acelaşi timp indiscutabil de generoasă şi fidelă acestui pământ.

Pentru că nu există niciun motiv să presupunem, aşa cum par să creadă unii arheologi, că Akhnaton a acţionat sau, mai degrabă, s-a abţinut de la a acţiona, din pură ignoranţă a situaţiei. Este adevărat că scrisorile din Tell-el-A marna sunt confuze. Adevărat, vasalii cei mai hotărât trădători ai Egiptului, cum ar fi Abdashirta sau Aziru însuşi, îşi exprimă loialitatea faţă de "Domnul lor, Regele, Soarele ţinuturilor" în cele mai incandescente fraze (cu atât mai incandescente cu cât sunt mai trădători). Este adevărat, existau la curtea lui Akhetaton elemente de o loialitate foarte, foarte îndoielnică (cum ar fi acel Tutu, cu care Aziru era personal în corespondenţă şi căruia obişnuia să- i trimită cadouri). Iar Akhnaton " este foarte posibil să fi primit o versiune foarte cenzurată şi editată"1 a expediţiilor siriene. Cu toate acestea, din toată această cantitate de apeluri de suferinţă, ceva trebuie să fi ajuns la el. Şi oricum îi rămânea pentru el o singură cale sigură de a afla adevărul, şi aceasta consta în a merge el însuşi în Siria, aşa cum făcuseră strămoşii săi, unul după altul. Această cale nu i-a păsat niciodată - sau nu a dorit - să o ia.

Pe de altă parte, "supărarea şi apatia"2 nu sunt

1 J. D. S. Pendlebury, "Tell-el-A marna" (ed. 1935), p. 221.
2 J. Baikie, "The A marna Age" (ed. 1926), p. 375.

cuvinte potrivite pentru a descrie atitudinea sa, altfel nu s-ar simţi, în singura scrisoare pe care o mai are în viaţă către Aziru, acea durere sinceră şi indignare justificată la vestea că Ribaddi a fost predat prinţilor A morite, cei mai înverşunaţi duşmani ai săi - o indignare care îl determină pe rege chiar să-l ameninţe pe vasalul său cu moartea. Nici Akhnaton nu ar fi făcut tot ce a putut şi l-ar fi adus în siguranţă în Egipt pe celălalt susţinător cel mai credincios al său, Abdikhipa de Ierusalim, conform dorinţei exprimate de acesta, dacă pur şi simplu nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu cei care au apărat Imperiul în numele său. Nu, reacţia derutantă a tânărului rege la războiul din Siria nu poate fi explicată atât de uşor. Nu există, de fapt, nicio explicaţie logică pentru ea, în afara celei oferite de Arthur Weigall: "...Akhnaton a refuzat categoric să lupte crezând că recurgerea la arme era o ofensă adusă lui Dumnezeu. Indiferent dacă norocul sau nenorocirea, câştigul sau pierderea, ar fi fost soarta lui, el îşi va menţine principiile şi nu se va întoarce la vechii zei ai luptei".1 Numai că idealul în numele căruia a acţionat (sau, mai exact, s-a abţinut de la a acţiona) nu era idealul creştin de "fraternitate a tuturor oamenilor" pe care îl presupune Arthur Weigall. Era un ideal mai larg şi mai raţional - mai adevărat; un ideal Cosmic, în lumina căruia "pacea pe pământ şi bunăvoinţa faţă de oameni" erau o simplă implicaţie a armoniei stabilite între cer şi pământ pe toate planurile; idealul paradisului aici şi acum, în frumuseţea şi plinătatea vieţii; repet: un ideal al Epocii de Aur, fidel nu: acestui pământ aşa cum este el, ci acestui pământ aşa cum a fost şi cum va fi, la începutul fiecărui ciclu al Timpului, când lupta este încă de neconceput.

Cu alte cuvinte, a refuzat să acţioneze conform legii violenţei, care este legea oricărei evoluţii în timp, cu excepţia Epocii de Aur.

Şi totuşi, minciuna nu s-a întors din această lume căzută - renunţând la responsabilitate a puterii temporale, aşa cum aveau să facă prinţul Gautama (Buddha) şi Mahavira (fondatorul religiei jainiste, de asemenea un Kshattriya prin naştere), aproximativ opt sute de ani mai târziu. Dar el a trăit în ea şi pentru ea, ca şi cum nu ar fi căzut. El a refuzat să devină ceea ce am descris la începutul acestei cărţi ca fiind un " om împotriva Timpului". Şi totuşi

1 Arthur Weigall, "Life and Times of Akhnaton" (editat în 1922), p. 202.

el nu a căutat, dincolo de frumuseţea acestei lumi luminate de soare - şi dincolo de violenţa ei inevitabilă - Principiul etern al acelui refuz, ci l-a găsit doar în frumuseţea visului său pământesc din Epoca de Aur.

În aceasta constă poziţia sa unică printre oamenii celebri "mai presus de Timp".

* * *

Marele împărat indian Asoka, fiul lui Bindusara, care avea să apară la unsprezece sute de ani după el, este singura figură istorică impunătoare cu care îl putem compara: un om "mai presus de Timp", ca şi el, înzestrat, ca şi el, cu o putere temporală nelimitată; ca şi el, un rege care avea în ură atât vânătoarea, cât şi războiul. (Celebrul apostol mondial al "non-violenţei" din timpurile noastre, regretatul Mahatma Gandhi, nu face parte din aceeaşi clasă nici cu Asoka, nici cu Akhnaton. "Nonviolenţa" sa este, în realitate, cea mai subtilă formă de violenţă morală - un produs tipic al Epocii noastre întunecate care denaturează şi corupe toate instinctele vitale şi le numeşte pe nume greşit. Iar el este, - sau a fost - un om extrem de realist "împotriva Timpului", care a folosit această violenţă distorsionată ca armă, identificând-o - în mod fals, deşi sincer, - cu adevărata non-violenţă a celor care nu sunt din această lume şi care nu luptă pentru scopuri lumeşti).

Dar există diferenţe între potentatul Maurya şi "Regele Egiptului de Sus şi de Jos, care trăieşte în Adevăr". În primul rând, o diferenţă fundamentală în ceea ce priveşte natura crezurilor lor; căci, deşi Asoka nu ar putea fi descris ca fiind "un ascet", crezul în numele căruia a protejat toată viaţa (şi a renunţat mai întâi la război) era unul ascetic: un crez al renunţării la această lume; o cale menită în mod explicit să îi scoată pe oameni din ciclul nesfârşit al naşterii, morţii şi renaşterii, considerat ca un ciclu al suferinţei. Non-violenţa era, pentru el, o consecinţă a acestei renunţări la blestemul vieţii pământeşti
— nu, a oricărei forme de viaţă individuală - în timp ce pentru Akhnaton era o condiţie inseparabilă a vieţii în frumuseţe şi adevăr, aici şi acum. Apoi, o diferenţă cu totul importantă în istoria celor doi potentaţi Asoka a fost un convertit la crezul său de detaşare şi iubire; Akhnaton a fost iniţiatorul lui şi l-a practicat de la început. Acest lucru poate fi, din punctul de vedere al

"sufletul" celor doi mari oameni, la fel. Nu este deloc "la fel" din punctul de vedere al creaţiei lor în Timp.

Chandasoka - Asoka înainte de a deveni budist - nu numai că luase violenţa ca pe un lucru firesc, dar o exercitase el însuşi în cea mai mare măsură. El fusese un războinic, şi unul feroce, - şi, ceea ce este mai mult, unul victorios. Dharmasoka - Asoka, după ce vederea (şi experienţa) ororii războiului îi schimbase inima, - avea în spate cariera lui Chandasoka. Şi, oricât de dureroasă i-a fost fără îndoială amintirea acesteia
şi oricât de ironic ar fi acest fapt, - acest lucru i-a oferit un imens avantaj practic: nu a avut nevoie să sacrifice nici măcar un centimetru din imperiul său pentru crezul său de non-violenţă: poporul din Kalinga fusese prea nemilos zdrobit chiar şi pentru a visa la rebeliune. Şi astfel, în liniştea şi siguranţa cucerite prin propria sabie, pe vremea când încă nu fusese decât un Kshattriya plin de atracţia carnagiului şi a cuceririi, marele protector al budismului şi-a putut dedica întreaga energie şi veniturile unui regat prosper noului său ideal de blândeţe şi iubire faţă de toate creaturile - noul său vis de a scăpa din robia Timpului. Consecinţa nemilozităţii sale anterioare - existenţa unui stat centralizat consolidat, cu resurse sporite - a favorizat dezvoltarea nestingherită a noii sale creaţii: statul budist, cu legile sale glorioase care reglementează bunăstarea socială şi restricţionează şi, în cele din urmă, interzic sacrificarea animalelor, precum şi cu activitatea sa misionară organizată care insuflă spiritul non-violenţei şi dorinţa de renunţare
— dispreţul ascetic al acestei lumi din interiorul Timpului, - în inimile oamenilor, din Ceylon şi Birmania până în Palestina, Alexandria şi chiar în Grecia şi Italia.

Asoka nu a încetat niciodată să ia pe deplin în considerare condiţiile acestei epoci întunecate: mai întâi, - când era încă un om "în Timp" - pentru a cuceri (prin violenţă) şi apoi,
- când s-a ridicat "deasupra Timpului" - pentru a renunţa la această lume, pentru a o respinge ca fiind casa sa, guvernând-o totuşi într-un spirit de non-violenţă - cu infinit mai multă minuţiozitate şi mai multă logică decât aveau să arate vreodată creştinii (cu dogma lor de nemurire personală şi cu părtinirea lor copilărească faţă de " omul" dintre toate
creaturile). Arid era, în calitate de patron al marii religii a păcii şi iubirii din lumea de dincolo, la fel de reuşit ca şi războinic, ba chiar mai mult.

Akhnaton, care, deşi avea în el forţa de voinţă şi determinarea intransigentă a unui luptător, nu fusese niciodată un om violent, a pierdut totul de dragul unui crez care nu era deloc unul ascetic. El a pierdut totul şi nu a reuşit să lase amprenta Învăţăturii sale asupra viitorului, tocmai din cauza refuzului său încăpăţânat de a purta război, când războiul era singura cale spre acea ordine şi pace (şi prestigiu) de care avea atâta nevoie, pentru ca înalta sa filosofie solară să continue să-şi găsească expresia într-o religie-stat. Pe de altă parte, nici el nu a mers atât de departe ca Asoka în aplicarea non-violenţei în viaţa de zi cu zi. El a cântat cu siguranţă frumuseţea Vieţii sub toate formele ei şi nu era prietenul vânătorii. Dar, din câte ştim, niciunul dintre edictele sale nu a interzis sau restricţionat, din câte ştim, sacrificarea creaturilor pentru hrana omului, aşa cum a făcut Asoka, şi numai acest lucru trebuie privit ca o abdicare în faţa puterii Epocii Întunecate; ca o recunoaştere a faptului că nu putea schimba condiţiile de existenţă sau scara de valori a acesteia.

Dar, aşa cum am spus deja, în loc să lupte împotriva acestora (în această expresie şi în alte expresii ale lor) în numele religiei sale din această lume şi din această viaţă şi să se ridice "împotriva Timpului", aşa cum alţi mari învăţători şi conducători trebuiau să facă în numele diverselor credinţe - unele lumeşti, altele din altă lume - el s-a mulţumit să dea mărturie despre frumuseţea înţelepciunii sale din Epoca de Aur în noua şi splendida capitală - Scaunul Adevărului - pe care o construise, dar care, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu era oaza perfectă de pace pe care şi-o dorea. Doar el era, în mijlocul ei, o oază de pace adevărată - de pace interioară, - şi de bucurie Cosmică invincibilă. Surd la zgomotul luptelor, orb la condiţiile acestei Epoci Întunecate, el şi-a continuat experimentul paradisului său pământesc, simţindu-se suficient de puternic pentru a crea noi, condiţii, cel puţin în mediul său imediat. El a prezidat ritualuri solare în care muzica solemnă, imnurile şi dansurile sacre1 au jucat un rol important; a ars tămâie pe altarele Marelui Templu al lui Aton, sub cerul deschis, atât de incredibil de albastru; s-a întreţinut cu discipolii săi (sau cu cei care se pretindeau a fi astfel) despre misterul razelor divine ale Soarelui - Lumina, care este

1 Sir Wallis Burge, "Tutankhamon, A menism, Atenism şi Monoteism egiptean" (editat în 1923), p. 92.

Căldură; Căldură, care este Lumină; - a dat în faţa poporului său exemplul armoniei domestice, simbolizând (în el, Regele, şi în Regină) inefabila armonie din cadrul Principiului dublu - El şi Ea - miezul tuturor lucrurilor, în timp ce mesagerii îi aduceau scrisori precum cele ale lui Ribaddi şi Abdikhipa; precum cea a bătrânilor din Tunip: "Tunip, oraşul tău, plânge, şi nu există ajutor pentru noi..." Şi cu sabia în mână, - nefiind nevoie doar să rostească un cuvânt pentru a trimite întreaga armată egipteană peste graniţă, a ales să nu lupte. A ales să rămână până la capăt, în mijlocul luptei, martor al unei lumi demult uitate, a cărei întoarcere părea imposibilă: o lume a frumuseţii, fără lupte.

Rezultatul a fost un dezastru material - şi moral: situaţia dificilă a unor fluxuri nesfârşite de refugiaţi egipteni şi sirieni, care se revărsau prin deşertul Sinai;1 moartea prematură a regelui (poate din cauza unei otrăviri lente: avea duşmani chiar şi în anturajul său apropiat); distrugerea sistematică a Capitalei sale după câţiva ani; persecuţia necruţătoare a credinţei sale deja nepopulare (mulţi susţinători ai acesteia schimbându-şi oricum părerea, de îndată ce el nu a mai fost acolo pentru a-i răsplăti cu daruri de "aur şi argint"); anatemizarea numelui său ca fiind "acel criminal al lui Akhetaton" şi, în cele din urmă, căderea sa în uitare totală timp de treizeci şi trei sute de ani - până când corespondenţa sa diplomatică şi apoi cele două imnuri ale sale supravieţuitoare către Soare au fost scoase la lumină în epoca modernă. Un dezastru, la fel de complet ca şi cel al oricărei mişcări strivite din faşă - şi fără speranţele de înviere rapidă pe care le are aceasta din urmă, când adepţii ei sunt de un metal mai bun decât cei ai regelui egiptean şi când sunt, de asemenea, în Epoca Întunecată, pregătiţi să folosească metodele Epocii Întunecate.2 Dezastrul... Şi totuşi - în cadrul nesfârşitei evoluţii descendente a istoriei de la începutul ciclului nostru de timp, o stăruinţă unică: o mărturie extraordinară a dorinţei imemoriale a omului pentru splendoarea Epocii de Aur aşa cum a fost ea: fără renunţarea încă necunoscută

1 "Ei au fost distruşi, oraşele lor au fost devastate, şi focul a fost aruncat (în grânele lor)...; ţările lor sunt înfometate; sunt ca nişte capre pe munţi." (Cuvinte ale unui ofiţer egiptean, care se ocupa de aceşti refugiaţi. A se vedea Breasted, în "Cambridge Ancient History" (edit. 1924), vol. 11, p. 125.

2 Aşa cum se întâmplă, de exemplu, în cazul naţional-socialiştilor persecutaţi de astăzi.

cunoscută şi fără lupta acerbă a oamenilor "împotriva Timpului"; o poziţie unică, care izvorăşte, aşa cum am afirmat şi în alte scrieri, dintr-un punct de vedere esenţialmente estetic şi care este frumoasă în sine, în ciuda eşecului inevitabil pe care îl implică.

Frumos; şi, de asemenea, instructiv, în măsura în care studiul de imperfecţiunile Scaunului Adevărului "ca o privire de rai", precum şi cea a naturii şi consecinţelor "pacifismului" lui Akhnaton, arată flagrant imposibilitatea de a realiza, în Epoca noastră întunecată (sau, de altfel, în orice moment al Timpului, cu excepţia unei Epoci de Aur propriu- zise), un program de paradis terestru prin metode paşnice. Pacea nu este legea de acţiune într-o lume decăzută. Trebuie fie să acceptăm violenţa - condiţia oricărei evoluţii în Timp, - şi să luptăm, cu metodele lumii căzute, împotriva acestei lumi şi "împotriva Timpului", pentru un ideal al Epocii de Aur, fie să proiectăm acest ideal "în afara" acestui pământ vizibil şi tangibil, conform cuvintelor lui Iisus din Nazaret " Regatul meu nu este din lumea aceasta" (şi a cuvintelor imnului creştin: "Lumea aceasta nu este casa noastră.."1) care exprimă atitudinea tuturor oamenilor esenţialmente "deasupra Timpului", cu o excepţie remarcabilă, cea a lui Akhnaton, regele Egiptului.

1 Un imn protestant francez: " Nu, această lume nu este patria noastră."

CAPITOLUL XI

PREA TÂRZIU ŞI PREA DEVREME

Tragedia vieţii lui Akhnaton constă în ceea ce sunt tentat să numesc poziţia de mijloc pe care o ocupa în epoca noastră - adică în epoca întunecată a ciclului temporal actual - şi în lumea noastră cu multe rase.

Când a venit în ea, această lume era aproape la fel de veche ca şi cea de astăzi. (Căci ce sunt treizeci şi trei de sute de ani, în comparaţie cu eonii pe care ciclul actual al Timpului îi durase deja)? Se mai vorbea încă, desigur, despre sfintele şi misterioasele "zile ale lui Ra" sau "zilele zeilor" - Epoca de Aur, din ce în ce mai îndepărtată, când acest pământ fusese în glorioasă armonie cu restul Cosmosului şi cu el însuşi. Se va mai vorbi despre aceasta, sub un nume sau altul, şi cu un dor tot mai mare, până în ultimul minut al acestui ciclu de timp. Dar cineva a fost, timp de milenii şi milenii, în afara contactului cu ea, iar aceasta a devenit din ce în ce mai misterioasă. Chiar şi cea de-a doua mare Epocă, sau Epoca de Argint, - în care decăderea se instalase deja, în ciuda cunoaşterii încă clare şi răspândite a înţelepciunii originare a Naturii, - era atât de îndepărtată, încât abia dacă o deosebeai de prima. Aveai cel mult o vagă idee despre ultima parte a celei de-a Treia Epoci - a regatelor de dinaintea Marelui Potop, - ca şi acum; şi poate o idee mai precisă despre ea şi despre ele, atunci, doar prin tradiţie, decât acum, prin reconstituirea minuţioasă a unor dovezi arheologice foarte puţine. Dar unul era, ca şi acum, deja închis în actuala Epocă Întunecată, ca în curtea unei închisori. Ca şi acum, Era de Aur - "Era Adevărului"; "Era Zeilor" - nu era doar de neatins (chiar şi prin Tradiţie), ci şi de neconceput. Intuiţia chiar şi a unui om ca Akhnaton abia dacă putea să sesizeze doar unele dintre trăsăturile sale glorioase şi să le sublinieze, rămânând insensibilă la altele şi, prin urmare, incapabilă să evoce atmosfera reală a epocii divine, în integritatea sa organică.
Ca acum,

acesta din urmă era deja ceva spre care se tindea, mai degrabă decât ceva ce se putea descrie în vreun fel. Şi exista, fără îndoială, în adâncul inimilor celor care "tindeau" cu cea mai mare ardoare spre ea (chiar şi în inima lui Akhnaton, uneori, cel puţin), sentimentul secret că toate eforturile erau inutile; că era prea târziu pentru a mai încerca să o restabilească - cel mai trist şi mai deprimant dintre toate sentimentele; şi cel care corespunde singurului fapt de care suntem siguri, în ceea ce priveşte lunga Zori de aur a ciclului nostru temporal.

Pe de altă parte, dacă cele treizeci şi trei de secole care îl separă pe Akhnaton de noi nu sunt nimic în comparaţie cu multele miriade de ani care se află între el şi noi şi acea îndepărtată Prima Epocă a inocenţei şi gloriei, ele reprezintă totuşi o perioadă lungă de timp, dacă luăm în considerare, aşa cum ar trebui, accelerarea ritmului de decădere în cadrul Epocii Întunecate.

Acest pământ cu siguranţă nu era un paradis, în zilele lui Akhnaton. Nu numai că conţinea "germenii" degenerării, - aceştia sunt inerenţi vieţii în Timp ca atare şi au devenit vizibili imediat ce Epoca de Aur s-a încheiat, dar era deja marcat în mod evident de toate caracteristicile Epocii Întunecate: egoism, brutalitate gratuită, superstiţie, îngâmfare, frică şi ipocrizie. Războaiele sale au fost (în aparenţă) la fel de oribile ca ale noastre, în ciuda faptului că au fost ucişi mai puţini oameni şi au fost distruse mai puţine clădiri. Iar viaţa de zi cu zi a bărbaţilor şi femeilor sale era la fel de monotonă ca cea a majorităţii contemporanilor noştri. Şi totuşi, în ciuda a toate acestea, a fost, în mod cert, la fel de rea. Progresul tehnic nu avea să întoarcă, pentru încă trei mii de ani, capetele şi inimile oamenilor către noua superstiţie a "fericirii" prin creşterea continuă a producţiei. Nici ideea periculoasă - şi falsă - a egalităţii umane şi iluzia periculoasă a libertăţii nu aveau să apară, pentru foarte mult timp. Iar lucrurile erau încă numite pe nume, iar faptele - fapte dure; consecinţele Căderii care începuse procesul evident de decădere, cu mii de ani înainte - erau înfruntate fără teamă sau scârbă, ca lucruri care trebuie să fie. Oricât de barbare ar fi fost în exterior, războaiele erau, în interior, mult mai cinstite decât cele din lumea noastră: ele nu se numeau "cruciade" împotriva acestei sau acelei idei pe care

oamenii avuseră, în primul rând, învăţaţi sistematic să urască,1 sau războaie "împotriva războiului", ci au fost purtate în mod sincer "pentru a extinde limitele" regatului unui rege şi pentru a-i exploata pe cei învinşi după ce i-au jefuit, - pentru a dobândi spaţiu vital, materii prime şi forţă de muncă ieftină, aşa cum spun astăzi cei care nu sunt mincinoşi. Dar atunci, toată lumea a spus-o. Au existat acte de cruzime în război. Dar oamenii nu se ruşinau de ele şi nici nu se indigneau în legătură cu ele - nu le numeau "crime de război" atunci când se întâmpla să fie "ale inamicului" şi nu le ascundeau, atunci când erau faptele lor. Regii au făcut, de fapt, ca relatările unor astfel de acţiuni ale lor să fie scrise pe piatră, pentru a dăinui pentru totdeauna.2 Existau, ca şi acum, oameni înrobiţi, - prada de război. Şi lucrau în minele învingătorilor sau vâsleau pe corăbiile învingătorilor. Dar aveau să treacă multe secole până când preoţii învingătorilor aveau să le bată capul cu "sufletele" lor şi să le ofere promisiuni de fericire ipotetică în lumea de dincolo, în compensaţie pentru soarta lor mizerabilă de pe pământ, - şi încă multe secole până când oamenii de drept ai învingătorilor aveau să le ţină prelegeri despre o ipotetică "conştiinţă morală universală", de ale cărei porunci ar fi trebuit să se supună, în loc să lupte fără milă pentru regii lor. Ei nu aveau nicio compensaţie pentru soarta lor, cu excepţia jocurilor de zaruri sau a veseliei care, ocazional, uşurau monotonia cozii zilnice, sau - când se întâmpla să fie oameni de un tip superior - mândria de a înfrunta cu eroism un destin amar, dar inevitabil.... Creştinismul, aşa cum îl cunoaştem noi - acea religie anti-naturală, bazată pe minciună, - nu avea să apară decât peste un mileniu şi jumătate. Iar gândirea iudaică (pentru consum neevreiesc) - principalul factor de dezintegrare a lumii cel puţin din secolul al III-lea î.Hr. încoace, (dacă nu chiar din secolul al IV-lea) - era încă total inexistentă.

Şi veşnicul vis al Paradisului, deşi era la fel de irealizabil în practică, aşa cum este acum, a fost mai pură, mai sinceră şi mai dezinteresată decât toate utopiile pacifiste de mai târziu. Expresia sa nu era, ca şi a lor, neapărat prostească.

1 Ca şi dezgustătoarea "Cruciadă în Europa" a lui Eisenhower.
2 De exemplu. Relatarea lui A menhotep al II-lea despre modul în care i-a tratat pe cei şapte şefi sirieni şi, mai târziu, nenumăratele relatări scrise asiriene.

Ar putea fi grozav şi frumos. A fost măreaţă şi frumoasă atunci când a fost produsul dorinţei, imaginaţiei şi logicii unui artist precum Akhnaton. Nu venise încă vremea când înţelepţii din clasa sa spirituală fie, în disperare, fie întorceau spatele tuturor manifestărilor din Timp şi alegeau calea renunţării, fie luptau cu armele violenţei împotriva curentului descendent al istoriei - "împotriva Timpului" - tot în disperare.

Cu alte cuvinte, ultima Epocă de Aur din spatele lui Akhnaton (şi al nostru) a fost de departe prea îndepărtată în timp pentru ca orice încercare de a o restaura să nu fie un eşec total. Pe de altă parte, pe de altă parte, lumea nu era încă coaptă - nu era încă suficient de coruptă; nu era încă suficient de vizibil pierdută, - pentru ca un om înţelept, inspirat de visul Perfecţiunii pământeşti, şi anume cu visul armoniei dintre pământ şi Cosmos, să se simtă "încolţit" şi, fie să numească orice manifestare în Timp un lucru de păcat şi de suferinţă şi să caute Perfecţiunea în evadarea din condiţiile vieţii decăzute, prin disciplină interioară, fie, să se lipească de această lume ca de casa lui, şi să lupte împotriva efectelor crescânde ale Timpului în avansata Epocă Întunecată, şi să întemeieze un stat "împotriva Timpului", precursor, în mijlocul acestei omeniri decăzute; al următoarei Epoci de Aur, înaintea noastră şi, a fortiori, a lui. Imposibilul Stat "deasupra Timpului - Statul "Scaun al Adevărului" - era încă visabil; visabil pentru ultima oară, poate, în istoria acestei Epoci Întunecate; visabil, dar, totuşi, la fel de imposibil, în practică, cum fusese timp de milenii, şi cum este, a fortiori, astăzi. Poziţia unică a lui Akhnaton în istorie constă în faptul că el este ultimul Mun "deasupra Timpului" care a avut suficientă credinţă în bunătatea rămasă a oamenilor (în ciuda Căderii) şi suficient curaj - şi suficientă putere politică - pentru a încerca, cu toată seriozitatea, să o aducă la viaţă.

* * *

Ultimul, spun eu, pentru că toţi bărbaţii bine cunoscuţi "deasupra Timpului" care, după el, şi-au proclamat condamnarea fără compromisuri a violenţei - considerând-o incompatibilă cu Adevărul atemporal - au renunţat la orice putere temporală pentru ei înşişi şi la orice speranţă a unei ordini temporale de perfecţiune în această lume decăzută. Ei au renunţat la lumea căzută ca fiind prea departe ca să se mai roage pentru ea, şi au respins, dinainte, ca fiind condamnate

utopiile, toate visele de restabilire a armoniei distruse de mult timp între Cer şi Pământ, şi s-au întors spre "sufletul" individual - singurul lucru pe care îl mai poate salva cineva, chiar şi până în ultima zi a Epocii Întunecate. Toate religiile pe care le-au propovăduit: budismul, jainismul, taoismul şi, în cele din urmă, creştinismul (creştinismul adevărat, ca o credinţă şi disciplină pur personală, nu ca Biserică organizată), sunt căi care conduc sufletul individual în afara corabiei care se scufundă; în afara acestei lumi, iremediabil infidelă faţă de modelul ei ceresc: - în afara robiei Timpului. Iar "non-violenţa" comună tuturor acestora nu este cea implicată în Religia pierdută a Discului-Soarelui - nu este aura radiantă a unui paradis pământesc, ci semnul palpabil că sufletul individual a renunţat la solidaritatea sa cu această lume învrăjbită de Timp, cu "pomelnicele şi deşertăciunile ei"; că nu o mai acceptă ca pe adevărata sa patrie şi că nu mai este, prin urmare, obligat să recunoască legea violenţei, care este legea ei.

O altă caracteristică a acestor religii ale blândeţii şi abnegaţiei, originare de oameni "deasupra Timpului", este aceea că nu iau în considerare absolut deloc rasa, nici ca o caracteristică a ordinii naturale (cum a făcut-o Religia Discului), nici ca un factor de mântuire (cum a făcut-o şi încă o face cea mai veche Cale de viaţă "împotriva Timpului" la care mă pot gândi - brahmanismul). Şi asta trebuie înţeles: ele sunt, aşa cum am spus, căi de ieşire din această lume decăzută; atunci când cineva nu mai aparţine acestui pământ, barierele naturale din cadrul domeniului Vieţii dispar nu mai puţin decât cele artificiale; Sannyasi nu mai are nici o castă. Iar în Cartea Cărţilor este scris că "un înţelept" - adică un om care s-a eliberat de legăturile Timpului - "priveşte în aceeaşi lumină un brahman învăţat, o vacă, un elefant, un câine şi chiar un om care mănâncă carne de câine" sau, potrivit unei alte versiuni, "vede în ei Realitatea Unică".1

Dar Brahmanism este, aşa cum am spus, în esenţă, o cale de întoarcere la armonia şi perfecţiunea lumii, ţinând cont pe deplin de condiţiile fiecărei epoci, şi în special de cele ale actualei epoci întunecate; un mod de viaţă "împotriva timpului". Sannyasi, omul care a renunţat complet la lume şi s-a ridicat "deasupra Timpului", a trăit mai întâi în lume viaţa lumii: ca

1 Bhagavad-Gita, V, versetul 18.

un tânăr care se străduieşte să fie, chiar şi în gând, stăpân pe simţurile sale, ca un gospodar cu responsabilităţi, ca un locuitor la pensie. În toate aceste trei etape clasice,1 - atâta timp cât nu a renunţat încă complet la lume - casta unui om, - rasa sa2 - şi Epoca în care trăieşte, îi determină îndatoririle şi drepturile. Cu cât locul său este mai înalt în ierarhia naturală a raselor, cu atât mai exigente sunt îndatoririle sale: ceea ce este permis unui Sudra este interzis unui Brahman sau unui Kshattriya - membru al castelor Ariane. Şi, de asemenea, cu cât se coboară mai mult în josul fluxului Timpului, cu atât mai stricte şi mai exigente sunt îndatoririle şi cu atât mai mari sunt responsabilităţile rasei superioare, destinată să înceapă o nouă lume a perfecţiunii, aici, pe pământ, de îndată ce Epoca Întunecată se va încheia - în sfârşit -. Căsătoriile care erau, în epoci anterioare, permise membrilor castelor cele mai înalte, - cele mai bune de fapt, într-o societate dominată până astăzi de idealul purităţii sângelui, - nu mai sunt, conform Legilor lui Manu, permise în cadrul Epocii Întunecate. Şi este, - în mod normal - mai puţin dificil pentru un om născut ca brahman sau kshattriya decât pentru altul, să devină un adevărat înţelept. Ba nu, cel care a "căzut din yoga" - care s-a străduit sincer să atingă înţelepciunea Atemporalităţii, dar care a eşuat, - este în cele din urmă "renăscut într-o casă pură şi binecuvântată" şi, "după ce şi-a recăpătat caracteristicile corpului său anterior, lucrează din nou pentru perfecţiune".3 Mai mult decât atât, chiar şi "înţeleptul" - atâta timp cât cel puţin nu a rupt toate legăturile cu societatea umană şi nu a devenit un simplu ascet meditativ, - ar trebui să acţioneze şi să îndeplinească îndatoririle rasei şi poziţiei sale: să lupte şi să ucidă, în numele unei cauze drepte, dacă face parte dintr-o rasă de războinici, "căci nimic nu este mai binevenit pentru un Kshattriya decât războiul drept".4 Dar el ar trebui să acţioneze cu o detaşare completă "doar de dragul datoriei".5 Cu alte cuvinte, în toate Vârstele, cu excepţia celei în care Universul manifestat, tărâm al Timpului, este încă în ton cu Eternitatea, Om perfect "deasupra Timpului" ar trebui să fie şi cel mai activ şi cel mai temeinic Om "împotriva Timpului", fidel rasei şi

1 Cele trei ashramuri: cel al brahmachariului, al grihastha, al vanaprastha, care conduc în mod normal la al patrulea: cel al sannyasi.
2 Varna, una dintre denumirile sanscrite obişnuite pentru caste, înseamnă "culoare". Celălalt nume pentru aceasta, "jat", înseamnă rasă.
3 Bhagavad-Gita, VI, 41-43.
4 Bhagavad-Gita, II. 31.
5 Bhagavad-Gita, III, versetele 19-25-30.

Statului şi datoriei în sensul firesc al cuvântului; credincios acestui pământ, în acţiune, deşi trăieşte, în spirit, deja în Eternitate.

Atât Akhnaton, în încrederea sa tinerească în om şi în propria sa putere de rege, cât şi fondatorii marilor religii ale blândeţii şi renunţării, în neîncrederea lor totală în omul luat în masă, în toate reglementările de masă şi în toate statele, au trecut cu vederea faptul că Viaţa este iremediabil legată de condiţiile epocii pe care o traversează. Şi amândoi nu au reuşit nici măcar să pregătească venirea noii Epoci de Aur, decât prin frumuseţea propriei lor vieţi.

Statul teocratic ideal al lui Akhnaton - Regatul veşnic paşnic paşnic al Soarelui pe pământ - a fost şi rămâne o imposibilitate în epoca noastră întunecată. El a fost de la început ştampilat cu semnul eşecului. Iar caracterul "neegiptean" al Înţelepciunii solar particular pe care urma să fie construit, a fost, poate, pretextul, dar cu siguranţă nu şi cauza profundă a eşecului său. (Alte naţiuni acceptaseră, sau aveau să accepte şi să păstreze, cel puţin în aparenţă, timp de secole, religii care erau orice altceva decât în armonie cu geniul poporului lor: este suficient să ne gândim la înţelepciunea ariană a Vedelor, considerată sacră până în ziua de azi de milioane de dravidieni, fii ai "Dasyus" din vechime, majoritatea covârşitoare a populaţiei hinduse; sau să ne gândim la modul în care creştinismul a fost impus cu succes popoarelor Germanice din nordul Europei, cu mult împotriva voinţei lor; sau cum budismul a cucerit în mod paşnic milioane de adepţi printre rasele galbene - în special, cum a reuşit să devină unul dintre principalele crezuri ale Japoniei războinice, - sau cum s-a răspândit islamul, tot în mod paşnic, pe Insula Java.). Cauza eşecului Religiei Discului de a supravieţui, chiar şi într-o formă imperfectă, trebuie căutată în propriile sale contradicţii interioare: în faptul că ea se bazează, aşa cum am mai spus, pe o concepţie profund indo-europeană despre Divinitate şi totuşi, că înţelepciunea sa nu este o înţelepciune "împotriva Timpului", o înţelepciune războinică, aşa cum s-ar cuveni rasei tinere predestinate să deschidă următorul ciclu temporal şi să conducă lumea în viitoarele "zile ale lui Ra", după prăbuşirea acestei Epoci Întunecate; nu este o înţelepciune "împotriva Timpului" şi nici o înţelepciune a disperării. Ea trebuie căutată şi mai departe, poate, în cele mai profunde

contraste ale eredităţii lui Akhnaton, ca urmaş al aristocraţiei oamenilor bătrâni (înrudit cu sumerienii şi indienii din Mohenjo-Daro) şi, în acelaşi timp, al rasei Ariane în ascensiune.

Egiptenii împărtăşeau cu celelalte rase nobile ale lumii pre-Ariane o dragoste profundă pentru pace. Acest lucru poate părea în contradicţie cu istoria celei de-a douăsprezecea şi, mai ales, a celei de-a optsprezecea dinastii.1 Cu toate acestea, aceste perioade recurente de cucerire şi de expediţii punitive în teritoriile cucerite, chiar şi cei o sută cincizeci de ani de război care se întind (cu o întrerupere remarcabilă)2 de la Sequenen-Ra la Thotmose al IV-lea, - care trebuie înţeleasă în parte ca o reacţie împotriva dominaţiei de două ori mai lungi şi urâte cu înverşunare a cuceritorilor semiţi ai Egiptului, regii Hykso, - nu au fost decât simple episoade în istoria nesfârşită a "celor două ţinuturi". Egipteanul, ca şi indianul din Civilizaţia Văii Indusului, a luptat doar atunci când s-a simţit obligat să o facă, şi atunci, niciodată cu toată inima, nici cu cea a semitului, nici cu cea a Arianilor.

Akhnaton a moştenit această reticenţă adânc înrădăcinată faţă de violenţă, pe care strămoşii săi imediaţi o abandonaseră. A moştenit-o împreună cu calităţi Ariane remarcabile: inteligenţă creatoare; voinţă şi consecvenţă; minuţiozitate. Aceste calităţi i-au permis să înţeleagă ideea de "Căldură şi Lumină din interiorul discului solar" şi să o venereze ca pe singurul Lucru divin. Şi le-a folosit în continuare pentru a promova, în numele acelui Dumnezeu uimitor de impersonal, un ideal al Epocii de Aur, al păcii într-o lume frumoasă; al păcii prin iubirea de Viaţă şi Frumuseţe - cu alte cuvinte, pentru a răspunde, sau a încerca să răspundă, aici şi acum, la dorinţa imemorială a raselor mai vechi după misteriosul Paradis pierdut la începutul ciclului nostru temporal.

Era în el prea multă moliciune din sudul foarte vechi şi rafinat pentru ca el să devină un om "împotriva timpului" - un luptător, care acceptă metodele acestei epoci întunecate şi lucrează, cu ajutorul lor, în vederea următoarei epoci de aur. Iar Epoca Întunecată nu era, în zilele lui, suficient de avansată pentru a scăpa cu totul de condiţiile de viaţă în Timp, pentru a avea

1 A se vedea marea inscripţie a lui Senusret al III-lea (al şaisprezecelea an al domniei sale) la Semneh, la treizeci de mile deasupra celei de-a doua cataracte a Nilului. De asemenea, imnul de victorie al lui Thotmose al III-lea de la Karnak.
2 Domnia paşnică a reginei Hatshepsut.

devin, pentru un iubitor de pace şi iubitor al Vieţii fără compromisuri, înzestrat cu o logică şi o voinţă de neclintit, singura cale de gândire.

* * *

Astfel, la miriade de ani după ultima Epocă de Aur, a cărei viziune înceţoşată a fost modelul teocraţiei sale imposibile, şi cu secole înainte de prăbuşirea izbăvitoare care va pune capăt acestei actuale Epoci a Întunericului, Akhnaton, pe jumătate egiptean, pe jumătate arian, - ultimul moştenitor, în linie directă, al casei regale sudice din Teba şi moştenitor al regilor din Mitanni, - se află singur, ca un stâlp de lumină, la un mare punct de cotitură în curentul descendent al Tinei, pe care nimic nu-l poate reţine. El este ultimul om, cel puţin ultimul mare rege şi învăţător, "deasupra Timpului", fidel acestei lumi luminate de soare, asemenea primilor "fii ai lui Ra" sau "rajrishis" din cea mai veche Indie. După el, nicio domnie divină paşnică pe pământ nu mai este nici măcar de visat. (Iar el a venit deja cu mii de ani prea târziu pentru ca teocraţia sa solară să fi fost ceva mai mult decât un vis). După el, cel puţin în jumătatea vestică a ceea ce astăzi este cunoscut ca vechiul continent - din Europa până în India, - popoarele meridionale relativ paşnice, nesemite, aveau să joace, treptat, un rol din ce în ce mai puţin activ în istoria lumii. Rasa ariană, frumoasă şi viguroasă, care, în îndepărtatul (cămin nordic, se agăţase cu perseverenţă de cultul peren al Luminii şi Vieţii în forma sa cea mai pură, avea să continue să înainteze spre sud şi spre est, intrând în contact cu alte culturi şi, peste tot sau aproape peste tot, lăsând în acelaşi timp amprenta geniului său creator asupra populaţiilor cucerite, uitând câte ceva din Înţelepciunea solară originară în încercarea de a înţelege noi mituri sau de a explica noi experienţe. Iar semiţii aveau să-şi sporească şi ei influenţa - un tip de influenţă cu totul diferit - prin puterea politică şi, mai târziu, prin credinţe centrate în jurul unui Dumnezeu personal şi transcendent, opusul filosofic al lui Akhnaton, "Căldura şi lumina din interiorul discului". Răsturnarea tutelei m itaniene de către Ashur-Uballit, fiul lui Erba-Adad, regele unei Asirii încă neimportante, în timpul domniei lui Akhnaton, şi intensificarea infiltrării Habiru în Palestina, în acelaşi timp, fac semne timpurii ale acestei noi ascensiuni a semitului, în timp ce, în îndepărtata Indie, arienii concepeau sistemul de caste sau dădeau

nouă interpretare - rasială - şi punând, în mijlocul unui mediu străin iminent, bazele celei mai vechi civilizaţii cu adevărat raţionale din Epoca Întunecată: brahmanismul, o civilizaţie "împotriva Timpului"; şi în timp ce, mai puţin de un secol mai târziu, invazia thesprotiană avea să aducă în Grecia "o populaţie ariană în proporţie covârşitoare"1 : sângele nou care avea să facă să evolueze elenismul din propriul geniu şi din vechea cultură egeeană, încă vie.

Dar, repet, nici o rasă şi nici un om nu a reînnoit vreodată experimentul lui Akhnaton de a conduce un stat care să sfideze condiţiile Epocii Întunecate, în conformitate cu un crez de pe acest pământ. De fapt, pe măsură ce Epoca Întunecată se prelungeşte, statele şi toate organismele temporale - cu câteva excepţii flagrante - devin tot mai multe organisme "în Timp", al căror ai m real este doar bunăstarea lumească a unei familii conducătoare sau a unei minorităţi conducătoare, sau a unui întreg popor, fără ca acea familie, grup sau popor să fie, din punctul de vedere, al ierarhiei naturale a vieţii, "cel mai vrednic"; fără ca privilegiile sale să fie justificate în lumina Adevărului Cosmic. Marii oameni "deasupra Timpului" care apar după Akhnaton întorc spatele acestei lumi fără speranţă şi caută, aşa cum am mai spus, salvarea sau "eliberarea" sufletului individual; scăparea lui din robia Timpului cu totul. Sanga budistă şi frăţia şi mai nepământeană: a asceţilor Jain, sunt comunităţi de oameni care, în mod deliberat, nu lasă urmaşi şi îşi concentrează toate eforturile pentru a nu se naşte niciodată, ei înşişi, din nou, dacă pot evita acest lucru. Împărăţia lui Iisus Hristos nu este "din această lume". Şi, deşi, potrivit fondatorului real şi practic al Bisericii creştine, Pavel din Tars, este "mai bine" pentru un creştin (aşa cum este, de altfel, "mai bine" şi pentru un budist sau un jainist) "să se căsătorească decât să ardă" (cu pasiune), pentru el este, de asemenea, mai bine, ori de câte ori este posibil, să trăiască în celibat. Doctrina creştină este, fără îndoială, mai puţin consecventă decât cea budistă sau jainistă, în ceea ce priveşte non-violenţa. "Iubirea" mult supraevaluată pe care o predică se limitează în mod şocant la om, dintre toate fiinţele vii. Dar idealul creştin - scopul disciplinei religioase, atât al misticului individual, cât şi al comunităţii mistice, - este, de asemenea, unul esenţialmente ascetic şi de altă lume; unul în lumina căruia sfântul care

1 H. R. Hall, "Ancient history of the Near East" (ediţia a noua), p. 67.

nu este de pe acest pământ este privit ca fiind cel mai înalt tip de ființă umană; tipul la care ar trebui să aspire credincioșii. Fie că se așteaptă ca sfântul să ajungă în cele din urmă la starea de nirvana sau la fericirea mai personală a "Raiului" creștin este, din punctul de vedere al înțelepciunii înrădăcinate și credincioase acestui pământ, exact același lucru. În ambele cazuri, el se salvează pe sine, lăsând pământul condamnat la soarta sa, - cel mult revenind (renăscând) de bunăvoie, ca un "Bodhisattva", pentru a ajuta alte suflete să iasă din coșmarul existenței în Timp, sau ajutându-le direct, din stadiul de beatitudine pe care l-a atins, conform dogmei creștine a "comuniunii sfinților" - solidaritatea dintre Biserica "triumfătoare" și cea "militantă", care nu este altceva decât un fapt natural exprimat în limbaj religios.

Dar el nu are nici un rol în singura luptă al cărei scop este de a pregăti apariția următoarei Epoci de Aur: lupta "împotriva Timpului", aici și acum.

Dimpotrivă: marile religii ale lumii de dincolo, care exaltă evadarea din condițiile acestei epoci întunecate, în special, și ale Timpului, în general, - "salvarea" sau "eliberarea" individuală - nu reușesc, în practică, decât să înrăutățească și mai mult condițiile epocii întunecate. Ele reușesc acest lucru pentru simplul motiv că atrag cele mai bune energii umane, - și, pentru început, cel mai bun sânge uman, - departe de acest pământ. Primii și mulți dintre ultimii asceți budiști bine-cunoscuți, precum și mulți dintre jainisti, erau brahmani sau kshattriyas - Ariani, - iar mulți dintre sfinții creștini necăsătoriți erau de origine Germanică.

Dacă religiile ascetice ar putea cu adevărat să îi îndepărteze pe toți oamenii de această planetă, efectul lor nu ar fi atât de tragic. Ar însemna, în timp, dispariția omenirii prin cel mai neviolent proces dintre toate: prin lipsa de interes pentru reproducere; lipsa dorinței de a trăi în această lume ca și cum ar fi vorba de călători spre lumea următoare sau, dincolo de moarte, ca și cum ar fi vorba de suflete "eliberate" - nu ca noi bărbați și femei vii, moștenitori ai caracterului și posibilităților raselor umane existente și ai sarcinilor, luptelor și măreției lor stabilite de natură. Dar numai minoritățile sunt capabile să ducă la îndeplinire o învățătură fără compromisuri, până la ultimele consecințe logice. Și, prin urmare, nici o religie, oricât de nepământeană ar fi, până acum, din câte știu, nu a avut vreodată o atracție suficientă pentru a conduce întreaga comunitate

credincioşilor săi la acea dispariţie prin indiferenţă faţă de viaţă, pe care tocmai am menţionat-o. Căci alături de bunul călugăr care, în gând şi în faptă, consideră că fecioria este mai bună decât căsătoria, se află laicul care doar îşi aminteşte că "este mai bine să te căsătoreşti decât să arzi" şi care are o familie. Călugărul, - care de multe ori este un om de cel mai bun sânge, - este pierdut pentru acest pământ, în sensul pământesc. Laicul devine pozitiv periculos de îndată ce uită că desconsiderarea rasei este, cel mult, permisă celor care calcă pe calea ascetică şi care desconsideră viaţa ca atare; celor care, deja în această lume, "nu se căsătoresc şi nu dau în căsătorie". Şi întotdeauna uită acest lucru mai devreme sau mai târziu, în decursul deceniilor sau al secolelor, pentru că, după ştiinţa mea, nici un crez din altă lume nu şi-a luat osteneala de a sublinia acest lucru. (Brah manis m a subliniat acest fapt. Dar brahmanismul nu este un "crez din altă lume", o religie "deasupra Timpului"; el este singurul sistem social "împotriva Timpului" în cadrul căruia există loc pentru toate credinţele (lumeşti şi din altă lume) şi pentru toate rasele, de la cea mai joasă dintre toate până la arienii puri, într-o armonie care reflectă - sau cel puţin este menită să reflecte - armonia originară a Creaţiei).

Astfel, rezultatul practic al marilor religii de evadare din condiţii ale Timpului, rezultatul practic al învăţăturilor marilor, oameni "deasupra Timpului" după Akhnaton, este o coborâre a nivelului rasial şi, prin urmare, a calităţii propriilor lor adepţi şi, prin ei şi prozeliţii lor, a omenirii în general: nu - din păcate! - o generaţie de "sadhus" şi sfinţi meditativi, urmată de o planetă fără oameni (fără îndoială mai frumoasă decât a fost de foarte mult timp), ci de produse încrucişate de sânge arian şi m ongolic, sau arian şi evreiesc, şi de un alt hotch- potch nedesluşit al tuturor raselor din Orientul Îndepărtat şi Mijlociu, sau al tuturor raselor din Orientul Apropiat şi din Europa, care profesează forme tot mai degradate de budism sau creştinism şi care se înmulţesc, se înmulţesc şi înmulţesc mereu exemplare tot mai degradate de mamifer cu două picioare. Cu alte cuvinte: o înăsprire a strângerii condiţiilor din Epoca Întunecată asupra lumii şi o dezintegrare în continuare.

Nu este necesar să adăugăm că această dezintegrare a fost încurajată şi exploatată de fiecare putere "în timp" care are nevoie de *material omenesc*, indiferent de calitate. Învăţătura lumii de apoi

conform căreia omul trebuie privit înainte de toate ca "un suflet" a fost mobilizată în sprijinul unor planuri de dominaţie mondială nejustificată de către Biserica creştină însăşi şi de către un număr de conducători creştini. Un exemplu tipic, dar în niciun caz unic, al acestui oportunism este cel al politicii lui Albukerque în Goa, care a încurajat căsătoriile mixte între portughezi şi indieni creştini de orice castă.
Fiecare nou încrucişat, botezat de Sfânta Biserică, urma să fie - cel puţin Albukerque se aştepta, - un viitor sfânt în Rai şi, între timp, un susţinător loial al intereselor portugheze. Viceregii spanioli din Mexico şi Peru au încurajat căsătoriile mixte într-un spirit asemănător, la fel au făcut, cu mult înaintea lor, în Orientul Apropiat, împăraţii bizantini şi khalifii din Damasc şi din Bagdad. Este politica cea mai firească a unui conducător "în Timp" a cărui religie se întâmplă să fie o fraternitate de credinţă, indiferent de sânge, - şi cu atât mai mult dacă această religie este, ca şi Islamul, o religie de altă lume, fără îndoială, dar în niciun caz una "non-violentă".

Oare religia categoric non-violentă, dar nu de pe altă lume, a Disk ar fi urmat, în practică, aceeaşi cale, dacă ar fi durat? Calea este în contradicţie cu ideea de separare a raselor, impusă de Dumnezeu, implicată în cuvintele lui Akhnaton: "Tu ai pus pe fiecare om la locul lui; Tu i-ai făcut diferiţi ca formă, culoare şi vorbire; ca un Despărţitor, Tu ai despărţit popoarele străine unul de altul".1 Dar cine poate spune vreodată ce ar putea deveni o religie în mâinile unor adepţi ambiţioşi şi lacomi de buze, atunci când nu are un cod de conduită ferm şi riguros, nimic care să-i ghideze pe credincioşi (din câte ştim noi) în afară de intuiţia unui artist, în ton cu frumuseţea Creaţiei? Ştim că mai mulţi dintre contemporanii şi adepţii declaraţi ai lui Akhnaton au fost, cel puţin, orice altceva decât astfel de artişti. Este greu de spus care ar fi fost ceilalţi urmaşi ai săi şi dacă vreun mare om ar fi apărut - ar fi putut apărea - printre ei, pentru a salva ceea ce mai putea fi salvat din teocraţia din Epoca de Aur a tânărului rege în această Epocă Întunecată, dându-i legile rigide de care orice organism din Epoca Întunecată are nevoie, pentru a rezista. Tot ce putem spune este că un astfel de lider ar fi fost în mod necesar - ar fi trebuit să fie - un om "împotriva

1 Imn mai lung pentru Soare.

Timpul"; "deasupra Timpului", fără îndoială, dar şi "împotriva Timpului", nu doar "deasupra Timpului", ca Akhnaton însuşi şi ca fondatorii religiilor non- violente şi de altă lume de după el. Nu există, aşa cum am spus, în Epoca Întunecată, nici un loc, nici o posibilitate de existenţă pentru un stat "deasupra Timpului". Oricât de mult ar fi inspiraţia, filozofia care stă la baza guvernării statului, oh o natură non-violentă, (lumească sau din altă lume), metodele trebuie să fie metodele dure ale Epocii Întunecate. Singurul om care a evitat aceste metode în Imperiul său budist — Asoka, - a reuşit să facă acest lucru doar pentru că le aplicase, cu înverşunare, înainte de convertirea sa la non-violenţă.

Cu alte cuvinte, în această epocă întunecată, există loc doar pentru religiile "împotriva timpului" - în afară de falsele religii "în timp". Adeptul sincer, inteligent şi absolut consecvent al unei învăţături sută la sută "deasupra Timpului" - sută la sută non-violent ca atare - nu-i rămâne decât o singură cale de urmat: să dispară. El nu aparţine acestei planete în această Epocă; ar trebui să plece de pe ea, - şi să nu se mai întoarcă niciodată. Non-violenţa nu numai că este incompatibilă cu existenţa oricărui stat, ba mai mult, a oricărei vieţi colective, în orice perioadă a Timpului, în afară de o Epocă de Aur (şi, cu atât mai mult, în Epoca noastră), dar este, cu excepţia unei Epocă de Aur, incompatibilă cu Viaţa însăşi.

Dintre toţi adepţii religiilor non-violente, jainii sunt cei care, se pare, au înţeles cel mai bine acest lucru. Ei sunt, fără îndoială, ca şi alţii, împărţiţi într-o minoritate de călugări şi o majoritate de oameni care trăiesc, cât de non-violent este posibil din punct de vedere material, - viaţa acestei lumi. Dar asceţii lor merg mai departe decât oricare alţii pe care îi cunosc pe calea renunţării de dragul iubirii faţă de toate creaturile. Nu se mulţumesc să respecte doar viaţa animală, ca şi jainii laici şi toţi vegetarienii din lume, ei refuză cu seninătate orice compromis cu Legea dură a vieţii în toate timpurile, cu excepţia inimaginabilei vârste de aur: ucide şi mănâncă; ucide şi trăieşte. Şi, dând treptat la o parte legumele, fructele şi, în cele din urmă, chiar şi apa, ei mor de inaniţie în numele adevăratei logici a Non- violenţei - singura logică a oamenilor din Epoca noastră întunecată care se agaţă până la capăt de voinţa lor de a sfida condiţiile de existenţă în Timp.

Există o alternativă consistentă la această poziţie extremă - o poziţie la fel de logică şi de eroică ca ea - şi anume cea a echivalentului filosofic al rasismului brahmanic în

lumea noastră tehnic avansată şi totuşi periculos de decadentă; cea a crezului modern "împotriva Timpului" şi "credincios acestui pământ" prin excelenţă sau, mai exact, a formei moderne a Înţelepciunii perene a Luminii şi a Vieţii: Naţional-Socialismul, pe care oamenii miopi îl confundă cu un simplu crez politic şi nimic mai mult.

Iar această alternativă este, cel puţin pentru cei care au sânge arian şi o fire războinică - pentru Kshattriyas -, cea mai bună dintre cele două. Căci este scris în Cartea cărţilor, adresată k de Dumnezeu Însuşi - adică de Geniul Rasei, în haine umane, - unui prinţ al Kshattriyas, că "acţiunea este superioară, inacţiunii".1

Emsdetten în Westfalen (Germania), 23 mai 1954

1 Bhagavad-Gita, III, versetul 8

PARTEA A IV-A

ATÂT SOARELE CÂT ȘI FULGERUL

(Adolf Hitler)

CAPITOLUL XII

COPILUL DE LUMINĂ NĂSCUT TÂRZIU

Era în 1889 - în timpul primului an de domnie al Kaiserului William al II-lea.
Bismark - cancelarul de fier; creatorul celui de-al doilea Reich German era încă la putere, dar nu pentru mult timp. Forţele antiGermane ascunse care aveau să provoace în curând demiterea sa şi apoi, treptat, să frângă impulsul pe care îl dăduse lucrurilor, erau deja la lucru; erau la lucru de ani de zile. Dar existau factori imponderabili - forţe morale şi mistice - pe lângă şi, nu, în spatele lor: aceleaşi forţe de dezintegrare care, de peste două milenii,1 se străduiau să conducă rasa ariană spre pieire. Şi era nevoie de un geniu mai mult decât politic, ba nu, de o personalitate mai mult decât umană, pentru a le sta în cale.

În special în ultimii o sută de ani, adică de la izbucnirea Revoluţiei Franceze, Europa s-a scufundat, mai repede ca niciodată, sub influenţa evreilor internaţionali şi a agenţilor lor vicleni: Masoneria Liberă şi diferitele organisme secrete aşa-zis "spirituale" afiliate direct sau indirect acesteia. Secole de aplicare eronată a creştinismului - un crez esenţialmente extraterestru - la afacerile lumeşti, pregătiseră terenul pentru triumful celor mai periculoase superstiţii: credinţa în "drepturile egale" ale "tuturor oamenilor" la viaţă şi "fericire"; credinţa în cetăţenie şi "cultură" ca fiind distincte de rasă şi mai importante decât aceasta; credinţa în "progresul" nelimitat prin presupusa receptivitate universală la "educaţie" şi în posibilitatea păcii şi “fericirii” universale ca rezultat al “progresului” – minunatelor

1 Spun "peste două milenii", ceea ce înseamnă că influenţa dezintegratoare a evreilor asupra rasei Ariane a început înainte de apariţia creştinismului. Noua scală de valori dezastruoasă, extrasă din religia extraterestră prost aplicată şi răspândirea crezului însuşi, au fost consecinţele influenţei evreieşti, nu cauzele acesteia.

descoperiri ale ştiinţei puse în slujba "omului"; credinţa în dreptul omului de a lucra împotriva spiritului şi scopului naturii pentru propria plăcere sau profit de scurtă durată. Se accentuase din ce în ce mai mult, se exaltase, se făcuse populară dragostea bolnăvicioasă pentru " om " ca fiind distinctă şi opusă tuturor celorlalte creaturi sau, mai exact, dragostea pentru o concepţie respingătoare, standardizată a " omului mediu ", " nici bun, nici rău ", ci slab, mediocru, - cât se poate de străin de vechea idee ariană războinică şi războinică de umanitate superioară, exprimată în concepţia " eroului asemenea zeilor ", ca să folosesc cuvintele lui Homer.

Şi colonialismul era la apogeu, la fel ca şi activitatea misionară creştină. Ceea ce înseamnă că, după ce s-a predat forţelor dezintegrării, Europa le preda rapid restul lumii; pregătea ultima fază a Epocii Întunecate: starea de haos biologic care este condiţia preliminară a dominaţiei celui mai rău şi a anihilării sistematice a oricărei elite umane supravieţuitoare de sânge şi caracter.

* * *

La acea vreme, un ofiţer de vamă în vârstă, cinstit şi harnic, locuia cu soţia şi familia sa în Braunau, un orăşel drăguţ de pe malul râului Inn, la graniţa dintre Austria şi Germania.

Oraşul, cu piaţa sa principală, pe una dintre laturile căreia încă mai poate fi văzută o fântână veche, dominată de o statuie din piatră a lui Hristos, cu casele şi bisericile sale vechi, cu străzile sale vechi, - curate, dar adesea înguste, - şi cu "turnul" cu patru etaje - Salzburger Turm, - care separa deja piaţa principală de "suburbie",1 nu se deosebea prea mult de orice alt orăşel din regiune. Probabil că arăta cam la fel ca şi astăzi: oraşele mici se schimbă mai puţin decât cele mari. Iar vameşul, al cărui nume era Alois Hitler, trăia şi re-acţiona la, viaţă ca mulţi funcţionari guvernamentali. Înzestrat cu o voinţă şi o perseverenţă uriaşe, în tinereţe, el se ridicase de la poziţia de băiat de sat la cea de scrib într-un birou guvernamental, ceea ce i se părea a fi culmea respectabilităţii. Şi acum, după atâţia ani, zilele de

1 Die Vorstadt.

care se asemănau atât de disperat, viaţa lui mohorâtă nu i se părea mohorâtă, pentru că nu avea timp să se gândească la ea ca atare. Meticulos de supus, muncea şi muncea. Şi zilele şi anii au trecut. În curând avea să vină timpul când cinstitul funcţionar avea să se pensioneze, cu o mică pensie.

Între timp, el locuia în "suburbie", la doar câţiva paşi de Salzburger Turm, într-o casă veche, cu două etaje, cu pante pitoreşti, cu arcade pitoreşti în vârful fiecărei scări şi camere spaţioase. Soţia lui, Clara, era drăguţă: blondă, cu ochi albaştri magnifici. În vârstă de numai douăzeci şi nouă de ani (era a treia soţie a lui), era de o fire arzătoare, gânditoare şi stăpână pe sine; la fel de imaginativă şi intuitivă pe cât era soţul ei de lipsit de romantism, la fel de iubitoare pe cât era el de devotat, şi capabilă de sacrificii susţinute la nesfârşit. Îl respecta profund; el era soţul ei. Dar ea îşi iubea copiii - şi pe Dumnezeu; Dumnezeu în copiii ei. Şi nici ea însăşi nu ştia cât de multă dreptate avea, adică cât de adevărat spiritul divin - Sinele divin colectiv al omenirii Ariane, Whose manifestare apare din când în când sub forma unei fiinţe umane extraordinare, - trăia în cel mai mic băieţel pe care îl alăpta: al patrulea ei copil.

Tocmai îl născuse pe 20 aprilie, la ora şase şi optsprezece după-amiaza, în acea cameră mare şi aerisită de la etajul al doilea - ultima pe partea dreaptă, la capătul unui pasaj îngust - în care stătea acum întinsă, simţindu- se încă slăbită, dar fericită. Cele trei ferestre dădeau spre stradă. Prin geamurile lor imaculate şi prin jaluzelele albe pătrundea o lumină caldă de soare. Copilul dormea. Mama se odihnea. Ea nu ştia că tocmai fusese instrumentul unui imense Voinţe Cosmice.

La câteva sute de metri distanţă, - dincolo de Salzburger Turm şi de Piaţa largă, înconjurată de case relativ înalte, - pe care curgea râul Inn, afluent al Dunării, de culoare albastră-cenuşie. Peste el era un pod, ca şi astăzi. Peisajul - dealuri moi şi verzi, cu păduri ici şi colo; şi case îngrijite şi casnice cu acoperişuri roşii şi, ocazional, clopotniţa unei biserici, între malul râului şi pantele bogate şi verzi din depărtare - ca fiind acelaşi pe ambele părţi ale podului. Oamenii erau aceiaşi: bavarezi; - Germani. Dar de această parte - unde se afla Piaţa principală cu vechea ei fântână, Salzburger

Turm şi "Suburbia" se aflau - se numea "Austria"; pe partea cealaltă: Germania.

Copilul dormea; mama se odihnea; era recunoscătoare pentru soarele strălucitor şi pentru vara care se apropia. Va putea să scoată copilul afară, din când în când, când va găsi timp. Între timp, se ruga reginei cerului ca el să trăiască: primii ei trei copii muriseră, unul după altul.

* * *

Copilul a fost botezat Adolf.

Treizeci şi cinci de ani mai târziu, Om în care se transformase avea să scrie: "Mi se pare astăzi că destinul mi-a desemnat în mod fericit ca loc de naştere Braunau on the Inn. Acest orăşel se află într-adevăr la graniţa celor două state Germane, a căror unificare, noi, bărbaţii din generaţia tânără, o considerăm ca fiind opera vieţii noastre, care trebuie realizată prin toate mijloacele."1

S-a referit la "Destin". Dacă nu ar fi fost ciudată o astfel de afirmaţie într-o carte scrisă pentru milioane de europeni care nu sunt aproape deloc preocupaţi sau interesaţi de ideea de naştere şi renaştere, ar fi putut, cu o acurateţe egală, dacă nu chiar mai mare, să vorbească despre "propria sa alegere". Căci, potrivit Înţelepciunii Antice, oamenii de o asemenea calitate ca el aleg să se nască, fără a fi constrânşi, şi îşi aleg locul de naştere. Invizibile pe cerul albastru de deasupra orăşelului de frontieră, stelele s-au format, pe data de 20. aprilie 1889, la ora şase şi optsprezece după-amiaza, un tipar definit care marchează revenirea pe pământ a Celui Care se întoarce; a divinului Om "împotriva Timpului" - Sinele colectiv întrupat al omenirii superioare, - Care, din nou şi din nou, şi de fiecare dată mai eroic, se ridică singur împotriva curentului mereu accelerat al decăderii universale şi pregăteşte, într-o luptă dură şi sângeroasă, zorii următorului ciclu al Timpului, chiar dacă este, pentru câţiva ani sau decenii, aparent sortit eşecului.

Căci Pruncul nou născut nu era nimeni altul decât El.

* * *

1 Adolf Hitler, "Mein Kampf", p. 1.

Niciodată circumstanţele nu fuseseră mai nefavorabile recunoaşterii Sale, ba chiar posibilităţii ca El să-şi conştientizeze misiunea în haina unui conducător predestinat. Nu numai că era, după cum toată lumea va fi de acord, o cale lungă de la statutul umil al copilului până la cel pe care trebuia să-l atingă pentru a juca, în istoria Apusului, rolul politic care îi era destinat, dar nimic nu părea să-l pregătească pentru îndeplinirea sarcinii sale şi mai mari, şi anume aceea de a trezi sufletul Arianilor apuseni la propria sa înţelepciune naturală. Înţelepciunea ariană, în forma sa conştientă, războinică, în opoziţie cu toate valorile tradiţionale ale creştinismului, era necunoscut în lumea occidentală a vremii, cu atât mai puţin în Braunau on the Inn, - necunoscut, cel puţin, tuturor, cu excepţia câtorva gânditori singuratici, cum ar fi Friedrich Nietzsche. Cu toate acestea, Puterile cereşti i-au oferit Copilului divin două privilegii principale prin care, în mod uimitor de curând, avea să devină conştient de aceasta; avea să o reinventeze de la sine: în primul rând, o ereditate pură şi sănătoasă, conţinând tot ce era mai bun atât din sângele nordic, cât şi din cel keltic - imaginaţia înflăcărată şi intuiţia mistică a kelţilor, aliate cu voinţa, rigurozitatea, eficienţa şi simţul justiţiei (şi, de asemenea, perspicacitatea) nordice; şi, pe lângă aceasta, o dragoste pasională, nelimitată şi fără limite pentru acel pământ German care se întindea de ambele părţi ale Innului, precum şi de ambele părţi ale Dunării şi dincolo de aceasta, şi pentru poporul său, fraţii săi de sânge: nu pentru cei care sunt specimene perfecte de umanitate superioară (pentru că nu există niciunul în această Epocă întunecată), ci pentru cei care pot şi vor deveni astfel de oameni, cât timp au stofă în ei.

Prin această iubire - şi numai prin ea - avea să se ridice la certitudinea intuitivă a Adevărului etern pe care avea să construiască Doctrina naţional-socialistă, forma modernă a Religiei perene a Vieţii; la acea certitudine care îl separă chiar şi de cei mai mari politicieni şi îl plasează imediat în categoria Clarvăzătorilor războinici, fondatori ai celor mai sănătoase civilizaţii pe care le cunoaştem; în categoria. Oameni "împotriva Timpului", a căror viziune cuprinde, dincolo de lumea noastră bolnăvicioasă, sortită unei distrugeri rapide, următoarea şi încă de neconceput Epocă de Aur, a cărei profeţi sunt şi vor fi zeii.

Scrisă la Emsdetten în Westfalen (Germania), la 14 august 1954.

CAPITOLUL XIII

LUPTA PENTRU ADEVĂR

Fie că este viu sau mort în carne şi oase, copilul predestinat al lui Braunau - Adolf Hitler, - trăieşte pentru totdeauna în naţional-socialism, creaţia şi expresia sa integrală. A-l înţelege pe acesta din urmă înseamnă a-l înţelege pe el: a-l vedea în lumina potrivită şi a-l plasa - indiferent dacă cineva este, personal, atras de el sau nu, - la nivelul şi în clasa potrivită în galaxia oamenilor excepţional de mari. Şi tocmai acest lucru este ceea ce majoritatea naţional-socialiştilor, chiar şi cei care au rămas după 1945, ireproşabili în profesiunea lor de credinţă - chiar şi cei "fanatici" - (ca să nu mai vorbim de duşmanii noştri şi de lumea în general, care se află de zece ani sub influenţa lor), se pare că nu reuşesc să facă, din lipsă de simţire a realităţilor Cosmice şi, în special, din lipsă de conştientizare a ritmului Timpului care explică o lege a istoriei, când nu şi toate marile întâmplări. Trebuie să se facă o distincţie clară între efemerul N.S.D.A.P., - Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani;1 o organizaţie în vederea unor obiective precise, care îşi au locul lor în istoria Germană şi europeană, - şi veşnica Idee Naţional-Socialistă.

Partidul a luat fiinţă (oficial) la 24 februarie 1920; de fapt, încă din 1919. Era un organism revoluţionar hotărât să câştige puterea pentru liderul său - şi pentru membrii săi, - să scape Germania de înrobirea şi ruşinea rezultate din Tratatul de la Versailles şi - pentru prima dată în istoria Westului, - să aplice, pe scară largă, principii biologice solide - eterne - vieţii sociale şi politice. Cu toate acestea, avea caracteristicile celor mai bune organizaţii ale Epocii noastre întunecate: neîndemânarea lor inerentă; deficienţele lor prea umane. Existau tot felul de oameni - idealişti neînfricaţi şi slujitori ai timpului; eroi, ba chiar semi-zei, şi o imensă majoritate de creaturi iresponsabile, ca nişte oi, şi câţiva

1 Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei.

trădători influenţi - printre cei 13 milioane de membri pe care îi avea în perioada de glorie. A realizat multe şi totuşi a eşuat. Din 1945, a încetat să mai existe ca organism şi, chiar dacă va fi, într-o zi, destinat să se ridice din nou sub vechiul său nume şi sub Semnul său veşnic, nu va fi niciodată restaurat exact ca înainte. Nu se poate; pentru că aparţine Timpului, iar în Timp nimic nu se reface vreodată. Nu ar trebui să fie; pentru că restaurarea ar însemna stagnare, de unde incapacitatea de a face faţă noilor circumstanţe şi de a învinge noi pericole.

Ideea naţional-socialistă nu este partidul. Nu numai că a existat - "în aer" - mai mult sau mai puţin în haina sa actuală, înainte de partid (Proclamaţia "Deutsches Bund" a lui Friedrich Lange, la Heidelberg, la 9 mai 1894 - când Adolf Hitler avea cinci ani - are toate trăsăturile unui Manifest naţional-socialist; la fel şi declaraţiile lui Hans Krebs din 1904), dar în esenţa sa este la fel de veche ca şi cel mai vechi contact şi prima ciocnire dintre rasa Germanică şi lumea exterioară. În esenţă, nu este altceva decât expresia voinţei colective a rasei de a supravieţui şi de a domina; a disponibilităţii sale de a co mba şi de a eradica tot ceea ce, din exterior sau din interior, stă în calea supravieţuirii şi expansiunii sale; a conştiinţei sale sănătoase de sine - de forţa sa; de tinereţea sa; - şi de Divinitatea din interiorul său: o realitate biologică subliniată în viaţa politică şi în cea socială, mai degrabă decât o idee "politică". Se poate spune că Teodoric cel Mare a acţionat în adevăratul spirit naţional-socialist atunci când, cu paisprezece sute de ani înainte de faimoasele "legi de la Nüremberg", a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a împiedica căsătoriile dintre goţii săi şi popoarele mai puţin pure din punct de vedere rasial - mai puţin Ariane - din Italia cucerită, ca să nu mai vorbim de popoarele de origine total ne- ariană. Şi am subliniat de multe ori şi în diferite scrieri că nu există nicio diferenţă de scop şi de poziţie între atitudinea naţional-socialistă faţă de viaţă şi cea a Arianilor antici, războinici, adoratori ai Luminii, care au cucerit India de Nord-Vest, stabilind sistemul de caste, conceput pe baze rasiale, între ei şi popoarele cucerite, şi rugându-se zeilor vedici pentru "fii mulţi", turme prospere şi "victoria asupra lui Dasyus cu pielea închisă la culoare" - pentru Lebensraum - cu câteva mii de ani înainte de 1919, 1933 sau 1935.

Am putea merge mai departe şi să afirmăm că, în esenţa sa,

Ideea naţional-socialistă depăşeşte nu numai Germania şi vremurile noastre, ci şi rasa ariană şi omenirea însăşi şi orice epocă; că ea exprimă în cele din urmă acea misterioasă şi infailibilă Înţelepciune conform căreia natura trăieşte şi creează: Înţelepciunea impersonală a pădurii primordiale şi a adâncurilor oceanice, precum şi a sferelor din câmpurile întunecate ale Spaţiului; şi că este gloria lui Adolf Hitler nu numai că s-a întors la această Înţelepciune divină, - stigmatizând infatuarea prostească a omului pentru "intelect", mândria lui copilăroasă faţă de "progres" şi încercarea lui criminală de a înrobi Natura, - ci şi că a făcut din ea baza unei politici practice de regenerare de anvergură mondială, tocmai acum, în lumea noastră suprapopulată, supracivilizată şi supraevoluată din punct de vedere tehnic, chiar la sfârşitul Epocii Întunecate.

Cu alte cuvinte, este imposibil să înţelegem naţional-socialismul dacă nu-l integrăm în concepţia ciclică a istoriei, aşa cum o sugerează Tradiţia, adică, dacă nu vede în el nu un sistem politic printre multe altele, - nu un "ism" efemer, produs al unor circumstanţe efemere, - ci ultimul (sau, după cum vom vedea, cel dinaintea ultimului) efort al Forţelor permanente şi mai mult decât umane ale Vieţii în cadrul acestui ciclu temporal, împotriva curentului accelerat de degenerare caracteristic oricărei dezvoltări avansate în Timp, sau, într-o frază, dacă nu vede în el efortul "împotriva Timpului" chiar la sfârşitul ultimei Epoci a ciclului nostru actual.

Privită din această perspectivă, întreaga luptă pentru eliberarea Germaniei din sclavia la care o redusese Tratatul de la Versailles, - lupta naţional- socialistă pentru "libertate şi pâine". (şi mult spaţiu); pentru dreptul poporului German de a se dezvolta într-o activitate creatoare sănătoasă, - este ultima (sau, mai degrabă, după cum vom vedea, cea dinaintea ultimei) fază a luptei perene pentru Adevăr în cadrul ciclului temporal actual, forma pe care această luptă perenă era menită să o ia în epoca noastră, adică la sfârşitul Epocii Întunecate. Iar Adolf Hitler este cel mai eroic dintre eroii care, în decursul istoriei, au stat în calea cursei descendente predestinate a lumii spre pieirea ei; Cel care se întoarce, în ultima Sa încercare disperată de a salva ceea ce mai merită salvat, înainte de a fi prea târziu, - Om tipic "împotriva Timpului". El întruchipează acea veşnică înţelepciune a Naturii la care am făcut aluzie în paragraful anterior - singura înţelepciune care merită numele de divină, şi a opus-o, - nu argumente umane, - falsei ştiinţe,

şi falsa religie şi falsa moralitate şi, bineînţeles, şi falsele concepţii politice ale epocii noastre decadente, şi a făcut din lupta Germaniei pentru libertate prilejul unei lupte sistematice mai largi pentru eliberarea omenirii superioare din lanţurile epocii întunecate. Şi a făcut din Semnul Soarelui - Semnul Sănătăţii[1] - Simbolul regenerării Germane şi Ariane, iar Germania, Ţara sfântă a Apusului - Fortăreaţa Ariandomului regenerat.

Considerat ca fiind expresia secolului al XX-lea a veşnicului dor al omenirii Ariane de a se elibera, aici şi imediat, de determinismul îngrozitor al decăderii, naţional-socialismul începe înainte de cariera politică a lui Adolf Hitler. Evoluţia sa neînregistrată, dar reală, ca Idee întruchipată, - adevărata sa istorie - începe cu trezirea treptată a viitorului Fuhrer German la conştiinţa propriei sale scări de valori, a aspiraţiilor şi repulsiilor sale fundamentale şi a misiunii sale: trezirea Om "împotriva Timpului", ca atare.

* * *

Din câte ştiu eu, din păcate, nu există documente despre copilăria lui Adolf Hitler. Şi, oricât de lămuritoare ar fi cu siguranţă, puţinul pe care îl putem afla despre ea dintr-o conversaţie cu vechiul său tutore foarte simpatic, Herr Mayrhofer (care încă mai locuieşte în Leonding, lângă Linz, şi pe care l-am întâlnit de două ori) şi puţinul pe care îl menţionează el însuşi în " Mein Kampf" (care nu este o autobiografie) nu este suficient pentru a susţine o viziune atât de clară (şi neobişnuită) despre el precum cea prezentată în prezentul studiu. Singura imagine aparent autorizată a vieţii şi a caracterului viitorului conducător, cu ani înainte de a se "decide să devină politician", se găseşte în cartea foarte bună în care August Kubizek - singurul prieten pe care l-a avut în prima tinereţe, - a relatat povestea celor patru ani de prietenie cu el, şi anume din 1904 până în 1908.[2]

În acei ani - adică atunci când avea mai mult de cincisprezece ani, mai puţin de nouăsprezece, - principalele trăsături de caracter ale lui Adolf Hitler erau deja fixate şi vizibile la tot pasul: în tot ceea ce spunea sau făcea.

1 Svastica, "Swasthi", în sanscrită, care înseamnă: "sănătate", "bunăstare".
2 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfround" (Leopold Stocker Verlag, 1953.)

Scara sa de valori era deja cea care, în anii următori, avea să-l deosebească de orice lider politic al vremurilor noastre. Iar baza psihologică (reală) a filozofiei sale - sursa credinţei sale de nezdruncinat în ea şi cheia întregii sale cariere - era deja definită. Cu alte cuvinte, omul care trebuia să fie - Om nu putea fi decât Om nu putea fi, în circumstanţele date, - prinsese deja contur şi, cu siguranţa instinctului, cu o cunoaştere interioară, misterioasă, o logică proprie care sfida toate calculele umane, urma invincibil calea destinului său extraordinar. Iar trăsăturile personalităţii care se trezea cu rapiditate erau, fără îndoială, acelea şi logica infailibilă, derutantă, care, a unui Om de tipul pe care l-am caracterizat, în această carte, ca fiind "împotriva Timpului": a unui inspirat, nemilos şi realist extraordinar de clarvăzător - luptător pentru un ideal al Epocii de Aur, în plină Epocă Întunecată.

Şi, dacă am putea urmări istoria evoluţiei lui Adolf Hitler mai departe, până în acei ani de început pe care el îi descrie ca fiind "puţin de ţinut minte" (din punctul de vedere al evenimentelor),1 , este nu numai probabil, ci şi sigur că am găsi în el, până la începutul vieţii sale, aceleaşi trăsături de caracter profund distinctive, aceleaşi aspiraţii fundamentale - aceeaşi persoană. Astfel de oameni ca el nu sunt, aşa cum par să creadă atât de mulţi oameni, "produsul circumstanţelor", ci fiinţe predestinate care folosesc la maximum circumstanţele date, pentru un scop care depăşeşte cu mult scopul evident, imediat al acţiunii lor, sau, pentru a vorbi în limbajul Înţelepciunii antice, - şi cineva este, în cele din urmă, obligat să vorbească acest limbaj, - marile Suflete libere,2 care nu mai sunt legate de legea naşterii şi a renaşterii, care aleg să se nască în mediul (în cadrul rasei, al ţării, al stratului social) în care, şi să se dezvolte ca oameni de frunte şi să lupte ca atare în împrejurările în care trebuie să acţioneze cel mai eficient, în cel mai înalt interes al Creaţiei. Ei sunt copii şi adolescenţi "împotriva Timpului" înainte de a lăsa în istorie amprenta trecerii lor ca Oameni "împotriva Timpului".

Una dintre cele mai evidente trăsături ale oamenilor "împotriva Timpului" nu mai puţin decât a celor pe care i-am descris ca fiind "deasupra Timpului" este că nu se potrivesc nicăieri în lumea aşa cum este ea; că morala lor

1 " Mein Kampf", I, capitolul 1, p. 2.
2 În sanscrită " Mukta Purusha".

şi standardele estetice - şi practice: concepţia lor despre fericire şi nefericire, ideea lor despre "succes" şi eşec, despre utilitate, într-un cuvânt, valorile lor şi ale lor nu au nimic în comun. Şi, din tot ceea ce relatează prietenul său A. Kubizek despre adolescenţa lui Adolf Hitler la Linz, se pare că tocmai acesta a fost cazul viitorului stăpân al Germaniei, la acea vreme un tânăr fără îndoială remarcabil de talentat, dar, în opinia adulţilor cu mintea rece, "impracticabil", care părăsise de curând şcoala medie fără să-şi termine studiile şi care nutrea ambiţia de a deveni un mare artist - pictor sau poate arhitect - cu puţine perspective materiale de a o realiza şi care trăia din pensia slabă a mamei sale văduve, şi care hoinărea pe străzi - sau la ţară - şi mergea ocazional la teatru (ocupând, ce-i drept, cele mai ieftine locuri), făcea planuri gigantice şi vorbea - deja - cu o elocvenţă convingătoare, - despre lucruri care nu interesau pe nimeni în afară de el, în timp ce alţi băieţi îşi câştigau existenţa şi îşi ajutau familiile sau învăţau ceva "util"." "Pur şi simplu nu se potrivea în niciun cadru social",1 concluzionează A. Kubizek, după ce a încercat să, analizeze motivele pentru care prietenul său, în ciuda unor capacităţi cu mult peste medie, nu a reuşit, nici măcar în anii următori, să se "descurce" profesional. "Nu avea nici cea mai mică ambiţie de a-şi asigura un mijloc de trai"2 şi de a se simţi confortabil. El nu dorea să fie "confortabil". Nu s-a gândit - şi nu avea să se gândească niciodată - în termeni de confort sau de "fericire" personală. Ceea ce alţii numeau "a se bucura de viaţă" era ceva absolut străin pentru el.3 Nici nu putea să "ia lucrurile aşa cum veneau" şi să trăiască uşor, fără griji, în întregime în prezent.4 De la o vârstă foarte fragedă, a fost intens conştient că lucrurile erau greşite în lumea din jurul său - greşite în toate aspectele vieţii, în toate domeniile gândirii şi acţiunii, de la A la Z, şi s-a simţit dator să le schimbe; nu să schimbe asta sau aia din ele, lăsând restul neatins, ci să le schimbe fără milă şi radical, pentru că erau radical greşite, şi să construiască totul din nou, conform unor principii diferite de cele care predominaseră până atunci.

1 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 37.
2 August Kubizek, Ibidem, p. 36.
3 August Kubizek, Ibidem, p. 37.
4 August Kubizek, Ibidem, p. 43.

Iar aceasta nu era o simplă dorinţă, o dorinţă mai mult sau mai puţin vagă sau un vis cu ochii deschişi. A fost un scop pe care l-a urmărit cu "o seriozitate mortală"1 şi cu o consecvenţă de nezdruncinat,2 ocupându-se cu mult timp înainte de cele mai mici detalii ale planurilor sale în fiecare caz particular, fără ca, pentru toate acestea, să piardă vreodată din vedere spiritul şi liniile generale ale creaţiei sale în ansamblul său, atât de mult încât această "seriozitate extraordinară" şi consecvenţă - şi radicalitatea nemiloasă3 - i-a impresionat pe toţi cei care l-au cunoscut ca fiind trăsătura principală a caracterului său. El a urmărit- o - ba chiar, deja în acei ani în care nu era încă activ politic; deja când el însuşi încă mai credea că arta va rămâne, pe tot parcursul vieţii, prima şi cea mai importantă preocupare a sa - cu acea nerăbdare febrilă care îşi găseşte expresia în cuvinte: "Acum, sau niciodată"; cu graba inerentă oricărei acţiuni serioase "împotriva timpului". Şi această nerăbdare acea tragică conştientizare a faptului că "mâine va fi prea târziu" - avea să-i marcheze întreaga carieră de conducător şi de fondator al ultimei adevărate civilizaţii din Epoca Întunecată. În ea se află, de fapt, sursa şi explicaţia celor mai drastice - şi mai criticate - măsuri ale lui Adolf Hitler în viaţa ulterioară şi semnul că naţional-socialismul, cea mai eroică dintre toate reacţiile împotriva Epocii noastre întunecate, aparţine încă, din punct de vedere istoric, acestei Epoci, transcendându-i totodată spiritul.

* * *

Idealul în numele căruia Adolf Hitler s-a răzvrătit în mod constant împotriva practic a tot ceea ce a văzut în viaţa sa - încă din adolescenţă, apoi din ce în ce mai mult ca tânăr şi ca bărbat de treizeci şi peste treizeci de ani - nu era nimic mai puţin decât ceea ce am descris în această carte drept "idealul vârstei de aur"; viziunea interioară a unei lumi sănătoase, frumoase şi totodată paşnice (neapărat paşnice); a adevăratului paradis pământesc, imagine fidelă a perfecţiunii Cosmice, în care dreptatea prevalează de la sine. Nu poate exista nicio îndoială în această privinţă dacă citim nu numai acea interesantă poveste despre anii tinereţii sale pe care a scris-o prietenul său A. Kubizek, ci şi tot ceea ce a scris şi a spus el însuşi în viaţa activă de mai târziu. Şi într-o epocă precum cea în care

1 August Kubizek, Ibidem, p. 43.
2 August Kubizek, Ibidem, p. 52.
3 August Kubizek, Ibidem, p. 203.

în care trăim acum - când, peste tot în lume, se face tot posibilul pentru a- l prezenta nu doar ca pe un "războinic", ci şi ca pe "criminalul de război" numărul unu - nu este de prisos să subliniem faptul că Adolf Hitler a fost, nu doar în zorii trezirii sale ca "om împotriva timpului", ci toată viaţa sa, "un duşman înverşunat al războiului"1 ca atare; faptul că era prin natura sa "înzestrat cu o sensibilitate profundă şi plin de simpatie pentru ceilalţi"2 ; că programul său a fost în esenţă unul constructiv, lupta sa, lupta pentru un scop exaltat, pozitiv, scopul său: regenerarea omenirii superioare (a singurei părţi a omenirii care merită să fie salvată) şi, în cele din urmă, prin supraviețuirea omenirii superioare regenerate, restabilirea armoniei distruse de mult timp între Ordinea Cosmică şi condiţiile sociopolitice de pe pământ, i.e., restabilirea condiţiilor din Epoca de Aur; deschiderea nu doar a unei "noi ere" pentru Germania, ci a unui nou ciclu temporal pentru întreaga lume.

Nu este de prisos, în vremuri ca ale noastre, să amintim cititorului toate eforturile Führerului de a evita cel de-al doilea război mondial, chiar şi cu preţul unor concesii grele, şi apoi (când acest lucru s-a dovedit a fi imposibil) de a-l opri, atât timp cât mai putea fi oprit. Nu este de prisos să amintim cuvintele pe care i le-a adresat vechiului său prieten Kubizek la 23 iulie 1940, adică atunci când, din punct de vedere militar, totul părea să se desfăşoare splendid, când steagul cu svastica flutura pe clădirile publice din capitalele celor şapte state cucerite: - "Acest război ne împinge cu ani în urmă în munca noastră constructivă. Este deplorabil. Într-adevăr, nu am devenit cancelarul Marelui Reich German pentru a conduce un război!"3 Nu numai că era împotriva războiului de dragul războiului (sau de dragul unor motive fără valoare), dar era împotriva oricărei forme de violenţă inutilă, ca să nu mai vorbim de "cruzimea inutilă", care era, sub cel de-al Treilea Reich, conform legii şi (ori de câte ori era depistată) şi în fapt, o infracţiune sever pedepsită.4 Vestea chiar şi a unei izbucniri de răzbunare pe scară largă atât de uşor de înţeles precum cea care a avut loc în timpul

1 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 294.
2 August Kubizek, Ibidem, p. 44.
3 August Kubizek, Ibidem, p. 345.
4 Este un fapt, de exemplu, că Martin Sommer a fost condamnat în 1943, adică sub regimul N.S. şi de către un tribunal N.S., la trei ani de închisoare pentru rele tratamente aplicate persoanelor internate în lagărul de concentrare de la Buchenwald.

"Kristall Nacht" (8-9 noiembrie 1938) - atacuri asupra evreilor şi a proprietăţilor evreieşti şi incendierea sinagogilor ca răspuns la repetatele provocări evreieşti - l-a adus "la culmea indignării".1

Această reticenţă înnăscută faţă de violenţa desfrânată este o trăsătură comună tuturor celor pe care i-am numit oameni "deasupra Timpului" (cum ar fi regele Akhnaton, Buddha sau Iisus Hristos) şi marilor luptători "împotriva Timpului", fondatori ai unor noi ere religioase şi culturale, cum ar fi Lordul Krishna sau, mai aproape de vremurile noastre, Profetul Mahomet, singurii oameni cu care Adolf Hitler poate fi comparat, dacă se simte nevoia de a face o paralelă istorică.

Este unul dintre semnele că scopul său final a rămas - ca şi al lor - o stare de armonie adânc înrădăcinată, durabilă, (mai mult decât umană), nu de conflict între oameni; cu alte cuvinte, repet, o restaurare a condiţiilor originale ale Epocii de Aur pe pământ, singurele condiţii în care sănătatea absolută - ceea ce înseamnă: perfecţiune, - a prevalat întotdeauna. Privită în lumina unui astfel de scop, orice violenţă necesară este o necesitate "deplorabilă" (pentru a cita încă o dată cuvintele lui Adolf Hitler despre, cel de-al doilea război mondial din 1940). Orice violenţă inutilă este o negare a spiritului unei astfel de lupte "împotriva Timpului", cum este cea a naţional-socialismului pentru putere; o provocare prostească a Forţelor Întunecate care stau în calea succesului său şi. prin urmare, un păcat împotriva Cauzei Adevărului. Şi acesta este sensul real şi profund al cuvintelor amare ale Führerului, adresate doctorului Goebbels la aflarea veştii "Kristall Nacht": "Voi, oameni buni, aţi împins înapoi naţional-socialismul şi mi-aţi stricat munca de mulţi ani, când nu de tot, prin această prostie!"2

* * *

Sentimentul principal al lui Adolf Hitler este, evident, "dragostea sa nemărginită"3 pentru Germania şi pentru tot ceea ce este German. "El trăia în poporul German; nimic nu conta pentru el, în afară de ei."4 Aceste cuvinte, care descriu sentimentele viitorului conducător încă din prima tinereţe, sunt adevărate în toate etapele vieţii sale.

1 K. Hierl, "In Dienzt für Deutschland", p. 138.
2 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1955), p. 184.
3 A. Kubizek, loc. cit., p. 292.
4 A. Kubizek, loc. cit., p. 115.

Iar principala sa caracteristică intelectuală, sau mai degrabă spirituală, este poate acea intuiţie înnăscută şi deconcertantă a istoriei în sensul cel mai larg al cuvântului - a istoriei ca destin al planetei noastre - care îl ridică deasupra tuturor politicienilor, generalilor şi regilor actuali, la nivelul marilor clarvăzători, şi care conferă întregii sale cariere acel caracter extraordinar, "oniric"1 despre care vorbeşte atât de bine Hans Grimm. Originalitatea geniului său constă în faptul că şi-a trăit patriotismul German dintr- un punct de vedere Cosmic, dând atât Germaniei, cât şi istoriei vremurilor noastre adevărata lor semnificaţie în lumina evoluţiei nu doar umane, ci şi Cosmice.

Nu ştiu dacă Adolf Hitler ar fi fost, în vreun moment al carierei sale, în măsură să ţină o prelegere erudită despre concepţia ciclică a istoriei conform Înţelepciunii antice. Dar sunt absolut sigură că el a simţit, a gândit şi a acţionat, de la început până la sfârşit, în deplină conştiinţă a adevărului etern - atât biologic, cât şi metafizic, - pe care această concepţie îl exprimă. Scrierile sale - în special afirmaţiile generale pe care le-a stabilit în capitolul XI din prima parte a " Mein Kampf" - discursurile sale înainte şi după ascensiunea sa la putere şi, mai elocvent decât orice, marile decizii ale vieţii sale, dovedesc că aşa a fost. Principiile de bază şi întregul spirit al doctrinei naţional-socialiste dovedesc că aşa a făcut. Căci ce este aceasta din urmă, dacă nu o negare pasionată a credinţei larg răspândite în "demnitatea" "omului" ca atare (a oricărei creaturi umane de orice rasă) şi a ideii nu mai puţin răspândite şi nu mai puţin arbitrare a "stăpânirii" omului asupra naturii şi a "progresului" său nelimitat? Negarea acestor dogme în favoarea unei concepţii aristocratice a Universului şi, în special, a istoriei, în lumina căreia rasele nobile (şi, printre ele, în primul rând, arienii, cele mai nobile dintre toate) sunt singurele capabile să aducă în mod colectiv, în realizarea materială, întreaga bogăţie a posibilităţilor umane superioare? Negarea lor, de asemenea, în favoarea afirmaţiei îndrăzneţe că istoria este, - de fapt, a fost întotdeauna, - un lung proces de decădere mai mult sau mai puţin lentă de la perfecţiunea originară la o stare finală de haos din care se ridică din nou nu printr-o evoluţie regulată, neîntreruptă, ci brusc, - adică prin metode revoluţionare - la starea de sănătate, virtute

1 Traumhaft este cuvântul pe care H. Grim m foloseşte în mod repetat (Vezi cartea
citată).

şi frumuseţe, adică a dumnezeirii pământeşti, care marchează primăvara (toate primăverile succesive) ale Creaţiei?

Privită în esenţa ei, ea este, într-adevăr, asta, înainte de orice altceva. Mai mult decât atât: faptul că este asta guvernează, după cum vom vedea, atitudinea sa, - determină poziţia sa, - în ceea ce priveşte diversele "chestiuni" ale timpului nostru, de la problema evreiască mondială, extrem de importantă (care nu este deloc "modernă"), până la acele chestiuni care, la prima vedere, par să privească doar Germania. (Şi tocmai aici se află sursa ascunsă, dar reală, a nepopularităţii sale în această epocă întunecată).

Cu mulţi ani înainte de a ajunge la putere, ba chiar cu mulţi ani înainte de a-şi începe cariera politică, Adolf Hitler era foarte conştient de incompatibilitatea dintre această epocă, această lume aşa cum o vedem noi, şi lumea sănătoasă şi glorioasă a visurilor sale. Şi a căutat realitatea acesteia din urmă, când nu în Epoca de Aur istorică a ciclului nostru de timp - atât de departe în urma noastră şi atât de diferită de tot ceea ce cunoaştem încât este practic de neconceput, - cel puţin într-un trecut atât de îndepărtat pe cât putea ajunge imaginaţia sa: în Epoca legendară de dinaintea zorilor istoriei Germane înregistrate; Epoca descrisă în vechile sagas Germanice. El nu a studiat acea epocă, aşa cum ar fi făcut-o un student la arheologie. El a trăit în ea prin propria intuiţie de vizionar şi prin magia muzicii lui Richard Wagner, pe care o iubea. Şi, departe de a fi un simplu produs al unui efemer entuziasm tineresc, această conştiinţă a lumii sagacilor a fost tocmai cea care, mai decisiv decât orice altceva, "i-a condiţionat opiniile istorice şi politice".1 A fost conştiinţa lumii "căreia simţea că aparţine de fapt". Şi "pe tot parcursul vieţii sale, el nu a găsit nimic pentru care să poată sta cu un devotament atât de pios ca pentru acea lume, pe care i- o deschiseseră Saga eroilor Germani".2

Cu alte cuvinte, Germanii sănătoşi, puternici şi frumoşi ai epocii eroice sunt cei care, în ochii lui, reprezentau adevărata Germanie, Germania eternă. Poate că ei au trăit, din punct de vedere istoric, doar cu câteva milenii înainte de începutul actualei Epoci Întunecate (în ceea ce autorii sanscriţi numesc Dwapara Yuga; a treia dintre cele patru mari Epoci), poate, deja în cadrul acestei actuale Epoci a Întunericului (mă refer, chiar în prima parte a ei).

1 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 99.
2 August Kubizek, Ibidem, p. 99.

Nu aceasta este ideea. Ideea este că, fidel de fapt Tradiţiei, Adolf Hitler credea în existenţa perfecţiunii pământeşti ca o realitate atât a viitorului, cât şi a unui trecut foarte, foarte îndepărtat. Ideea este că, indiferent care ar fi fost epoca în care ei - sau prototipurile lor istorice - au trăit în realitate, bărbaţii şi femeile din "lumea consacrată a savanţilor" însemnau, simbolizau, pentru el, acea perfecţiune terestră, acea umanitate fără cusur după care tânjea cu toată ardoarea inimii sale şi de care se apropie din ce în ce mai mult în măsura în care urmăreşte Timpul din ce în ce mai mult în sus.

Mai este şi altceva. Oricât de ciudată ar părea această afirmaţie pentru un european, ba chiar pentru cititorul German, "dragostea incomensurabilă" a lui Adolf Hitler pentru poporul său este ceva mai mare decât patriotismul obişnuit. Ea este, fără îndoială, înrădăcinată în acel sentiment natural de sânge - solidaritate care îi leagă pe majoritatea indivizilor - şi cu siguranţă pe toţi Germanii, - de compatrioţii lor. Dar este, în acelaşi timp, rezultatul imediat al unei cunoaşteri intuitive uluitoare; expresia unei înţelegeri reale a naturii, sensului şi destinului Germaniei ca naţiune privilegiată între toate cele de acelaşi sânge: cea mai înzestrată; cea mai conştientă; cea mai potrivită pentru a conduce; într-un cuvânt, cea mai valoroasă secţiune obiectivă a omenirii Ariane. Este, în ciuda a ceea ce mulţi ar putea crede, ba nu, în ciuda judecăţii pe care a emis-o asupra ei o figură proeminentă a regimului naţional-socialist precum Konstantin Hierl,1, orice altceva decât echivalentul German al atitudinii şovinismului britanic redat în binecunoscutul motto: "Dreaptă sau rea, ţara mea!".

Adevărat, Adolf Hitler însuşi a scris în "Mein Kampf" că, dacă "ar fi fost francez" şi dacă măreţia Franţei ar fi însemnat pentru el tot ceea ce a însemnat de fapt măreţia Germaniei, el "nu ar fi putut şi nu ar fi acţionat diferit de Clemenceau".2 Dar, dacă e să- l luăm în considerare şi să încercăm să-i interpretăm cariera istorică în lumina Înţelepciunii antice (şi, ulterior, în legătură cu destinul întregii lumi), suntem forţaţi să spunem: el nu putea fi francez - nici englez; nici măcar scandinav. El nu putea fi nimic altceva

1 Konstantin Hierl, "In Dienst für Deutschland" (ed. 1954).
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), II, p. 766.

ci German, ba chiar orice altceva decât un German de frontieră, de două ori conştient de nedreptatea tragică a frontierelor create de om şi de unitatea naturală a Reich-ului dincolo şi în ciuda lor - şi de unitatea naturală a rasei Ariane dincolo şi în ciuda graniţelor Reich-ului. Şi mai mult: cineva este obligat să recunoască faptul că, departe de a înălţa Germania doar pentru că a fost un om German, este, dimpotrivă, cel care a ales să se nască German din cauza rolului predestinat - hotărât de Dumnezeu - pe care Germania l-a jucat şi este din ce în ce mai mult chemată să îl joace de partea Forţelor eterne ale Luminii şi Vieţii în lupta lor împotriva Forţelor dezintegrării, acum, când se apropie sfârşitul acestei Epoci întunecate; pentru că, obiectiv vorbind, salvarea pământească a rasei Ariane - regenerarea omenirii superioare - nu poate veni decât din şi prin Germania: singura naţiune ariană în care rasa este încă suficient de pură pentru a fi, în anumite circumstanţe, capabilă de o regenerare totală, în timp ce, în acelaşi timp, prin experienţa neîntreruptă a pericolului, a rămas suficient de trează pentru a fi trezită pe deplin şi suficient de războinică pentru a duce, până la capăt, lupta împotriva condiţiilor din Epoca Întunecată: lupta perenă "împotriva timpului", pentru Adevărul integral.

Cu alte cuvinte, atât calitatea substanţei sale biologice, cât şi cea a amprenta deosebită pe care istoria a lăsat-o asupra ei, au făcut din Germania singura naţiune capabilă să preia conducerea Ariandriei occidentale (când nu şi a Ariandriei în ansamblul ei) în ultima luptă pe viaţă şi pe moarte lupta pentru supravieţuirea şi dominaţia celor mai buni, care sunt fondatorii predestinaţi ai următoarei Epoci de Aur; ultima fază a luptei perene "împotriva timpului", care marchează sfârşitul actualei Epoci de întuneric. Iar inspiratul Om "împotriva Timpului" care, la începutul acestei faze, trebuia să acţioneze în numele Forţelor Luminii şi ale Vieţii, trebuia să fie un German, ba chiar, chiar întruchiparea Germaniei eterne. Iar Adolf Hitler a fost acel Om. Şi el ştia asta în adâncul inimii sale. El era perfect conştient de faptul că politica sa, atât în ţară, cât şi în străinătate, era singura politică Germană reală şi, prin urmare, singura imaginabilă în interesul întregii omeniri Ariane şi - în consecinţă - al întregului tărâm al Liftului, singura imaginabilă "în interesul Universului", ca să citez cuvintele din Cartea Cărţilor. Căci numai o persoană regenerată

Omul arian poate şi va salva ceea ce merită salvat în această lume condamnată şi va construi un nou pământ - va deschide un nou ciclu temporal - pe baza unor principii veşnic adevărate. Adolf Hitler a spus acest lucru în repetate rânduri în discursurile sale. Şi a exprimat în repetate rânduri în " Mein Kampf" acelaşi fapt, şi anume că acţionează "în spiritul Creatorului atotputernic" şi că luptă "pentru lucrarea Domnului"1 adică pentru Adevărul pe acest pământ: Perfecţiunea pământească; şi că "ideile sale noi" sunt "în armonie cu sensul primaval al lucrurilor".2

Ceea ce povesteşte August Kubizek despre viaţa sa la Linz şi la Viena, între 1904 şi 1908, arată cât de devreme a dobândit viitorul conducător o concepţie clară asupra scopului său final - "statul ideal" - şi a devenit conştient de spiritul întregului program pe care urma, într-o bună zi, să-l prezinte şi să-l pună în aplicare, cu ajutorul a milioane de oameni entuziaşti; cât de devreme a ştiut care va fi politica sa (ceea ce, de fapt, nu poate fi decât o politică în conformitate cu adevărul, adică cu natura): - în acelaşi timp naţională şi socialistă; nu, socialistă pentru că trebuia să fie este prea mult - naţională în sensul deplin al cuvântului, în primul rând în sensul de rasială; şi naţională în acest sens pentru că acea Divinitate din noi, care este adevărata Divinitate, nu este altceva decât gloria latentă a rasei noastre în perfecţiunea ei originară.

Să-l îndemne pe German şi, dincolo de Reich, pe Ariani în general - cea mai tânără rasă a timpului nostru - ciclul, destinată să stăpânească divinul Început al ciclului următor - să tânjească şi să lupte cu toată puterea sa luminată pentru această perfecţiune pe toate planurile şi să o aducă, aici şi acum, atât colectiv cât şi individual, în fiinţă (în măsura în care acest lucru este posibil în mod excepţional, deja în timpul Epocii Întunecate); pentru a-l îndemna să fie, acum, împotriva spiritului dominant de contaminare generală şi de decădere generală - împotriva curentului Timpului, - martorul şi vestitorul Zorilor care vin, şi că, la scară naţională, sau mai degrabă la scară rasială, acesta este şi rămâne scopul real al naţional-socialismului, credinţa Hitleristă, oricât de uluitor ar putea părea încă acest lucru pentru majoritatea oamenilor, astăzi, în Anul douăzeci şi doi3 după "prima Cucerire a puterii".4 Important

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 76.
2 " Main Kampf" (ediţie, 1939), p. 440.
3 Aceste cuvinte au fost scrise în 1955.
4 Machtübernahme, - care a avut loc la 30 ianuarie 1933.

aşa cum au fost ele după 1918 - sau aşa cum sunt acum, după 1945, - obiectivele politice imediate, care nu au putut şi nu pot fi separate de Weltanschauung-ul persecutat, nu sunt decât nişte paşi spre acel mare scop pozitiv şi permanent.

* * *

Aşa cum am afirmat anterior, Adolf Hitler a fost încă din adolescenţă şi, probabil, din copilărie, conştient de discrepanţa şocantă care există între "viaţa reală" - viaţa în condiţiile Evului Mediu - aşa cum îi atrăgea atenţia prin mii şi mii de detalii, şi propria sa concepţie despre perfecţiunea pământească, o reflecţie vie pe care o căuta în lumea vechilor saga Germanice (transfigurată, pentru el, în dramele muzicale ale lui Wagner) şi - ne spune Kubizek, - în domnişoara blondă impunătoare cu care nu vorbea niciodată, dar pe care o idealiza de la distanţă ca fiind întruchiparea strălucitoare a feminităţii Germane perfecte.1 Cazuri de mizerie umană, ba chiar - şi importanţa acestui aspect nu poate fi niciodată subliniată îndeajuns - cazuri de exploatare milenară a animalelor de către om,2 pe care o altă persoană le-ar fi deplâns, dar pe care le-ar fi considerat inevitabile, sau le-ar fi privit ca fiind neînsemnate, sau nu le-ar fi observat deloc, i-au oferit ocazia de a se indigna şi de a tânji după condiţii de viaţă cu totul noi. Dar tocmai în timpul anilor de sărăcie cruntă şi de completă singurătate morală, pe care i-a petrecut în La Viena, în tinereţe, experienţa mizeriei şi a urâţeniei acestei epoci i-a fost impusă pentru prima dată în toată oroarea ei tragică. El a descris-o în cuvinte nemuritoare. 3 Şi, mai mult decât contactul zilnic cu mizeria materială în sine (mizerie materială pe care, de altfel, nu numai că a văzut-o, ci a împărtăşit-o efectiv), vederea efectelor degradante ale acestei mizerii asupra poporului său şi asupra copiilor lor mici i-a fost insuportabilă.

Două fapte ar trebui, în acea etapă a vieţii lui Adolf Hitler, să reţină atenţia oricui doreşte să îl înţeleagă pe el şi Mişcarea pe care avea să o înceapă zece ani mai târziu, evident ca o

1 A. Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 76 şi următoarele.
2 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 61.
3 " Mein Kampf", I, p. 23; p. 32 şi următoarele.

Mişcare politică pentru afirmarea drepturilor Germaniei, în realitate, şi ca bază morală şi metafizică a unei noi civilizaţii: mai întâi, distanţa în care a trăit, în mijlocul mizeriei şi degradării din jur; apoi, minuţiozitatea şi detaşarea cu care a studiat-o pe aceasta din urmă, a depistat cauzele profunde ale acesteia sub cele imediate, superficiale, şi a devenit, prin această cunoaştere clară, din ce în ce mai conştient de rolul său predestinat în această Epocă a Întunericului. "Nu se poate "studia" problema socială de sus", scrie el, în " Mein Kampf".1 Trebuie, unul însuşi, să experimenteze aceeaşi nesiguranţă perpetuă a vieţii, să cunoască aceleaşi chinuri ale foamei, să locuiască în aceleaşi medii supraaglomerate, murdare şi zgomotoase ca şi clasele dezmoştenite, într-un cuvânt, să trăiască mizeria care le roade şi le înjoseşte, pentru a şti ce înseamnă mizeria socială. Viitorul Fuhrer German a trăit-o şi a suferit din cauza ei, personal, zi de zi, luni de zile, ani de zile, fără ca aceasta să îl degradeze sau măcar să îl schimbe vreodată. A preferat să "existe" cu raţii de foame, decât să-şi sacrifice independenţa sau să vândă mai mult decât era absolut necesar din timpul preţios de care avea nevoie pentru a studia atât cărţile, cât şi oamenii şi pentru a gândi. Iar când a câştigat ceva bani, a preferat să-şi cumpere un loc la teatru - două sau trei ore de vacanţă în lumea frumoasă a vechilor Sagas, în acompaniamentul muzicii solemne a lui Wagner, departe, foarte departe de mizeria zilnică şi mohorâtă care părea să fie soarta lui pentru totdeauna, - decât să se răsfeţe cu o masă consistentă.2 A refuzat publicitatea - şi banii - mai degrabă decât să permită ca o poveste scrisă de el să fie tipărită de un evreu.3 Nimeni nu-l poate înţelege în afară de un artist adevărat care este, în acelaşi timp, un adevărat revoluţionar: o persoană cu un singur vis şi un singur scop, ca şi el. Dar cât de bine îl înţelege fiecare astfel de om - fiecare creator şi luptător de tipul său, deşi cu siguranţă nu de amploarea sa, adică fiecare persoană "împotriva Timpului" - îl înţelege!

Mai este şi altceva. Nu numai că a trăit într-o fidelitate fără compromisuri faţă de idealurile sale, inaccesibil la atracţia materială

1 " Mein Kampf", I, p. 26.
2 A. Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 37.
3 A. Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 298-299.

confort şi avantaje sociale, dar nu împărtăşea niciuna dintre slăbiciunile omenirii medii, ca să nu mai vorbim de viciile acelei lumi subterane în care îl împinsese soarta sau, de altfel, cele ale aşa-numitelor "clase mai bune" ale acestei umanităţi decăzute. Se abţinea cu rigurozitate de la alcool şi tutun; şi chiar şi atunci când, ocazional, îşi permitea o altă dietă decât obişnuita pâine şi lapte, mânca produse de patiserie şi fructe, nu carne. Instinctul său profund îl înclina în mod natural spre acel tip de hrană pe care oamenii, în a căror viaţă o Tradiţie imemorabilă joacă încă un rol important, o numesc "pură".1 Iar dictatele unei reflecţii serioase nu făceau decât să confirme în el pe cele ale instinctului mai profund şi sănătos. Adolf Hitler avea să devină, pe parcursul vieţii, un vegetarian din ce în ce mai convins; şi, deşi dezastrul i-a răpit ocazia de a încerca, "după război", să dea, treptat, forţă de lege opiniilor sale, el rămâne, după ştiinţa mea, singurul conducător din West care, atât din motive igienice, cât şi morale (şi estetice), a luat vreodată în considerare cu seriozitate posibilitatea de a suprima consumul de carne şi de a aboli astfel oroarea permanentă a abatoarelor. Acest lucru este relatat de dr. Goebbels în "Jurnalele" sale,2 şi confirmată în mod strălucit de numeroasele declaraţii atribuite Führerului însuşi în "Discuţiile de la ora cinei", tipărite tot după 1945 de cei mai înverşunaţi duşmani ai naţional-socialismului, cu siguranţă nu cu intenţia de a-l înălţa.

Ca tânăr, şi nu, ca tânăr foarte atrăgător, Adolf Hitler a rezistat multiplelor tentaţii ale metropolei corupte - a ignorat solicitările femeilor, le-a respins cu dezgust pe cele ale bărbaţilor şi a păstrat flacăra sacră a "Vieţii" (pentru a folosi cuvântul citat de Kubizek) pură, puternică şi constant sub control în interiorul său. El a făcut acest lucru fără cea mai mică intenţie de a " mortifica carnea"; fără cea mai mică dorinţă de a "dobândi merite" pentru mântuirea sufletului său; pur şi simplu pentru că respecta această energie dată omului pentru un scop mai înalt şi privea orice risipă gratuită a ei ca pe un păcat împotriva Rasei în acelaşi timp ca pe o profanare a divinităţii Vieţii. "Flacăra vieţii", simţea el, trebuia să fie dedicată slujirii dezinteresate a Rasei, Vehicul vizibil al Vieţii veşnice. Ea trebuia să

1 În sanscrită: sattwik.
2 A se vedea "Jurnalele lui Goebbels", intrarea din 26 aprilie 1942.

să fie folosită, ca şi întreaga energie fizică şi morală a omului, "în spiritul Creatorului", adică în vederea atingerii perfecţiunii pe pământ. Întreaga învăţătură naţional-socialistă cu privire la sex şi la relaţiile sexuale, cu accentul său bine cunoscut pe sănătatea absolută şi pe puritatea rasială, aşa cum este prezentată în " Mein Kampf",1 îşi are originea şi baza în această atitudine cu adevărat religioasă (deşi cu totul altceva decât "din altă lume"); în acel punct de vedere al " Manului împotriva timpului" care caută, sfidând corupţia epocii întunecate, să restabilească, aici şi acum, principiul biologic - i.e. fundamentale - condiţiile biologice ale paradisului terestru; pregătind elita privilegiată, naturală a omenirii pentru rolul pe care trebuie să-l joace în formarea Rasei dumnezeieşti a noului pământ, care va prospera în pace după ce această Epocă Întunecată se va fi încheiat.

Şi toate măsurile pozitive luate de Adolf Hitler în vederea protejării fizice şi morale a poporului său predestinat, liderii naturali ai omului arian, după ce a ajuns la putere: legile sale admirabile pentru bunăstarea mamei şi a copilului; pentru crearea unor condiţii de viaţă ideale pentru familiile de muncitori; pentru educarea unui tineret sănătos, încrezător în sine şi autonom, mândru şi frumos; şi faimoasele sale "legi de la Nüremberg", care au înaintat creşterea în Germania a unei rase Germanice pur-sânge (interzicând relaţiile sexuale cu evreii şi, de fapt, cu non-Ariani de orice fel), nu au nici o altă origine şi nici o altă semnificaţie. Scopul lor - ba mai mult, scopul practic al naţional-socialismului ca atare - nu a fost şi nu rămâne doar acela de a îmbunătăţi soarta materială a muncitorilor Germani (oricât de important ar fi fost, fără îndoială, acest scop imediat în succesul mişcării Hitleriste în Germania, după primul război mondial); nu doar de a face din noul stat, cuprinzând toţi oamenii de sânge Germanic - acel "Reich sfânt al tuturor Germanilor"2 despre care Adolf Hitler vorbea deja în conversaţiile sale de adolescent cu August Kubizek - un stat puternic şi prosper, ci de a regenera radical poporul German - cel mai conştient dintre arienii din Apus - şi de a- l organiza, în toate domeniile vieţii, astfel încât să creeze din el singurul baraj capabil să reziste şi să respingă valul ameninţător al

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 444-446.
2 A. Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 109.
3 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 439.

umanităţii inferioară, a cărei ascensiune este, în acest ciclu temporal ca şi în fiecare ciclu temporal, semnul din ce în ce mai tragic al unui stadiu avansat al Epocii Întunecate; capabilă să o împingă înapoi şi să ducă, dincolo de înfrângerea ei (şi de distrugerea ei, chiar la sfârşitul Epocii Întunecate), comoara vieţii dumnezeieşti în gloria noului Început.

După cum am mai spus, este dificil de spus în ce măsură Adolf Hitler ar fi putut exprima explicit acest punct de vedere. Cu toate acestea, a fost, în realitate, punctul său de vedere. În special, el a fost şi a rămas toată viaţa sa foarte conştient de necesitatea imperioasă de a păstra, ba chiar de a promova cu orice preţ aristocraţia rasială a omenirii - cele mai bune elemente ale rasei Ariane - dacă nu cumva această planetă, după o perioadă de haos îngrozitor de mare (după sfârşitul ciclului temporal actual), "îşi va urma drumul, lipsită de fiinţe umane, prin spaţiul aerian, aşa cum a făcut-o cu milioane de ani în urmă".1 Rămânând singur, neatins personal de condiţiile din Epoca Întunecată în cea mai gravă formă a lor, deşi le cunoştea profund şi dureros, el a observat efectele lor asupra oamenilor în care intuiţia sa infailibilă l-a forţat să recunoască, în ciuda a toate, substanţa biologică predestinată a unei omeniri infinit mai bune: cei care nu sunt încă, dar care (pentru a cita cuvintele lui Nietzsche) "devin" sau cel puţin sunt capabili să devină supraoameni: propriul său popor German. Şi, cu seninătate şi cu realism, a căutat cauzele nenorocirii fizice şi morale; cauzele multiple: egoismul claselor posesoare; indiferenţa sau laşitatea oamenilor de la putere; stăpânirea înaltei finanţe internaţionale asupra economiei naţionale; influenţa evreilor asupra trupului şi sufletului naţional etc.; etc., dar sub aceste cauze multiple, cauza unică: dominaţia valorilor false; exaltarea neadevărului, care este sinonimă cu boala; în toate domeniile, revolta împotriva spiritului Ordinii divine a naturii. Iată ce venise să combată, pentru ca "domnia Dreptăţii" să fie restabilită.

* * *

Cea de-a doua şi chiar mai cutremurătoare experienţă a lui Adolf Hitler cu privire la oroarea epocii actuale a început la 10 noiembrie 1918, când, pe jumătate orb din cauza efectelor gazului

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), I, cap. I. XI, p. 316.

otrăvitor, printre camarazii săi răniţi, într-o sală de spital din Pasewalk, în Pomerania, şi a aflat de la clericul care îi dădea ultimele veşti: "revoluţia din noiembrie" şi capitularea Germaniei; sfârşitul tragic al primului război mondial.

Cu mai bine de patru ani înainte, se alăturase cu entuziasm războiului, ca voluntar într-un regiment bavarez, nu într-unul austriac, arătând astfel în mod clar că era pregătit să moară oricând pentru poporul German şi "pentru Reich-ul care îl întruchipa",1 , deşi nu pentru "statul Habsburgilor" - acel stat artificial al mai multor naţionalităţi. Pentru că el nu a considerat războiul în niciun caz ca fiind o preocupare austriacă, ci ca o luptă a poporului German (inclusiv, firește, a celor din Austria) "pentru existența lor"2 - ca un război drept. Şi, el îşi făcuse datoria în mod temeinic; cu credinţă. Şi, deşi se temea - simţea - încă de luni de zile (mai ales de la greva generală din 1917) că se desfăşurau nişte intrigi diabolice ale unor trădători pentru a-i răpi soldatului German de pe front o victorie pe care o merita cu prisosinţă, totuşi nu se aşteptase la un asemenea sfârşit, şi atât de brusc....

Durerea, indignarea şi disperarea temporară care l-au cuprins când a dobândit brusc "cea mai oribilă certitudine din viaţa sa"3 sunt descrise atât de elocvent în " Mein Kampf", încât nimic nu poate arunca mai multă lumină asupra stării de spirit a viitorului Führer decât un citat amplu din propriile sale cuvinte: "Nu mai puteam să rămân" (adică să rămân ascultând ştirile). "În timp ce ochii mei priveau din nou în întuneric, am căutat drumul înapoi spre dormitor, m-am aruncat pe pat şi mi-am îngropat capul arzând sub plapumă şi perne.

Din ziua în care stătusem în faţa mormântului mamei mele, nu mai plânsesem. Atunci când, în tinereţe, Destinul fusese nemilos cu mine, îl înfruntasem cu o sfidare crescândă. Cînd, în timpul lungilor ani de război, moartea mi-a luat din rîndurile noastre mulţi camarazi şi prieteni dragi, mi s-ar fi părut aproape un păcat să mă plîng - pentru că ei muriseră pentru Germania. Şi când, în zilele teribilei lupte, în timpul luptei de

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 179.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 178.
3 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 222.

gazul care înainta încet m-a cuprins şi a început să-mi roadă ochii, iar când teama de a deveni orb pentru totdeauna m-a făcut să mă simt, pentru o secundă, ca şi cum aş fi slăbit, vocea conştiinţei mi-a tunat: "Nenorocitule! Îţi vine să plângi, în timp ce mii de oameni o duc mai rău decât tine!". Iar eu îmi suportasem soarta în tăcere. Dar acum nu mă puteam abţine să nu plâng. Acum experimentam cât de complet se estompează orice suferinţă personală în faţa nenorocirii Patriei.

Aşadar, totul fusese în zadar! În zadar toate sacrificiile noastre şi toate greutăţile pe care le-am îndurat; în zadar, foamea şi setea, luni întregi; în zadar, orele în care, înfruntând teroarea morţii, ne-am făcut totuşi datoria; şi în zadar, moartea a două milioane de oameni! Oare mormintele sutelor de mii de oameni care plecaseră plini de credinţă în Patrie, pentru a nu se mai întoarce niciodată, nu s-ar fi deschis şi nu ar fi eliberat eroii muţi, acoperiţi de noroi şi de sânge, - nu i-ar fi eliberat ca spirite răzbunătoare printre oamenii de acasă, care au tratat cu atâta dispreţ cel mai înalt sacrificiu pe care un om îl poate oferi ţării sale? Oare pentru asta muriseră soldaţii din august şi septembrie 1914? Oare regimentele de voluntari, în toamna aceluiaşi an, i-au urmat pentru asta pe camarazii mai în vârstă? Se scufundaseră acei băieţi de şaptesprezece ani în pământul Flandrei pentru asta? Era acesta obiectul sacrificiului pe care mamele Germane l-au adus Patriei atunci când, cu inima îndurerată, i-au trimis pe băieţi la datorie, pentru a nu-i mai vedea niciodată? Se întâmplase totul pentru a permite, acum, unei mâini de criminali să pună stăpânire pe Patrie?!!! ... Cu cât încercam, atunci, să mă gândesc mai limpede la monstruosul eveniment, cu atât mai mult îmi ardea fruntea de indignare şi de ruşine. Ce era toată durerea pe care o simţeam în ochii mei, în comparaţie cu această nenorocire?

Au urmat zile îngrozitoare şi nopţi şi mai rele. Ştiam că totul era pierdut. Numai proştii - proştii sau... mincinoşii şi criminalii - îşi puteau pune speranţa în mila inamicului. În timpul acelor nopţi, ura a crescut în mine, ura împotriva autorilor acelei fapte.

În acele zile, am devenit, de asemenea, conştient de destinul meu. Acum, nu puteam decât să râd la gândul propriului meu viitor, care îmi provocase o îngrijorare atât de amară cu doar puţin timp înainte.

Nu este ridicol să construiești case pe astfel de fundații? În cele din urmă, mi-a fost clar că tocmai lucrul de care mă temusem deja de atâtea ori, fără să pot crede vreodată, în sinea mea, că se întâmplase acum.

Împăratul William al II-lea a fost primul împărat German care a întins mâna liderilor m arxismului, într-un gest de reconciliere, fără să știe că ticăloșii nu au onoare. În timp ce ei încă țineau mâna împăratului într-una din mâinile lor, cealaltă căuta deja pumnalul.

În cazul evreilor, nu este posibilă o politică de pactizare, ci doar cea a unui "ori - sau".

"Am decis să devin politician."1

Această sfâșietoare relatare autobiografică ar putea fi descrisă - din punct de vedere istoric - ca fiind: trecerea național-socialismului de la stadiul de Idee întruchipată, așteptată sau latentă, la cel de Idee activă.

Cu siguranță, Ideea întruchipată este, dacă nu la fel de veche ca Adolf Hitler însuși, cel puțin la fel de veche ca prima sa trezire la conștiința socio- politică, nu, în general, la conștiința filosofică. Iar aceasta a avut loc foarte devreme: deja la Linz, când nu înainte. Și totuși, atunci, și la Viena, deși interesul său pentru problemele sociale și politice a crescut și a crescut odată cu experiența zilnică a nedreptății și a mizeriei, și tot la Münick, după 1912, viitorul conducător a continuat să se gândească în primul rând la el însuși ca la un viitor arhitect. Este posibil să fi existat momente, desigur, în care a gândit, sau cel puțin a simțit, altfel. Au existat astfel de momente - cel puțin un astfel de moment, și unul măreț, - deja în viața sa de la Linz, dacă e să dăm crezare relatării lui Kubizek.2 Dar obiectivul imediat al artistului a reapărut curând. Îngrozitor ca - în Viena, în orice caz - mulți dintre ei au fost fără îndoială, experiențele vieții cotidiene nu erau suficient de îngrozitoare pentru a o face să dispară cu totul din peisaj. Ba nu, în timpul războiului, când tot mai conștient de necesitatea de a opune forțelor socialismului internațional o organizație națională care să fie lipsită de slăbiciunile sistemului parlamentar, Hitler începuse să se gândească serios să devină activ politic, el doar se vizualizase vorbind în public

1 " Mein Kampf", p. 223, 224-225.
2 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund", p. 140 și următoarele.

"în timp ce-şi exercita profesia."1 Acum, profesia sa, ba chiar şi arta sa, - pentru că el era încă, şi nu putea decât să rămână, în mod fundamental, un artist, - nu mai era în discuţie. Orice activitate care nu trebuia să contribuie direct şi imediat la eliberarea Germaniei de consecinţele şi, mai ales, de cauzele înfrângerii, era exclusă; şi asta nu doar pentru că Adolf Hitler iubea Germania mai presus de orice, ci şi pentru că acea intuiţie mai mult decât umană care îl clasează printre puţinii mari clarvăzători ai omenirii îi spunea că interesul real, mai profund al Germaniei era - este, în mod absolut, - interesul real al Creaţiei; - "interesul Universului", ca să citez din nou cuvintele nemuritoare din Bhagavad-Gita. (Şi nu este un accident, - nu este o simplă coincidenţă, - faptul că eu, un arian neGerman care nu este German şi care are legături intime cu Anglia, Grecia şi India, ar trebui să subliniez acest fapt. Este un semn; un simbol; prima expresie a omagiului adus de ariandomul mondial ultimului Om "împotriva Timpului" şi Naţiunii cu adevărat alese).

Din abisul disperării neputincioase - din acel pat de suferinţă pe care caporalul fără nume Adolf Hitler zăcea plângând soarta Germaniei, în timp ce ochii săi orbiţi ardeau în orbite, ca nişte cărbuni înroşiţi; din certitudinea sa îngrozitoare că "totul era pierdut", că "totul fusese în zadar" - s-a ridicat dorinţa sfidătoare de libertate şi dorinţa de putere a unui popor invincibil şi, dincolo de aceasta, şi mai presus de aceasta, dorinţa Cosmică perenă de Perfecţiune în toată măreţia sa; voinţa soldatului German care luptase în Flandra şi - identică cu ea; exprimându-se prin ea, - voinţa impesonală şi irezistibilă a veşnicului Warrior şi Clarvăzător mai presus de Timp şi "împotriva Timpului"; voinţa Aceluia care se întoarce veac după veac, "când totul este pierdut", "când răul domneşte suprem", pentru a restabili pe pământ domnia Dreptăţii.

De atunci încolo, vechea Luptă pentru Adevăr - lupta "împotriva timpului" - urma, în West, să intre într-o nouă fază. Urma să se identifice cu lupta politică pentru eliberarea Germaniei din robia impusă de învingătorii din 1918, nu mai puţin decât cu cea, mai mult decât politică, împotriva cauzelor de decădere fizică şi morală care ameninţau - şi încă mai ameninţă - existenţa aristocraţiei naturale

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 192.

a rasei Ariane. Iar Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani faimosul N.S.D.A.P., pe care Adolf Hitler l-a dezvoltat curând din micul grup de idealişti (şapte, inclusiv el însuşi) numit iniţial "Deutsche Arbeiter Partei", la care a aderat în 1919 - urma să fie singurul agent al Forţei veşnice a Luminii şi Vieţii în mijlocul întunericului crescând al Epocii Întunecate. Spun: unicul; pentru că, spre deosebire de toate celelalte aşa-zise mişcări de regenerare, religioase şi laice, această Mişcare politică şi totuşi infinit mai mult decât politică, ataca însăşi rădăcina decăderii istorice ca atare: decădere biologică, consecinţă a păcatului împotriva comandamentului natural primar al purităţii sângelui; cu alte cuvinte (din punctul de vedere al Perfecţiunii originare), boală; neadevărul tangibil, fizic şi acel neadevăr moral (acea falsă concepţie despre " om") care stă în spatele ei.

* * *

Există, în istoria omenirii, puţine lucruri atât de frumoase ca istoria timpurie a mişcării naţional-socialiste.

Forţa de voinţă extraordinară, aprinsă prin disperare, din care a izvorât aceasta din urmă, nu a fost, aşa cum tocmai am spus, nimic altceva decât divinul Wbolnav de Perfecţiune în ultimul (sau penultimul) său efort de a-i conduce pe cei mai buni în amonte împotriva curentului sortit timpului şi de a salva prin ei tot ceea ce mai merită să fie salvat în această Creaţie condamnată. Condiţia materială şi morală în care a luat formă Mişcarea - camera mizerabilă şi plină de fum1 în care şase muncitori Germani necunoscuţi stăteau şi discutau cu supraomul care avea să îi conducă în curând, pe ei şi pe milioane de alţii, la recucerirea măreţiei naţionale -, sărăcia totală a acestor oameni, insignifianţa lor totală în ochii lumii întregi şi, în special, a acelor politicieni comozi şi lideri de partid despre care se vorbea foarte bine şi pe care, în câţiva ani, aveau să îi împingă în uitare; credinţa lor arzătoare şi, mai mult decât atât, faptul că liderul lor - Adolf Hitler - era în posesia adevărului Cosmic - sunt extrem de simbolice. Orice viaţă începe în întuneric. Toate lucrurile veşnice se nasc în tăcere şi departe de lumina de var a publicităţii; în credinţă şi în adevăr Şi tot ceea ce nu se naşte astfel, nu durează Oricât de zgomotos şi de larg răspândit ar fi succesul său, nu va rezista

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 240 şi următoarele.

testului timpului şi cel al persecuţiilor, ca să nu mai vorbim de impactul teribil al furtunii în care se încheie un ciclu temporal.

Dezvoltarea timpurie a naţional-socialismului ca idee activă, întruchipată, a fost ca o sămânţă de porumb în pământul acoperit de zăpadă; a fost ca o creştere lentă a rocii topite în adâncul unui vulcan adormit: neobservată şi irezistibilă. A fost rezultatul unei Forţe naturale, de fapt, a celei mai vechi şi mai puternice dintre toate Forţele naturale: a instinctului inerent al Vieţii de autoconservare în prezenţa Puterilor morţii - Forţa care leagă fiecare ciclu temporal de cel următor, peste distrugerea aproape totală. Începută în 1919, fondată oficial la începutul anului 1920, datorează acestei Forţe divine impulsul său pe care nimic, - nici măcar dezastrul din 1945 - nu a putut să-l frângă.

În întreaga lume, guvernele care reprezentau interese financiare pure au privit cu satisfacţie ultima lor operă: Tratatul de pace de la Versailles, până atunci cel mai infam document oficial din istorie, menit să înrobească Germania pentru totdeauna. Iar oile şi-au urmat păstorii. Iar papagalii repetau prostiile - şi minciunile - pe care fuseseră învăţaţi: "Acest tratat pecetluieşte victoria celor care au luptat în acest război pentru a pune capăt tuturor războaielor!" - în timp ce mulţimi frenetice manifestau pe străzile oraşelor franceze urlând "Germania trebuie să plătească!". Niciodată nu au existat atâtea discursuri, atâtea predici, atâtea articole şi cărţi un asemenea "tam-tam" - despre "pace". Şi niciodată învingătorii nu s- au comportat cu o asemenea barbarie calculată.

În micuţa încăpere discretă din spatele unei cafenele din Münick, Adolf Hitler - Om "împotriva timpului" - s-a adresat micului grup de muncitori Germani; oamenilor duri, cu sânge curat şi virtuţi solide, fii ai poporului în mijlocul căruia el - El, Cel care se întoarce - alesese (de data aceasta) să se nască. Iar cuvintele sale au fost - şi întreaga sa viaţă a fost - răspunsul la minciunile acestei avansate Epoci Întunecate. Ele nu pot fi fost cu mult diferite de cele pe care le citim în " Mein Kampf", deşi acestea au fost scrise cinci ani mai târziu. El a spus: "Pentru mine, ca pentru orice naţional-socialist adevărat, există o singură doctrină: poporul şi patria.

Trebuie să luptăm pentru a asigura existenţa şi expansiunea rasei noastre şi a poporului nostru, pentru a le permite să-şi hrănească copiii şi să păstreze puritatea sângelui lor, pentru a asigura

libertatea Patriei noastre, pentru ca poporul nostru să fie în măsură să-şi îndeplinească misiunea încredinţată de Creatorul Universului."1

El a spus: "Oricine vorbeşte despre o misiune a poporului German pe acest pământ trebuie să ştie că o astfel de misiune nu poate consta decât în formarea unui stat care consideră că sarcina sa cea mai înaltă este de a păstra şi de a promova cele mai nobile elemente care au rămas neatinse în poporul nostru, ba chiar în întreaga omenire."2

El a spus: "Reichul German ar trebui, ca stat, să cuprindă toţi Germanii şi să-şi fixeze sarcina nu doar de a aduna şi păstra cele mai valoroase elemente rasiale originale din acest popor, ci de a le ridica încet şi sigur la o poziţie dominantă."3

El a spus: "Oamenii nu se duc la ruină prin războaie pierdute, ci prin pierderea acelei puteri de rezistenţă care se află doar în sângele pur."4

El era conştient de căderea întregii omeniri - inclusiv a Germaniei - în epoca actuală. "Din nefericire", spunea el, "poporul nostru German nu mai este omogen din punct de vedere rasial".5 Şi era conştient de cauza principală a decăderii: amestecul rasial, rezultat al uitării adevărului Naturii. Şi conştient de acest adevăr, exprimat în cea mai veche Carte a Înţelepciunii Ariane, Bhagavad-Gita: "Din corupţia femeilor rezultă confuzia raselor; din confuzia raselor, pierderea memoriei; din pierderea memoriei, pierderea înţelegerii; şi din aceasta, tot răul."6 El era conştient de acest lucru, nu pentru că citise Cartea, (este îndoielnic că o făcuse, cel puţin încă din 1919), ci pentru că Înţelepciunea impersonală a celor mai vechi Ariani trăia în el; pentru că el era Cel Care a vorbit în Carte - Cel Care se întoarce. Şi el ştia că Înţelepciunea pe care o propovăduia ca fiind cheia mântuirii pământeşti "corespunde în întregime sensului originar al lucrurilor";7 şi că modul în care predica - întoarcerea la acea

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 234.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 439.
3 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 439.
4 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 324.
5 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 436-437.
6 Bhagavad-Gita, I, versetul 41 şi următoarele.
7 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 440.

eră originală, Înţelepciunea Cosmică în viaţa individuală şi colectivă, în gândire şi în faptă, - a fost - este - singura cale prin care cei puţini aleşi pot supravieţui ultimului impact al forţelor dezintegrării şi pot deveni fondatorii noii Ere a Adevărului. Şi că acei puţini aleşi sunt cele mai bune elemente ale celei mai tinere mari Rase din ciclul nostru de timp: arienii. Şi el ştia asta. Şi, deşi a subliniat în discursurile sale necesitatea de a elibera Germania, de îndată, de consecinţele imediate ale Tratatului de la Versailles - inflaţie; şomaj; mizerie crescândă, - scopul său final a rămas acela de a o ridica la acea putere organizată care, în lumina Înţelepciunii tradiţional, nu poate fi numită decât un "stat împotriva timpului" - nu, "statul împotriva timpului", permiţându-le celor mai buni să ducă atât substanţa lor biologică privilegiată, cât şi idealul lor nemărginit al Epocii de Aur prin şi dincolo de ultimele furtuni ale acestei Epoci Întunecate.

A vorbit cu elocvenţa convingătoare a credinţei, ştiind că are dreptate
că viitorul nesfârşit al Universului (nu doar al Germaniei şi al Europei) va dovedi cu prisosinţă cât de multă dreptate avea. A vorbit cu elocvenţa sălbatică a urgenţei, ştiind, de asemenea, că lupta pe care urma să o pornească trebuia să aibă loc atunci sau niciodată; că nu mai era nici o oră de pierdut.

Iar feţele sumbre ale oamenilor înfometaţi şi amărâţi, care luptaseră şi suferiseră şi totuşi pierduseră, îl priveau cu acea admiraţie şi încredere necondiţionată care reprezintă esenţa închinării - feţele celor şase şi, în curând, ale multor altora; ale sutelor de oameni, în săli de întruniri din ce în ce mai largi, întotdeauna prea mici pentru a-i cuprinde; ale sutelor de mii de oameni sub cerul liber.

"Oamenii nu se duc la ruină din cauza războaielor pierdute..." Cuvintele magice - acestea şi altele, cu acelaşi înţeles - au răsunat în toată Germania învinsă. Şi sutele de mii de oameni nu s-au mai simţit învinşi. Acum ştiau că fuseseră trădaţi. Şi au răcnit împotriva trădătorilor şi împotriva puterilor întunecate din spatele lor - puteri întunecate pe care ei (poporul German) le vor zdrobi într-o zi. Se simţeau puternici; se simţeau tineri; - invincibili şi nemuritori. Se simţeau ceea ce cei mai buni dintre ei erau cu adevărat - fuseseră, încă de la începutul istoriei Ariane, desemnaţi să devină - stăpânii unui viitor nemaivăzut; mândrii fondatori ai unei lumi noi (Numai că ei nu au ştiut încă prin ce teribilă Via dolorosa

aveau de fapt, ei să împlinească acest destin uluitor). Ei s-au adunat, din ce în ce mai numeroși, în jurul Manului al cărui discurs inspirat a trezit în ei cele mai înalte posibilități de eroism vesel - și i-a făcut să vadă într-o lumină strălucitor de nouă adevăruri vechi și uitate; a cărui strălucire magică i-a umplut de încredere în sine: a cărui dragoste pentru ei era nelimitată și gratuită, ca dragostea unui Dumnezeu. Ei au văzut în el pe Conducătorul, Răzbunătorul, Salvatorul întruchiparea vie a Sinelui lor colectiv neînvins, ceea ce era într-adevăr. Iar ei l-au urmat orbește. Iubirea lor l-a dus la putere; iubirea și ura lor pentru cei pe care el i-a indicat, pe bună dreptate, ca fiind promotorii umilinței din 1918 și ai tuturor nenorocirilor ulterioare: evreii și slujitorii evreilor, agenți ai Forțelor Întunecate prin natură sau prin alegere, adevărații dușmani ai Germaniei - și ai lumii.

* * *

Adevărații lor dușmani și singurii lor dușmani. Adolf Hitler nu i-a indicat pe alții. (Și tocmai de aceea întreaga lume - această lume condamnată a Epocii Întunecate, lovită de nebunie, care își exaltă dușmanii și își ucide prietenii, - s-a ridicat împotriva lui ca un singur om). Faptul este prea important pentru a nu merita o explicație amănunțită.

Nimic nu este mai nedrept față de național-socialism decât descrierea mult prea ușoară a "antisemitismului" său inerent ca fiind "un mijloc menit să abată atenția poporului German de la adevărații săi exploatatori" (adică de la capitaliștii Germani) sau ca o expresie modernă a "invidiei" milenare a goyimilor - a oricărui goyim - la vederea succesului incontestabil al evreilor în afaceri. Prima ipoteză, prezentată ad nauseam de comuniști și de simpatizanții lor, - dezvăluie fie o absență completă de bună credință, fie o neînțelegere totală a problemei evreiești ca atare și, prin urmare, a oricărui "antisemitism" serios și vital. Aceasta din urmă poate fi foarte bine aplicată "antisemitismului armean" (sau celui al oricăror levantini inteligenți din punct de vedere comercial, a căror șiretenie numai evreii sunt capabili să o întreacă). Nu are absolut nimic în comun cu ostilitatea profundă, biologică și, prin urmare, ireductibilă, care opune național-socialiștii și evreii.

Fără îndoială, această ostilitate a izbucnit mai întâi într-o revoltă populară, ca răspuns la toate daunele tangibile provocate de evrei împotriva

poporului German timp de câteva decenii (şi mulţi Germani, a căror familie a fost redusă la mizerie de evrei în timpul inflaţiei, după primul război mondial, au salutat antisemitismul zgomotos al tânărului Mişcare, nu numai din motive personale, ci şi naţionale); fără îndoială, primul lucru care a făcut din Adolf Hitler însuşi un duşman definitiv al evreilor a fost cunoaşterea rolului antiGerman jucat de aceştia, atât în plan politic, cât şi social, în Austria şi în Germania, încă dinainte de 1914, în special, cunoaşterea spiritului evreiesc şi a conducerii evreieşti a Marxismului, precum şi conştientizarea prezenţei evreilor în presă, în teatru etc., în spatele tuturor propagandei care vizează direct sau indirect distrugerea oricărui instinct naţional sănătos în rândul oamenilor de sânge German. Cu alte cuvinte, antisemitismul naţional-socialist este - în primul rând - autoapărarea rasială a Arianilor; o reacţie energică împotriva răutăţilor pe care evreii le-au făcut (şi pe care, de altfel, din 1945 încoace, le fac din nou) pe un pământ arian.

Dar mai este mult - şi mult mai mult - de spus. Ceea ce au făcut şi fac evreii (şi nu au cum să nu facă) este o consecinţă a ceea ce sunt - şi a ceea ce rămân chiar şi atunci când întorc spatele tradiţiei evreieşti (sau se prefac că o fac) şi devin creştini, teozofi, budişti sau doar "raţionalişti", sau comunişti. Şi ei sunt, în mod fundamental, ireductibil - deja în Tărâmul invizibil din care această lume a formelor, culorilor şi sunetelor nu este decât o proiecţie, - opusul polar al elitei Ariane naturale; omologul întunecat al celor mai tineri Copii ai Soarelui. La fel de conştienţi de rasă ca şi ei, dacă nu cumva - vai! - adesea mai mult; la fel de strâns legaţi ca şi ei unii de alţii prin cea mai apăsătoare solidaritate; printr-o solidaritate totală (în afacerile practice - financiare şi politice - nu mai puţin decât în cele religioase sau aşa-zis religioase) cum rar se poate, în istorie, dacă se poate, întâlni; ba mai mult, la fel de devotaţi ca şi ei unui scop colectiv nemilos. Numai că a lor nu este conştiinţa legitimă a adevăratei superiorităţi şi a solidarităţii de sânge a celor mai buni din natură; nu, nu este mândria rasială sănătoasă şi patriotismul unui popor adevărat care îşi cunoaşte locul în cadrul schemei Vieţii. Nici scopul lor colectiv nu este în niciun caz, ca şi cel al adepţilor lui Adolf Hitler, "în armonie cu sensul originar al lucrurilor". Dimpotrivă! Căci evreii nu sunt, în primul rând, o rasă în adevăratul sens al cuvântului, - cu atât mai puţin "aleasa lui Dumnezeu". Ei nu sunt nici o variaţie omogenă

de semiţi şi nici o frăţie de tipuri semite asemănătoare care să aibă între ele o relaţie precum cea care îi uneşte pe arienii de tip "nordic", "dinarhic" şi de alte tipuri în cadrul naţiunii Germane. Nu trebuie decât să-i privim, pentru a ne convinge de acest lucru; ba mai mult, trebuie să-i privim în ţara în care s-au adunat în ultimii treizeci sau patruzeci de ani din toate ghetourile lumii în numele trecutului lor comun şi al naţiunii lor comune: Palestina. Întâlneşti acolo, în afară de evreul "clasic", evrei de toate tipurile fizice, inclusiv slavi, inclusiv "nordici" - rari, fără îndoială, dar prezenţi şi nu neapărat afectaţi de semnele vizibile bine cunoscute ale descendenţei evreieşti. Iar unii dintre membrii ciudatei comunităţi mondiale pseudo-etnice şi pseudo-religioase - cum ar fi, de exemplu, aşa-numiţii "evrei negri" din Cochin, pe coasta Malabar - nu au sânge evreiesc, de fapt, nu au deloc sânge semitic în vene1 , ceea ce nu-i împiedică să se simtă "evrei".

Comunitatea mondială evreiască este - a fost, din ce în ce mai mult, pentru secole deja - nu o naţiune semitică, ci o frăţie fără rasă adunată în jurul unui nucleu semitic; o frăţie fără rasă, totuşi, atât de conştientă de rasă pe cât poate fi un popor; elemente cosmopolite din ce în ce mai numeroase care pun în evidenţă caracteristicile obişnuite ale celor fără rasă - necredinţă; lipsa de scrupule; nerespectarea ordinii; scepticismul otrăvitor de suflete, - în slujba ideii rasiale pe care au moştenit-o parţial, parţial au adoptat-o de la fraţii lor pur sânge în credinţă şi fraţi de interese, şi semiţi - o secţiune foarte precisă şi inferioară a rasei semite largi - la care măiestria în subtilitate şi intrigă depăşeşte cu mult toate calităţile războinice.

Iar scopul său colectiv, urmărit de-a lungul istoriei cu o consecvenţă necruţătoare, nu este nimic altceva decât prosperitatea şi puterea evreilor, oriunde în lume, în detrimentul tuturor celor care nu sunt evrei. Conştiinţa de a fi (mai mult sau mai puţin) "copii ai lui Avraam" şi "Legea" comună sub care, (cel puţin nominal) trăiesc membrii săi, ar putea foarte bine să menţină comunitatea unită. Cu toate acestea, ele nu sunt decât mijloace pentru un scop. Iar scopul - scopul colectiv comun: o guvernare evreiască reală - este ceea ce contează cu adevărat.

1 Acei aşa-numiţi "evrei negri" sunt doar indieni din castele inferioare ai căror strămoşi au acceptat cândva credinţa evreiască. Până în prezent, ei se căsătoresc doar între ei.

Este un scop profanator, a cărui îndeplinire ar implica dizolvarea tuturor raselor şi a tuturor naţionalităţilor autentice; a tuturor comunităţilor naturale, adică a tuturor celor care au un fond rasial solid (mai întâi dizolvarea celei mai înzestrate şi mai conştiente; a celei mai apte să conducă Ariani - şi apoi, treptat, a tuturor celorlalţi, inclusiv, în cele din urmă, a nucleului semitic al comunităţii evreieşti însăşi) şi strângerea tot mai puternică a controlului a unei puteri băneşti fără suflet - puterea celor fără rasă, înzestraţi cu inteligenţă distructivă - asupra unor mase tot mai bastardizate şi nenumărate de Menschenmaterial, care nu posedă nici gândire, nici voinţă proprie, nici inocenţa şi noblețea unor animale adevărate. Acesta este scopul Forţelor Întunericului, a căror influenţă creşte, al căror joc liber devine din ce în ce mai liber şi mai nerușinat şi a căror dominaţie se afirmă ca o realitate din ce în ce mai evidentă, pe măsură ce istoria se desfăşoară; cursul său descendent predestinat. Este scopul timpului însuşi, ca Distrugător al întregii creaţii; ca nivelator şi negator. Şi este scopul comunităţii, "în Timp" prin excelenţă; al comunităţii care, asemenea elitei Ariane privilegiate adunate în jurul lui Adolf Hitler, vorbeşte cu pasiune despre " misiunea" sa şi se numeşte pe sine "aleasă" - şi pe bună dreptate; dar care omite să precizeze că, spre deosebire de discipolii pur-sânge ai Om "împotriva Timpului", ea a fost aleasă nu de "Dumnezeu", nu de către Forţele veşnice ale Luminii şi Vieţii, pentru a servi scopul constructiv al Vieţii, ci de către Puterile Morţii, pentru a aduce, printr-o infidelitate din ce în ce mai mare faţă de modelul de viaţă divin iniţial, adică, prin necredinţa tot mai mare faţă de acesta, o viaţă care nu se poate schimba.e., prin creşterea neadevărului, sfârşitul acestui ciclu temporal. Sfârşit, fără un nou început - căci aceasta este intenţia, tendinţa Forţelor Morţii. În timp ce scopul Mişcării Naţional-Socialiste - scopul său real, profund, mult dincolo de orice "politică" - a fost şi rămâne gloriosul nou Început - noua victorie a Luminii necreate asupra Puterilor întunecate; noua victorie a Vieţii în perfecţiunea ei pământească originală, a Ordinii, în adevăratul ei sens, în ciuda domniei temporare, inevitabile a Haosului; Epoca de Aur a următorului ciclu temporal.

Într-un cuvânt, ostilitatea ascuţită dintre naţional-socialişti şi evrei înseamnă infinit mai mult decât ceea ce detractorii credinţei Hitleriste iau cu atâta uşurinţă. Ea dezvăluie nu tensiunea obişnuită dintre două "rasialisme" rivale oarecare, ci opoziţia unică dintre cei doi poli de gândire. Viaţa chiar

la sfârşitul actualei Epoci Întunecate. Acesta este motivul ascuns, dar real, pentru care este absolută - şi pentru care expresiile sale tangibile au fost şi vor fi, cu prima ocazie, din nou, atât de mortale.

Adolf Hitler ştia acest lucru. Cei mai înţelepţi dintre adevăraţii săi discipoli o ştiau şi o ştiu. Liderii atotputernici ai evreilor din întreaga lume ştiau şi ştiu asta.

* * *

Lupta naţional-socialistă împotriva evreilor internaţionali a luat, în plină zi, forma unui imens război sfânt împotriva Marxismului - ultima Movaţie de mare anvergură "în Timp" - şi, într-o manieră mult mai subtilă şi indirectă, dar, cu aceeaşi hotărâre mortală, cea a unei acţiuni necruţătoare împotriva tuturor organizaţiilor spirituale sau pseudo-spirituale, deschise sau secrete, la fel de "în Timp", a căror influenţă nu este, de fapt, mai mică decât cea a Marxismului, îndreptată împotriva oricărei încercări de regenerare ariană "în Timp". Ea a avut loc şi va fi, într-o zi, reluată - căci nici o politică de "de-nazificare" nu poate împiedica jocul Forţelor invizibile - cu metodele necesare Epocii Întunecate.

War împotriva Marxismului părea şi pare să fie - şi fără îndoială că este, în domeniul practic, - prima sarcină a naţional-socialismului, doar pentru că m arxismul reprezintă, astăzi, cea mai imediată ameninţare; pentru că este marca cea mai de succes a vechiului, foarte vechiului otrăvitor în masă evreiesc pentru consumul Goyimilor, menit să aducă decăderea tuturor raselor, sfârşitul tuturor naţionalismelor adevărate şi creşterea fără limite a unei umanităţi pline de evrei, de o calitate din ce în ce mai slabă, într-o lume din ce în ce mai plictisitoare - din ce în ce mai urâtă; într- un cuvânt, consumarea prăbuşirii Vieţii pe această planetă. Ceea ce nu înseamnă că alte mărci ale aceluiaşi lucru, ale căror efecte sunt mai puţin evidente, mai puţin rapide, nu sunt, pe termen lung, la fel de periculoase, dacă nu chiar mai periculoase.

Măreţia Mişcării Naţional-Socialiste în această privinţă constă mai puţin în faptul că a luptat mai energic (şi mai eficient) decât orice alt partid - sau Biserică - împotriva "pericolului comunist", ci mai degrabă în faptul că a indicat motivul corect pentru care acesta din urmă este "un pericol" - pericolul - şi l-a combătut numai pentru acest motiv.

Privită din punctul de vedere al Înţelepciunii Cosmice,

Comunismul, sau mai bine zis Marxismul, nu este un pericol pentru că ameninţă clasele de proprietari de pe acest pământ cu deposedarea şi cu constrângerea neplăcută a muncii zilnice care urmează, şi urmăreşte abolirea totală a economiei capitaliste. Acesta, - cauza principală a întregii "hărmălaie" împotriva comuniştilor în afara cercurilor naţional- socialiste - este un detaliu, şi încă unul minor. Lumea nu are nimic de pierdut prin dispariţia capitaliştilor şi a sistemului putred pe care aceştia îl reprezintă. Dimpotrivă! Şi, deşi proprietatea privată, în măsura în care este produsul muncii personale, şi nu al speculaţiilor, este recunoscută în Programul Partidului Naţional-Socialist ca "un drept legitim al individului",1 aş merge atât de departe încât aş spune că, chiar şi aşa, nu ar fi o catastrofă iremediabilă dacă şi aceasta ar fi ştearsă în furtuna schimbărilor economice radicale.

Marxismul nu reprezintă un pericol nici pentru că adepţii săi adevăraţi oameni care trăiesc în mod desăvârşit "în Timp" - nu au prea mult timp liber pentru metafizica creştină şi alte metafizici şi, mai ales, nu sunt prea curioşi cu privire la ceea ce li s-ar putea întâmpla după ce vor muri. Ba mai mult, nu este un pericol pentru că învăţătura de bază a lui Karl Marx în ceea ce priveşte istoria - faimosul său "materialism istoric" - încearcă să explice toată evoluţia în Timp fără ajutorul ipotezei lui "Dumnezeu" şi a "sufletului" uman. Aceasta - cauza principală a revoltei împotriva "ateismului comunist" în rândul creştinilor şi al altor oameni cu spirit spiritual; şi principala scuză prezentată de Biserica Catolică pentru a justifica interzicerea doctrinei " materialiste" - este, de asemenea, un detaliu. Iar ideea de Dumnezeu, aşa cum o susţine majoritatea covârşitoare a anticomuniştilor, este oricum vagă; vagă şi fără nici un fel de utilitate practică. Pericolul m arxismului constă, aşa cum a arătat Adolf Hitler în " Mein Kampf"2 şi în nenumărate discursuri, numai - absolut - în faptul că concepţia sa despre om ca un simplu produs al mediului său economic şi despre destin ca un joc de forţe pur economice, implică negarea importanţei rasei şi a personalităţii; - negarea ierarhiei naturale a raselor şi a diferenţelor ireductibile de natură şi de valoare între o rasă şi alta, nu mai puţin decât cea a inegalităţii naturale a indivizilor, chiar în cadrul aceleiaşi rase. În alte

1 A se vedea cele douăzeci şi cinci de puncte. "Das Programm der N.S.D.A.P." de Goltfried Feder (ediţie din 1939), p. 35.
2 " Mein Kampf", p. 420 şi următoarele.

cuvinte, ea constă în faptul că Marxismul este centrat pe om - nu pe viaţă - şi egalitarist; în contradicţie cu spiritul Naturii, nu în armonie cu el; fals, din punctul de vedere al înţelepciunii Cosmice, ca şi creştinismul istoric (sursa acelor valori morale şi spirituale în numele cărora democraţiile capitaliste sunt, sau mai degrabă se pretind anticomuniste) şi ca toate învăţăturile evreieşti de uz arian, dar nu mai mult. Ea constă în faptul că, dintre toate aceste învăţături antice şi moderne, Marxismul este, în plus, de departe cel mai popular şi cel mai militant. Aşa cum am spus: cel puţin pentru moment, cel mai de succes.

Adolf Hitler a subliniat, pe bună dreptate, că victoria definitivă a unei astfel de ideologii ar însemna sfârşitul vieţii pe această planetă - ceea ce este exact scopul Forţelor de dezintegrare mai mult decât umane care se află în spatele evreilor din lume. Tragedia, însă, este că nu ar însemna un sfârşit atât de rapid şi demn pe cât ne-am putea imagina. Ar însemna, în primul rând, o bastardizare generală şi iremediabilă a întregii specii umane şi o creştere incredibilă a numărului de fiinţe umane - "producători" - în detrimentul restului vieţii - creştere, până la uciderea ultimelor animale sălbatice frumoase şi tăierea ultimului petic de pădure, pentru a face loc altor mamifere cu două picioare fără valoare; - şi apoi, când toate posibilităţile de hrană pe care pământul le poate oferi, chiar şi cu ajutorul tehnicii agricole perfecţionate, sunt epuizate, război pentru hrană;1 război acerb şi sălbatic până la capăt (tot cu ajutorul tehnicii perfecţionate), până când specia condamnată se va face praf. Ar însemna, cu alte cuvinte, "domnia cantităţii" în toată grozăvia ei, iar apoi, - în absenţa unei elite biologice capabile să pornească un nou ciclu al Timpului - un stop total; cel puţin pe această planetă, victoria finală a acelei tendinţe de moarte care este, de la început, inerentă oricărei manifestări din cadrul Timpului. Şi este ceea ce Adolf Hitler, - Om "împotriva Timpului" - s-a străduit să evite, prin lupta sa împotriva comunismului, adică împotriva Marxismului aplicat.

Lumea necomunistă - ba chiar şi lumea anticomunistă - nu a înţeles nici natura ameninţării crescânde, nici adevăratul sens al luptei naţional-socialiste.

1 Hans Grimm a evidenţiat acest lucru cu multă acurateţe în frumoasa sa carte " Warum? Woher? aber Wohin?" (1954).

De altfel, cei mai mulţi dintre cei care, în Germania şi în afara ei, înainte sau în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au răspuns la apelul lui Adolf Hitler la arme împotriva pericolului comunist şi cei mai mulţi dintre cei care astăzi îşi dau seama cât de multă dreptate a avut, par să fi văzut şi să vadă în lupta sa cu greu altceva decât "apărarea Vestului". Dar nu numai "Westul" a fost şi este ameninţat în substanţa sa biologică şi, în consecinţă, în evoluţia sa ulterioară, de cea mai recentă Weltanschauung egalitaristă, centrată pe om, de origine evreiască, încorporată în cea mai recentă şi puternică organizaţie mondială - am putea spune: cea mai recentă Biserică - sub conducere evreiască. Este vorba de întreaga rasă ariană: omul care, în Cape Town, Sidney sau Ottawa, şi-a păstrat până acum sângele Germanic pur, nu mai puţin decât "europeanul" de sânge Germanic; nu mai puţin decât acele minorităţi Ariane din Asia pe care europeanul cu conştiinţă rasială este prea adesea tentat să le uite sau să le subestimeze: Persanul, în măsura în care, în special în ultimii o mie cinci sute de ani de istorie extrem de furtunoasă, a rezistat blestemului amestecului de sânge; brahmanul şi kshattriya indian, pe care sistemul de caste i-a ţinut până acum la distanţă şi i-a protejat; în special brahmanul din Kashmir, cel puţin în aparenţă, unul dintre cele mai frumoase tipuri de umanitate ariană. Nu, nu, toate rasele pure sau relativ pure din lume sunt ameninţate, inclusiv cele non-Ariane, inclusiv nucleul semitic al poporului evreu însuşi - şi nimeni nu ştie asta mai bine decât acei evrei cu conştiinţă rasială, cândva deţinători ai unor poziţii de înaltă responsabilitate în cadrul Partidului Comunist, care au fost, în ultimii ani, acuzaţi de "sionism", adică de naţionalism evreiesc, în faţa tribunalelor comuniste şi condamnaţi la perioade lungi de muncă silnică, când nu la moarte.1 (Adolf Hitler a scris: "După moartea victimei sale, vampirul însuşi moare, mai devreme sau mai târziu".2 Otrava internaţionalismului egalitarist, centrat pe om, menit să ducă la ruinarea tuturor raselor - în special a Arianilor - în beneficiul evreilor, este în cele din urmă menit să lucreze şi împotriva iniţiatorilor săi. Căci Forţele Morţii nu sunt selective. Ele nu cruţă pe nimeni; - nici măcar pe agenţii lor). Adevărul este că, la rădăcina acestui dispreţ faţă de personalitate şi în special faţă de rasă, care caracterizează Marxismul, se află

1 A se vedea acuzaţiile aduse împotriva celor unsprezece evrei în procesul de la Praga (1952) şi împotriva Annei Pauker, fost comisar în România.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 358.

credinţa îngâmfată în "om" ca măsură a tuturor lucrurilor; în "om" ca "stăpân al naturii" (nu doar o parte a acesteia; o specie vie printre altele); şi iluzia că orice lucru înzestrat cu o formă mai mult sau mai puţin umană are o valoare incontestabilă şi trebuie lăsat să trăiască, ba chiar ţinut în viaţă cu orice preţ; superstiţia bolnăvicioasă a "omului" - acea "minciună evreiască" pe care Adolf Hitler a expus-o atât de strălucit în cel de-al unsprezecelea capitol din "Mein Kampf" - ca fiind opusă adevăratei şi aristocraticei Religii a Vieţii.

Dar minciuna nu este, aşa cum am spus, un monopol al m arxiştilor; nu este o consecinţă a concepţiei particulare a lui Karl Marx despre om ca produs al mediului său economic. Ea este baza comună a tuturor filosofiilor egalitariste, centrate pe om, vechi şi noi, evreieşti şi neevreieşti,1 şi în special a filosofiilor evreieşti de anvergură internaţională, care toate trasează o linie arbitrară între " oameni" şi restul creaturilor vii, negând astfel, unicitatea tărâmului Vieţii şi universalitatea legilor sale de fier. Aceasta este, în special, baza morală a creştinismului istoric.

Nu contează prea mult ce ipoteze sau ce dogme se prezintă, pentru a le face să sune ca un adevăr. Important rămâne faptul că minciuna evreiască - capcana Epocii Întunecate - este acceptată ca adevăr de către forţele anticomuniste din Vest, în afara Mişcării Naţional-Socialiste, în primul rând, de către Bisericile Creştine (partidele politice "burgheze" pur şi simplu nu contează). Rămâne faptul că aceste forţe împărtăşesc cu Marxiştii înşişi, fie şi sub o altă formă, superstiţia "omului", origine a atitudinii care duce la decădere. Şi iată de ce niciuna dintre ele nu a fost şi nu este anticomunistă în adevăratul sens al cuvântului. Nu numai că nu au luptat şi nu luptă împotriva Marxismului din cauza pericolului real pe care îl reprezintă, dar fiecare dintre ei ar reprezenta, în ultimă instanţă, acelaşi pericol ca şi el, dacă ar mai fi astăzi la fel de militanţi şi plini de credinţă ca odinioară. Ei sunt, cel mult, rivali ai Marxismului cuceritor - sau ar vrea să fie. În timp ce în ţările necreştine, misionarii creştini sunt tocmai cei care, prin creşterea alarmantă a unei populaţii pe jumătate educate, bastardizate, clocotind de nemulţumire (rezultatul imediat al predicilor lor egalitariste cuplate cu ajutorul medical) pregătesc

1 ""Om" este mai presus de orice; nu există nimic deasupra lui" este o zicală atribuită unuia dintre celebrii "Vaishnavas" bengalezi din secolul al XIV-lea.

calea spre comunism cu o eficienţă miraculoasă - extinzând la întreaga lume (fie şi în modul în care ei sunt ultimii care doresc) răul pe care Forţele Întunecate l-au făcut cândva în Orientul Apropiat şi în Europa, prin intermediul creştinismului însuşi.

Cu alte cuvinte, lupta naţional-socialistă împotriva m arxismului nu este decât aspectul cel mai evident al luptei generale - infinit mai mult decât politică - mortală a noii credinţe îndrăzneţe în Lumină şi Viaţă împotriva oricărei forme de neadevăr - orice doctrină care ridică "omul" împotriva naturii, orice cult al imperfecţiunii, în această ultimă parte a Epocii Întunecate. Ea nu trebuie despărţită de lupta împotriva Bisericilor creştine, a Masoneriei libere şi a tuturor organismelor internaţionale şi antinaţionale aşa-zis "spirituale" care denaturează şi exploatează în mod nejustificat învăţăturile originare "de deasupra Timpului", pentru a promova scopurile forţelor Morţii.

Numai că această din urmă luptă trebuia să fie mai subtilă, din motive practice uşor de înţeles.

* * *

Este scris în " Mein Kampf": "Otrava nu poate fi învinsă decât prin contra-venin, şi numai o minte burgheză superficială poate considera linia de mijloc ca fiind calea spre Paradis."1

"O filozofie plină de intoleranţă infernală nu va fi spartă decât printr-o idee nouă, clară şi absolut adevărată, animată de acelaşi spirit şi apărată cu o voinţă sănătoasă şi imensă.

"Se poate, astăzi, să regretăm că, în Lumea Antică, care era mult mai liberă decât a noastră, prima teroare morală a apărut odată cu apariţia creştinismului; nu se poate, totuşi, pune la îndoială faptul că lumea a fost, de atunci, dominată şi asuprită prin tiranie şi că tirania nu poate fi înfrântă decât prin tiranie, iar teroarea prin teroare. Doar atunci pot fi create noi condiţii - constructive.

"Partidele politice sunt înclinate să facă compromisuri; crezurile, niciodată. Partidele politice iau în considerare contradictorii; crezurile îşi proclamă propria infailibilitate"2

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 371.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 507.

"Ceea ce a dat succesul Marxismului a fost colaborarea perfectă dintre voinţa politică şi brutalitatea militantă. Ceea ce a împiedicat Germania naţională să modeleze evoluţia Germană a fost absenţa unei colaborări decisive între forţa brutală şi voinţa politică a unui om de geniu,"1

"Convingerea că cineva are dreptul de a folosi chiar şi cele mai brutale arme merge întotdeauna mână în mână cu credinţa fanatică în necesitatea victoriei unei noi ordini revoluţionare pe acest pământ.

O mişcare care nu luptă pentru scopuri şi idealuri atât de înalte nu va recurge niciodată la cele mai extreme mijloace (sau arme)."2

Aceste şi alte fraze de acest fel (sunt mult mai multe în ceea ce am putea numi Cartea noii credinţe Ariane) definesc cu o exactitate uimitoare mişcarea naţional-socialistă ca fiind o revoltă "împotriva Timpului" şi subliniază diferenţa fundamentală dintre Adolf Hitler şi toate marile figuri istorice pe care le-am descris în aceste pagini ca fiind oameni "deasupra Timpului" şi oameni "în Timp" - oameni "Soare" şi oameni "Fulger". Ele arată în mod flagrant cât de prostesc este să îl compari pe fondatorul naţional-socialismului cu Napoleon - aşa cum au făcut-o atât de mulţi, - sau să accepţi descrierea bine intenţionată, dar nu mai puţin eronată - deşi mult mai puţin populară - pe care câţiva dintre adepţii săi englezi au făcut-o cu îndrăzneală despre el ca fiind un "Hristos politic".3

Napoleon nu este decât ediţia de buzunar a lui Genghis Khan. Şi totuşi, - privit din punct de vedere Cosmic - este un om de acelaşi fel ca şi el: un domnitor al războiului şi un organizator care şi-a pus geniul în slujba familiei sale şi nimic mai mult, nu, în nici un caz, pentru că a văzut, sau a crezut că poate vedea în ea, vehiculul unei mari Idei impersonale, ci pur şi simplu pentru că era a lui. Cu alte cuvinte: un om cu totul "în Timp". Oamenii "în Timp" fie nu au nicio ideologie şi nu pretind că au vreuna, fie pretind că slujesc o credinţă "mai presus de Timp" sau "împotriva Timpului" şi o exploatează pe aceasta din urmă în scopuri proprii (ca toţi falşii creştini care au luptat pentru ei înşişi în numele lui Dumnezeu şi ca toţi falşii naţional-socialişti pentru care lupta sub steagul svasticii a fost doar un mijloc de a se urca

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 596.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 597.
3 Expresia a fost folosită de Molly Stamford, o englezoaică deţinută în timpul războiului în temeiul legii 18 B.

la putere) sau, altfel, - ca şi Marxiştii sinceri - au o Ideologie care este, ea însăşi, o Ideologie "în timp"; o Ideologie care este în contradicţie cu finalitatea divină a Creaţiei şi, prin urmare, exprimă voinţa Forţelor Morţii.

Hristos (fie că este un om şi un mit, fie că este doar un mit, nu contează) este, ca şi Buddha, o figură tipic "deasupra Timpului". Singurul său recurs la violenţă (împotriva negustorilor din templu) este fie o inconsecvenţă personală a lui Iisus istoric, fie - mai probabil - o concesie a autorului Evangheliei faţă de ura populară faţă de cel care face bani şi împrumută bani. Creştinismul original - în opoziţie izbitoare cu creştinismul istoric - îşi găseşte expresia în cuvintele lui Hristos către Pilat: " Împărăţia Mea nu este de pe acest pământ". Este, ca toate doctrinele mistice de evadare, destinat celor care întorc spatele "lumii", adică tuturor manifestărilor actuale şi posibile în cadrul Timpului, şi caută Intemporalitatea pură, şi care, prin urmare, renunţă în mod automat la violenţă, care este inseparabilă de Timp. (Chiar şi Akhnaton, - unul dintre foarte puţinii oameni "deasupra Timpului" care nu sunt oameni ai evadării şi, după ştiinţa mea, singurul care şi-a asumat sarcina incredibilă de a stabili - sau de a încerca să stabilească - un stat "deasupra Timpului", - a renunţat la violenţă, după cum am văzut, în măsura în care a putut).

Adolf Hitler este un Om tipic "împotriva timpului" - ca Rama, ca Lordul Krishna, cei mai cunoscuţi eroi Ariani care au luptat şi au domnit în India încă înainte sau la începutul acestei epoci întunecate şi, mai aproape de noi, ca cea mai nobilă figură a lumii arabe, Profetul Mohamed. Aşa cum am spus la începutul acestei cărţi, toţi marii oameni adevăraţi "împotriva Timpului" sunt, în cele din urmă, şi "deasupra Timpului", în măsura în care orice ideal de Perfecţiune integrală este în mod necesar atemporal. Cu alte cuvinte, ceea spre care tind marii oameni "împotriva Timpului" - Adolf Hitler ca şi ceilalţi, - este "Dumnezeu"; Perfecţiunea de dincolo de Timp, ca Arhetip şi Principiu al acelei ordini de viaţă perfecte, tangibile, pe care ei caută să o aducă - să o readucă; sau mai degrabă să o grăbească; - în lume. Dar ei ştiu temeinic că nici o schimbare pe acest pământ şi, mai ales, nici o schimbare în direcţia Perfecţiunii primordiale în şi, ceea ce este mai mult, la sfârşitul acestei Epoci Întunecate, nu poate fi adusă fără violenţă. Ei ştiu - infailibil - că, cu cât mai mult reuşesc Forţele de dezintegrare şi moarte, adică cu atât mai mult avansează Epoca Întunecată,

mai multă violenţă este indispensabilă pentru a întrerupe curentul de decădere; cel puţin pentru a sta în calea grabei Timpului, ca martor (şi precursor activ) al venirii glorioasei Zori a următorului ciclu temporal. Şi ei acceptă această necesitate fizică. Spre deosebire chiar şi de acei oameni "de deasupra Timpului care, precum Akhnaton al Egiptului, visează la un "Regat al lui Dumnezeu" pământesc, ei sunt pregătiţi să se folosească de violenţă - de "cea mai mare brutalitate", ca să citez cuvintele lui Adolf Hitler, - în măsura în care aceasta este necesară pentru a duce mai departe scopul sacru: "distrugerea răufăcătorilor şi instaurarea pe pământ a domniei Dreptăţii", despre care se vorbeşte în Bhagavad-Gita; întemeierea ordinii socio- politice care să fie "în armonie cu sensul originar al lucrurilor" - fidelă ordinii Cosmice eterne - aşa cum, din nou, Adolf Hitler a înţeles şi proclamat, cu o claritate cristalină.

Însuşi faptul existenţei istorice - existenţa în Timp - pune o dilemă în faţa tuturor celor care se străduiesc deja să atingă Perfecţiunea; ei trebuie fie să întoarcă cu totul spatele la această lume a luptei şi să caute Împărăţia interioară atemporală a Păcii, care nu este de pe acest pământ; fie, dacă ceea ce îşi doresc este un paradis pământesc, să îl caute, prin toate mijloacele, împotriva curentului Timpului; împotriva presiunii formidabile şi mereu crescânde a Forţelor Morţii de-a lungul oricărui ciclu de Timp şi, în special, aproape de sfârşitul unuia, dar atunci, departe de a renunţa la violenţă, să lupte împotriva Forţelor de dezintegrare cu aceleaşi arme nemiloase pe care le folosesc ele; cu violenţă; cu impactul cantităţii; şi, dacă este necesar, - dacă este oportun, - chiar şi cu minciuni; cu armele Epocii Întunecate, singurele care le pot şi le vor egala pe ale lor.

Timp de secole, poate de milenii, - poate chiar din ziua în care Domnul Krishna a proclamat pe câmpul de luptă din Kurukshettra Evanghelia violenţei detaşate, crezul oricărui erou "împotriva timpului" - niciun om nu a înţeles atât de clar această dilemă şi nu a înfruntat-o cu atâta îndrăzneală şi consecvenţă ca Adolf Hitler. Şi dacă nu o înţelege şi el; dacă nu-şi dă seama măcar că este o dilemă - adică că nu se poate merge pe ambele căi şi că, după ce a ales, trebuie să urmeze calea până la capăt, - nu va vedea nici evoluţia naţional-socialismului (înainte de 1933; între 1933 şi 1945; şi după 1945), nici istoria celui de-al Doilea Război Mondial,

care este strâns legată de ea, nici istoria ulterioară a vremurilor noastre, în lumina potrivită. Şi orice judecată pe care cineva ar putea, atunci, să o emită, va fi falsă din punct de vedere Cosmic - şi a fortiori istoric.

* * *

Adolf Hitler a ales să folosească armele Epocii Întunecate pentru că, spre deosebire de un alt campion intransigent al Adevărului, Akhnaton al Egiptului, care a trăit cu 3300 de ani înaintea lui, a realizat pe deplin că nu există, în această lume, nicio scăpare paşnică din ghearele forţelor Întunecate. Şi-a dat seama de acest lucru atunci când a experimentat că poporul său German şi, împreună cu el, întreaga rasă ariană - cea mai tânără rasă creatoare din ciclul nostru temporal şi singura rasă creatoare de secole; cea mai bună - erau ameninţate în existenţa lor de către agenţii puterilor Morţii; încolţite; încolţite; şi că prăbuşirea şi dispariţia lor definitivă ar însemna prăbuşirea definitivă a Vieţii organizate superioare de pe această planetă, fără nicio speranţă de înviere. Această experienţă nu a început în ziua în care lui Adolf Hitler i s-a spus că Primul Război Mondial era pierdut pentru Germania. Îi era cunoscută de ani de zile. Dar vestea pierderii războiului şi apoi a infamelor Tratate de la Versailles şi Saint-German impuse Germaniei de către învingătorii ei, precum şi vederea mizeriei care a urmat, i-au dat o profunzime şi o acuitate şi mai mare, şi i-au dat o influenţă extraordinară. Un sentiment crescând de urgenţă, o grabă febrilă - nu foarte diferită de cea pe care o putem urmări în construirea capitalei statului ideal al regelui Akhnaton - l-a împins înainte, definindu-şi întreaga politică în aspectele ei pozitive şi negative, în ţară şi în străinătate, până la capăt.

Evanghelia sa de mândrie Germanică şi de viaţă pământeană sănătoasă şi glorioasă - "libertate şi pâine" - împreună cu loviturile dure ale pumnilor primelor trupe de asalt, care menţineau ordinea în adunările sale publice şi, atunci când era necesar, duceau bătălia în stradă, au doborât orice opoziţie care îi stătea în calea spre putere. În acel amestec de intuiţie mistică, logică elementară şi brutalitate bine organizată - de adevăr şi tinereţe - care caracterizează naţional-socialismul, exista o grandoare care atrăgea masele şi pe cei mai buni dintre cei mai buni oameni: acei oameni excepţional de inteligenţi şi de încredere care au păstrat în structura lor psihologică vitalitatea brută a maselor.

Obstacolele temporare1 nu au făcut decât să aprindă determinarea acerbă a celor doi. Iar lupta începută în 1919 a fost un triumf uluitor. La 30 ianuarie 1933, Adolf Hitler a fost aclamat drept cancelar al Reich-ului German. Câteva luni mai târziu, Reichstagul avea să-i voteze "puteri nelimitate", pentru ca el să poată, fără piedici, să remodeleze întregul stat şi să dirijeze politica externă a Germaniei în conformitate cu programul său - ceea ce a făcut cu consecvenţă, în măsura în care a putut fi făcut în ciuda activităţilor de subminare ale unei haite de trădători bine ascunse şi - vai! - extrem de eficiente în Germania însăşi, şi în ciuda ostilităţii crescânde a întregii lumi, adică împotriva presiunii forţelor coalizate ale acestei epoci întunecate.

Este o greşeală să credem că "după un timp" statul naţional-socialist "ar fi trebuit" - ar fi putut, în primul rând, - să evite să se transforme într-un "stat poliţienesc", adică într-un stat dominat permanent de conştiinţa urgenţei. Cu alte cuvinte, este o eroare să crezi că, în 1933, - sau 1934 - lupta s-a "încheiat", iar condiţiile de urgenţă sunt de domeniul trecutului. Din momentul în care Adolf Hitler a dobândit mână liberă pentru a remodela Reich-ul German în conformitate cu idealurile sale, lupta naţional-socialistă a intrat pur şi simplu într-o nouă fază. Nu mai era o luptă pentru putere. Dar a fost în continuare lupta pentru Adevăr; pentru că Adevărul Cosmic aplicat problemelor sociale şi politicii în epoca noastră întunecată avansată, adică lupta pentru Adevăr, cu metodele inevitabile ale epocii întunecate. Şi tocmai din acest motiv - pentru că este statul "împotriva Timpului" prin excelenţă, - statul naţional-socialist nu putea (şi nu poate, dacă ar lua din nou formă în această Epocă Întunecată) să fie decât un stat care se sprijină pe o organizare coercitivă şi militară de fier; un stat în care fiecare cetăţean liber se simte soldat - un soldat voluntar, bucuros să se supună disciplinei integrale (interioare şi exterioare), pentru apariţia şi apărarea Reich- ului ideal al lui Adolf Hitler, (Regatul Adevărului "împotriva Timpului") - şi în care orice duşman al noii Ordini trăieşte sub ameninţarea permanentă a denunţului şi arestării, a muncii silnice într-un lagăr de concentrare sau a morţii; ceea ce un cunoscut urâtor al credinţei Hitleriste a încercat să calomnieze sub numele de " Stat

1 Cum ar fi eşecul puciului din 9 noiembrie 1923.

S.S.."1 (Cuvântul este, de fapt, cel mai mare compliment adus gloriosului stat revoluţionar "împotriva timpului").

"O revoluţie", spune Konstantin Hierl, unul dintre oamenii cărora regimul naţional-socialist le datorează cel mai mult, în domeniul practic, "nu poate fi decât o stare de lucruri tranzitorie, (ein Ubergangszustand). Şi adaugă el: "De asemenea, sistemul absolut, de guvernare legat de revoluţia naţional- socialistă ar fi trebuit să fie doar o tranziţie şi nu putea fi primul obiectiv al unei revoluţii Germane".2

Este adevărat că revoluţiile în sensul obişnuit al cuvântului - cum ar fi Revoluţia Franceză sau Revoluţia Rusă, care nu sunt decât treceri de la anumite condiţii "în timp" la alte condiţii, de asemenea "în timp"; paşi pe calea descendentă a istoriei - nu pot fi decât "stări de lucruri tranzitorii". Dar este, din punct de vedere Cosmic, o eroare - o eroare uşor de înţeles, poate, dar totuşi fundamentală, - să considerăm răscoala naţional-socialistă ca o simplă "revoluţie a omului de Ger" de acelaşi tip cu acelea. Fiind o răscoală "împotriva Timpului", Revoluţia Naţional-Socialistă a fost, - şi, atâta timp cât Ideea sa călăuzitoare, Ideea trăieşte în conştiinţa unei minorităţi militante, rămâne, o tranziţie, fără îndoială, dar o tranziţie între condiţiile avansate ale Epocii Întunecate şi condiţiile viitoare, ale Epocii de Aur, totuşi greu de visat. Şi, prin urmare, numai odată cu sfârşitul Epocii Întunecate - cu sfârşitul oricărei influenţe a Forţelor de dezintegrare şi, ulterior, cu sfârşitul oricărei opoziţii faţă de adevărul pe care îl reprezintă, - poate şi va înceta să mai aibă justificare "sistemul absolut de guvernare" legat de ea, iar statul naţional-socialist de urgenţă "împotriva Timpului" va lăsa locul unei forme normale (care va fi atunci o formă a Epocii de Aur) de viaţă colectivă, o formă concepută pentru câţiva - foarte puţini - bărbaţi şi femei dumnezeieşti, de cel mai bun sânge, stăpâni incontestabili ai unui pământ frumos şi regenerat, mai mult decât suficient de vast pentru a-i cuprinde pe ei şi pe urmaşii lor timp de mai multe generaţii şi pentru a- i hrăni, fără ca ei să fie nevoiţi să ucidă, să facă rău sau să exploateze vreo fiinţă vie; împlinirea glorioasă a aceloraşi idealuri de sănătate perfectă şi de forţă şi frumuseţe mai mult decât umană pe care eroicul al treilea Reich German s-a străduit să le impună ieri, împotriva curentului timpului, cu armele epocii întunecate.

1 Acesta este titlul uneia dintre cărţile lui Eugen Kogon împotriva celui de-al Treilea Reich.
2 Konstantin Hierl, "In Dienst für Deutschland", p. 121-122.

Acesta este sensul corect al comentariilor lui Adolf Hitler despre "ideea pacifistă umană", conform căreia fiecare viaţă umană ar trebui să aibă o "valoare" atât de mare. Ideea pacifistă umană este, de fapt, poate destul de bună, odată ce tipul cel mai înalt de fiinţă umană a cucerit şi supus deja atât de mult din suprafaţa lumii încât să se facă singurul stăpân al acestui pământ", scrie el, în " Mein Kampf".1 "Ideea nu poate, în acest caz, să provoace nici un rău, în măsura în care aplicarea ei" (adică: aplicarea ei în forma actuală) "va fi rară şi, în cele din urmă, imposibilă" - "imposibilă" tocmai pentru că, atunci, nu va mai exista (pentru foarte multe milenii cel puţin) nici un element periculos din punct de vedere politic sau inferior din punct de vedere rasial, capabil să corupă ce e mai bun şi să strice armonia dintre viaţa reală şi modelul ei divin. Dar acum "cel mai înalt tip de fiinţă umană" - cei mai buni dintre cei mai buni din rasa aleasă de Natură, - sunt departe de a fi "singurii stăpâni ai acestui pământ". Acum, ne aflăm încă în Epoca Întunecată, - scufundându-ne în ea din ce în ce mai mult. Şi, prin urmare, co mes concluzia logică a inspiratului Om, Fondator al Statului Epocii Întunecate "împotriva Timpului": "Also erst Kampf, und dann vielleicht Pazifismus" - "Aşadar, mai întâi lupta, iar apoi, poate, pacifismul".2

Toţi, în afară de foarte puţini oameni, au înţeles complet greşit - şi milioane de oameni au condamnat pe nedrept - metodele coercitive ale celui de-al Treilea Reich şi măsurile sale drastice menite să protejeze Ariandria occidentală împotriva pericolului evreiesc (şi împotriva influenţei oricărei Weltanschauung internaţionale centrate pe om, toate acestea fiind, în Occident, produse evreieşti). Ei le-au înţeles greşit tocmai pentru că au refuzat să recunoască semnificaţia infinit mai mult decât politică a naţional-socialismului şi să vadă, în el, ceea ce am numit o răsturnare "împotriva Timpului". Şi le-au condamnat pentru că, aşa cum am afirmat la începutul acestei cărţi, evoluţia în Timp merge mână în mână nu cu o diminuare a violenţei (dimpotrivă!), ci cu o diminuare constantă a onestităţii în ceea ce priveşte violenţa şi a înţelegerii în ceea ce priveşte utilizarea corectă a acesteia. Le-au condamnat, în timp ce au tolerat (şi, de cele mai multe ori, le-au apărat)

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 315.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 315-316.

tot felul de orori, printre altele, vivisecţia, cea mai degradantă dintre toate crimele împotriva vieţii. Le-au condamnat - fără să ştie, poate, dar de fapt -, deoarece măsurile drastice coercitive şi preventive luate de statul naţional-socialist împotriva agenţilor actuali sau potenţiali ai Forţelor Întunecate au avut, în măsura în care au fost luate în spiritul Fuhrerului, justificarea lor deplină în lumina Adevărului Cosmic, pe care epoca noastră întunecată îl neagă; pentru că s-a recurs la ele nu pentru a încerca să se găsească mijloacele de a cârpi o umanitate bolnavă sau de a prelungi viaţa şi plăcerea celor vicioşi, ci pentru a face posibilă, aici şi acum, o nouă lume a celor puternici, în care viciul şi boala să fie necunoscute; pentru că s-a recurs la ele nu "de dragul omenirii suferinde" a omenirii în starea ei dispreţuitoare de astăzi - ci "în interesul Universului", în sensul în care aceste cuvinte sunt folosite în Bhagavad-Gita.

Nu, în măsura în care bărbaţii care au fost încredinţaţi să îndeplinească acele etape au făcut-o cu abnegaţie şi fără pasiune, pur şi simplu pentru că ştiau că aceasta era datoria lor ca luptători Ariani pentru Cauza Adevărului, au acţionat exact aşa cum Cel Binecuvântat i-a îndemnat pe războinici să acţioneze. Şi se poate spune cu certitudine că, în ciuda tuturor cazurilor individuale de infidelitate faţă de spiritul Violenţei detaşate (cazuri cu care este obligatoriu să ne confruntăm, într-un stadiu atât de avansat al Epocii Întunericului, cum este cel în care trăim), niciun stat din istorie nu a întruchipat, în ansamblu, perspectiva morală a Bhagavad-Gita, aşa cum a făcut-o cel de-al treilea Reich German.

Asta a fost suficient pentru oamenii tipici ai Epocii Întunecate - oameni al căror om- perspectiva morală centrată pe sine este exact opusă celei exprimate atât în cea mai veche Carte a înţelepciunii Ariane, cât şi în cuvintele, faptele şi regulamentele lui Adolf Hitler - să se simtă personal ameninţat prin simpla existenţă a unei astfel de puteri organizate "împotriva Timpului" şi să o urască.

Şi această ură este, după cum vom vedea, adevărata cauză a celei de-al Doilea Război Mondial.

* * *

Întreaga politică constructivă a lui Adolf Hitler - tot ceea ce a făcut pentru a conferi muncii manuale şi intelectuale demnitatea unei munci fericite şi devotate şi pentru a face din viaţa fiecărui muncitor o viaţă sănătoasă, interesantă şi plină de respect de sine; tot ceea ce a făcut pentru bunăstarea mamelor şi a copiilor; tot ceea ce a făcut pentru cultivarea

eficienţei corporale şi calităţilor de caracter ale băieţilor şi fetelor, începând cu vârsta de şase ani, în diferitele secţiuni ale asociaţiilor de tineret pan-Germanice frumos organizate - faimosul Tineretului Hitlerist şi B.D. M.1 şi apoi, la vârsta de şaisprezece ani, în escadroanele Serviciului de Muncă2 timp de şase luni (sau mai mult) şi în alte organisme care îi pregătesc pentru privilegiul de a deveni cetăţeni demni ai noului şi mândrului Reich; tot ceea ce a făcut, pe de o parte prin admirabilele Legi de la Nüremberg (1935) şi, pe de altă parte, prin încurajarea cea mai activă a căsătoriilor timpurii şi a selecţiei rasiale consimţite cu bucurie, pentru a ridica relaţiile sexuale de la statutul ruşinos de "amuzament" sau de corvoadă sau de "afacere", la cel de datorie imparţială a celor sănătoşi şi cu sângele pur faţă de rasa lor, în onoare, inocenţă şi bucurie; tot ceea ce, poate, ba chiar întreaga structură a statului naţional-socialist - însăşi existenţa sa - avea un singur scop şi unul singur: să nască, din cei mai buni Germani, o naţiune de supraoameni în sensul nietzschean al cuvântului; o naţiune de "eroi asemenea zeilor", ca să repet cuvintele lui Homer.

Şi, aşa cum am mai spus, Führerul a urmărit "acest scop nu doar pentru că Germanii erau poporul său, ci pentru că intuiţia sa, mai mult decât politică, ba chiar mai mult decât umană, i-a indicat ca fiind singurul popor suficient de pur-sânge şi, în acelaşi timp, suficient de militant pentru a fi salvatorii rasei Ariane, aici şi acum, în situaţia de urgenţă din prezent, şi pentru a deveni instrumentele regenerării şi supravieţuirii ei, dincolo de sfârşitul furtunos al ciclului nostru temporal.

Binecunoscuta politică naţional-socialistă de expansiune a Germaniei spre Est este consecinţa logică a eforturilor lui Adolf Hitler de a creşte nu numai calitatea biologică a poporului său (prin selecţie rasială), ci şi rata natalităţii, făcând tot posibilul pentru a evita conflictul cu Anglia, adică refuzând să revendice pentru Germania colonii de peste mări. Era cât se poate de clar şi de coerent: dacă fiecare German sănătos şi cu sânge pur trebuia să aibă cât mai mulţi copii - cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, - (şi asta era ceea ce îi îndemna statul naţional-socialist să facă), atunci, cu siguranţă, această creştere anuală a populaţiei trebuia să trăiască undeva şi

1 Bund deutschen Mädchen.
2 Arbeitsdienst, sau mai degrabă Reichsarbeitsdienst (R.A.D.).

cumva. Iar dacă emigrarea în străinătate trebuia descurajată (pentru a evita orice rivalitate economică cu Anglia, în acele vremuri în care încă exista un Imperiu Britanic), atunci milioanele de oameni în creştere trebuiau să găsească o altă ieşire, deoarece Germania era oricum, şi deja înainte ca Adolf Hitler să ajungă la putere, prea mică pentru populaţia pe care o avea. Noua piaţă de desfacere urma să fie "Estul" - bogatele pământuri cultivate cu porumb ale Ucrainei, şi chiar mai departe: întinderile nelimitate ale Rusiei.

Această politică a fost neînţeleasă, chiar şi în cercurile comuniste puternic anti-comuniste, şi criticată, adesea aproape la fel de aspru ca şi poziţia îndrăzneaţă a statului naţional-socialist împotriva pericolului evreiesc. Adolf Hitler a fost descris - încă dinainte de război - ca fiind un "creator de război", iar răspunsul sincer al poporului German la apelul său pentru "mai mulţi copii" a fost calificat drept "o sursă de carne de tun"... toate acestea pentru că nimeni, în afara unei minorităţi naţional-socialiste, nu a înţeles sensul acestui apel sau al Ostpolitik-ului de perspectivă.

Pentru a le înţelege pe deplin pe amândouă, trebuie - din nou - să privim naţional-socialismul din perspectiva evoluţiei Cosmice şi să recunoaştem în el marea mişcare "împotriva timpului", chiar la sfârşitul ultimei epoci a ciclului nostru temporal. Trebuie să ne dăm seama că, de-a lungul unui ciclu temporal, dar mai ales pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul acestuia, numărul fiinţelor umane creşte în întreaga lume, în timp ce calitatea lor scade nu mai puţin alarmant. Orice ciclu temporal ar putea fi descris pe scurt şi pitoresc ca fiind trecerea omului din Grădina Edenului într-o imensă mahala internaţională. Trecerea este imperceptibilă; ea durează miriade de ani. Şi totuşi, ne putem face o idee despre el dacă privim suficient de departe în trecut. Are loc în detrimentul celor mai nobile forme de viaţă non-umană, în timp ce formele cu totul inferioare ţin pasul cu omul căzut.1 Şi merge mână în mână cu o afirmare de sine din ce în ce mai îngâmfată - şi blasfemiatoare - a omului în opoziţie cu Natura; o voinţă tot mai vicioasă a omului de a sfida finalitatea divină a Creaţiei: - supravieţuirea intenţionată a celor mai sănătoase exemplare din fiecare specie: oameni şi alte creaturi - pentru a acoperi

1 Cu câteva secole înainte de era creştină - din punct de vedere Cosmic, ieri, - leii erau încă numeroşi în pădurile şi deşerturile Orientului clasic. Au fost ucişi cu toţii. În timp ce gândacii şi păduchii sunt la fel de numeroşi şi înfloritori în Orientul Apropiat acum ca în Antichitate.

Pământul cu propria-i odraslă de calitate din ce în ce mai slabă.

Această voinţă păcătoasă, cuplată, pe măsură ce trece timpul, cu o ură pozitivă faţă de Ordinea eternă, naturală, şi-a găsit ultima expresie principală în sistemul de valori false care se află, la un interval de două mii de ani, în spatele revoluţiei creştine şi al celei comuniste - sistem conform căruia "omul" este totul, iar "fericirea" omului este scopul oricărei activităţi dezirabile - şi într-un efort tot mai mare de a nu opri aplicarea prostească a "ştiinţei" la prelungirea sau conservarea vieţilor de prisos - oh, nu! - ci, dimpotrivă, să o încurajeze şi apoi să organizeze în beneficiul Forţelor de dezintegrare un Menschenmaterial din ce în ce mai mare. Acestea, şi anume, agenţii lor, tind, e adevărat, să elimine imensa mahala internaţională în care a devenit lumea, dar... numai pentru a-i transforma pe locuitorii mahalalelor - în cele din urmă - în roboţi de fabrică cu un singur ideal: muncă, muncă, muncă; "producţie", tot mai multă producţie, şi plăcere ieftină - tot mai multă plăcere - cantitate, şi tot mai multă cantitate... până când tot mai multe milioane de milioane de cetăţeni ai lumii bastardizaţi vor ucide complet natura de dragul "omului"; până când nu vor mai exista deşerturi, păduri, munţi inviolabili, peisaje largi, lipsite de locuinţe umane şi de sunetul muzicii de dans fără fir; să nu mai existe jungle - pentru că cea mai plictisitoare fiinţă umană valorează, în ochii comuniştilor ca şi în ochii creştinilor şi ai tuturor celor care cred în ideologiile centrate pe om, mai mult decât cel mai nobil tigru regal din Bengal sau decât cel mai frumos arbore banyan.

În ochii credincioşilor în calitate, însă, (în ochii celor care deplâng acea disparitate tot mai mare dintre viaţa reală şi modelul său divin, care caracterizează evoluţia în timp), orice tigru din Bengal, nu, orice pisică sănătoasă - orice copac sănătos; orice mostră perfectă de Viaţă manifestată - valorează mult mai mult decât un bastard uman urât, - degenerat. Numai omul în perfecţiunea sa - omul superior "asemenea zeilor", nu slăbănogul peticit pe care această Epocă îngâmfată îl exaltă - trebuie privit ca "cea mai înaltă creatură", "chipul lui Dumnezeu" etc... Naţional-socialismul - şi aceasta este rădăcina conflictului său cu comunismul, nu mai puţin decât cu creştinismul, aşa cum a ajuns acesta din urmă până la noi - se străduieşte să readucă această concepţie a

omului în realitate vie şi să pregătească reapariţia unui astfel de tip uman, prin conservarea şi întărirea celor mai buni din Epoca noastră decăzută, nu cu preţul celorlalte creaturi sănătoase şi frumoase de pe acest pământ, ci, fără îndoială, - şi fără nici o remuşcare - cu preţul acelor mase de umanitate inferioară din punct de vedere rasial pe care Forţele Întunecate le organizează acum, cu ajutorul evreilor, agenţii lor permanenţi, sub semnul secerei şi al ciocanului. Căci aceste mase organizate sunt, aşa cum a văzut clar Hans Grimm - din păcate, după dezastrul din 1945 - ameninţarea de mâine pentru însăşi existenţa omenirii superioare (nu ameninţarea "Asiei" la adresa "Europei", - nicidecum! - ci ameninţarea numerelor fără rasă la adresa Arianilor pur-sânge din Europa şi Asia, din A merica şi Africa de Sud şi Australia, şi la adresa ne-Arianilor pur-sânge şi nobili, de asemenea, din întreaga lume).

Aceasta este, repet - nu se poate sublinia niciodată suficient -, opoziţia profundă dintre naţional-socialism şi m arxism, ba mai mult, dintre naţional-socialism şi toate crezurile egalitare centrate pe om, dintre care m arxismul este doar cel mai recent şi cel mai consecvent. Este opoziţia dintre idealul Epocii de Aur, al calităţii la toate nivelurile existenţei, şi visul Epocii Întunecate al cantităţii umane organizate, care scufundă toată viaţa, până când ea însăşi se scufundă în cele din urmă în haos şi moarte.

Dar acum ne aflăm în Epoca Întunecată - şi, mai mult, aproape de sfârşit. de ea. Acesta este un fapt pe care nimic nu-l poate schimba. Şi aşa cum "tirania nu poate fi înfrântă decât printr-o tiranie mai mare, iar teroarea prin teroare",1 , la fel şi cantitatea nu poate fi zdrobită decât prin cantitate. La fel şi impactul unor mase bine organizate, fără rasă, devotate unei idei false, nu poate fi reţinut şi depăşit decât prin impactul mai puternic al unor milioane de oameni şi mai bine organizaţi, disciplinaţi, de cel mai bun sânge arian, inspiraţi de o credinţă fanatică în Adevărul Cosmic etern (sau, cel puţin, în acea parte din el pe care ar putea avea nevoie să o cunoască, pentru a-şi aprinde la maximum eficienţa de luptă).

Adevărul pe care Adolf Hitler l-a dat poporului său, pentru ca acesta să devină şi să rămână bastionul Ariandomului împotriva impactului unei lumi ticăloşite şi găurite în Marxism (ultimul crez revoluţionar evreiesc "în Timp"), poate fi Condensat în câteva propoziţii simple: " Noi, Germanii, suntem singurii

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 507 (deja citat).

posibili lideri ai Aryandomului de Vest. Aceasta este misiunea noastră "rânduită de Dumnezeu" - rânduită de natură. Suntem, prin urmare, valoroşi - de neînlocuit. Prin urmare, trebuie să trăim; să trăim şi să prosperăm; să devenim numeroşi, în acelaşi timp în care creştem o elită. Numeroşi cu orice preţ (în această Epocă, de fapt, cantitatea pur-sânge este materia primă din care, ici şi colo, apare calitatea; marii oameni se nasc adesea în familii numeroase). Prin urmare: deveniţi o cantitate cu sânge pur; produceţi cât mai mulţi copii Ariani sănătoşi! Dar noi suntem o naţiune fără spaţiu. Şi avem nevoie de spaţiu pentru numeroşii copii; spaţiu pentru a trăi şi a ne îndeplini misiunea. Nu vrem să devenim duşmanii Angliei. Englezii sunt, ca şi noi, de sânge nordic (sau în mare parte). Oameni cu acelaşi sânge cel mai bun ar trebui să colaboreze în vederea aceluiaşi scop măreţ: guvernarea celor mai buni din sângele lor cel mai bun comun. Aceasta este intenţia iniţială a naturii; spiritul ordinii eterne, împotriva căreia nu dorim să păcătuim. Anglia poate fi (sperăm noi) convertită la acest punct de vedere. Dar Rusia a devenit citadela Marxismului, - acea odioasă capcană evreiască. Este, în afară de aceasta, un pământ larg şi bogat; ne poate oferi mult spaţiu şi toate posibilităţile de a ne dezvolta ca popor uriaş. Uriaş, şi de o calitate excepţională, deci invincibil; stăpânii acestui pământ împreună cu fraţii noştri nordici, englezii. Prin urmare: expansiune spre Est - Ostpolitik!"

Nu a fost Adevărul Cosmic în întregime, aşa cum a spus Adolf Hitler însuşi a simţit-o intuitiv. Dar a fost o parte din ea. Şi o parte din ea - un aspect al ei - lipsit de orice amestec cu neadevărul; lipsit de orice concesii la superstiţiile morale ale acestei epoci. Ea ar fi putut oferi o bază suficientă pentru începutul unei colaborări pan- Ariane mai întâi occidentale şi apoi - treptat, - mondiale (inclusiv a elementelor Ariane din Rusia însăşi şi din Asia) împotriva forţelor dezintegrării şi a agenţilor lor, adică "împotriva Timpului", dacă Anglia nu şi-ar fi trădat propriul sânge şi nu ar fi declanşat în mod deliberat al doilea război mondial.

Faptul că toate eforturile lui Adolf Hitler de a evita războiul - sau de a-l încheia rapid şi victorios, cel puţin onorabil - au rămas fără rezultat nu dovedeşte nicidecum ineficienţa sa ca om de stat sau ca strateg. Dovedeşte doar că forţele dezintegrării - forţele coalizate ale Epocii noastre întunecate, întruchipate în atotputernicia evreilor internaţionali - au fost, în ciuda înţelegerii sale -

prea puternice pentru el; că era nevoie de un "Om împotriva timpului" şi mai dur decât el pentru a le sparge; cu alte cuvinte, că el nu este ultimul Om "împotriva timpului".

O ştia el însuşi, încă din primele zile ale luptei. Şi nimic nu arată mai clar cât de conştient era de locul şi de semnificaţia sa în istoria ciclului nostru de timp, decât cuvintele pe care i le-a adresat lui Hans Grimm în 1928, în cursul unei conversaţii care a durat o oră şi un sfert: "Ştiu că trebuie să apară un Om capabil să dea problemelor noastre o soluţie finală. Eu am căutat un astfel de om. Nu l-am putut descoperi nicăieri. Şi de aceea mi-am propus să fac munca pregătitoare (die Vorarbeit); numai munca pregătitoare cea mai urgentă, căci ştiu că nu sunt eu însumi, cel care este. Şi mai ştiu şi ce lipseşte în mine (pentru a fi acela). Dar Celălalt rămâne încă distant, şi nimeni nu se prezintă, şi nu mai este timp de pierdut."1

Sau, pentru a vorbi în limbajul celei mai vechi Tradiţii, Cel care se întoarce, veac după veac, "ori de câte ori dreptatea este zdrobită" - Cel care s-a întors de fapt în el, pentru a reafirma Adevărul Cosmic etern în timpurile noastre, prin cea mai eroică şi mai neînţeleasă dintre toate luptele politice şi mai mult decât politice - va trebui să se întoarcă cel puţin încă o dată în timpul ciclului actual de timp. Căci această Epocă Întunecată nu avea să se încheie în timpul vieţii lui Adolf Hitler.

Emsdetten în Westfalen (Germania), 4 mai 1955.

1 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 14.

CAPITOLUL XIV

LUMEA ÎMPOTRIVA SALVATORULUI EI

Nimeni nu și-a dorit pacea mai mult decât Adolf Hitler. Nimeni nu avea nevoie de pace mai mult decât el. Avea nevoie de ea pentru a-și consolida și extinde marea sa operă; pentru a permite diferențele de înțeles, dar totuși oarecum alarmante. de viziune între vechile clase conducătoare Germane și cele conducătoare: corpuri - nobilimea și clasa de mijloc superioară bogată; "intelligenzia"; Bisericile; dar mai ales Statul Major General, de tradiție prusacă (recrutat în întregime sau aproape în întregime din rândul vechii nobilimi proprietară de pământ) - pe de o parte, și Reichsleiters și Gauleiters și, în general, oamenii de frunte ai Noii Ordini, pe de altă parte, să se stingă încet, iar o sinteză a celor mai bune dintre toate forțele naționale Germane să aibă loc sub Semnul Svasticii; avea nevoie de ea pentru a asigura: creșterea netulburată a unei noi generații sănătoase și intransigente de bărbați și femei - luptători și mame - născuți și crescuți în glorioasa atmosferă național-socialistă și. devotați, fără nici un fel de rezerve, idealurilor sale; pentru a-și permite să continue să realizeze admirabilul său program social și - fără ca ei să devină abia conștienți de schimbare - să determine treptat poporul German să accepte revoluția etică și, ar trebui să adăugăm, în sensul cel mai profund al cuvântului, religioasă pe care național-socialismul o reprezintă în această țară: întoarcerea la rasă, adică, naturală și, în general, la acea înțelepciune centrată pe viață pe care o implică noua doctrină, după o mie și jumătate de ani de superstiție iudeo-creștină centrată pe om, egalitară, anti-naturală și anti-națională. El avea nevoie de pace pentru a aduce, încet, dar irezistibil, la existență, sub conducerea Reich-ului German regenerat, Marele Reich care să cuprindă toți oamenii de sânge Germanic și, în cele din urmă, toți oamenii de sânge arian, în Europa și în afara ei, și pentru a remodela întreaga lume în conformitate cu principiul ierarhiei rasiale stabilite de Dumnezeu și al dominației celor mai buni.

Și nimeni nu s-a străduit pentru pace atât de mult și de consecvent

ca şi el - desigur, nu din cauza vreunei prejudecăţi umanitare, ci din motivele solide şi practice pe care tocmai le-am menţionat: pentru succesul operei sale de o viaţă sau, cu alte cuvinte, în interesul Marelui Reich German; în interesul cauzei Ariane, adică în interesul Universului.

Dar forţele veşnice ale dezintegrării şi ale morţii - cele pe care le-am descris ca fiind forţe "în Timp" şi care conduceau (şi conduc, din 1945 încoace, mai fatalmente ca niciodată) toate rasele spre pierzanie - s-au opus puternic în calea lui Om "împotriva Timpului" şi a visului său de regenerare ariană. Iar agenţii lor - evreii, ca organism; şi slujitorii conştienţi sau inconştienţi, voluntari sau nu, ai evreimii internaţionale: Masoni liberi de grade înalte şi joase; membri şi simpatizanţi ai celor mai variate societăţi pseudo-spirituale în slujba intereselor evreieşti sau a idealurilor evreieşti (sau a ambelor); credincioşi în cele mai variate credinţe egalitariste, centrate pe om, indiferent de origine, afectaţi de o concepţie sinceră, dar falsă, despre istorie; şi tot felul de oameni dispuşi să sacrifice orice posibilitate de regenerare generală pentru menţinerea unor avantaje personale sau colective de natură materială sau morală, - era nevoie de război, pentru a înăbuşi revoluţia naţional-socialistă din faşă; pentru a-i frânge impulsul înainte ca aceasta să aibă timp să producă transformarea interioară şi definitivă a Germaniei şi înainte de a se răspândi în alte ţări de sânge arian; cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aveau nevoie de război, dacă nu voiau, ei înşişi, să fie constrânşi să abdice de la orice influenţă şi, din punct de vedere cultural - şi spiritual, - nu mai puţin decât politic, să înceteze să mai existe. Şi au făcut tot ce au putut pentru a începe războiul, în ciuda eforturilor lui Adolf Hitler de a-l evita; şi tot ce au putut pentru a-l prelungi, odată ce a început. Şi au reuşit; şi au câştigat războiul, nu din cauza vreunei greşeli a lui, ci pur şi simplu pentru că lumea nu a avut - şi nu are, încă,

- a ajuns la sfârşitul actualei Epoci Întunecate; pentru că, aşa cum am mai spus, Adolf Hitler nu este ultimul Mân "împotriva Timpului" şi pentru că este un fapt - nu, o consecinţă inevitabilă a legilor dezvoltării istorice - că toţi Mânii "împotriva Timpului" eşuează, cu excepţia ultimului: cel pe care Scripturile sanscrite îl numesc "Kalki".

Cu alte cuvinte, văzută din acel punct de vedere superior din care toate "politicile" apar drept consecinţe, niciodată drept cauze,

în mijlocul giganticei lupte a contrariilor polare, fără început şi fără sfârşit, care constituie istoria Cosmică, războiul mondial din 1939-1945 este un tragic exemplu local al victoriei predestinate a forţelor satanice - adică a forţelor neadevărului - aproape de sfârşitul unei epoci de întuneric.

* * *

"Ribbentrop, adu-mi alianţa engleză!"1 Cuvinte mai sincere decât acestea - ultimele pe care Adolf Hitler le-a adresat celui pe care îl trimitea la Londra, în calitate de ambasador al Germaniei, în 1936, pentru a sonda încă o dată toate posibilităţile care ar putea duce la o înţelegere cu Anglia - nu au fost rostite niciodată în istoria relaţiilor diplomatice.

Adolf Hitler s-a străduit, într-adevăr, încă de la începutul vieţii sale publice, să obţină "o înţelegere cu Anglia", ba chiar o "alianţă engleză". Încă din 1924, în nemuritoarea sa carte, "Mein Kampf", el a stabilit în mod clar liniile principale ale acestei noi politici ("nouă", cel puţin după primul război mondial.) Şi, mai mult decât atât, oricât de justificată ar fi fost, fără îndoială, din punct de vedere strict politic, această politică avea - ca tot ceea ce făcea Führerul - un sens şi o sferă de acţiune cu siguranţă mai mult decât politică, şi era chiar mai justificată din punctul de vedere al naturii, adică al adevărului viu. Ea se baza pe faptul biologic solid al sângelui comun. Şi, deşi era, ce-i drept, ceva cu totul diferit de politica continentală a lui Adolf Hitler, - deşi acolo, de exemplu, nu se punea problema ca oamenii de acelaşi sânge să intre sub incidenţa "aceluiaşi stat" -, totuşi ar fi putut fi formulată în fraze impresionant de paralele cu cele care proclamă, pe prima pagină a " Mein Kampf", legitimitatea încorporării Austriei în Reichul German; adică: Conducătorul inspirat ar fi susţinut cu siguranţă că, "chiar dacă, din punct de vedere economic, ar fi fost o chestiune indiferentă, ba chiar dacă ar fi un dezavantaj",2 . Totuşi, în Germania, ar trebui să se caute alianţa Angliei, pentru că "oamenii de acelaşi sânge" ar trebui să fie uniţi.

A fost - din nou, în perfectă concordanţă cu principiile şi caracterul general al naţional-socialismului - o politică complet revoluţionară. Revoluţionară nu doar pentru că a fost o

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 93.
2 " Mein Kampf", I, p. 1.

ruptură cu trecutul recent şi - aparent - o întoarcere la o tradiţie politică mai veche, ci pentru că a fost rezultatul unei atitudini în totală contradicţie cu cea a tuturor politicienilor europeni din ultimii o mie cinci sute de ani cel puţin, şi o întoarcere la spiritul şi obiceiurile corespunzătoare ale unei epoci demult uitate, a cărei sănătate mintală, pe de o parte, superstiţiile de altă lume, pe de altă parte, şi consideraţiile comerciale prea lumeşti, pe de altă parte, nu au distrus-o încă, şi în care sângele comun era, în mod firesc, - aşa cum natura a vrut să fie, - cea mai solidă bază de prietenie şi colaborare constructivă; cu alte cuvinte, pentru că a fost o ruptură cu acel neadevăr - acea răzvrătire a omului împotriva naturii - care este trăsătura distinctivă (şi din ce în ce mai vizibilă) a epocii noastre întunecate.

Sistemul de alianţe politice care a prevalat până atunci şi care încă prevala, era într-adevăr - ca practic toate instituţiile umane din această epocă - marcat de semnul neadevărului. Credinţa dogmatică comună (în primul mileniu al erei creştine şi ceva mai târziu) şi apoi, din ce în ce mai mult, interesele materiale comune (sau presupuse a fi comune), fuseseră, indiferent de sânge şi, de cele mai multe ori, în opoziţie flagrantă cu orice idee de solidaritate naturală a sângelui, principalul liant între puterile aliate. Carol cel Mare şi războinicii săi luptaseră, cu binecuvântarea Bisericii Catolice, - cea mai veche putere internaţională (şi antinaţională) din Europa - împotriva longobarzilor, împotriva saxonilor, oameni de neam Germanic ca şi ei, ceea ce era destul de rău. Iar şapte sute de ani mai târziu, Francisc I, rege al Franţei - un rege arian, în orice caz - se aliase, din lăcomie dinastică, cu turcii împotriva Reichului German, ceea ce era şi mai rău, dacă mai rău se putea. Iar în istoria ulterioară, calculele legate de simplul profit material au jucat un rol tot mai mare în determinarea a atitudinii guvernelor unele faţă de altele şi în cea a "prietenilor" şi "duşmanilor" naţiunilor, fără ca profitul menţionat să fie, de fapt, al nimănui, în afară de cel al câtorva mari afacerişti internaţionali - evrei; sau fără rasă -, - ceea ce însemna separarea completă a "politicii" de viaţa naţională în adevăratul sens al cuvântului. Mentalitatea tipică a "epocii întunecate" din spatele acestei stări de lucruri nesănătoase

1 "Când societatea atinge un stadiu în care proprietatea conferă rang; când bogăţia devine singura sursă de virtute... atunci ne aflăm în Kali Yuga sau Epoca Întunecată" (Vishnu Puran).

fusese, încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, cea a unei minorităţi britanice influente, care a susţinut, în numele unui naţionalism înşelat şi preponderent comercial, cea mai extremă politică antiGermană. Cu greu ar fi putut găsi vreodată o expresie mai dragă şi mai cinică decât în eseul lui Sir Philip Chalmers Mitchell, "A biological view of our foreign policy, by a biologist", publicat în numărul din 1 februarie al "Saturday Review" din Londra, în 1896, şi citat recent in extenso de Hans Grimm. 1 Acolo, nu numai că interesele comerciale ale Angliei sunt subliniate ca şi cum acestea ar fi totul; nu numai că Germania, - rivalul prosper şi, prin urmare, periculos în afaceri - este indicată ca fiind principalul inamic al Angliei, în ciuda similitudinii biologice incontestabile, dar şi că biologică similitudine biologică, acea comunitate de sânge şi comunitatea naturii, care este consecinţa ei, acea similitudine în calităţi permanente şi mai profunde, este tocmai faptul pretins a face ca războiul dintre Anglia şi Germania să fie inevitabil, ba mai mult, să determine ca acest război să fie un război până la capăt;2 este faptul care îl îndeamnă pe Sir Philip Chalmers Mitchell, profesor de biologie, - şi, mai târziu, (din 1916 până în 1919) membru al Generalului britanic. Staff - să parafrazezeze, aplicându-le la naţiunea-soră a Angliei, celebrele cuvinte nemiloase pe care romanul Cato obişnuia să le repete cândva, cu fiecare ocazie, împotriva Carthago, rivalul semitic al Romei, şi să spună: "Delenda est Germania" - "Germania trebuie să fie distrusă".

Este dificil de stabilit dacă Adolf Hitler ştia sau nu de existenţa acestei piese de literatură engleză ciudat de lămuritoare. Posibil să fi ştiut; eseul fusese, încă de la momentul publicării sale, transmis cercurilor diplomatice şi militare Germane, în care, în afară de câţiva oameni excepţionali, cum ar fi amiralul Tirpitz, nimeni nu l-a luat - din păcate - nici atunci, nici după aceea, în serios. Posibil să nu fi făcut-o. Dar, chiar şi aşa, era perfect conştient de atitudinea larg răspândită pe care o exprimă acum atât de inconfundabil; de acea ostilitate superstiţioasă faţă de Germania, înrădăcinată în teama de a fi "depăşit" din punct de vedere comercial, care este, cu mici diferenţe circumstanţiale, atitudinea lui Eyre Crowe şi, mai aproape de noi, a lui Sir Robert Vansittart, Duff Cooper, Eden şi Winston Churchill.

1 Atât în "Erzbischofschrift", cât şi în " Warum? Woher? aber Wohin?"
2 Vezi textul eseului.

Era conştient de acest lucru şi, cu toate acestea, încă de la începutul vieţii sale publice şi de nenumărate ori - ba chiar, după cum vom vedea, chiar şi în timpul războiului - a întins mâna Angliei într-un gest de prietenie - într-un spirit de reconciliere totală, necondiţionată şi sinceră, fără nicio urmă de amărăciune, cu atât mai puţin de răzbunare. A făcut tot ce i-a stat în putinţă, nu pentru a o "liniști" pe stăpâna celor Şapte Mări, de a cărei putere nu se temea şi nici nu o ura, ci pentru a-i câştiga încrederea şi colaborarea, cu o bună credinţă absolută; pentru a sparge acea teamă superstiţioasă faţă de o Germanie puternică, pe care agenţi inteligenţi sau, uneori, iresponsabili ai Forţelor Întunecate o insuflau în poporul ei de cel puţin patruzeci de ani, şi pentru a trezi în el conştiinţa adormită a frăţiei de sânge, mai profundă, mai adevărată, mai puternică decât orice realitate comercială sau politică narcotizantă - veşnică, în timp ce profitul şi puterea sunt limitate în timp.

Guvernele şi bisericile, în măsura în care nu întruchipează şi nu exprimă în mod adecvat sufletul colectiv al unui popor, sunt, de asemenea, limitate în timp. Poate că Anglia trăia sub un regim politic cu totul diferit de cel al - ba chiar opusul a ceea ce Adolf Hitler a oferit Germaniei. Dar aceasta a fost o chestiune secundară. Germania însăşi a trăit sub un regim diferit până în 1933. Şi, foarte probabil, chiar şi un adevărat "regim al poporului" în Anglia - într-un stat naţional-socialist englez, dacă s-ar fi întâmplat vreodată să existe unul - ar fi fost, în multe privinţe, profund diferit de regimul naţional-socialist German. Poate că prejudecăţile morale şi religioase adânc înrădăcinate (loialitatea oarbă faţă de instituţii şi idei consacrate) i-ar fi împiedicat pe englezi, timp de ani de zile - sau secole - să accepte unele dintre adevărurile biologice dure şi simple pe care se bazează naţional-socialismul autentic şi să împărtăşească din toată inima acea scară păgână de valori care este, strict vorbind, inseparabilă de acesta. Totuşi, chiar şi acest lucru era, din punctul de vedere al realităţii permanente, naturale, adică din punctul de vedere al Clarvăzătorului, o chestiune secundară. Asta nu a schimbat cu nimic faptul că, considerată împreună cu domniile sale de peste mări, Anglia era, înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, - în ciuda slăbiciunilor, greşelilor şi crimelor evidente; în ciuda faptului că, cu abia patruzeci de ani mai devreme, a purtat cel mai ruşinos război împotriva boierilor, în Africa de Sud; în ciuda faptului că, prin misionarii şi şcolile sale, a introdus microbul democraţiei

(şi, fără voia ei, cea a comunismului) într-un ţinut precum India, - marea putere ariană conducătoare. Imperiul ei a fost, ca realitate istorică, una dintre marile realizări materiale ale rasei nordice - de neconceput, în afara calităţilor de caracter ale celor mai buni oameni dintre cei care l-au construit şi dintre cei care îl conduceau: îndrăzneală; perseverenţă; simţul responsabilităţii şi simţul onoarei; geniu organizatoric, dublat de idealism dezinteresat: calităţi nordice.

Adolf Hitler şi-a proclamat în repetate rânduri hotărârea de a respecta integritatea Imperiului Britanic. El a declarat în repetate rânduri că statul naţional-socialist German va considera orice fel de politică colonială dinainte de 1914 şi orice formă de concurenţă comercială agresivă cu Anglia ca fiind de domeniul trecutului. Şi a vorbit serios. A vorbit serios pentru că a văzut, fără îndoială, în acea "alianţă cu Anglia" pe care o îndemna cu atâta entuziasm
J. von Ribbentrop pentru a-l "aduce înapoi", o garanţie a unei dezvoltări paşnice pentru Germania şi a unei evoluţii şi expansiuni neîngrădite în continuare pentru naţional-socialism - interesul suprem al Germaniei, imediat şi pe termen lung. A vrut să spună acest lucru şi pentru că colaborarea prietenoasă a celor două naţiuni de frunte cu sânge nordic i s-a părut, dintr-un punct de vedere mai mult decât politic, ca fiind dictatul inconfundabil al bunului-simţ; ca fiind cursul în armonie cu sensul vieţii (care ar trebui să fie şi sensul "politicii", dacă aceasta din urmă trebuie să înceteze să mai fie simple intrigi de afaceri) şi politica care era, prin urmare, imediat şi pe termen lung, în interesul omenirii superioare în sensul biologic al cuvântului şi, în consecinţă, "în interesul Universului", ca să citez din nou vechile cuvinte consacrate din Bhagavad- Gita. El a întins mâna Angliei atât ca un om de stat înţelept şi prevăzător, cât şi ca un " Om împotriva Timpului".

Dar oamenii de frunte ai Angliei - şi un număr de oameni cu funcţii înalte în Germania - nu erau doar politicieni miopi, ci agenţi activi ai veşnicele Forţe Întunecate. Eforturile lui Adolf Hitler au fost sistematic neutralizate prin ostilitatea lor încăpăţânată şi combinată şi prin cea a Puterilor nevăzute ale dezintegrării şi morţii din spatele lor.

* * *

Dacă J. von Ribbentrop ar fi reuşit să realizeze acea alianţă anglo-Germană pe care Adolf Hitler o dorea cu atâta ardoare,

nu ar fi existat cel de-al Doilea Război Mondial. Iar puterile nevăzute ale dezintegrării ar fi trebuit să inventeze alte mijloace de a împinge această Creaţie actuală cu un pas mai aproape de pieirea ei. Formarea în Germania a unei elite conducătoare naţional-socialiste eminamente eficiente ar fi asigurat stabilitatea regimului şi, ceea ce este mai mult, acceptarea definitivă a noii scări de valori şi a noii concepţii de viaţă "în armonie cu sensul primordial al lucrurilor", mai întâi în rândul poporului lui Adolf Hitler şi apoi, de asemenea, - treptat - în rândul tuturor oamenilor cu sânge arian; cu alte cuvinte, ar fi determinat o ridicare generală a rasei indo-europene (şi, prin influenţa acesteia din urmă, a tuturor raselor nobile) împotriva presiunii fatale şi descendente a Timpului. Succesul unei astfel de ridicări ar fi însemnat sfârşitul acestei Epoci Întunecate şi, sub Divina Svastică, Semnul Soarelui, Semnul Vieţii în slava sa imaculată, "un cer nou şi un pământ nou". Dar, aşa cum am mai spus, tocmai acest lucru era menit să fie împiedicat de Forţele Morţii. Au încercat cu o măiestrie diabolică, ştiind că aceasta era poate ultima lor şansă de succes la scară largă pe pământ în cadrul actualului ciclu de Timp.

Experienţa lui J. von Ribbentrop cu oamenii de la conducerea Angliei a fost o serie continuă de dezamăgiri. Secretarul de stat permanent, Sir (mai târziu Lord) Robert Vansittart, pe care spera să îl convingă de avantajele unei strânse colaborări anglo-Germane, s-a dovedit a fi inflexibil în atitudinea sa antiGermană - cu atât mai derutant cu cât nici măcar nu a încercat să o justifice printr-un fel de logică.1 "În Vansittart", avea să scrie A mbasadorul German, cu puţin timp înainte de moartea sa martirică de la Nüremberg, zece ani mai târziu, "am simţit că am în faţă un om cu o opinie absolut fixă; omul de la Foreign Office, care nu numai că susţinea teza "echilibrului de putere", dar întruchipa şi principiul lui Sir Eyre Crowe: "Orice s-ar întâmpla, nu pactizaţi niciodată cu Germania!". Am avut impresia certă că acest om nu va încerca nici măcar o dată să apropie cele două ţări ale noastre. Fiecare cuvânt era pur şi simplu pierdut pentru el."2 Winston Churchill, deşi era mai deschis, nu era mai puţin ireductibil împotriva oricărei alianţe anglo-Germane. Simplul gând al unei puternice

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 96.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 97.

Germania îl umplea de amărăciune, ba chiar de ură. Şi era hotărât să facă tot ce- i stătea în putinţă pentru ca acel coşmar al său să nu devină o realitate permanentă. "Dacă Germania devine prea puternică, va fi din nou înfrântă", a declarat fără menajamente, în cursul unei conversaţii de câteva ore cu J. von Ribbentrop, în 1937. Şi a adăugat, în timp ce ambasadorul i-a amintit că Germania avea prieteni: "Oh, ne pricepem destul de bine să îi învingem în cele din urmă",1 , prevestind astfel ceea ce avea să se întâmple - din păcate! - câţiva ani mai târziu. El însuşi unul dintre cei mai isteţi şi mai eficienţi agenţi ai Forţelor de dezintegrare la sfârşitul acestei Epoci a Întunericului, el a înţeles atât mentalitatea politicienilor profesionişti, cât şi pe cea a omului de rând, plictisitor, îngâmfat, inconsecvent şi credul: factorii umani supremi care stau la baza "opiniei publice" şi a politicii mondiale sub o ordine democratică.

Speranţele pe care cineva ar fi putut fi îndemnat să le tragă de la atitudinea prietenoasă a regelui Eduard al VIII-lea faţă de Germania au fost brusc înlăturate prin binecunoscuta abdicare a regelui în 1937. "Odată cu această abdicare", afirmă fostul ambasador German, în Memoriile pe care le-am menţionat deja, "cauza alianţei anglo-Germane a pierdut o posibilitate".2 Iar posibilităţile rămase nu aveau să se materializeze. Ele se bazau pe influenţa pe care o minoritate de englezi conştienţi de rasă, fără prejudecăţi şi cu viziune, care nu aveau nicio legătură cu organizaţii mondiale evreieşti sau pro-evreieşti deschise sau secrete - oameni precum Sir Oswald Mosley şi unii dintre cei mai luminaţi membri ai Fellowship-ului anglo-German din Londra - puteau să o exercite în cercurile guvernamentale şi asupra publicului. Iar această influenţă era practic neglijabilă. În cercurile guvernamentale britanice, noua şi sănătoasa Germanie a lui Adolf Hitler era, - pe nedrept, fără îndoială, dar prea mult în realitate privită cu neîncredere, ca o ameninţare în creştere. Şi însăşi admiraţia pe care atâtea mii de englezi nu se puteau abţine să nu o simtă faţă de realizările sociale ale conducătorului inspirat, făcea loc - cu ajutorul presei unui resentiment constant faţă de ideea poziţiei de lider la care Germania ajunsese, sub conducerea sa, din punct de vedere economic şi politic, în doar trei sau patru ani şi fără război. Prosperitatea crescândă

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 97.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 104.

şi puterea naţiunii surori au fost, cu siguranţă, cel mai elocvent tribut adus credinţei mândre în "sânge şi pământ" care umplea acum inimile şi viețile poporului său. În Anglia, se dorea pacea, bineînțeles. Cui nu i se dorea, după un război mondial precum cel din 1914-1918? Şi era - sau ar fi trebuit să fie - destul de clar că o alianţă anglo-Germană ar fi însemnat o pace durabilă. Cu toate acestea, se simţea vag că o astfel de pace nu putea decât să ajute Germania să devină din ce în ce mai puternică, iar naţional-socialismul să câştige prestigiu în interiorul şi în afara graniţelor Reich-ului. Acum, britanicii fuseseră învăţaţi timp de secole că fiecare ţară care se ridica la proeminenţă pe continentul european era "o ameninţare pentru Anglia". Aceasta nu era doar părerea Ministerului de Externe, ci se transformase într-o superstiţie britanică larg răspândită, mai greu de dezrădăcinat decât orice "opinie". Prin urmare, Germania nu trebuia (şi indiferent dacă acest lucru era sau nu în interesul păcii) să i se permită să devină "prea puternică".

A fost uşor - din nou cu ajutorul presei atotputernice - să-l facă pe englezul mediu să creadă, în această privinţă, acelaşi lucru ca şi domnul (mai târziu Sir) Winston Churchill. Cu atât mai uşor cu cât noua Germanie era de neconceput în afara crezului ei naţional-socialist, iar englezului mediu i se spunea din mai multe părţi, la început, discret, iar apoi, cu destulă îndrăzneală, că acest crez avea o "periculoasă" încărcătură mai mult decât politică, ba chiar una categoric anticreştină (ceea ce, fără îndoială, era adevărat, deşi într-un sens mult mai profund decât cel subliniat în articolele de ziar şi în broşurile de propagandă).1 Organizaţiile care le finanţau pe acestea din urmă erau, de fapt, mai dornice să facă rău Germaniei decât să salveze "civilizaţia creştină" - ca să nu mai vorbim de esenţa creştinismului originar (învăţătura de altă natură "deasupra Timpului"), care nu era deloc ameninţată. Dar argumentele evlavioase erau inteligente - cu cât mai ilogice, cu atât mai inteligente; - bine calculate pentru a impresiona masele care nu gândesc şi pe cei cu gândire falsă, pe jumătate învăţaţi. Ele au dat roade. În plus, atitudinea din ce în ce mai "intransigentă"2 pe care Adolf Hitler însuşi începuse să o adopte faţă de Bisericile creştine adică încercarea sa foarte clară de a împiedica orice intervenţie a Bisericilor

1 Printre acestea, trebuie amintite broşurile publicate de "Prietenii Europei", care citează extrase din scriitorii naţional-socialişti.
2 J. von Ribbentrop, loc. cit., p. 127.

în afacerile de stat, - nu putea decât să dea apă la moara propagandei antinaziste. A dus la cea mai mare tensiune între statul naţional-socialist şi Vatican "şi la mobilizarea tuturor energiilor Bisericilor împotriva noastră, inclusiv în ţările protestante", scrie J. von Ribbentrop; "o evoluţie extrem de semnificativă şi dezavantajoasă din punctul de vedere al politicii externe".1

Astfel, a devenit din ce în ce mai clar că "alianţa engleză", pe care Adolf Hitler o dorea cu atâta ardoare, era o imposibilitate psihologică. Nu doar cei mai influenţi oameni din Ministerul britanic de Externe, ci şi "atmosfera" din întreaga ţară era împotriva ei. Cu câteva săptămâni înainte de a fi promovat din funcţia de ambasador la Londra în cea de ministru de externe al Reichului German, adică deja la sfârşitul anului 1937,2 J. von Ribbentrop i-a trimis lui Adolf Hitler un raport detaliat3 la sfârşitul căruia se regăsesc, printre altele, următoarele fraze: "Nu mai cred în posibilitatea unei înţelegeri cu Anglia. Anglia nu vrea o Germanie puternică în vecinătatea ei..."; "Aici se crede cu tărie în eficienţa naţional-socialismului" (adică se crede că va da Germaniei din ce în ce mai multă putere); "Eduard al VIII-lea a fost obligat să abdice pentru că nu se ştia sigur dacă va da o mână de ajutor unei politici de ostilitate faţă de Germania. Chamberlain l-a numit acum pe Vansittart, cel mai important şi mai dur adversar al nostru, într-o poziţie care îi permite să ia un rol de frunte în jocul diplomatic împotriva Germaniei. Oricât de mult ar încerca cineva, între timp, din motive tactice, să ajungă la o înţelegere cu noi, fiecare zi din viitor în care consideraţiile noastre politice nu ar reuşi să fie în mod fundamental, determinate de gândul că Anglia este cel mai periculos adversar al nostru, ar fi un câştig pentru duşmanii noştri."4

Într-adevăr, nu mai era nimic altceva de făcut decât să înfrunte faptul că Marele vis al lui Adolf Hitler de conducere mondială Ariană pe baza unei colaborări solide şi paşnice a celor două, principalele naţiuni europene de sorginte Germanică, nu a fost – şi pentru

1 J. von Ribbentrop, loc. cit., p. 127.
2 A fost numit Reichsaussenminister la 4 februarie 1938.
3 Deutsche Botschaft, Londra, A. 5522.
4 Citat în lucrarea lui J. von Ribbentrop "Zwischen London und Moskau", p. 122- 123.

foarte mult timp, cel puţin, nu avea şanse să devină, - visul Angliei. A fost, fără îndoială, un păcat, un păcat mai mare chiar decât probabil că şi-au dat seama la vremea respectivă puţinii englezi cu conştiinţă rasială. Dar era o realitate. Clasele conducătoare ale Angliei se aflau complet în mrejele evreilor internaţionali, care foloseau cu viclenie, în propriul interes, atât teama lor de afaceri faţă de o Germanie puternică, cât şi obiecţia lor morală (sau aşa- zisa obiecţie) împotriva viziunii naţional-socialiste asupra vieţii, în special împotriva antisemitismului naţional-socialist. Iar poporul britanic, jefuit, prin intermediul întregului aparat modern de condiţionare, de capacitatea sa naturală de îndoială, de analiză şi de liberă alegere, a crezut ceea ce i s-a spus şi a reacţionat la evenimentele mondiale aşa cum stăpânii săi nevăzuţi – evreii - se aşteptau să o facă. Într-o zi, poate, se vor trezi - când va fi prea târziu. (Iar Adolf Hitler, Om "împotriva Timpului", mai întâi clarvăzător şi apoi politician, nu a încetat să se simtă sigur că o astfel de zi va veni). Între timp, însă, stăpânii lor au avut grijă ca priveliştea marii treziri a Germaniei să nu-i scoată din apatia lor confortabilă - cel puţin, nu suficient de repede pentru ca ei să descopere trucurile care li se jucau şi să refuze să-şi urmeze păstorii ticăloşi pe calea războiului fratricid.

Incapabil să rupă influenţa evreiască în Anglia, Adolf Hitler şi-a întărit legăturile cu cele două naţiuni cu care Germania era în acord ideologic: Japonia şi Italia fascistă, care ambele - prima în noiembrie 1936, iar cea de-a doua un an mai târziu - au semnat cu el Pactul anticominterniştilor, pe care Anglia a refuzat în mod constant să îl semneze.1

Şi totuşi, tot pentru că a fost mai întâi un Clarvăzător şi apoi un politician, pentru că simţea că în spatele Angliei iudaizate de astăzi se ascunde Anglia reală şi eternă, în ciuda tuturor, şi că în spatele Angliei eterne se ascunde esenţa Aryandomului sfânt, el nu a abandonat niciodată vechiul vis de prietenie şi nu a renunţat să mai urmărească o "schimbare a inimii" din partea britanică.

* * *

Germenii celui de-al Doilea război mondial se aflau în Tratatul de la Versailles. Şi, nu doar printr-o revizuire completă a acelui ruşinos

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 112.

opera, ci în suprimarea definitivă a spiritului care a produs-o - adică în abolirea acelei vechi, morbide temeri şi ură gratuită faţă de o Germanie puternică în inimile majorităţii europenilor - se afla singura posibilitate a unei păci durabile. De fapt, infamul tratat nu a fost niciodată revizuit, iar harta politică a Europei nu a redat niciodată contururile unei sănătăţi pe baza acelui "drept al popoarelor de a dispune de ele însele" pe care învingătorii din 1918 îl proclamaseră atât de des şi atât de tare. Şi în loc să fie reprimate sau cel puţin lăsate să se stingă, frica şi ura au fost cultivate în mod sistematic şi cu cea mai mare viclenie în Anglia, în Franţa, în ţările europene mai mici care luptaseră de partea aliaţilor, în timpul Primului Război Mondial în cele care rămăseseră neutre; în Statele Unite ale Americii - dintre toate ţările, cea care avea cele mai puţine motive să se simtă "ameninţată" de un Mare Reich German dincolo de Oceanul Atlantic - şi, oricât de ciudat ar părea, într-o serie de ţări neeuropene, cum ar fi India, a cărei populaţie nu avea nimic de-a face cu problemele de frontieră din Europa Centrală şi de Est şi nu avea (cu excepţia unuia sau a doi indivizi străluciţi) nicio legătură cu problemele de frontieră din Europa Centrală şi de Est. excepţii) nu posedă nici cea mai mică idee despre istoria europeană;1 ţări cărora, de altfel, Germania nu le făcuse niciodată rău, în timp ce Anglia... şi cum!

Sub influenţa acelor agenţi ai Forţelor Întunecate care pregătiseră cea mai mare crimă din istoria diplomatică şi care acum supravegheau consumarea ei, oamenii din întreaga lume din afara "ţărilor fasciste" au fost sistematic făcuţi să uite sau împiedicaţi să afle că "austriecii" - reprezentanţi ai micului nucleu German care, timp de secole, au ţinut împreună şi au condus numeroasele şi variatele grupuri naţionale cuprinse în "Regatul Austriei şi Ungariei" - au fost şi au fost întotdeauna Germani; şi că parlamentul lor a votat în unanimitate fuziunea Austro-Ungariei cu Germania, imediat după destrămarea statului austro-ungar la sfârşitul primului război mondial (cu mult înainte ca Adolf Hitler să ajungă la putere, ba chiar înainte ca partidul său să se înfiinţeze). Ei au fost făcuţi să uite sau împiedicaţi să afle că nu a existat niciodată şi că nu ar fi putut

1 Pentru a fi corecţi, ar trebui să subliniem că mulţi dintre "americanii" - fii de emigranţi europeni - şi vest-europenii care au ajutat la elaborarea Tratatului de la Versailles, nu ştiau mai mult despre istoria şi geografia Europei Centrale decât ştie orice indian coolie.

exista vreodată asemenea creaturi precum "cehoslovacii" şi că "Cehoslovacia" a fost un stat complet artificial, înfiinţat, la ordinul aliaţilor, în 1919, din cehi şi din slovaci, ruteni, carpato-ucraineni etc., care nu voiau să se reunească sub stăpânire cehă, şi din peste trei milioane de Germani, cei mai reticenţi, smulşi din patria lor datorită Tratatului de la Versailles şi mai resemnaţi de dominaţia cehă decât toate celelalte componente ale acestui stat ridicol, adunate la un loc; şi faptul că singurul motiv pentru care a fost conceput un astfel de stat - împotriva biologiei, istoriei, geografiei, economiei, naturii - a fost acţiunea sa desemnată ca un ghimpe permanent în carnea Reichului German deja mutilat. Aceştia au fost ţinuţi în mod intenţionat în necunoştinţă de cauză cu privire la provocările zilnice ale cehilor din Sudetenlandul German şi de oriunde trăiau Germani în cadrul noului stat; ţinuţi în necunoştinţă, de asemenea, cu privire la opresiunea pe care cehii o exercitau asupra celorlalte elemente neceheze din "Cehoslovacia": slovaci, ruteni, carpato-ucraineni etc. Popoarele lumii au fost ţinute sistematic în ignoranţă cu privire la faptul că "noua Polonie" pe care învingătorii din 1918 au readus-o la existenţă după mai bine de o sută cincizeci de ani, departe de a fi omogenă, cuprindea importante minorităţi Germane şi ruseşti; cu privire la faptul că "coridorul" care leagă cea mai mare parte a acesteia de Marea Baltică - şi care separă Prusia de Est de restul Germaniei - era un teritoriu German, ai cărui locuitori erau supuşi unor vexări continue din partea polonezilor, şi că Danzig era un oraş German. Au fost făcuţi să uite - sau împiedicaţi să înveţe - că Saarlandul şi teritoriul de pe Memel erau părţi ale Germaniei; că Renania - ocupată de francezi din 1923 - era, de asemenea, o parte a Germaniei. Şi fiecare efort pe care Adolf Hitler l-a făcut pentru a rupe fără război centura de state ostile şi de forţe armate ostile pe care învingătorii din 1918 o strânseseră în jurul Reichului German; fiecare efort pe care l-a făcut pentru a obţine pentru Germania fără război un statut de "tratament egal" - Gleichberechtigung - printre principalele naţiuni din Occident, - reanexarea Saar, după un plebiscit în care nouăzeci şi nouă la sută dintre locuitori au votat pentru Germania, în 1935; reocuparea paşnică a Renaniei în 1936; reintegralizarea

1 "O minciună istorică", pentru a cita cuvintele lui Hans Krebs.

Austriei (în martie 1938) şi, câteva luni mai târziu, a Sudetenlandului în Reich, ca să nu mai vorbim de retragerea anterioară a Germaniei din Liga Naţiunilor şi de decizia sa în favoarea conscripţiei, după ce toate propunerile cinstite ale lui Adolf Hitler de dezarmare generală fuseseră respinse, le-a fost prezentată peste tot - fie în ziarele londoneze, fie în cele din New York sau în cele din Calcutta - ca fiind rezultatul unei renaşteri a "militarismului German" şi ca dovadă a unei "ameninţări la adresa civilizaţiei".

După cum s-a spus deja, departe de a accepta mâna prietenoasă pe care i-o întindea Adolf Hitler, Anglia a devenit din ce în ce mai inflexibilă în hotărârea ei de a nu trata cu Germania, orice s-ar întâmpla, adică din ce în ce mai fatalmente lansată în direcţia pe care Sir (mai târziu Lord) Robert Vansittart şi M. (mai târziu Sir) Winston Churchill etc., se străduiau să o dea politicii sale externe. Ba mai mult, există motive serioase de a crede că supărările pe care populaţia Germană din Sudetenland şi din "coridorul" polonez le-a suferit din partea cehilor şi polonezilor au fost, de cele mai multe ori, încurajate, când nu chiar provocate, de agenţi secreţi ai "Serviciului de informaţii" britanic. Cu alte cuvinte, Anglia nu numai că făcea tot ce putea pentru a crea astfel de condiţii care să ducă cel mai probabil la război, dar, de asemenea, avea grijă, înainte de a o face, ca într-o zi, - din nou ca în 1918 - să arunce vina pentru aceasta asupra Germaniei, de fapt, de data aceasta asupra Germaniei naziste multe. Cel mai important satelit european al ei - Franţa - şi puterea mondială al cărei satelit avea să devină ea însăşi (mai repede decât se aştepta) - U.S.A. - a ajutat-o eficient în acest joc murdar.

Cu toate acestea, războiul nu ar fi devenit - poate - inevitabil, dacă nu ar fi existat un set bine organizat de trădători Germani cu funcţii înalte - van Weizsäcker şi Kordt, ambii deţinători de funcţii de conducere în Ministerul German de Externe; generalul Beck şi generalul Halder, ambii la rândul lor şefi ai Statului Major German; Oberstleutnant H. Boeh m-Tettelbach şi alţi ofiţeri de prim rang ai armatei Germane; Wilhelm Canaris, şeful Serviciului de Informaţii Militare German, şi o serie de alte persoane, unele dintre ele ale căror nume aveau să devină cunoscute peste noapte, în legătură cu atentatul la viaţa lui Adolf Hitler, la 20 iulie 1944; şi, de asemenea, câţiva creştini militanţi, preoţi

şi oameni de rând, prea conştienţi de faptul că o victorie definitivă a naţional- socialismului nu ar putea însemna nimic mai puţin decât sfârşitul creştinismului şi al "civilizaţiei creştine", şi hotărâţi să împiedice cu orice preţ, chiar cu preţul distrugerii Germaniei, oameni ale căror sentimente Bonenhöfer avea să le exprime, în timpul războiului, într-o frază foarte clară: "Mai bine o Germanie devastată decât una naţional-socialistă!".

Aceste elemente au fost mult mai importante decât se crede în general. Literatura politică de după război - şi, pentru început, în diferite "Memoţii" detaliate, propria descriere a trădătorilor supravieţuitori despre faptele lor din trecut - demonstrează că întreaga maşinărie a statului naţional-socialist era pur şi simplu cu ei. Iar indivizii au fost activi cu mult înainte de război; de fapt, chiar din ziua în care Adolf Hitler a urcat la putere. Şi erau în contact secret permanent cu cei mai înverşunaţi duşmani ai Germaniei din cercurile diplomatice din străinătate.

Au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-i încuraja pe politicienii străini şi, în special, pe cei englezi, în voinţa lor încăpăţânată şi mioapă de a împiedica cu orice preţ orice materializare ulterioară a programului teritorial al lui Adolf Hitler - în hotărârea lor de a-l "opri pe Hitler", cum spuneau ei, aşa cum cele şase milioane de Germani din Austria au salutat, după cei din Saarland, cu un entuziasm fără precedent, integrarea lor în patria comună. I-au informat cu regularitate pe oamenii din Foreign Office-ul britanic despre planurile lui Adolf Hitler,1 şi le-au dat, în acelaşi timp, falsa impresie că regimul naţional-socialist nu exprima nicidecum opţiunea reală a poporului German şi că acesta va fi răsturnat cel mai uşor la izbucnirea războiului. Şi ori de câte ori apăreau tensiuni între Marea Britanie şi Germania, ei trimiteau trimişi secreţi la Londra, cu instrucţiuni precise de a determina guvernul britanic "să nu cedeze". Aşa au fost, de exemplu, Ewald von Kleist-Schmenzin, în august 1938, şi Oberstleutnant Hans Boehm-Tettelbach, două săptămâni mai târziu, trimişi, primul în numele generalul Beck, acesta din urmă în numele generalului Halder (succesorul generalului Beck în funcţia de şef al Statului Major General German) pentru a intra în contact "cu oamenii cei mai apropiaţi de Biroul de Externe" şi "pentru a cere guvernului britanic să

1 A se vedea "Erinnerungen" ale lui von Weizsäcker, publicate la München în 1950.

să se opună cu un "nu" categoric tuturor pretenţiilor ulterioare ale lui Hitler",1 , în special, "pentru a determina Anglia să rămână neclintită în chestiunea sudeţilor".2 Se ştie acum că Elwin von Kleist-Schmenzin a făcut vizite la mai mulţi politicieni britanici de frunte, notorii şi antiGermani, - în special la Sir Robert Vansittart şi la Winston Churchill - între 17 şi 24 august, şi că a adus înapoi o scrisoare "privată" a lui Winston Churchill către Wilhelm Canaris, unul dintre cei mai puternici trădători Germani, deja menţionat.3 Acum se ştie că secretarul de stat German, von Weizsäcker, - care se lăuda el însuşi cu "activitatea sa constantă" constând în "obstrucţionarea în ceea ce priveşte politica externă", în Memoţiile pe care avea să le scrie doisprezece ani mai târziu, de asemenea, a făcut tot ce i-a stat în putinţă, la începutul lunii septembrie 1938, pentru a imprima pe Guvernul britanic (prin intermediul lui Carl Burckhardt, comisar al Ligii Naţiunilor pentru Danzig, care a transmis imediat mesajul lui Sir G. Warner, emisarul britanic la Berna, care la rândul său a telegrafiat Ministerului britanic de Externe) necesitatea de a trimite în Germania nu pe Chamberlain, ci "un militar energic, care să poată striga şi să dea cu bastonul pe masă când trebuie"4 - adică, un om care, în loc să semneze cu Adolf Hitler binecunoscutul Acord de la Munich, ar fi întrerupt negocierile şi, aparent, ar fi provocat războiul: co mmon ai m ul tuturor duşmanilor Noii Ordini Naţional-Socialiste.

Toate acestea - care reprezintă doar o mostră din cantitatea enormă (şi din ce în ce mai mare) de dovezi disponibile în prezent - demonstrează că, dacă, de fapt, o persoană atât de suplă precum domnul Chamberlain a fost trimis de două ori de la Londra pentru a se întâlni cu Adolf Hitler şi a primit puterea de a semna Acordul de la München, asigurând pacea (cel puţin pentru încă un an), cu siguranţă nu a fost vina antinaziştilor Germani. Motivul pentru care cabinetul britanic l-a trimis pe Chamberlain şi nu "militarul energic" pe care Herr von Weizsäcker l-ar fi preferat - şi motivul pentru care Chamberlain a recunoscut în cele din urmă integrarea

1 Hans Boehm-Tettelbach însuşi declară acest lucru. A se vedea "Rheinische Post" din 10 iulie 1948.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 141.
3 Vezi Jar. Colvin's " Master spy; the incredible story of Wilhelm Canaris, who, while Hitler's Chief of intelligence, was a secret agent of the British" (New York, 1952).
4 A se vedea Holldack " Was wircklich geschah" (Munich 1949), p. 95.

Sudetenlandului în Reichul German, este aceeaşi care, cu două luni mai devreme, - ş i anume, înainte de ultimele intrigi ale trădătorilor Germani în vederea provocării războiului - a determinat trimiterea lordului Runciman la Praga, ca posibil mediator între cehi şi partidul German al sudetenilor, spre satisfacţia amândurora (şi a Reich-ului German); şi anume: necesitatea ca Anglia să câştige timp; - "să facă încă o dată ceva pentru pace" - pentru că nu era încă pregătită pentru război,1 sau, mai exact, pentru că liderii evreilor internaţionali din spatele politicienilor britanici nu-şi încheiaseră încă pregătirile pentru un război mondial. Ceea ce nu însemna că guvernul britanic nu era hotărât să pornească la război, mai devreme sau mai târziu; război pentru a-l "opri pe Hitler", deoarece acesta făcuse din Germania - rivalul comercial de temut, - liberă şi puternică; şi război pentru a-l "opri pe Hitler", deoarece acesta pusese puterea Germaniei în slujba unui adevăr mai mult decât politic, pe care această avansată Epocă Întunecată îl urăşte cel mai mult.

Adolf Hitler a fost fericit să interpreteze Acordul de la München ca fiind primul pas decisiv spre acea colaborare anglo-Germană mai largă şi durabilă pe care şi-o dorea atât de sincer. Cât de mult nu s-a afirmat acest lucru în "Declaraţia comună" pe care atât el, cât şi premierul englez o semnaseră la 30 septembrie, ca un document suplimentar care sublinia semnificaţia şi importanţa acordului: "Privim acordul semnat ieri seară şi acordul (anterior) privind flota anglo-Germană ca simboluri ale dorinţei ambelor noastre popoare de a nu mai purta niciodată război unul împotriva celuilalt. Suntem hotărâţi să tratăm şi alte chestiuni care interesează ţările noastre prin negocieri şi să eliminăm eventualele cauze ale divergenţelor de opinie, astfel încât să contribuim la asigurarea păcii în Europa"?"?2 Trădătorii Germani au fost mai puţin mulţumiţi de rezultatul Conferinţei de la München. Speranţele lor de a-l "pune deoparte pe Hitler" au trebuit să fie abandonate.

pentru cât timp? Ei nu ştiau.3 Dar şi-au continuat intrigile obscure, în Germania şi în orice ţară străină a cărei politică o puteau influenţa direct sau indirect, încercând neîncetat să provoace sau să întărească orice fel de ură împotriva

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 140.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 310.
3 Erich Kordt, "Wahn und Wircklichkeit" (ed. 1948), p. 128 şi următoarele.

Omului căruia buzele lor îi juraseră credinţă şi împotriva regimului pe care în aparenţă pretindeau că îl servesc. În ceea ce priveşte Anglia, atitudinea ei faţă de noua Germanie - Statul împotriva Timpului - a devenit, în ciuda tuturor eforturilor sincere şi serioase ale lui Adolf Hitler, din ce în ce mai puţin prietenoasă, ca să nu spunem din ce în ce mai ostilă. La numai trei zile după Declaraţia solemnă pe care tocmai am citat-o, Chamberlain a anunţat în Camera Comunelor decizia guvernului Marii Britanii de a se înarma cu orice preţ. Apoi, "la 7 decembrie 1938, Acordul de la Munchen a fost, prin veto-ul secretarului de stat britanic pentru colonii - fără îndoială, nu fără aprobarea guvernului său -, lipsit de orice validitate în legătură cu chestiunea coloniilor şi a teritoriilor Mandate, iar "calea de negociere" dintre Anglia şi Germania a fost închisă în ceea ce o priveşte". ... "În acelaşi timp", scrie J. von Ribbentrop în Memoriile sale, "guvernul britanic a început o politică de colaborare şi mai strânsă cu Franţa, iar Statele Unite ale Americii au fost clar invitate să se alăture unei coaliţii împotriva Germaniei. Scopul acestei noi politici a constat, în mod deschis, în încercuirea Germaniei. Psihoza de război a fost cultivată în Anglia încă dinainte de integrarea în Reich a rămăşiţei Cehoslovaciei. Orizontul politic european a fost măturat în mod sistematic în căutarea posibilităţilor de alianţe antiGermane. Ceea ce îmi profeţise Churchill (von Ribbentrop) în 1937 se întâmpla acum. Germania devenise, conform opiniei britanice, prea puternică şi urma să fie din nou învinsă."1

Trădătorii Germani cu funcţii înalte au, repet, o responsabilitate nu mică în această evoluţie tragică. Sunt personal convins că, fără cunoaşterea activităţii lor, Anglia nu ar fi declarat război Germaniei în 1939 şi că "poporul ar fi rămas mulţumit cu o soluţie a problemei Coridorului impusă prin violenţă".2 Cu alte cuvinte, războiul dintre Germania şi Polonia nu s-ar fi extins în război între Anglia şi Germania.

Dar sunt convins, de asemenea, că un război între Anglia (cu

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 146-147.
2 Friedrich Lenz, "Der ekle Wurm der deutschen Zwietract" (ed. 1952), p. 100.

satelitul ei european: Franţa) şi Germania, ar fi putut fi (şi ar fi fost) localizată şi încheiată în 1940, după campania victorioasă din Franţa, dacă nu ar fi existat un inamic incomensurabil mai puternic decât toţi ofiţerii (şi intelectualii) Germani frustraţi şi politicienii şi oamenii de afaceri britanici miopi şi de modă veche, adunaţi într-unul singur, şi anume: liderul forţelor antinaziste (deschise sau secrete) din întreaga lume; inamicul: evreul. Acela - şi oricine, în orice parte a lumii, s-a lăsat, direct sau indirect, influenţat de el - este responsabil pentru faptul că războiul dintre Anglia şi Germania nu s-a încheiat - nu s-a putut încheia în 1940 cu pacea onorabilă pe care Adolf Hitler a oferit-o cu generozitate naţiunii surori, pe care nu o ura, ci s-a extins din ce în ce mai mult, devenind al doilea război mondial.

* * *

Nu a existat (iniţial), nici în mintea lui Adolf Hitler, nici în cea a discipolilor săi care au avut un cuvânt de spus în interpretarea şi aplicarea învăţăturii sale, nici cea mai mică intenţie de a-i persecuta pe evrei. Este posibil, desigur, să fi existat, din partea luptătorilor naţional-socialişti de rând, cazuri individuale de violenţă împotriva unor specimene din acea varietate deosebit de odioasă şi complet nedorită de străini - cazuri sporadice de ură naţională îndelung reprimată (şi destul de uşor de înţeles) sau de răzbunare personală mai puţin lăudabilă, care nu au fost încurajate de liderii tinerei mişcări şi nici justificate în lumina Weltanschauung-ului naţional-socialist. Nu a existat nicio molestare sistematică a evreilor - ca să nu mai vorbim de exterminarea planificată a acestora. Măsuri atât de drastice precum "lichidările" în masă - sau sterilizările în masă - nu au fost prevăzute.

Tot ceea ce a făcut Adolf Hitler a fost să arate iudaismul internaţional - finanţele evreieşti internaţionale, cu siguranţă; dar nu doar finanţele evreieşti internaţionale, ci evreii (şi semi-evreii) înşişi şi spiritul evreiesc, - ca forţă sinistră care a stat la baza trădării Germaniei în timpul primului război mondial, a înfrângerii sale din 1918 şi a umilinţei şi mizeriei ulterioare, şi ca suflet al întregii politici de la Versailles - ceea ce, din punct de vedere istoric, a fost, într-adevăr, absolut adevărat. Şi tot ceea ce dorea era să scape Germania (şi, dacă era posibil, Europa) de

pestilenţa evreiască - sub toate formele şi în toate domeniile: politic şi economic, fără îndoială, dar şi biologic şi spiritual. (El a recunoscut, de fapt, de la început - şi asta, pentru că era infinit mai mult decât "un politician" - că despărţirea biologică de evrei şi eliberarea de influenţa lor în domeniul moral şi spiritual, însemna automat şi debarasarea politică şi economică de ei).

În punctul patru din faimoasele Douăzeci şi cinci de puncte - baza de nezdruncinat a programului Partidului Naţional-Socialist - a eliminat acea minciună veche şi mult prea răspândită care constă în a numi un evreu, care vorbeşte limba unui popor străin în mijlocul căruia s-a născut şi a crescut, un om al acelui popor. Şi a proclamat cu îndrăzneală că, din cauza sângelui său, niciun evreu, - indiferent de capacităţile sau realizările sale şi oricât de mult timp familia sa ar fi stabilită în Germania, - nu poate fi cetăţean German. El a pus astfel - pentru prima dată în Apus de la declinul lumii greco- romane (adică de când un nearian putea, dacă dorea, să devină cetăţean roman) şi de la sănătosul regat gotic al lui Teodoric cel Mare, - bazele unui stat natural şi raţional; ale unui stat conform dictaturilor Vieţii.

În acel lung şi plictisitor proces de decădere care este (cu o scurtă, foarte scurtă oprire sub acel excepţional rege Germanic) istoria Occidentului din ziua în care cetăţenia romană şi-a pierdut sensul şi valoarea, aceasta a fost o revoluţie - şi ce revoluţie! Dar nu a fost un act de ostilitate faţă de evrei. A fost o reacţie sănătoasă şi luminată împotriva nebuniei oricărei "naturalizări în măsura în care aceasta din urmă este o insultă la adresa biologiei; o proclamare a adevărului etern al sângelui împotriva minciunii îndelung acceptate, dar totuşi şocante, întruchipate în toate reglementările create de om care îl sfidează. Cu alte cuvinte, a fost un act "împotriva Timpului"; împotriva neadevărului tot mai mare al Epocii noastre sumbre. (Faptul că evreii, şi nici negrii, nici hotentoţii, nici papuaşii nu sunt menţionaţi la punctul patru se datorează pur şi simplu prezenţei primilor ca singura comunitate non-ariană care trăieşte în Germania şi care joacă un rol în viaţa Germană).

Încă din zilele luptei pentru putere, fiecare luptător naţional-socialist îi îndemna pe Germani să nu cumpere din magazinele evreieşti, să nu creadă în ziarele

finanţate de evrei, etc., într-un cuvânt, să se elibereze prin toate mijloacele posibile de sub robia evreiască, fie şi prin iniţiativă individuală, fără ajutorul unor legi care nu existau. Trebuie să recunoaştem că acest lucru era firesc într-o campanie dusă în numele libertăţii naţionale - firesc, şi nici nou, nici unic. Cu toate acestea, reacţia la aceasta a fost, peste tot în lume (şi nu numai în cercurile comuniste), un strigăt din ce în ce mai puternic împotriva "antisemitismului" naţional-socialist.
În mod curios, în îndepărtata Indie, Mahatma Gandhi, profetul "non-violenţei" - un om care, din multe puncte de vedere, contrasta flagrant cu Adolf Hitler, dar care, ca şi acesta, era totuşi un om "împotriva timpului" îşi îndemna discipolii, începând din 1919, să "boicoteze produsele britanice", nu mai puţin decât cele "occidentale" - adică...adică educaţia şi obiceiurile creştin- capitaliste - să îşi învârtă singuri bumbacul, să îşi ţească singuri hainele şi să se întoarcă la viaţa simplă de odinioară; să se elibereze atât de dependenţa economică, cât şi de corupţia morală rezultată din jugul străin. Nimeni nu i-a reproşat nimic. Mulţi, chiar în Anglia - şi unii dintre cei mai proeminenţi englezi din India, a căror sarcină era să-i împiedice acţiunea,
nu au putut să nu-l admire. Singura critică pe care şi-a atras-o (mai ales din partea m arxiştilor sau a simpatizanţilor m arxismului) a fost aceea de a fi un duşman al "progresului" şi un utopist, a cărui rezistenţă pasivă nu era răspunsul potrivit la "opresiunea colonială". Dar nimeni nu l-a învinovăţit pentru că a căutat să îşi elibereze poporul de dominaţia străină - nimeni; nici măcar englezii înşişi.
Cu toate acestea, dominaţia evreiască în Germania (şi în Europa în general) a fost - şi este, din nou, din 1945 - mult mai rea decât dominaţia britanică în India sau, apropo, decât orice dominaţie străină evidentă şi brutală în orice ţară cucerită. A fost
şi este - invizibilă şi anonimă, nu este simţită de mase (care au nici timpul liber şi nici înclinaţia de a căuta relele subtile şi cauzele lor ascunse) şi nici măcar de către majoritatea aşa-numiţilor oameni care gândesc, şi, prin urmare, cu atât mai periculoasă; cu atât mai ucigătoare de suflete. (De fapt, adevărata crimă a Angliei împotriva Indiei nu a fost atât exploatarea nemaiauzită a resurselor pământului, cât introducerea - sau întărirea - acelei prosteşti exaltări a " omului" în opoziţie cu Natura, care este, aşa cum am mai spus, esenţa spiritului evreiesc în comparaţie cu cel arian, şi care avea să pregătească terenul pentru influenţa m arxistă de mai târziu).
Cu toate acestea, lupta lui Mahatma Gandhi a fost privită

cu simpatie sau cel puţin cu indiferenţă; pe cea a lui Adolf Hitler, cu o neliniște crescândă, neîncredere și, în curând, ostilitate pozitivă. Punctul patru din Programul partidului și tot îndrăzneala lui Adolf Hitler - și atât de precisă! - declarații despre rolul nefast jucat de evrei în istoria lumii, au fost citate (jumătate din timp, fără contextul lor) şi marşate ca semne de rău augur ale unei regresii în "barbarie". Şi, deşi nu li se făcuse încă niciun rău, numeroşi evrei care locuiau în Germania au părăsit ţara din proprie iniţiativă, cu inimile pline de ură faţă de acea lume ariană nouă şi liberă pe care o simţeau crescând în jurul lor şi în ciuda temei; faţă de acea lume nouă pe care în curând nu vor mai putea să o corupă şi să o exploateze după bunul plac. Şi şi-au purtat ura oriunde mergeau şi au început, prin toate mijloacele care le stăteau la îndemână - toate mijloacele pe care ura le poate concepe şi pe care banii le pot asigura - o campanie mondială împotriva naţional-socialismului - încă de dinainte de ascensiunea la putere a lui Adolf Hitler. Orice naţional-socialist adevărat care, la acea vreme, se întâmpla să trăiască în afara Germaniei, oriunde în lumea largă unde existau ziare, reviste, cărţi, cinematografe şi conferinţe publice (aparatele de radio nu erau încă atât de populare cum au devenit în curând) își amintește prea bine acest fapt.1 Alţi oameni, - nouăzeci şi nouă la sută dintre aceştia urmau să fie, într-un fel sau altul, influenţaţi de propaganda evreiască,
poate că nu și-l amintesc neapărat - o circumstanţă care nu face decât să dovedească cât de subtilă şi de inteligentă a fost aceasta din urmă. Fiecare evreu cu conştiinţă rasială - și fiecare evreu din lume (cu sânge pur sau nu) are conştiinţă rasială - a trăit vestea victoriei legale şi perfect democratice a lui Adolf Hitler la ultimele alegeri ale Reichstagului din Republica de Weimar și numirea sa nu mai puţin legală şi democratică în funcţia de cancelar al Reich-ului German la 30 ianuarie 1933, ca pe o insultă personală din partea întregii naţiuni Germane (a cărei majoritate covârşitoare îl susţinea, evident, pe liderul naţional-socialist) şi ca pe o înfrângere a poporului evreu:

1 Eu însumi am petrecut acei ani dinaintea Machtübernahme, parţial în Franţa, parţial în Grecia, parţial în India de Sud - şi îmi amintesc foarte bine atmosfera (şi câteva incidente în sprijinul a ceea ce am scris aici).

prima lor înfrângere flagrantă de multe secole şi un avertisment elocvent pentru ei. Toată lumea era decisă să facă tot posibilul pentru a tulbura acel fapt de acum stabilit al dominaţiei Ariane în Germania (căci ascensiunea lui Adolf Hitler la putere însemna, în primul rând, acest lucru) şi pentru a distruge cu orice preţ orice posibilitate de dominaţie Germană în Europa (ceea ce ar fi însemnat sfârşitul lungii şi nevăzutei dominaţii evreieşti în Occident, ba chiar şi al influenţei secrete a evreilor în lume). Hans Grimm a citat, într-o carte recentă, cuvintele pe care un "evreu proeminent vorbitor de limbă engleză din Australia" le-a adresat "unui cunoscut amiral German" la 31 ianuarie 1933, adică chiar a doua zi după "Cucerirea puterii": - "Aţi auzit că preşedintele Hindenburg, în conformitate cu rezultatele alegerilor din Reichstag, l-a numit pe naţional-socialistul Hitler cancelar al Reichului. Ei bine, vă dau cuvântul meu în această privinţă şi gândiţi-vă la mine mai târziu: noi, evreii, vom face totul pentru a şterge acest fapt din existenţă!".1

A fost înfiinţată o organizaţie sub numele de "Federaţia Economică evreiască Internaţională pentru a combate opresiunea Hitleristă asupra evreilor" şi, în iulie 1933, la Amsterdam, Samuel Untermeyer a fost ales preşedinte al acesteia. Discursul lui Samuel Untermeyer de la New York, mai puţin de o lună mai târziu, reprezintă prima declaraţie oficială] de război împotriva noii Germanii a lui Adolf Hitler. Şi, în perfectă concordanţă cu caracterul şi scopul poporului său - însăşi odrasla "Părintelui minciunii" ,2 - şi cu spiritul acestei Epoci întunecate în care toate valorile naturale sunt inversate, evreul numeşte acest război, care va fi dus fără încetare, "până la capăt" împotriva tânărului stat "împotriva Timpului", un "război sfânt"... "pentru binele umanităţii". Şi menţionează " milioanele de prieteni neevrei" la a căror colaborare ştia prea bine că poporul său se poate aştepta. Şi uită să menţioneze adevăratele şi singurele motive ale campaniei sale: ura şi teama de orice trezire ariană autentică singurele motive, într-adevăr, pentru toate celelalte (pe care le subliniază) şi anume dorinţa de a preveni "înfometarea şi exterminarea" evreilor şi de a "bate ultimul cui în sicriul în care vor dispărea intoleranţa şi fanatismul" erau false. Aşa cum a afirmat Hans Grimm - care nu a fost niciodată un adept al lui Adolf Hitler -

1 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 187.
2 Evanghelia după Sfântul Ioan, 20, versetul 44.

subliniază în mod clar: "până după 1938, în Germania nu a fost rostit niciun cuvânt responsabil despre înfometarea, uciderea sau exterminarea (evreilor) şi nu a fost întreprinsă nicio acţiune în acest sens".1 Iar atitudinea naţional-socialistă faţă de evrei înainte sau după 1938 nu a avut - şi nu are - oricum, nimic de-a face cu "intoleranţa" sau "fanatismul".

În 1938 - adică înainte de războiul cu Polonia - nou înfiinţatul Statul Israel a declarat oficial război Germaniei, din nou în numele tuturor evreilor din lume. Acest al doilea act de ostilitate deschisă a fost, ca şi primul, prezentat ca un răspuns la presupusa "persecuţie a evreilor" a lui Adolf Hitler, care nu începuse încă. În realitate, el a urmărit în realitate să imprime încă o dată în minţile evreilor de pretutindeni (prin prestigiul enorm al statului Israel, simbol al unităţii lor şi centru al speranţelor lor) că Germania naţional-socialistă, mândra citadelă a aryandomului trezitor, rămâne inamicul lor numărul unu; inamicul lor, indiferent ce făcea sau nu făcea, pur şi simplu pentru că era bastionul acelor forţe care erau, sunt şi vor fi întotdeauna opusul polar opus eului lor colectiv. De asemenea, urmărea să imprime în mintea acelor " milioane de prieteni neevrei" ai evreilor (a căror supunere Samuel Unter meyer o presupusese atât de corect) că primul strigăt al poporului Israel - "poporul lui Dumnezeu", conform cărţii sacre a tuturor creştinilor, - din Palestina, - "Ţara Sfântă" - după două mii de ani de tăcere, a fost un blestem împotriva "naziştilor", atât "fără Dumnezeu", cât şi "inumani". (Şi un astfel de strigăt nu putea fi decât un strigăt de dreptate; sau cel puţin "milioanele de prieteni neevrei" - creştini; iubitori de "om"; urâtori ai tuturor revoluţiilor în domeniul valorilor fundamentale - trebuiau să creadă că aşa a fost).

De fapt, se făcuseră multe pentru cauza evreiască de când primii evrei din Germania - oameni prevăzători, care (şi) îşi permiteau să călătorească - au considerat că acolo lucrurile aveau să devină, într-o zi, prea fierbinţi pentru ei şi au plecat în străinătate, cu toată averea lor, înainte de 1933. Se făcuseră multe, graţie efectului nejustificat, dar aproape magic, al unor cuvinte goale şi totuşi extrem de populare, precum " omenie", "libertate", "democraţie" etc.; graţie insondabilei

1 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 187-188.

credulităţi a celor mai mulţi oameni care ştiu să citească; şi datorită supleţei magistrale cu care evreii au profitat de aceste două trăsături negative ale acestei perioade de sfârşit a Epocii noastre întunecate. "Umanitatea" şi "libertatea individului" şi "respectul persoanei umane" erau, în West, legate în acelaşi timp de creştinism şi de "tradiţia culturală a Europei", dragă tuturor (sau presupusă a fi).

Aşa cum am spus, evreii nu erau - încă - în cel de-al Treilea Reich, obiectul unor măsuri deosebit de drastice. Pur şi simplu nu mai erau priviţi din punct de vedere legal ca "Germani". Nu li se mai permitea să predea în şcoli şi universităţi sau să finanţeze ziare pentru cititorii Germani; să fie actori, avocaţi, muzicieni profesionişti, scriitori etc., pentru publicul German - adică să influenţeze ceea ce Germanii trebuiau să numească artă sau literatură, să considere ca fiind "bun" sau "rău" sau ca fiind corect sau greşit din punct de vedere moral. Într-un cuvânt, le era, acum, de la instaurarea regimului naţional-socialist, interzis să-şi bage nasul în viaţa reală a ţării în care trăiau, dar care nu fusese şi nu putea fi niciodată a lor. De asemenea, din septembrie 1935 - de la proclamarea admirabilelor Legi de la Nüremberg pentru păstrarea purităţii rasiale - le era interzis să se căsătorească cu Germani sau, de altfel, să aibă, fie şi în afara legăturii căsătoriei, relaţii sexuale cu aceştia. (Sub regimul naţional-socialist, avortul era, în cazul unui copil arian pur-sânge, privit ca o crimă şi aspru pedepsit, în timp ce produsul încă nenăscut al unei uniuni ruşinoase trebuia - şi pe bună dreptate - să fie distrus. Iar un German care, înainte de Legile de la Nüremberg, luase de soţie o evreică, trebuia fie să divorţeze de ea, fie să fie sterilizat). Dar, după cum spune Hans Grimm, "aceste reglementări nu aveau nimic de-a face cu un antisemitism malign".1 Ele se aplicau, de fapt, nu numai) evreilor, ci tuturor oamenilor de rasă non-ariană, după cum o dovedeşte sterilizarea sistematică a copiilor pe jumătate Germani, pe jumătate negri, urme ruşinoase ale ocupaţiei Germaniei de către mercenari africani după primul război mondial. Iar evreii ar fi trebuit să fie ultimii oameni de pe pământ care să critice noile legi, ei care, spre deosebire de atâtea rase mai bune, au rămas credincioşi zeului lor tribal, Iehova, care - ca toţi zeii tribali din toate ţările şi din

1 Hans Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 188.

din toate timpurile - se spune că ţine în ură amestecul de sânge;1 cei care, în 1953, au interzis prin lege, în statul Israel, căsătoriile între evrei şi neevrei.2

Şi totuşi... Înţeleptele "legi de la Nüremberg" au fost prezentate în întreaga lume, ori de câte ori a fost posibil, ca o încercare de "limitare a libertăţii individuale" - ca o "insultă la adresa persoanei umane" etc.; concedierea funcţionarilor guvernamentali evrei sau semi- evrei, a jurnaliştilor, actorilor, directorilor de teatru, judecătorilor, medicilor, profesorilor etc. - în special cea a lui Albert Einstein, a cărui "Teorie a relativităţii", "explicată" profanilor în mii de broşuri ieftine, se spune că este minunea timpurilor noastre - ca acte de ură rasială sălbatică, ceea ce nu au fost. Câteva cântece Germane, desigur antievreieşti, dar în nici un caz mai sângeroase decât anumite cântece greceşti pe care le cunosc împotriva turcilor sau a bulgarilor (sau cântecele turceşti împotriva grecilor) sau decât binecunoscutul imn naţional francez "La Marseillaise" sau orice cântece de război de pe această planetă, au fost traduse în mai multe limbi şi citate în mod repetat ca "dovezi" ale "spiritului criminal" al naţional-socialismului. Chiar şi suprimarea abatoarelor "cuşer" - acea oroare evreiască permanentă - a fost adesea criticată ca fiind un "atac împotriva libertăţii religioase" - criticată, nu-i aşa, de mulţi dintre cei care considerau suprimarea vechiului rit indian Sati de către britanici ca fiind un pas lăudabil. Societăţi compuse nu din evrei, ci din Ariani bine intenţionaţi, sub dubla influenţă rătăcitoare a presei lor contemporane plină de evrei şi a secolelor de religie centrată pe om, cu rădăcini în iudaism, au apărut ici şi colo, cu scopul precis de a salva sufletul lumii din ghearele lui Adolf Hitler - de fapt, de a-l împiedica pe Adolf Hitler să salveze omul arian, trup şi suflet, în toate ţările, din ghearele tot mai strânse ale evreimii internaţionale. Una dintre aceste societăţi, - "Prietenii Europei" - a publicat sub formă de broşură, în jurul anului 1935, o serie de extrase din operele scriitorilor naţional- socialişti, cu comentarii care arată că Weltanschauung-ul lui Adolf Hitler este o negare a scării fundamentale de valori pe care Europa a acceptat-o

1 A se vedea Vechiul Testament, Ezra, cap. 9.
2 evreii actuali din Cochin, pe Coasta Malabar, nu se căsătoresc cu coreligionarii lor de sânge local, aşa-numiţii "evrei negri".

împreună cu credința creștină (ceea ce este, într-adevăr, cazul). Evreii și "milioanele lor de prieteni neevrei" nu au pus însă accentul pe acest fapt pentru a salva iubirea creștină (care, fiind "deasupra Timpului", nu poate fi amenințată) sau creștinismul istoric (care și-a jucat rolul și care oricum se stinge - sau se contopește treptat cu succesorul său pământesc natural și logic: Marxismul), ci doar cu scopul de a împiedica prin orice mijloace reacția sănătoasă (deși tardivă) a Westului mai bun împotriva Forțelor decăderii, - Forțele conducătoare ale Epocii Întunecate și creatorii atât a formei vechi, cât și a celei noi a veșnicei minciuni evreiești.

* * *

În Est, evreii trebuiau să fie mai subtili. Creștinismul este, acolo, mai puțin popular, Și există țări precum India, în care o scară de valori centrată pe viață este (cel puțin teoretic) fundamentală - ba chiar (în cazul Indiei), unde credința adânc înrădăcinată în ierarhia naturală a raselor și în superioritatea ariană, stabilită de Dumnezeu, este credința mileniilor, susținută de dogma metafizică de nezdruncinat a renașterii nesfârșite.

Cred că nu este de prisos să spun aici câteva cuvinte despre ceea ce, după umila mea estimare, era destinat să aibă o influență decisivă asupra turnurii pe care evenimentele aveau să o ia în anii următori, și anume, despre rolul jucat în India de evrei și de prietenii lor în anii de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

Majoritatea evreilor din Germania care, în Bombay, de regulă după 1933, dar totuși - oricât de ciudat ar părea acest lucru -, cu toate bunurile lor, revărsate în cabinele de clasa întâi ale marilor transatlantice, aveau puține cunoștințe despre istoria și religiile Asiei în general sau ale Indiei în special și puțină dorință de a se obosi să se familiarizeze cu vreuna dintre ele. Misteriosul subcontinent cu multe rase, pe care debarcaseră, aflat pe atunci sub dominație britanică, părea oricum prea mizerabil și neputincios pentru a merita să fie câștigat ca aliat în "războiul sfânt" al lui Untermeyer împotriva celui de-al treilea Reich German. Milioanele sale pe jumătate înfometate nu puteau avea o opinie despre nimic în afara propriei lor lupte zilnice pentru viață, cu atât mai puțin despre problemele națiunilor îndepărtate. Și în

admiterea că ar fi putut, această opinie nu conta, pentru că erau săraci. Dar existau europeni bogaţi şi influenţi, precum şi câţiva indieni bogaţi, în mâinile cărora se afla economia subcontinentului mut. Europenii, majoritatea englezilor (sau scoţienilor) erau albi, purtau haine europene, locuiau în case frumoase, aveau cluburi proprii în care indienii nu erau admişi, jucau golf - sau bridge - şi citeau ziare în timpul liber. Evreii din Germania erau, de asemenea, albi (mai mult sau mai puţin), purtau haine europene şi îşi permiteau să locuiască în case frumoase. Şi, în mod curios, acei mândri negustori şi funcţionari englezi din Serviciul Civil, care se ţineau la distanţă de indieni, - care îi priveau ca pe nişte "oameni de culoare", chiar dacă se întâmpla să fie de sânge arian şi nu mai întunecaţi decât mulţi italieni - nu au fost reticenţi în a primi ca "europeni", în ciuda trăsăturilor evident ne-Ariane pe care le aveau cei mai mulţi dintre ei, bărbaţi şi femei bogaţi, cu tenul deschis sau destul de deschis, care fuseseră "cetăţeni Germani" până în 1933. Patronii din bumbac şi iută, membrii Cluburilor "numai pentru europeni" şi oficialii înşişi, nu erau prea interesaţi de caracteristici rasiale mai profunde şi mai semnificative decât "alb" sau "de culoare". Spiritul marii revoluţii Ariane care avea loc în Europa împotriva tuturor actelor nejustificate de "naturalizare" le era total străin. Oare nu îi primiseră deja pe bogaţii armeni vorbitori de limba engleză rezidenţi în India - "supuşii britanici" - ca fiind apţi să intre în acea societate exclusivistă - acea Europă tropicală - pe care o formau ei? Şi nu numai armenii, ci şi evreii bogaţi vorbitori de limbă engleză, dintre care unii aparţineau acelei nobilimi titrate a banilor care, în Marea Britanie, deplasează încet-încet vechea nobilime a meritelor de războinic!1 (Ei bine, regina Victoria dăduse exemplul, acordându-i o asemenea favoare lui Disraeli, nu-i aşa?) "Atunci de ce să nu-i primim şi pe acei evrei "persecutaţi", care veniseră - la clasa întâi! - tocmai din Germania, ca să le spunem că expresiile repetate ale lui Adolf Hitler de admiraţie pentru Imperiul Britanic, ca realizare a geniului nordic, precum şi consideraţia sa pentru Anglia şi dorinţa sa de a trăi în pace cu ea, ba chiar de a o avea ca aliat de încredere, erau toate quatsch - un simplu truc pentru a câştiga timp

1 Exemplu: Sir David Ezra, rezident la Calcutta; şi Lord Reading, la un moment dat vicerege al Indiei.

şi că scopul său era "dominaţia mondială" pe seama Angliei? Patronii din bumbac şi, iută - suflete simple, cu un trecut istoric foarte sărac, în ciuda tuturor manifestărilor lor de mândrie şi putere, - i-au crezut pe bancherii evrei şi pe proprietarii de cluburi de noapte care vorbeau despre "interesul Angliei" pe acelaşi ton cu Winston Churchill şi Sir Robert Vansittart, şi care întrerupeau plictiseala Europei tropicale cu descrieri suculente ale "tiraniei naziste". Ei nu s-au deranjat niciodată să afle dacă descrierile erau sau nu conforme cu realitatea. În Europa tropicală, eşti leneş... în afara orelor de lucru; prea leneş pentru a gândi, darămite pentru a critica...

Curând, noii veniţi - în fiecare lună mai numeroşi - au intrat în contact cu alţi evrei bogaţi, rezidenţi în India, care ştiau mai multe decât ei despre această ţară, şi au început să planifice împreună cu ei cea mai bună contribuţie pe care o puteau aduce "războiului sfânt". Şi în "Statesman" din Calcutta şi în alte ziare în limba engleză, destinate cititorilor britanici şi anglo-indieni, au apărut articole care exprimau îndoieli cu privire la sinceritatea lui Adolf Hitler în relaţiile cu Anglia; articole care îl acuzau de "agresiune" de fiecare dată când vreun pământ German, pus sub administraţie străină prin Tratatul de la Versailles, revenea cu bucurie şi în mod paşnic la Reich; articole care îl prezentau tot mai deschis ca fiind duşmanul.

Dar asta nu este tot. Insulele Europei tropicale din Bombay, Calcutta, Madras, nu au fost niciodată India. Dimpotrivă, a existat o tensiune permanentă între India şi cei care întruchipau o dominaţie străină şi (ceea ce era mult mai rău) un mod de viaţă şocant, din punctul de vedere al unui hindus, în multe dintre aspectele sale. În caz de război între Anglia şi cel de-al Treilea Reich - şi nimeni nu ştia mai bine decât evreii că războiul va izbucni într-o zi: ei înşişi îl pregăteau - India ar fi trebuit (ar fi trebuit, în mod logic) să se poziţioneze împotriva Angliei, adică de partea Germaniei. Problema evreilor era să aibă de partea lor opinia engleză (şi anglo-indiană, - europeană tropicală,), fără ca, cu toate acestea, să pună automat India însăşi împotriva lor. (Existau evrei care ştiau că nu trebuie să subestimeze greutatea pe care milioanele de hinduşi o puteau arunca în balanţa destinului).

Ar fi rămas o problemă de nerezolvat, dacă nu ar fi existat două fapte: în primul rând, reacţia milenară a Indiei împotriva influenţei Ariane - probabil la fel de veche ca şi cucerirea ariană

în sine, şi cu siguranţă detectabilă în toate acele religii indiene antice şi moderne şi învăţături ale "non-violenţei", care fie resping complet sistemul de caste, fie îi răpesc orice semnificaţie rasială; şi, în plus, în rândul reprezentanţilor oficiali şi neoficiali ai celui de-al Treilea Reich în India, o regretabilă lipsă de înţelegere (şi poate chiar o subestimare) a celeilalte laturi - ariană - a tradiţiei indiene şi a posibilităţilor uluitoare pe care le conţine.

Ceea ce tocmai am numit "reacţia proprie a Indiei împotriva influenţei Ariane" nu este altceva decât acea reticenţă adânc înrădăcinată faţă de orice luptă "împotriva Timpului", care pare să stea la baza unei cantităţi enorme de experienţă (şi cultură) indiană de-a lungul istoriei. Este orice, dar nu este deloc agresiv, sau chiar tentativ, antiariană - atât de puţin, încât unii dintre cei mai desăvârşiţi maeştri în ale căror vieţi, învăţături religioase sau opere literare şi-a găsit expresia, erau Ariani prin sânge: oameni din casta războinică, princiară - Kshattriyas, - cum ar fi Buddha sau Mahavira, sau brahmani, cum ar fi Chaitanya, sau, în timpurile noastre, remarcabilul poet Rabindranath Tagore. Este doar atitudinea oamenilor care trăiesc sau aspiră să trăiască "deasupra Timpului", fie pentru că aceasta este ultima resursă a celui care duce gândirea logică până la capăt după ce şi-a pierdut încrederea în acest pământ, fie pentru că este atitudinea spontană a visătorilor iubitori de pace şi de viaţă, fie pentru că reprezintă, pentru unele segmente ale umanităţii - aşa cum cred că reprezintă pentru rasa dravidiană, extraordinar de sensibilă şi intuitivă, ale cărei mase i- au exaltat întotdeauna pe sfinţii şi poeţii non-violenţei, când nu şi ai renunţării -, singura alternativă naturală la viaţa pur senzuală "în Timp"." Dar ea este - şi a fost întotdeauna, cel puţin în ultimele două milenii şi jumătate sau trei, - de departe cea mai populară în India, indiferent care ar fi explicaţia adecvată din punct de vedere etnologic sau psihologic, sau din ambele puncte de vedere. Şi cu siguranţă este cu totul altceva decât acea filozofie îndrăzneaţă a acţiunii considerată "mai bună decât inacţiunea" şi a acceptării senine, dar hotărâte, a violenţei ca o necesitate a acestei vieţi pământeşti în Epoca noastră, care pare a fi cel mai substanţial dar al tinerei rase Ariane către subcontinentul deja vechi, în Antichitate, şi care este, fără îndoială, cealaltă faţă a Tradiţiei clasice a Indiei.

Această dualitate remarcabilă în concepţia indiană despre viaţă şi această tendinţă a mai vechii atitudini mistice şi morale, congenială

la uriaşul substractum non-arian din populaţia indiană, pentru a câştiga tot mai mult proeminenţă în detrimentul celuilalt, a fost exploatată cu măiestrie de către agenţii forţelor întunecate în decursul secolelor. Acţiunea subtilă a evreilor în anumite cercuri influente din India - în special în cercurile Congresului indian - înainte şi în timpul războiului, nu este decât ultima fază a acestei exploatări.

Cam acelaşi lucru s-a întâmplat, în practică, cu filosofiile şi religiile indiene ale nonviolenţei din lumea de dincolo, ca şi, în Occident, cu credinţa creştină originală, acea cale spirituală pentru oamenii care se străduiesc să trăiască, ca şi Masterul lor, "deasupra Timpului": au devenit, în această lume a Epocii Întunecate, o scuză pentru a ignora separarea rasială impusă de Natură, pentru a neglija datoria de a-şi păstra sângele curat şi, în plus - şi mult mai mult decât creştinismul în Europa -, pentru a adopta o atitudine ipocrită faţă de violenţă. Budiştii şi, mai târziu (cel puţin în Bengal), Vaishnava, au început să dispreţuiască nu doar litera, ci şi spiritul sistemului de caste, în numele iubirii universale. Iar această veche înclinaţie a căpătat un nou ritm încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea în rândul aşa-numiţilor hinduşi "educaţi", adică în rândul anumitor hinduşi care au fost supuşi influenţei "occidentale" sau, mai exact, iudeo-creştine, şi în special (mai des decât ne place să credem) influenţei francmasoneriei mondiale. Această organizaţie secretă cea mai periculoasă a Epocii noastre întunecate, controlată de evrei încă din ziua în care evreii au fost admişi în ea, a fost (şi este încă) în întregime dedicată promovării unicului scop al evreimii internaţionale: dominaţia permanentă şi paşnică - economică şi culturală - a evreilor asupra unei lumi jefuite de orice mândrie rasială, nu mai puţin de orice dorinţă de a lupta. Ar fi de mare interes să observăm câţi dintre liderii proeminenţi ai Brahmo-Samaj şi ai altor asemenea organisme de hinduşi "reformaţi", au fost, în ultima sută de ani şi mai mult, direct sau indirect conectaţi cu Francmasoneria, sau cu Ordinul Rozicrucian, sau cu orice altă societate "spirituală" de tip similar, sub conducere filosofică (şi financiară) evreiască.

În a doua jumătate a aceluiaşi secol, Societatea Teozofică, o organizaţie de tip organism internaţional având (în cele din urmă) aceleaşi scopuri secrete şi aceeaşi conducere ca şi francmasoneria (la care sunt afiliaţi şi o proporţie enormă dintre membrii săi), a fost

fondată pe baza dublă a unei doctrine arbitrare, sincretice, parţial de origine indiană şi prezentată ca fiind "ocultă", şi... a credinţei în drepturile egale ale "tuturor oamenilor", indiferent de rasă - vechea minciună evreiască pentru non- evrei. Ea are până în prezent sediul central în India - la Adyar, lângă Madras şi reprezintă o colaborare strânsă între aşa-zişii hinduşi "luminaţi" şi nu mai puţin "luminaţi" occidentali - occidentali care se presupune că înţeleg "mesajul Indiei", dar care, în realitate, interpretează Scripturile hinduse în modul cel mai potrivit pentru ideile secrete ale Societăţii şi care, (ori de câte ori pot) au un cuvânt de spus în politica indiană.1 Ca şi organismele "reformate" hinduse, produse ale influenţei iudeo-creştine asupra inteligheţiei indiene, a făcut tot ce a putut pentru a nega importanţa ideii de rasă în Tradiţia hindusă, pentru a combate interpretarea cuvântului "arian" în sens rasial, oriunde se găseşte în Writul hindus, şi pentru a lipsi învăţătura Violenţei detaşate - învăţătura din Bhagavad-Gita - de adevărata ei sferă de aplicare; pentru a da acestei Cărţi sacre - împotriva spiritului celui mai mare erou al Indiei, atât "deasupra", cât şi "împotriva Timpului", Lordul Krishna, - un sens "strict simbolic" care nu poate justifica acea violenţă brută, materială, pe care luptătorii "împotriva Timpului" (fie ei şi "deasupra Timpului", aşa cum sunt în mod necesar toţi aceşti mari luptători) trebuie să o afişeze, astăzi, aproape de sfârşitul Epocii Întunericului. Wel a asemănat-o pe Dr. Annie Besant cu legendarul demon feminin Putna, al cărui lapte otrăvit a fost destinat să-l ucidă pe Krishna, predestinat să fie luptătorul şi Învăţătorul violenţei detaşate, când era încă un copil, pe Dr. Annie Besant cu legendarul demon feminin Putna, al cărui lapte otrăvit era destinat să-l ucidă pe Krishna, predestinat să fie luptătorul şi Învăţătorul violenţei detaşate, când era încă un copil.

Societatea Teozofică însăşi ar fi putut juca un rol secundar în India (în ciuda rugăciunilor publice pe care preşedintele ei, Dr. Arundale, avea să le ofere acolo pentru victoria forţelor antinaziste, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial). Dar spiritul întruchipat în ea şi în celelalte organizaţii aşa-zis "spirituale" care pretind să elimine inegalitatea rânduită de Dumnezeu, atât a oamenilor, cât şi a raselor umane, nu mai puţin decât legea Acţiunii violente, (acum, în această epocă întunecată); în alte

1 Annie Besant, care a fost ani de zile preşedinta Societăţii Teosofice, a fost aleasă preşedinte al Congresului Naţional Indian pentru anul 1917.

cuvinte, spiritul tuturor grupurilor care neagă sau resping lupta perenă "împotriva Timpului" a corupt în mare măsură straturile conştiente ale ţării. Acesta a învăţat mii de hinduşi să se mintă pe ei înşişi şi pe lume şi să accepte doar acele forme de Luptă "împotriva Timpului" care folosesc violenţa morală ca armă (numind-o "non-violenţă", aşa cum a făcut Mahatma Gandhi - de fapt, a fost nevoit să facă, de dragul succesului său în India contemporană) şi să urască orice recunoaştere sinceră a necesităţii violenţei materiale în slujba Cauzei Vieţii nu mai puţin decât orice recunoaştere sinceră a inegalităţii rasiale şi a inegalităţii drepturilor de naştere - inclusiv a aşa-numitului "drept" al "tuturor oamenilor" de a trăi.

În cele din urmă, fără îndoială, Copilul divin - Forţele de Lumină în creştere şi Viaţa, va ucide, ca în legenda hindusă, demonul otrăvitor al neadevărului. Dar, între timp, otrava a ajuns foarte departe. Ea a pus, încet, dar constant, în faţa a mii de "hinduşi educaţi" împotriva oricărei vieţi contemporan - Întruparea Celui care revine, iar şi iar, pentru a lupta împotriva forţelor putreziciunii şi ale morţii şi pentru a "instaura pe pământ domnia Dreptăţii", prin metodele acceptate în mod deschis ale Epocii Întunecate - singurele oportune în vremurile în care trăim. I-a pregătit să înghită inteligenta propagandă morală şi culturală evreiască din anii de dinainte de 1939 şi toate minciunile din următoarea campanie morală şi politică împotriva naţional-socialismului şi a celui de-al treilea Reich German, până în ziua de azi. Le-a permis evreilor să câştige pentru cauza lor, înainte, în timpul şi după război, forţe de gândire şi de voinţă care, altfel, ar fi lucrat în sprijinul trezirii Arianilor în Occident sau, cel puţin, ar fi rămas neutre.

Evreii din Germania care, încă dinainte de război, începuseră să câştige credit în rândul anumitor grupuri de hinduşi, nu erau aceiaşi cu cei care se întâlneau cu europenii bogaţi - şi cu armenii pro-britanici, şi cu evreii rezidenţi în India, toţi numiţi "britanici" - în cluburi şi la partidele de bridge. Ei aveau mai puţini bani. Unii (cel puţin aşa spuneau ei) nu aveau chiar niciun ban şi îi implorau pe hinduşii cu inimă bună să îi ajute să îşi găsească de lucru, dacă se poate în propria lor linie. Ei "pierduseră totul" - îşi pierduseră, în orice caz, fostul lor drept de a-şi desfăşura activitatea ca medici, avocaţi, actori, profesori sau jurnalişti în "Ţara gânditorilor şi poeţilor", cândva atât de tolerantă, care

devenise brusc, prin victoria naţional-socialismului, un vast lagăr de soldaţi în care nu se auzea nimic altceva decât bătăile regulate ale cizmelor şi răsunetul înspăimântător al cântecelor de război; unde, cu siguranţă, nu mai era loc pentru intelectualitatea lor rafinată sau pentru grija lor sensibilă faţă de "omenire". Erau "persecutaţi" - sau spuneau că sunt, chiar mai mult decât ceilalţi evrei. Şi, spre deosebire de aceştia, cei mai mulţi dintre ei erau "învăţaţi", când nu erudiţi, - sau pretindeau că sunt; - aveau, cel puţin, cunoştinţe sumare despre filozofia şi obiceiurile indiene, de care profitau la maximum. Ei se găseau în locurile în care era cel mai probabil să intri în contact cu hinduşi "educaţi" sau, ceea ce este mai mult, influenţi: Hinduşi, pe de o parte, suficient de largi la minte pentru a primi prietenia (şi admiraţia) străinilor indianizaţi, pe de altă parte, suficient de legaţi de tradiţie pentru a fi consideraţi, de câţiva oameni sau de mulţi, drept adevăraţi campioni ai hinduismului: locuri precum Adyar, Shantiniketan sau Sabarmati (şi mai târziu, Sevagram), reşedinţa lui Gandhi. Unii dintre ei le-au vizitat pe cele trei şi au rămas acolo pentru o perioadă destul de lungă de timp, stabilind legături suplimentare pentru ei înşişi sau pentru prietenii lor. (Una dintre ele - Margaret Spiegel, alias A mala Bhen - a petrecut doi ani la picioarele lui Gandhi, învârtind cu stângăcie fire de bumbac, învăţând temeinic Gujurati şi spunând oamenilor de fiecare dată când putea ce negare categorică a doctrinei Mahatma a fost noua Germanie a lui Adolf Hitler, iar apoi, - în 1935 - a venit la Shantiniketan pentru a insufla şi mai multă ură faţă de naţional-socialism studenţilor al căror "profesor de Germană" era, şi a sfârşit ca profesor la Colegiul Elphinston din Bombay). Altele doar îşi asigurau soţi hinduşi stabiliţi confortabil sau - în cazul în care erau bărbaţi, - deveneau "oameni sfinţi" călugări budişti, devotaţi Vaishnava, teozofi inofensivi şi solitari, dedicaţi "modului de viaţă hindus", aspirând doar la "spiritualitate". Femei evreice lipsite de atractivitate sexuală au devenit, de asemenea, sfinte, sau caritabile - sau ambele. Şi-au oferit zelul lor iubitor (şi eficienţa tehnică, atunci când au avut-o) organizaţiilor hinduse legate de credinţa socială şi au devenit populare ca prietene ale săracilor, consolatoare ale bolnavilor, mame adoptive şi educatoare ale orfanilor - îngeri ai milei! Orfanii aparţinând castelor cele mai îndepărtate erau crescuţi, în mod firesc, să mănânce, să muncească şi să se joace împreună, împotriva obiceiului hinduşilor ortodocşi, dar în conformitate cu

opiniile liderilor hinduşi "reformaţi". Şi se spera în secret că unii dintre ei - cât mai mulţi posibil - se vor căsători într-o bună zi şi ei împotriva obiceiului consacrat şi a vechii aspiraţii spre puritatea sângelui, datorită cărora, la şase mii de ani după aşezările Ariane din epoca vedică, mai există Ariani în India. Cei mai înverşunaţi duşmani ai credinţei Ariane moderne ar anula ceea ce au făcut arienii vedici; ar distruge, în măsura în care ar putea, amprenta stăpânirii Ariane în Asia.

Astfel, în îndepărtatul subcontinent indian - care, în mod logic, ar fi trebuit să fie un bastion al forţelor Ariane împotriva maşinaţiunilor celor doi - evreii mai puţin bogaţi au jucat un rol la fel de important ca şi fraţii lor rasiali aparent mai influenţi. În tăcere, - în mod umil, am putea spune, - dar neîncetat, ei contribuiau la formarea acelei lumi bastardizate în care se aşteaptă ca conştiinţa "demnităţii omului" să înlocuiască fosta mândrie rasială; ei trăgeau tot ce puteau din substanţa mai bună a Indiei în acea lume. Şi se făceau populari printre hinduşi - cel puţin printre anumiţi hinduşi - pentru că îi ajutau (sau păreau să-i ajute) şi pentru că îi flatau. Şi când, din 1933 şi mai ales din 1935 încoace, - datorită presei şi literaturii evreieşti şi eforturilor "milioanelor de prieteni neevrei" ai lui M. Untermeyer - (Free Masons şi altele asemenea) - a devenit, de la un capăt la altul al sferei pământeşti, din ce în ce mai evident că Adolf Hitler îi "persecuta pe evrei", mulţi hinduşi dintre cei care aveau un cuvânt de spus în afacerile Indiei au fost imediat pregătiţi să-l privească dacă nu - încă - ca pe un "monstru", în orice caz ca pe un periculos tiran evreu! - oameni atât de buni şi amabili precum "A mala Bhen", discipolul devotat al lui Gandhi, a cărui fotografie alături de profetul non- violenţei fusese văzută de orice cititor de ziar; sau ca Miss Gomparst, asistentul social eficient al Asociaţiei de Ajutorare din Bengal, care conducea (şi, din câte ştiu, încă mai conduce) o casă de copii şi un dispensar în mahalalele din nordul Calcutta; sau ca acel călugăr cu silueta frumoasă, Govinda, care scria articole erudite despre metafizica budistă şi care putea fi văzut plimbându-se pe peluzele din Shantiniketan în veşminte galbene, sub, un impresionant parasolar birmanez!... sau ca acei simpatici " mem-sahibs" purtători de sari- port " mem-sahibs" care dădeau nume hinduse copiilor lor pe jumătate indieni, pe jumătate evrei, şi care preluaseră căile

indienilor în aşa măsură încât unii dintre ei au devenit chiar membri tolerabili ai "familiilor mixte"!1 Serios, cum a putut! - cum a îndrăznit! Poate că britanicii înşişi au fost şi ei tirani (şi ce indian cu mentalitate naţională i-a privit altfel?). Dar cu siguranţă au avut dreptate atunci când au chemat lumea - din ce în ce mai tare - să-l "oprească pe Hitler".

Bineînţeles, nu toţi hinduşii au fost păcăliţi de adaptabilitatea inteligentă a evreilor la obiceiurile indiene, de interesul lor real sau presupus pentru "filosofia indiană" şi de comentariile lor despre noua Germanie. Milioane de oameni, incapabili să citească şi complet indiferenţi faţă de lumea exterioară, nu au fost niciodată conştienţi nici măcar de campania de ură antinazistă. Unii au văzut prin ea şi au dispreţuit-o. Cel puţin unul - un brahman vrednic, puţin cunoscut publicului larg, dar unul dintre cele mai frumoase personaje ale Aryavartei moderne, Sri Asit Krishna Mukherji - a luptat împotriva ei "cu dinţii şi ghearele" încă de la început, prin intermediul revistei bimensuale "The New Mercury", pe care a publicat-o la Calcutta între 1935 şi 1937 (în colaborare cu Consulatul German), şi care, mai târziu, - pe tot parcursul războiului şi după război, până în ziua de azi - avea să dea dovadă de o loialitate de nezdruncinat faţă de cauza ariană. Alţii, oameni simpli, lipsiţi de o astfel de conştiinţă politică şi adesea analfabeţi, simţeau totuşi că inspiratul conducător occidental, pe care atât de mulţi sahebi păreau să-l urască, era singurul conducător din lume care profesa şi trăia doctrina Acţiunii Detaşate predicată în Bhagavad-Gita. Şi ei îl admirau. Ei povesteau că el venise să înlocuiască Biblia cu acea Carte cea mai sfântă a Înţelepciunii Ariane, printre arienii din Vest. Dar ei erau neputincioşi, toţi. Neputincioşi, în timp ce erau izolaţi; deconectaţi de la forţele revoluţionare ale Vieţii care acţionau în Vest. Sprijinul acordat "The New Mercury" a reprezentat practic singura încercare tangibilă făcută vreodată de autorităţile celui de-al Treilea Reich de a colabora pe plan ideologic cu minoritatea ariană cu conştiinţă rasială din India. Şi nu cunosc niciun naţional- socialist european, în afară de mine, care să îşi fi făcut un scop din a-i învinge pe evrei pe terenul lor şi din a încerca să câştige India - inclusiv India non-ariană – pentru cauza pan-Ariană,

1 În India, o "familie comună" este o familie în care mai mulţi fraţi locuiesc împreună - sub acelaşi acoperiş - cu părinţii, soţiile şi copiii lor.

predicând filozofia modernă a svasticii - unitatea Vieţii, în diversitate; ierarhia divină a raselor; idealul purităţii sângelui şi lupta dezinteresată pentru crearea unei omeniri superioare; înţelepciunea lui Adolf Hitler şi cea a vechilor cuceritori Ariani din Aryavarta - în haine indiene, în limbi indiene şi din punctul de vedere al Tradiţiei indiene; prezentându-şi efortul ca fiind voinţa de a elibera India de influenţa doctrinelor antirasiste ale egalităţii: creştinismul şi islamismul denaturate; şi Marxismul (toate trei, de fapt, mai mult sau mai puţin adânc înrădăcinate în gândirea evreiască.)

* * *

Evreul internaţional, ubicuu, nu şi-a limitat propaganda clarvăzătoare la hinduşi. El a continuat-o şi printre mohamedani - în ciuda vechii ostilităţi dintre hinduşi şi mohamedani (care nu-l privea) şi, mai mult decât atât, în ciuda tensiunii permanente dintre arabi şi evrei în Palestina şi în jurul ei, încă de la faimoasa Declaraţie Balfour, şi a simpatiei naturale a fiecărui urmaş al Profetului pentru arabi. El a continuat - într-un mod diferit şi cu un ajutor din ce în ce mai mare din partea prietenilor săi m arxişti - în rândul chinezilor şi al anamitelor şi al altor oameni de rasă galbenă; în rândul filipinezilor şi al malaezienilor, al negrilor "educaţi" şi al seminegrilor. El a continuat peste tot, concentrându-şi întotdeauna eforturile asupra oamenilor potriviţi, adică asupra celor care erau, în acelaşi timp, suficient de creduli pentru a lua de bun tot ce li se spunea despre cel de-al treilea Reich German şi despre "ura rasială" a acestuia, şi suficient de influenţi pentru ca ceilalţi să considere că orice opinie pe care o exprimau, era cea corectă. Sloganul "umanităţii" şi al "drepturilor omului" - vechiul slogan al Revoluţiei Franceze - a acţionat ca o vrajă. Cu ajutorul lui, evreul a depăşit toate dificultăţile, trezind, dintr-o indiferenţă lejeră, sentimente de indignare agresivă care au atins din ce în ce mai mult zelul cruciaţilor. Puţinul pe care îl făcea cineva pentru a-i contracara jocul (atunci când făcea ceva) rămânea fără un efect durabil.

Vizita la Damasc, în 1937, a câtorva membri proeminenţi ai Partidului Naţional-Socialist, în frunte cu însuşi liderul Tineretului Hitlerist, Baldur von Shirack, a fost (pentru a menţiona doar acest caz) un succes parţial. Ea a tulburat pentru câteva zile liniştea Înaltului Comisar francez

în Siria, care nu era nazist şi care i-a tolerat pe onorabilii oaspeţi mai mult decât i-a primit. Şi a fost prilejul unor contacte personale valoroase cu mai multe personalităţi arabe, dintre care unele aveau să ajute Germania în timpul şi, poate, şi după război, dar niciuna dintre ele nu a fost, totuşi, suficient de puternică pentru a arunca greutatea întregii lumi musulmane de partea lui Adolf Hitler, - o sarcină dificilă din punctul de vedere al islamului, desigur, căci, la urma urmei, cum ar putea credincioşii unei credinţe războinice, la care orice om se poate alătura, să susţină din toată inima rasismul arian (sau orice rasism, de altfel?). Tot ce putea face cel mai sincer antievreu arab - inclusiv Marele Muftiu al Ierusalimului - era să fie aliatul politic al Germaniei împotriva evreilor. Şi a fost, astfel - în ciuda diferenţei de rasă - poate un pas mai aproape de naţional-socialismul German decât a fost vreodată chiar şi cunoscutul naţionalist indian Subhas Chandra Bose sau oricare dintre ceilalţi aliaţi politici ai lui Adolf Hitler împotriva Angliei.1 Dar acele mii de hinduşi bine intenţionaţi, dar prost informaţi, mohamedani, chinezi, indochinezi, malaezi, locuitori alfabetizaţi din stepele Asiei Centrale şi africani "educaţi", care au fost impresionaţi de anticolonialismul ieftin, predicat în numele "drepturilor omului" de către evreul internaţional şi prietenii săi (în special de către m arxişti) şi care, pe baza unor inteligente citate şi interpretări eronate din " Mein Kampf", au considerat naţional- socialismul ca fiind o nouă formă de "imperialism abominabil", au fost, - din păcate - mai solid legaţi de sinistrele forţe antinaziste, decât oricare dintre prietenii non-Ariani (nu, decât mulţi dintre Ariani) ai noii Germanii de forţele Luminii şi ale Vieţii. Şi, repet, nu s-a făcut nimic sau practic nimic, după ştiinţa mea, din partea reprezentanţilor oficiali ai celui de-al Treilea Reich, sau prin iniţiativa privată a adepţilor europeni cu drepturi depline ai lui Adolf Hitler (cu o singură excepţie individuală) pentru a cuceri acele milioane de centre umane de energie psihică şi de voinţă plictisitoare, poate, dar totuşi existente şi, prin urmare - în domeniul Invizibilului - într-o oarecare măsură eficiente. (Acum, în unul sau două ziare europene care reprezintă interesele reale ale ariandomului şi în adunările din catacombe ale naţional-socialiştilor Germani din 1955 -

1 Un acord între Adolf Hitler şi Anglia împotriva Rusiei, în ultimul moment, ar fi fost suficient pentru a-i desprinde din alianţa sa pe acei indieni care erau pur şi simplu anti-britanici, fără a avea o conştiinţă ariană.

cei adevăraţi, care au rezistat în faţa înfrângerii - este pentru prima dată când se proclamă în mod deschis că colonialismul, în forma sa veche şi acceptată, este incompatibil cu o adevărată atitudine "etnică" - völkisch - faţă de viaţă şi politică. Atunci, - cu douăzeci de ani în urmă, şi chiar mai mult, - eram eu însumi, în India, din câte ştiu, singurul european. naţional-socialist care a subliniat acest adevăr şi a evidenţiat, în pactul ideologic al lui Adolf Hitler cu Japonia,1 primul pas spre colaborarea aristocraţiei Ariane cu conştiinţă rasială şi a celei a celor mai nobile rase ne- Ariane în noua lume care se contura sub semnul svasticii).

Dintre naţiunile rasei galbene, Japonia, protejată de filozofia sa imemorabilă Shinto - echivalentul est-asiatic al cultului naţional-socialist al Sângelui şi al Pământului - şi de activitatea tăcută, dar vizionară şi de mare anvergură a lui Toyoma, a fost, de fapt, singura care a scăpat mai mult sau mai puţin în întregime de infecţia propagandei antinaziste. Japonia rămâne, totuşi, o naţiune non-ariană. Simpatia ei ideologică pentru acel mod de viaţă arian pe care un japonez avea să îl caracterizeze, în 1941, cu atâta acurateţe, drept "şintoism occidental", nu o lega de Germania în modul în care Anglia s- ar fi putut simţi legată, dacă ar fi fost capabilă să se elibereze de influenţa lui Sir Eyre Crowe, Sir Robert Vansittart şi Winston Churchill etc., precum şi de cea a acelor sute de evrei bogaţi din Germania care au "invadat" în mod pozitiv Londra şi toate marile oraşe britanice între 1933 şi 1939. Japonia a mers pe drumul ei - chiar dacă la 25 noiembrie 1936 a semnat Pactul anti-Kommintern; chiar dacă mai târziu, la 27 septembrie 1940, avea să semneze un adevărat tratat de prietenie cu Adolf Hitler. Oricât de preţioasă ar fi fost, alianţa ei a fost doar o "a doua variantă", după ce mult dorita "alianţă engleză" - datorită atmosferei create în Anglia şi, practic, în întreaga lume de către evrei şi prietenii lor - s-a dovedit a fi o imposibilitate psihologică.

Celălalt partener al Germaniei, Italia fascistă, nu era de încredere, aşa cum istoria avea să dovedească în mod tragic. Iar forţele întunecate "în timp" - aceleaşi care sunt întruchipate în evreimea internaţională - erau acolo, în ciuda fascismului, extrem de active prin intermediul Bisericii Catolice: sora geamănă a francmasoneriei

1 Pactul anti-Kommintern, semnat în 1936.

(oricât de şocante ar suna aceste cuvinte pentru catolicii pioşi şi oricât de contrare tuturor declaraţiilor publice, atât ale liderilor catolici, cât şi ale membrilor Lojii, cu privire la separarea celor două organizaţii, ba chiar la ostilitatea lor reciprocă). Singurul om puternic de la Roma, cu a cărui colaborare de nezdruncinat Adolf Hitler putea conta în mod absolut - Mussolini, prietenul său personal, - nu era Italia fascistă; şi era, de fapt, mai puţin puternic decât părea. Iar fascismul însuşi nu a fost naţional-socialismul, contrar a ceea ce par să creadă atât de mulţi dintre cei care le urăsc pe amândouă. A fost un sistem politic - şi economic - nu un crez mai mult decât politic; şi a inspirat o mişcare cu o semnificaţie practică şi imediată - de durată limitată în timp - şi nu una de anvergură Cosmică. Nu a pus accentul pe ideea extrem de importantă a rasei şi pe idealul purităţii rasiale, aşa cum face naţional-socialismul.

Cu alte cuvinte, în pofida faptului Anti-Kommintern şi a legăturii sale ulterioare cu Italia şi Japonia, Germania naţional- socialistă era practic singură; singură cel puţin pe tărâmul invizibil al calităţii şi scopului - de aspiraţie, de voinţă şi de sens; în acel tărâm al "energiei" în care evenimentele materiale sunt determinate în mod misterios, dar matematic - inevitabil -; singura putere ariană la fel de conştientă de misiunea sa naturală precum agenţii principali ai forţelor întunecate - evreii - au fost (şi sunt) de misiunea lor; singurul stat arian "împotriva timpului". Mai mult decât atât: Führerul şi, nu aş spune "oamenii din anturajul său" (căci printre aceştia se aflau persoane de diferite nuanţe ale ortodoxiei naţional-socialiste şi, de asemenea, de diferite grade de loialitate), ci "adevăraţii săi discipoli" (indiferent dacă se găseau în anturajul său imediat sau în altă parte) erau singuri: o minoritate în Germania însăşi, în ciuda imensei popularităţi a lui Adolf Hitler, şi, în lumea întreagă, un număr incredibil de mic de revoluţionari dedicaţi, înarmaţi împotriva caracteristicilor evidente şi mai profunde ale acestui sfârşit de perioadă a Epocii Întunecate.

Pe de altă parte, evreii aveau - datorită neadevărului în care se scufundă de secole Occidentul şi Orientul; datorită acelei superstiţii prosteşti a "omului" care a înlocuit pretutindeni veneraţia sănătoasă faţă de Divinitate, aşa cum se manifestă în toată viaţa, dar mai ales în "eroul asemenea zeilor" - întreaga lume mai mult sau mai puţin de partea lor; "pasiv" de partea lor, când nu "activ". Bisericile creştine şi

francmasoneria anticlericală; comuniștii și toți cei care încă mai susțin capitalismul burghez; naivii pacifiști și cei mai deștepți dintre toți războinicii; toți internaționaliștii și toți naționaliștii cu vederi scurte antiGermane (sau antieuropene) aveau să se coalizeze treptat cu ei, în numele "umanității", împotriva Înțelepciunii mai mult decât umană întruchipată în Statul revoluționar "împotriva Timpului."

Acest succes uluitor al Forțelor Întunecate s-a datorat - în parte, fără îndoială, supleței agenților lor care, asemenea lui Pavel din Tars - unul dintre cei mai remarcabili din istoria lumii, - au acționat "ca grecii cu grecii și ca evreii cu evreii". (Ar trebui să-i dăm diavolului ceea ce i se cuvine și să recunoaștem că el - Stăpânul Puterilor sinistre - este un om de afaceri de geniu și că copiii lui iau după el!) Cauza principală și mai profundă a victoriei lor constă însă în faptul că, în această ultimă perioadă a Epocii Întunecate, această lume aparține din ce în ce mai iremediabil forțelor înșelăciunii; în faptul că acesta este timpul lor prin excelență căruia doar ultimul Om "împotriva Timpului (Whom pe care hindușii îl numesc "Kalki") poate pune capăt - și domeniul lor, cucerit încet prin minciună și înșelăciune în decursul mileniilor; domeniul lor, pe care doar Kalki îl poate recâștiga înapoi pentru Puterile Luminii și ale Vieții; și că Adolf Hitler nu era "Kalki"; - nu "cel"; ultimul. El o știa, fiind, totuși, cea mai înainte de ultima întruchipare a Celui Care se întoarce. Și a recunoscut-o în felul său, cel puțin încă din 1928, în acea conversație semnificativă cu Hans Grimm, pe care am menționat-o deja.

* * *

În noiembrie 1938, adică după Acordul de la München și înainte de evenimentele care aveau să ducă la cel de-al Doilea Război Mondial, Oswald Pirow, pe atunci ministru al apărării al Uniunii Sud-Africane, a făcut o vizită, în numele generalului Smuts, atât lui Chamberlain, cât și lui Adolf Hitler. Acesta urma să medieze pentru a ajunge la o înțelegere durabilă între Anglia și Germania. În raportul pe care l-a publicat, în 1951, cu privire la demersul său, sub titlul "A fost Al Doilea Război Mondial Inevitabil?", se citesc aceste fraze extrem de lămuritoare: "Încă din prima mea conversație cu Chamberlain mi-a devenit clar de ce cele două guverne nu se înțelegeau. Nu era vorba de lipsa de bunăvoință din partea lui

Chamberlain: acesta din urmă îşi făcuse întreaga carieră politică viitoare să depindă de o înţelegere cu Germania şi era gata să facă mari concesii în acest scop. Dar, între buna voinţă a lui Chamberlain şi realitatea pozitivă, stătea, fermă ca o stâncă, chestiunea evreiască. Primul ministru britanic a trebuit să ţină cont de un partid - propriul său Partid Conservator - şi, mai ales, de un public pe care propaganda evreiască mondială îl influenţase la maximum. Dacă această agitaţie nu putea fi răcită, concesiile faţă de Germania erau de neconceput pentru Chamberlain" ... "Factorii care se opuneau politicii de pace a lui Chamberlain erau: propaganda mondială a evreilor, acerbă peste măsură; egoismul politic al lui Churchill şi al adepţilor săi, tendinţele pe jumătate comuniste ale Partidului Laburist şi războiul şovin al şovinilor britanici, încurajat de trădătorii Germani. În noiembrie 1938, această coaliţie remarcabilă nu reuşise încă să spulbere poziţia politică a lui Chamberlain, aşa cum avea să se întâmple mai târziu. Dar convingea publicul britanic că Adolf Hitler era cel mai mare persecutor al omului din toate timpurile şi că orice pactizare cu el nu putea duce decât la o nouă umilinţă."1

Şi, repet - pentru că acest lucru nu poate fi niciodată suficient de subliniat în zilele noastre - până atunci, evreii din cel de-al Treilea Reich nu fuseseră persecutaţi. Însuşi Eugen Kogon, - acel urâtor fanatic al naţional-socialismului, dacă a existat vreodată unul, ad mits, în cartea virulentă - "Statul S.S." - pe care a publicat-o în 1946 împotriva regimului Hitlerist, că până în noiembrie 1938 au existat doar "cazuri individuale" de molestare a evreilor în noua Germanie. Şi, mai mult decât atât, Adolf Hitler nu a avut nici un fel de intenţie de a-i "persecuta" - cu atât mai puţin de a-i "extermina" - pe străinii nefireşti despre care ştia că sunt agenţii înfrângerii Germaniei din 1918 şi cei mai periculoşi duşmani ai poporului ei şi ai omenirii Ariane în ansamblul ei. El a din păcate! - a permis ca mii dintre ei să părăsească ţara cu toate bunurile lor. Şi era pregătit să aranjeze ca toţi să plece, luând cu ei atât de mult din banii lor cât putea fi retras brusc din Germania fără consecinţe tragice pentru economia Germană.1 El a fost

1 Oswald Pirow, "A fost inevitabil al doilea război mondial?". (citat de H. Grimm, în "Warum? Woher? aber Wohin?", p. 192).
2 Proprietăţile evreilor din Germania au fost estimate la o mie de milioane de lire sterline.

inconşitient de răul pe care îl puteau face împotriva Germaniei, odată ce se aflau în străinătate. Propaganda mondială pe care o finanţează cei care au emigrat deja era prea evidentă pentru ca el să nu fi ştiut de ea. Dar a fost generos. Şi a crezut în loialitatea propriului său popor, pe care îl iubea. Şi a avut încredere în puterea acelui splendid tineret German care creştea sub ochii lui, plin de credinţă în el şi în idealurile sale eterne; plin de voinţa de a trăi ca o elită dedicată în slujba acesteia din urmă şi gata să moară, dacă este necesar, pentru ca noua Germanie să trăiască. El ştia că, cu condiţia să stea ca un singur om în spatele lui şi să se ţină de principiile sale, poporul German nu avea de ce să se teamă din partea lumii exterioare. Nu ştia câţi trădători influenţi de sânge German se aflau deja în slujba forţelor întunecate, - împotriva lui şi împotriva propriului lor popor, - şi nici cât de mult influenţa evreiască era la lucru, în secret, subtil, (şi cu atât mai eficient) prin intermediul organismelor oculte pe care el le interzisese (Francmasoneria şi toate societăţile afiliate la ea) şi prin intermediul bisericilor creştine, în Germania însăşi. Planurile sale constructive - în domeniile biologic, social, economic şi cultural, ca să nu mai spunem şi religios - care, într-adevăr, nu puteau duce decât la invincibilitatea Reich-ului German, aveau nevoie de timp pentru a fi puse în aplicare. Adevărurile veşnice pe care le-a predicat (după o mie şi jumătate de ani de doctrine false) aveau nevoie de timp pentru a redeveni, mai întâi printre Germani şi apoi printre toţi oamenii de sânge nordic, articole de credinţă populară incontestabile, evidente de la sine.... Forţele Întunecate erau oricum hotărâte să nu-i lase lui Adolf Hitler timp - şi nici pace. Lucrând din toate părţile, au făcut tot posibilul pentru a face imposibilă o înţelegere permanentă între Anglia şi Germania şi, în special, pentru a împiedica orice alt contact personal între Adolf Hitler şi Neville Chamberlain: singura evoluţie care, potrivit lui Oswald Pirow, ar fi putut, încă în ceasul al unsprezecelea, să schimbe întreaga atmosferă (şi asta, de asemenea, cu condiţia ca Chamberlain să reuşească să rămână la putere.) Se părea, pentru o vreme, că, în ciuda tuturor, nu vor reuşi. Apoi, brusc, un incident aparent neaşteptat - de fapt, pregătit cu abilitate - a venit în ajutorul lor: un ataşat al Legaţiei Germane din Paris, von Rath, a fost, la 7 noiembrie 1938, fără niciun motiv justificabil, ucis de un evreu.

Acesta nu a fost primul act de provocare din partea dușmanilor juraţi ai celui de-al Treilea Reich ca putere conducătoare a Ariandomului regenerat. Cu ceva timp înainte, Gustlow, Landesleiter al N.S.D.A.P. din Elveţia, căzuse şi el victimă a unui criminal evreu. Şi mai erau şi insultele zilnice ale presei evreieşti din întreaga lume, împotriva a tot ceea ce Germanii considerau sacru. Şi mai era declaraţia oficială de război a lui Untermeyer - pe motive mincinoase - încă din august 1933. Aceasta nu a fost decât "ultima picătură" care "a rupt spatele cămilei". Până atunci, numeroasele şi variatele - din ce în ce mai zgomotoase - manifestări ale ostilităţii evreilor faţă de Germania rămăseseră, cu excepţia câtorva articole sângeroase (şi caricaturi elocvente) din "Der Stürmer", fără răspuns. Această provocare a stârnit, în întreg cel de-al Treilea Reich, un tumult de indignare, de care au profitat unii dintre cei mai impulsivi dintre liderii formaţiunilor de luptă naţional-socialiste, care au organizat, în noaptea de 8 spre 9 noiembrie, sub conducerea unui om nu mai puţin important decât Dr. Goebbels, ceea ce este cunoscut sub numele de "Noaptea de cristal": spargerea magazinelor evreieşti, incendierea sinagogilor, cu toate tratamentele dure pe care le putem imagina la adresa evreilor; de seara până în zori, în toată Germania, o adevărată orgie de jafuri evreieşti. A doua zi, Führerul a izbucnit într-o indignare justificată la aflarea veştii despre aceste violenţe inutile şi deloc detaşate, ale căror repercusiuni le putea foarte bine prevedea. Am citat deja1 cuvintele pe care i le-a adresat lui Goebbels: "Voi, oameni buni, aţi împins înapoi naţional-socialismul şi mi- aţi stricat munca de mulţi ani, când nu definitiv, prin aceste prostii!"

Dezaprobarea sa categorică faţă de pogrom nu a împiedicat sau diminuat, totuşi, explozia de ură pe care vestea a provocat-o în întreaga lume. Cu siguranţă nu era pentru prima dată în istorie când uciderea unui om - de fapt, a doi oameni - cu o poziţie înaltă, de către un străin, a fost prilejul unor represalii dure împotriva compatrioţilor criminalului.2 Până atunci, naţiunile nepăsătoare se ţinuseră, în general, la distanţă de astfel de afaceri. De data aceasta însă, compatrioţii criminalului erau evrei. Şi în această lume plină de evrei a

1 A se vedea mai sus, p. 226.
2 De exemplu, scenele de violenţă care au avut loc la Lyon împotriva italienilor, după ce un italian, Caserio, l-a ucis pe Carnot, preşedintele Republicii Franceze, în 1905.

sfârşitul Epocii Întunecate, tot ceea ce li se face evreilor este treaba întregii lumi. Nu numai că evreii au "spumegat de furie" la propriu (ca să citez cuvintele lui O. Pirow), dar populaţia cititoare de ziare din cele mai diverse ţări a reacţionat ca şi cum cel mai oribil eveniment din ultimii zece mii de ani tocmai ar fi avut loc sub ochii lor. În Anglia şi în S.U.A. "opinia publică" - atât de importantă, în Democraţii! - a izbucnit într-un strigăt antinazist şi a tunat împotriva oricărei colaborări cu cel de-al treilea Reich German - acest exponent al "barbariei" în mijlocul secolului nostru "civilizat"! Ambasadorul britanic la Berlin a fost rechemat "pentru a raporta despre cele întâmplate". Poziţia lui Chamberlain a fost spulberată, iar zilele carierei sale politice, numărate. Misiunea oficială a lui Oswald Pirow la Berlin, în calitate de mediator, era acum exclusă. Iar călătoria neoficială pe care a întreprins-o acolo - de comun acord cu Chamberlain, în ciuda tuturor, - a fost în prealabil ştampilată cu semnul eşecului. În momentul în care Oswald Pirow s-a întors la Londra pentru a-i comunica premierului britanic bunăvoinţa nealterată a lui Adolf Hitler şi disponibilitatea de a trata cu Anglia, "poziţia lui Chamberlain devenise atât de dificilă încât acesta nu îndrăznea să ia iniţiativa de a-l aborda pe Hitler".1 Cei doi bărbaţi, a căror colaborare ar fi putut, potrivit lui Oswald Pirow, "să salveze Europa", nu aveau să se mai vadă niciodată. Pe de altă parte, ambasadorul american la Berlin a fost rechemat la 13 noiembrie 1938, iar relaţiile diplomatice dintre S.U.A. şi Germania, suspendate. Al Doilea Război Mondial, - pentru care, după cum vom vedea, S.U.A. poartă responsabilitatea responsabilitate cel puţin la fel de mult ca Anglia însăşi, dacă nu chiar mai mult - era acum inevitabilă. Poate că nu era încă clar ce conflict local va deveni ocazia şi pretextul acesteia. Dar era deja cert că nimic nu-l putea împiedica.

* * *

Un francmason excepţional de proeminent,2 Franklin Roosevelt, a fost ales preşedinte al SUA în ianuarie 1933, adică în momentul ascensiunii la putere a lui Adolf Hitler. Cu el, agenţii ascunşi ai evreimii mondiale, - şi, în spatele lor, veşnicele

1 Oswald Pirow, "A fost inevitabil al doilea război mondial?".
2 Ajunsese la "gradul 32" de iniţiere - cel mai înalt grad pe care îl poate atinge orice om care nu are sânge evreiesc în acea frăţie mondială.

Forţe Întunecate "în timp" - aceleaşi care deja se construiseră în Rusia şi dincolo de Rusia, în Eurasia Marxistă - au preluat conducerea guvernului Statelor Unite ale Americii.

Ştiind acest lucru, este interesant de urmărit de la început semnele de ostilitate crescândă pe care S.U.A. le-a arătat Germaniei naţional-socialiste: la început, simple acte de neprietenie - susţinerea totală a poziţiei franceze împotriva celei Germane, la fiecare Conferinţă de dezarmare; şi trimiterea la Berlin, în calitate de ambasador american, a unui cunoscut urâtor al Germaniei, William Dodd - apoi, la 5 aprilie 1937, cunoscutul discurs "de carantină" al lui Roosevelt, rostit la Chicago împotriva statelor autoritare "agresive": Japonia, Italia, Germania, dar nu şi Rusia sovietică; apoi, la începutul anului 1938, pledoaria sa pentru intensificarea înarmării (pentru a "apăra lumea" de o eventuală "întoarcere la barbarie", după cum subliniau ziarele americane); apoi, ruperea relaţiilor diplomatice pe care am menţionat-o şi activitatea febrilă atât a ambasadorilor americani la Londra, cât şi a celor de la Paris, pentru a provoca un război între Anglia (cu Franţa de partea ei) şi cel de-al Treilea Reich - război cu orice preţ; război înainte ca naţional-socialismul (Înţelepciunea Cosmică aplicată la problemele politice moderne şi mai mult decât politice) să aibă timp să facă invulnerabil cel de-al Treilea Reich.

"În Statele Unite ale Americii, forţe puternice acţionau de mult timp, îndemnând ţara să pornească războiul împotriva Germaniei", scrie J. von Ribbentrop în Memoţiile sale.1 Şi el arată, cât se poate de clar şi de limpede, din documentele oficiale confiscate de Germani la Warsaw şi la Paris, - în special din rapoartele pline de "detalii foarte lămuritoare" trimise de către A mbasadorul Poloniei la Washington, contele Jerzy Potocki, către guvernul său, - că, încă din primăvara anului 1939, preşedintele Roosevelt îşi încheiase deja, în mare măsură, pregătirile în vederea participării A mericii la un viitor război împotriva Germaniei"2 şi că a decis "să nu ia parte la război de la început, ci să-l ducă la bun sfârşit, după ce Anglia şi Franţa l-ar fi început"."3 William C. Bullitt, ambasadorul SUA la Paris şi colegul său de la Londra,

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 165.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 165-166.
3 Raportul din 16 ianuarie 1939 (de la contele Jerzy Potocki). Raportul 1-F-10, febr. 1939 (de la Lukasiewicz, A mbasadorul Poloniei la Paris).

Joe Kennedy, au fost instruiţi să exercite presiuni asupra ambelor guverne (francez şi britanic) şi să insiste ca acestea "să pună capăt oricărei politici de compromis cu statele totalitare şi să nu intre cu ele în nicio discuţie vizând schimbări teritoriale".1 În plus, ei trebuiau să dea "asigurarea morală că S.U.A. au renunţat la politica lor de izolare şi că sunt gata, în caz de război, să stea activ de partea Angliei şi Franţei, punându- le la dispoziţie toţi banii şi materiile prime".2

În lumina acestor documente, precum şi a altor documente nu mai puţin elocvente şi autoritare, oricine este obligat - indiferent de atitudinea personală faţă de naţional-socialism - să vadă în evoluţiile europene din anul fatidic 1939, produsul unei adevărate conspiraţii mondiale împotriva Germaniei naţional-socialiste. Orice discuţie despre "politica de agresiune a lui Hitler" este fie o minciună nerușinată, flagrantă, fie... o bârfă prostească de femei. Adolf Hitler a rămas, în relaţiile sale cu lumea exterioară, după ascensiunea sa la putere, - înainte şi în timpul războiului, aşa cum a făcut-o şi în timpul luptei sale împotriva putredei Republici de Weimar, "în cadrul legalităţii până la capăt". Iar politica sa a fost una de protecţie activă şi înţelegătoare a tuturor comunităţilor naţionale reale, adică a tuturor comunităţilor etnice, şi nu una care urmărea distrugerea lor. Iar acei lideri ai grupurilor minoritare non-Germane care au fost suficient de înţelepţi pentru a înţelege că Tratatul de la Versailles era, prin dispreţul său faţă de etnografie, istorie şi geografie - dispreţul său faţă de natura însăşi - o insultă la adresa demnităţii propriului lor popor, în acelaşi timp cu o crimă împotriva Germaniei, au văzut cu uşurinţă în cel mai mare dintre Germani pe susţinătorul oricărui naţionalism autentic şi sănătos. În martie 1939, preşedintele Tiso a făcut apel la el pentru a proteja noul stat slovac care, la 6 octombrie 1938, îşi proclamase independenţa faţă de cehi. Cu o lună mai devreme, profesorul Tuka, un alt lider slovac, îi implorase vehement ajutorul împotriva guvernului de la Praga: "Îţi las soarta poporului meu în mâinile tale, Fuhrerul meu! Poporul meu aşteaptă de la tine eliberarea sa completă"3 (de sub dominaţia cehă). Şi, mai mult decât atât, pus în faţa faptului

1 Raportul 3/SZ tjn 4 din 16 ianuarie 1939 (contele Jerzy Potocki).
2 Acelaşi raport 3/SZ tjn 4, din 16 ian. 1939, expediat de la Ambasada Poloniei din Washington.
3 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 148.

că statul cehoslovac artificial se destrăma din interior (din cauza lipsei totale de voinţă a elementelor sale de a se uni), Hacha, preşedintele său, şi Chwalkowsky, ministrul de externe, precum şi întregul guvern ceh, pe care Hacha îl consultase, au fost de acord cu decizia lui Adolf Hitler de a declara "Boemia şi Moravia" "Protectorat al Reich-ului" şi de a trimite trupe Germane să ocupe aceste teritorii. "Nu s-a ridicat niciun cuvânt de protest din partea cehilor, iar Hacha a dat instrucţiuni ca armata Germană să fie primită cu prietenie."1

Singurul protest a venit, la 18 martie, de la Paris şi de la Londra - la trei zile după ce Chamberlain declarase în mod clar în faţa Camerei Comunelor că evenimentele nu reprezentau în niciun fel o încălcare a Acordului de la München şi că Marea Britanie nu se putea considera în niciun caz obligată să apere existenţa unui stat care se rupsese în bucăţi din interior. Ambasadorii britanic şi francez au fost chemaţi înapoi de la Berlin "pentru a raporta situaţia". Iar în S.U.A. şi în toate ţările, articole vehemente în ziare şi comentarii la radio au subliniat încă o dată necesitatea de a-l "opri pe Hitler" în interesul "lumii libere". Indignarea sinceră a milioane de oameni de toate rasele a fost sistematic stârnită şi îndreptată împotriva celui de-al treilea Reich German, aducând lumea cu încă un pas mai aproape de războiul pe care îl pregăteau forţele întunecate.

Tensiunea îndelungată dintre Germania şi Polonia - o altă consecinţă a situaţiei absurde create de Tratatul de la Versailles - avea să ducă, în cele din urmă, la război. Aceasta ar fi putut lua sfârşit printr-un acord onorabil. Iar Adolf Hitler a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru ca acest lucru să se întâmple. Propunerile pe care le făcuse Poloniei, prin intermediul ambasadorului polonez Lipski, în vederea unui tratat onest de bună vecinătate, nu erau doar rezonabile, ci şi generoase. Desigur, el a insistat ca Danzig - acel vechi oraş German - să fie recunoscut ca parte integrantă a Reich-ului German. Dar, pe de altă parte, era dispus să renunţe la toate pretenţiile asupra "coridorului" care lega Polonia de mare prin teritoriul German, cu condiţia ca o autostradă extrateritorială şi o cale ferată extrateritorială de mai multe linii, care să treacă prin el, să asigure legătura netulburată a Prusiei Orientale

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 150.

cu restul Reich-ului. Le-a oferit polonezilor o șosea și o cale ferată extrateritorială proprie, precum și un port liber, în regiunea Danzig.1 Singurul fapt care stătea în calea negocierilor ulterioare între el și guvernul polonez (în ciuda eșecului misiunii lui J. von Ribbentrop la Warsaw în ianuarie 1939) era "garantarea" bruscă de către Anglia a integrității frontierelor poloneze, așa cum fuseseră ele stabilite prin Tratatul de la Versailles. Dintr-un raport trimis de Raczynski, A mbasadorul polonez la Londra, guvernului său, la 29 martie 1939, și găsit la Warșovia de către Germani în timpul campaniei din Polonia din toamna aceluiași an, reiese clar că promisiunea Angliei de ajutor în caz de "atac" asupra Poloniei (adică promisiunea Angliei de a declara război Germaniei - și de a începe un război mondial - în cazul în care Germania ar ocupa Danzigul) "i-a fost dat, cel puțin verbal, ca fiind mai devreme de 24 martie." Pe 26 martie - două zile mai târziu - Lipski, ambasadorul polonez la Berlin, i-a înmânat lui J. von Ribbentrop un "Memorandum" în care respingea, în numele guvernului său, toate sugestiile făcute de Germania cu privire la Danzig și la "coridor". "Orice altă încercare de a materializa planurile Germane și, în special, orice altă încercare de a încorpora Danzigul în Reich, înseamnă război cu Polonia", a declarat el.2 La 6 aprilie, ministrul polonez de externe Beck a semnat la Londra, împreună cu Anglia și Franța, un "acord temporar", care avea să fie înlocuit în curând cu pactul permanent de care toată lumea își amintește.

Acest pact, îndreptat numai împotriva Germaniei și nu împotriva oricărui alt posibil "agresor" al Poloniei, a fost scuza morală a Angliei iar ocuparea Germană a Danzigului, ocazia aleasă de Anglia - pentru a declara cel de-al Doilea Război Mondial. În realitate, însă, așa cum atâtea documente publicate după război dovedesc din abundență, "garantarea de către Anglia a integrității frontierelor Poloniei" i-a fost dictată (la fel ca și propria încăpățânare a Poloniei în problema Danzigului)

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 155-156. Propunerile finale ale lui Adolf Hitler au fost ca în "coridor" să aibă loc un plebiscit, iar statul căruia populația nu ar alege să aparțină - fie că este vorba de Polonia sau de Germania - să primească drept compensație o autostradă extrateritorială și o cale ferată care să traverseze zona contestată.

2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 162.

de către haita de evrei şi de sclavi ai evreilor care conduceau S.U.A. încă de la alegerea lui Roosevelt la preşedinţie.1 Nu a avut niciun sens şi niciun alt scop decât acela de a fi cel mai bun pretext imaginabil pentru un al doilea război mondial împotriva Germaniei. Adevărata cauză a celui de-al doilea război mondial a fost şi rămâne ura evreilor şi a "milioanelor lor de prieteni neevrei" şi a uneltelor lor voluntare sau involuntare - ura fiecărui prostănac care a fost impresionat de minciunile evreieşti - faţă de omul şi statul "împotriva timpului", care întruchipa adevăratul spirit arian şi care erau precursorii unei treziri Ariane la nivel mondial.

* * *

Singurul lucru pe care Adolf Hitler îl putea face pentru a evita încercuirea completă a Germaniei era, într-adevăr - în ciuda diferenţelor profunde care au opus de la început naţional-socialismul şi m arxismul - să se întoarcă spre Rusia. Nu a avut de ales.

Dacă nu ar fi fost atitudinea absurdă a Angliei faţă de el şi de poporul său - ba chiar nebunia reală pe care reuşise să o insufle în viaţa politică, sub presiunea constantă a agenţilor lui Roosevelt - s-ar putea ca el "să fi luptat împotriva Rusiei, fără să aibă vreun conflict ulterior cu Anglia",2 , aşa cum pare să fi crezut însuşi Joe Kennedy, ambasadorul american la Londra. S-ar putea, spun eu, pentru că tânărul Reich avea nevoie de spaţiu pentru populaţia sa în creştere; şi, de asemenea, pentru că nu era posibilă coexistenţa pentru totdeauna a adevăratului naţional-socialism şi a contrariului său tăios şi nemilos, adevăratul marxism.

Aşa cum stăteau lucrurile, Führerul a fost obligat să accepte pentru moment această coexistenţă, pentru a putea încerca să reţină în 1939 ceea ce era sortit să se concretizeze în 1941, şi anume: formidabila coaliţie a capitalismului şi a Marxismului (sau mai bine zis, a plutocraţiilor din Vestul evreiesc şi a statului sovietic, de asemenea evreiesc) împotriva Germaniei, fortăreaţa naţional-socialismului şi speranţa de a trezi Ariandria. Se poate deplânge faptul că nu a putut să o accepte sau, în orice caz, că nu a durat, pentru un interval de timp mai îndelungat: nicio forţă externă nu ar fi putut spulbera puternicul bloc format de

1 A se vedea lucrarea profesorului Charles Callan Tansill, "Back Door to War" (Chicago, 1952). De asemenea, "The Forrestal Diaries" (New York, 1951), p. 121.
2 "The Forrestal Diaries" (New York, 1951), p. 121. Citat de J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 168.

Germania, Rusia sovietică şi Japonia. Un astfel de bloc, autonom din punct de vedere economic, ar fi fost invincibil, dacă nu ar fi fost menit să se destrame, mai devreme sau mai târziu, din interior, fiind rezultatul unei alianţe nefireşti. Este o tragedie faptul că dislocarea sa nu a putut fi amânată cel puţin până după încheierea definitivă şi victorioasă a războiului cu Anglia (şi apoi, probabil, cu SUA). Faptul că Stalin şi Molotov nu erau evrei; ba chiar, faptul că erau - poate - mai mult ruşi (şi panslavişti, în sensul vechi al cuvântului) decât m arxişti, a făcut posibilă semnarea Pactului ruso-German din 23 august 1939. Faptul că influenţa evreiască era la fel de puternică (chiar dacă nu întotdeauna atât de evidentă) în Rusia ca în Anglia sau în
S.U.A. şi faptul că s-a exercitat în anturajul cel mai apropiat al lui Stalin, se află la baza atitudinii încăpăţânate a Rusiei în ceea ce priveşte chestiunile teritoriale de la început şi explică ruperea de către aceasta a Pactului şi toate semnele de ostilitate crescândă care aveau să îl determine pe Führer să declare război aliatului său în mai puţin de doi ani. Pactul a fost, din punct de vedere politic, un act înţelept. A însemnat recunoaşterea realistă a unor interese comune, în ciuda unor credinţe foarte divergente. Trebuia să fie rupt dacă duşmanii naţional-socialismului voiau să câştige războiul. Iar evreul a exploatat, în cele din urmă, vechea tendinţă panslavistică a Rusiei împotriva celui de-al treilea Reich German - în afară de orice Weltanschauung, - la fel de inteligent cum folosise împotriva acestuia patriotismul britanic şi francez şi norvegian şi olandez, greşit conceput şi greşit orientat.

Dar între timp, cât timp a durat această alianţă nefirească, dar magistrală din punct de vedere politic, Adolf Hitler a avut de luptat cu un singur duşman, şi anume cu brandul occidental al antinazismului întruchipat de Anglia, care era dominată de evrei... pentru că neplăcuta afacere poloneză a fost rezolvată cu brio în trei săptămâni, iar Franţa a fost îngenuncheată în aproximativ şase luni.

* * *

Acest capitol nu este o istorie a celui de-al Doilea Război Mondial, ci doar o încercare umilă de a detecta şi de a evidenţia, în lumina evoluţiei Cosmice, factorii nevăzuţi, dar extrem de importanţi - cei reali
care stau la baza succesiunii de evenimente. Multe dintre faptele în sine, ascunse în mod intenţionat de Aliaţi în momentul procesului de la Nüremberg, au fost, de atunci, menţionate de soldaţi şi diplomaţi - Germani şi nu numai, - în

memorii tehnice serioase, fără nici o umbră de pasiune. Toate vin să susţină teza pe care am expus-o deja, şi anume aceea că, departe de a fi "crima" lui Adolf Hitler sau chiar, în vreun fel, rezultatul politicii sale, cel de-al Doilea Război Mondial este rezultatul unei conspiraţii mondiale a Forţelor "în timp", adică a Forţelor Întunecate, împotriva lui şi a idealurilor sale din Epoca de Aur; împotriva efortului său consecvent de a "instaura pe pământ domnia dreptăţii" cu metodele acestei Epoci a Întunericului, adică de a construi un stat şi, prin acest stat, o ordine mondială "împotriva Timpului".

S-a dovedit acum că ultimele eforturi disperate ale lui Adolf Hitler de a evita războiul cu Polonia - ultimele şi generoasele sale propuneri, transmise de la toate staţiile radio Germane la 31 august 1939, la ora 21-15, şi cunoscute sub numele de "Cele şaisprezece puncte" - au fost făcute inutile printr-o declaraţie britanică adresată guvernului de la Varşovia, prin care Anglia a declarat că Anglia considera "nedorită" orice altă vizită a ministrului polonez de externe, Beck, la Berlin, ş i anume orice alte negocieri cu Adolf Hitler.1 Acum se dovedeşte că Marea Britanie a fost singura care a stat în calea încercării lui Mussolini de a asigura pacea, fie ea şi în ultimul moment, printr-o Conferinţă internaţională, pe baza unei revizuiri generale a Tratatului de la Versailles, acea sursă primară a întregii tensiuni politice.2 Acum se dovedeşte că ocuparea Danemarcei de către Germania la 9 aprilie 1940 şi a Norvegiei nu au fost decât măsuri militare temporare şi necesare, care au împiedicat şi au împiedicat ocuparea planificată anterior de către trupele britanice şi că, în plus, atât Norvegia, cât şi Danemarca au renunţat la neutralitate înainte de 9 aprilie, prin încheierea unor acorduri secrete cu Anglia.3 Se dovedeşte că aşa-zisul "atac" German asupra Olandei şi Belgiei nu a fost deloc un "atac", ci un simplu act de autoapărare, având în vedere că cele două state recurseseră deja la "măsuri de natură militară", menite să trimită ajutoare Angliei şi Franţei, care se aflau în război cu Germania. Acum se dovedeşte că nici măcar o singură decizie militară în numele celui de-al Treilea Reich - nici intervenţia Germană în Grecia, la 27 martie 1941, pentru a împiedica o reluare a

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 200.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 201.
3 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 213.

tacticile Aliaţilor din 1915-1916; nici măcar "atacul" asupra Rusiei, din 22 iunie 1941, - nu a fost luat în spirit de "agresiune", ci că toate au fost motivate (şi justificate) de semne anterioare şi uşor de urmărit de ostilitate gratuită din partea presupuselor "victime" ale Germaniei.

"Dumnezeu ştie că am luptat pentru pace!", a declarat Führerul în faţa Reichstagului German, în acel discurs memorabil din 4 mai 1941, în care nu a lăsat niciun dubiu cu privire la motivele care l-au obligat să ordone ocuparea Greciei. "Dumnezeu ştie că am luptat pentru pace! Dar când un Master Halifax afirmă cu sarcasm că toată lumea este de acord că eu am făcut-o şi se laudă cu faptul că am fost forţaţi să intrăm în război ca pe un triumf deosebit al spiritului de stat britanic, nu pot, ca răspuns la o asemenea ticăloşie, să fac altceva decât să apăr interesele Reich-ului prin toate mijloacele care, slavă Domnului, ne stau la dispoziţie!"1

Oricare ar fi comentariile propagandei în slujba forţelor întunecate, istoria imparţială - ba chiar logica nemiloasă a vieţii însăşi, care stă la baza acestei reţele nesfârşite de cauze şi consecinţe pe care o descrie istoria - va confirma într-o zi aceste cuvinte ale penultimului Om divin "împotriva Timpului". Puterile veşnice - Cei Strălucitori, Care lucrau prin el, şi înseşi Puterile Întunericului şi ale Morţii, Puterile "în Timp", cu care el a luptat, ştiau că avea dreptate; ştiau că interesul tânărului său Reich era şi rămâne interesul Creaţiei superioare. Dar, aşa cum am mai spus, practic întreaga lume a fost convinsă să creadă că el este un înşelător şi un tiran. Şi nu doar omul obişnuit, care nu gândeşte şi care ia tot ceea ce citeşte în ziarul de dimineaţă drept adevăr evanghelic, ci şi multe alte persoane remarcabile, care ar fi trebuit să ştie mai bine, au fost păcălite de acuzaţia de "agresiune gratuită" adusă Germaniei şi de acuzaţia mai largă (şi mai vagă) de "inumanitate" adusă noului şi mândru crez al svasticii. Un om atât de remarcabil ca Gandhi, - o rară îmbinare de sagacitate în afaceri şi aspiraţii sfinte, - a declarat la izbucnirea războiului că simpatia sa era pentru Anglia şi Trance "dintr-un punct de vedere pur umanitar". Iar în rezoluţia pe care Comitetul Congresului întregii Indii

1 Discursul lui Adolf Hitler în Reichstag, 4 mai 1941.

adoptase la Wardha, la 8 august 1942, în care se insista asupra retragerii dominaţiei britanice din India, se afirma că "o Indie liberă va asigura succesul în lupta împotriva nazismului, fascismului şi imperialismului" şi că "India liberă" (al cărei guvern provizoriu urma să fie format imediat, în cazul nerespectării cererii de retragere) va fi "un aliat al Naţiunilor Unite". Susţinute de autoritatea morală a lui Gandhi, astfel de declaraţii ca acestea au determinat atitudinea a milioane de oameni faţă de Adolf Hitler şi naţional-socialism. Ele au produs un rău incalculabil.

Nu este de mirare că, la mai puţin de cinci ani după ce splendida Leibstandarte a lui Adolf Hitler - prefigurare glorioasă a epocii de aur a omenirii din visele sale - a mărşăluit de-a lungul Avenue des Champs Elysées în Parisul cucerit, Germania naţional-socialistă a fost forţată să capituleze "necondiţionat". Minunea este că, confruntându-se practic singură cu ura frenetică a întregii sfere pământeşti, a rezistat atât de mult timp asalturilor acesteia. Minunea este că, în ciuda furiei deschise a inamicului şi a maşinaţiunilor secrete ale acestuia; în ciuda impactului Armatei Roşii (la fel de fanatic convinsă de "adevărul" său ca fiecare soldat German al său); în ciuda trădătorilor de pe front şi de acasă (toţi, de la diplomaţii şi generalii antinazişti şi prinţii Bisericii - oamenii de la 20 iulie, şi Dibellius, şi von Gallen, arhiepiscopul de Münster, şi sinistrul teolog Bohnenhöffer şi toţi francmasonii de frunte - până la cea mai umilă bătrână simplă şi sfielnică, îngrozită de duritatea nepotului ei faţă de "bieţii evrei"); în ciuda celor două gigantice blocuri de putere ostile - lumea comunistă şi lumea capitalistă - care se apropiau, mai strâns, în fiecare zi, de ea, Germania naţional-socialistă nu a capitulat mai devreme. Minunea este că armatele ei au mărşăluit atât de departe în atâtea ţări cucerite; şi că ele şi poporul German şi-au păstrat credinţa în Adolf Hitler până la sfârşit şi - în mare măsură - în ciuda a zece ani de "reeducare" sistematică, după sfârşit, până în ziua de azi.

* * *

Adolf Hitler nu numai că a făcut tot ce a putut pentru a evita războiul, dar a făcut tot ce a putut pentru a-l opri. Din nou şi din nou - mai întâi, în octombrie 1939, imediat după încheierea victorioasă a campaniei din Polonia; apoi, la 22

În iunie 1940, imediat după armistiţiul cu Franţa învinsă - a întins mâna Angliei; nu mâna unui rugător, cu atât mai puţin a unui om speriat, ci a unui învingător prevăzător şi generos, a cărui viaţă era centrată în jurul unei idei creatoare, al cărui program era un program constructiv şi care nu avea nimic cu fraţii de sânge înşelaţi ai propriului său popor, ba mai mult, care vedea în ei, în ciuda urii lor faţă de numele său, viitorii săi prieteni şi colaboratori.

Cu aproape o lună înainte de cea de-a doua ofertă de pace adresată Angliei, Führerul dăduse deja naţiunii surori nordice un semn tangibil al generozităţii sale - nu, al prieteniei sale, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla, în mijlocul celei mai crâncene lupte - şi unul atât de extraordinar, încât scriitorii de istorie nu au ezitat să îl califice drept "o minune". Armatele aliate - Corpul Expediţionar Britanic şi o rămăşiţă a trupelor franceze, - fugeau spre Dunkerque cât de repede puteau în faţa avansului German; fugeau de Germani spre mare. Iar comandantul suprem German, generalul von Brauchitsch, dăduse ordin, pe 23 mai, să le preseze din toate părţile şi să le ia pe toate prizoniere înainte de a avea timp să se îmbarce. Din punct de vedere militar - şi din punct de vedere politic normal; din punctul de vedere al succesului imediat - era ceea ce trebuia făcut. Dar Adolf Hitler a apărut pe neaşteptate la cartierul generalului von Rundstedt din Charleville şi a anulat ordinul de atac asupra Dunkerquei. Diviziile blindate Germane - "A" Heeresgruppe, precum şi "D" Heeresgruppe, care a fost, sub comanda generalului von Bock, care se îndreptau spre Dunkerque dinspre est, - unde trebuiau să încetinească viteza şi să lase zece kilometri între primele lor rânduri şi inamicul care fugea. Aceste contra-ordine, "care au ţinut în loc avansul German timp de două zile şi le-au dat britanicilor timpul necesar pentru a aduce acasă, teafără şi nevătămată, cea mai valoroasă parte a armatei lor", sunt cu totul de neînţeles dacă nu se admite cu îndrăzneală că au fost dictate de considerente care depăşesc cu mult domeniul "politicii" nu mai puţin decât cel al strategiei; considerente care nu ţin de un om de stat, ci de un clarvăzător.

Generalii nu ştiau ce să creadă, dar se supuneau: ordinele erau ordine.

1 Kleist, "Auch du warst dabei", p. 278 (Citat de Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" edit. 1954, p. 364-365).

Pentru oricine care, în numele unei viziuni pan-Ariane a lucrurilor (sau doar în numele interesului "Europei") a stat - şi stă - fără rezerve de partea Germaniei naţional-socialiste, tragismul situaţiei a fost - şi rămâne, retrospectiv, - înnebunitor. Capturarea sau distrugerea întregului Corp Expediţionar Britanic la Dunkerque şi invadarea imediată a Marii Britanii - prin trupe paraşutate, dacă o debarcare propriu-zisă era, din cauza flotei britanice, imposibilă, - ar fi putut, se simte, să pună capăt războiului: să zdrobească democraţia europeană putredă, plină de evrei, West European Democracy înainte ca S.U.A. să aibă timp să o salveze, şi să unească întreaga Europă sub mâna puternică a celui mai mare european al tuturor timpurilor. Iar această nouă unitate în spiritul naţional- socialismului ar fi făcut din Europa bastionul omenirii superioare, nu "împotriva Asiei", ci împotriva forţelor întunecate "în Timp", întruchipate în cea mai recentă şi mai josnică formă a vechii superstiţii a "valorii fiecărui om": Marxismul; împotriva forţelor întunecate care, cu ajutorul doctrinei m arxiste, ameninţă Europa şi Asia şi întreaga lume. Iar Führerul însuşi a distrus această posibilitate cu un singur cuvânt.

Aceasta este, cel puţin, viziunea spontană (şi superficială) a arianului mediu cu conştiinţă rasială, discipol German sau străin al lui Adolf Hitler. Dar nu acesta a fost punctul de vedere al lui Adolf Hitler. Intuiţia mai mult decât politică şi mai mult decât strategică a Führerului ajungea "mult dincolo de orice pace încheiată rapid şi la timp".1 Ea a sesizat - indiferent dacă el însuşi era sau nu în măsură să exteriorizeze această viziune a lucrurilor - singura pace pământească reală care a fost şi poate fi vreodată: pacea Epocii de Aur care va veni, a celei mai recente, care a trecut de mult, şi a tuturor Epocilor de Aur succesive; pacea acestui pământ ori de câte ori ordinea mondială vizibilă este în deplină armonie cu "sensul originar al lucrurilor",2 , adică cu Ordinea Cosmică invizibilă şi eternă, aşa cum este, de fapt, la fiecare nou mare Început şi în niciun alt moment. Această pace exclude amărăciunea care nu poate să apară decât ca o consecinţă a umilirii unui mare popor. Adolf Hitler, a făcut, aşadar, tot ce a putut pentru a scuti Anglia de umilinţa unei înfrângeri totale. Ordinele derutante pe care le-a dat în acea zi fatală de 23 mai 1940 - data la care Germania "a început să piardă războiul"3 - şi propunerile de pace uluitor de generoase pe care el le

1 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 367.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 440.
3 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 367.

aşezase o lună mai târziu în faţa englezilor, nu au nicio altă semnificaţie.

Fuga eroică şi mult neînţeleasă a lui Rudolf Hess în Scoţia, în calitate de pacificator disperat şi autoproclamat, la 10 mai 1941, nu are nici o altă semnificaţie. Nu a fost, din partea lui Hess, nici acţiunea nechibzuită a unui om pe jumătate nebun (aşa cum a trebuit să fie descrisă, oficial, de dragul convenienţei şi cum Rudolf Hess însuşi a dorit să fie descrisă, în caz de eşec) şi cu atât mai puţin o încercare de rebeliune împotriva politicii Fuhrerului; un efort de a pune capăt războiului împotriva voinţei acestuia. Dimpotrivă! Rudolf Hess şi-a întreprins zborul plănuit de mult timp, fără îndoială fără ştirea lui Adolf Hitler, aşa cum arată clar toate detaliile evenimentului (şi în special ultima scrisoare a lui Hess către Fuhrer). Dar el a fost ghidat de la bun început de certitudinea de nezdruncinat că a sa era şansa supremă - dacă mai exista - de a realiza, în pofida celor mai nefavorabile circumstanţe, ceea ce Führerul îşi dorise în zadar şi pentru care se străduise mereu: o pace durabilă cu Anglia - naţiunea- soră, în ciuda tuturor insultelor guvernului şi presei sale evreieşti; marea putere ariană, în ciuda trădării cauzei Ariane; - o colaborare constructivă cu Anglia, primul pas spre colaborarea constructivă a tuturor popoarelor cu cel mai bun sânge nordic.

Rudolf Hess a eşuat - cel puţin pe tărâmul faptelor vizibile - aşa cum Adolf Hitler însuşi era destinat să eşueze, şi din acelaşi motiv fundamental: şi anume pentru că este, ca şi el, unul dintre acei idealişti şi oameni de acţiune fără compromisuri a căror intuiţie a realităţilor pământeşti permanente depăşeşte şi eclipsează viziunea chiar şi a celei mai imperioase urgenţe; unul dintre acei oameni, "împotriva Timpului" - atât "Soare" cât şi "Fulger" - care au în componenţa lor prea puţin "fulger" proporţional cu enorma lor cantitate de "soare". (De fapt, dintre toţi paladinii Führerului, niciunul - nici măcar Hermann Göring; nici măcar Geobbels, care i-a fost atât de pasionat - nu pare să-i semene atât de, profund, ca Rudolf Hess).

Răspunsul Angliei la repetatele propuneri de pace ale lui Adolf Hitler a fost, după un "nu" categoric, o intensificare a efortului de război şi o înăsprire a metodelor sale de război.1 Răspunsul Angliei la apelul suprem al lui Rudolf Hess la simţul ei de responsabilitate

1 Acum s-a dovedit că Anglia a început bombardamentele în masă asupra populaţiei civile la 11 mai 1940; vezi în acest sens cartea lui Spaight - "Bombardamentele justificate".

în faţa celor morţi, în faţa celor vii şi în faţa celor încă nenăscuţi a fost... o celulă în Turnul Londrei (şi, mai târziu, la Nüremberg şi, în cele din urmă, la Spandau, până în ziua de azi) pentru îndrăzneţul autoproclamat mesager al păcii. Răspunsul Angliei la toată înţelegerea şi prietenia pe care Germania naţional-socialistă i le-a arătat încă de la început, răspunsul ei la profesiunea sinceră de credinţă a lui Adolf Hitler în colaborarea anglo-Germană; răspunsul ei la generozitatea sa nemaivăzută la Dunkerque a fost... război până la capăt: sute şi mii de bombardiere - un val după altul, în formaţii strânse - revărsând noapte de noapte (şi adesea ziua) jeturi de foc şi pucioasă peste oraşele Germane, iar pe de altă parte - ajutor nelimitat, entuziast, acordat Rusiei sovietice, nu înainte ca Adolf Hitler să-i fi declarat război. Răspunsul Angliei la apelul repetat al Führerului German pentru o onestă solidaritate pan-europeană antibolşevică înrădăcinată în conştiinţa sângelui comun arian (sau cel puţin a unei proporţii mari din acesta) a răsunat în jubilaţia lui Churchill la vestea "celui de-al doilea front", datorită căruia forţele Germane erau acum împărţite. Churchill – anti Comunist, dar şi mai sălbatic antinazist, - a declarat: "Cauza Rusiei sovietice este acum cauza fiecărui englez." Răspunsul Angliei a fost, în august 1941, Atlantic Charta, - o alianţă deschisă cu principalul instrument al evreilor din S.U.A., preşedintele Roosevelt, care (deşi S.U.A. nu erau încă în război cu Germania) a ordonat acum să se tragă efectiv în fiecare navă Germană pe care americanii o întâlneau în largul mării. Răspunsul Angliei a fost, doi ani mai târziu, acordul de la Yalta şi apoi cel de la Potsdam, încheiat între Churchill, Roosevelt şi Stalin: coaliţia sinistră a plutocraţiilor occidentale şi a Imperiului Marxist - a tuturor forţelor "în timp" - împotriva Germaniei naţional-socialiste; planificarea cu sânge rece a dezmembrării şi înrobirii pentru totdeauna a Germaniei; şi înaintarea necruţătoare a cruciaţilor urii dinspre est şi dinspre vest, până când cele două oştiri de sute de mii de oameni, în una dintre ele aflându-se şi englezi, s-au întâlnit şi s-au contopit una cu cealaltă peste Ţara martirizată. Răspunsul Angliei a fost, prin intermediul acuzatorilor britanici alături de alţii, denaturarea ruşinoasă a istoriei în procesul de la Nüremberg, condamnarea pacificatorului Rudolf Hess pentru "crimă împotriva păcii" şi prelungirea întregii propagande de infamie împotriva

doctrinei naţional-socialiste şi naţiunii Germane deopotrivă, până în ziua de azi.

Poate că Statele Unite ale Americii infestate de evreu, sub francmasonul Franklin Roosevelt, au jucat un rol chiar mai important decât Anglia în pregătirea, desfăşurarea şi încheierea macabră a celui de-al Doilea Război Mondial. Dar Anglia este naţiunea căreia Adolf Hitler i-a întins, în repetate rânduri, mâna cu cea mai mare sinceritate, cu cea mai mare atracţie, în numele frăţiei naturale a sângelui nordic, în numele regenerării paşnice a Orientului Occidental. Crima ei împotriva lui, împotriva poporului său, împotriva ei însăşi şi a întregii rase Ariane este, prin urmare, mai mare decât a oricărui alt aliat din 1945. Şi nimic - absolut nimic - nu o va putea repara vreodată.

* * *

După cum am mai spus, este o tragedie faptul că alianţa nefirească, dar, de dragul oportunităţii imediate, strălucit concepută între Germania, Rusia Sovietică şi Japonia, nu a rezistat cel puţin până când războiul cu Anglia - şi, dacă era necesar, cu SUA - a fost încheiat cu victorie. Dar, indiferent ce ar putea crede mulţi oameni (şi, mai ales, simpatizanţii comunismului), nu este din vina lui Adolf Hitler că nu a fost aşa. Rusia - şi nu Germania - a rupt prima Pactul din august 1939. L-a încălcat în graba ei de a se extinde spre vest şi spre sud, spre coasta baltică, spre Balcani şi spre Marea Mediterană (Marea Adriatică şi Marea Egee); cu alte cuvinte, în reluarea vechii sale tendinţe spre panslavism, fie şi în detrimentul populaţiilor neslave. Sau poate că ar fi mai corect să afirmăm că forţele coalizate ale evreimii mondiale, reprezentate aproape la fel de puternic în Rusia sovietică ca şi în S.U.A., au folosit această veche tendinţă rusă (aşa cum au folosit şovinismul miop şi gelozia comercială a Angliei) pentru a-şi atinge propriul scop: încercuirea şi distrugerea Germaniei naţional-socialiste - care era opinia personală a lui Adolf Hitler.1

Ocuparea statelor baltice2 şi încorporarea lor finală în

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 242.
2 Lituania - inclusiv partea din ea desemnată, în Pact, drept "sferă de interese" Germană - în iunie 1940 şi, la scurt timp după aceea, Letonia şi Estonia.

în Uniunea Sovietică pe 3, 5 și 6 august 1940, contrar înțelegerii lui Stalin cu J. von Ribbentrop "de a nu schimba structura internă" a acelor teritorii pe care le va lua în "sfera sa de interese"; ocuparea de către Rusia a întregii Basarabii - inclusiv a Bucovinei de Nord, cu populația sa majoritar Germană; - și apoi, condițiile exorbitante pe care Molotov le-a pus, (în timpul vizitei sale la Berlin în noiembrie 1940), la propunerea de aderare a Rusiei la Axăl și, nu în ultimul rând, sprijinul pe care Stalin l-a acordat lui Simovitch și celorlalți membri ai conspirației antiGermane care, în martie 1941, în a preluat puterea în Iugoslavia și, în scurt timp, a declarat război Germaniei, toate acestea au contribuit la reînnoirea și, treptat, la creșterea până la punctul de ruptură a tensiunii pe care Pactul semnat la 23 august 1939 o suprimase temporar între cel de-al Treilea Reich și liderii Imperiului Marxist. Ultima intervenție, imediat după semnarea la Viena a tratatului care urma să facă din Iugoslavia membră a Axei, a fost resimțită în mod deosebit de Führer ca un act de ostilitate.2 A fost cu siguranță, atât în fapt, cât și în spirit, o încălcare flagrantă a Pactului din 1939.

Este, însă, refuzul lui Adolf Hitler de a accepta condițiile lui Molotov în noiembrie 1940, care a făcut posibilă această ingerință neprietenoasă a comuniștilor, anulând orice speranță de colaborare mai strânsă cu Rusia sovietică. Adevărul este că o astfel de colaborare nu ar fi putut dura decât atât timp cât necesitățile politice (și mai ales, strategice) au fost suficient de convingătoare pentru a pune în umbră opoziția profundă dintre cele două regimuri, ba mai mult, dintre cele două credințe, a noii Rusii și a noului Ger many: Marxismul, și contrariul său, național- socialismul. Cu greu s-ar fi putut aștepta să reziste mai mult de o scurtă perioadă de timp după încheierea victorioasă a războiului cu sclavii occidentali ai evreilor din lumea întreagă. Problema era, cel mult, cum să-l facă să reziste până atunci. Și singura modalitate practică de a o face să reziste era să cedeze - pentru moment, cel puțin, - pe toată linia; să accepte condițiile ambasadorului rus fără a le discuta măcar.

Oricât de exorbitante ar fi fost, aceste condiții: - retragerea tuturor trupelor Germane din Finlanda; încheierea unui acord adițional

1 A se vedea cartea lui Chester Wilmet: "The Struggle for Europe" (1952).
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 225.

între Rusia şi Bulgaria (adică absorbţia treptată a Bulgariei în Imperiul Marxist); baza strategică pe Bosfor şi Dardanele care urma să fie acordată Rusiei; recunoaşterea unei sfere de influenţă sovietică la sud de Caucaz; şi renunţarea de către Japonia la privilegiile sale în nordul Sakhalinului - ar putea părea astăzi, pentru mulţi observatori obişnuiţi, chiar dacă el însuşi este un naţional-socialist sincer, ridicol de blând în comparaţie cu consecinţele teribile ale dezastrului din 1945. Aparent - cineva este, retrospectiv, tentat să se gândească, - nu a meritat oare să accepte chiar şi astfel de condiţii, mai degrabă decât să rişte să deschidă un al doilea front, şi încă unul gigantic?

Răspunsul corect - singurul răspuns - la această întrebare este: "Din punct de vedere pur politic (sau militar) - din punctul de vedere al necesităţii imediate, indiferent de consecinţele ulterioare, - da; a fost, fără îndoială; din punctul de vedere mai mult decât politic al văzduhului altruist - adică "în interesul universului", ca să folosim limbajul imemorial al Cărţii Înţelepciunii Ariane, Bhagavad-Gita, al cărei spirit este, în timpurile noastre, întruchipat în naţional-socialismul autentic, - nu, şi de o mie de ori nu.

Este de remarcat faptul că, alegând războiul cu Rusia în locul unei alianţe ruseşti în detrimentul Finlandei şi Bulgariei şi al tuturor ţărilor ameninţate de expansiunea nejustificată a Imperiului Marxist (în cele din urmă, în detrimentul întregii lumi), Adolf Hitler a acţionat, aşa cum a făcut-o deja în mai multe circumstanţe importante, împotriva sugestiilor din anturajul său, şi nu numai a majorităţii generalilor săi, ci şi a ministrului său de externe, J. von Ribbentrop, care a semnat Pactul din august 1939. "În timpul acestor luni" (care au precedat declararea războiului împotriva Rusiei), spune acesta din urmă, în Memoriile sale, "nu am ratat nicio ocazie de a încerca să realizez o alianţă Germano-rusă definitivă, în ciuda tuturor. Cred că aş fi atins acest obiectiv, oricare ar fi fost dificultăţile, dacă nu ar fi existat opoziţia celor două filozofii, opoziţie din cauza căreia nu se putea duce la îndeplinire nici o politică externă. Mai întâi din punct de vedere ideologic, apoi din cauza atitudinii Rusiei, din cauza pregătirilor sale militare, dublate de pretenţiile sale, viziunea unui pericol enorm s-a impus în mintea lui Adolf Hitler. În plus, ştirile despre convorbirile anglo-ruse, ale

vizitei lui Sir Stafford Cripps şi a negocierilor sale cu guvernul de la Kremlin, a acţionat asupra lui într-un mod îngrijorător."1

Cu alte cuvinte, Führerul şi-a asumat riscul teribil al unui al doilea front decât să devină - şi să facă poporul German, în numele căruia conducea războiul - responsabil pentru o asemenea expansiune a influenţei sovietice care, chiar şi după o victorie Germană completă în Vest, ar fi plasat automat jumătate din lume sub controlul puternicei cetăţi a Marxismului. El a acţionat în deplină conştiinţă a misiunii naturale a Germaniei ca bastion atât al rasei Ariane, cât şi al valorilor Ariane eterne, înrădăcinate în rasă, împotriva oricărei ameninţări posibile a Forţelor de dezintegrare, fie că venea dinspre Est sau dinspre Vest. O astfel de ameninţare era, în iunie 1941, mai evidentă în vest decât în est; Rusia se pregătea de război, dar Anglia era în război cu cel de-al treilea Reich German. Nu, devenea din ce în ce mai evident că SUA se vor alătura în curând luptei de partea Angliei. Iar Führerul ştia în ce pericol se va afla Germania, când America şi Rusia "vor arunca simultan împotriva ei întreaga masă a puterii lor".2 Cu toate acestea, el ştia, de asemenea, că o alianţă rusă, pecetluită prin acceptarea coexistenţei unei Germanii naţional-socialiste - fie şi a unei Europe naţional-socialiste, - şi a unui imens Imperiu Marxist care se întinde de la Marea Egee până la Strâmtoarea Bering, nu va fi, pe termen lung, o garanţie împotriva absorbţiei omului arian în acea subumanitate urâtă, fără rasă şi fără caracter, tipică sfârşitului acestei epoci întunecate. O ştia tocmai pentru că, fiind el însuşi infinit mai mult decât un politician, a înţeles pe deplin semnificaţia mai mult decât politică a războiului care i s-a impus: nu confruntarea obişnuită între ambiţii rivale de natură similară, ci o coaliţie mondială a tuturor forţelor pe care le-am numit "în Timp" împotriva singurului stat modern "împotriva Timpului": statul naţional-socialist. El ştia că Marxismul - şi nu formele diluate (şi, de altfel, învechite) de otravă evreiască pentru consumul arian, cunoscute sub numele de creştinism şi democraţie occidentală, - este credinţa finală centrată pe om în slujba

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 237.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 239.

forţelor întunecate; doctrina destinată să îndemne omenirea să facă ultimul pas pe vechiul drum care duce de la Perfecţiunea primordială la adâncimea sortită degenerării şi, în cele din urmă, la moarte. Cu siguranţă că nu ar putea exista - şi nici nu poate exista - o coexistenţă definitivă a unei puternice ordini naţional-socialiste fie cu o ordine m arxistă, fie cu una capitalistă de tip occidental. Dar, dintre cele două, Ordinea Marxistă, fiind, conform logicii dure a decăderii crescânde, tânăra şi viguroasa succesoare a celeilalte, este cea mai periculoasă. Consolidarea poziţiei Rusiei ca putere Marxistă cuceritoare, pentru a-i cumpăra o alianţă temporară împotriva Occidentului, ar fi putut părea, pentru un om de stat (dacă ar fi fost de geniu), care ar fi fost un om de stat şi nimic mai mult, - să zicem, un omolog German al lui Winston Churchill,
doar o necesitate politică neplăcută în cadrul unui joc diplomatic inteligent. Pentru Adolf Hitler, Clarvăzătorul, omul "împotriva timpului", - Cel care se întoarce în hainele Sale moderne, - aceasta a apărut ca o trădare a misiunii Germaniei, ba chiar ca o negare a Germaniei însăşi. Căci nici o victorie spectaculoasă asupra Angliei şi S.U.A. nu ar fi scutit noua Germanie, adevărata Germanie - Germania, fortăreaţa credinţei naţional-socialiste; singura naţiune modernă "împotriva Timpului" - de asalturile unui Imperiu Marxist pornit pe calea expansiunii ideologice şi politice, pe care posesia unor poziţii-cheie în Europa şi Asia le-ar fi făcut formidabile. Un omolog German al lui Winston Churchill ar fi fost, fără îndoială, hipnotizat de interesul imediat al Reich-ului (sau de ceea ce părea a fi aşa) şi ar fi pierdut din vedere semnificaţia Reich-ului. Om "împotriva Timpului" ştia că cele două nu trebuiau să fie separate. El ştia că, oricât de preţioasă ar fi fost cu siguranţă în domeniul practic, alianţa rusă nu trebuia cumpărată cu preţul posibilităţii de a zdrobi Marxismul în viitor; căci regenerarea omului arian implică înfrângerea agenţilor forţelor întunecate pe toate fronturile şi sfârşitul tuturor forme ale vechii minciuni evreieşti.

Şi, acceptând responsabilitatea şi riscurile dublei lupte, a luat decizia tragică de a declara război Uniunii Sovietice în expansiune, la 22 iunie 1941. A sperat, fără îndoială, să o reducă la supunere în câteva luni, după care ar fi fost liber să continue să lupte împotriva sclavilor evreilor mondiali în Occident, având la dispoziţie resurse nelimitate. Cu toate acestea, era conştient de gravitatea

deciziei sale. "Dacă vom fi nevoiţi vreodată să spargem uşa din Est, nu ştim ce putere se află în spatele ei", îi spusese el lui J. von Ribbentrop.1 Şi totuşi, el a dat cuvântul de "a sparge" - pentru că era singurul lucru pe care îl putea face, în conformitate cu logica inflexibilă, mai mult decât politică, ba chiar mai mult decât umană a personalităţii sale, a misiunii sale şi a Germaniei; în conformitate cu logica Cosmică "împotriva Timpului", care determinase creşterea şi succesul naţional-socialismului şi care acum provoca această întorsătură fatală a istoriei.

* * *

Campania din Rusia a prezentat dificultăţi naturale incontestabile. Trebuia, printre altele, să se ţină cont de condiţiile teribile create de clima rusă iarna aspră care a protejat Rusia împotriva tuturor invadatorilor (cu excepţia Mongolilor.) Iar inepuizabila forţă umană pe care Uniunea Sovietică îşi putea permite, indiferent de pierderi, să o arunce în luptă - acea Armată Roşie fanatizată, compusă din toate rasele din Asia de Nord şi Centrală (şi din Rusia însăşi), sub un comandament rusesc foarte eficient era, fără îndoială, o forţă extraordinară. O forţă, de asemenea, acele sute de mii de partizani care, plini de aceeaşi credinţă neclintită în ideologia Marxistă, sau pur şi simplu în " Ma ialaltă Rusie", au dus un război de gherilă necruţător împotriva trupelor Germane de ocupaţie.

Cu toate acestea, în timpul iernii deosebit de aspre din 1941-1942, armata Germană a rezistat cu victorie în faţa unor greutăţi nemaiîntâlnite; temperaturi extrem de scăzute, - 35 şi 40 de grade sub punctul de îngheţ, dublate de condiţii de viaţă neobişnuit de primitive în interior, în isprăvile pline ver min. Şi, deşi a fost, din cauza vremii ostile, împiedicată să captureze Moscova, a ajuns, în cursul anului 1942, la o linie de front atât de îndepărtată, cum niciun invadator european care se împingea spre est la acea latitudine nu mai atinsese până atunci. Drapelul cu svastica flutura deasupra zăpezilor veşnice din Caucaz, în vârful muntelui Elbruz, pe ambele maluri ale Volgăi şi pe ţărmurile Mării Caspice. Iar activitatea partizanilor ruşi nu se transformase încă deloc într-o ameninţare. O evoluţie normală a campaniei ar fi redus-o fără îndoială

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau" (ed. 1954), p. 240.

la zero şi ar fi asigurat Germaniei o victorie completă asupra Imperiului Marxist şi un control de durată asupra întinderilor nelimitate din est, sursă nesfârşită de materie primă pentru industria în creştere a Marelui Reich.

Pe de altă parte, Japonia - care, prin binecunoscutul său atac asupra Pearl Harbour, intrase în război la 7 decembrie 1941 - cucerise insulele din Pacific şi toată Asia de Sud-Est: Indochina, Malaya, cu marele bastion estic al Marii Britanii, Singapore, şi Birmania, până la şi chiar dincolo de graniţa Assam şi Bengal. Şi, pentru o vreme, speranţa că cele două armate înaintând, purtătoare ale celor două steaguri ale Soarelui, se vor întâlni şi se vor saluta pe pământ indian şi că Adolf Hitler va primi în curând, în vechiul Indraprastha, sediul legendarilor regi Ariani - acum Delhi imperial - , loialitatea solemnă a întregii lumi Ariane (Europa şi Asia ariană), lăsându-şi aliaţii japonezi să organizeze Orientul Îndepărtat, această speranţă incredibilă, zic eu, acest superb vis de glorie, nu părea nejustificată. Nici o eficienţă disperată din partea Armatei Roşii fanatice, disciplinate, dar insuficient echipate, - şi cu siguranţă nici un număr de rezoluţii rău inspirate ale congresmenilor indieni din Congresul indian care să condamne dintr-o răsuflare "nazismul, fascismul şi imperialismul" şi nici "disponibilitatea Indiei libere de a deveni aliatul Naţiunilor Unite"1 - nu ar fi putut, aparent, să stea în calea materializării sale.

De fapt, însă, această speranţă splendidă a fost de scurtă durată. În loc de o victorie rapidă şi definitivă asupra Imperiului Marxist - o victorie care ar fi permis Germaniei să îşi concentreze întregul efort de război pe frontul de vest - a venit, în ianuarie 1943, dezastrul de la Stalingrad, unde Armata a şasea şi multe mii de trupe auxiliare (în total 22 de divizii) au fost prinse în capcană şi făcute bucăţi, în ciuda unor acte de eroism supraomeneşti. Şi apoi, după acest tragic punct de cotitură în evoluţia războiului în Rusia, o serie de eşecuri: im mobilizarea forţelor Germane în faţa Leningradului, stoparea ofensivei Germane în Caucaz şi recucerirea, pe rând, a oraşelor Kursk, Belgorod, Rostov, Harkov Krasgorod şi Pavlograd de către ruşi, în cursul lunii februarie 1943.

1 A se vedea rezoluţia Comitetului Congresului întregii Indii, din august 1942.

Cu sinceritatea şi detaşarea care îl caracterizau, Adolf Hitler nu a putut să nu vadă în acea reacţie disperată şi reuşită a celui mai dur dintre toţi duşmanii Germaniei o nouă dovadă grăitoare a "ceea ce poate însemna un singur om pentru o întreagă naţiune". Orice popor, a declarat el ministrului său de externe, J. von Ribbentrop, "ar fi cedat după înfrângeri precum cele pe care armata Germană le-a provocat ruşilor în 1941-1942. Victoriile actuale ale Rusiei sunt opera unei personalităţi de fier, cea a lui Stalin însuşi, a cărui voinţă inflexibilă şi curaj au chemat poporul său la o rezistenţă reînnoită". ... "Stalin", a spus el, a fost "marele adversar" pe care l-a avut, "atât în plan ideologic, cât şi în domeniul militar". Şi a adăugat, cu cavalerismul firesc al unui adevărat războinic, că, dacă acest adversar ireductibil ar cădea vreodată în mâinile sale, el "l-ar respecta şi i-ar atribui ca reşedinţă cel mai frumos castel din Germania"1 (Nu putem să nu comparăm acest tratament rezervat lui Stalin în cazul unei victorii naţional-socialiste cu cel pe care liderii coalizaţi ai democraţiei şi ai m arxismului - cruciaţii evreimii mondiale - aveau de fapt să îl aplice membrilor guvernului ger man după război, ca să nu mai vorbim de nu manieră mai puţin atroce în care l-ar fi tratat pe Adolf Hitler însuşi, dacă ar fi reuşit să-l captureze. Nicăieri, poate, nu apare mai clar contrastul dintre Om inspirat "împotriva Timpului" şi oamenii meschini şi lipsiţi de viziune "în Timp" de la sfârşitul acestei epoci întunecate).

Există adevăr - şi mult adevăr - în generosul omagiu al Führerului la măreţia lui Stalin ca factor determinant în evoluţia celui de-al Doilea Război Mondial. Totuşi, această măreţie nu este suficientă pentru a explica schimbarea fatală a sorţii, a cărei tragedie de la Stalingrad nu este decât unul dintre primele semne. Repet, nici puterea inepuizabilă a forţei de muncă a Rusiei, cuplată cu condiţiile climatice aspre, nu poate explica acest lucru. Explicaţia completă şi cinică a acesteia a fost dată în mai multe ocazii şi, printre altele, în cea a "Zilei Independenţei" americane, 4 iulie 1950, de însuşi domnul (de atunci, Sir) Winston Churchill: "Numai America şi Anglia l-au împiedicat pe Hitler să-l împingă pe Stalin în spatele Uralului".2

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 263.
2 Discursul lui Churchill, 4 iulie 1950. Acesta este citat de Hans Grimm în cartea sa "Warum? Woher? aber Wohin?". (ed. 1954), p. 385.

Cu alte cuvinte, nici o cantitate de forţă umană organizată într-un spirit de rezistenţă disperată nu ar fi putut împiedica armata Germană să cucerească Rusia (şi să-şi continue marşul triumfal prin Asia Centrală şi Afganistan, până la şi dincolo de limitele estice ale imperiului lui Alexandru) dacă nu ar fi fost ajutorul direct şi indirect al Americii şi Angliei pentru comunişti; dacă nu ar fi fost cantitatea fantastică de arme, muniţii şi echipamente pe care SUA a trimis, pentru a-i face pe partizanii ruşi (şi nu numai) din ce în ce mai periculoşi, iar Armata Roşie irezistibilă; dacă nu ar fi existat o colaborare tot mai strânsă şi mai eficientă a celor două unelte sinistre ale evreilor mondiali din Apus - Roosevelt şi Churchill - şi a poporului lor înşelat cu Imperiul Marxist, în domeniul politic, strategic şi psihologic: bombardarea intensificată a populaţiei civile Germane de către avioanele britanice şi americane, precum şi intensificarea propagandei antiGermane finanţate de Anglia şi U.A.S.U.A. (şi mai ales de către evreii din aceste ţări) în toate teritoriile ocupate de armata Germană, dar şi în altele, în întreaga lume, chemând întreaga lume să ia parte la "cruciada" împotriva naţional-socialismului; debarcarea britanică în Libia; debarcarea aliaţilor în Sicilia şi, un an mai târziu, în Normandia; şi refuzul încăpăţânat al democraţiilor occidentale de a pune capăt războiului până când Germania nu se va preda "necondiţionat"; într-o singură frază, dacă nu ar fi existat promptitudinea cu care Anglia şi S.U.A. - şi practic întregul pământ, sub influenţa propagandei lor extraordinare - au acceptat (şi au acţionat în consecinţă) declaraţia difuzată de Winston Churchill la aflarea veştii declaraţiei de război a lui Adolf Hitler împotriva Rusiei (şi cu atât mai impresionant cu cât prim-ministrul britanic era cunoscut în mod universal ca fiind un anticomunist): "Cauza Rusiei sovietice este acum cauza fiecărui englez, nu, cea a întregii lumi iubitoare de libertate".

Reperele istorice în desfăşurarea "cruciadei" comune împotriva Germaniei naţional-socialiste - ipocrita Cartă a Atlanticului, încă de la jumătatea lui august 1941; apoi, binecunoscutele acorduri succesive de la Casablanca, în ianuarie 1943, de la Teheran, în noiembrie acelaşi an, de la Yalta, în februarie 1945, şi, în sfârşit, de la Potsdam, în august 1945, destinate să strângă de la un pol la altul strângerea forţelor morţii asupra lumii - sunt toate consecinţe imediate şi logice ale

spiritul acestei propoziţii. La fel şi ororile nu mai puţin istorice care aveau să aibă loc pe teritoriul German şi în alte părţi după ce cele două valuri victorioase de distrugere - Armata Roşie şi "cruciaţii Europei" ai lui Eisenhower (şi sateliţii lor britanici şi francezi, belgieni, polonezi şi cehi) - s-au întâlnit şi s-au amestecat pe ruinele fumegânde ale mândrului Al Treilea Reich: în Dresda, supraaglomerată de refugiaţi, uciderea a jumătate de milion de bărbaţi, femei şi copii sub bombele anglo-americane, în acea noapte sumbră de 13 februarie 1945; exodul lamentabil a optsprezece milioane de Germani - de asemenea bărbaţi, femei şi copii - din provinciile estice smulse Reichului pentru a fi cedate polonezilor, ruşilor sau cehilor, cu aprobarea deplină a aliaţilor din Vest ai Rusiei sovietice; atrocităţile comise de Armata Roşie şi de soldaţii democraţiilor capitaliste din West în Ger multe, precum şi de partizanii antiGermani din toate ţările Europei; arestarea, torturarea şi uciderea (sau întemniţarea îndelungată) a mii de naţional-socialişti, de la martirii de la Nüremberg până la cei mai umili adepţi ai lui Adolf Hitler, pentru că au făcut datoria lor în mod temeinic şi credincios; şi, până în 1948, încercarea criminală de a ucide industria Germaniei şi de a-i înfometa poporul sau de a-l forţa să emigreze; şi, până în prezent, - de fapt, când nu mai este vorba doar de nume, - acea farsă sinistră cunoscută sub numele de "de-nazificare" şi "reeducare" a poporului German: încercarea sistematică de a zdrobi mândria, ba chiar de a ucide sufletul celei mai bune naţiuni din Occident.

La scurt timp după atacul japonez de la Pearl Harbour, care a determinat Germania să declare război Statelor Unite, adică cu mai mult de un an înainte ca războiul să intre în faza sa critică şi decisivă, J. von Ribbentrop i-a spus lui Adolf Hitler: "Mai avem încă un an la dispoziţie pentru a tăia Rusiei aprovizionarea pe care o primeşte din America prin Murmansk şi prin Golful Persic, în timp ce Japonia trebuie să cucerească Vladivostock. Dacă nu se poate face acest lucru şi dacă armamentul american şi forţa de muncă rusă reuşesc să se întâlnească, atunci războiul va intra într-o etapă în care ne va fi foarte greu să îl câştigăm."1 Iar Führerul "a primit această remarcă în tăcere şi nu a făcut niciun comentariu".2 Nu a făcut nici un comentariu pentru că existau

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 260.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 260.

nici unul pentru a face. J. von Ribbentrop a spus adevărul - un adevăr tragic, într-adevăr. Iar Adolf Hitler îl știa. Și știa, de asemenea, că nimic nu-l putea schimba.

J. von Ribbentrop a văzut și a descris situația din punct de vedere politic și strategic. Adolf Hitler a văzut-o, sau mai degrabă a simțit-o, intuitiv, ca fiind rezultatul interacțiunii unor forțe infinit mai mult decât politice. Este o prostie să crezi că ar fi putut evita dificultățile pe care i le semnala diplomatul, dacă nu ar fi declarat război SUA. SUA îi declarase război lui și Germaniei național-socialiste, de fapt, când nu oficial, încă din 1937,1 și, din 1939, a ajutat tot mai mult și mai deschis efortul de război al Angliei. De fapt, erau aliații Angliei - și ai Rusiei - înainte ca declarația oficială de război a lui Adolf Hitler să vină ca răspuns la această alianță și ca un act de solidaritate cu Japonia. Führerul German nu putea face nimic altceva decât să înfrunte marele eveniment al epocii noastre cu toată determinarea sa - și a întregului său popor - și să lupte până la capăt un război în care era în joc existența Germaniei. Prin "marele eveniment al epocii noastre" înțeleg coaliția forțelor întunecate ale lumii întregi - a acelor forțe pe care le-am numit forțe "în Timp" - împotriva singurului memento viu al tuturor marilor Începuturi glorioase din trecut și a singurului vestitor viu al celui care va urma: Statul "împotriva Timpului", chiar la sfârșitul acestei Epoci a Întunericului.

Și Adolf Hitler, Clarvăzătorul, Om "împotriva Timpului" - creatorul, nu, chiar sufletul acelui stat extraordinar, - știa că această coaliție, a cărei instigatori pământești erau, fără îndoială, evreii, dar nimic mai mult decât simpli instigatori, era și rămâne un fapt Cosmic; un semn al vremurilor. Și tocmai de aceea a înfruntat-o așa cum a făcut-o: refuzând până la capăt orice compromis cu Rusia sovietică, în ciuda sugestiilor repetate ale lui J. von Ribbentrop,2 și orice compromis cu agenții occidentali ai iudaismului mondial, în ciuda sugestiilor repetate ale altor oameni importanți ai Partidului Național-Socialist și, ceea ce este mai mult, ale generalilor săi; și tratând cu tot mai multă nemiluita - prin Reichsführerul S.S. Heinrich Himmler, căruia i-a dat cultivatori sporiți, - toate dușmani reali sau

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 164.
2 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 236-239.

potenţiali ai Noii Ordini, iar printre aceştia (în afară de trădătorii Germani pe care cineva a avut norocul să-i detecteze) cele două mari varietăţi de sclavi morali ai evreilor - creştinii şi comuniştii - şi, în special, evreii înşişi. "Pe măsură ce războiul îşi urma cursul", afirmă J. von Ribbentrop, "Führerul a devenit din ce în ce mai ancorat în viziunea sa despre acesta ca fiind rezultatul unei conspiraţii evreieşti internaţionale împotriva Germaniei".1 Aş spune mai mult: Adolf Hitler nu numai că a văzut în evrei ca naţiune instigatorii secreţi ai acestui război mondial, precum şi ai ultimului război mondial, dar (şi scrierile sale şi întreaga sa carieră dovedesc acest lucru) a înţeles pe deplin semnificaţia lor reală, mai profundă în istoria lumii; semnificaţia lor Cosmică, ca întruchipare ereditară a celor mai întunecate forţe "în Timp", agenţi principali ai acelei corupţii şi decăderi din ce în ce mai rapide a raselor superioare din punct de vedere natural, atât de impresionante pe măsură ce se apropie sfârşitul ciclului actual al Timpului.

Şi de aceea a ştiut - şi a proclamat cu fiecare ocazie,
de la început, - că lupta pe care o ducea în numele Germaniei era, pentru poporul German şi pentru întreaga umanitate ariană, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

* * *

S-a dovedit a fi imposibil din punct de vedere material să se împiedice, în decurs de un an, ca proviziile americane să ajungă în Rusia. Şi, departe de a captura Vladivostock, Japonia nici măcar nu a declarat război celui mai ireductibil adversar al Germaniei (cu care, la 13 aprilie 1941, încheiase un pact de neagresiune.) Japonia, aşa cum am spus la începutul acestui studiu, a mers pe drumul ei - drumul pe care îl considera cel mai probabil pentru a-şi asigura dominaţia asupra Asiei rapide şi a Asiei de sud-est şi pentru a-şi rezolva propria problemă a "spaţiului vital" - fără să realizeze că o contribuţie activă la înfrângerea Rusiei, în coordonare cu noul efort de război al Germaniei, ar fi adus-o, pe termen lung, mai aproape de obiectivul său decât toate victoriile sale spectaculoase din Mările Sudului, Malaya şi Birmania. În ceea ce priveşte Italia, - al cărei parteneriat fusese pentru Germania, de la început, mai mult o povară decât un avantaj, - la mai puţin de şase săptămâni după căderea de la putere a lui Mussolini, ea s-a grăbit să-şi trădeze marele aliat în " cel mai critic ceas”1,

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 211.

aşa cum a făcut-o în primul World War. Formarea unui nou guvern fascist - separat - în nordul Italiei (după salvarea dramatică a lui Mussolini din captivitate, de către Skorzeny) nu a fost de niciun folos practic. La sfârşitul anului 1943, Germania naţional-socialistă era singură - presată între cele două jumătăţi coalizate ale unei lumi în revoltă împotriva ideii eterne, Idee pe care o întruchipase, mai mult sau mai puţin conştient, de-a lungul istoriei, şi pe care acum o proclama, mai tare şi mai sfidător ca niciodată, prin vocea lui Adolf Hitler; singură pentru a lupta nu pe "două", ci pe o mie de fronturi: împotriva armatelor regulate şi a partizanilor din Rusia, Grecia, Italia, Africa, Franţa, Belgia, Olanda, Norvegia - peste tot - şi, acasă, împotriva bombardierelor britanice şi americane din ce în ce mai distructive şi a trădătorilor Germani din ce în ce mai activi şi mai aroganţi, a antinaziştilor de toate felurile; singuri pentru a se opune puterii de gândire, voinţei şi urii a milioane şi milioane de bărbaţi, femei şi copii de toate naţionalităţile şi rasele; a unei întregi umanităţi din Epoca Întunecată, aplecată asupra propriei degenerări şi condamnări; marcată cu semnul pierzaniei şi, tocmai din acest motiv, oarbă şi nebună: care-şi înalţă duşmanii şi îi ţine în ură pe adevăraţii săi salvatori. Şi este greu de spus care dintre factorii ostili - "cruciaţii" din Orient şi din Apus; Germanii trădătorii de acasă şi de pe toate fronturile; fluxurile necruţătoare de foc pe care oamenii de sânge anglo-saxon au vărsat noapte de noapte peste civilii Germani neajutoraţi, ucigând peste trei milioane dintre ei; sau indignarea prostească, dar sinceră (şi, prin urmare, eficientă) a milioane de oameni aparent neputincioşi din toate ţările, care auzeau în mod repetat la radio despre "monştrii nazişti" - a jucat un rol crucial în dezastrul din 1945.

În măsura în care evenimentele din tărâmul invizibil le determină pe cele din cel vizibil, se poate afirma cu siguranţă că ura neobosită este, din punct de vedere Cosmic, la fel de eficientă ca şi puterea armelor. Aliaţii victorioşi - sau mai degrabă evreii, care au animat tot spectacolul, - aveau, la Procesul de la Nüremberg, după război, să avanseze principiul "responsabilităţii colective" şi (oricât de ciudat ar suna asta din partea cuiva care a expus celebrul Proces ca fiind una dintre cele mai mari infamii ale istoriei) ei

1 Mussolini a căzut de la putere în iulie 1943; Italia a capitulat şi a intrat în război de partea Naţiunilor Unite (sub guvernul Badoglio) la 8 septembrie 1943.

au avut, în această privinţă, din nou din punct de vedere Cosmic, dreptate. Oricine a cărui inimă şi voinţă l-au dus pe Adolf Hitler la putere, a cărui voce l-a aclamat ca Fondator şi Conducător al unei lumi noi, a fost şi rămâne responsabil din punct de vedere moral pentru tot ceea ce s-a făcut sau se va face vreodată în numele şi în spiritul său. Eu sunt primul care acceptă acest fapt. Şi îl accept cu bucurie, cu mândrie, în ceea ce mă priveşte personal. Pe de altă parte, principiul responsabilităţii colective nu poate fi restrâns la un anumit grup de oameni, cu excluderea altor grupuri. Este valabil pentru toţi cei care admit o legătură de solidaritate cu fraţii în credinţă - sau fie şi fraţi în ură - şi, în special, pentru toţi antinaziştii, indiferent dacă sunt sau nu prost informaţi, inteligenţi sau nu, capabili sau nu de a judeca în deplină libertate. Un copil de zece ani care stătea în faţa radioului părinţilor săi din Calcutta sau Shanghai şi se bucura să audă vestea debarcării aliaţilor în Normandia 6 iunie 1944, - este responsabil pentru dezastrul mondial din 1945. Un copil de zece ani care, la Sidney, la Melbourne sau la San Francisco, şi-a adăugat vocea la corul de ură împotriva acuzaţilor de la Nüremberg, este responsabil de moartea (sau de întemniţarea îndelungată) acelor oameni şi poartă partea sa de infamie din procesul istoric. Aşa cum am mai spus, cel de-al Doilea Război Mondial nu este nimic mai puţin decât o crimă monstruoasă pentru care practic întreaga lume este responsabilă în mod colectiv - o crimă colectivă a întregii lumi împotriva Mântuitorului său, Adolf Hitler, împotriva Germaniei naţional-socialiste, împotriva omului arian şi a posibilităţilor care se află în el. Este crima întregii lumi care a cedat complet în faţa legii Timpului, adică a legii decăderii şi a morţii, împotriva ultimei - sau a celei dinaintea ultimei - expresii la scară mare a contratendinţei milenare "împotriva Timpului", pe care aristocraţia naturală de sânge şi de caracter - elita rasei Ariane - o întruchipează, din ce în ce mai conştient, de secole deja.

Printre milioanele de oameni care poartă vina pentru asta, antinaziştii Germani de la acei ofiţeri de rang înalt care, la 20 iulie 1944, au atentat la viaţa lui Adolf Hitler, până la cei mai neînsemnaţi şi inactivi opozanţi ai regimului naţional-socialist - ocupă un loc special sau, mai degrabă, au o semnificaţie specială. Fiind Germani, - propriii compatrioţi ai Fuhrerului, pe care acesta i-a iubit atât de mult - ei reprezintă mai mult decât oricare alţii risipa virtuţilor Ariane naturale în slujba neadevărului; prinderea

Epocii Întunecate chiar şi asupra celei mai bune rase de pe acest pământ; pângărirea minţii Ariane prin învăţături false despre "umanitate" şi principii în contradicţie cu legile şi scopul Vieţii. Şi ar trebui să adăugăm că, alături de ei, şi într-o măsură cu greu mai mică, toţi antinaziştii de origine nordică - norvegieni, danezi, olandezi sau britanici (sau americanii de origine nordică, cum ar fi sinistrul "Cruciat pentru Europa", Dwight Eisenhower însuşi) - reprezintă acelaşi lucru. Pentru că Germania naţional-socialistă nu a dus războiul care i s-a impus doar pentru ea însăşi, ci pentru întreaga omenire superioară; pentru reafirmarea valorilor naturale eterne şi a ierarhiei umane naturale, adică pentru domnia omenirii cu adevărat superioare pe acest pământ (indiferent de "naţionalitate" în sensul restrâns al cuvântului).

Vorbind despre viitoarea Europă visată de el şi despre splendida elită ariană care urma să o conducă, Adolf Hitler a spus că "contează prea puţin" dacă un membru al acestei elite este "austriac sau norvegian".1 Tot ceea ce conta în ochii săi era ca aristocraţia conducătoare să fie, din punct de vedere fizic, moral şi cultural, o adevărată aristocraţie ariană. Aceeaşi idee, şi anume că Germania naţional-socialistă nu era decât primul pas spre o Europă naţional-socialistă regenerată, este exprimată cel mai clar în ultimul text cunoscut dictat de Om "împotriva Timpului": "Testamentul său politic".2 Şi se poate adăuga că o Europă naţional-socialistă nu este, în mod logic, decât un prim pas spre un Pan-Aryandom conştient rasial şi legitim mândru de el, organizat după principiile lui Adolf Hitler - acceptându-l ca lider veşnic - şi ocupând în lume locul pe care i l-a atribuit Natura.

Aşa cum am scris într-o altă carte3 , fiecare persoană cu sânge arian, - fie el sau ea, un european de rasă sau un indian de înaltă castă - care a luptat împotriva Germaniei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, împiedicând astfel materializarea acelui program glorios, este, nu mai puţin decât antinaziştii Germani înşişi, un trădător al propriei rase - al rasei noastre comune.

* * *

Alţii au descris - sau au încercat să descrie - mult mai bine

1 "Tisch Gespräche" a lui Adolf Hitler, publicată după război.
2 Publicat de L. Battersby.
3 În "Pelerinaj", scris în 1953-1954 (Introducere).

decât aş fi putut să o fac eu (care nu am fost la faţa locului), ultimele zile ale celui de-al treilea Reich German: înaintarea irezistibilă a celor două armate invadatoare frenetice (şi a auxiliarelor lor respective) în inima ţării, în care ani de bombardamente nemaivăzute nu lăsaseră decât ruine; teroarea ultimelor şi celor mai înverşunate raiduri aeriene, care au dezorganizat totul, în timp ce fluxuri şi fluxuri de refugiaţi continuau să se reverse spre vest (realizând că, în ciuda tuturor, aveau, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla, mai puţin de ce se temeau de americani, - duşmani ai naţional-socialismului fără credinţă de pus în locul acestuia - decât de ruşi, care luptau în deplină conştiinţă de apartenenţa lor la credinţa contrară); oroarea ultimelor bătălii disperate, menite să im oblojească pentru o vreme un inamic despre care acum se ştia că este învingător; şi prăbuşirea morală - speranţa înspăimântătoare, lipsa de speranţă, sentimentul amar de a fi fost batjocorit şi înşelat - a milioane de oameni în inimile cărora credinţa în naţional-socialism fusese inseparabilă de certitudinea invincibilităţii Germaniei: "ruinele morale", chiar mai tragice şi mai durabile decât cele materiale. Alţii au descris sau au încercat să descrie oroarea ultimelor zile ale Berlinului sub focul necruţător al tunurilor ruseşti - Berlinul, care, văzut de sus, "arăta ca craterul unui vulcan imens". 1

În mijlocul capitalei în flăcări, se aflau grădinile largi şi încă neatinse ale Cancelariei Reich-ului. Acolo, înconjurat de câţiva dintre credincioşii săi, în "buncărul" său subteran, Adolf Hitler, Om "împotriva Timpului", trăia aparent sfârşitul întregii sale munci de o viaţă şi al tuturor viselor sale, şi începutul lungului martiriu al poporului său. Rapoarte mai mult sau mai puţin exacte au ajuns în lumea exterioară despre ultimele sale gesturi şi cuvinte cunoscute. Tocmai am menţionat publicarea "Testamentului său politic". Dar nimeni nu a descris, în toată măreţia sa mai mult decât umană, ultima fază interioară reală
— eşecul tragic şi, totuşi, (considerat dintr-un punct de vedere care îl depăşeşte
cu mult pe cel al politicianului), punctul culminant al vieţii sale dedicate. Pe tot parcursul războiului şi înainte de război, timp de două decenii şi jumătate, Adolf Hitler a condus lupta Germaniei (şi a omului arian) - aspectul modern al veşnicului

1 Acestea sunt cuvintele cunoscutei aviatoare Germane, Hanna Reitsch, care a văzut
acest lucru.

Lupta pentru triumful Luminii şi al Vieţii, - împotriva forţelor coalizate ale întregii lumi. Şi nu şi-a pierdut credinţa în victorie, nici măcar atunci când totul părea să se întoarcă împotriva lui şi a poporului său: nici după Stalingrad, nici după debarcarea aliaţilor în Normandia, nici după ce ruşii şi americanii şi sateliţii lor au intrat în Germania dinspre est şi dinspre vest şi înaintau, în fiecare zi, mai adânc în inima ţării sfâşiate şi distruse, în ciuda unei rezistenţe disperate şi a unor contraatacuri inutile. "A trăit într-un vis"1 a scris un autor francez, într-o carte sfâşietoare. Şi este adevărat, într-un fel, - în parte pentru că trădătorii intenţionaţi l-au ţinut în mod deliberat prost informat despre situaţia reală de pe fiecare front, din fiecare ţară ocupată şi, practic, din fiecare serviciu esenţial de acasă (aşa cum reiese clar, din diverse memorii de război mai deschise), şi în parte pentru că el însuşi era mai mult un clarvăzător decât un politician. Se ştia înşelat şi trădat, - "Vedeţi cum mă mint, şi de cât timp deja!", i-a declarat, în 1944, eroului Luftwaffe, Hans-Ulrich Rudel, după o discuţie în care acesta din urmă îi prezentase imaginea corectă a unui sector de război în care el însuşi luptase. - Dar el nu a ştiut decât foarte târziu - prea târziu - în ce măsură l-a trădat cineva. (A recunoscut-o el însuşi în ultimul său discurs.) Încrederea pe care o acorda oricărui German care părea în întregime devotat ideii naţional-socialiste era deplină. Iar trădătorii au profitat de ea.

De asemenea, el a "trăit în vis", aşa cum a făcut orice mare Clarvăzător, de la începutul veacurilor. Conştient cum era de adevărul absolut al doctrinei sale şi de autenticitatea absolută a misiunii sale şi a poporului său, şi ştiind, aşa cum ştia, că adevărul este menit să învingă pe termen lung, el a fost tentat să subestimeze puterea forţelor morţii care, în conformitate cu legea evoluţiei în Timp, vor trage lumea spre pieire înainte ca noua Epocă de Aur (şi, odată cu ea, un nou ciclu temporal) să poată răsări. Viziunea clară a realităţii pământeşti eterne, infinit mai presus de politică, (a realităţii pământeşti "în armonie cu sensul primordial al lucrurilor"), spre care a tintit de-a lungul carierei sale, l-a făcut, ani de zile, orb la semnele teribile ale dezastrului iminent. Certitudinea că Reich-ul German, aşa cum a l-a vrut

1 Georges Blend, "L'Agonie de l'Allemagne".

şi l-a întemeiat el din nou şi l-a organizat la sfârşitul acestei Epoci Întunecate, a fost primul pas spre Reich-ul pământesc glorios al Perfecţiunii recucerite, - Aryandomul regenerat al Epocii de Aur aşteptate - şi că venirea acestui Regat al zeilor pe pământ era un fapt pozitiv din punct de vedere matematic, la fel de pozitiv ca răsăritul Soarelui după fiecare noapte, l- a făcut să uite, cel puţin pentru ani de zile, că cel de-al treilea Reich German "împotriva Timpului", propria sa creaţie - trebuia să dispară înainte de a se putea ridica din nou, transfigurat într-un stat al Epocii de Aur.

Fără îndoială, în timpul războiului, a devenit din ce în ce mai conştient de enormitatea forţelor îndreptate împotriva sa, atât în străinătate, cât şi în ţară; din ce în ce mai conştient de trădarea generalizată şi ascunsă; şi, mai ales, din ce în ce mai convins de rolul sinistru jucat de evreimea mondială în desfăşurarea evenimentelor.1 Începând cu 1942, el a înfruntat şi a abordat, nu-i aşa, - cu colaborarea tot mai strânsă a lui Heinrich Himmler, - problema evreiască - în sfârşit! - cu o parte din cruzimea cu care ar fi trebuit să fie abordată cu ani înainte. Dar era prea târziu. Acea nemilozitate târzie - acea trezire întârziată a laturii "fulgerătoare" justiţiară a naturii sale, la cel care, aşa cum am spus la începutul acestei cărţi, avea, în alcătuirea sa, mai mult "soare" decât "fulger" - nu a mai putut salva Reich-ul. Lichidarea în masă a aproximativ 750.000 de evrei2 din Germania şi din alte ţări europene în camerele de gazare de la Auschwitz şi din alte câteva lagăre de concentrare nu i-a împiedicat pe evreii influenţi, care trăiau în siguranţă în S.U.A., în Anglia, în Rusia, în India, în Palestina, - oriunde în lumea largă - să îndrepte furia întregii omeniri, inclusiv a naţiunilor Ariane, împotriva noii Germanii. (Iar după război, când soarta celor câtorva evrei executaţi - care au fost - din păcate! - de altfel, nu neapărat cei mai periculoşi, - a devenit cunoscută pe meleaguri străine, cifra de 750.000 a devenit peste noapte 6.500.000 şi chiar 8.000.000, pentru a le oferi aliaţilor victorioşi, "cruciaţi ai umanităţii", un pretext pentru a tortura şi ucide cât mai mulţi adepţi ai lui Adolf Hitler. În timp ce mii dintre cei mai nefaşti evrei

1 J. von Ribbentrop, "Zwischen London und Moskau", p. 273.
2 Această cifră mi-a fost dată de un ofiţer S.S. Publicaţia evreiască "Shem" – scrisă pentru cititorii evrei - menţionează, totuşi, doar aproximativ jumătate din acest număr.

datorită generozităţii uluitoare a Führerului, părăsiseră deja Germania înainte de război).

În mod similar, severitatea cu care au fost trataţi conspiratorii împotriva regimului naţional-socialist care au fost depistaţi spre sfârşitul războiului - oamenii de la 20 iulie, de exemplu - nu i-a împiedicat pe alţii să continue, nedetectaţi, activităţile lor perfide. Nu a putut nici să anuleze toate răutăţile provocate, încă de la începutul regimului, de acei oameni cu funcţii înalte care, în secret, erau hotărâţi să îl distrugă cu orice preţ, chiar şi cu cel al distrugerii Germaniei însăşi, odată cu el. Reprimarea dură şi exemplară a acestor elemente a venit, de asemenea, prea târziu. Şi mai mult: neîncrederea lui Adolf Hitler faţă de toate clasele din propriul popor, cu excepţia muncitorilor cinstiţi, cu inimă simplă, care i-au rămas credincioşi până în ziua de azi,1 a venit prea târziu. Şi asta, repet, pentru că, contrar Profetului Mohamed, contrar Domnului Krishna şi tuturor Menilor "împotriva Timpului" atât "Soare", cât şi "Fulger" - care au murit victorioşi, Führerul nostru avea, în alcătuirea sa personală, prea mult soare în proporţie cu puterea sa de "fulger".

Şi acum, a venit sfârşitul. Adolf Hitler nu mai "trăia într-o vis." El ştia că contraofensiva supremă - ofensiva din Ardeni - nu reuşise să oprească înaintarea Aliaţilor din vest. Ştia că, pe de altă parte, ruşii au pătruns şi au trecut râul Oder şi că se adunaseră în jurul Berlinului. Într-un efort disperat de a spera împotriva oricărei speranţe, a continuat să menţioneze armata generalului Wenck - care, de fapt, nu mai exista - şi să aştepte ca aceasta să apară şi să elibereze capitala Reich-ului. Dar ştia în sinea lui că generalul Wenck nu va veni; că războiul era terminat şi pierdut. Şi îşi putea foarte bine să îşi imagineze calvarul atroce pe care poporul său urma să îl experimenteze acum în mâinile agenţilor Forţelor Întunecate - duşmanii lor şi ai lui.

* * *

Tunurile ruseşti continuau să tragă fără încetare. Iar Berlinul a continuat să ardă. Ardea de zile întregi. Devenise un adevărat infern.

1 Această neîncredere faţă de toţi, cu excepţia clasei muncitoare, este adesea exprimată în "Tisch Gespräche", conversaţiile Führerului, publicate după război.

În adâncul "buncărului" său de sub grădinile încă neatinse ale Cancelariei, - Adolf Hitler a putut auzi tunetul exploziilor şi a simţit, prin pământul sfâşiat şi zdrobit, convulsiile de moarte ale capitalei sale. Şi a ştiut că era sfârşitul.

În interiorul "buncărului", câţiva credincioşi - Eva Braun, care nu se aruncase niciodată în lumina reflectoarelor marilor Zile, dar care îl iubea şi care acum era soţia lui; Dr. Goebbels, cu familia sa; generalul Krebs, amiralul Vosz, Martin Bormann şi alţii - aşteptau alături de el să se sinucidă la apariţia ruşilor. La intrarea în Grădinile şi în "buncăr" - pe marginea acelui iad răcnitor şi înflăcărat care se rostogolea tot mai aproape, irezistibil ca un ocean de lavă, - Bărbaţii S.S. au vegheat, gata să moară. Au rămas acolo, cu la fel de multă impasibilitate, cu la fel de multă detaşare ca şi gărzile romane din vechime care, în anul 79 d.Hr., au stat la porţile Pompeiului - acolo unde ofiţerii lor le ordonaseră să rămână - sub ploile de cenuşă arzătoare ale vulcanului care erupea brusc; la vederea jeturilor de rocă topită, până la sfârşit; până când şi-au pierdut cunoştinţa şi s-au scufundat la pământ sub armurile lor, în timp ce lava care înainta se rostogolea peste ei. Dar pârâul care avea să se rostogolească peste trupurile acestor ultimi apărători ai celui de-al treilea Reich German şi să scufunde jumătate (şi, în curând, poate, toată) Europa, era inepuizabila Armată Roşie; cel mai formidabil instrument uman în slujba forţelor de nivelare. Din eroicul stat "împotriva Timpului" - creaţia lui Adolf Hitler - nu avea să rămână nicio urmă după trecerea sa. Iar acei oameni de sânge nordic, trădători ai rasei lor, acei "cruciaţi ai Europei" care, acum, îi salutau şi îi ajutau înaintarea, aveau să fie, într-o zi, - în curând - şterşi în faţa lui.

Fără să fie conştienţi de acea atmosferă de dezastru Cosmic (căci aşa era), comparată cu cea a unui "Amurg al zeilor" viu, cei şase copii Goebbels - Helga, în vârstă de doisprezece ani; Hilde, unsprezece ani; Helmut, nouă ani; Holde, şapte ani; Hedda, cinci ani; şi Heide, trei ani - îmbrăcaţi la fel de frumos ca pe timp de pace, graţie eroicei lor mame, se jucau de-a v- aţi ascunselea pe coridoarele ultimei cetăţi necucerite a Germaniei naţional- socialiste. Uneori, Führerul, sau cei din S.S. care nu erau la datorie, se jucau cu ei sau le spuneau poveşti. Cu o zi sau două înainte de sfârşit, faimoasa aviatoare, Hanna Reitsch,

l-a pilotat pe generalul von Greim la "buncăr" şi a rămas acolo câteva ore cu el. Magda Goebbels i-a spus, printre altele, următoarele lucruri: "Ei cred în Führer şi în cel de-al Treilea Reich; când acestea vor înceta să mai existe, nu va mai fi loc în lume pentru cei şase copii ai mei." Şi a adăugat: "Cu condiţia ca Cerul să-mi dea suficient curaj pentru a-i ucide!". Admirabila femeie chiar i-a ucis. Iar ea şi Dr. Goebbels s-au sinucis după aceea.

Conform scrierilor publicate ca "Testament politic" şi a declaraţiilor mai multor persoane care au fost prezente în "buncăr" aproape până la sfârşit, Adolf Hitler şi soţia sa, Eva, au făcut acelaşi lucru. Potrivit altor ipoteze, la fel de plauzibile, ei au părăsit "buncărul" la timp - nu pentru a se salva, ci pentru a continua lupta, într-o bună zi, - iar fondatorul credinţei naţional-socialiste încă mai respiră undeva pe acest pământ, la câţiva ani după distrugerea operei vieţii sale, gata să inspire noua ascensiune la putere a oamenilor săi de încredere şi să prezideze noul triumf al svasticii, pe care nimic nu o poate reţine. Nu există nicio dovadă reală într-un fel sau altul, ci doar, - pe măsură ce anii trec fără să aducă vreun semn că ar fi în viaţă, o probabilitate din ce în ce mai mare ca Führerul să nu fi supravieţuit sacrificiului total al Germaniei.

Acest lucru poate fi, fără îndoială, un fapt deprimant pentru discipolii săi, ba chiar un fapt sfâşietor pentru aceia dintre ei care nu au avut niciodată onoarea şi bucuria de a-l vedea. Din punct de vedere Cosmic, acest lucru contează prea puţin; pentru că semnificaţia lui Adolf Hitler rămâne aceeaşi, indiferent dacă este, în carne şi oase, vizibil sau invizibil, viu sau mort. Viu sau mort, el rămâne eroul care, în epoca noastră atroce - foarte aproape de sfârşitul Epocii Întunecate a ciclului actual al Timpului, - a stat singur, în fruntea poporului său privilegiat, împotriva curentului descendent din ce în ce mai feroce al Timpului; împotriva întregii lumi care devenise (ca în fiecare Epocă Întunecată succesivă) domeniul forţelor dezintegrării şi ale morţii, care îi exalta şi se supunea agenţilor lor, urând în acelaşi timp orice Messager autentic al Vieţii. Viu sau mort, el s-a sacrificat pentru poporul său; iar sacrificiul său (şi cel al poporului său pentru întreaga rasă ariană) este la fel de complet în ambele cazuri - ba chiar, dacă este viu, viaţa lui trebuie să fi fost în toţi aceşti ani, de multe ori mai rea decât moartea. Viu sau mort, el este Acela Care se întoarce "veac după veac, când dreptatea este zdrobită,

atunci când răul triumfă, pentru a instaura pe pământ Domnia Dreptăţii"1 ; Om "împotriva Timpului" Care, mereu şi mereu în cursul istoriei, şi de fiecare dată cu metodele epocii în care apare, luptă pentru acel ideal de perfecţiune integrală - de sănătate absolută - pe care nici o Epocă, în afară de o Epocă de Aur - o "Epocă a Adevărului" - nu-l poate trăi la scară mondială, în toată gloria sa. Viu sau mort, el este veşnic şi se va întoarce, căci El este El: Cel care a vorbit pentru toate timpurile prin cel mai vechi discurs cunoscut al Wisdomului arian, Bhagavad-Gita.

În "buncărul" din Grădinile Cancelariei - ultimul bastion material al naţional-socialismului în mijlocul Berlinului în flăcări - şi-a dictat "testamentul politic". Este greu de spus dacă formularea pe care o deţinem din el este cea corectă sau nu. Dacă, aşa cum spun unii, Führerul a supravieţuit dezastrului, simpla menţionare a "morţii sale voluntare" în cadrul documentului ar fi suficientă pentru a-l face inexact. Dar, oricare ar fi formularea, nu, oricare ar fi faptele dezbătute în sine, spiritul ultimului mesaj cunoscut al lui Adolf Hitler şi seninătatea care se respiră în el - certitudinea calmă şi de neclintit, chiar şi în cel mai întunecat moment, că adevărul va învinge în cele din urmă, în ciuda tuturor - sunt autentice. Viziunea glorioasă a unei "Europe unite şi naţional-socialiste", a cărei formare reprezintă "opera secolelor viitoare", este autentică. Conştiinţa şi mândria misiunii istorice a Germaniei, în special a misiunii acelui splendid tânăr German care a purtat numele lui Adolf Hitler, ca precursor, inspirator, conducător şi organizator al unei umanităţi Ariane regenerate în interiorul şi dincolo de graniţele geografice ale Reich-ului, sunt autentice. Autentice şi nu noi; pentru că Ideea Reich-ului, într-un sens mai mult decât politic, a ocupat întotdeauna locul principal în viaţa lui Adolf Hitler.

În biografia lui August Kubizek despre el în tinereţe, există un pasaj prea semnificativ pentru a nu-l cita aproape in extenso. Este vorba de descrierea unei plimbări la Freienberg (un deal care domină Linz) în miezul nopţii, imediat după ce viitorul Fuhrer şi prietenul său asistaseră împreună, la Operă, la o reprezentaţie a operei "Rienzi" de Richard Wagner. " Eram singuri", scrie Kubizek. "Oraşul se scufundase sub noi în ceaţă. Ca şi cum ar fi fost mişcat de o

1 Bhagavad-Gita, IV, versetele 7 şi 8.

forţă invizibilă, Adolf Hitler a urcat în vârful Freienberg. Acum mi-am dat seama că nu mai eram în singurătate şi întuneric, căci deasupra noastră străluceau stelele.

"Adolf stătea în faţa mea. Mi-a luat ambele mâini în mâinile lui şi le-a strâns cu putere - un gest pe care nu-l mai făcuse niciodată. Am simţit din presiunea mâinilor sale cât de emoţionat era. Ochii îi scânteiau febril. Cuvintele nu-i curgeau de pe buze cu uşurinţa obişnuită, ci izbucneau aspre şi pasionale. Am observat la vocea lui, chiar mai mult decât la felul în care mă ţinea de mâini, cum episodul pe care îl trăise (reprezentaţia "Rienzi" la Operă) îl zdruncinase până în profunzime.

"Treptat, a început să vorbească mai liber. Cuvintele veneau cu mai multă viteză. Niciodată înainte şi nici de atunci nu l-am mai auzit pe Adolf Hitler vorbind aşa cum a făcut-o atunci, în timp ce stăteam singuri sub stele, ca şi cum am fi fost singurele două creaturi de pe pământ.

"Îmi este imposibil să repet cuvintele pe care prietenul meu le-a rostit în acel ceas.

"Ceva cu totul remarcabil, pe care nu-l observasem până atunci, chiar şi când îmi vorbea cu vehemenţă, m-a frapat în acel moment: era ca şi cum un alt Sine vorbea prin el; un alt Sine, din a cărui prezenţă el era la fel de mişcat ca şi mine. În nici un caz nu s-ar fi putut spune despre el (aşa cum se întâmplă uneori, în cazul unor oratori străluciţi) că era intoxicat de propriile cuvinte. Dimpotrivă! Am avut senzaţia că trăia cu uimire, aş spune, că era el însuşi posedat de, ceea ce izbucnea din el cu o putere elementară. Nu-mi permit un co mentar despre această observaţie. Dar a fost o stare de extaz, o stare de transă completă în care, fără să menţioneze nici instanţa implicată în ea, a proiectat experienţa sa din spectacolul "Rienzi" într-o viziune glorioasă pe un alt plan, conlocuitor pentru el însuşi. Mai mult decât atât: impresia pe care o primise de la acel spectacol nu era decât impulsul exterior care îl determinase să vorbească. Precum un potop se sparge printr-un baraj care s-a rupt, aşa s-au precipitat cuvintele din gura lui. În imagini sublime, irezistibile, el a desfăşurat în faţa mea viitorul său şi al poporului nostru.

"Până atunci fusesem convins că prietenul meu voia să devină artist, pictor sau arhitect. În acea oră

nu se punea problema de aşa ceva. El era preocupat de ceva mai înalt, pe care eu nu-l puteam încă înţelege.... Vorbea acum despre o misiune pe care urma să o primească într-o zi din partea poporului nostru, pentru a-l conduce din sclavie, spre culmile libertăţii.... Mulţi ani aveau să treacă până să realizez ce însemnase pentru prietenul meu acea oră înstelată, despărţită de toate lucrurile pământeşti."1

Este cutremurător să ne amintim, în lumina "Testamentului politic", acel episod extraordinar din vremea când Adolf Hitler era un tânăr de 17 ani. Seninătatea ultimului mesaj cunoscut al Führerului, dictat sub focul tunurilor ruseşti, devine cu atât mai impresionantă. Este vorba de seninătatea acelei nopţi înstelate şi luminoase care îl învăluise şi îl pătrunsese în timp ce, cu patruzeci de ani în urmă, luase pentru prima dată conştiinţa deplină a misiunii sale. Atunci, măreţia destinului său îl copleşise. Iar misteriosul Sine măreţ care i-o dezvăluise îi apăruse ca "un alt Sine", nu al său. Acum ştia că cei doi erau acelaşi. Acum, destinul era împlinit. Calea gloriei şi a durerii ajunsese la sfârşit. În câteva ore - poate în câteva minute, - inamicul avea să fie acolo, iar ultimul bastion simbolic al Germaniei naţional-socialiste - "buncărul" din Grădinile Reichskanzelei - scufundat.

Şi totuşi... Mai liniştit acum, printre tunete de explozii şi zgomotul clădirilor prăbuşite - flăcările şi ruinele celui de-al Doilea Război Mondial - decât atunci, în vârful Freienbergului, sub stele; eliberat de disperarea sălbatică temporară care îl cuprinsese la vestea avansului rusesc la vest de râul Oder, Adolf Hitler a privit viitorul. Iar acel viitor - al lui, al naţional-socialismului şi al Germaniei, care devenise acum, pentru totdeauna, cetatea noii Credinţe - nu era nimic mai puţin decât eternitatea; eternitatea Adevărului, mai de neclintit (şi mai liniştitor) în măreţia sa chiar decât cea a Căii Lactee.

Ruşii puteau să vină, iar "aliaţii lor galanţi" din Vest îi puteau întâmpina şi se puteau bucura împreună cu ei pe cenuşa celui de-al Treilea Reich (aşa cum au făcut Winston Churchill şi fiica sa Sarah, care au fost văzuţi, de fapt, câteva zile mai târziu,

1 August Kubizek, "Adolf Hitler, mein Jugendfreund" (ed. 1954), p. 140-141.

chicotind cu ofiţerii ruşi în faţa scheletului Reichstagului); Berlinul ar putea fi distrus - sau "bolşevizat" - şi Germania, tăiată în două sau în patru, ar putea suferi, ani şi ani de zile, un calvar cum nicio naţiune din istorie nu suferise până atunci. În ciuda a toate, naţional-socialismul, expresia modernă a Adevărului Cosmic aplicat la problemele socio-politico-culturale, va dăinui şi va învinge. "Eroismul soldaţilor noştri, care au păstrat faţă de mine sentimente de camaraderie de nezdruncinat, este o garanţie că o Germanie naţional-socialistă şi o Europă naţional-socialistă unită vor lua, într-o zi, naştere", scria Adolf Hitler în "Testamentul său politic". "Fie ca cei credincioşi ai mei să ţină minte că este sarcina secolelor viitoare să întemeieze o Europă naţional-socialistă şi să pună întotdeauna interesul colectiv mai presus de interesul propriu! ... Fie ca ei - Germani şi non-Germani (toate forţele Europei Naţional-Socialiste) - să rămână conştienţi de rasă şi să reziste fără slăbiciune la otrava care este pe cale să corupă şi să ucidă toate naţiunile: spiritul evreilor internaţionali."1

Tragicul stat "împotriva timpului", pe care el îl ridicase ca singurul baraj posibil împotriva forţelor veşnice ale decăderii, şi care acum zace în ţărână, se va ridica într-o zi la scară paneuropeană (sau chiar pan- ariană), în toată vigoarea şi splendoarea tinereţii regăsite. S-ar ridica sub conducerea Celui care va pune capăt acestei Epoci Întunecate; a Celui care revine, sub ultimul Său aspect - în egală măsură "Soare" şi "Fulger", în timp ce Adolf Hitler, mai mult "Soare" decât "Fulger", nu este decât penultima Sa întrupare. Se va ridica din nou ca teocraţie a Epocii de Aur pentru a mă co - o teocraţie din interior; regatul pământesc al zeilor Ariani în carne şi oase.

Şi finalul atroce? Agonia celui de-al treilea Reich German mândru? Nu a fost decât începutul Via dolorosa care duce la marele Nou Început. Toată oroarea prezentului şi a viitorului imediat avea să treacă. Iadul în care poporul German avea să trăiască, ani de zile, avea să treacă. Naţional-Socialismul se va ridica din nou, pentru că este fidel Realităţii Cosmice şi pentru că ceea ce este adevărat nu trece. Via dolorosa a Germaniei a fost, într-adevăr, calea spre gloria viitoare. Trebuia să fie parcursă, dacă naţiunea privilegiată trebuia să îndeplinească

1 "Testamentul politic" al lui Adolf Hitler.

misiunea ei în mod absolut, adică dacă ea trebuia să fie Naţiunea care a murit de dragul rasei umane superioare, pe care o întruchipa, şi care se va ridica din nou pentru a prelua conducerea acelor Ariani supravieţuitori care sunt - în sfârşit! - să înţeleagă mesajul ei de viaţă şi să îl ducă cu ei în splendoarea Epocii de Aur care se anunţă.

Oh, acum - acum, sub focul şi tunetul neîncetat al artileriei ruseşti; acum, în pragul dezastrului - cum a înţeles clar acest lucru Om "împotriva timpului"!

Deasupra lui şi deasupra fumului tunurilor ruseşti şi al oraşului în flăcări, deasupra zgomotului exploziilor, la milioane şi milioane de kilometri depărtare, stelele - aceleaşi stele care îşi revărsaseră lumina peste primul extaz profetic al adolescentului, cu patruzeci de ani înainte - scânteiau în toată gloria lor, într-un vid fără limite. Iar Om "împotriva Timpului", care nu le putea vedea, ştia că înţelepciunea sa naţional-socialistă, întemeiată pe înseşi legile Vieţii; Înţelepciunea sa, pe care această lume blestemată şi respinsă de soartă o blestemase şi o respinsese, era şi va rămâne, în ciuda tuturor, la fel de inatacabilă şi veşnică ca şi Dansul lor veşnic.

CAPITOLUL XV

ZEI PE PĂMÂNT

Astăzi, la zece ani de la dezastrul din 1945, când jumătate de lume tremură şi se agită în faţa a ceea ce numeşte "pericolul comunist", nimic nu pare mai depăşit decât vechea alianţă a statelor capitaliste cu Rusia sovietică (şi cu forţele comuniste din toate ţările) împotriva Germaniei naţional- socialiste. Oameni care nu au avut niciodată nimic de-a face cu naţional- socialismul - catolici sinceri care sunt, în acelaşi timp, şi patrioţi francezi sinceri, cum ar fi profesorul Maurice Bardèche, - expun prostia politicii antiGermane a democraţiilor occidentale, care a dus la război, precum şi inechitatea şi nebunia procesului de la Nürnberg, - acea glorificare a trădării - şi nebunia unui efort de "de-nazificare" care, dacă va avea succes, nu poate decât să arunce Germania în braţele Rusiei sovietice. Nu, un antinazist notoriu precum Sir Winston Churchill a recunoscut public, la numai câţiva ani după încheierea războiului, că aliaţii occidentali "au ucis porcul greşit", ceea ce înseamnă - în contradicţie flagrantă cu propriile sale cuvinte şi acţiuni anterioare - că ar fi fost mai rezonabil ca duşmanii comunismului să ajute Germania naţional-socialistă să zdrobească Rusia, în loc să ajute Rusia să zdrobească Germania naţional-socialistă şi apoi să "bolşevizeze" jumătate din Europa şi trei sferturi din Asia. Sinistra coaliţie mondială, fără de care Adolf Hitler ar fi câştigat, fără îndoială, acest război, apare din ce în ce mai mult ca o afacere proastă în care diplomaţii de lectură ai Rusiei sovietice - şi Stalin (vulpea aia bătrână!) în fruntea tuturor - i-au "făcut" pe credulii lor parteneri din tabăra capitalistă cu o măiestrie magistrală. Iar politicienii anglo-saxoni care au pregătit Acordurile de la Teheran şi de la Ialta şi de la Potsdam, şi cei care le-au semnat, şi cei care le-au salutat, şi milioanele de oi cititoare de ziare care, sub intoxicarea antinazistă a vremii (şi atmosfera ulterioară a proceselor pentru "crime de război" şi a "de-nazificării") le-au găsit minunate, se simt acum mici şi

amărâți de ideea cum că au fost “făcuți” - nu, chair atât de bine "făcuți"! - și ajung să urască Rusia sovietică, fortăreața comunismului cuceritor, la fel de violent - și de neinteligent, - cum au urât vreodată Germania național-socialistă.

Mulți simpatizanți politici ai național-socialismului în interiorul și în afara țării Germania privec acest fapt cu o satisfacție nedisimulată și spun: "Roata se învârte; - cu atât mai bine!". Dar acest lucru nu este adevărat; nu este adevărat, cel puțin în sensul în care este înțeles. Nu este adevărat, pentru că este contrar legilor evoluției în Timp - legilor Vieții - ca o lume, sau chiar jumătate de lume, să se oprească în drumul său spre pieire și să încerce să se întoarcă înapoi, împotriva curentului istoriei. Roata istoriei se învârte. Nu a încetat niciodată să o facă. Dar nu se întoarce spre acceptarea generală, cu atât mai puțin spre glorificarea pe scară largă a național-socialismului, tipicul Înțelepciunii "împotriva timpului". Dimpotrivă! Se învârte așa cum a făcut-o încă de la căderea omului, adică de la sfârșitul ultimei vârste de aur, care a dispărut de mult, în sensul curentului Timpului: spre neadevăr; spre haos; spre degenerare și moarte - tot mai departe de Înțelepciunea mântuirii întruchipat, veac după veac, în toți adevărații oameni "împotriva Timpului" și, în zilele noastre, în Adolf Hitler și discipolii săi. Nu se poate întoarce altfel, atâta timp cât ultimul Om "împotriva Timpului" - Distrugătorul și Creatorul victorios, în egală măsură "Soare" și "Fulger", Care va pune capăt acestei umanități și acestei Epoci de Tristețe și va deschide ciclul Timpului care va veni, - nu s-a manifestat.

Ceea ce le dă atâtor oameni iluzia că anticomunismul crescând al unei mari părți a omenirii de după război este în mod necesar legat (sau susceptibil de a deveni, într-o zi, legat) de o schimbare a atitudinii lumii față de național-socialism, este o ignoranță fericită a adevăratei naturi a acestei din urmă Weltanschauung. Este vorba, în special, de eroarea care constă în a o lua drept o doctrină pur politică, în timp ce este, în realitate, infinit mai mult decât atât; de ignorarea caracterului său "împotriva Timpului", adică a semnificației și locului său Cosmic. Este, de asemenea, necunoașterea adevăratei naturi a coaliției mondiale antinaziste care a provocat cel de-al Doilea Război Mondial și care, în cele din urmă, a frânt puterea celui de-al Treilea Reich German. Această coaliție fatală a urii împotriva credinței Hitleriste este, de asemenea, ceva mai mult decât politic. Ea este, așa cum am încercat să arăt în capitolul precedent, alianța logică a tuturor agenților forțelor Întunericului

împotriva doctrinei unice "împotriva Timpului" şi a singurului stat "împotriva Timpului" în epoca noastră. Forţele întunericului sunt la fel de vii, la fel de active, acum, după război - după victoria lor - ca şi în timpul sau înainte de război; ba chiar mai mult, pe măsură ce fiecare zi ne apropie de inevitabilul "sfârşit al lumii". Faptul că diverşii lor agenţi au început să se certe între ei nu înseamnă că au încetat să mai fie ceea ce au fost întotdeauna, şi anume agenţi ai dezintegrării şi ai morţii, - cu atât mai puţin că vreunul dintre ei a devenit brusc un agent al regenerării. Acum, - toţi, - devin orbi faţă de similitudinea lor profundă şi îşi exagerează diferenţele şi uită originea şi scopul lor comun doar pentru că singurul obstacol care le stătea în cale - statul naţional-socialist, cu acel inatacabil Wisdom "împotriva Timpului" care stătea la baza tuturor instituţiilor sale - nu mai există. Dacă acesta, înainte de a fi condamnat, s-ar ridica din nou, din nou s-ar coaliza automat împotriva lui.

Alianţa lumii capitaliste cu cetatea Marxismului poate apărea acum, din punct de vedere politic, ca o afacere proastă pentru "Estul creştin". De fapt - din punctul de vedere al adevărului Cosmic - a fost şi rămâne o legătură cât se poate de naturală şi rezonabilă: cea a tuturor celor care cred în vechea minciună evreiască împotriva celor care o demască cu îndrăzneală şi cu zgomot; cea a tuturor celor care împărtăşesc superstiţia valorii mamiferului cu două picioare ca atare, împotriva celor care proclamă, sfidând spiritul acestui veac şi al tuturor veacurilor decăzute, împotriva tendinţei istoriei" - împotriva Timpului" - Doctrina nemiloasă a selecţiei umane şi a Violenţei detaşate, care duce la împărăţia zeilor vii pe pământ. M-ai mult decât atât: a fost, din punct de vedere ideologic, din partea foştilor "aliaţi galanţi" ai Rusiei, un pas dictat de un instinct infailibil de autoconservare. Ei, a căror filozofie de viaţă se sprijină pe forma veche şi învechită a crezului făcut de om şi centrat pe om, - pe valorile creştine, fie şi nu, de asemenea pe metafizica creştină, - au alergat, pentru protejarea însăşi raţiunii lor de a fi, pentru apărarea a tot ceea ce erau obişnuiţi să iubească, la cei care susţin acelaşi crez al omului în forma sa nouă, tânără şi materialistă, simţind pe bună dreptate că doar ei îi pot ajuta, dacă crezul şi tot ceea ce însemna pentru ei - iubirea de om -; cultul omului; mila faţă de om, aşa cum este el, cu toate slăbiciunile sale; şi bariera artificială dintre el şi restul Creaţiei, - ar trebui să supravieţuiască.

Ei au alergat la ei în mod spontan, așa cum bătrânii aleargă la cei tineri și puternici pentru a se proteja de alți tineri și puternici dintr-o altă lume.

Acum că trebuie să plătească prețul pentru ajutorul Rusiei, - prețul pentru supraviețuirea prețioaselor lor "valori umane", pe care doar Rusia (Rusia care, în fond, le împărtășește) le-ar putea salva pentru o vreme, - și că îl consideră prea mare, ei văd în el "pericolul comunist". Ei uită cine a fost, cândva, singurul lor aliat posibil împotriva acestui pericol; și ce a însemnat el. Ei uită că prețul pe care ar fi trebuit să i-l plătească (pe termen lung) pentru a se elibera pentru totdeauna de " amenințarea Asiei" mobilizată sub conducerea Rusiei, nu era nimic altceva decât o renunțare definitivă și irevocabilă la acea scară de valori centrată pe om, care le este mai dragă decât orice altceva. Căci comunismul este produsul natural al evoluției democrației capitaliste, în timp ce național-socialismul este negarea categorică a acesteia - o revoltă împotriva spiritului ei. Valorile marxiste - centrate în jurul iubirii tuturor oamenilor, indiferent de rasă (a tuturor oamenilor ca potențiali "muncitori") - sunt valorile creștine în cadrul unei lumi avansate din punct de vedere tehnic, în care națiunea unui "suflet im muritor" își pierde rapid orice atracție. Valorile național-socialiste sunt negarea acestora, precum și a tuturor valorilor centrate pe om.

Aliații occidentali din 1945 cred că național-socialismul a murit. De aceea se simt în siguranță când se ceartă cu Rusia sovietică și vorbesc despre un "pericol comunist". Cea mai tânără expresie a propriilor lor valori "în Timp" îi sperie, pentru că nu mai există, acum, un stat puternic "împotriva Timpului", purtător al valorilor veșnic centrate pe viață și pe negarea lor, care să le amintească, prin simpla sa existență, de ceea ce este cu siguranță, din punctul lor de vedere, cel mai mare pericol dintre toate, și anume, de inevitabila apariție a ultimului Om "împotriva Timpului" și de zorii unui nou ciclu temporal.

* * *

În remarcabila sa carte " Warum? Woher? aber Wohin?", Hans Grimm, care nu a fost niciodată un național-socialist, dar care înțelege, mai bine decât mulți Germani care s-au numit cândva unul, natura și măreția misiunii lui Adolf Hitler, scrie, printre altele. "Și dacă el" (adică Führerul) "ar fi putut să spună, în deplină conștiință, de la început:

'Ne confruntăm, ca urmare a fertilităţii umane, de la care un fals "umanitarism" a înlăturat intervenţia restrictivă a naturii, cu o sufocare a Europei sub un potop de mase invadatoare dinspre Est. Noi, Germanii, suntem primii care suntem ameninţaţi. Noi putem şi trebuie să ridicăm un baraj împotriva acestei inundaţii în masă. Pentru a fi în măsură să facem acest lucru, trebuie din nou, fizic şi moral, să ne înrădăcinăm în noi înşine şi în rasa noastră şi să punem capăt certurilor absurde pentru putere în rândul propriului nostru popor; apoi, trebuie să ni se acorde un spaţiu vital în funcţie de numărul şi capacităţile noastre, aşa cum au şi alţii, sau trebuie să cucerim acel spaţiu vital acolo unde nicio creaţie valoroasă nu riscă să fie stricată. Iar acesta trebuie să devină acum obiectivul nostru moral acceptat, căci reproducerea fără discernământ, dublată de nivelarea în masă, înseamnă scufundarea accelerată în decădere. Dar Creatorul l-a făcut pe om sănătos în trup, spirit şi suflet şi doreşte ca el să rămână aşa, iar fiecare privire aruncată asupra naturii din jurul nostru - asupra naturii necorectate de om, în care doar cei sănătoşi şi apţi de viaţă au voie să supravieţuiască - confirmă acest punct de vedere.... Dacă ar fi îndrăznit să spună acest lucru după reuşita Cucerirea puterii, ... nu s-ar fi apărat, atunci, întreaga lume chiar mai repede decât a făcut-o de fapt împotriva lui şi a instituţiilor sale şi împotriva noastră?".1

În aceste cuvinte se află secretul coaliţiei aparent ciudate care a declanşat cel de-al Doilea Război Mondial, care a persecutat naţional-socialismul cât a putut după înfrângerea Germaniei şi care, în ciuda tuturor protestelor de "anticomunism" din partea democraţiilor occidentale, îl persecută în continuare, împiedicându-i, cel puţin, libera exprimare. Prin alianţa sinistră a plutocraţiilor occidentale şi a Imperiului Marxist, - alianţa dintre creştinism, aşa cum a ajuns până la noi (şi, de asemenea, a Gândirii Libere umanitare) şi comunism - împotriva Germaniei naţional-socialiste, lumea decăzută din această avansată Epocă Întunecată nu făcea, într-adevăr, decât să se "apere"; apărându-şi principiile eronate care i-au guvernat, din ce în ce mai complet, timp de secole, gândurile, sentimentele şi viaţa; valorile eronate - antinaturale - pe care conştiinţa sa le-a evoluat sau le-a acceptat treptat, din ziua în care, de mult apusă, a început să se instaleze decăderea, şi pe care le-a glorificat tot mai viclean, pe măsură ce decăderea creştea

1 Hans Grimm, " Warum? Woher? aber Wohin?" (ed. 1954), p. 155-156.

şi se răspândea; apărându-şi însăşi existenţa ca o lume a Epocii Întunecate "în Timp".

Am încercat, în două capitole anterioare,1 , să explic ce înseamnă acest lucru, insistând asupra faptului că starea omenirii actuale (inclusiv a celor mai nobile rase) este rezultatul natural şi inevitabil al mileniilor şi mileniilor de distanţare tot mai mare faţă de modelul divin primordial al Universului, cu alte cuvinte, faţă de viaţa primordială în Adevăr. Am încercat, de asemenea, să arăt rolul jucat de acea naţiune extraordinară, evreii, în epoca noastră avansată de întuneric, care poate fi considerată, din punct de vedere istoric, ca fiind domnia lor particulară.

La începutul ciclului nostru de timp (aşa cum arată mitul Grădinii Edenului, pe care creştinii l-au împrumutat de la evrei, iar aceştia din urmă din surse imemoriale neevreieşti), omul - omul din Epoca de Aur, în toată sănătatea şi frumuseţea sa imaculată - era o parte perfectă a unei Creaţii perfecte, în armonie cu el însuşi şi cu ea; cu fiecare fiinţă vie, pe care a respectat-o la început. "Păcatul" - cauza degenerării - nu a constat în răzvrătirea omului împotriva unui "Dumnezeu iubitor de oameni, distinct de Univers şi " Maker" al acestuia în felul în care un meşter este făuritorul unei oale sau al unui ceas, ci în răzvrătirea împotriva acelei Naturi divine vii din care omul era şi rămâne o parte şi nimic altceva decât o parte. Ea a constat în pretenţia implicită a omului de a domina şi chiar de a "schimba" Natura în scopuri proprii şi, pe măsură ce timpul trecea şi "civilizaţia" se răspândea, în dispreţul tot mai mare faţă de exemplul cotidian şi tăcut pe care i- l dădeau speciile vii mai puţin evoluate (dar şi mai puţin corupte), încă fidele spiritului şi scopului Creaţiei; în transgresarea deliberată a legilor Vieţii de dragul plăcerii, al unei comodităţi temporare sau al unei simple superstiţii. Cu alte cuvinte, a constat - şi constă - în sacrificarea întregului divin în favoarea părţii şi a viitorului în favoarea prezentului;2 a Universului în favoarea " omului" şi a fiecărei rase umane în favoarea individului; şi a propriei nemuriri a individului în cadrul rasei sale şi a misiunii sale proprii în schema universală, în favoarea unui capriciu trecător sau a unei mici şi egoiste "vieţi fericite".

Se observă că în această epocă întunecată - singura, a cărei evoluţii istorice o putem urmări oarecum, -

1 În capitolul I şi în capitolul XIV.
2 M. Edmond Goblot, logicianul francez, obişnuia să definească orice păcat ca fiind un sacrificiu al viitorului pentru prezent."

religia însăşi a devenit pretutindeni (cel puţin în practică, când nu şi în dogmatică) tot mai centrată pe om şi tot mai individualistă.

Bhagavad-Gita, categoric centrată pe viaţă - Evanghelia degajată acţiune "în interesul întregii creaţii" (şi nu numai al "omului") - exprimă, indiferent de epoca în care a fost scrisă în forma sa actuală, Înţelepciunea atât "deasupra Timpului", cât şi "împotriva Timpului" al veacurilor care au precedat veacul nostru. (Eposul în care este inserat este plasat în mod semnificativ de Tradiţie înaintea Epocii noastre de glod). Marile religii de evadare care au luat naştere în India Antică - budismul, jainismul,
- sunt, fără îndoială, centrate pe viaţă. Dar sunt religii de evadare, doctrine de pesimism integral, fără nicio legătură, de fapt, cu acest pământ. Practic, adepţii lor, din India sau din afara ei, şi chiar şi asceţii lor, au prea puţin de-a face cu acea iubire cu adevărat universală şi activă care l-a determinat pe Fericitul Buddha, într-una din multele sale vieţi minunate (aşa relatează Jatakas), să-şi dea propriul trup pentru a hrăni o tigroaică înfometată; prea puţin de-a face, ba chiar deloc, cu atitudinea morală care stă la baza acestei legende. Este suficient să vedem, în ţările budiste, indiferenţa generală faţă de suferinţa tuturor creaturilor, pentru care trecătorii nu sunt direct responsabili, şi indiferenţa majorităţii jainilor sau aşa-zişilor, faţă de suferinţa animalelor, altele decât vacile, pentru a ne convinge de aceasta. În plus, ei resping nu doar forma tradiţională, ci chiar spiritul sistemului de caste: ideea ierarhiei naturale a raselor umane. Ei o resping în perfectă concordanţă cu logica atitudinii lor de evadare din viaţă. Rezultatul acestui fapt este însă - aşa cum am încercat să arăt într-o altă carte,1 - scăderea calităţii biologice a întregii mase a celor care nu se angajează într-o viaţă efectiv monahală. Iar această nivelare oferă, la rândul ei, terenul pentru dezvoltarea unei filosofii centrate pe om în practică, fie ea şi împotriva logicii credinţelor originare.

Dar tocmai în creştinism şi în islam, marile religii internaţionale egalitare cu rădăcini în gândirea evreiască, tendinţa centrată pe om, caracteristică lumii noastre decăzute (şi mai ales epocii întunecate avansate), apare în toată puterea ei. Acolo, departe de a fi un atribut al credincioşilor, în contradicţie cu filozofia conform căreia ei sunt aşteptaţi

1 A se vedea "Aurul din cuptor" (ed. 1952), p. 212 şi următoarele.

să profeseze, este susţinută de ceea ce este, poate, dogma fundamentală a acestor religii (atât de fundamentală încât, cu excepţia unor cazuri excepţionale, supravieţuieşte ca un postulat moral în inimile celor care au respins toate "articolele de credinţă" legate cândva de ea) şi anume: dogma "demnităţii umane", adică credinţa incontestabilă în "om", indiferent de rasă sau de valoarea personală, ca fiind creatura deosebită de toate creaturile; dragul lui Dumnezeu, infinit de valoros. De fapt, această dogmă - expresie prin excelenţă a tendinţei generale a omului "în Timp" - este cea care a asigurat acestor religii imensul lor succes în Orientul Apropiat şi în Apus (unde s-au răspândit) şi în Orientul îndepărtat şi în întreaga lume, unde influenţa lor morală este de netăgăduit, chiar şi acolo unde au întâmpinat şi încă întâmpină cea mai fanatică opoziţie.

Nu se poate - şi, se pare, nu ar trebui - să se creadă că doi profeţi, pe care religiile îi exaltă ca fondatori ai lor, au aderat implicit la această dogmă deja veche, negând unitatea Vieţii. Am spus în această carte (şi în altă parte) că eu personal îl privesc pe Iisus Hristos, a cărui rasă este cel puţin incertă, iar învăţătura, orice altceva decât evreiască, ca pe un om "deasupra Timpului", iar pe profetul Mohamed (care, spre deosebire de el, a visat o nouă Ordine a dreptăţii pe pământ şi a folosit violenţa pentru a o instaura) ca pe un om "împotriva Timpului". Nici un lider cu adevărat mare de acest tip nu poate împărtăşi cu omenirea decăzută o credinţă care să contrazică indivizibilitatea armonioasă a Creaţiei. Cu toate acestea, nu Iisus Hristos, ci Pavel din Tars, este cel care a dat creştinismului impulsul său ca religie cuceritoare, iar creştinătăţii caracterul său istoric de comunitate "în Timp", exploatând (desfigurând-o şi adaptând-o la condiţiile Epocii Întunecate) o doctrină iniţial "deasupra Timpului", destinată unor grupuri mici de devotaţi nepământeni, nicidecum "credincioşilor" îndoielnici ai unei Biserici care numără milioane de oameni. Cât despre marele Om războinic "împotriva Timpului", Mohamed, întemeietorul unei teocraţii în această lume, pe care avea să o instaureze folosind cu francheţe metodele acestei lumi şi, mai mult, ale acestei Epoci Întunecate (şi nu prefăcându-se că le dispreţuieşte, folosindu-le totuşi, aşa cum au făcut Bisericile creştine), am spus deja despre el: era înzestrat cu mai multă putere de "Fulger" decât de "Soare", - tocmai de aceea, în Epoca noastră de Întuneric, el a putut să triumfe în timpul vieţii sale. Concesiile enorme pe care le-a făcut în faţa slăbiciunilor

şi superstiţiilor epocii întunecate, - în special la acea dogmă a "demnităţii fiecărei fiinţe umane" şi la concepţia corolară a unei comunităţi de credinţă, destinată să se răspândească pe întreg pământul, distrugând sau absorbind toate comunităţile de sânge anterioare, - au fost armele din mâna sa; arme fără de care nu ar fi învins niciodată creştinismul rival în Africa de Nord, precum şi în Asia de Vest şi ar fi pus bazele civilizaţiei islamice.

De asemenea, nu se poate spune că această dogmă, acum atât de larg acceptată, are neapărat o origine evreiască. Cărţi religioase care nu au nicio legătură cu iudaismul - Popol-Vuh, al Maya-Qu'ichés din America Centrală, de exemplu - pun accentul pe ea cu nu mai puţină insistenţă, şi poate chiar cu mai multă candoare copilărească, decât o face Biblia. Chandidas şi anumiţi alţi exponenţi ai Vaishnavismului bengalez din secolele XIV şi XV au aderat implicit - şi uneori explicit - la ea.1 Şi dacă spiritul exprimat în ea este tocmai cel care a provocat, în ceaţa unui trecut de neatins, căderea omenirii din Epoca de Aur (aşa cum ar trebui să credem, în conformitate cu logica evoluţiei în Timp), atunci este mult mai veche decât evreii înşişi. Cert este însă că a devenit unul dintre cele mai evidente postulate ale gândirii iudaice, încă de la începuturile acesteia, şi că s-a afirmat tot mai mult odată cu dezvoltarea speculaţiei filosofice la evrei şi cu creşterea evidentă (sau subtilă) a influenţei gândirii iudaice în avansata Epocă Întunecată. Om este, indiferent de rasă şi de valoarea personală, conform tradiţiei iudaice, " făcut după chipul lui Dumnezeu", în timp ce alte creaturi, oricât de perfecte ar fi ele ca mostre ale speciei lor şi oricât de nobile, nu sunt. Iar Cabala îl defineşte pe om - de asemenea, indiferent de rasă şi de valoarea sau capacitatea personală - ca fiind "creatura care, la rândul său, creează", în dublă opoziţie cu Dumnezeu, - Cel necreat care creează - şi cu întreaga lume vie non-umană, "creaturi care nu creează". Iar din momentul în care evreii elenizaţi în exterior, stabiliţi în Alexandria cosmopolită, vorbitoare de limbă greacă, au început să "îmbine" sistematic ideile greceşti cu propriile lor doctrine "ezoterice", - adică din secolul al IV-lea î.Hr. până în prezent, - întreaga evoluţie a gândirii şi a religiei ar putea, cel puţin în West, repet, să fie definită, în West, cel puţin, în mod repetat, astfel

1 A se vedea nota de subsol p. 253.

ca fiind centrată în jurul unei credinţe din ce în ce mai tiranice în aşa-numita "demnitate a omului", spre deosebire de toate celelalte fiinţe vii.

Această credinţă este la fel de mult rezultatul amestecului fatal de rase care caracterizează umanitatea decăzută în general şi, în special, umanitatea din Epoca Întunecată, fiind, pe de altă parte, promotorul unei degenerări fizice şi morale tot mai profunde, prin noi amestecuri - păcătuind în continuare împotriva sângelui raselor superioare, în numele unei concepţii eronate despre viaţă. Iar în ochii oricui studiază istoria în lumina Adevărului Cosmic, secolul al IV-lea înainte de Hristos, - începutul "perioadei elenistice" în analele Orientului Apropiat, care sunt inseparabile de cele ale Romei imperiale şi ale "Westului creştin" - ar trebui considerat ca fiind începutul ultimei părţi a actualei Epoci Întunecate, al cărei sfârşit ne apropiem, acum. Decăderea accelerată se instalase deja, fără îndoială, în lumea greacă (ca şi în alte părţi) înainte de întemeierea Alexandriei. Ea se instalase şi se răspândea - un semn sinistru al vremurilor. Dar confuzia care a început în 323 î.Hr, - după moartea subită a lui Alexandru - i-a dat un nou impuls (mult împotriva spiritul şi intenţiile Cuceritorului.)

Acesta din urmă a înţeles, mai bine decât oricare dintre contemporanii săi cei mai largi de minte, necesitatea de a depăşi patriotismul strict elenistic - fie el şi panelenistic -, acea distincţie netă între greci şi neogreci exprimată în cuvintele: "Pas men Hellen Barbaros". Cu toate acestea, departe de a da exemplul unui asemenea internaţionalism pe care mulţi ideologi moderni ar dori, fără îndoială, să i-l atribuie, el a trasat o linie de demarcaţie foarte precisă între un fel de "neogreci" şi ceilalţi. El i-a încurajat pe acedonienii săi pur-sânge să se căsătorească cu femei persane - Ariani ca şi ei, care pur şi simplu vorbeau o limbă diferită şi aveau obiceiuri diferite, - dar, lucru destul de semnificativ, nu cu femei de alte rase. Şi ambele sale soţii străine erau de sânge arian. Cu alte cuvinte, fie că a acţionat în această privinţă în deplină şi clară conştiinţă, fie printr-o vagă intuiţie - o intuiţie de geniu, oricât de vagă ar fi fost ea, - el pare să fi fost, în avansata noastră Epocă Întunecată, unul dintre primii mari precursori ai adevăratului rasism, în opoziţie cu un îngust patriotism de stat; un campion practic al ideii că asemănarea rasială ar trebui să ajute la înlăturarea barierelor artificiale dintre oameni, fiind, de altfel, aşa cum este, singura realitate în numele căreia suprimarea unor astfel de bariere îndelung acceptate

bariere acceptate este justificată. Nu ar trebui să-l facem responsabil pentru amestecurile şocante de sânge care au avut loc în tot Orientul Apropiat, la o rată încă nemaiauzită, după el. Au fost fatale - aşa cum am spus: semne ale vremurilor. Şi consecinţe ale unei atitudini de viaţă centrată pe om, care s-a răspândit rapid, pentru generalizarea căreia evreii vorbitori de limbă greacă din toate centrele importante de comerţ şi cultură ale lumii elene, în special din Alexandria, poartă cea mai mare responsabilitate.

Rasişti ce vorbesc în ceea ce priveşte propriul popor, dar promotori activi ai internaţionalismului antirasial în mijlocul altor naţiuni, ei, veşnicii "fermenţi ai dezintegrării", agenţi aleşi ai Forţelor Morţii în avansata noastră Epocă Întunecată, sunt cei care au pregătit, prin multiplele adaptări "ezoterice" ale ideilor ebraice la filosofia greacă (şi, în acelaşi timp, prin intensificarea intimităţii cu femeile de toate rasele din toate porturile maritime ale Mediteranei), condiţiile duble pentru dezvoltarea unei mari religii internaţionale, centrate pe om, antirasiale şi antinaturale, menite, în decursul secolelor, să elibereze Vestul - şi, prin creşterea influenţei occidentale, lumea: masele abundente şi bastardizate şi o inteligenţie în întregime câştigată de o filozofie centrată pe om - în mâinile lor. Cu sau fără ştirea lor, - cu siguranţă cu ştiinţa şi sub presiunea acelor puteri invizibile ale întunericului care conduc lumea vizibilă din ce în ce mai absolut pe măsură ce un mileniu se succedă în Epoca Întunecată, - ei au făcut posibilă cariera unei astfel de om ca Filon evreul, numit şi Filon Platonicianul,1 , care a deschis calea pe care aveau să păşească Părinţii Bisericii şi, după ei, atâţia scriitori creştini. Internaţionalismul lor intelectual, înrădăcinat în acea idee de "demnitate a omului" care este exprimată atât de perfect în Cabala iudaică, i-a îndepărtat pe grecii gânditori din Alexandria şi din Orientul Apropiat şi mai mult de exemplul, de visele, de spiritul tânărului războinic blond din Nord căruia Grecia, în mândria ei colectivă, îi acordase onoruri divine. Şi au înlocuit încet-încet patriotismul lor de stat, din ce în ce mai învechit, nu cu conştiinţa şi mândria unei fraternităţi mai largi, de sânge asemănător, cuprinzând eleni şi perşi (şi, în cele din urmă, toţi arienii), ci cu superstiţia "omului" în general - "omul" ca fiind distinct şi opus atât naturii create cât

1 Filon a predat în Alexandria în prima parte a secolului I d.Hr.

şi divinităţii. Şi astfel, urmaşii lor au fost, la mai puţin de trei sute de ani de la moartea eroului Macedonean, dispuşi să accepte noua formulare a vechii minciuni iudaice - mesajul lui Pavel: "Dumnezeu a făcut toate naţiunile dintr-un singur sânge" ,1 - cel puţin, dispuşi să o audă cu echinocţiul zâmbitor al indiferenţei, în timp ce copiii sau nepoţii lor o acceptau din toată inima.

Vechea minciună a veacurilor decăzute - superstiţia "omului", mai veche de fapt decât evreii - a corupt sângele şi a ucis spiritul nu numai al elenilor, ci şi al multor alte naţiuni Ariane, de la romani încoace. Este blestemul lumii moderne.

Creştinismul nu este nici singura expresie pe care şi-a asumat-o pentru a se răspândi în lung şi în lat, profitând de îngâmfarea blestemată a majorităţii oamenilor şi de laşitatea insurmontabilă a acestora: de mania lor de a vrea să se simtă importanţi personal într-un fel sau altul, - în ochii cuiva - şi de a vrea să se "agaţe" de ceva, în faţa misterului morţii. Mai multe religii orientale de "mântuire", în special noile forme ale foarte vechilor culte ale lui Cybele şi ale lui Mithra, centrate, ca şi creştinismul, în jurul "valorii infinite a sufletului uman individual", indiferent de trupul pe care îl animă, au avut, alături de tânăra religie a lui Iisus răstignit, adepţi în Imperiul Roman. Dar niciuna nu poseda acel fanatism cuceritor pe care aceasta din urmă îl datora tradiţiei "Dumnezeului gelos" al evreilor. Niciuna nu se proclama, ca şi aceasta, nu "o" cale printre altele, ci "singura", calea spre mântuire. Niciuna nu era, ca ea, pregătită să folosească orice metodă din Epoca Întunecată pentru a se ridica, în Imperiu şi dincolo de el, la statutul de unică credinţă. Cu alte cuvinte, niciuna nu devenise deja, ca ea, sau nu era, la prima ocazie oferită, susceptibilă de a deveni, în aceeaşi măsură ca ea, o formidabilă organizarea "în timp". Şi tocmai de aceea, Constantin, acel politician perspicace, le-a acordat creştinilor protecţia sa imperială: căutătorii de mântuire, atât de bine adaptaţi ca ei la condiţiile de reuşită în această lume, erau cei mai în măsură să ofere Imperiului, rapid, cel puţin un fel de unitate de credinţă - mai bine decât nici o unitate. Şi acesta este şi motivul pentru care atât de mulţi regi şi lorzi de război de cel mai bun sânge personal, ultimii oameni de la care te-ai fi putut aştepta să adere fie la crezul din exteriorul lumii şi iubitor de pace "mai presus de Timp" care

1 Faptele Apostolilor, capitolul 17, versetul 26.

creştinismul era la originea sa, sau la religia egalitară şi nefirească pe care o făcuse Pavel, - a căutat prietenia Bisericii, a cerut să fie botezat şi, mai mult, a impus noua credinţă străină naţiunilor sănătoase din nordul Europei, care la început nu au vrut-o, dar care au acceptat-o totuşi şi, mai devreme sau mai târziu, s-au obişnuit cu ea, căci şi ele trebuiau să urmeze calea decăderii, în conformitate cu legea evoluţiei în Timp şi cu voinţa Puterilor întunecate, conducătorii epocii noastre.

Cel mai sigur factor moral al decăderii nu este, într-adevăr, altul decât acea veche superstiţie a "omului" - acea dragoste bolnăvicioasă pentru omul căzut aşa cum este, aşa cum îl vedem în jurul nostru; acel dor bolnăvicios de a "salva" chiar şi cel mai urât specimen de umanitate cu orice preţ; într-un cuvânt, acea credinţă bolnăvicioasă în "demnitatea tuturor oamenilor", pe care evreii probabil că nu au inventat-o, dar pe care au proclamat-o din ce în ce mai tare şi au exaltat-o din ce în ce mai sistematic în faţa întregii lumi, în toate curentele internaţionale de gândire sau religiile pe care le-au iniţiat sau au ajutat să le iniţieze, sau le-au influenţat, în special în creştinism, aşa cum a ajuns până la noi. Acest lucru este atât de adevărat, încât superstiţia menţionată (căci este una) pare a fi elementul cel mai puternic şi mai iradiant - elementul cu adevărat viu - al religiei oficiale a Westului. Nicio dogmă tipic creştină, niciun articol de credinţă în sensul teologic al cuvântului, nu a rezistat, ca ea, în conştiinţa publică, la testul secolelor; niciuna nu a rezistat, nu-i aşa, ca ea, cu timpul, în aşa-numitele ţări creştine şi în alte părţi - în întreaga lume,
nu a ajuns să fie acceptată ca adevăr evident de către votanţii celor mai variate religii şi de către oamenii care nu profesează nicio religie. Ea a fost cruţată - ba mai mult, întărită - de fiecare furtună succesivă, care a zdruncinat prestigiul creştinismului dogmatic însuşi. Nu a fost niciodată pus la îndoială, cu atât mai puţin respins, de către cei mai îndrăzneţi "raţionalişti" a căror profesie de gândire era chiar îndoiala şi investigaţia imparţială. (Dimpotrivă, unii dintre ei, precum Descartes, au făcut din ea baza filozofiei lor de balenă). Ea a fost şi este, de asemenea, exaltată de către cei care urăsc Biserica Catolică, cum ar fi teiştii Revoluţiei Franceze, şi de către detractorii tuturor credinţelor din alte lumi, cum ar fi comuniştii noştri din secolul XX. Într-un cuvânt, ea este - şi din ce în ce mai temeinic şi din ce în ce mai conştient - credinţa comună a practic tuturor oamenilor din Epoca Întunecată avansată: a celor care profesează un crez iniţial "deasupra Timpului" şi a celor a căror filosofie este fără echivoc şi în mod deschis "în Timp", (căci

toate crezurile iniţial "deasupra Timpului" - sau chiar "împotriva Timpului" - au dat naştere, ori de câte ori au avut succes, în această epocă, la Biserici şi civilizaţii hotărât "în Timp"; Biserici şi civilizaţii care au ajuns la compromisuri cu Forţele Întunecate).

Doar trei clase de indivizi sunt liberi de ea: o minoritate de oameni "în Timp", conştient egocentrici, de tipul celor care fac bani şi caută puterea şi care ar sacrifica pe oricine şi orice - întreaga lume - pentru scopurile lor personale; o minoritate de gânditori contemplativi şi sfinţi "deasupra Timpului", de tipul celor care au realizat unitatea fiinţei lor profunde cu întreaga viaţă; şi, în sfârşit, o minoritate de luptători "împotriva Timpului", devotaţi unui ideal neînduplecat centrat pe viaţă.

Oamenii din primul dintre aceste grupuri îşi ascund centrarea cinică pe sine sub o susţinere zgomotoasă a dogmei "demnităţii tuturor oamenilor". Ei sunt, ba chiar - în timp ce sunt ocupaţi să provoace, direct sau indirect, în vederea scopului lor, suferinţa şi moartea oricărui număr de fiinţe umane, cei mai puternici susţinători ai acestei dogme preţioase; promotorii unei credinţe tot mai răspândite în ea. Cine ar visa vreodată să îi atace în apărarea ei? Sfinţii şi gânditorii contemplativi sunt, indiferent care ar fi adevărul pe care l-au realizat, prea mult deasupra lumii - prea inactivi să fie privit ca fiind periculos. Ei ştiu că trebuie să se aştepte apropiata Epocă de Aur pentru a vedea Adevărul etern reflectat din nou integral în instituţiile acestei lumi. Şi nu-i deranjează să aştepte. Dar minoritatea militantă "împotriva Timpului", care nu numai în gândire, ci şi în acţiune, aici şi acum, neagă însăşi baza tuturor crezurilor centrate pe om în numele unei înţelepciuni mai adevărate, centrate pe viaţă, stârneşte automat împotriva sa şi a idealurilor sale furia coagulată a tuturor forţelor de dezintegrare. Lumea Epocii Întunecate încetează (pentru o vreme) să mai fie divizată împotriva ei însăşi, pentru a purta împotriva ei - din punct de vedere Cosmic, adevăratul său duşman - un război fără compromisuri, fără speranţa unei "păci onorabile"; un adevărat război de exterminare. Aceasta a fost natura şi scopul coaliţiei comuniştilor şi anticomuniştilor, evreilor şi creştinilor, francmasonilor şi catolicilor, oamenilor de toate rasele şi de toate credinţele, împotriva Germaniei naţional-socialiste: statul "împotriva timpului" prin excelenţă.

* * *

"Anticomunismul" zgomotos al unui mare număr de anti-naziști notorii, de la președintele Eisenhower și Sir Winston Churchill în jos, nu ar trebui să ne impresioneze astăzi. Privit din punctul de vedere al intereselor imediate, practice, ar putea fi autentic. Privită din punctul de vedere al unei realități permanente - absolute - este o realitate de piele și oase.

În ochii politicienilor miopi – și toți politicienii care nu sunt mai mult decât politicieni sunt automat miopi, - distribuția forțelor în prezență s-a schimbat complet de când coaliția mondială antinazistă, ale cărei ultime lucrări au fost acordurile de la Yalta și Potsdam, procesul de la Nürnberg și "de-nazificarea" impusă Germaniei, a început să se rupă în două, adică din 1948 sau cam așa ceva. De atunci, - așa își imaginează ei - național-socialismul a ieșit din peisaj. Iar anticomuniștii (mii de "foști național-socialiști" și milioane de antinaziști definitivi din toate țările) formează mai mult sau mai puțin un singur bloc - așa-numita "lume liberă" - sub conducerea A mericană, împotriva comuniștilor din Europa, Asia și Africa (și A merica) - celălalt bloc - sub conducerea Rusiei. Se pare că așa stau lucrurile. Și din moment ce "lumea liberă" este mai mult sau mai puțin dispusă să îi absoarbă pe "foștii naziști", trebuie să se înțeleagă că aceștia din urmă, - anticomuniștii dintotdeauna - au mai multe afinități cu ea decât cu comuniștii. Logica simplă a tuturor celor care, până mai ieri, au devenit aliații comunismului în numele "drepturilor omului", ar conduce, se pare, la o astfel de concluzie.

Dar concluzia este falsă, iar logica prea simplă, iar cei care o profesează, ignoră marele fapt istoric al epocii noastre: creșterea unei minorități militante "împotriva Timpului", în război cu întreaga lume a Epocii Întunecate și cu idealurile sale - în război, în special, cu vechea superstiție care proclamă "demnitatea tuturor ființelor umane".

Politicienii miopi trec cu vederea faptul că nici acordurile internaționale, nici tribunalele, nici interdicțiile, nici măsurile de "reeducare" nu pot ucide curenții de gândire care își au rădăcinile în realitatea Cosmică; faptul că național-socialismul, - sau, mai precis, Hitlerismul - continuă să existe și după dezastrul din 1945; mai mult: că dezastrul din 1945 - inevitabila înfrângere a statului național-socialist - a purificat comunitatea național-socialistă; a separat, în ea, porumbul bun de buruieni; a încercat-o, precum focul încearcă un amestec de aur pur și de metal comun, și a izolat aurul pur.

Aceştia trec cu vederea faptul că nu există "foşti nazişti", chiar dacă există - din păcate! - o mulţime de foşti membri ai N.S.D.A.P. da, o mulţime de oameni care au ocupat anterior poziţii înalte în statul naţional-socialist şi care nu au fost niciodată naţional-socialişti. Astfel de oameni erau, în zilele în care îl aclamau pe Adolf Hitler, fie inconştienţi de ceea ce făceau, fie jucau în mod conştient un joc dublu în beneficiul forţelor antinaziste: fie erau nişte naivi, fie nişte trădători. Adepţii cu drepturi depline ai lui Adolf Hitler, care au ştiut de la început ce reprezintă şi ce vor, nu şi-au negat principiile şi nici nu au acceptat compromisuri. Şi dacă unii dintre ei par să fi făcut acest lucru - în exterior - este doar pentru ca ei să poată intra în mod deliberat în maşinăria de guvernare a ambelor jumătăţi ale lumii ostile şi să provoace prăbuşirea acesteia cu prima ocazie. Ei pot - cei adevăraţi, mai suple, dar nu mai puţin autentice decât fraţii lor tăcuţi în credinţă - să pară că au afinităţi cu "lumea liberă" într-o "luptă împotriva comunismului" reînnoită şi, de data aceasta, şocant de neserioasă, sau, în circumstanţe diferite - când se potriveşte cu singurul scop sacru - pot părea că au afinităţi cu comuniştii disciplinaţi din Germania de Est, într-o nu mai puţin neserioasă "luptă împotriva Puterea banilor." În realitate, ei sunt ceea ce au fost dintotdeauna; ceea ce fraţii lor autentici în credinţă au rămas cu încăpăţânare şi în mod deschis; ceea ce sunt toţi adepţii adevăraţi ai lui Adolf Hitler: purtători ai credinţei perene a Luminii şi Vieţii în forma sa actuală; agenţi entuziaşti ai forţelor Cosmic perene "împotriva Timpului". Ei resping în inimile lor, la fel de intransigent ca întotdeauna, dogma sponsorizată de evrei a "demnităţii omului". Atât comuniştii, cât şi anticomuniştii de marcă actuală ar refuza categoric să aibă de-a face cu ei, dacă ar putea citi în sufletele lor şi i-ar cunoaşte aşa cum sunt. Şi dacă, cu sau fără ajutorul material al vreunei părţi a lumii ostile Epocii Întunecate, ar ajunge din nou la putere, din nou comuniştii şi "anticomuniştii" ar uita de antagonismul lor neesenţial şi s-ar coaliza împotriva lor şi împotriva statului naţional-socialist renăscut, exact aşa cum au făcut-o în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Din nou, întreaga lume, marcată de caracteristicile tot mai evidente ale epocii întunecate avansate, s-ar "apăra" - şi-ar apăra umanitatea obosită, bolnăvicioasă, tot mai ticăloasă şi urâtă, precum şi rădăcinile profunde ale

prejudecăţilor fără de care acesta din urmă nu ar putea supravieţui - împotriva detractorilor sfidători ai oricărei slăbiciuni şi ai oricărei boli; a celor care urăsc toate formele de decădere. Din nou s-ar ridica într-o "cruciadă" unanimă pentru a-i zdrobi pe cei care nu iubesc "omul" aşa cum este el, ci mândra aristocraţie umană în devenire, aşa cum va fi ea într-o zi, după ce va fi rezistat la testul Epocii Întunecate; oamenii care sunt gata, aici şi acum, şi fără a avea nevoie de milă sau tristeţe, să sacrifice omul actual pentru acea rasă de zei vii, pe care cea mai tânără şi mai îndrăzneaţă dintre rasele acestui pământ - arienii - va deveni, prin lupta neîncetată a elitei sale naturale împotriva curentului Timpului. Din nou ar reacţiona ca şi acum câţiva ani, pentru că din nou şi-ar da seama, mai mult sau mai puţin vag, că forţele reale care se confruntă în planul material sunt (şi au fost întotdeauna şi vor fi întotdeauna) aceleaşi: forţele "în Timp" şi forţele "împotriva Timpului". (Ele vor fi aceleaşi până la triumful definitiv al celor din urmă şi până la sfârşitul Epocii Întunecate).

* * *

Aşa cum am mai spus, toate mişcările istorice originale "împotriva timpului", care au succes - care par, cel puţin, ca şi cum ar "dura încă", după secole de expansiune - îşi datorează succesul unui anumit compromis ideologic cu forţele decăderii, adică unei anumite corupţii interioare, unei abateri iremediabile de la inspiraţia şi scopul lor, unei infidelităţi faţă de natura lor "împotriva timpului". Cu alte cuvinte, ele s-au coborât la nivelul mişcărilor "în Timp"; sau au dat naştere unor Biserici şi civilizaţii "în Timp", - negându-se pe ele însele - pentru a dăinui nominal.

Naţional-socialismul a refuzat orice compromis cu spiritul credinţei "în timp". Acesta este motivul pentru care nu a triumfat - nu a putut triumfa, din punct de vedere material, acum. Acesta este, totuşi, motivul pentru care va triumfa, din punct de vedere material, într-o zi - pe ruinele tuturor credinţelor "în timp" şi ale tuturor civilizaţiilor centrate pe om.

Crima sa, în ochii oamenilor de stat străini miopi, a fost că a făcut Germania autosuficientă şi puternică şi că, într-o generaţie sau două, ar fi făcut-o invincibilă. Politicienii invidioşi s-au coalizat împotriva ei pentru a împiedica această realizare extraordinară. În estimarea Forţelor Întunecate ale acestei epoci, care se aflau în spatele lor şi în spatele lorzilor războiului din cadrul Naţiunilor Unite, şi

le-a folosit așa cum un criminal își folosește cuțitul, iar în ochii tuturor dușmanilor săi, fie ei străini sau Germani, care știau ce fac, crima național-socialismului a fost că respinge superstiția "demnității omului" în favoarea Wisdomului veșnic, centrat pe viață, "împotriva Timpului" și, mai mult, că pretinde să remodeleze lumea ariană în conformitate cu această Înțelepciune; că proclamă drepturile (și îndatoririle) celor puternici și frumoși a elitei sănătoase, cu sânge pur - în locul drepturilor " omului " fără discriminare, și că a făcut tot ce a putut pentru a guverna " împotriva Timpului ", în spiritul acelei credințe mândre a celor mai buni; într-un cuvânt, că ridică ceea ce eu numesc " concepția S.S. despre viață " (nu găsesc o expresie mai elocventă pentru a o caracteriza) în locul iubirii iudeo-creștine (și comuniste) de " om ".

Cu siguranță nu este o simplă coincidență faptul că, dintre toate organizațiile strâns legate de apărarea statului național-socialist, S.S. este tocmai cea care a fost (și încă este) cea mai aspru urâtă de dușmanii credinței Hitleriste: în primul rând de evrei, a căror aversiune față de ea este aproape patologică, apoi de comuniști și de catolici și, în cele din urmă, de "oamenii de treabă" de toate gradele de mediocritate.
chiar și de către naționaliști cu mintea îngustă din alte țări decât Germania, care, în mod normal, (având în vedere cariera personală a unora dintre ei1) ar trebui să fie ultimii care să cenzureze orice susținători ai cruzimii în război sau în constrângere. Cel mai amarnic urât și cel mai larg calomniat; și cel mai necruțător și cel mai sălbatic persecutat, de îndată ce persecuția a devenit materialmente posibilă; singurul organism, ale cărui sute de mii de membri au murit ca martiri în lagărele de exterminare antinaziste din practic toate țările Europei - și din coloniile lor - și din Uniunea Sovietică, sau în pivnițele și camerele de tortură ale închisorilor aliate, după război; ale căror mii de membri sunt încă în lanțuri pentru așa-zisele "crime de război", în Siberia, fără îndoială, dar și în alte părți - în Olanda, în Franța, în Grecia, - chiar și la zece ani după capitularea necondiționată a Germaniei; ai căror membri au fost ștampilați colectiv de către judecătorii Tribunalului internațional de la Nürnberg ca "aparținând unei organizații criminale”

1 De exemplu, cea a "rezistentului" francez Jacques Soustelle, în calitate de "guvernator al Algerului", în 1956.

și sunt și astăzi, după atâția ani, mai mult sau mai puțin peste tot (cu excepția Germaniei), privite ca atare de masele largi și necritice care au trăit (sau cărora li s-a povestit) cel de-al Doilea Război Mondial.

Nu este o simplă coincidență. Și, de asemenea, nici pe departe, un fapt pe care așa-numitele "crime împotriva umanității", atribuite pe bună dreptate sau din greșeală sau în mod intenționat eronat unui număr de oameni S.S. de către judecătorii de la Nürnberg, ar fi suficiente pentru a explica. Nicio armată, veche sau modernă - și cele ale frontului unit antinazist, mai puțin decât oricare alta - și nicio organizație polițienească nu sunt nevinovate de așa-numitele "crime împotriva umanității": acte de violență pe care necesitățile militare evidente (sau de stat) nu le pot justifica în totalitate. Istoria întregii lumi este suficient de elocventă - iar cea a tuturor marilor puteri coloniale din trecut și din prezent, deosebit de elocventă - în această privință.

Dar de ce să menționăm puterile coloniale și multiplele orori legate de reprimarea mișcărilor de rezistență în țările tropicale - sau de cucerirea acestor țări - de către cruciații lacomi ai unor credințe iubitoare de oameni? Nu cumva bravii "cruciați ai lui Eisenhower în Europa" nu au fost ei înșiși cenzurați cu asprime, și asta de către non- naziști și chiar de către anti-naziști - de către Maurice Bardèche, o creștină sinceră; de către Frida Utley, o comunistă, sau cel puțin soția unuia, - pentru comportamentul lor dezgustător în Germania în și după 1945? Și judecătorul american van Roden, trimis să investigheze atrocitățile comise de compatrioții săi asupra Germanilor (de fapt, asupra oamenilor S.S.) în legătură cu mult prea cunoscutul "caz Malmédy", nu a declarat clar în 1948 că, dacă se dorește cu adevărat să se depisteze și să se pedepsească "criminalii de război", ar trebui să se trimită acasă "toate forțele de ocupație americane" pentru ca acestea să fie judecate legal și imparțial?

Este adevărat că învingătorii din 1945 nu au avut niciodată nici cea mai mică dorință de a fi "imparțiali", cu atât mai puțin "drepți". Aparent, ceea ce au decis să pedepsească au fost doar "criminalii de război" Germani - nu și pe ai lor. Dar nici măcar acest lucru nu este riguros exact. Cel puțin, acest lucru nu este suficient pentru a explica de ce au trasat o linie atât de precisă între soldații Germani din Wehrmacht și soldații Germani din Waffen S.S. și nicio linie de demarcație între aceștia din urmă și membrii organizației mai în vârstă cunoscută sub numele de "Algemeine S.S.": singura din care au fost recrutați Serviciul de Securitate, Poliția Secretă de Stat (în mod obișnuit

cunoscută sub numele de Gestapo1) şi personalul lagărelor de concentrare, adică toţi oamenii însărcinaţi cu apărarea internă a statului naţional-socialist. Nu este suficient să explicăm de ce regimentele Germane (şi, în timpul războiului, şi cele non-Germane) etichetate ca Schutz-Stafeln - S.S. - fie că erau unităţi de poliţie sau unităţi de campanie, au fost, în ansamblu şi fără discriminare, catalogate drept unităţi ale unei "organizaţii criminale", în timp ce formaţiunile lor similare din Wehrmacht, Marine, Luftwaffe etc., nu au fost catalogate; de ce aliaţii victorioşi şi, împreună cu ei, presa de după război şi industria radiofonică, literară şi cinematografică - toate forţele lumii antinaziste - au făcut tot posibilul să persecute, să umilească sau să ponegrească fiecare S.S., indiferent ce ar fi făcut sau nu ar fi făcut, în timp ce ei au persecutat mai ales ofiţeri şi bărbaţi individuali din Wehrmacht şi din alte forţe combatante Germane, şi au prezentat aşa-numitele "crime de război" ocazionale ca fiind cazuri individuale de violenţă nejustificată. Nu este suficient pentru a explica acea reputaţie de barbarie cu sânge rece pe care întreaga S.S. - Waffen S.S. nu mai puţin decât "Allgemeine" - a dobândit-o în timpul şi după război, precum şi oroarea ataşată numelui său până în ziua de azi în rândul maselor creduli din aproape toate ţările, cu excepţia firească a Germaniei (şi a Austriei, care este, orice s-ar spune, o parte a Germaniei), a Spaniei şi, probabil, a Japoniei, unde, mă aştept, nicio prostie democratică nu poate ucide admiraţia înnăscută a oamenilor pentru orice soldat credincios.

Adevărul este că ceea ce a stârnit - şi încă mai stârneşte - ura şi furia "omului de rând" în aproape toate ţările - şi temerile foarte uşor de înţeles ale liderilor anti-naziști inteligenţi, în special ale celor mai importanţi evrei, conducătorii actuali ai lumii de astăzi, - nu a fost (şi este) atât aşa-numitele "crime de război", cât concepţia particulară despre viaţă, scara particulară de valori a unora dintre acei oameni care se presupune că le-au comis sau le- au ordonat. Căci ceea ce aproape întreaga lume a acestei avansate Epoci Întunecate s-a ridicat pentru a combate şi a zdrobi, cu un sentiment mai mult sau mai puţin clar exprimabil, dar totuşi foarte clar, de autoapărare, nu a fost, în realitate, "violenţă", nu "crimă" - nici măcar "crimă împotriva umanităţii", în sensul material al cuvântului - ci naţional-socialismul, sau mai precis, Hitlerismul: cea mai recentă expresie a

1 Geheime Staatepolizei

perenei Înţelepciuni Cosmice "împotriva Timpului"; Hitlerismul, crezul celor sănătoşi, puternici şi frumoşi, în locul lor, în fruntea unei creaţii din care " omul" nu este decât o parte; crezul Vieţii triumfătoare - al Naturii - în opoziţie cu crezul comun acceptat al " omului". Şi ceea ce a distins întreaga S.S. - "allgemeine" şi celelalte - de restul forţelor Germane şi a justificat, în ochii lumii epocii noastre (de la judecătorii de la Nüremberg şi evreii de frunte din spatele lor, până la cel mai iresponsabil specimen de mamifer cu două picioare pe care propaganda antinazistă l-a putut atinge), acea denumire de "organizaţie criminală" care i-a fost aplicată fără discernământ, rămâne singurul fapt că a fost, sau, cel puţin, s-a dorit a fi, organismul naţional-socialist prin excelenţă; elita fizică şi morală a Aryandomului trezitor; nucleul viu şi conştient din care şi în jurul căruia urma să ia formă şi suflet rasa încă nenăscută de zei pe pământ - Aryandomul regenerat.

Cu alte cuvinte, S.S. în ansamblul ei avea, în noua Germanie, semnificaţia pe care însăşi noua Germanie o avea în rândul poporului, al marii familii Ariane: aceea de a fi cea mai intimă şi mai înaltă fortăreaţă a înţelepciunii "împotriva Timpului"; fermentul regenerării, hotărât să învingă mileniile de decădere. Este oare de mirare că tocmai agenţii forţelor decăderii au tratat-o aşa cum au tratat-o - şi cum o fac?

* * *

Câteva citate din cartea lui Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", ne vor ajuta să întărim ceea ce tocmai am spus. Poate că autorul francez a considerat că politica de colaborare a lui Petain cu Germania a fost cea corectă, în interesul Franţei, dar nu a fost şi nu a pretins niciodată să fie un adept al credinţei Hitleriste. Prin urmare, algerile sale nu sunt nici cele ale unui duşman, nici cele ale unui admirator, ci cele ale unui reporter a cărui singură dorinţă este de a da o imagine exactă a ceea ce a fost.

"Bărbaţii S.S.", spune el - şi deşi vorbeşte doar de Waffen S.S. acest lucru este valabil şi pentru "allgemeine" - trebuiau să măsoare cel puţin un metru optzeci (aproape şase picioare) şi să se supună unui examen fizic şi medical extrem de sever. Nu trebuiau să aibă nici măcar un dinte care să fi necesitat cândva atenţia unui dentist."1 Mi se pare o coincidenţă remarcabilă

1 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 103.

că aceeaşi condiţie (de a nu avea nici măcar un singur dinte cariabil) era impusă, printre altele, în Grecia antică, celor care doreau să devină preoţi ai lui Apollo, zeul Luminii. Trebuie să mai adaug că, pe lângă faptul că au dezvăluit, la testul medical, o acuitate mai mult decât medie a văzului şi a auzului, oamenii S.S. trebuiau să fie cu toţii posibili donatori de sânge. Litera care indica grupa sa de sânge particulară - A, B sau O, - era tatuată sub braţul drept al fiecăruia dintre ei, pentru a uşura lucrurile în cazuri de urgenţă. Inutil de subliniat faptul că toţi bărbaţii S.S. trebuiau să aibă sânge arian ireproşabil. Genealogia fiecăruia dintre ei era studiată cu cea mai mare atenţie - cu generaţii în urmă1 - înainte de admiterea sa.

Idealul de curăţenie fizică şi de sănătate absolută - naturalul baza unei purităţi mai mult decât fizice - a fost exaltată printre ei la gradul suprem; exaltată în formarea lor ca elită conştientă şi în viaţa lor de zi cu zi în cazarmă şi în afara ei. "Camerele în care locuiau şi toate obiectele pe care le foloseau trebuiau să fie spălate şi frecate, lustruite şi strălucitoare în fiecare zi. Bărbaţii S.S. aveau dreptul să aibă uniforme şi echipament de cea mai bună calitate, dar obligaţiile care le erau impuse în ceea ce priveşte prezentarea şi curăţenia erau incredibile. În momentul inspecţiei zilnice, soldatul trebuia să arate ca şi cum ar fi venit "proaspăt scos din cutie" ..... "Ca urmare a celei mai severe inspecţii dintre toate - cea care avea loc înainte de ziua de permisie săptămânală - un om din trei a fost trimis înapoi din cauza unor omisiuni neînsemnate."2

"Un bărbat din S.S. care a luat o boală venerică a fost pedepsit. Pedepsele constau în exerciţii militare suplimentare (Aufmarsch: stat în picioare, culcat, marş, alergare, târâre, cu echipament complet, timp de o oră) în închisoare sau în expulzarea din comunitatea S.S.". 3

Şi, alături de o eficienţă mortală, maşinistă, dusă, prin exerciţii intensive, până la limitele perfecţiunii, au fost cultivate - duse şi ele la cel mai înalt grad - printre oamenii S.S., acele calităţi excepţionale de caracter, al căror rezultat este valoarea personală şi, de asemenea, eficienţa: o stăpânire completă a nervilor; o indiferenţă senină faţă de soarta individuală; o detaşare absolută în cadrul unei rigurozităţi maxime

1 Cel puţin până în anul 1600 d.Hr.
2 George Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 104.
3 George Blond, Ibidem, p. 104.

şi cea mai mare îndemânare. Cu alte cuvinte, fiind deja elita fizică şi rasială, S.S. trebuia să fie, în acelaşi timp, o organizaţie perfectă şi o aristocraţie perfectă a caracterului şi a inteligenţei profunde; un instrument infailibil de război (sau de constrângere) şi o frăţie a unor adevăraţi supraoameni; elita conştientă şi completă a epocii noastre: eroi "împotriva Timpului", acceptând toate condiţiile misiunii lor extraordinare; acceptând tirania mecanizantă a instrucţiei - douăsprezece ore pe zi de exerciţii militare dintre cele mai exigente1 - nu cu "resemnare", ci cu înţelegere şi cu bucurie, ştiind că era un mijloc de invincibilitate, în orice caz un mijloc pentru cea mai teribilă eficienţă în îndeplinirea datoriei; şi iubind datoria, - datoria lor; acţiunea lor pentru triumful adevărului pe pământ; lupta lor "în interesul Universului" - mai presus de toate.

Exerciţiile militare s-au desfăşurat în condiţiile reale ale războiului modern, cu toate pericolele pe care le implică acest lucru. "Pericolul accidentelor a crescut vigilenţa şi a fost un element al educaţiei S.S.".2 Tinerii viitori ofiţeri erau supuşi unor teste şi mai dure decât soldaţii. "Unul dintre aceste teste, menit să dezvolte stăpânirea de sine, era următorul: tânărul ofiţer, aflat în poziţia de "atenţie", ţinea o grenadă în mâna dreaptă. La comandă, el trebuia să o deşurubeze, să lovească pe pârghia de foc şi apoi, ... să pună grenada pe cască şi, rămânând în poziţia de "atenţie" - drept, imobil şi perfect calm - "să aştepte explozia".3 Un hindus s-ar gândi, probabil, că: un frumos exerciţiu de pregătire a "Karma Yoghinilor" occidentali. Şi ar avea dreptate.

Toate acestea însă - faptul de a fi o elită fizică şi, mai mult decât atât, rasială, nu mai puţin un instrument de acţiune de o eficienţă mortală (o forţă poliţienească nemiloasă şi, în cazul Waffen S.S., cea mai dură dintre toate trupele dure ale armatei Germane) - nu ar fi fost cu greu suficiente pentru a ridica S.S. deasupra celor mai bune corpuri militare Germane din toate timpurile; să o plaseze într-o altă clasă de războinici; şi să atragă asupra ei, fără discriminare, ura lumii din Epoca Întunecată. Dar permiteţi-mi să-l mai citez încă o dată pe Georges Blond: "De trei ori pe săptămână, recruţii S.S.

1 În cadrul pregătirii de gradul II al Waffen S.S., după jurământul tinerilor recruţi. A se vedea George Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 106.
2 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 105.
3 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 106.

aveau un curs de educaţie politică: prelegeri despre persoana şi viaţa Führerului, despre doctrina naţional-socialistă şi istoria partidului, dar mai ales despre învăţătura rasistă. Cele două cărţi de bază au fost "Rasa" a lui Walter Darré şi "Mitul Secolului 20" a lui Rosenberg.

"Pe formularul pe care îl completase cerându-şi admiterea, viitorul om S.S. scrisese aproape întotdeauna, în dreptul cuvântului "religie", răspunsul: Gottgläubig - credincios în Dumnezeu. Nu era cazul să scrie "ateu", sau "luteran"; cu atât mai puţin "catolic". Gottgläubig. Acel 'credinţă în Dumnezeu' nu" - din punct de vedere religios sau, mai degrabă, dogmatic vorbind - "implica prea multe. Important era să fii convins, sau gata să te laşi convins, de necesitatea şi de excelenţa apariţiei unei "aristocraţii de sânge" care urma să domnească singură peste restul omeniri. Sângele superior era cel arian, şi mai ales cel Germanic sau nordic. Poporul latin era considerat puţin interesant, iar evreii erau priviţi ca noroi şi paraziţi. Creştinismul era o religie îmbibată de iudaism, ba chiar o întreprindere desfăşurată sub inspiraţie iudaică, cu scopul de a-l înjosi pe om, inculcându-i sentimentul păcătoşeniei.
Este o eroare să credem că cruzimea a fost cultivată în mod sistematic. Prietenia şi bunătatea faţă de copii şi faţă de animale erau recomandate bărbaţilor S.S. Dar pomul aristocraţiei de sânge şi al statului divinizat nu putea da roade de blândeţe şi umanitate. Mândria poartă întotdeauna în ea sămânţa cruzimii".1

Prin intermediul acestui reportaj al unui non-nazist - şi nimeni în afară de un non-nazist, ba chiar nimeni în afară de un adversar hotărât al credinţei Hitleriste în esenţa ei (adică un adversar nu neapărat pe plan politic, ci cu siguranţă pe plan filozofic) nu ar putea scrie o frază ca ultima, pe care am citat-o intenţionat - se poate, într-o oarecare măsură, înţelege semnificaţia istorică a S.S. şi explica ura mondială de care această aristocraţie ariană organizată şi războinică a fost şi este încă obiectul.

La baza ambelor, se află acea respingere explicită şi fără compromisuri nu doar a "creştinismului", ci şi a ceea ce am numit "valorile comune creştinismului şi a tuturor credinţelor

1 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 102-103.

centrate în om"; la toate credinţele "în Timp", fie că sunt din lumea de dincolo sau din lumea aceasta; respingerea valorilor care fac apel la masele bastardizate (şi cu atât mai mult cu cât acestea sunt tot mai bastardizate); există respingerea arogantă a acelei dogme a supraexcelenţei "omului", rezultat al unei incomensurabile îngâmfări umane şi, tot mai mult, de vreo două mii şi jumătate de ani, al sofismelor evreieşti. Asta, şi numai asta, este ceea ce această lume a Epocii Întunecate nu a putut, nu poate şi nu va putea ierta niciodată S.S.; asta, şi nu aşa-zisele sale "crime de război" şi "crime împotriva umanităţii" (oamenii "cumsecade" şi conducătorii lor comit sau încurajează sau tolerează orori mult mai grave); asta, şi nu teribila sa eficienţă, nici puritatea sângelui său ca fapt, nici măcar mândria şi setea de expansiune Germană.

Faimoşii cavaleri teutoni din Evul Mediu erau Germani pur sânge şi războinici fără milă; cuceritori de noi teritorii pentru un Reich German care se îndrepta deja spre est cu toată puterea sa tânără. Ei au fost sabia care a pregătit calea pentru plugul coloniştilor Germani - exact ceea ce ar fi fost S.S., dacă campania din Rusia s-ar fi încheiat victorioasă, adică dacă aliaţii occidentali anticomunişti ar fi lăsat Rusia în voia sorţii ei. Cu toate acestea, ei nu au fost "criminali de război" sau "criminali împotriva umanităţii", indiferent de violenţa pe care ar fi putut-o exercita. Pentru că au luptat şi au cucerit în numele creştinismului, cu binecuvântarea Bisericii Catolice - aceasta era singura modalitate de a duce la bun sfârşit o Ostpolitik Germană de succes în secolul al XII-lea, al XIII-lea sau al XIV-lea. Şi au avut cea mai dură dintre forţele Germane moderne - S.S. - ar fi făcut acelaşi lucru, sau ceea ce poate fi considerat astăzi ca fiind echivalentul aceluiaşi lucru, şi anume, dacă ar fi luptat şi ar fi cucerit cu aceeaşi violenţă, cu aceeaşi cruzime, nu, cu acelaşi fanatism naţional, dar în numele "drepturilor omului" împotriva "pericolului bolşevic" considerat ca o ameninţare la adresa "demnităţii omului" şi a "libertăţii individuale", nu ar fi fost niciodată catalogată colectiv drept "organizaţie criminală" de către o Curte de Drept internaţional - niciodată; nici măcar dacă Germania ar fi pierdut în cele din urmă războiul. (În acest caz, este, în primul rând, probabil că Germania ar fi câştigat. Căci coaliţia mondială a comuniştilor şi anticomuniştilor împotriva ei nu ar fi luat formă).

Dar mai este ceva: orice s-ar spune, acum că

interese materiale puternice au sfâșiat frontul de la Ialta, mă îndoiesc că cele mai dure și mai fanatice unități ale Armatei Roșii - al cărei fanatism poate fi egalat de cel al S.S. și a cărei brutalitate a întrecut-o, deja în acest război, cu mult pe a sa - vor fi, chiar și după un conflict între așa-numita "lume liberă" și Uniunea Sovietică, încheiat cu capitularea necondiționată a acesteia din urmă, etichetate colectiv ca grupuri ale unei "organizații criminale". Mă îndoiesc, deoarece, oricât de mult ar profesa așa-numita "lume liberă" că urăște comunismul, comunismul nu pregetă să atace acea superstiție adânc înrădăcinată a " omului", care este credința implicită a epocii întunecate. Dimpotrivă! Tocmai această superstiție se află la rădăcina Marxismului, chiar mai mult decât la rădăcina creștinismului istoric sau a celui umanitar. Ateismul, al cărui Marxism nu este decât prelungirea logică într-o lume din ce în ce mai dominată de "tehnică". Singura, modalitate de a continua orice Ostpolitik (sau Westpolitik) națională de succes în epoca noastră întunecată, este de a o continua sub mantia unei forme sau alta a acestei superstiții internaționale.

Germania național-socialistă a dus lupta pentru existența ei împotriva acestei superstiții, împotriva prejudecăților morale acumulate de omenirea din Epoca Întunecată; repet: "împotriva Timpului". Ea a luptat pentru existența ei, fiind ea însăși cetatea credinței Hitleriste. Iar S.S. - fără deosebire, fie că este Waffen S.S. sau "allgemeine" - a fost și rămâne marele Ordin Cavaler dedicat credinței Hitleriste. Din nici un alt motiv lumea Epocii Întunecate nu l-a persecutat cu o ură atât de elementară.

* * *

După tot ceea ce s-a scris înainte, în timpul și după război despre presupusa "impietate" a național-socialismului, este surprinzător să citim în reportajul lui Georges Blond că, în general, cuvântul pe care un tânăr îl scria ca răspuns la "religie", în formularul pe care trebuia să- l completeze pentru a fi admis în S.S., nu era "ateu", ci "credincios în Dumnezeu". Este frapant să citești că "nu era cazul" să scrii "ateu" - "ateu" sau, apropo, "luteran" și cu atât mai puțin "catolic"; cu alte cuvinte: "ateu" sau "creștin". Și totuși, aici se află, poate, o aluzie la diferența fundamentală dintre Weltanschauung-ul național-socialist, sau, mai degrabă, atitudinea național-socialistă față de viață, și cea a tuturor antinaziștilor.

Pentru că "ateismul" de care ne ocupăm aici - acel "ateism" care "nu este o filozofie de profesat", pentru un om care trebuie să dea exemplul ortodoxiei naţional-socialiste - nu are nimic de-a face cu înţelepciunea diferitelor şcoli "ateiste" de gândire din India antică. Este doar obişnuitul "ateism" european modern: negarea pripită - necritică - sau, cel puţin, absenţa completă a interesului pentru "tot ceea ce nu se vede", din partea unor oameni care au respins Dumnezeul personal al Bisericilor creştine, rămânând în acelaşi timp la fel de fideli ca întotdeauna valorilor creştine, adică la ceea ce am numit superstiţia " omului".

Nu este oare "omul", în ansamblul său, cea mai evoluată dintre toate creaturile vizibile de pe această planetă? Adevărat, diferenţele enorme de frumuseţe, noblеţe, inteligenţă, care disting rasele umane unele de altele sunt atât de evidente, şi ele - atât de vizibile; - încât nu ar trebui să fie nevoie de o metafizică precisă pentru a le recunoaşte şi pentru a considera nu "omul", ci doar omul superior - omul din rasele superioare - ca fiind capodopera măiestriei răbdătoare a vieţii, aşa cum o vedem noi. Cu toate acestea, de nouăzeci şi nouă de ori din o sută, oamenii care se prezintă ca " materialişti" - ca " atei", credincioşi în " fapte concrete" - sunt, în această privinţă, la fel de orbi ca şi cei care postulează existenţa unui " Dumnezeu" invizibil, transcendent, dar personal şi iubitor de oameni. "Ateismul" lor are toate caracteristicile etice ale creştinismului istoric. El este intim împletit cu aceleaşi prejudecăţi morale ca şi acesta în favoarea "tuturor oamenilor", indiferent de diferenţele personale şi rasiale, cu aceeaşi părtinire feroce în favoarea " omului" în general, spre deosebire de alte creaturi vii. La fel ca ea, - şi ca toate credinţele centrate pe om, indiferent de principiile metafizice şi de originea lor, - ea plasează cel mai idiot sau pervers şi urât slăbănog uman din orice rasă, infinit mai presus de cel mai perfect specimen al Creaţiei non-umane: mai presus de un leu sau un tigru splendid şi sănătos; mai presus de un copac frumos şi sănătos. Sau, pentru a vorbi mai exact, "ateul" sau " materialistul" european mediu, îmbibat în mod subconştient de morala iudeo-creştină, iubeşte orice slăbănog uman respingător (sau diavol uman) mai mult decât pe cele mai mai mai maiestuoase animale stupide de pe pământ; mai mult decât pe cea mai iubitoare şi frumoasă pisică sau câine sau cal, şi decât pe toţi copacii din toate pădurile... La fel ca şi creştinul obişnuit, el crede că natura este acolo pentru ca omul să o exploateze

în avantajul său maxim. Iar formele cele mai abominabile ale acestei exploatări mereu intensificate - vivisecţia, circurile, industria blănurilor etc. - nu-i tulbură conştiinţa morală; cel puţin nu au tulburat-o niciodată suficient pentru a determina suprimarea lor. " Om" este, în ochii lui, indiferent de valoarea sa obiectivă ca fiinţă vie, de locul său individual şi rasial în schema generală a vieţii, singura creatură (sau, în orice caz, de departe prima creatură) care trebuie iubită, ajutată şi salvată. Oricât de dispreţuitor ar fi, individual sau rasial, din punct de vedere Cosmic, el este, în estimarea sa, întotdeauna demn de a fi salvat - fie cu preţul oricărei cantităţi de suferinţă, desfigurare sau distrugere a restului creaturilor vii; întotdeauna demn de a fi salvat doar pentru că se întâmplă să fie "un om".

Pentru acei puţini credincioşi cu drepturi depline ai lui Adolf Hitler care au înţeles bine şi au acceptat din toată inima principiile de bază ale învăţăturii sale, cu toate implicaţiile lor logice, nimic nu este mai respingător decât această atitudine morală şi metafizică. Toate mărcile de creştinism o implică. Acesta este motivul pentru care niciuna dintre ele nu a fost, din partea celui care a acceptat să devină un model al ortodoxiei naţional- socialiste, "ceea ce trebuia scris" ca răspuns la întrebare: "religie?" Ateismul - repet: nu ateismul abstract al anumitor şcoli de gândire ariană din India antică, ci ateismul mediu occidental actual: cel al asociaţiilor comuniste ale "fără Dumnezeu" din Rusia; cel al nouăzeci şi nouă la sută dintre acei europeni care au ieşit din orice biserică creştină fără să-şi dea seama câtuşi de puţin de absurditatea oricărei etici centrate pe om - este, de fapt, strâns legat de aceasta, deşi, din punct de vedere filozofic, poate să nu implice nimic de acest gen. De aceea, naţional-socialistul ortodox, sau cel care dorea sincer să-şi deschidă inima la influenţa ortodoxiei naţional-socialiste, nu putea fi "ateu".

El nu putea - şi nu poate - să fie adeptul niciunei credinţe centrate pe om, pentru că toate acestea sunt credinţe "în Timp", credinţe ale decadenţei, credinţe care exprimă, într-o formă mai mult sau mai puţin naivă, mai mult sau mai puţin sofisticată, acea neschimbată concepţie blasfemiatoare a omului ca atare - acea răzvrătire a omului împotriva Ordinii Cosmice - prin care a început decăderea, cu milenii în urmă. El a fost - şi este - să fie un "credincios în Dumnezeu"; nu în "Dumnezeul" personal, transcendent şi prea uman al creştinilor (şi al multor "teişti"); nu într-un "Dumnezeu" făcut după chipul unui om sau al unor oameni – în orice caz

nu după chipul evreilor - ci în acea Forţă creatoare imanentă care se manifestă în toate capodoperele Vieţii la toate nivelurile efortului său nesfârşit; în omul perfect şi în orice specimen perfect al creaţiei non-umane; cu alte cuvinte, el trebuia să fie un credincios în reintegrarea omului în Schema Cosmică, conform modelului divin originar al acesteia, ceea ce implică ierarhia rasială naturală a fiinţelor umane şi inegalitatea lor individuală, nu "demnitatea" şi "egalitatea în drepturi" fără discriminare. Căci "credinţa sa în Dumnezeu", care, în ochii lui Georges Blond, "nu implica prea multe", implica cel puţin că - sau disponibilitatea de a accepta acest lucru ca pe un adevăr incontestabil. Georges Blond spune el însuşi imediat, deconectând în mod ciudat această recunoaştere de declaraţia sa anterioară. Permiteţi-mi să repet citarea cuvintelor sale: "Important era să fii convins sau gata să te laşi convins de necesitatea şi de excelenţa apariţiei unei aristocraţii de sânge care urma să domnească singură peste restul omeniri. Sângele superior era cel arian, şi mai ales cel Germanic sau nordic, etc...".1

Este un fapt că această concepţie a unei lumi ierarhizate în mod natural, cu o aristocraţie a sângelui naturală - stabilită de Dumnezeu, nu aleasă în mod arbitrar de către om - în fruntea ei, este incompatibilă cu orice credinţă care exaltă "omul" în bloc; omul ca o presupusă specie privilegiată (indiferent de diferenţele enorme dintre o rasă umană şi alta, ba chiar dintre un individ uman şi altul), în detrimentul tuturor celorlalte vieţuitoare. Este un fapt că este incompatibil cu toate credinţele şi toate filosofiile a căror scară de valori se bazează pe dogma "demnităţii omului": pe ideea preţului infinit al "sufletului uman" (cu excluderea tuturor celorlalte suflete vii) şi a "drepturilor" omului, oricare ar fi el; incompatibil cu toate credinţele şi toate filosofiile care proclamă, printre altele, că "toţi oamenii" au "dreptul de a trăi" şi că "toţi" merită să fie salvaţi.

Potrivit acelei înţelepciuni mândre şi nemiloase - deopotrivă esenţial estetice şi războinice - care a fost şi rămâne cea a S.S., suprema aristocraţie de sânge a omenirii (elita militantă a rasei Ariane) nu trebuie să-şi "salveze" inferiorii, ci să continue să se desăvârşească, conform scopului naturii; nu trebuie să "iubească pe toţi oamenii" şi să sacrifice restul frumosului tărâm al Vieţii pentru scopurile "omului", ci să iubească perfecţiunea -

1 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 102.

sănătatea, în toată splendoarea ei, - atât în proprii membri, cât şi în frumoşii reprezentanţi sănătoşi ai tuturor speciilor naturale (inclusiv cei ai celor mai nobile rase umane ne-Ariane) şi să sacrifice, întotdeauna şi pretutindeni, bolnavii şi deficienţii pentru cei sănătoşi, cei slabi pentru cei puternici, cei imperfecţi pentru cei perfecţi; trebuie să fie Legiunea privilegiată care se pregăteşte "împotriva Timpului" - indiferent de tendinţa generală a lumii actuale de a avansa spre decădere Perfecţiunea dumnezeiască a Epocii de Aur în curs de formare; minoritatea aleasă care, încă de pe acum, în cea mai întunecată perioadă a Epocii Întunecate, prefigurează, prin însăşi existenţa sa, ceva din frumuseţea de neimaginat a Epocii de Aur, aşa cum prima dungă de lumină de la orizontul estic prefigurează, în noaptea încă nesfârşită, splendoarea viitorului Răsărit de Soare. Ea trebuie să fie avangarda celor pe care un Destin matematic just, înrădăcinat în virtuţile lor moştenite, îi va îndemna să treacă "podul" de care vorbeşte Nietzsche - podul dintre animalitate şi supraom -, în timp ce oamenii cu un dinamism şi o detaşare mai mici vor cădea de pe el în Groapa primordială. Acesta trebuie să posede nemărginirea războinicului nietzschean nu cea a prostului, care nu ştie de ce ucide; nici cea a prostului, care nu ştie de ce ucide; nici cea a pasionat, care crede că ştie de ce, dar greşeşte şi îşi deplânge propria violenţă atunci când aceasta se termină, ci cea a înţeleptului, conştient de necesitatea violenţei sale în interesul nu al " omului " căzut, ci al " Universului " (ca să folosesc din nou un cuvânt din Bhagavad-Gita); nemilozitatea înţeleptului, în interesul perfecţiunii pe care o reprezintă şi pe care o pregăteşte; a înţeleptului care se ştie în slujba forţelor Vieţii şi care nu regretă nimic. El trebuie să posede, de asemenea, bunătatea războinicului nietzschean), care este un semn de înţelegere şi de seninătate, şi un tribut adus divinităţii Vieţii. Georges Blond nu se poate abţine să nu menţioneze acest fapt (chiar dacă nu-i dă întreaga sa semnificaţie) atunci când scrie, de fapt, că "prietenia şi bunătatea faţă de copii şi animale erau recomandate bărbaţilor S.S.".1

De fapt, ele nu erau recomandate doar oamenilor S.S., ci fiecărui naţional-socialist în parte. Ele sunt în concordanţă absolută cu întreaga filozofie a svasticii, care este una tipic centrată pe viaţă. Ele sunt în concordanţă cu acele porunci simple şi frumoase conţinute în ceea ce

1 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 103.

judecătorii de la Nürnberg au condamnat "Catehismul nazist" al lui Alfred Rosenberg: "Să fii curajos. Să nu faci niciodată nimic rău. Să-L contemplezi și să-L iubești pe Dumnezeu în toate ființele vii, animale și plante. Să-ți păstrezi sângele pur....".1 (Nimic nu este mai laș și mai meschin decât indiferența față de suferința creaturilor mute, cu atât mai puțin decât cruzimea față de ele). Cel mult se poate spune că oamenii S.S., fiind elita forțelor național-socialiste, trebuiau să dea exemplul unei scări de valori centrate în mod categoric pe viață, cu tot ceea ce implică aceasta.

Oamenii care au, dimpotrivă, o scară de valori înrădăcinată în ceea ce am numit "superstiția omului" - adică mai mult sau mai puțin toți oamenii din această epocă întunecată, - sunt nedumeriți la gândul acelei "bunăvoințe față de copii" atât de puternic subliniată de etica național-socialistă și, ar trebui să adăugăm, atât de temeinic practicată de Führer însuși. "Și cum rămâne cu copiii evrei, care nu au fost tratați mai bine decât bătrânii lor de către oamenii lui Himmler?", replică ei "Și cum rămâne cu copiii deficitari din toate rasele, care au fost "lichidați" ca și consumatori inutili de energie valoroasă? Sau despre acei copii care nici măcar nu erau deficitari - și nici evrei - și care au fost, totuși, sub supravegherea medicilor național- socialiști, "adormiți fără durere", deoarece, în condițiile atroce care predominau în Germania la sfârșitul războiului, nu mai era posibil să-i hrănească?".2 Reacția lumii față de atitudinea național-socialistă și, în special, față de atitudinea S.S. față de animale este destul de diferită, dar poate chiar mai caracteristică pentru această omenire din Epoca Întunecată - chiar mai instructivă. Ea a fost scump exprimată de toți cei care, după ce au auzit că vivisecția a fost declarată ilegală în cel de-al Treilea Reich, la ordinul Führerului, găsesc "ciudat" faptul că, în același stat "împotriva timpului", lagărele de concentrare au fost tolerate ca o necesitate. Acest lucru a fost clar exprimat de contele Robert d'Harcourt în prefața sa la traducerea franceză a "Tisch Gespräche" a lui Adolf Hitler, publicată în 1952: "Umanitate față de animale bestialitate față de ființe umane - am văzut că misterul coexistenței.... La Dachau, la Buchenwald, torționarii care își împingeau

1 Citat de Maurice Bardèche în "Nüremberg II ou les faux- monnayeurs", p. 88.
2 A se vedea cazul lui Fran Schmidt în cartea mea "Defiance" (editată în 1951), p. 330- 342.

victimele în camerele de gazare ... erau aceiaşi oameni care ar îngriji o laba de câine rănită cu toată tandreţea unei surori de spital."1 În primul caz: nedumerire şi indignare. În cel de-al doilea caz: tot nedumerire, dar o indignare de o natură şi mai josnică; o indignare care îşi are rădăcinile în amărăciunea orgoliului rănit; în gelozia mamiferului cu două picioare care nu poate suporta gândul că cineva tratează o creatură cu patru picioare mai bine decât el sau cel puţin mai bine decât anumite specimene din specia sa. În ambele cazuri, din partea presupuşilor apărători ai "libertăţii", o lipsă totală de înţelegere pentru orice scară de valori care este negarea propriei lor scări; în ambele cazuri, din partea omului obişnuit, îmbibat în superstiţia sa centrată pe om, - de milenii obişnuit să-şi privească odrasla din ce în ce mai descompusă ca fiind centrul tuturor lucrurilor -, ura; ură sălbatică faţă de acea Legiune de fier a oamenilor "împotriva Timpului" care iubesc Perfecţiunea Cosmică, nu " omul"; sau, cel mult, omul şi toate creaturile, în măsura în care acestea reflectă şi anunţă Perfecţiunea Cosmică.

Ceea ce ar putea răspunde un adept al credinţei S.S. actuale - ceea ce, de fapt, nici un naţional-socialist nu îndrăzneşte să răspundă, tocmai pentru că simte, mai mult sau mai puţin vag, în această controversă a valorilor, cauza reală a coaliţiei mondiale împotriva a tot ceea ce iubeşte şi venerează - este următorul lucru: "Bineînţeles că noi nu iubim, ca voi, toţi copiii doar pentru că sunt puii " omului "! Noi suntem, datorită privilegiului nostru natural de sânge superior, destinaţi să construim, cu răbdare şi încăpăţânare, supraomul colectiv. " Om" - om căzut; om bolnav sau bastardizat, promis la pierzanie, adică pierdut pentru acest pământ, nu ne interesează. Îi iubim, fără îndoială, pe copiii frumoşi, sănătoşi, cu sânge pur ai rasei noastre Ariane, tineri şi frumoşi: cei care pot şi vor deveni superoameni - care, cel puţin, vor naşte şi vor da naştere unor superoameni, în decursul timpului. Îi iubim pe copiii sănătoşi, cu sânge pur, ai altor rase nobile: sunt frumoşi la nivelul lor şi după modelul lor; frumoşi, atunci când sunt sănătoşi; şi sperăm să-i facem, mai devreme sau mai târziu, aliaţii noştri în lupta pe care o ducem. Dar copiii evrei - şi asta, mai ales în timp de război; când problema alimentară devenea acută pentru poporul nostru? Şi

1 Tradus sub titlul: "Libres propos sur la guerre et la paix", p. XXIII.

când englezii şi americanii aruncau asupra noastră râuri de foc, pentru a le face pe plac stăpânilor lor evrei? Nu, prietenii mei! Oricum, un evreu de doi ani este un evreu. Iar peste douăzeci de ani, va avea douăzeci şi doi de ani şi va lucra împotriva noastră şi împotriva scopului nostru. Este "raison d'être" a lui să fie adversarul nostru, în jocul natural al forţelor. De ce naiba ar trebui să-l cruţăm în muget? Pentru că "Dumnezeu l-a făcut"? "Dumnezeu" a făcut tot felul de paraziţi: pulsiuni, gândaci, păduchi şi ce mai contează. Îi cruţaţi pe aceştia? Sau ouăle lor? Jainii - sau unii dintre ei - mi s-a spus că da. Ei sunt la fel de logici şi intransigenţi ca şi noi, dar servesc un ideal diferit: un ideal cu totul "deasupra Timpului", care îi conduce pe asceţii lor direct la sinuciderea pioasă prin înfometare voluntară. Dar noi, a căror împărăţie este de pe acest pământ, din nou, de ce am cruţa tot ce ne stă în cale? Un parazit uman - sau un posibil parazit este mult mai periculos decât unul cu şase picioare; un "ferment de descompunere" uman, mult mai periculos decât orice mucegai.

Bineînţeles, el "este om". Acesta ar putea fi un motiv pentru ca voi, oameni buni, să-i conferiţi acel "drept la viaţă" pe care îl negaţi atât de categoric miilor de animale inofensive şi proaste pe care le sacrificaţi zilnic pentru "om". Nu este un motiv pentru ca noi să facem acelaşi lucru. Suntem liberi - întotdeauna am fost; întotdeauna vom fi liberi.
de superstiţia "omului". Spun: superstiţie, pentru că ideea ta de "om" este falsă; contrară dictatului naturii care a făcut din om o creatură care trebuie "învinsă" sau care trebuie să piară prin decădere; falsă şi periculoasă, pentru că paralizează impulsul sănătos al oamenilor care, altfel, ne-ar putea urma pe drumul aspru şi sângeros spre supraomul colectiv.

Cât despre copiii deficitari - sau, apropo, adulţii deficitari, - ei bine! Suntem în lume pentru a ajuta Natura să suprime tot ceea ce este deficitar; tot ceea ce este iremediabil deficitar, asta se înţelege de la sine; şi, de asemenea, tot ceea ce ar putea, poate, "fi "salvat" - peticit - cu multă răbdare şi grijă, dar care nu merită salvat. Voi credeţi că "toţi oamenii" sunt "demni de a fi salvaţi"; demni de a fi peticiţi. Noi nu credem aşa ceva. Noi credem că timpul, banii şi energia pe care le irosim acum pentru a prelungi vieţile celor mai bolnavi ar fi mult mai bine folosite pentru a promova crearea unor astfel de condiţii sociale care să favorizeze naşterea doar a oamenilor sănătoşi. Fie ca slăbănogii incurabili să fie înlăturaţi din start, ca la spartani, ca la strămoşii noştri nordici, vikingi şi alţii! Loc pentru cei sănătoşi!

Loc pentru cei puternici - pentru plantele care cresc, victorioase, în mijlocul vântului şi al furtunii, nu în căldura artificială şi uniformă a serelor!

Acei copii pe care i-am "adormit" fără durere, pentru că nu-i mai puteam hrăni, după ce bombele voastre ne-au distrus serviciile de transport, au fost o problemă diferită. Ni se pare amarnic de ironic faptul că "umanitarii" - şi nu, cei care au luat parte activă la "cruciada" mondială sălbatică împotriva noastră - ne reproşează astfel de acte de milă. Nu este o moarte fără durere de o mie de ori mai bună decât moartea prin înfometare - din moment ce oricum moartea urma să fie soluţia inevitabilă? Ce ar fi trebuit să facem, conform codului vostru moral "superior"? Să asistăm la agonia copiilor zile întregi, în timp ce voi continuaţi să daţi foc la proviziile noastre şi să bombardaţi gările noastre - şi casele de copii? Este cel puţin ciudat, ca să spunem aşa, că nişte oameni cu o inimă atât de tandră ca a dumneavoastră nu s-au gândit mai devreme la "bieţii copii" şi nu s-au abţinut, de dragul lor, să ne bombardeze ţara. Cu siguranţă copiii ar fi fost acum încă în viaţă, dacă nu ne-am fi confruntat cu cea mai tragică dilemă a foametei.

Şi acum, să vorbim despre presupusa "contradicţie" dintre ceea ce numiţi "umanitatea noastră faţă de animale şi bestialitatea faţă de fiinţe umane". Vi se pare o contradicţie, pentru că ne judecaţi cu scara dumneavoastră de valori. Dar noi nu avem scara voastră de valori. Nu avem infatuarea voastră prostească pentru " om", - căci omul este orice altceva decât o specie omogenă despre care se poate vorbi dintr-o suflare. Nu iubim sistematic fiecare mamifer cu două picioare mai mult decât pe cele mai nobile patrupede. Dimpotrivă! Iubim, ba mai mult, respectăm un specimen perfect de viaţă animală - un cal, un câine sau o pisică frumoasă, sau un animal sălbatic în toată măreţia sa - infinit mai mult decât un om cu deficienţe personale sau disprețuitor din punct de vedere rasial; o aşa-numită "creatură gânditoare" care nu gândeşte, sau ale cărei gânduri sunt meschine, sau periculoase; mai ales dacă, în plus, creatura ne stă în cale în domeniul politic, aşa cum au făcut-o, mai mult sau mai puţin, toate presupusele noastre "victime". Nu ne închinăm " omului" aşa cum este el - omul în rebeliune împotriva naturii şi împotriva înţelepciunii noastre inspirate de natură - şi nici nu ne închinăm în faţa unui "Dumnezeu" personal, iubitor de oameni, capricios şi capricios, conceput după chipul celui mai meschin dintre oameni; în faţa unui "Dumnezeu" care "salvează" doar pe om, dintre toate fiinţele vii, (şi asta, cu atât mai bucuros cu cât

creatura dragă este mai păcătoasă!) Ne închinăm acelei divinităţi impersonale şi nemiloase care sălăşluieşte în toate fiinţele în măsura în care acestea sunt sănătoase şi frumoase - perfecte; acea divinitate, care este mai vie şi infinit mai aproape de noi în magnificii aristocraţi patrupede (într-o panteră neagră catifelată; un tigru regal din Bengal), în nobilele păsări, ba chiar în nobilii copaci, decât în majoritatea oamenilor din lumea degenerată de astăzi, inclusiv în mulţi "intelectuali" încrezuţi, de constituţie bolnăvicioasă şi cu descendenţă ariană îndoielnică. Tigrul sau leul regal, vulturul, stejarul neînduplecat sunt, într-un fel, egalii noştri; egalii noştri, sau mai degrabă omologii noştri, pe un plan diferit, - aşa cum războinicul japonez perfect sau aristocratul arab pur-sânge, cavalerist, sunt omologii noştri umani din afara rasei Ariane. Masele decadente de materie Menschenmaterial de diferite grade de bastardizare, pe care ne propunem să le folosim (ori de câte ori pot fi folosite) sau să le eliminăm treptat (ori de câte ori se dovedesc inutile) nu sunt nici egalii noştri, nici omologii noştri în vreun fel.

În plus, nu uitaţi un lucru important: animalele, indiferent de tipul lor, nu ne pot sta niciodată în calea noastră în lupta pentru triumful naţional-socialismului. Oamenii, - inclusiv Dumnezeu ştie câte milioane de bărbaţi înşelaţi sau criminali de sânge arian pot; şi au făcut-o, şi o fac, şi o vor face din nou, la următoarea ocazie. Doar nu vă aşteptaţi ca noi să-i tratăm pe aceştia (atunci când suntem la putere şi reuşim să punem mâna pe ei) cu aceeaşi delicateţe cu care ne tratăm credincioşii noştri cai de paradă şi câini poliţişti, nu-i aşa? Încă o dată: suntem adoratori ai Vieţii ierarhizate; luptători pentru domnia celor mai buni, în interesul, nu al "omului", ci al întregii scheme a Vieţii. Scopul nostru nu este de a "salva omul". (Să-l lăsăm pe om să piară, dacă nu poate fie să devină un zeu pe pământ, fie să se integreze în lumea noastră, condusă de zei pe pământ!) Scopul nostru este de a construi, în mod conştient, împotriva curentului mileniilor şi mileniilor de decădere, acea ordine pământeană a Adevărului în care omul perfect va fi din nou regele blând şi înţelept al unei lumi în care nu va mai fi loc pentru boală; de a o construi sau, cel puţin, de a- i pregăti următoarea, irezistibilă revenire.

Voi toţi, care ne persecutaţi în numele "umanităţii", puneţi asta în pipa voastră şi fumaţi-o!".

Un astfel de răspuns ar face absolut clară poziţia filosofică a Hitlerismului. Cu toate acestea, nu ar face decât să îl facă pe acesta - şi pe Germania, ţara privilegiată în care s-a născut - mai nepopular decât oricând în această vastă lume a Epocii Întunecate.

* * *

Aici este locul să amintim un mare German şi un mare arian, al cărui nume a devenit, după 1945, în inimile celor mai mulţi non-Germani (şi, pot spune, şi ale unui număr considerabil de Germani), datorită propagandei evreieşti mondiale, simbolul oricărei abominaţii: Reichsführerul S.S., Heinrich Himmler. Am mai spus: dintre toate organizaţiile naţional-socialiste, cea a S.S. este cel pe care antinaziştii de cele mai variate nuanţe o urăsc cel mai mult. Acum, dintre toţi oamenii S.S., Heinrich Himmler, - "şeful tuturor forţelor de poliţie ale Germaniei şi, mai târziu, ministru de interne; comisar al Reichskommissarului pentru "Consolidarea naţiunii Germane", şef al armatei de rezervă, şef al Departamentului prizonierilor de război şi, pentru o scurtă perioadă de timp, (chiar la sfârşitul războiului) comandant al unei secţiuni a armatei",1 - este cel pe care întreaga lume îl detestă cel mai mult.

Spun: întreaga lume, şi nu doar "antinaziştii", de data aceasta, pentru că ştiu un număr destul de mare de naţional-socialişti sinceri care nu fac altceva decât să venereze memoria Reichsführer-ului, şi asta, în afară de orice motive personale pe care le-ar putea avea pentru a-l dispreţui. Ei consideră că a fost "prea dur"; în Georges? Blond, prea "indiferent faţă de realităţile umane". Mai mult de un fost gardian (sau gardiană) de lagăr de concentrare mi-a spus acest lucru - după ce a suferit ani de zile în închisorile Aliaţilor, pentru că i-a executat ordinele. Oamenii care simt că a sosit momentul să facă ceva pentru a atrage atenţia asupra a tot ceea ce îl poate recomanda pe Adolf Hitler şi cel de-al Treilea Reich pentru admiraţia unei lumi tot mai "anticomuniste", încearcă, de cele mai multe ori, în această intenţie lăudabilă, să transfere toate "ororile" despre care se vorbeşte pe scară largă ale regimului naţional-socialist în contul lui Himmler. Dacă nu ar fi fost acest "fanatic rece ca gheaţa", niciodată mişcarea Hitleristă, iniţial atât de sănătoasă şi de frumoasă, nu ar fi "deviat"; niciodată Germania nu ar fi devenit un "stat poliţienesc"; şi niciodată lumea nu s-ar fi confruntat cu atrocităţi precum
au fost descoperite, în 1945, că au avut loc în lagărele de concentrare Germane. Aşa se spune. S-ar putea crede că este vina lui Himmler dacă milioanele de oameni încăpăţânaţi şi proşti din lume au crezut declaraţiile lui Roosevelt – şi propaganda lui Untermeyer -

1 Paul Hausser, "Die Waffen S.S. in Einsatz".

în locul avertismentelor repetate ale lui Adolf Hitler, şi a pregătit, - înainte de 1945, - victoria Rusiei sovietice!

Poate că nu este deosebit de "diplomatic" să îi facem dreptate şefului Gestapo-ului şi să subliniem că cruzimea sa, atât de prost înţeleasă, capătă toată semnificaţia în lumina faptului că el - mai mult decât oricare altul, în afară de Führerul însuşi - a acţionat "împotriva timpului". Poate că nici nu este deosebit de "diplomatic" să le reamintim oamenilor că Adolf Hitler i-a acordat favorurile sale de la bun început şi, tocmai - aşa cum afirmă pe bună dreptate Georges Blond, - "mai puţin pentru că l-a găsit remarcabil de eficient, ci pentru că a recunoscut în el pe credinciosul naţional-socialist perfect";1 şi că nu i-a retras niciodată Reichsführerul S.S. acea încredere absolută pe care i-o acordase - niciodată, cel puţin până în ultima săptămână de război; până la 29 aprilie 1945, când i-a fost înmânată brusc traducerea unui mesaj al BBC Home Service, care relata încercarea lui Himmler de a negocia, fără ordinele sale, un fel de armistiţiu cu Aliaţii din Vest. Acum, - acum, când lumea occidentală, lumea "liberă", lumea "oamenilor decenţi", ar trebui să fie adusă în mod sistematic să uite Gestapo-ul şi lagărele de concentrare Germane, precum şi "antisemitismul" sălbatic elementar (sau mai degrabă antiiudaismul) care este inseparabil de istoria naţional- socialismului, şi să fie făcută să îşi amintească doar de lupta lui Adolf Hitler "pentru Europa" — poate că nu este, zic eu, chiar de datoria unui naţional-socialist să sublinieze că, deşi cu siguranţă nu ştia (nu putea şti) fiecare pas pe care Heinrich Himmler (sau subordonaţii săi) l-a făcut în legătură cu cazuri individuale, Fuhrerul a fost şi a rămas până la sfârşit în deplin acord cu el în ceea ce priveşte spiritul şi liniile generale ale activităţii sale coercitive; că, de fapt, atunci când, în cele din urmă, i-a retras favorurile,2 , nu a făcut-o pentru că a fost "prea dur", ci, dimpotrivă, pentru că nu a fost suficient de dur, - nu suficient de intransigent - pe o linie de acţiune diferită, dar paralelă, şi anume în ultima fază a acelei lupte disperate "împotriva Timpului", pe care cei doi bărbaţi au dus-o împreună timp de atâţia ani.

Eu însumi ar trebui să mă simt aşa şi nu l-aş menţiona pe Reichsführer. S.S. deloc, dacă aş scrie un pamflet politic,

1 George Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 182.
2 În măsura în care documentul publicat ca "Testament politic" al lui Adolf Hitler este autentic.

destinat să fie citit astăzi şi aruncat în foc mâine, după ce şi-a îndeplinit singurul scop de a contribui la readucerea la putere a tovarăşilor mei Germani. Sunt întru totul de acord că, pentru moment, memoria multora dintre cei care au adus cele mai mari servicii cauzei naţional-socialiste - dacă este necesar, chiar şi cea a unui om ca Heinrich Himmler - ar trebui sacrificată în faţa cerinţelor celei mai inteligente politici posibile, în interesul imediat al cauzei. Dar această carte nu este un pamflet politic. Iar ascunderea acestui adevăr istoric particular despre Heinrich Himmler, nu ar servi pe termen lung intereselor Hitlerismului. Recunoaşterea sa sinceră duce oricum la o mai bună înţelegere filozofică a noii mari credinţe "împotriva Timpului" (şi, de asemenea, a coaliţiei mondiale împotriva ei.) Acest adevăr trebuie, mai devreme sau mai târziu, să fie exprimat. Căci el nu este altceva decât consecinţa unui dat fundamental, care îl explică (şi chiar explică sfârşitul brusc al strânsei şi îndelungatei colaborări a lui Himmler cu Führerul) şi care este următorul: Heinrich Himmler a fost ceea ce voi numi, pentru comoditatea exprimării, omologul "fulgerător" al Führerului: - un om "împotriva Timpului", şi el, în ciuda distanţei enorme care îl separă pe el, discipolul bine intenţionat, de Adolf Hitler, Om "împotriva Timpului"; un idealist şi el, aşa cum îl considerau atât de mulţi în primii ani ai Mişcării şi aşa cum unii (care îşi înţeleg credinţa naţional-socialistă mai bine decât alţii) îndrăznesc să-l considere şi astăzi, şi nu acel individ fără scrupule şi fără credinţă, devorat de pofta de putere personală, pe care o propagandă pernicioasă a încercat să facă din el. (Nu avem nici un fel de motive să credem o astfel de propagandă.) Ci un idealist cu aproape niciuna dintre calităţile "Soarelui" pe care Führerul le poseda în mod eminent, şi cu toate caracteristicile "Fulgerului" - toate trăsăturile unui om destinat să acţioneze cu succes "în Timp" - care îi lipseau în parte; un om "împotriva Timpului" de departe " mai mult "Lumină" decât "Soare"", în contrast flagrant cu Adolf Hitler.
El nu a fost - şi nu a pretins niciodată că ar fi - un Master. Îi lipsea acea intuiţie extraordinară care i-a oferit lui Adolf Hitler o asemenea înţelegere a realităţilor Cosmice. Îi lipsea acel tip de inteligenţă estetică care îi distinge pe toţi creatorii şi pe majoritatea profeţilor. I-a lipsit acel tip special de sensibilitate care trasează fără greş linia dreaptă între spiritul şi litera unei doctrine adevărate; şi, de asemenea, acea suplețe deosebită

ceea ce ne permite să evităm generalizările pripite. Dar a fost un discipol admirabil - unul dintre cei mai buni discipoli pe care i-a avut Adolf Hitler; un om de credinţă, care nu numai că a aderat la doctrina naţional-socialistă, aşa cum au făcut-o milioane de oameni, din cauza orizonturilor politice pe care le deschidea (pentru că era singurul crez care putea salva Germania), dar care a acceptat-o în esenţa ei, şi asta pentru că i se părea adevărată: capabil să salveze Germania, cu siguranţă; dar, în afară de asta, adevărat în mod absolut, etern, indiferent de succesul sau eşecul său pe plan material; un om care a acceptat ideea sa fundamentală a unei ierarhii rasiale naturale şi a superiorităţii eminente a sângelui arian, scara sa de valori morale, în întregime înrădăcinată în această idee, şi negarea sa categorică a vechii superstiţii sponsorizate de evrei a " omului"." Şi un om al faptelor, care, odată ce a îmbrăţişat acest crez (ceea ce a făcut din toată inima şi foarte devreme - când aveai totul de pierdut şi nimic de câştigat proclamându-ţi loialitatea faţă de el), trebuia să îl promoveze cu tot fanatismul unui cruciat din secolul al XI-lea; să îl apere cu toată cruzimea, metoda, rigurozitatea cu sânge rece şi meticuloasă a unui Mare Inchizitor din secolul al XVI-lea. El a aplicat, cu o exactitate detaşată şi cu o mână de fier, principiul exprimat de Adolf Hitler în " Mein Kampf" - principiul aplicat constant, în decursul istoriei, de astfel de oameni "împotriva Timpului" sau "în Timp" care au reuşit să dezrădăcineze o credinţă veche şi să impună una nouă naţiunilor dinamice; regula oricărei lupte "în Timp" şi cu atât mai mult "împotriva Timpului" - "Otrava nu poate fi învinsă decât prin contra- otravă" ... "Tirania nu poate fi înfrântă decât prin tiranie, iar teroarea prin mai multă teroare".1 Puţini oameni faimoşi ai celui de-al Treilea Reich - în afară, desigur, de Führerul însuşi şi, de asemenea, de Dr. Goebbels - erau la fel de profund convinşi ca el de această necesitate practică. Puţini - în afară de acesta (şi de Julius Streicher) - erau, la fel de viu ca el, conştienţi de rolul istoric sinistru al evreilor, ba mai mult, de faptul că aceştia au fost, direct sau indirect, timp de secole, şi rămân, fermentul dezintegrării - agenţii naturali ai Forţelor morţii - în mijlocul tuturor naţiunilor Ariane.

Singurul păcat este că lui Heinrich Himmler nu i s-au acordat imediat la 31 ianuarie 1933 - toate puterile pe care avea să le dobândească treptat (şi de care avea să se bucure, practic fără control, doar ani mai târziu, în timpul războiului). În acel caz

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 507.

mulţi "intelectuali" evrei periculoşi care, prin cuvinte scrise şi vorbite, au stârnit întreaga lume împotriva Germaniei naţional-socialiste, ar fi fost împachetaţi în linişte la Auschwitz fără bilet de întoarcere (sau ar fi fost eliminaţi într-un mod şi mai puţin spectaculos, dar la fel de sigur), în loc să li se permită să ia vaporul (sau avionul) care i-a dus la Londra, New York, Bombay şi oriunde altundeva. În acest caz, niciun evreu bogat nu ar fi putut părăsi Germania. Ei ar fi muncit din greu - ar fi săpat canale, ar fi construit drumuri, ar fi tăiat pietre pentru tot restul vieţii lor - sub supravegherea vigilentă a oamenilor S.S., în loc să finanţeze articole de ziar anti-naziste, şi cărţi, şi conferinţe, şi mişcări, în întreaga lume. Şi nu numai evreilor, ci şi multor duşmani Germani ai regimului li s-ar fi refuzat posibilitatea de a deveni, în anii următori, complicele ascuns al Marii Britanii, al S.U.A. şi al Rusiei sovietice, în lupta lor pentru a zdrobi noua ordine ariană în formare. Acea frumoasă Nouă Ordine ar fi avut, datorită metodelor lui Himmler aplicate la timp pentru apărarea ei, o şansă de a trăi.

Aceste metode - şi spiritul din spatele lor - sunt definite, în ceea ce priveşte aplicarea lor la război, în bine-cunoscutul şi cel mai vehement criticat discurs Posen din 1943 al Reichsführerului: "... Ce i se întâmplă unui rus sau unui ceh nu mă interesează câtuşi de puţin....". Faptul că naţiunile ostile sunt prospere sau că mor de foame mă interesează doar în legătură cu acel număr de cetăţeni ai lor de care avem nevoie ca sclavi. În rest, nu mă interesează. Faptul că zece mii de femei ruseşti pot muri de epuizare la săparea unui şanţ antitanc mă interesează doar în măsura în care şanţul este finalizat pentru Germania.... Cînd vine cineva şi îmi spune: "Nu pot să fac să fie săpat acel şanţ de către femei şi copii; i- ar omorî şi, prin urmare, ar fi inuman", îi răspund: 'Tu eşti ucigaşul rasei Germane! Pentru că, dacă şanţul nu va fi săpat la timp, soldaţii Germani vor pieri; şi aceştia sunt fii de mame Germane: oameni din sângele tău. "

Acest discurs a dat, după război, multă apă la moara propagandei anti-naziste. S-a uitat în mod deliberat că este un discurs de război, rostit într-unul dintre cele mai critice momente ale unei lupte pe viaţă şi pe moarte. De asemenea, s-a uitat în mod deliberat că exact echivalentul a ceea ce Himmler spune aici în mod deschis a fost practicat de nenumărate ori, în

cursul tuturor războaielor şi al tuturor revoluţiilor din istorie, fără ca aceasta să fi fost vreodată formulată atât de tranşant. Într-adevăr, niciun luptător nu este interesat de ceea ce s-ar putea întâmpla cu duşmanii săi: tot ceea ce îşi doreşte este să-i învingă. Iar în ceea ce priveşte femeile şi copiii, cineva este obligat să îi folosească ca sclavi atunci când nu mai există alţii disponibili şi când munca de făcut este urgentă. Nici nu-şi poate permite cineva să măsoare sarcina fiecăruia în funcţie de forţele sale, atunci când lucrarea trebuie să fie gata într-un termen precis şi foarte scurt. A pretinde că se poate este un nonsens. Nici măcar unul dintre acei "umanitari" pe care discursul lui Posen îi umple - aşa se spune! - de indignare, ar sta să privească cum tancurile inamicului se rostogolesc peste propriul popor, în loc să facă să fie săpat la timp un şanţ antitanc în calea lor de către oricine, inclusiv femei şi copii, dacă nu există forţă de muncă masculină la îndemână. Din nou, aşa cum am observat într-unul dintre primele capitole ale acestei cărţi: nu violenţa, ci onestitatea cu privire la violenţă, care se diminuează rapid la sfârşitul Epocii Întunecate; nu cruzimea, ci recunoaşterea sinceră şi directă a necesităţii cruzimii în orice luptă revoluţionară, ba chiar în orice luptă, dacă se doreşte o victorie durabilă; admiterea faptului că "a învinge otrava prin contra-venin" - în cazul de faţă, a învinge m arxismul prin naţional-socialism , singurul său antidot, - implică, în război, exact ceea ce Himmler menţionează aici şi, în domeniul activităţii coercitive, lagăre de concentrare şi camere de gazare (sau echivalentul lor.)

Motivul pentru care Heinrich Himmler este atât de mult şi atât de amarnic urât nu este, de fapt, faptul că a acţionat cu cruzimea pe care o cunoaştem, - aceeaşi cruzime, repet, care a caracterizat acţiunea decisivă din punct de vedere istoric a tuturor marilor luptători "în Timp" sau "împotriva Timpului": a acelor conducători europeni care au impus cândva creştinismul supuşilor lor sau popoarelor pe care le cuceriseră; a primilor războinici ai Islamului; a Mongolilor în toate campaniile lor; a agenţilor Sfintei Inchiziţii care au apărat Biserica Romană împotriva ereziei; a acelor primii shoguni ai dinastiei Tokugawa care au apărat Japonia împotriva creştinismului; a oamenilor Revoluţiei Franceze; şi, în cele din urmă, a colonialiştilor europeni care, cu bună ştiinţă sau fără să vrea (oricât de ironic ar suna acest lucru în cazul unora dintre ei!) au contribuit la răspândirea infecţiei iudeo-creştine - şi a consecinţei sale neaşteptate, dar logice: infecţia marxistă de mai târziu - în întreaga lume. Nu este vorba de faptul că el

a făcut asta sau aia (sau, mai degrabă, a făcut să fie făcut.) Ci faptul că a recunoscut, ba chiar a proclamat, în cuvinte atât de directe şi brutale, necesitatea acţiunii sale. Este, mai ales, faptul că acţiunea sa nu a fost îndeplinită nici în sprijinul vreunui crez deja existent centrat pe om (fie că era vorba de creştinism, de democraţia "umanitară" sau de marxism), nici în numele vreunui crez nou, ci pentru triumful Germaniei, văzută ca cetate a unei credinţe centrate pe viaţă, neînduplecată, "împotriva Timpului"; pentru gloria acestei credinţe Cosmice (şi nu doar umane); pentru pregătirea venirii şi domniei supraoamenilor Ariani: zei pe pământ.

Lumea avansată a Epocii Întunecate urăşte supraoamenii şi este din ce în ce mai anti-Ariane. Iubeşte "omul" - omul mediu; cu cât mai mediocru, cu atât mai bine! - "omul" ca fiind presupusul iubit al lui "Dumnezeu" (şi iubitul actual al tuturor filosofiilor înrădăcinate în gândirea evreiască sau amestecate cu aceasta); iubeşte "sărmana umanitate suferindă": bolnavii incurabili, invalizii, degeneraţii şi slăbănogii vicioşi din toate rasele, cărora le-ar sacrifica cu plăcere toate animalele sănătoase de pe pământ. Ea crede în "solidaritatea umană". Şi orice negare sfidătoare a acesteia, aşa cum este conţinută în discursul lui Posen, o "şochează" profund. (Î ntre toţi cei care se simt "indignaţi" de "monstruozitatea" discursului lui Posen, aproape niciunul - dacă nu cumva chiar niciunul - nu a stat treaz, fie şi pentru o jumătate de noapte, la gândul suferinţelor nenumăratelor creaturi simţitoare nevinovate torturate în camerele de vivisecţie din întreaga lume pentru a satisface curiozitatea criminală a omului, sau pentru a-l ajuta să "salveze" - sau să prelungească - vieţile unor oameni care nu merită să fie salvaţi, sau, în orice caz, pentru a-l ajuta să-şi comercializeze cât mai mult timp posibil abilităţile diabolice, pe cheltuiala acelor pacienţi. Acest lucru nu mă îndeamnă, însă, să "iubesc umanitatea").

Dar mai este ceva: lumea avansată a Epocii Întunecate, a cărei credinţă unificatoare este, din ce în ce mai mult, superstiţia "omului", a simţit şi încă mai simte (fie şi vag) că, dacă Heinrich Himmler s-ar fi bucurat de la începutul regimului naţional-socialist de toate puterile pe care le-a avut în 1943; sau, mai bine zis, dacă Adolf Hitler, care era de fapt " mai mult "Soare" decât "Fulger"", ar fi posedat, alături de viziunea sa dumnezeiască, de dinamismul şi puterea sa de sinteză, - alături de toate virtuţile, puterile şi cunoştinţele unui mare creator "împotriva Timpului", care este, aşa cum am afirmat cândva, în mod necesar un Om "deasupra Timpului" de asemenea, - distrugerea cu sânge rece, abstractă, exactă şi fără discriminare - mecanică - a lui Heinrich Himmler,

neobosit îndreptat împotriva a tot şi a tuturor celor care stăteau în calea naţional-socialismului; dacă ar fi posedat înstrăinarea poliţienească a lui Himmler faţă de "realităţile umane", dispreţul său pentru tot felul de nuanţe şi distincţii între evrei şi semi-evrei (sau sferturi de evrei), pe de o parte, precum şi între antinaziştii " mai mult sau mai puţin" periculoşi de sânge arian, pe de altă parte, glorioasa credinţă a svasticii ar fi triumfat. Şi o nouă şi glorioasă umanitate ariană, o aristocraţie de zei pe pământ, s-ar fi ridicat, dând la o parte (şi lăsând să se stingă în mod natural) sau eliminând milioanele de bastarzi pe care îi cunoaştem prea bine. Şi ar fi guvernat pământul în dreptate şi în adevăr - conform scării valorilor naturale eterne, care nu are nimic în comun cu morala creştin- democrată, social-democrată sau m arxistă.

Dar atunci, Adolf Hitler nu ar fi fost Adolf Hitler cel-înainte-de- la-fin şi cel mai tragic din toată acea serie de oameni "împotriva Timpului" care se întinde de la începutul legendarei şi îndepărtatei "Epoci de Argint"1 până la sfârşitul celei în care trăim noi. El ar fi fost, în ciclul nostru de Timp, ultima întruchipare a Celui care se întoarce, veac după veac, "pentru a instaura pe pământ domnia dreptăţii"; ultimul, şi pe deplin reuşit, Cel pe care Tradiţia sanscrită îl numeşte Kalki. Căci numai El va poseda, echilibrat matematic, şi toate în grad suprem, virtuţile care par incompatibile. El singur nu va fi doar "atât "Soarele" cât şi Fulgerul", ci în egală măsură "Soare" şi "Fulger".

Privită în lumina adevărului Cosmic, ura acestei lumi avansate a Epocii Întunecate faţă de Heinrich Himmler nu este decât o expresie inconştientă a fricii sale faţă de invincibilul Distrugător divin - Kalki - care va veni. Estul şi Vestul - Marxiştii şi Anti-Marxiştii sau aşa numiţii astfel - au simţit vag (şi simt) că, dacă ar fi fost vorba de un pic mai multă putere "Fulger" - un pic mai multă "inumanitate cu sânge rece", aşa cum poseda Himmler - Adolf Hitler ar fi fost El şi ar fi pus capăt acestui ciclutemporal.

* * *

Acest lucru este atât de adevărat, încât, dintre toţi antinaziştii, cel mai justificat - cel mai natural - cel mai conştient, cel mai

1 Treta Yuga din Scripturile sanscrite; vârsta imediat următoare "Epocii Adevărului".

intenţionat, iar cei care, de departe, înţeleg cel mai bine natura mai mult decât politică a naţional-socialismului, şi anume evreii, par să fi fost conştienţi de acest lucru. În decembrie 1942, după demonstraţii zgomotoase pe străzile Ierusalimului şi după o zi de post, ei s-au adunat la celebrul Wailing Wall şi acolo au "invocat blestemul evreiesc din Vechiul Testament"1 împotriva lui Adolf Hitler şi a trei dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Pe care dintre ei? Nu Rudolf Hess, idealistul cavaleresc; omul care şi-a riscat viaţa şi şi-a pierdut libertatea pentru a încerca să oprească un război fratricid. Hess semăna prea mult cu Führerul; poseda, ca şi el, mai mult "Soare" decât "Fulger" în constituţia sa psihologică şi, prin urmare, nu era de temut; în plus, era, deja de un an şi jumătate, prizonier în Turnul Londrei. Nici Julius Streicher, deşi puţini erau la fel de demonstrativ "antievrei" ca el. Căci evreii sunt oameni practici - cel puţin atunci când acţionează sistematic, ca naţiune. Ei nu se opun ca oamenii să fie antievrei; se opun doar ca aceştia să fie periculoşi (din punctul de vedere evreiesc.) Iar Streicher era tocmai prea demonstrativ şi prea impulsiv pentru a fi periculos. Chiar şi povestirile pe care le-a publicat în "Der Stürmer" erau prea puţin legate de subiect pentru a fi ultimul cuvânt în materie de propagandă antievreiască. (Ororile evreieşti prezentate ca un lucru firesc, de către evreii înşişi, în Vechiul Testament, le învingeau oricum)! Nu; cei trei mari Germani pe care rabinii din Ierusalim s-au ostenit să-i blesteme, prin performanţe imemoriale de magie neagră, alături de Profetul şi Conducătorul trezirii Ariandomului, au fost dr. Goebbels, Hermann Göring şi Heinrich Himmler:2 , toţi idealişti; oameni "împotriva Timpului", în slujba aceluiaşi ideal ca şi el, dar oameni care posedă, într-o măsură şi mai mare decât el, calităţile sau avantajele care asigură succesul "în Timp": nemiluita, dublată de suplețe; o elocvenţă comodă şi adaptabilă, care poate minţi convingător, ori de câte ori este în interesul Cauzei; sau acel farmec personal extraordinar - manierele, intelectul plurivalent şi extravaganţa princiară - care a făcut ca contactul lui Göring cu plutocraţii străini să fie atât de uşor şi de util;3 sau nemilozitatea fără ezitare a lui Heinrich Himmler

1 A se vedea "The Goebbels Diaries" (New York, 1948), p. 250 - Intrarea din data de 18. Decembrie 1942.
2 Vezi acelaşi lucru.
3 George Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 290.

în ceea ce privește apărarea noului Reich, centru și cetate a unui nou Aryandom regenerat. Oameni care nu semănau, tocmai, cu Führerul, dar ale căror capacităţi îl completau pe al său și îi duceau mai departe creația, în care credeau cu toţii; oameni care adesea puteau, mai bine decât el, să învingă forţele întunecate cu propriile arme, fie cu zâmbetul prietenos al diplomatului și cuvintele irezistibile de înșelăciune, fie cu presiunea irezistibilă a poliţistului asupra presupușilor complotiști până când aceștia cedau și dădeau numele altor complotiști și detaliile complotului - sau mureau. Oameni periculoși, din punct de vedere evreiesc; oameni precum cei de care avea nevoie Adolf Hitler; personalităţi care, dacă s-ar fi împletit armonios cu a lui, l-ar fi transformat în temutul Cel pe care nu face decât să îl precedă și să îl prefigureze: ultimul Om "împotriva Timpului", Distrugătorul acestei lumi a Epocii Întunecate.

* * *

Nu că Adolf Hitler ar fi fost lipsit de elocvenţă sau că nu ar fi putut, atunci când îi plăcea, să fie plin de farmec. Mai mult decât orice altceva, discursul său inspirat și fascinaţia pe care o exercita asupra maselor l-au dus la putere. Iar farmecul său personal i-a adus mulţi prieteni. Dar elocvența lui era devastatoare și fascinaţia autentică și hipnotică a unui profet, nu persuasiunea artistică a unui diplomat sau a unui " om al lumii" - sau a ambelor în același timp. Masele - masele Germane, care sunt autentice, primitive; în mod fundamental în căutarea dreptăţii - și adevărata elită: - aristocrația de sânge și de caracter; oamenii "împotriva Timpului" - l-au urmat ca o chestiune de normalitate. Dar el nu era omul care să negocieze cu conducătorii vicleni ai acestei avansate Epoci Întunecate, fie că sunt de marcă capitalistă sau comunistă. A încercat (de câte ori nu a întins mâna Angliei în spirit de pace!) - dar nu a reușit. Între toţi diplomaţii profesioniști vicleni și el și el exista un abis; ba mai mult, între toţi oamenii care acceptau "valorile" acestei Epoci și el exista un abis pe care el (și ei) îl simțea din ce în ce mai mult ca fiind de neatins, dar care nu exista (sau cel puţin nu era evident) între aceiași oameni și Hermann Göring, ca să nu mai vorbim de J. von Ribbentrop și de alţi oameni din cel de-al treilea Reich. Au existat momente în care Führerul a fost deosebit de

conştient de această diferenţă şi de izolarea sa în mijlocul unei lumi ostile, care dezlănţuise iadul în jurul său Se spune că într-unul dintre aceste momente ar fi declarat - la 22 aprilie 1945, în prezenţa generalului Keitel şi a generalului Jodl -: "Dacă va fi nevoie să negocieze, Göring o va face mult mai bine decât mine".1

Nu se poate spune, de asemenea, că Adolf Hitler nu a putut fi nemilos, atunci când a fost pus în faţa unor circumstanţe excepţionale. El s-a dovedit a fi, ba chiar din ce în ce mai mult, pe măsură ce războiul se apropia tot mai mult de sfârşitul său tragic. Nimic nu întăreşte mai mult această afirmaţie decât cuvintele pe care le-a adresat tuturor Gauleiterilor din Reich la 24 februarie 1945, poruncindu-le să trezească poporul la o "furie teutonă" împotriva invadatorilor din Est şi din Vest, astfel încât întreaga naţiune Germană să piară cu sabia în mână, în loc să se predea. "Dacă poporul German cedează", a spus el, ducând logica doctrinei naţional-socialiste până la concluziile sale supreme, oricare ar fi acestea, "asta va arăta doar că nu are o rezistenţă demnă de misiunea sa, caz în care merită să fie distrus".1

Nu este o pură coincidenţă faptul că aceste cuvinte au fost rostite în ziua în care se împlinesc 25 de ani de la înfiinţarea Partidului Naţional-Socialist. Ele exprimă reacţia firească şi logică a Om "împotriva Timpului", în faţa imposibilităţii materiale a visului său în această epocă întunecată. Teribila politică a "pământului ars", pe care a transmis-o într-un nou mesaj, adresat Gauleiterilor abia trei săptămâni mai târziu - la 16 martie 1945 - este un rezultat al aceluiaşi lucru. În acest mesaj, Führerul a ordonat ca toate centralele electrice, fabricile de gaz, toate tipurile de centre de producţie, minele, căile ferate, canalele, sursele de apă, aprovizionarea cu haine şi alimente etc. să fie distruse în totalitate. Pe de altă parte, generalii au primit ordin să transforme în deşerturi regiunile pe care trebuiau să le apere până la moartea ultimului soldat. Trebuiau să distrugă nu numai podurile şi toate lucrările enumerate în cadrul mesajului către Gauleiteri, ci chiar şi rezervoarele de apă, grânarele pline de porumb, tot ceea ce este necesar vieţii, - tot ceea ce ar putea fi util inamicului. Nu contează dacă oamenii care vor supravieţui bombardamentelor şi bătăliilor vor muri de foame şi de sete!2

1 Citat de Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne".
2 Citat de Georges Blond, în aceeaşi carte.

Aceste ordine nu au fost niciodată executate. Albert Speer, ministru al armatei și industriei, a avut grijă ca acestea să nu fie executate. Și, deși a aflat de acest lucru, Führerul nu a cerut niciodată arestarea lui Speer și nici nu a insistat asupra executării propriilor ordine. Continuarea luptei disperate i-a absorbit toată energia. Am citat aceste mesaje din 24 februarie și 16 martie 1945 doar pentru că ele aruncă lumină asupra reacţiei sale spontane la o situaţie care nu mai permitea nicio speranţă. Un episod ulterior nu este mai puţin instructiv. Când a fost informat, la 29 aprilie 1945, că ruşii înaintau, printr-un pasaj al căii ferate subterane pe sub râul Spree, în inima Berlinului, Adolf Hitler a ordonat ca pasajul să fie imediat inundat. În el se aflau soldaţi răniţi: Soldaţi Germani care luptaseră și muriseră din dragoste pentru el și pentru visul său de mândrie și putere ariană. Generalul Krebs i-a spus acest lucru. Constructorul celui de-al treilea Reich German, stăpânindu-şi sentimentele, a răspuns că nu se putea face nimic și și-a menţinut ordinul, care, de data aceasta, a fost executat. Germanii răniţi au fost înecaţi, împreună cu un întreg batalion de ruși1 - sacrificaţi logicii nemiloase a războiului total, chiar dacă, privit din punct de vedere practic, sacrificiul era inutil; chiar dacă, acum, războiul era oricum pierdut.

Mai este și altceva: s-ar părea că tocmai pentru că nu și-a păstrat până la capăt acea detașare supraomenească în faţa "fructelor acţiunii" - acea atitudine a luptătorului care se știe învins, dar totuși luptă și moare, sabia în mână, - l- a demis în cele din urmă pe Hermann Göring (omul care "știa să negocieze" mai bine decât el; care, - unii au lăsat să se înţeleagă - era dispus să negocieze cu Aliaţii occidentali) și l-a respins și condamnat pe Heinrich Himmler (care, în ultimul moment, a încercat de fapt să încheie un armistiţiu cu ei.) A pus să fie împușcat Fegelein, Gruppenführer S.S. căsătorit cu sora Evei Braun - pentru că, fără permisiune, a încercat să se întoarcă acasă și, astfel, să "supravieţuiască" ruinării Reich-ului. Se pare că nu a făcut nicio distincţie între Himmler, care a încercat să negocieze cu Aliaţii pentru ca Germania să trăiască, și Fegelein, care a încercat doar să-și cruţe propria viaţă. În ultimele zile ale acelei lupte titanice împotriva forţelor coalizate ale întregii lumi din Epoca Întunecată, toate discriminările și toate proporţiile și-au pierdut

1 Episod citat și de Georges Blond.

semnificaţia lor. Germania şi un German au devenit la fel - sau aproape la fel - aşa cum un an-lumină şi o oră-lumină sunt la fel în veşnicia Infinitului.

Adolf Hitler l-a condamnat pe Himmler tocmai pentru că el, "credinciosul naţional-socialist desăvârşit", care îl urmase atât de departe şi timp de atâţia ani - încă de pe vremea când partidul era mic şi ilegal; - care, în multe împrejurări, mersese mai departe decât el pe calea cruzimii fără discernământ, nu l-a urmat până la capăt; nu a putut, se pare, ca şi el, ca şi Goebbels, ca şi admirabila Magda Goebbels, să înţeleagă necesitatea matematică a Patimii Germaniei în vederea salvării pământeşti a rasei Ariane şi a restabilirii finale a Ordinii divine a lumii (nu contează când şi cum); nu a putut înţelege, ca şi el, necesitatea sacrificiului ei "în interesul Universului"." (Albert Speer, de asemenea, "nu înţelesese". Şi el se împotrivise hotărârii Führerului de a lupta până la capăt. El împiedicase executarea ordinelor sale de "pământ ars". Şi totuşi, Führerul l-a iertat. Este adevărat, Speer se alăturase partidului în 1933, după ce acesta ajunsese la putere, nu ca Himmler, cu zece ani înainte, când succesul naţional- socialismului părea problematic. Nici el nu era acel apărător fanatic al doctrinei naţional-socialiste, cum fusese Himmler. Mai mult, torturat moral la gândul că şi-a încălcat jurământul de credinţă faţă de Adolf Hitler, Speer a venit, pe, propriul risc, şi şi-a deschis inima în faţa lui. Este greu de spus dacă Führerul ar fi iertat încercarea lui Himmler de a negocia cu puterile ostile, dacă Reichsführerul S.S. ar fi venit la el şi ar fi făcut acelaşi lucru. Adolf Hitler aştepta mai mult de la el decât de la Speer sau de la oricine altcineva).

Adevărul este că cruzimea Führerului şi cea a lui Heinrich Himmler nu erau de aceeaşi calitate sau, ca să repet ceea ce am subliniat deja cu atâta emfază, că Adolf Hitler a fost, în esenţă, unul dintre acei eroici, dar nefericiţi Oameni "împotriva timpului", " mai mult Soare decât Fulger", care, atâta timp cât va dura această Epocă întunecată, vor pierde, în timp ce Himmler ar fi învins, dacă ar fi avut ceva din geniul lui Adolf Hitler. El ar fi sacrificat pe oricine şi orice pentru unicul scop, de la început - atunci când sacrificiul ar fi avut cea mai mare justificare practică. Nu i-ar fi păsat de pierderi. Şi ar fi învins. Dar el nu ar fi fost "Kalki" - ultimul - pentru toate acestea; nici măcar cu geniu. Îi lipseau

calităţile "soarelui" într-o măsură prea mare. Dar atunci, naţional-socialismul, la fel ca vechiul ordin arian din India, - sau ca islamul timpuriu - s-ar fi destrămat din interior după câteva generaţii, tocmai datorită acelor compromisuri cu Forţele Întunecate, pe care orice victorie "în Timp" le implică.

Adolf Hitler nu şi-a dorit o astfel de victorie.

Singura victorie pe care şi-o dorea era una definitivă; - cea definitivă; cea pe care numai El, ultimul Mântuitor "împotriva Timpului", ultima Întrupare a veşnicului Menţinător al Lumii într-un corp uman, - Kalki - o poate câştiga.

Şi totuşi - pentru că aceasta este legea oricărei lupte sincere şi autentice "împotriva Timpului", care se afirmă tot mai pregnant pe măsură ce timpul trece şi pe măsură ce Epoca Întunecată se apropie de sfârşit - el a fost, de la început, conştient de necesitatea acelor calităţi "în Timp", a acelor calităţi "fulgerătoare" pe care toţi naţional-socialiştii nemiloşi, şi în special Himmler, le posedau în mod nemijlocit; şi pe care el însuşi le poseda, într-un grad foarte înalt, chiar dacă nu încă suficient. Era conştient de necesitatea lor dacă, după propriile sale cuvinte, "otrava" trebuia să fie "învinsă prin contra-venin, tirania prin tiranie şi teroarea prin mai multă teroare". El a comparat de mai multe ori ascensiunea noii Moaşteri cu cea a Bisericii Catolice timpurii, recunoscând astfel capacităţile lumeşti solide ale organizatorilor săi şi ale luptătorilor săi - chiar şi ale luptătorilor săi spirituali - ca o condiţie sine qua non a dezvoltării şi triumfului său, deodată şi pe termen lung. Poate părea oarecum neaşteptat - ca să nu spunem oarecum irelevant, când nu absurd să menţionez în acest context simbolismul imnordial al culorilor. Încă în cea mai puternică Biserică a Epocii Întunecate, pe care naţional-socialismul vrea să o combată şi să o zdrobească, dar lunga experienţă lumească pe care a fost - şi este, acum şi în viitor, - de meditat şi de folosit, fiecare culoare rituală are semnificaţia ei. Papa, Capul credincioşilor, este îmbrăcat în alb, amintind astfel de puritatea şi luciditatea spirituală a Iniţiatului - Om "mai presus de Timp", al cărui adevăr de dincolo de lume a fost denaturat şi exploatat în creştinismul istoric. Caracatiţa, purpura şi aurul înalţilor demnitari ai Bisericii simbolizează, de asemenea, stări de spiritualitate avansată idealul spre care Biserica ar trebui să aspire. Dar Biserica este o organizaţie de pe acest pământ - o organizaţie în timp. Ea este ierarhia militantă care acţionează

sub inspiraţia şi la ordinele "Marelui Inchizitor" al lui Dostoievski "pentru cea mai mare glorie a lui Hristos", dar cu siguranţă nu conform înţelepciunii lui Hristos, care "nu este de pe acest pământ". Iar forţele sale efective de luptă - toţi preoţii săi şi aproape toţi călugării şi călugăriţele, care sunt forţa sa în lupta de zi cu zi împotriva tuturor puterilor contrare (sau rivale) şi martorii săi evidenţi în rândul poporului, - sunt îmbrăcaţi în negru, culoarea acestei Epoci; cel mult (ca în cazul dominicanilor) în alb şi negru - culoarea acestei Epoci întunecate şi a Luminii "deasupra Timpului".

Mi se pare un fapt extrem de elocvent faptul că svastica, simbol al vieţii şi al sănătăţii1 şi simbol al soarelui, pe care Adolf Hitler a ales să o plaseze în centrul drapelului German - ca să nu mai spun al drapelului pan-arian, căci Germania trebuie să rămână, în lumina credinţei Hitleriste, capul unei mişcări pan-Ariane - era pe un fond alb, ba chiar negru pe un disc alb, în mijlocul unei suprafeţe de culoare stacojie. Iar acest lucru este cu atât mai remarcabil dacă presupunem că Führerul şi-a luat decizia în mod intuitiv, fără a fi conştient de semnificaţia ei (ceea ce eu, personal, însă, nu cred).

Este, de asemenea, remarcabil faptul că, deşi cerinţele războiului au impus uniforma verde-cenuşie (feldgrau), lipsită de vizibilitate, pentru Waffen S.S., organizaţia mai veche a S.S. - S.S. "Allgemeine", însărcinată cu apărarea interioară a regimului - purta negru - negru, repet, culoarea simbolizând prin excelenţă Forţele Întunecate, care nu pot fi zdrobite decât prin forţe de natură similară; culoarea simbolizând calităţile dure "în Timp" pe care oamenii S.S. trebuiau să le pună în slujba unui ideal de perfecţiune al Epocii de Aur.

Departe de a considera svastica neagră şi haina neagră a cavalerilor noii Credinţe ca fiind o " greşeală din punctul de vedere al Invizibilului" — cu atât mai puţin ca o "dovadă" a "magiei negre" - eu văd în ele semnele unei cunoaşteri infailibile a legilor acţiunii în Timp; o cunoaştere cel puţin la fel de solidă ca cea a constructorilor Bisericii Catolice; o recunoaştere a faptului că numai prin calităţi "în Timp" - prin acele calităţi "Fulger" care îi duc pe toţi agenţii forţelor Întunecate la succes şi pe toţi marii oameni "în Timp" la măreţie - poate o Mişcare să triumfe aici şi acum, în această Epocă Întunecată; în special

1 Swasti, în sanscrită.

aproape de finalul acesteia, şi în special o Mişcare împotriva spiritului acesteia.

Şi, repet, - căci nu se poate repeta îndeajuns - : dacă acele capacităţi şi tendinţe simbolizate în svastica neagră de pe steagul German şi în uniforma neagră a celor mai duri apărători ai naţional-socialismului ar fi fost etalate din plin, de la început, de către Om "împotriva Timpului", Adolf Hitler, (şi nu numai calităţile de nemilos şi fanatism; caracteristice tuturor mişcărilor revoluţionare în tinereţea lor, ci şi calităţile de viclenie, de înşelăciune, de lipsă de scrupule nerușinată, care numai ele pot egala şi învinge viclenia, înşelăciunea şi lipsa de scrupule egoistă a acestei omeniri avansate din Epoca Întunecată); dacă, în primul rând, chestiunea evreiască ar fi fost rezolvată la timp, nu numai cu toată cruzimea lui Himmler, ci şi cu toată diplomaţia necesară, adicăe., dacă evreii - şi toţi evreii; toţi cei periculoşi, mai ales, - ar fi fost eliminaţi în liniște, fără ca lumea să ştie sau să poată dovedi acest lucru; dacă chiar şi evreii influenţi din ţări străine ar fi fost cumva atraşi în încredere şi aduşi la pierzanie, încă dinainte de război; dacă, pe de altă parte, chestiunea colaborării unor tehnicieni, capitalişti şi ofiţeri de rang înalt, ale căror convingeri naţional-socialiste erau mai mult decât îndoielnice, dar de ale căror capacităţi avea nevoie cel de-al Treilea Reich, ar fi fost abordată într-un mod atât mai nemilos, cât şi mai suplu, - aşa cum au fost abordate probleme similare în Rusia, de către comunişti, la venirea lor la putere; - dacă Adolf Hitler s-ar fi dovedit, de asemenea, atât mai nemilos, cât şi mai flexibil în relaţiile cu lumea exterioară; dacă, în loc să dea dovadă, în ultimele zile ale războiului, de o cruzime inutilă din punct de vedere material faţă de propriul popor, ar fi zdrobit Anglia fără ezitare, fără milă, fără remuşcări, în 1940, şi ar fi făcut cele mai largi concesii posibile Rusiei pe seama Angliei, indiferent de numărul de europeni (fraţi Ariani) pe care i-ar fi sacrificat pentru comoditatea lui Stalin (aceiaşi pe care Roosevelt şi Churchill aveau să îi sacrifice doi ani mai târziu, dar de data aceasta împotriva Reichului German); într-un cuvânt, dacă ar fi fost el însuşi plus omul extraordinar "în Timp" care l-ar fi putut înşela pe Stalin şi ar fi zdrobit Anglia şi U.S.U.A. (sau să-i înşele pe Roosevelt şi Churchill şi să zdrobească Rusia, în cazul în care acest lucru era mai avantajos pe termen lung), este mai mult decât probabil că statul naţional- socialist ar fi durat încă.

Dar nu a fost să fie aşa, din simplul motiv per care l-am dat deja — motivul pe care Adolf Hitler însuşi l-a exprimat, în felul său, lui Hans Grimm, în 1928, şi anume că el, conducătorul Mişcării Naţional- Socialiste, nu era "conducătorul care va veni" - adică ultimul Om "împotriva Timpului" - ci doar cel dinaintea celui din urmă; cel care trebuia să facă "munca pregătitoare" (die Vorarbeit) pentru cel care va veni după el.

Simţea - nefiind, el însuşi, Acela "în egală măsură "Soare" şi "Fulger"" - că, dacă le-ar fi permis oamenilor nemiloşi (şi vicleni) din jurul său să acţioneze de la început aşa cum doreau, statul "împotriva Timpului" pe care dorea să-l construiască ar fi făcut-o, foarte curând, în mâinile lor (sau foarte curând după el şi după ei) ar fi degenerat într-un stat obişnuit "în Timp" - aşa cum statul islamic timpuriu, nobil şi războinic a degenerat atât de repede în khalifatul, ba chiar în khalifatele, sumbre şi corupte, despre care ne vorbeşte istoria, după domnia sfântului Ali.

Decât o astfel de victorie - singura posibilă pentru orice mare Om "împotriva Timpului", cu excepţia ultimului -, a preferat riscul teribil (şi, în curând, teribila realitate) al unei înfrângeri eroice. Şi a înfruntat înfrângerea, pe deplin conştient de semnificaţia ei, în spiritul acţiunii detaşate (aparent inutilă, dar, totuşi, necesară din punct de vedere spiritual) şi devotate, care este cea a acelui alt Om divin "împotriva Timpului" Care a vorbit pe Câmpul Kurukshettra, cu mii de ani înainte.

Bărbaţii săi din S.S., - cei care, cel puţin, erau demni de acest nume, - au înfruntat-o în acelaşi spirit. Era ceva firesc pentru ei. Am citit într-unul dintre cele mai imparţiale reportaje străine scrise despre ei - în acea carte a lui Georges Blond, deja citată - următoarea afirmaţie: " Războiul, războiul modern, cu puterea lui de moarte şi cu inumanitatea lui esenţială, era pentru ei o plăcere. Sau, dacă nu chiar o plăcere, cel puţin cel mai interesant, singurul mod de viaţă cu adevărat interesant. Majoritatea bărbaţilor din Waffen S.S. nici măcar nu-şi puneau în minte problema posibilei finalităţi a războiului: tot ce îi interesa era ca acesta să dureze." Iar autorul francez adaugă: "Nu, nu, nu: "Acesta a fost rezultatul fanatismului naţional-socialist cuplat cu exerciţiul.1 Vedem, în Atitudinea bărbaţilor S.S. faţă de război este rezultatul glorioasei Înţelepciuni Ariane a acţiunii detaşate, care este atât a lor, cât şi a Bhagavad-Gita. Ea ne aminteşte versete

1 Georges Blond, "L'Agonie de l'Allemagne", p. 106.

din Cartea cărţilor: "...Privind la propria ta datorie, nu trebuie să tremuri, căci nimic nu este mai binevenit pentru un Kshattriya decât un război drept";1 "Fericiţi Kshattriyas care obţin o astfel de luptă, oferită, nesperată, ca o uşă deschisă spre cer";2 "...Ucis, vei obţine cerul; victorios, te vei bucura de pământ, de aceea, ridică-te, fiu al lui Kunti, hotărât să lupţi!"3 "Luând ca fiind egale plăcerea şi durerea, câştigul şi pierderea, victoria şi înfrângerea, încinge-te pentru luptă; astfel, nu vei păcătui."4 Aceasta ne aminteşte că Bărbaţii S.S. - cei adevăraţi - elita naţiunii privilegiate din care Adolf Hitler a încercat să facă o naţiune "împotriva timpului", - sunt războinici Ariani "Kshattriyas" din Vest. Şi dacă "fanatismul naţional-socialist dublat de exerciţiu" a întărit sau a creat în ei o astfel de atitudine, ar trebui să spunem că "fanatismul naţional-socialist dublat de exerciţiu" a făcut din ei adevăraţi "Karma Yoghini".

De altfel, în jurul lor şi dincolo de ei, poporul Führerului în general, care trebuia să continue să trăiască şi să îşi îndeplinească în suferinţă misiunea istorică îndelung desemnată, a avut aceeaşi atitudine, mai mult sau mai puţin, şi a făcut acelaşi lucru. Fiecare discipol adevărat al său a făcut - şi face - acelaşi lucru, conform conştiinţei sale; fiecare, de la martirii de la Nüremberg - cei care au fost spânzuraţi şi cei care, până în ziua de azi, sunt prizonieri, - până la cel mai umil German credincios; până la cel mai umil arian credincios de pe alte meleaguri, care crede în el; fiecăruia, începând cu cei trei bărbaţi care au avut onoarea de a fi blestemaţi, împreună cu el, de rabinii din Ierusalim în decembrie 1942; - cei trei, dintre care doi au fost, din păcate, separaţi de el în febra ultimelor zile de război. (Dr. Goebbels a murit, împreună cu soţia şi copiii săi, moartea voluntară, eroică, pe care o cunoaşte, în "buncărul" istoric. Heinrich Himmler a fost ucis - împuşcat şi, apoi, aruncat în mod ruşinos într-o hazna, de soldaţii britanici5 - câteva zile mai târziu. Iar Hermann Goring s-a otrăvit în noaptea dintre 15 şi 16 octombrie 1946, după ce trecuse prin tot procesul infamant de pe banca acuzaţilor şi după ce îşi justificase în faţa judecătorilor şi a posterităţii, într-un ultim discurs splendid, Adolf Hitler şi cel de-al treilea Reich German,

1 Bhagavad-Gita, II, versetul 31.
2 Bhagavad-Gita, II, versetul 32.
3 Bhagavad-Gita, II, versetul 37.
4 Bhagavad-Gita, II, versetul 38.
5 Văduva lui Heinrich Himmler mi-a dat ea însăşi confirmarea acestui fapt.

şi idealul aristocratic mai mult decât German şi mai mult decât uman pe care ambele îl întruchipează pentru totdeauna).

În închisorile şi lagărele aliate, după război, şi în mijlocul condiţiilor atroce în care toată Germania avea să trăiască ani de zile, a început epurarea nemiloasă. Forţele impersonale ale Luminii şi Vieţii, ale căror căi sunt misterioase, s-au folosit de torţionarii evrei şi de călăii aliaţi - şi de politicienii şi oamenii de afaceri al căror interes era să ţină Germania la pământ în toţi aceşti ani, - pentru a sorta şi separa, în rândurile naţional-socialiştilor sau aşa numiţilor aşa-zişi, porumbul bun de tară.

Au fost luni şi luni de persecuţie sălbatică, timp în care o mulţime de martiri şi-au pecetluit cu sângele lor loialitatea faţă de Om "împotriva timpului". Am să amintesc unul - unul printre mii; vrednicul camarad şi purtătorul de cuvânt a mii de oameni: un tânăr gardian S.S. din lagărul de la Belsen, pe care britanicii şi acoliţii lor evrei l-au torturat în aprilie 1945, în speranţa de a scoate de la el nu ştiu ce informaţii. Într-o seară, a fost adus la infirmerie, de nerecunoscut: fără ochi, cu maxilarul atârnând, cu oasele rupte, cu faţa şi trupul o masă de carne sfâşiată, crudă şi sângerândă. A fost aşezat pe un pat. Un ofiţer britanic le-a spus doctorilor Germani: "Aveţi grijă să reziste până mâine dimineaţă; trebuie să mai încercăm o dată să-l facem să vorbească..." În toiul nopţii, tânărul a sunat-o pe asistenta responsabilă. Nu se putea mişca; abia dacă putea rosti un cuvânt. Ea s-a aplecat peste pat. A şoptit; "Heil Hitler!" şi şi-a dat duhul. Nu-i ştiu numele; dar m-am gândit adesea la el - şi la alţii - şi mi-am amintit versul din cântecul lui Horst Wessel: "Tovarăşi pe care Reacţiunea şi Frontul Roşu i-au ucis" — pe care toţi agenţii forţelor întunecate i-au ucis, - "mărşăluiesc în spirit cu noi, în rândurile noastre!"

Nenumărate astfel de episoade au avut loc în Germania (în Schwabisch Hall1 şi în alte părţi) şi în toate ţările Europei şi în Rusia. Există martiri care au murit şi există cei care au supravieţuit - care, până în ziua de azi, aşteaptă în închisorile din Germania de Vest şi din Europa de Vest: la Werl, la Wittlich, la Landsberg, la Breda, la Fresnes etc., la Spandau şi la

1 Locul în care au fost torturaţi oamenii S.S. implicaţi (sau presupuşi a fi implicaţi) în celebrul "caz Malmédy". A se vedea raportul judecătorului american Van Roden publicat în 1948.

lagărele din Rusia şi Siberia; muncind ca sclavi în minele din Ural, în câmpurile aurifere îngheţate din Kolyma, şi aşteptând; aşteptând o eliberare care nu vine niciodată. Mai sunt miile de civili care nu sunt - sau nu mai sunt - în închisoare, dar care nu îşi au locul într-o lume în care cetatea tuturor speranţelor "împotriva Timpului" - cel de-al treilea Reich German - a dispărut.

Unii dintre ei - din ce în ce mai mulţi pe zi ce trece - cedează; se schimbă treptat; se lasă absorbiţi în lumea urâtă, mohorâtă, antinazistă de după război. Câţiva rezistă şi rămân - mai puternici pe măsură ce potopul se răspândeşte şi răcneşte în jurul lor; stânci victorioase, - stânci invincibile - în mijlocul potopului în continuă expansiune. Ei nu fac zgomot; nu se vorbeşte despre ei; nu sunt menţionaţi în nicio legătură. Ei muncesc şi trăiesc; aparent, "ca şi ceilalţi oameni"; de fapt, ca şi naţional-socialiştii. Ei nu uită nimic, nu iartă nimic şi învaţă tot ce pot. Păstrează în inimile lor şi trăiesc conform poruncilor noii credinţe a mândriei Ariane şi a Adevărului Cosmic, exprimate de Alfred Rosenberg, martirul: "Să fii curajos; să nu faci niciodată nimic rău. Să-L iubeşti pe Dumnezeu în toate fiinţele vii, animale şi plante. Să-ţi păstrezi sângele pur...". Ei se adună din când în când, când pot, - şi citesc operele lui Nietzsche, ale lui Rosenberg şi Fremsen, dar mai ales " Mein Kampf" al lui Adolf Hitler. Şi comentează cuvintele eterne. Îşi amintesc şi le spun copiilor lor mesajul de speranţă - secretul invincibilităţii; chemarea la putere, - una dintre ultimele fraze din cartea Fuhrerului: "Un stat care, în Epoca contaminării rasiale, se dedică îngrijirii celor mai bune elemente rasiale ale sale, este menit să devină, într-o zi, stăpânul pământului."1

Ei lucrează. Aşteaptă. Trăiesc. Ei sunt, în această eră întunecată care se întunecă, elementul ireductibil "împotriva Timpului". Treptat, ei capătă conştiinţa deplină de ei înşişi, de sensul şi de misiunea lor, într-un număr mic de iniţiaţi, cum ar fi cel care mi-a spus, la 28 octombrie 1953; "Până în 1945, am fost un partid. Din 1945, am devenit miezul unei mari credinţe noi. Am descoperit cine suntem şi cine este Fuhrerul nostru".

Ei trăiesc. Se căsătoresc cu Ariani pur-sânge, de aceeaşi credinţă ca şi ei. Au copii - pentru că rasa privilegiată trebuie să continue să fie, iar Reich-ul, fortăreaţa sa în

1 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 782.

West, trebuie să-şi recucerească puterea. Ei îşi cresc copiii în aceeaşi credinţă Hitleristă, în ciuda tuturor dificultăţilor. Îi învaţă să fie mândri că sunt, şi ei, membri ai comunităţii mici, pure, sănătoase, - indestructibile. Îi dau în căsătorie unor tineri şi tinere demni, care, împreună cu ei, vor duce comunitatea cu o generaţie mai departe pe drumul ei spre puterea şi gloria finală.

Aceştia sunt, desigur, în mare parte Germani; există o foarte puternică proporţie de foşti membri S.S. printre ei. Dar sunt şi câţiva neGermani, - astfel încât cuvintele Fuhrerului să se împlinească: "În noua lume pe care o construim, nu va conta prea mult dacă un om vine din Austria sau din Norvegia, cu condiţia să fie un arian pur-sânge."1 (În timpul războiului, au existat divizii S.S. neGermane - inclusiv una indiană - care au luptat pentru cel de-al treilea Reich German şi pentru cauza ariană). Şi cei care nu sunt Germani se uită la Ţara lui Adolf Hitler ca la Ţara Sfântă a Apusului.

Întreaga comunitate de credincioşi este deja o comunitate pan-ariană. Ci o comunitate pan-ariană conştientă de locul şi semnificaţia Germaniei în istoria lumii şi, în special, în istoria ultimilor ani; conştientă de datoria rasei Ariane faţă de Reichul naţional-socialist - statul "împotriva timpului". Membrii săi sunt împrăştiaţi pe tot pământul. Dar credinţa tânără "împotriva Timpului", credinţa Hitleristă - pe care nici un efort de de-nazificare nu o poate ucide, deoarece este expresia modernă a ceva etern - este legătura dintre ei, oriunde s-ar afla.

Ei trăiesc şi lucrează în tăcere, amintindu-şi de Adolf Hitler.

Ei trăiesc şi aşteaptă. Conştient sau inconştient, ei îl aşteaptă pe Kalki; Kalki, ultimul Om "împotriva Timpului"; Cel pe care Adolf Hitler l-a prevăzut în 1928; Răzbunătorul care le va da lor - sau copiilor lor - lumea.

15 februarie 1956.

1 Adolf Hitler, "Tisch Gespräche", publicat după război.

PARTEA A V-A

EPILOG

(Kalki, Răzbunătorul)

KALKI, RĂZBUNĂTORUL

Ultima întrupare a Lui - Cel care revine - ultimul Mântuitor, "împotriva timpului" - are multe nume. Fiecare mare credinţă, fiecare mare cultură, nu, fiecare formă adevărată (vie sau învechită) sau o Tradiţie la fel de veche ca şi căderea omului (şi ca şi dorul ulterior după Paradisul pământesc pierdut) I-a dat unul. Prin ochii vizionarului din Pathmos, creştinii, îl văd în El pe Hristos "prezent pentru a doua oară"1: nu, nu mai este un blând predicator al iubirii şi al iertării, ci conducătorul irezistibil al "Călăreţilor albi" cereşti, menit să pună capăt acestei lumi păcătoase şi să instaureze "un Cer nou şi un pământ nou"; un nou ciclu al Timpului. Lumea Mohammedană Îl aşteaptă sub trăsăturile "Mahdiului", pe care Allah îl va trimite "la sfârşitul vremurilor", pentru a zdrobi tot răul prin puterea sabiei Sale - "după ce evreii vor fi devenit din nou stăpânii Ierusalimului" şi "după ce Diavolul îi va fi învăţat pe oameni să dea foc chiar şi aerului pe care îl respiră".2 Pe de altă parte, în aproape toate ţările din Europa, Tradiţia populară l-a întâmpinat pe Cel- Care-se-întoarce fie sub forma unui Rege plecat şi revenit, sau ca însuşi sufletul unei armate mitice, ascunse: în Germania, ca Împăratul Frederic Barbarossa, care într-o zi va ieşi din peştera în care a dormit timp de secole, îşi va salva poporul şi îl va conduce spre o glorie nemaiîntâlnită; în Danemarca, ca Holger Danske, de la muntele Kronborg; în Polonia, ca "Oastea adormită" din poveştile populare; în Ungaria, ca "Attila", care într-o zi va reapărea în fruntea "Armatei lui Csaba" şi va exercita răzbunarea divină asupra celor răi şi va face dreptate; în timp ce vechile religii solare din America Centrală şi de Sud îl înfăţişau ca pe zeul alb şi radiant Quetzalcohuatl, care se întoarce în glorie şi putere - ca Soarele răsare - de dincolo de Oceanul de Est. Iar milioanele de oameni din Hindusthan L-au numit

1 "Deutera Parousia" - "A doua prezenţă" - (a lui Hristos) este expresia greacă pentru "sfârşitul lumii".
2 În Islam, această tradiţie poate fi urmărită până în secolul al XIV-lea. În Persia, cel de-al doisprezecelea Imam - care a dispărut în mod misterios, pentru a reveni la sfârşitul timpurilor - a fost identificat cu " Mahdi".

din timpuri imemoriale şi încă îl numesc "Kalki", ultima întruchipare a puterii care susţine lumea: Vishnu; Cel care, în interesul vieţii, va pune capăt acestei "Kali Yuga" sau "Epoci de întuneric" şi va deschide o nouă succesiune de epoci. L-am numit în această carte cu numele său hindus, nu pentru a face paradă de o erudiţie pe care sunt departe de a o poseda, ci pur şi simplu pentru că se întâmplă să nu cunosc nici o Tradiţie în care cele trei tipuri de existenţă manifestată - "deasupra Timpului", "împotriva Timpului" şi "în Timp" - pe care am încercat în aceste pagini să le evoc şi să le definesc, au un corespondent atât de evident în concepţia trinitară de bază a Divinităţii Înseşi, şi în care (ca o consecinţă a acestui fapt) Om "împotriva Timpului" este, în toate întrupările Sale succesive, dar mai ales în cea din urmă, mai elocvent - şi mai logic - considerat ca Om divin prin excelenţă.

Câteva cuvinte vor clarifica acest aspect.

Binecunoscuta Trinitate hindusă - Brahma, Vishnu, Shiva, atât de magistral evocată în arta indiană - nu este nimic altceva decât amestecul a trei "zei" inseparabili într-unul singur; ba mai mult, nimic altceva decât triplul aspect al unui singur Dumnezeu transcendent şi personal. Simbolizează ceva cu mult mai fundamental, şi anume Existenţa în totalitatea ei: manifestată şi nemanifestată; conceptibilă, nu-i aşa, vizibilă şi tangibilă, şi dincolo de concepţie. Pentru că Existenţa
- Fiinţa - este Unicul lucru divin. Şi nu există Divinitate în afara ei; şi nimic în afara Divinităţii.

Acum "Brahma" este Existenţa în şi pentru sine - în şi pentru sine; Fiinţa nemanifestată şi, prin urmare, în afara şi deasupra Timpului; Fiinţa, dincolo de concepţia minţii legate de Timp şi, prin urmare, incognoscibilă. Este semnificativ faptul că "Brahma" nu are temple în India - sau în altă parte. Nu se poate aduce un cult Acelui lucru pe care nicio conştiinţă limitată în timp nu îl poate concepe. Se poate, cel mult, printr-o atitudine corectă (şi, de asemenea, prin practici ascetice corecte), să te contopeşti cu El; să transcenzi conştiinţa individuală; să trăieşti "deasupra Timpului" - în Prezentul absolut care nu admite nici un "înainte" şi nici un "după" şi care este Eternitatea.

"Brahma" - Sinele lor profund şi cel al lumii, trăit la nivelul Eternităţii - este Ceea ce toţi oamenii "deasupra Timpului" caută să realizeze: starea pozitivă de "pace, pace perfectă"; de pace, nu prin inexistenţă, ci prin eliberarea din robia "înainte" şi "după" şi a tuturor "perechilor de opuşi".

"Vishnu" - Menţinătorul lumii - este tendinţa fiecărei fiinţe de a rămâne aceeaşi şi de a crea (şi procrea) după chipul şi asemănarea sa; forţa vitală universală opusă schimbării şi, prin urmare, dezagregării şi morţii; puterea care leagă acest Univers legat de timp de Esenţa sa atemporală - fiecare fiinţă manifestată la Ideea acelei fiinţe, în sensul pe care Platon avea să-l dea într-o zi cuvântului "Idee".

Toţi oamenii "împotriva Timpului" (toate centrele de acţiune "împotriva Timpului", în sensul Cosmic al cuvântului) sunt "întruchipări ale lui Vishnu". Ei sunt cu toţii - mai mult sau mai puţin - "salvatori ai lumii", forţe ale Vieţii, îndreptate împotriva curentului descendent al schimbării irezistibile care este chiar curentul Timpului; forţe ale Vieţii care tind să readucă lumea la Perfecţiunea atemporală originară; la acea proiecţie glorioasă a nemanifestatului care începe fiecare ciclu al Timpului.

"Shiva" - "Distrugătorul" - este tendinţa fiecărei fiinţe de a se schimba, de a muri faţă de prezentul său şi faţă de toate aspectele sale trecute. El este Mahakala - Timpul Însuşi; Timpul care trage Universul spre inevitabila sa pieire şi - dincolo de aceasta - spre o regenerare nu mai puţin irezistibilă; spre izvorul unei noi Epoci de Aur şi, din nou, încet şi constant, spre degenerare şi moarte, într-o succesiune nesfârşită de cicluri ale Timpului, fiecare dintre acestea fiind un ciclu individual, paralel cu toate celelalte, fără îndoială, dar asemănător cu niciun altul înainte sau după el.

Oamenii cu adevărat mari "în timp" - oameni precum Genghis Khan sau, mai aproape de noi, Stalin - reflectă ceva din teribila Sa măreţie. Cei mai mari oameni "împotriva Timpului", de asemenea, - în măsura în care toţi trebuie să posede (mai mult sau mai puţin) calităţile de caracter care sunt în special ale oamenilor "în Timp"; calităţi în care îşi are rădăcina eficienţa violenţei organizate. Căci Shiva nu este doar "Distrugătorul"; El este Creatorul - "Cel Bun"1 ; Cel "pozitiv" - de asemenea, în măsura în care orice creaţie ulterioară este condiţionată de schimbare şi, în cele din urmă, de distrugerea a ceea ce a existat înainte. El este - ca Esenţă a schimbării distructive; ca Timp - îndreptat spre viitor. Bucuria sălbatică, Cosmică a Dansului Său în mijlocul flăcărilor, la sfârşitul fiecărui ciclu succesiv de Timp, este atât bucuria distrugerii, cât şi a unei noi şi perfecte Creaţii. Atât de mult încât se poate

1 Cuvântul "Shiva" înseamnă "Cel Bun".

nu o deosebesc de bucuria eroilor "împotriva Timpului", întruchipări ale lui Vishnu. Toţi aceştia sunt, aşa cum am mai spus, tot oameni "deasupra Timpului". O figură istorică tipică "mai presus de Timp" - Buddha - a fost, de fapt, clasificată de înţelepţii Indiei drept o "Întrupare a lui Vishnu"; şi există, într-adevăr, în strigătul de triumf care i se atribuie pe patul de moarte - "Acum, niciodată, niciodată nu voi mai intra într-un uter!" - ceva din exultanta efervescenţă a Dansului Cosmic al Domnului Shiva. Şi, pe de altă parte, însuşi Lordul Shiva, - Timpul personificat - este, de asemenea (oricât de ciudat ar părea acest lucru pentru mintea pur analitică) "deasupra Timpului". El este marele yoghin, al cărui chip rămâne senin ca cerul albastru, în timp ce picioarele sale bat ritmul furios al dansului Tandava, în mijlocul flăcărilor şi fumului unei lumi care se prăbuşeşte.

Cu alte cuvinte, Vishnu şi Shiva, cel care susţine lumea şi cel care o distruge, forţa "împotriva timpului" şi timpul însuşi - Mahakala - sunt unul şi acelaşi lucru.1 Şi ei sunt Brah ma, Existenţa atemporală, Esenţa a tot ceea ce este, Ei sunt Brahma manifestată, "în Timp" (şi, automat, şi "împotriva Timpului") şi totuşi atemporală. Arta hindusă a simbolizat acest adevăr metafizic în figura lui Hari-Hara (Vishnu şi Shiva într-un singur corp) şi în celebra Trimurti: Brahma-Vishnu- Shiva cu trei feţe.

În Universul manifestat, aşa cum îl experimentăm la scara noastră, nicio fiinţă vie nu întruchipează această idee triplă şi completă de Existenţă: - Legea veşnică, universală a schimbării constante de îndepărtare şi a aspiraţiei neobosite spre şi a efortului neîncetat de întoarcere la Perfecţiunea originară, precum şi inefabila pace interioară a Atemporalităţii, inseparabilă de aceasta - mai bine decât eternul şi veşnicul Om care se întoarce "împotriva Timpului"; El - care revine, veac după veac, "pentru a distruge pe făcătorii de rău şi pentru a instaura pe pământ domnia dreptăţii"."2

Omul "în timp" nu are aproape nimic din calităţile lui "Vishnu" sau, cum le-am numit eu, "Soare".

Omul "deasupra Timpului" nu are aproape niciuna dintre calităţile de "Fulger" ale lui Shiva, Distrugătorul.

Omul "împotriva Timpului" - excepţionalul Kshattriya, care trăieşte în Eternitate, în timp ce acţionează în Timp, conform

1 Sri Krishna, întruchiparea lui Vishnu, spune în Bhagavad-Gita: "Eu sunt Timpul veşnic, Eu, Susţinătorul, a cărui Faţă se întoarce pretutindeni."
2 Bhagavad-Gita, IV, versetele 7 şi 8.

Doctrinei Ariane a violenţei detaşate, proclamată cândva pe câmpul de la Kurukshettra - are fidelitatea lui Vishnu faţă de modelul divin original al Creaţiei, furia sfântă de distrugere a lui Shiva (în vederea continuării Creaţiei) şi seninătatea insondabilă a lui Brahma, care este, repet, seninătatea tuturor celor trei: pacea atemporală dincolo de vuietul tuturor războaielor din Timp.

Şi totuşi, niciun erou "împotriva Timpului" nu şi-a exprimat vreodată, în niciun ciclu temporal acel triplu aspect al Divinităţii imanente cu absolută adecvare, cu excepţia ultimului. Şi niciunul nu a avut succes permanent (în măsura în care ceva este permanent în existenţa limitată în timp) - adică, a avut succes cel puţin pentru câteva miriade de ani - cu excepţia ultimului. Opera de viaţă a tuturor celorlalte fie a cedat din interior, după un interval de timp incredibil de scurt, - asigurându-şi, cel mult, o supravieţuire pur nominală cu preţul unor compromisuri tot mai mari cu forţele dezintegrării, - fie, a fost zdrobită din exterior după o luptă disperată împotriva acestor forţe din ce în ce mai eficiente. Este ca şi cum, de-a lungul nenumăratelor milenii ale fiecărui ciclu temporal succesiv, de la sfârşitul Epocii de Aur încoace, Divinitatea caută să se exprime într-o nouă Ordine Mondială, fidelă modelului etern, prin intermediul liderilor inspiraţi ai celor mai mari rase de pe pământ, şi nu poate face acest lucru până la sfârşit. Sau, mai degrabă, este ca şi cum "sfârşitul" ar putea fi definit ca fiind momentul istoric în care Divinitatea imanentă, adică Sufletul Universului, este din nou capabilă să se exprime într-o adevărată Ordine a Lumii, prin intermediul agentului singurului şi unicului mare Individ pe deplin reuşit "împotriva Timpului".

Acest ultim mare Individ - o îmbinare absolut armonioasă a celor mai ascuţite dintre toate opusele; în egală măsură "Soare" şi "Fulger" - este cel pe care îl aşteaptă credincioşii tuturor religiilor şi purtătorii practic ai tuturor culturilor; cel despre care Adolf Hitler a spus (cu bună ştiinţă sau nu), în 1928: "Eu nu sunt el; dar, în timp ce nimeni nu se prezintă pentru a-i pregăti calea, eu o fac"; cel pe care l-am numit cu numele său hindus, Kalki, din cauza adevărului Cosmic pe care îl evocă acest nume.

* * *

Lumea Îl aşteaptă de sute de mii de ani.

Fiecare Om "împotriva Timpului" L-a prefigurat, conştient sau inconştient, şi a pregătit calea pentru venirea Sa. Cea mai tânără mare rasă a ciclului nostru de Timp de pe acest pământ - arienii - se trezeşte pentru a-L purta în deplină conştiinţă şi mândrie. Iar cel mai eroic şi cel mai altruist dintre toţi Conducătorii ei, Adolf Hitler, Cel- înainte-de-sfârşit Mo "împotriva Timpului", - mai eroic decât oricare dintre cei mai bătrâni, pentru că a luptat împotriva presiunii descendente a mai multor secole; mai altruist decât chiar ultimul, pentru că, contrar Lui, nu avea să culeagă decât dezastre, - s-a sacrificat pe sine şi pe poporul său - în libertate, pentru a-i da; (dintre puţinii credincioşi supravieţuitori) tovarăşi de arme în ultima bătălie decisivă.

Iar semnele vremurilor anunţă că ziua în care El - Kalki - va apărea, se apropie.

El va apărea atunci când toţi, cu excepţia ultimilor şi celor mai duri membri ai aristocraţiei Ariane naturale - companionii Săi de arme aleşi - vor fi luat definitiv calea abisului. Şi toţi, în afară de cei puţini aleşi, iau rapid această cale.

* * *

Un semn din ce în ce mai grăitor al destinului se poate observa în creşterea şocantă a populaţiei globului de la an la an, în special în creşterea rasei inferioare şi în bastardizarea rapidă a celei superioare, precum şi în căderea accelerată a întregii omeniri la nivelul unei turme uriaşe şi nechibzuite.

Am menţionat deja, într-o altă parte a acestei cărţi, acest fapt ca fiind una dintre principalele caracteristici ale avansării Epocii Întunecate. În Epoca de Aur, simbolizată, în Tradiţia creştină, în mitul mult mai vechi al "Grădinii Edenului" - extrem de puţini oameni, dar cu toţii asemănători zeilor, trăiau într-o lume minunată, acoperită (acolo unde clima o permitea) de o vegetaţie luxuriantă pe care nimeni nu o distrugea şi plină de animale frumoase, libere şi prietenoase, pe care nimeni nu le omora sau le rănea. Totuşi; odată cu apariţia a ceea ce am numit superstiţia " omului", expresie a celui mai vechi egoism şi îngâmfare umană, - adică răutatea, - care l-a tăiat din fraternitatea armonioasă a creaturilor vii şi a provocat căderea din starea de existenţă a Epocii de Aur,

1 Am menţionat în această carte avertismentul tragic al lui Hans Grim m. (A se vedea cartea sa " Warum? Woher? aber Wohin?" p. 107-108 şi 206 şi următoarele).

omul a încetat să mai fie regele neprihănit al Creaţiei pentru a deveni, treptat, tiranul ei şi, din ce în ce mai mult, - pe măsură ce miriade de ani treceau şi pe măsură ce se scufunda în Epoca Întunecată, - torţionarul ei. Iar revolta sa împotriva divinităţii Naturii l-a condus, odată cu aceasta, la dispreţuirea marelui scop al Naturii. O căutare mioapă a plăcerii individuale fără discernământ l-a făcut indiferent la chemarea la supraom. Şi s-a înjosit tot mai mult. Acum, la sfârşitul Epocii Întunecate, tabloul edenic este complet inversat. Pe suprafaţa acestei nefericite planete, care îşi pierde cu o rapiditate alarmantă mantia de păduri atât de largă şi de groasă de odinioară; a acestei nefericite planete, unde specii întregi de creaturi sălbatice mândre - aristocraţia lumii animale
au fost sau sunt deja sau sunt, cu nu mai puţină rapiditate, şterse, - omorâte până la ultimul, - se observă un roi din ce în ce mai detestabil şi în continuă expansiune de mamifere cu două picioare plictisitoare (când nu sunt chiar urâte), vulgare, proasteşti şi lipsite de valoare. Şi cu cât sunt mai lipsite de valoare, cu atât se înmulţesc mai repede. Cei bolnăvicioşi şi plictisitori au mai mulţi copii decât cei sănătoşi şi inteligenţi; rasele inferioare şi oamenii care nu au nicio rasă, categoric mai mulţi decât arienii sută la sută; iar cei de-a dreptul putreziţi
afectaţi atât de boli ereditare, cât şi de sânge nedefinit rasial - sunt, de cele mai multe ori, teribil de fertile.

Şi se face totul pentru a încuraja această creştere nebună a numărului şi această pierdere constantă a calităţii. Se face totul pentru ca cei bolnavi, invalizi, ciudăţeniile naturii, cei inapţi să muncească şi inapţi să trăiască, să nu moară. Se "prelungeşte" cât mai mult posibil viaţa celor incurabili. Se chinuie mii de animale frumoase, inocente şi sănătoase, în speranţa de a descoperi "noi tratamente", pentru ca oamenii cu deficienţe, pe care natura i-a condamnat oricum la moarte, să reziste câteva luni - sau câteva săptămâni în plus; pentru ca ei să fie peticiţi sau să li se dea în mod artificial o iluzie de vitalitate... în timp ce rămân o povară pentru cei sănătoşi. Şi asta, indiferent cine ar fi; doar pentru că sunt "fiinţe umane". Spitalele şi azilurile - descrise fără menajamente ca atare, sau botezate politicos "cămine" - sunt pline de astfel de scursuri ale umanităţii, bătrâni şi tineri... în timp ce cei sănătoşi sunt (fizic şi moral) făcuţi nesănătoşi, prin condiţiile de viaţă pe care le impune o falsă civilizaţie: prin muncă fără bucurie şi case supraaglomerate lipsa de intimitate; lipsa de timp liber; prin inoculări obligatorii

și de o publicitate inteligentă la alimente nenaturale; prin muzică de masă care distruge nervii, ca să nu mai vorbim de o propagandă de masă care ucide sufletul și înmoaie creierul, exaltând valori nenaturale. Spitalele și azilurile sunt, după abatoare, una dintre cele mai deprimante trăsături ale avansatei "Kali Yuga" sau Epoca Întunecată; cea care ar provoca automat cel mai mare dezgust în inima unui om puternic de la începutul acestei Epoci, ca să nu mai vorbim de unul din precedenta "Dwapara Yuga" și, cu atât mai mult, dintr-o Epocă mai îndepărtată, dacă astfel de oameni ar putea reveni așa cum au fost odată.

Dar de ce să vorbim de spitale și aziluri? Străzile sunt pline de scursuri ale umanității, cel puțin pline de ticăloși și de suboameni. Nu trebuie decât să ne uităm la fețele pe care le vedem în autobuzele supraaglomerate sau în cinematografele, sălile de dans și cafenelele din marile orașe, ba chiar și în cele mici, chiar și la țară, peste tot, cu excepția acelor țări în care rasa dominantă este relativ pură. Este o privelişte jalnică; o lume jalnică; o lume cu susul în jos; o lume în care pisica sau câinele mediu este, ca atare, incomensurabil mai sănătos, mai frumos - mai perfect - decât bărbatul sau femeia medie și, cu atât mai mult, decât conducătorul de stat mediu de după 1945; mai aproape de arhetipul ideal al speciei sale decât majoritatea ființelor umane actuale și, în mod special, decât liderii oficiali (și cei ascunși) ai "lumii libere" actuale - președintele Eisenhower (sau, mai degrabă, Mr. Baruch) Churchill, Mendes-France, etc., (ca să nu mai vorbim de cei mai obedienți servitori ai lor, Konrad Adenauer, Theodor Heuss and Co) - au fost vreodată față de arhetipul ideal al omului, capodopera lui Dumnezeu.

Dacă suboamenii urâți, ar fi capabili de gânduri înalte - sau pur și simplu de gândire - ar fi ceva! Dar ei nu sunt. Iar conducătorii lor sunt mai răi decât ei, nu mai buni. Este adevărat, toți vorbesc despre "gândirea liberă"; vorbesc despre ea și scriu despre ea. Îi critică pe foștii lor prieteni (comuniștii) pentru "uciderea gândirii individuale". Cu toate acestea, ei înșiși sunt primii cărora le lipsește atât libertatea de judecată, cât și individualitatea. Ei au cu toții aceleași opinii; și același ideal. Opiniile lor sunt cele ale presei aflate la putere. Idealul lor este "să se descurce în viață", adică să facă bani și să "fie fericiți", ceea ce înseamnă: să se bucure de mâncare gustoasă, de haine fine, de locuințe dotate cu cele mai noi produse; și, în plus, cât mai des posibil, de puțină băutură, puțină muzică ușoară, puțin sport, puțină dragoste. Poate că ei se numesc creștini - sau

hinduşi sau orice altceva. Dar, indiferent de religia pe care ar putea-o profesa, credinţa lor este doar de suprafaţă. Nimic, absolut nimic mai mult decât personal - şi, cu atât mai mult, mai mult decât uman, - nu îi interesează. Singurul lucru pentru care se roagă cu toţii, atunci când se roagă, este "pacea"; nu pacea interioară, inatacabilă, a celor mai buni (despre care nu au nici cea mai vagă experienţă), ci pacea în sensul de absenţă a războiului; prelungirea pe termen nedefinit a unui "status quo" care le permite să se gândească la micile plăceri de mâine fără teama pericolului mortal de azi; pacea, datorită căreia, fără să fie deranjaţi - aşa speră ei - vor putea continua să putrezească în mijlocul acelui confort tot mai mare pe care li-l asigură progresul tehnic; pacea, datorită căreia se aşteaptă să rămână (sau să devină treptat) fericiţi - aşa cum sunt fericiţi porcii, atunci când au destulă mâncare şi paie curate pe care să se culce.

Progresul tehnic accelerat este, alături de degenerarea umană accelerată, o caracteristică importantă a Epocii Întunecate avansate.

Este - sau pare a fi - "triumful omului" asupra naturii. Şi este interpretat şi exaltat ca atare de către suboamenii, cu atât mai mândri de aceasta cu cât nu au nimic altceva - nici o cultură reală, vie; nici o muncă dezinteresată sau cunoştinţe - cu care să se mândrească. Este - sau pare a fi - "dovada" superiorităţii omului asupra tuturor celorlalte fiinţe sensibile; "dovada" superiorităţii sale în bloc, indiferent de rasă, căci... un negru poate conduce un automobil, nu-i aşa? Şi există medici evrei foarte inteligenţi. Se avansează sau se întăreşte superstiţia milenară a " omului", care stă la baza tuturor decăderilor. Este, sau pare a fi, calea spre "fericirea" universală; idealul acelor milioane de oameni din ce în ce mai mulţi
— şi, în curând, miliarde - care nu au niciun ideal. De fapt, acest lucru ajută puterile conducătoare ale Epocii Întunecate, agenţii pricepuţi ai forţelor de dezintegrare, să ţină milioanele sub controlul lor. Căci, oricât de paradoxal ar părea, masele care ştiu să scrie şi să citească sunt mai uşor de înrobit decât cele care nu ştiu să scrie, şi nimic nu este atât de uşor de supus şi de ţinut în frâu ca masele care consideră că radioul, televizorul şi cinematograful lor sunt necesităţi indispensabile vieţii. (Oamenii moderni "împotriva Timpului" ştiu asta, la fel ca şi oamenii "în Timp". Numai că ei nu dispun de resursele financiare inepuizabile ale celor din urmă).

Progresul tehnic, în toate domeniile în care acesta nu implică automat

cruzimea faţă de oameni sau animale (sau plante)1 , nu este un lucru rău în sine. De fapt, nu ea este cea care face ca Evul Mediu să fie întunecat. Ceea ce face Epoca Întunecată este căderea tuturor oamenilor, cu excepţia unei minorităţi extreme, la nivelul unei turme fără creier (şi fără inimă) şi, în acelaşi timp, creşterea lor nesfârşită în număr. Iar progresul tehnic este un blestem doar în măsura în care este cel mai puternic instrument în mâinile tuturor celor care, direct sau indirect, încurajează această creştere fără discernământ şi, în consecinţă, duc mai departe mentalitatea de turmă (chiar dacă nu au intenţia explicită de a face acest lucru); în mâinile medicilor care îi ţin în viaţă pe cei slabi, deficitari şi corcituri şi nu fac nimic pentru a împiedica naşterea altora de acest fel: în mâinile politicienilor "în timp" care, tocmai pentru că împărtăşesc cu toţii - ca şi medicii - superstiţia seculară a "omului" şi a "fericirii" individuale a omului cu orice preţ, se opun oricărei selecţii sistematice în vederea supravieţuirii şi bunăstării celor mai sănătoşi, ca să nu mai vorbim de selecţia rasială sistematică, de asemenea, în vederea supravieţuirii şi guvernării unei aristocraţii umane biologice de toate felurile.

Aşa cum am spus mai sus, progresul tehnic şi minunile sale ar putea fi la fel de uşor puse în slujba unei filosofii "împotriva Timpului", "centrate pe viaţă"; a unei doctrine aristocratice a calităţii personale şi rasiale, cum ar fi naţional-socialismul, dacă exponenţii unei astfel de doctrine s-ar putea menţine la putere în această epocă avansată a întunericului - ceea ce nu se poate.

Motivul pentru care nu se poate nu este că există trenuri electrice şi fiare de călcat electrice, radiouri şi televizoare, avioane şi maşini de spălat şi "creiere electronice" şi tot felul de mărfuri majore şi minore, produse ale măiestriei tehnice, dar că majoritatea covârşitoare a omenirii din această epocă - turma din ce în ce mai numeroasă şi din ce în ce mai plictisitoare a tuturor raselor, în proces de bastardizare generală, - este împotriva oricărei şi oricărei înţelepciuni aristocratice. Motivul este că milioanele şi milioanele - în curând miliardele - de suboameni se simt ameninţaţi în visul lor de "fericire" porcească, ba mai mult, în existenţa lor nu mai puţin porcească, de oricine întruchipează o astfel de înţelepciune "împotriva Timpului". Motivul este că agenţii din ce în ce mai puternici ai forţelor morţii, conducătorii fireşti ai acestei Epoci, folosesc radioul, cinematograful, televiziunea şi toate mijloacele tehnice pe care banii le pot asigura, pentru a excita turma nechibzuită împotriva celor mai buni, în timp ce

1 Distrugerea pădurilor, de exemplu.

făcând tot ce le stă în putinţă, prin publicitatea unor mărfuri din ce în ce mai minunate, pentru a ţine mintea adormită a omului obişnuit departe de lucrurile mai înalte - departe de orice aspiraţie "împotriva Timpului"; departe de orice critică agresivă a dogmelor fundamentale ale Epocii Întunecate şi, în general, departe de toate problemele impersonale... până când somnul ei se va sfârşi în somnul definitiv al morţii,.

Nu este - cu siguranţă nu! - progresul tehnic ca atare ceea ce îi şochează atât de profund pe viitorii camarazi de arme ai lui Kalki (sau pe taţii acestora), acei aristocraţi naturali ai celei mai tinere rase umane, pe care i-am descris ca fiind "cei mai buni". Este vorba de discrepanţa flagrantă dintre perfecţiunea realizărilor tehnice moderne considerate ca "mijloace" şi lipsa de valoare a scopurilor în slujba cărora sunt puse; este contrastul dintre acea minunată inteligenţă ariană, care stă şi străluceşte în spatele practic fiecărei descoperiri a ştiinţei moderne, a fiecărei invenţii a tehnicii moderne, şi degenerarea în continuă creştere a mulţimilor subumane care se bucură în viaţa de zi cu zi de produsele ingeniozităţii sale creatoare, ca un lucru firesc, ba mai mult, care, prin utilizarea lor abuzivă, se scufundă tot mai jos în acea "fericire" fără creier şi fără suflet - repet: acea "fericire" porcească - care este idealul vremurilor noastre.

Acest ideal este cel transmis, sub o formă sau alta, din ce în ce mai mult şi mai mai mult decât sigur, în decursul secolelor, de către toţi liderii tipici ai Epocii Întunecate "în timp", în special de către cel mai eficient dintre toţi agenţii Puterilor Întunecate din ultimii două mii patru sute de ani (cel puţin) şi în special din ultimii trei sau patru sute de ani: evreul internaţional.

Epoca întunecată avansată a acestui ciclu temporal actual este domnia evreului - a elementului negativ; a celui care inversează valorile eterne de dragul de cele "umane" şi, în cele din urmă, pentru cele ale propriilor interese egoiste; domnia "distrugătorului de cultură", aşa cum a subliniat pe bună dreptate Adolf Hitler; a vechiului "ferment al dezintegrării". Este firesc ca "fermenţii dezintegrării" să devină din ce în ce mai activi - din ce în ce mai vii - pe măsură ce un ciclu temporal se apropie de sfârşit.

* * *

Este - sau a fost, pentru o perioadă foarte lungă de timp - o credinţă larg răspândită

în rândul creştinilor că, atunci când evreii vor redeveni stăpânii Palestinei, "pământul lor promis", "sfârşitul lumii" - adică sfârşitul ciclului actual al timpului - nu va fi departe. Mohamedanii văd, şi ei, în acelaşi eveniment, unul dintre semnele care anunţă venirea mult aşteptatului " Mahdi".1 Graţie politicii constant pro-evreieşti a Angliei, evreii au, în Palestina, din 1938, un stat al lor. Dacă credinţa colectivă a multor generaţii de oameni, atât în Occident, cât şi în Orientul Apropiat, corespunde unei realităţi (şi credinţele colective de această natură corespund în general, într-o anumită măsură), atunci marele sfârşit trebuie să se apropie de noapte. Existenţa acelui ciudat - în acelaşi timp ultramodern şi incredibil de arhaic - stat israelian este un "semn al vremurilor" în plus sau, mai degrabă, simbolul unei realităţi cu mult mai puternice şi mai periculoase, care este "semnul" real. Iar această realitate nu este alta decât strângerea din ce în ce mai puternică a evreilor asupra întregii lumi.

Adevărul despre statul evreiesc din Palestina rămâne cel pe care Adolf Hitler îl înţelesese deja - pe jumătate prin cunoaşterea mişcării sioniste, pe jumătate prin intuiţia sa despre duşmanul natural al omenirii Ariane ca atare - şi pe care l-a exprimat cu paisprezece ani înainte de înfiinţarea acestuia, şi anume că evreii nu au intenţionat niciodată să trăiască în ţara lor independentă (care este, oricum, mult prea mică pentru a-i cuprinde pe toţi), ci că ei doreau doar "un sediu protejat - un sediu cu drepturi suverane, liber de interferenţele altor state - pentru organizaţia lor internaţională de înşelăciune la nivel mondial"; un loc de refugiu pentru escrocii care au fost descoperiţi şi un liceu pentru escrocii în devenire....2 Cu alte cuvinte, Palestina ar putea fi centrul mistic - şi practic - al evreilor din lume, dar pericolul evreiesc nu are un "centru". Este pretutindeni, şi este cu atât mai dificil de combătut cu cât majoritatea oamenilor fie refuză să-l vadă, fie resping ca fiind "inumane" singurele metode prin care ar putea fi neutralizat.

Nu este nevoie să citim faimoasele "Protocoale ale bătrânilor din Sion" sau discurs mai modern pe care rabinul Emanuel Rabinovitch l-a ţinut la Budapesta, la 12 ianuarie 1952, în faţa "Consiliului de urgenţă al rabinilor europeni",3 , pentru a fi convins de dublul efort mondial al evreilor,

1 A se vedea mai sus, p. 413.
2 " Mein Kampf" (ed. 1939), p. 356.
3 Publicat prin grija lui Einar Aberg, Norrviken, Suedia.

pe de o parte, să coboare nivelul biologic al tuturor raselor neevreiești, în special al Arianilor, iar pe de altă parte, să se instaleze în toate pozițiile-cheie din viața economică, politică, culturală și spirituală a tuturor națiunilor conducătoare. Dimpotrivă, este realitatea evidentă a acestui dublu efort - prezența evreului internațional (sau a unor organizații aflate în întregime sub controlul său) în spatele tuturor mișcărilor sau curentelor de gândire "spirituale", "culturale" sau politice care permit, încurajează sau conduc în mod logic la amestecul de rase; în spatele tuturor sau aproape tuturor preocupărilor "literare", "artistice", comerciale sau "medicale", al căror scop este de a încuraja perversitatea sexuală și orice fel de viciu, de a oferi distracții prostești sau de a promova dragostea pentru speculații deșarte, într-un cuvânt, de a coborî nivelul fizic, intelectual și moral al individului; și, alături de aceasta, numărul (și influența) tot mai mare a evreilor (sau a oamenilor aflați complet sub control evreiesc) în finanțele mondiale, în industria mondială și în politica mondială; - faptul că, oricine arată că este pe deplin conștient de acest efort și pe deplin pregătit să lupte împotriva lui, "nu ajunge nicăieri"; faptul flagrant că, într-adevăr, nimic nu se întâmplă în această lume urâtă de după 1945 fără ordinul sau permisiunea evreilor, ceea ce întărește, la cel puțin la noi, convingerea că atât "Protocoalele înțelepților Sionului", cât și recentul discurs al lui Rabinovitch și altele asemenea sunt documente autentice. La fel de autentice ca și Biblia și Talmudul, mult mai vechi, care îi proclamă, de asemenea, pe evrei "poporul ales al lui Dumnezeu".

Aici șede, probabil, întregul sens al ascensiunii și al victoriei temporare și al dominației mondiale a evreilor ca "semn al vremurilor"; se bazează pe o minciună; durează printr-o minciună; este cea mai logică caracteristică a Epocii Întunecate avansate, care este, din ce în ce mai mult, Epoca minciunilor.

Adevărul este că nu există un alt "Dumnezeu" decât cel imanent, impersonal divinitatea Naturii - a Vieții; Sinele universal. Niciun zeu tribal nu este "Dumnezeu". Zeii tribali sunt mai mult sau mai puțin divini, în măsura în care întruchipează și exprimă un suflet colectiv mai mult sau mai puțin divin. Jahveh, zeul tribal al evreilor, este la fel de puțin divin, la fel de negativ ca ei înșiși - ei, elementul uman tipic negativ al ciclului nostru temporal. Printr-o serie de minciuni, evreii au condus, în ultimii trei mii și mai ales în ultimii două mii patru sute de ani, o campanie din ce în ce mai intensă de răsturnare a valorilor eterne, naturale - adică o campanie împotriva adevărului - în vederea

Propriei lor înălţări. Prin gura profeţilor şi a "filozofilor" lor, ei l- au proclamat pe Iahve "Dumnezeul tuturor oamenilor"; apoi, au ascuns cât au putut de multe dintre caracteristicile sale urâte printr-o exploatare inteligentă a mitului lui Hristos de către Pavel din Tars şi alţi evrei, semi-evrei1 şi greci iudaizaţi; au accentuat din nou, prin acelaşi lucru, vechea, foarte vechea negare a unităţii Tărâmului Vieţii şi au proclamat că "toţi oamenii" sunt diferiţi prin natura lor de restul creaturilor - şi, prin urmare, mai presus de legile generale ale Vieţii - pentru a susţine învăţătura falsă că "un singur sânge"2 curge în venele "tuturor naţiunilor" şi pentru a ucide ideea (şi instinctul) unei ierarhii rasiale naturale, rânduite de Dumnezeu. Ei au predicat blândeţea, iertarea şi pacifismul (pentru toţi, cu excepţia propriului popor) pentru a răpi tânăra şi războinica rasă ariană de vigoarea ei; pentru a-i ucide mândria sănătoasă. Ei încurajează, acum mai febril ca niciodată, adolescenţii săi să îşi bată joc de "prejudecăţile naziste", să dispreţuiască puritatea sângelui şi să se căsătorească în afara rasei lor (dacă aşa este impulsul "iubirii individuale") - pentru ca rasa să dispară; încurajându-i spre pierzanie, atât prin vechea superstiţie a "omului" sub diferitele sale forme moderne, cât şi prin întreaga atmosferă de corupţie subtilă în care lumea de după 1945 este literalmente îmbibată.

Ei trebuie să câştige - şi vor câştiga - pentru moment. Altfel, nu ar fi fost încă Sfârşitul. Ei trebuie să vadă - şi vor vedea - visul lor - visul lor imemorial de dominare uşoară asupra unui amalgam paşnic şi "fericit" de milioane şi tot mai multe milioane de bastarzi, pe care acţiunea lor de dezintegrare îndelungată i-a făcut şi mai dispreţuitori decât ei înşişi.
- la un fir de păr de materializarea sa completă. Altfel, măsura nelegiuirii - măsura neadevărului - nu ar fi deplină. Şi nu ar fi fost încă timpul ca "Kalki" - Răzbunătorul - să mă răpună.

* * *

Nu sunt calificată să mă aventurez la previziuni precise şi în special politice. De altfel, întreaga carte are prea puţin de-a face cu ceea ce oamenii înţeleg în mod obişnuit prin "politică". Este vorba de istorie,

1 Timotei, discipolul credincios al lui Pavel din Tars, era pe jumătate evreu.
2 A se vedea "Faptele Apostolilor", capitolul 17, versetul 26.

fără îndoială, şi deci tot "politică"; dar politică privită dintr-un unghi Cosmic, din care evenimentele curente şi oamenii care stau în spatele lor apar într-o lumină neobişnuită.

Cei care sunt în contact zilnic şi direct cu realităţile sociale, economice şi militare care modelează deja viitorul imediat nu pot spune nimic despre acest viitor, pentru că nu ştiu nimic. Iar eu ştiu chiar mai puţin decât ei despre evenimente precise, adică despre detaliile drumului pe care îl urmează lumea. Dar eu cunosc drumul. Îl cunosc, pentru că această cunoaştere nu este treaba politicienilor, sociologilor, economiştilor sau experţilor militari, ci tocmai a oamenilor care privesc istoria, trecută şi prezentă, şi care trăiesc istoria vremurilor noastre; din punct de vedere Cosmic. Nu există nimic în materie de documente, foarte puţin în materie de statistici, pentru a "dovedi" temeinicia celor pe care le spun. Vremurile care vor veni o vor confirma sau nu o vor confirma. Tot ceea ce pot afirma acum, în favoarea punctului meu de vedere, este că acesta se potriveşte cu toate formele Tradiţiei unice, nescrise, pe care se întâmplă să o cunosc. Este ortodoxă în lumina Tradiţiei - ortodoxă în măsura în care o interpretare poate fi.

Tradiţia nu ne-a dat data ultimei întoarceri a Celui care se întoarce. Şi nici nu ne-a dat mijloacele de calculare a acesteia. Tradiţia nu este nici istorie, nici astrologie. Cu toate acestea, conform semnelor pe care le-am menţionat, ultima întruchipare a Forţelor "împotriva Timpului" în ciclul nostru temporal - Kalki - trebuie să apară în curând. El va veni atunci când totul va părea iremediabil pierdut: când nu va mai rămâne nimic din adevărata Rasă aleasă - aristocraţia ariană naturală - decât o mână de bărbaţi şi femei tăcuţi, neobservaţi, dar conştienţi, neclintiţi şi activi, de tipul celor pe care i-am descris la sfârşitul ultimului capitol al acestei cărţi. Acum, totul pare de fapt pierdut, fără speranţă. După cum a declarat rabinul Emanuel Rabinovitch în 1952, "scopul spre care evreii se străduiesc de peste trei mii de ani" - şi anume, dominaţia paşnică asupra unui pământ "fericit", bastardizat, în care " cel mai periculos duşman" - opusul polar - al evreilor, adică arienii, va fi, (după spusele rabinului), "nimic mai mult decât o amintire" - "este la îndemâna oricui". Iar cei câţiva oameni care sunt deja mai mult decât oameni, - cei mai duri votanţi ai Credinţei perene a Luminii şi Vieţii în forma sa cea mai recentă, - aşteaptă; aşteaptă să recunoască propriul lor iubit Conducător, Adolf Hitler, în irezistibilul Războinic Apocaliptic care îl va răzbuna pe el şi pe poporul său - ai lor

tovarăşi şi pe ei înşişi. Divinul Războinic va veni în curând.

Este imposibil să spunem "unde" va apărea. Încă din zilele îndepărtate ale căderii omului, toţi cei care L-au aşteptat L-au privit ca pe un exponent al credinţei lor specifice şi ca pe unul dintre oamenii lor. Evreii înşişi, care au cele mai puternice motive dintre toate pentru a se teme de El, - au preluat mitul imemorial care anunţa venirea Sa şi l-au denaturat - l-au inversat, în felul în care inversează orice adevăr, - în dogma unui Messia evreiesc, pentru a se potrivi scopului lor. Fondatorii evrei şi iudaizaţi ai creştinismului - Pavel din Tars şi ceilalţi - au construit, în jurul misterioasei persoane a lui Iisus (a cărui origine reală este necunoscută), o întreagă filozofie pernicioasă - centrată pe om, antirasistă, antinaturală - în care au amestecat, cu o abilitate uimitoare, Messianismul evreiesc şi vechiul mit Cosmic al Dumnezeului care moare şi învie din morţi. Ei au făcut acest lucru pentru a da evreilor elementul negativ prin excelenţă, aparenţa unei misiuni pozitive de mântuire, adică pentru a face ca valorile negative să apară ca fiind pozitive, iar cele pozitive ca fiind negative - adevăraţii fii ai "Tatălui minciunii", ceea ce într-adevăr sunt! Căci, oricare ar fi neamul destinat să- l poarte, un lucru este sigur: Kalki nu-şi va trage, direct sau indirect, originea din poporul evreu. Nici unul dintre oamenii inspiraţi ai acţiunii "împotriva Timpului" nu a făcut-o vreodată. Nici cel din urmă nu o va face. Mai mult decât atât, El nu se va naşte în rândul nici uneia dintre rasele mai vechi, care şi-au avut secolele lor de frumuseţe şi de glorie în Vârstele care se află iremediabil în urma noastră şi care se află acum (în ciuda unor aparente renaşteri - false naţionalisme; copii proaste ale celor ale naţiunilor Ariane) în decădere definitivă şi totală.

Conform legilor de dezvoltare în Timp care sunt cele ale
În logica istoriei, Kalki, Răzbunătorul, Răscumpărătorul final, nu poate aparţine decât celei mai tinere rase din ciclul nostru temporal: arienii. Pentru că rasa cea mai tânără şi mai dinamică a oricărui ciclu temporal este cea care asigură "puntea" către următorul: avangarda aleasă care va avea privilegiul de invidiat de a trăi în ambele cicluri temporale; care va lupta în ultima bătălie a Forţelor Vieţii în lumea condamnată şi va experimenta în mijlocul perfecţiunii celui nou-născut (sau, mai degrabă, eu regenerat), acea glorioasă stare de existenţă a Epocii de Aur - Divinitatea în carne şi oase, - pe care noi nu reuşim să o concepem nici măcar

în cele mai înalte vise ale noastre, astăzi, în epoca întunericului. Din rasa cea mai tânără şi mai dinamică a oricărui ciclu de timp provin, dacă nu toţi, cel puţin cei mai mulţi dintre ultimii eroi "împotriva timpului" (adică cei din ultimele şaizeci sau şaptezeci de secole). În orice caz, este remarcabil faptul că toţi "avatarurile" umani sau întrupările pământeşti ale lui Vishnu menţionate în Tradiţia hindusă - cinci, din cele nouă care aparţin trecutului - sunt considerate "brahmani" sau "kshattriyas", adică Ariani. Este în logica Tradiţiei ca "al zecelea" şi ultimul - Kalki - să se nască şi el ca membru al acestei rase privilegiate.

Nu va fi El nimeni altul decât Cel pe care l-am descris ca fiind Cel-înaintea-celuilalt Mântuitor "împotriva Timpului" - Adolf Hitler - revenind cu o putere mai mult decât umană? Nu există nici un motiv pentru care acest lucru să nu se întâmple, cu condiţia ca liderul inspirat să fie încă în viaţă şi ca lumea să devină, în timpul vieţii sale, coaptă pentru marele Sfârşit (ceea ce nu ar fi deloc o minune, în ritmul în care s-a instalat decadenţa peste tot, după 1945). Experienţa teribilă a înfrângerii prin trădare şi privelişte a degradării sistematice a poporului său prin mijloace mult mai subtile şi mai mortale decât regulile şi regulamentele ridicole de "de-nazificare" ar fi, probabil, suficiente pentru a trezi calităţile de "Fulger" ale Führerului până când acestea le vor echilibra în el pe cele de "Soare" şi vor face din el un om nou, - infinit mai nemilos decât a fost în prima sa carieră.

Dar chiar dacă nu este aşa; - chiar dacă Adolf Hitler ar fi într-adevăr mort în carne, aşa cum cred tot mai mulţi dintre credincioşii săi, - totuşi, considerând lucrurile în esenţa lor, cineva este îndreptăţit să spună că "Kalki" va fi el, va reveni. Căci "Kalki" va fi tot Om "împotriva Timpului", revenit. El va fi exponentul a tot ceea ce pentru care fiecare dintre ei a luptat în zadar împotriva curentului din ce în ce mai puternic al decăderii - însuşi curentul istoriei; - exponentul acelei Ordine Cosmice eterne, a cărei proiecţie terestră este "domnia dreptăţii" menţionată în Bhagavad-Gita. El va fi atât Cel care i-a vorbit războinicului arian Arjuna - şi tuturor războinicilor Ariani - pe câmpul de la Kurukshettra, cât şi Cel care a vorbit poporului German - şi fiecărui individ arian cu conştiinţă rasială din lume - de pe Hofbräufestsaal, de pe Luitpold Arena şi din Reichstagul German. Pentru că cei doi sunt Acelaşi: Cel care S-a întors şi Se va întoarce din nou.

Iar "Kalki" va fi mai aproape şi mai intim legat de ultimul mare Om "împotriva Timpului", Adolf Hitler, decât de oricare dintre cei mulţi alţii anteriori. Pentru că El - ultimul - nu este, aşa cum am spus la începutul acestui studiu, nimeni altul decât Cel despre care vorbea Führerul atunci când, cu acea intuiţie Cosmică infailibilă care îl ridică atât de sus deasupra celor mai inteligenţi politicieni din Epoca Întunecată, i-a spus lui Hans Grimm, în 1928: "Ştiu că Cineva trebuie să iasă în faţă şi să facă faţă situaţiei noastre. L-am căutat. Nu l-am găsit nicăieri; şi de aceea mi-am asumat sarcina de a face munca pregătitoare, doar cea mai urgentă muncă pregătitoare. Pentru asta ştiu foarte bine: Eu nu sunt El. Şi mai ştiu şi ceea ce lipseşte în mine."1

El este Acela. Şi El va continua, în mijlocul celor mai deznădăjduite circumstanţe, vechea, - perena - Luptă împotriva curentului descendent al Timpului - Luptă pe care dezastrul din 1945 a întrerupt-o aparent, dar numai aparent, şi o va duce la un sfârşit victorios pentru câteva miriade de ani; va face ca visul lui Adolf Hitler, prin mijloace care erau încă de neconceput în timpul (sau înainte) celui de-al Doilea Război Mondial, să devină o realitate evidentă pentru câteva miriade de ani.

Mijloacele nu pot fi prezise, pentru că lucrurile se vor fi schimbat până atunci. Lucrurile se schimbă - iar ştiinţa războiului, progresează, - în fiecare zi. Un aspect este, totuşi, ca o caracteristică principală a fiecărui "mare Sfârşit" recurent, dincolo de orice îndoială: "Kalki" va acţiona cu o cruzime fără precedent. Spre deosebire de Adolf Hitler, El nu va cruţa niciunul dintre duşmanii Cauzei divine: niciunul dintre adversarii ei declaraţi, dar nici măcar unul dintre cei călduţi, dintre oportunişti, dintre cei eretici din punct de vedere ideologic, dintre cei bastarniţi din punct de vedere rasial, dintre cei nesănătoşi, dintre cei ezitanţi, dintre cei prea-omeneşti; niciunul dintre cei care, în trup, în caracter sau în spirit, poartă amprenta Vârstelor decăzute.

* * *

Aşa cum am mai spus, camarazii săi de arme vor fi ultimii naţionalişti; oamenii de fier care vor fi rezistat cu victorie la testul persecuţiei şi, mai mult decât atât, la testul izolării complete în mijlocul unei lumi mohorâte şi indiferente,

1 Citat de Hams Gri mm în ultima sa carte " Warum? Woher? aber Wohin?", p. 14.

în care nu au loc; care înfruntă acea lume şi o sfidează prin fiecare gest, fiecare aluzie, - fiecare tăcere - a lor şi, din ce în ce mai mult (în cazul celor mai tineri), fără ca măcar amintirea personală a marilor zile ale lui Adolf Hitler să îi susţină; cei pe care i-am numit "zei pe pământ" şi părinţi ai acestora. Ei sunt cei care, într-o zi, vor repara tot ceea ce au suferit oamenii "împotriva Timpului" în decursul istoriei, ca şi ei înşişi, de dragul adevărului etern: Camarazii răzbunători pe care cei Cinci Mii de la Verden1 i-au chemat în zadar în inimile lor, în clipa morţii, pe malul râului Aller, roşu de sânge; cei pe care milioanele din 1945 - muribunzii; cei torturaţi şi supravieţuitorii disperaţi - i-au chemat în zadar; cei pe care toţi luptătorii învinşi "împotriva Timpului" i-au chemat în zadar, în fiecare fază a marii Lupte Cosmice fără început, împotriva Forţelor dezintegrării, coeternă cu Forţele Vieţii.

Ele sunt puntea către supraom, despre care a vorbit Nietzsche; "ultimul batalion" în care Adolf Hitler şi-a pus încrederea.

Kalki îi va conduce, prin flăcările marelui sfârşit, în lumina soarelui noii Epoci de Aur.

Şi totul va începe din nou: succesiunea Veacurilor, în aceeaşi ordine neschimbată, supuse aceloraşi Legi neschimbate; reapariţia inevitabilă a acelei decăderi a cărei sămânţă este conţinută în orice manifestare din Timp; lupta "împotriva Timpului" şi, în cele din urmă, fuga spre abis, - în ciuda lui; - pentru a mia şi a zece milioane de ori. Şi un nou mare Sfârşit, şi un nou Început radiant, şi un nou ciclu al Timpului - din nou şi din nou şi din nou şi din nou. Nu există un Sfârşit definitiv.

* * *

Ne place să sperăm că amintirea celui mai înainte de sfârşit şi cel mai eroic dintre toţi oamenii noştri "împotriva Timpului" - Adolf Hitler - va supravieţui, cel puţin în cântece şi simboluri, în acea lungă Epocă a Perfecţiunii pământeşti pe care "Kalki", ultimul, o va deschide. Ne place să sperăm că Lorzii noului ciclu al Timpului, oameni de sângele şi credinţa lui, îi vor aduce onoruri divine,

1 Cele cinci mii de căpetenii Germane, decapitate în aceeaşi zi, în 787 d.Hr., din ordinul şi în prezenţa lui Carol cel Mare (şi a unui număr de demnitari ai Bisericii creştine).

prin rituri pline de semnificație și pline de putere, la umbra răcoroasă a nesfârșitelor păduri reîmpădurite, pe plaje sau pe vârfurile inviolabile ale munților, cu fața la Soarele care răsare.

Dar chiar dacă nu va fi așa, el va trăi, ca toți predecesorii săi divini, de-a lungul veacurilor, în conștiința fidelă a Universului, al cărui ritm de viață îl simbolizează. Totuși, aspirația îndelungată și din ce în ce mai intensă și, în cele din urmă, aproape disperată "împotriva Timpului", care caracterizează fiecare ciclu temporal recurent, de îndată ce decăderea s-a instalat suficient de evident pentru a fi simțită, va fi, de fiecare dată, o nouă expresie a aceluiași dor după Perfecțiunea manifestată, pentru care el a luptat și a pierdut; un nou strigăt Cosmic îndelungat, care proclamă că a avut dreptate în ciuda a toate. Și, în continuare, fiecare nouă Epocă de Aur care va veni - fiecare Zori de Creație succesivă - va fi materializarea vie a visului său cel mai înalt; un nou imn de glorie, proclamând, de fiecare dată, timp de miriade de ani, că el - El - a învins încă o dată.

Savitri Devi Mukherji

S-a încheiat la Hanovra, la echinocțiul de primăvară, 21 martie 1956.

Acest e-book a fost adus la tine prin eforturile Gabriellei de la
http://www.vaidilute.com/

Este gratuit, desigur, pentru oricine care dorește să îl descarce și să îl citească. Cu toate acestea, dacă doriți să o puneți pe site-ul dumneavoastră, vă rugăm să vă asigurați că îmi dați credit. De asemenea, ar fi foarte apreciat un link către site-ul Vaidilute.

Cartea a fost tradusă din Engleză în Română prin programul DeepL.

Savitri Devi